प्रास्ताविकं किञ्चित्।

अनादिकाले कदाचिल्लोकहितैषिणस्त्रयीमूर्तय इव शान्ताः पूर्णकामा धर्ममन्त्रद्रष्टारः साङ्गत्रय्यध्ययनाध्यापनैकधुर्येण स्वानागविज्ञानविधुरान् मुन्यवहारपथमजानतः सकृज्जन्ममरणं वा दुःखान्येवानुभवतो लोकान् दृष्ट्वा परमकृपयैतदीयदुःखान्यपहर्तुं स्वयमेव वेदार्थं यथावत्स्मृत्यसंस्मृत्य तेभ्यो हिताय शिष्यप्रशिष्यपरम्परया प्रचारार्थं प्रयुक्तवादिति आचारादीनुपदिदिशुः। तथा च योगीश्वरो ब्रह्मविद्याज्ञवल्क्यो महर्षिर्याज्ञवल्क्याश्रमाद्धर्मशुश्रूषुणा मुनीना प्रश्नानन्तरं तत्तद्धर्मप्रतिपादकवेदभागतस्तत्तदर्थान्तर्संस्मृत्य संस्मृत्य तेभ्य उपदिदेश तेषां। तच्छिष्यकृततत्संग्रहरूपेयं याज्ञवल्क्यस्य वा विषयिणी स्मृतिर्याज्ञवल्क्यस्मृतिरित्यन्वर्थिका॥ अत एव मिताक्षरायां ग्रन्थारम्भ एवायमर्थः घण्टाघोषं कण्ठरवेणोक्तः। ततश्चेयं स्मृतिः पूर्वोक्तसर्वस्मृत्यर्थप्रतिपादिका पूर्णकामयोगीश्वरमहर्षिब्रह्मवित्स्मृतार्थातिरिक्तार्थान्तरशून्या पक्षपातमनादृत्य प्रतीति चात्यादरेणाध्येतव्या परमहितप्सुभिः॥

एतद्व्याख्याश्च तिस्रो दृश्यन्ते—तत्राविश्वरूपविरचिताऽऽद्या दुर्लभा। द्वितीया मिताक्षरानाम्नी सर्वत्र जागरूयैव। लक्ष्मीदेविकृता बालम्भट्टीयापरनाम्नी चान्त्या दुर्लभा॥

तत्रेयं मिताक्षराऽतीवोत्तमा लौकिककालौकिकन्यायप्रमाणोपन्यासादिद्वारा मूलोक्तस्यार्थस्यातिवोपोद्बलकतया स्पष्टं व्याख्यातत्वात्सर्वादरणपथमधिरूढैव॥

अस्यां च स्मृतौ आचारव्यवहारप्रायश्चित्तानि अध्यायत्रयेण सम्यङ्निरूपितानि। तत्राद्ये आचाराध्याये सर्वसाधारणतया धर्मस्वरूपं वर्णधर्माः आश्रमधर्माः जातिविवेचनं स्नातकधर्मा भक्ष्याभक्ष्यविवेचनं शुद्धिः दानं श्राद्धं शान्तिश्चेत्येते निरूपिताः॥

द्वितीये व्यवहाराध्याये च लौकिकव्यवहारमातृकाद्यष्टादश पदानि विस्तरेण निरूपितानि।

तृतीये प्रायश्चित्ताध्याये तु शौचव्यवस्था यतिधर्मा योगमार्गाध्यात्मविषया महापातकादिगणना कर्मविपाकनरकातिदेशिकमहापातकोपपातकप्रकीर्णकपापादिस्वरूपं तत्तत्प्रायश्चित्तानि पतितत्यागव्रतग्रहणरहस्यकृतपापप्रायश्चित्तकृच्छ्रलक्षणादीनि अतीव विस्तरेण निरूपितानि॥

एवमतीव धर्मोपकारकार्थनिरूपिकाया अस्या अत्यादरणीयत्वेन सर्वसङ्ग्रहणयोग्यतयानेकधा बहुभिर्मुद्रिताया अपि बहुभिस्सङ्गृह्यमाणत्वाल्लोकवदनुपक्षीणतामाहत्य मयापि मुद्रापिता विजयताम्॥

सज्जनकृपाकांक्षी—

सन्तुरामात्मजसुन्दरमलजी खेडवाल.

ठि० गोपालवाडी-मुंबई.

॥ श्रीः ॥

महर्षिवर्यश्रीयोगियाज्ञवल्क्यशिष्यविरचिता-

याज्ञवल्क्यस्मृतिः

विज्ञानेश्वरविरचितमिताक्षराव्याख्या-

समलंकृता.

(धर्मशास्त्रम्)

सा च

शास्त्रिभिः संशोध्य-

सन्तुरामात्मजसुन्दरमल

खेडवाल इत्यनेन

मुम्बय्यां

"श्रीवेङ्कटेश्वर" मुद्रणयन्त्रालये मुद्रापिता.

संवत् १९५६ सन् १९०० ई०

पता-संतुरामजीसुन्दरमलखेडवाल-गोवालवाडी मुंबई.
तीजराजश्रीनिवास खेडवाल-कलकत्ता.

श्रीः ।

समिताक्षरा याज्ञवल्क्यस्मृतिविषयानुक्रमणिका ।

अथ वर्णजाति विवेकप्रकरणम् ।

इति वर्णजातिविवेकप्रकरणम् ।

अथस्नातकधर्मप्रकरणम् ।

इति आचाराध्यायविषयानुक्रमणिकासमाप्ता ॥

अथ व्यवहाराध्यायानुक्रमणिकाप्रारंभः ।

अथ साधारणव्यवहारमातृकाप्रकरणम् ।

असाधारणव्यवहारमातृप्रकरणम् ।

सीमाविवादप्रकरणम्।

अथ स्वामिपालविवादप्रकरणम्।

अथ स्वामिविक्रयप्रकरणम् ।

अथ दत्ताप्रदानिकप्रकरणम् ।

अथ क्रीतानुशयप्रकरणम् ।

अथाभ्युपेत्यशुश्रूषाप्रकरणम् ।

अथसंविद्व्यतिक्रमप्रकरणम् ।

अथवेतनानपाकर्मप्रकरणम् ।

अथ द्यूतसमाह्वयाख्यप्रकरणम् ।

विषयाः — पृष्ठानि

अथविक्रीयासंप्रदानप्रकरणम् ।

अथसंभूयसमुत्थानप्रकरणम् ।

अथ स्तेयप्रकरणम् ।

अथस्त्रीसंग्रहणप्रकरणम् ।

अथापद्धर्मप्रकरणम् ।

अथ वानप्रस्थधर्मप्रकरणम् ।

अथ यतिधर्मप्रकरणम् ।

अथ प्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

इतिप्रायश्चित्ताध्यायविषयानुक्रमणिका ।

श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥

पता-संतुरामजी सुन्दरमल खेडवाल,

ठि० गोपालवाडी-मुंबई.

श्रीः।

याज्ञवल्क्यस्मृतिः।

मिताक्षराख्याव्याख्यासंबद्धा।

उपोद्धातप्रकरणम् १.

श्रीगणेशाय नमः। श्रीसरस्वत्यै नमः। श्रीगुरुभ्यो नमः। धर्माधर्मौ तद्विकारास्त्रयोऽपि क्लेशाः पञ्च प्राणिनामायतन्ते। यस्मिन्नेतैर्नो परामृष्ट ईशो यस्तं वन्दे विष्णुमोङ्कारवाच्यम्॥ १॥ याज्ञवल्क्यमुनिभाषितं मुहुर्विश्वरूपविकटोक्तिविस्तृतम्। धर्मशास्त्रमृजुभिर्मिताक्षरैर्बालबुद्धिविधये विविच्यते॥ २॥ याज्ञवल्क्यशिष्यः कश्चित्प्रश्नोत्तररूपं याज्ञवल्क्यप्रणीतं धर्मशास्त्रं संक्षिप्य कथयामास। यथा मनुनोक्तं भृगुः। तस्य चायमाद्यश्लोकः।

योगीश्वरं याज्ञवल्क्यं संपूज्य मुनयोऽब्रुवन्।
वर्णाश्रमेतराणां नो ब्रूहि धर्मानशेषतः॥ १॥

योगिनां सनकादीनामीश्वरः श्रेष्ठस्तं याज्ञवल्क्यसंज्ञं संपूज्य मनोवाक्कायकर्मभिः पूजयित्वा मुनयः सामश्रवःप्रभृतयः श्रवणधारणयोग्या अब्रुवन् उक्तवन्तः धर्मान्नोऽस्मभ्यं ब्रूहीति। कथं। अशेषतः कार्त्स्न्येन। केषां वर्णाश्रमेतराणाम्। वर्णा ब्राह्मणादयः। आश्रमा ब्रह्मचारिप्रभृतयः। इतरे अनुलोमप्रतिलोमजाता मूर्धावसिक्तादयः। इतरशब्दस्य द्वन्द्वे चेति सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेधः। अत्र च धर्मशब्दः षड्विधस्मार्तधर्मविषयः। तद्यथा। वर्णधर्मः आश्रमधर्मः वर्णाश्रमधर्मः गुणधर्मः निमित्तधर्मः साधारणधर्मश्चेति। तत्र वर्णधर्मो नित्यं मद्यं ब्राह्मणो वर्जयेदित्यादिः। आश्रमधर्मोऽग्नीन्धनभैक्षचर्यादिः। वर्णाश्रमधर्मः पालाशो दण्डो ब्राह्मणस्येत्येवमादिः। गुणधर्मः शास्त्रीयाभिषेकादिगुणयुक्तस्य राज्ञः प्रजापालनादिः। निमित्तधर्मो विहिताकरणप्रतिषिद्धसेवननिमित्तं प्रायश्चित्तम्। साधारणो धर्मः अहिंसादिः। 'न हिंस्यात्सर्वभूतानि' इत्याचाण्डालं साधारणो धर्मः। श्रुत्युक्तशौचाचारांश्च शिक्षयेदित्याचार्यकरणविधिप्रयुक्तत्वाद्धर्मशास्त्राध्ययनस्य प्रयोजनादिकथनं नातीवोपयुज्यते। तत्र चायं क्रमः। प्रागुपनयनात्कामचारकामवादकामभक्षाः। ऊर्ध्वमुपनयनात्प्राग्वेदाध्ययनोपक्रमाद्धर्मशास्त्राध्ययनम्। ततो धर्मशास्त्रविहितयमनियमोपेतस्य वेदाध्ययनम्। ततस्तदर्थजिज्ञासा। ततस्तदनुष्ठानमिति। तत्र यद्यपि धर्मार्थकाममोक्षाः शास्त्रेणानेन प्रतिपाद्यन्ते तथापि

---

१ अथ याज्ञवल्क्यशिष्यः विषयप्रयोजनसंबंधाधिकारिरूपानुबंधचतुष्टयं स्वगुरुमुखोद्गीतग्रंथे समुद्भासयन् स्वाशयमाचष्टे ब्रूहीतीत्यनेन। धर्माचरणान्मुक्तिरिति प्रयोजनम्। विषयो वर्णाश्रमधर्मरूपः। संबंधः प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः। धर्मजिज्ञासवोऽधिकारिण इति।

धर्मस्य प्राधान्याद्धर्मग्रहणम् । प्राधान्यं च धर्ममूलत्वादितरेषाम् । नच वक्तव्यं धर्ममूलोऽर्थोऽर्थमूलो धर्म इति अविशेषइति। यतोर्थमन्तरेणापि जपतपस्तीर्थयात्रादिना धर्मनिष्पत्तिः । अर्थलेशोपि न धर्ममन्तरेणेति । एवं काममोक्षावपीति ॥ १ ॥

मिथिलास्थः सयोगीन्द्रः क्षणं ध्यात्वाऽब्रवीन्मुनीन् ।
यस्मिन्देशे मृगः कृष्णस्तस्मिन्धर्मान्निबोधत ॥ २ ॥

एवं पृष्टः मिथिलानाम नगरी तत्र स्थितः स याज्ञवल्क्यो योगीश्वरः क्षणं ध्यात्वा किंचित्कालं मनः समाधाय एते श्रवणाधिकारिणो विनयेन पृच्छन्तीति युक्तमेतेभ्यो वक्तुमित्युक्तवान् मुनीन् । किं, यस्मिन्देशे मृगः कृष्णस्तस्मिन्धर्मान्निबोधतइति । कृष्णसारोमृगो यस्मिन्देशे स्वच्छन्दं विहरति तस्मिन्देशे वक्ष्यमाणलक्षणा धर्मा अनुष्ठेया नान्यत्रेत्यभिप्रायः । 'शौचाचारांश्च शिक्षयेत्' इत्याचार्यस्य धर्मशास्त्राध्यापनविधिः ॥ २ ॥

शिष्येण तदध्ययनं कर्तव्यमिति कुतो गम्यत इत्यत आह–

पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।
वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥ ३ ॥

पुराणं ब्राह्मादि । न्यायस्तर्कविद्या । मीमांसा वेदवाक्यविचारः । धर्मशास्त्रं मानवादि। अङ्गानि व्याकरणादीनि षट् । एतैरुपेताश्चत्वारो वेदाः । विद्याः पुरुषार्थसाधनज्ञानानि । तासां स्थानानि च चतुर्दश धर्मस्य च चतुर्दश स्थानानि हेतवः । एतानि च त्रैवर्णिकैरध्येतव्यानि तदन्तर्भूतत्वाद्धर्मशास्त्रमप्यध्येतव्यम् । तत्रैतानि ब्राह्मणेन विद्याप्राप्तये धर्मानुष्ठानाय चाधिगन्तव्यानि । क्षत्रियवैश्याभ्यां धर्मानुष्ठानाय। तथा च शङ्खेन विद्यास्थानान्यनुक्रम्योक्तम् । एतानि ब्राह्मणोधिकुरुते सच वृत्तिं दर्शयतीतरेषामिति । मनुरपि द्विजातीनां धर्मशास्त्राध्ययनेऽधिकारो ब्राह्मणस्य प्रवचने नान्यस्येति दर्शयति । 'निषेकादिश्मशानान्तो मन्त्रैर्यस्योदितो विधिः । तस्य शास्त्रेऽधिकारोऽस्मिन् ज्ञेयो नान्यस्य कस्यचित् । विदुषा ब्राह्मणेनेदमध्येतव्यं प्रयत्नतः । शिष्येभ्यश्च प्रवक्तव्यं सम्यङ्नान्येन केनचित्'इति'' ॥ ३ ॥

अस्तु धर्मशास्त्रमध्येतव्यं याज्ञवल्क्यप्रणीतस्यास्य शास्त्रस्य किमायातमित्यत आह–

मन्वत्रिविष्णुहारीतयाज्ञवल्क्योशनोऽङ्गिराः ।
यमापस्तम्बसंवर्ताः कात्यायनबृहस्पती ॥ ४ ॥
पराशरव्यासशङ्खलिखिता दक्षगौतमौ ।
शातातपो वसिष्ठश्च धर्मशास्त्रप्रयोजकाः ॥ ५ ॥

उशनःशब्दपर्यन्तो द्वन्द्वैकवद्भावः । याज्ञवल्क्यप्रणीतमिदं धर्मशास्त्रमध्येतव्यमित्यभिप्रायः। नेयं परिसंख्या किंतु प्रदर्शनार्थमेतत् । अतो बौधायनादेरपि धर्मशास्त्रत्वमविरुद्धम्

१ सार्वत्रिकस्य क्वाचित्कोपपादनात्मिका ।

एतेषां प्रत्येकं प्रामाण्येऽपि साकांक्षाणामाकांक्षापरिपूरणमन्यतः क्रियते । विरोधे तु विकल्पः ॥ ४ ॥ ५ ॥

इदानीं धर्मस्य कारकहेतूनाह—

देशे काल उपायेन द्रव्यं श्रद्धासमन्वितम् ।
पात्रे प्रदीयते यत्तत्सकलं धर्मलक्षणम् ॥ ६ ॥

देशो 'यस्मिन्देशे मृगः कृष्ण' इत्युक्तलक्षणः । कालः संक्रान्त्यादिः । उपायः शास्त्रोक्तेतिकर्तव्यताकलापः । द्रव्यं प्रतिग्रहादिलब्धं गवादि । श्रद्धा आस्तिक्यबुद्धिः । तदन्वितं यथा भवति तथा । पात्रं न विद्ययेत्येवमादि वक्ष्यमाणलक्षणम् । प्रदीयते यथा न प्रत्यावर्तते तथा परस्वत्वापत्त्यवसानं त्यज्यते । एतद्धर्मस्योत्पादकं किमेतावदेव नेत्याह—सकलमिति । अन्यदपि शास्त्रोक्तं जातिगुणयागहोमादि तत्सकलं धर्मस्य कारकं जातिगुणद्रव्यभावार्थात्मकं चतुर्विधं धर्मस्य कारकमित्युक्तं भवति । तच्च समस्तं व्यस्तं वा यथाशास्त्रं द्रष्टव्यम् । श्रद्धा सर्वत्रानुवर्तत एव ॥ ६ ॥

इदानीं धर्मस्य ज्ञापकहेतूनाह—

श्रुतिः स्मृतिः सदाचारः स्वस्य च प्रियमात्मनः ।
सम्यक्संकल्पजः कामो धर्ममूलमिदं स्मृतम् ॥ ७ ॥

श्रुतिर्वेदः । स्मृतिर्धर्मशास्त्रम् । तथाच मनुः । 'श्रुतिस्तु वेदो विज्ञेयो धर्मशास्त्रं तु वै स्मृतिः' इति । सदाचारः सतां शिष्टानामाचारः अनुष्ठानं नाशिष्टानाम् । स्वस्य चात्मनः प्रियं वैकल्पिके विषये । यथा 'गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे' इत्यादिष्वात्मेच्छैव नियामिका । सम्यक्संकल्पाज्जातः शास्त्राविरुद्धः कामः । यथा 'मया भोजनव्यतिरेकेणोदकं न पातव्यम्' इति । एते धर्मस्य मूलं प्रमाणम् । एतेषां विरोधे पूर्वपूर्वस्य बलीयस्त्वम् ॥ ७ ॥

देशादिकारकहेतूनामपवादमाह—

इज्याचारदमाहिंसादानस्वाध्यायकर्मणाम् ।
अयं तु परमो धर्मो यद्योगेनात्मदर्शनम् ॥ ८ ॥

इज्यादीनां कर्मणां अयमेव परमो धर्मः । यद्योगेन बाह्यचित्तवृत्तिनिरोधेनात्मनो दर्शनं याथातथ्यज्ञानम् । योगेनात्मज्ञाने देशादिनियमो नास्तीत्यर्थः । तदुक्तम्—यत्रैकाग्रता तत्राविशेषादिति ॥ ८ ॥

कारकहेतुषु ज्ञापकहेतुषु वा संदेहे निर्णयहेतुमाह—

चत्वारो वेदधर्मज्ञाः पर्षत्त्रैविद्यमेव वा ।
सा ब्रूते यं स धर्मः स्यादेकोवाऽध्यात्मवित्तमः ॥ ९ ॥

चत्वारो ब्राह्मणाः वेदशास्त्रधर्मज्ञाः पर्षत् । तिस्रो विद्या अधीयन्त इति त्रैविद्याः तेषां

---

१ कुलपारंपर्येण वा शिष्टाचारानुमितया गतसद्धर्मविशेषे पौर्वापर्यैणबाधिते आत्मतुष्टिरेवप्रमाणम् ।

समूहस्त्रैविद्यं धर्मशास्त्रज्ञत्वमत्राप्यनुवर्तते तद्वा पर्षत्। सा पूर्वोक्ता पर्षत् यं ब्रूते स धर्मः। अध्यात्मज्ञानेषु निपुणतमो वेदधर्मशास्त्रज्ञश्च एको पि वा यं ब्रूते सोऽपि धर्मः ॥ ९ ॥

इत्युपोद्धातप्रकरणम् ।

अथ ब्रह्मचारिप्रकरणम् २.

एतैर्नवभिः श्लोकैः सकलशास्त्रोपोद्धातमुक्त्वा इदानीं वर्णादीनां धर्मान्वक्तुं प्रथमं तावद्वर्णानाह-

ब्रह्मक्षत्रियविट्शूद्रा वर्णास्त्वाद्यास्त्रयो द्विजाः ।
निषेकाद्याः श्मशानान्ता स्तेषां वै मन्त्रतः क्रियाः ॥ १० ॥

ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्राश्चत्वारो वर्णा वक्ष्यमाणलक्षणाः। तेषामाद्यास्त्रयो ब्राह्मणक्षत्रियवैश्या द्विजाः। द्विर्जायन्त इति द्विजाः तेषां द्विजानां वै एव न शूद्रस्य[1]। निषेकाद्याः निषेको गर्भाधानमाद्यो यासां तास्तथोक्ताः। श्मशानं पितृवनं तत्संबन्धि कर्म अन्तो यासां ताः क्रियाः मन्त्रैर्भवन्ति ॥ १० ॥

इदानीं ताः क्रिया अनुक्रामति-

गर्भाधानमृतौ पुंसः सवनं स्यन्दनात्पुरा ।
षष्ठेऽष्टमे वा सीमन्तो मास्येते जातकर्म च ॥ ११ ॥
अहन्येकादशे नाम चतुर्थे मासि निष्क्रमः ।
षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि चूडा कार्या यथाकुलम् ॥ १२ ॥

गर्भाधानमित्यनुगतार्थं कर्मनामधेयम्। एवं वक्ष्यमाणान्यपि। तद्गर्भाधानमृतौ ऋतुकाले वक्ष्यमाणलक्षणे। पुंसवनाख्यं कर्म गर्भचलनात्पूर्वम्। षष्ठेऽष्टमे वा मासि सीमन्तोन्नयनम्। एते च द्वे पुंसवनसीमन्तोन्नयने क्षेत्रसंस्कारकर्मत्वात्सकृदेव कार्ये न प्रतिगर्भम्। यथाह देवलः-'सकृत्सुसंस्कृता नारी सर्वगर्भेषु संस्कृता' इति। एते आ इते आगते गर्भकोशात्कुमारे जाते जातकर्म। एकादशेऽहनि नामकरणम्। तच्च पितामहमातामहादिसंबद्धं कुलदेवतासंबद्धं वा[2]। यथाह शङ्खः-'कुलदेवतासंबद्धं पिता नाम कुर्यात्' इति। चतुर्थे मासि निष्क्रमलक्षणं कर्म सूर्यावेक्षणं कर्म। षष्ठे मास्यन्नप्राशनं कर्म। चूडाकरणं तु यथाकुलं कार्यमिति प्रत्येकं संबध्यते ॥ ११ ॥ १२ ॥

एतेषां नित्यत्वे प्यानुषंगिकफलमाह-

एवमेनः शमं याति बीजगर्भसमुद्भवम् ।
तूष्णीमेताः क्रियाः स्त्रीणां विवाहस्तु समन्त्रकः ॥ १३ ॥

एवमुक्तेन प्रकारेण गर्भाधानादिभिः संस्कारकर्मभिः कृतैरेनः पापं शमं याति। किंभूतं बीजगर्भसमुद्भवं शुक्रशोणितसंबद्धं गात्रव्याधिसंक्रान्तिनिमित्तं ननु पतितोत्पन्न-

१ द्विजत्वाभावात्। २ नत्वसंबद्धपदिकनामधेयं कार्य्यम्।

स्वादि । स्त्रीणां विशेषमाह । एता जातकर्मादिक्रियाः स्त्रीणां तूष्णीं विनैव मन्त्रैर्यथाकालं कार्याः । विवाहः पुनःसमन्त्रकः ॥ १३ ॥

गर्भाष्टमेऽष्टमे वाऽब्दे ब्राह्मणस्योपनायनम् ।
राज्ञामेकादशे सैके विशामेके यथाकुलम् ॥ १४ ॥

गर्भाधानमवधिं कृत्वा जन्मनो वाऽष्टमे वर्षे ब्राह्मणस्योपनायनम् । उपनयनमेवोपनायनं स्वार्थे अण् वृत्तानुसारात् । अत्रेच्छया विकल्पः । राज्ञामेकादशे । वैश्यस्य सैके एकादशे द्वादश इत्यर्थः । गर्भग्रहणं सर्वत्रानुवर्तते । समासे गुणीभूतस्यापि गर्भशब्दस्य बुद्ध्या विभज्योभयत्राप्यनुवर्तनं कार्यम् 'गर्भादेकादशे राज्ञो गर्भाद्धि द्वादशे विशः' इति स्मृत्यन्तरवचनात् । यथा अथ शब्दानुशासनं केषां शब्दानां लौकिकानां वैदिकानामिति । अत्रापि कार्यमित्यनुवर्तते । कुलस्थित्या केचिदुपनयनमिच्छन्ति ॥ १४ ॥

उपनीय गुरुः शिष्यं महाव्याहृतिपूर्वकम् ।
वेदमध्यापयेदेनं शौचाचारांश्च शिक्षयेत् ॥ १५ ॥

स्वगृह्योक्तविधिना उपनीय शिष्यं गुरुः महाव्याहृतिपूर्वकं वेदमध्यापयेत् । महाव्याहृतयश्च भूरादिसत्यान्ताः सप्त पञ्च वा गौतमाभिप्रायेण । किंच शौचाचारांश्च वक्ष्यमाणलक्षणान् शिक्षयेत् । उपनीय 'शौचाचारांश्च शिक्षयेत्' इत्यनेन प्रागुपनयनात्कामचारो दर्शितः । वर्णधर्मान्वर्जयित्वा स्त्रीणामप्येतत्समानं विवाहादर्वाक् उपनयनस्थानीयत्वाद्विवाहस्य ॥ १५ ॥

शौचाचारानाह–

दिवा संध्यासु कर्णस्थब्रह्मसूत्रउदङ्मुखः ।
कुर्यान्मूत्रपुरीषे च रात्रौ चेद्दक्षिणामुखः ॥ १६ ॥

कर्णस्थं ब्रह्मसूत्रं यस्य स तथोक्तः । कर्णश्च दक्षिणः । 'पवित्रं दक्षिणे कर्णे कृत्वा विण्मूत्रमुत्सृजेत्' इति लिङ्गात् । असावहनि संध्ययोश्च उदङ्मुखो मूत्रपुरीषे कुर्यात् । चकाराद्भस्मादिरहिते देशे । रात्रौ तु दक्षिणामुखः ॥ १६ ॥

गृहीतशिश्नश्चोत्थाय मृद्भिरभ्युद्धृतैर्जलैः ।
गन्धलेपक्षयकरं शौचं कुर्यादतन्द्रितः ॥ १७ ॥

किंच अनन्तरं शिश्नं गृहीत्वा उत्थाय उद्धृताभिरद्भिर्वक्ष्यमाणलक्षणाभिर्मृद्भिश्च गन्धलेपयोः क्षयकरं शौचं कुर्यात् । अतन्द्रितः अनलसः । उद्धृताभिरिति जलान्तः शौचनिषेधः । अत्र गन्धलेपक्षयकरमिति सर्वाश्रमिणां साधारणं शौचमिदम् । मृत्संख्यानियमस्त्वदृष्टार्थः ॥ १७ ॥

---

१ दशवर्षाभ्यन्तर एव धर्म्म उपदेष्टव्यः । ऊर्ध्वं पुष्पवतीत्वेन विवाहकालबाधात् ।

अन्तर्जानुः शुचौ देश उपविष्ट उदङ्मुखः ।
प्राग्वा ब्राह्मेण तीर्थेन द्विजो नित्यमुपस्पृशेत् ॥ १८ ॥

शुचौ अशुचिद्रव्यासंस्पृष्टे । देशे इत्युपादानादुपानच्छयनासनादिनिषेधः । उपविष्टः न स्थितः न शयानः प्रह्वो गच्छन्वा । उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वेति दिगन्तरनिवृत्तिः। शुचौ देश इत्येतस्मात्पादप्रक्षालनप्राप्तिः। ब्राह्मेण तीर्थेन वक्ष्यमाणलक्षणेन । द्विजो न शूद्रादिः । नित्यं सर्वकालम्। आश्रमान्तरगतोऽप्युपस्पृशेत् आचामेत् । कथमन्तर्जानुः जानुनोर्मध्ये हस्तौ कृत्वा दक्षिणेन हस्तेनेति ॥ १८ ॥

तीर्थान्याह-

कनिष्ठादेशिन्यङ्गुष्ठमूलान्यग्रं करस्य च ।
प्रजापतिपितृब्रह्मदेवतीर्थान्यनुक्रमात् ॥ १९ ॥

कनिष्ठायास्तर्जन्याअङ्गुष्ठस्य मूलानि करस्याग्रं च प्रजापतिपितृब्रह्मदेवतीर्थानि यथाक्रमं वेदितव्यानि ॥ १९ ॥

त्रिः प्राश्यापो द्विरुन्मृज्य खान्यद्भिः समुपस्पृशेत् ।
अद्भिस्तु प्रकृतिस्थाभिर्हीनाभिः फेनबुद्बुदैः ॥ २० ॥

वारत्रयमपः पीत्वा मुखमङ्गुष्ठमूलेन द्विरुन्मृज्य खानि छिद्राणि ऊर्ध्वकायगतानि घ्राणादीनि अद्भिरुपस्पृशेत् । अद्भिर्द्रव्यान्तरासंसृष्टाभिः । पुनरद्भिरित्यब्ग्रहणं प्रतिच्छिद्रमुदकस्पर्शनार्थम्। पुनस्ता एव विशिनष्टि। प्रकृतिस्थाभिः गन्धरूपरसस्पर्शान्तरमप्राप्ताभिः। फेनबुद्बुदरहिताभिः । तुशब्दाद्वर्षधारागतानां शूद्राद्यावर्जितानां च निषेधः ॥ २० ॥

हृत्कण्ठतालुगाभिस्तु यथासंख्यं द्विजातयः ।
शुद्ध्येरन्स्त्री च शूद्रश्च सकृत्स्पृष्टाभिरन्ततः ॥ २१ ॥

हृत्कण्ठतालुगाभिरद्भिर्यथाक्रमेण द्विजातयः शुद्ध्यन्ति। स्त्री च शूद्रश्च अन्ततः अन्तेन तालुना स्पृष्टाभिरपि । सकृदिति वैश्याद्विशेषः । चशब्दादनुपनीतोऽपि ॥ २१ ॥

स्नानमब्दैवतैर्मन्त्रैर्मार्जनं प्राणसंयमः ।
सूर्यस्य चाप्युपस्थानं गायत्र्याः प्रत्यहं जपः ॥ २२ ॥

प्रातःस्नानं यथाशास्त्रमब्दैवतैर्मन्त्रैः आपोहिष्ठेत्येवमादिभिः मार्जनम्। प्राणसंयमः प्राणायामः वक्ष्यमाणलक्षणः। ततः सूर्यस्य चाप्युपस्थानं सौरेण मन्त्रेण । गायत्र्यास्तत्सवितुर्वरेण्यमित्यादेः प्रतिदिवसं जपः कार्यः। कार्यशब्दो यथालिङ्गं प्रत्येकमभिसंबध्यते॥ २२॥

गायत्रीं शिरसा सार्धं जपेद्व्याहृतिपूर्विकाम् ।
प्रतिप्रणवसंयुक्तां त्रिरयं प्राणसंयमः ॥ २३ ॥

---

१ अंगुष्ठानामिकयोर्मुखशुद्धौ विधानात् ।

गायत्रीं पूर्वोक्ताम्। आपोज्योतिरित्यादिना शिरसा संयुक्तां उक्तव्याहृतिपूर्विकां प्रतिव्याहृतिप्रणवेन संयुक्तां ॐ भूः ॐभुवः ॐस्वरिति त्रीन्वारान्मुखनासिकासंचारिवायुं निरुन्धन्मनसा जपेदित्ययं सर्वत्र प्राणायामः ॥ २३ ॥

प्राणानायम्य संप्रोक्ष्य तृचेनाब्दैवतेन तु ।
जपन्नासीत सावित्रीं प्रत्यगातारकोदयात् ॥ २४ ॥
संध्यां प्राक्प्रातरेवं हि तिष्ठेदासूर्यदर्शनात् ।

प्राणायामं पूर्वोक्तं कृत्वा तृचेनाब्दैवतेन पूर्वोक्तेनात्मानमद्भिः प्रोक्ष्य सावित्रीं जपन्प्रत्यक्संध्यामासीत । अर्थात्प्रत्यङ्मुख इति लभ्यते ।आतारकोदयात् तारकोदयावधि ॥ २४ ॥ प्राक्संध्यां प्रातःसमये । एवं पूर्वोक्तविधिमाचरन् प्राङ्मुखः सूर्योदयावधि तिष्ठेत् । अहोरात्रयोःसंधौ या क्रिया विधीयते सा संध्या। तत्र अहः संपूर्णादित्यमण्डलदर्शनयोग्यः कालः। तद्विपरीता रात्रिः । यस्मिन्काले खण्डमण्डलस्योपलब्धिः स संधिः

अग्निकार्यं ततः कुर्यात्संध्ययोरुभयोरपि ॥ २५ ॥

ततः संध्योपासनानन्तरं द्वयोः संध्ययोरग्निकार्यं अग्नौ समित्प्रक्षेपादि यत्तत्कुर्यात् स्वगृह्योक्तेन विधिना ॥ २५ ॥

ततोऽभिवादयेद्वृद्धानसावहमिति ब्रुवन् ।

तदनन्तरं वृद्धान्गुरुप्रभृतीनभिवादयेत्। कथं। असौ देवदत्तशर्माहमिति स्वनाम कीर्तयन्।

गुरुं चैवाप्युपासीत स्वाध्यायार्थं समाहितः ॥ २६ ॥
आहूतश्चाप्यधीयीत लब्धं तस्मै निवेदयेत्।
हितं तस्याचरेन्नित्यं मनोवाक्कायकर्मभिः ॥ २७ ॥

तथा गुरुं वक्ष्यमाणलक्षणमुपासीत तत्परिचर्यापरस्तदधीनस्तिष्ठेत् । स्वाध्यायार्थमध्ययनसिद्ध्यै समाहितोऽविक्षिप्तचित्तो भवेत् । आहूतश्चाप्यधीयीत।गुर्वाहूत एवाधीयीत न स्वयं गुरुं प्रेरयेत् । यच्च लब्धं तत्सर्वं गुरवे निवेदयेत् । तथा तस्य गुरोर्हितमाचरेत नित्यं सदा मनोवाक्कायकर्मभिः न प्रतिकूलं कुर्यात् । अपिशब्दाद्गुरुदर्शने गौतमोक्तं कण्ठप्रावृतादि वर्तयेत् ॥ २६ ॥ २७ ॥

कृतज्ञाद्रोहिमेधाविशुचिकल्पानसूयकाः ।
अध्याप्या धर्मतः साधुशक्ताप्तज्ञानवित्तदाः ॥ २८ ॥

कृतमुपकारं न विस्मरतीति कृतज्ञः । अद्रोही दयावान् । मेधावी ग्रन्थग्रहणधारण

१ ऊर्ध्वं प्राणाह्युत्क्रामंति यूनः स्थविरआयति प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यांपुनस्तान्प्रतिपद्यत इति मनूक्तवचनवल्यवलम्बनादभिवादनेनभूयःप्राणोपलब्धेरभिवादनंयुक्तम् ।

शक्तः । शुचिः बाह्याभ्यन्तरशौचवान् । कल्पः आधिव्याधिरहितः । अनसूयको दोषानाविष्करणेन गुणाविष्करणशीलः । साधुः वृत्तवान् । शक्तः शुश्रूषायाम् । आप्तो बन्धुः । ज्ञानदः विद्याप्रदः । वित्तदः अर्पणपूर्वकमर्थप्रदाता । एते गुणाः समस्ता व्यस्ताश्च यथासंभवं द्रष्टव्याः । एते च धर्मतः शास्त्रानुसारेणाध्याप्याः ॥ २८ ॥

दण्डाजिनोपवीतानि मेखलां चैव धारयेत् ।
ब्राह्मणेषु चरेद्भैक्षमनिन्द्येष्वात्मवृत्तये ॥ २९ ॥

तथा स्मृत्यन्तरप्रसिद्धं पालाशादि दण्डं अजिनं च कार्ष्णाजिनादि उपवीतं कार्पासादिनिर्मितं मेखलां च मुञ्जादिनिर्मितां ब्राह्मणादिब्रह्मचारी धारयेत् ॥ २९ ॥

आदिमध्यावसानेषु भवच्छब्दोपलक्षिता ।
ब्राह्मणक्षत्रियविशां भैक्षचर्या यथाक्रमम् ॥ ३० ॥

पूर्वोक्तदण्डादियुक्तोब्रह्मचारी ब्राह्मणेष्वनिन्द्येषु अभिशस्तादिदोषरहितेषु स्वकर्मनिरतेषु भैक्षं चरेत् । आत्मवृत्तये आत्मनो जीवनाय न परार्थं आचार्यतद्भार्यापुत्रव्यतिरेकेण । निवेद्य गुरवे तदनुज्ञातो भुञ्जीत तदभावे तत्पुत्रादाविति नियमात् । अत्र च ब्राह्मणग्रहणं संभवे सति न नियमार्थम् । यत्तु सार्ववर्णिकं भैक्षाचरणमिति तत् त्रैवर्णिकप्राप्त्यर्थम् । यत्त्र 'चातुर्वर्ण्यं चरेद्भैक्षम्' इति तदापद्विषयम् । कथं भैक्षचर्या कार्या आदिमध्यावसानेषु भवच्छब्दोपलक्षिता । 'भवति भिक्षां देहि, भिक्षां भवति देहि, भिक्षां देहि भवति' इत्येवं वर्णक्रमेण भैक्षचर्या कार्या ॥ ३० ॥

कृताग्निकार्यो भुञ्जीत वाग्यतो गुर्वनुज्ञया ।
आपोशनक्रियापूर्वं सत्कृत्यान्नमकुत्सयन् ॥ ३१ ॥

पूर्वोक्तेन विधिना भिक्षामाहृत्य गुरवे निवेद्य तदनुज्ञया कृताग्निकार्यो वाग्यतो मौनी अन्नं सत्कृत्य संपूज्य अकुत्सयन्ननिन्दन् आपोशनक्रियापूर्वं 'अमृतोपस्तरणमसि' इत्यादिकं पूर्वं कृत्वा भुञ्जीत । अत्र पुनरग्निकार्यग्रहणं संध्याकाले कथंचिदकृताग्निकार्यस्य कालान्तरविधानार्थं न पुनस्तृतीयप्राप्त्यर्थम् ॥ ३१ ॥

ब्रह्मचर्ये स्थितो नैकमन्नमद्यादनापदि ।
ब्राह्मणः काममश्नीयाच्छ्राद्धे व्रतमपीडयन् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मचर्ये स्थितः एकान्नं नाद्यादनापदि व्याध्याद्यभावे । ब्राह्मणः पुनः श्राद्धेऽभ्यर्थितः सन्काममश्नीयात् । व्रतमपीडयन् मधुमांसपरिहारेण क्षत्रियादेः श्राद्धभोजनव्युदासार्थम्[1] । 'राजन्यवैश्ययोश्चैव नैतत्कर्म प्रचक्षते' इति स्मरणात् ॥ ३२ ॥

---

१ श्राद्धभोजनव्युदासः श्राद्धभोजननिषेधः ।

मधुमांसाञ्जनोच्छिष्टशुक्तस्त्रीप्राणिहिंसनम् ।
भास्करालोकनाश्लीलपरिवादादि वर्जयेत् ॥ ३३ ॥

मधु क्षौद्रं, न मद्यं तस्य 'नित्यं ब्राह्मणो मद्यं वर्जयेत्' इति निषेधात्। मांसं छागादेरपि। अञ्जनं घृतादिना गात्रस्य कज्जलादिना चाक्ष्णोः । उच्छिष्टं अगुरोः। शुक्तं निष्ठुरवाक्यं नान्नरसः तस्याभक्ष्यप्रकरणे निषेधात् । स्त्रियमुपभोगे । प्राणिहिंसनं जीववधः । भास्करस्योदयास्तमयावलोकनम् । अश्लीलमसत्यभाषणम् । परिवादः सदसद्रूपस्य परदोषस्य व्याख्यापनम् । आदिशब्दात्स्मृत्यन्तरोक्तं गन्धमाल्यादि गृह्यते । एतानि ब्रह्मचारी वर्जयेत् ॥ ३३ ॥

स गुरुर्यः क्रियाः कृत्वा वेदमस्मै प्रयच्छति ।
उपनीय ददद्वेदमाचार्यः स उदाहृतः ॥ ३४ ॥

योऽसौ गर्भाधानाद्या उपनयनान्ताः क्रिया यथाविधि कृत्वा वेदमस्मै ब्रह्मचारिणे प्रयच्छति स गुरुः । यः पुनरुपनयनमात्रं कृत्वा वेदं ददाति स आचार्यः ॥ ३४ ॥

एकदेशमुपाध्याय ऋत्विग्यज्ञकृदुच्यते ।
एते मान्या यथापूर्वमेभ्यो माता गरीयसी ॥ ३५ ॥

वेदस्यैकदेशं मन्त्रब्राह्मणयोरेकं[1] अङ्गानि वा योऽध्यापयति स उपाध्यायः । यः पुनः पाकयज्ञादिकं वृतः करोति स ऋत्विक्। एते च गुर्वाचार्योपाध्यायर्त्विजो यथापूर्वं यथाक्रमेण मान्याः पूज्याः । एभ्यः सर्वेभ्यो माता गरीयसी पूज्यतमा ॥ ३५ ॥

वेदग्रहणार्थं ब्रह्मचर्यावधिमाह–

प्रतिवेदं ब्रह्मचर्यं द्वादशाब्दानि पञ्च वा ।
ग्रहणान्तिकमित्येके केशान्तश्चैव षोडशे ॥ ३६ ॥

यदा विवाहासंभवे वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वाति प्रवर्तते तदा प्रतिवेदं वेदं प्रति ब्रह्मचर्यं पूर्वोक्तं द्वादश वर्षाणि कार्यम् । अशक्तौ पञ्च। ग्रहणान्तिकमित्येके वर्णयन्ति । केशान्तः पुनः गोदानाख्यं कर्म। गर्भादारभ्य षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य कार्यम् । एतच्च द्वादशवार्षिके वेदव्रते बोद्धव्यम् इतरस्मिन्पक्षे यथासंभवं द्रष्टव्यम् । राजन्यवैश्ययोस्तूपनयनकालवत् द्वाविंशे चतुर्विंशे वा यथासंभवं द्रष्टव्यम् ॥ ३६ ॥

उपनयनकालस्य परावधिमाह–

आषोडशादाद्वाविंशाच्चतुर्विंशाच्च वत्सरात् ।
ब्रह्मक्षत्रविशां काल औपनायनिकः परः ॥ ३७ ॥

---

१ मंत्रब्राह्मणयोरेकं मंत्रब्राह्मणान्यतरत्वावच्छिन्नम् ।

अत ऊर्ध्वं पतन्त्येके सर्वधर्मबहिष्कृताः ।
सावित्रीपतिता व्रात्या व्रात्यस्तोमादृते क्रतोः ॥ ३८ ॥

आषोडशाद्वर्षात्षोडशवर्षं यावत् आद्वाविंशादाचतुर्विंशाद्वर्षाद्ब्राह्मणक्षत्रियविशां औपनायनिकः उपनयनसंबन्धी परः कालः। नातःपरमुपनयनकालोऽस्ति किंतु 'अतऊर्ध्वं पतन्त्येते सर्वधर्मबहिष्कृताः' । सर्वधर्मेष्वनधिकारिणो भवन्ति । सावित्रीपतिताः पतितसावित्रीका भवन्ति । सावित्रीदानयोग्या न भवन्ति । व्रात्याः संस्कारहीनाश्च व्रात्यस्तोमात्क्रतोर्विना । कृते तु तस्मिन् उपनयनाधिकारिणो भवन्ति ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

आद्यास्त्रयो द्विजा इत्युक्तं तत्र हेतुमाह–

मातुर्यदग्रे जायन्ते द्वितीयं मौञ्जीबन्धनात् ।
ब्राह्मणक्षत्रियविशस्तस्मादेते द्विजाः स्मृताः ॥ ३९ ॥

मातुः सकाशात्प्रथमं जायन्ते मौञ्जीबन्धनात् द्वितीयं जन्म यस्मात्तस्मादेते ब्राह्मणक्षत्रियवैश्या द्विजा उच्यन्ते ॥ ३९ ॥

वेदग्रहणाध्ययनफलमाह–

यज्ञानां तपसां चैव शुभानां चैव कर्मणाम् ।
वेद एव द्विजातीनां निःश्रेयसकरः परः ॥ ४० ॥

यज्ञानां श्रौतस्मार्तानाम् तपसां कायसन्तापरूपाणां चान्द्रायणादीनां शुभानाम् च कर्मणां उपनयनादिसंस्काराणां अवबोधकत्वेन वेद एव द्विजातीनां परो निःश्रेयसकरः मोक्षकरो नान्यः । वेद एवेति तन्मूलत्वेन स्मृतेरप्युपलक्षणार्थं ॥ ४० ॥

ग्रहणाध्ययनफलमुक्त्वेदानीं काम्यव्रतब्रह्मयज्ञाध्ययनफलमाह–

मधुना पयसा चैव सदेवांस्तर्पयेद्द्विजः ।
पितॄन्मधुघृताभ्यां च ऋचोऽधीते च योऽन्वहम् ॥ ४१ ॥
यजूंषि शक्तितोऽधीते योऽन्वहं स घृतामृतैः ।
प्रीणाति देवानाज्येन मधुना च पितॄंस्तथा ॥ ४२ ॥
स तु सोमघृतैर्देवांस्तर्पयेद्योऽन्वहं पठेत् ।
सामानि तृप्तिं कुर्याच्च पितॄणां मधुसर्पिषा ॥ ४३ ॥

१ ब्राह्मणाश्च क्षत्रियाश्च विशश्चेतिविग्रहः। २श्रुतिस्मृतिसदाचाराणां तन्मूलकत्वात्प्रामाण्यम् । एतत् अपिना स्वारस्यं व्यज्यते । ३ अमृतवल्लीनिष्कासितसर्पिर्भिः ।

योऽन्वहं ऋचोऽधीते स मधुना पयसा च देवान् पितॄंश्च मधुघृताभ्यां तर्पयति । यः पुनः शक्तितोऽन्वहं यजूंष्यधीते सघृतामृतैर्देवान्पितॄंश्च मधुघृताभ्यां तर्पयति । यस्तु सामान्यन्वहमधीते स सोमघृतैर्देवान् पितॄंश्च मधुसर्पिर्भ्यां प्रीणाति । ऋगादिग्रहणं सामान्येन ऋगादिमन्त्रप्राप्त्यर्थम् ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥

मेदसा तर्पयेद्देवानथर्वाङ्गिरसः पठन् ।
पितॄंश्च मधुसर्पिर्भ्यामन्वहं शक्तितो द्विजः ॥ ४४ ॥
वाको वाक्यं पुराणं च नाराशंसीश्च गाथिकाः ।
इतिहासांस्तथा विद्याः शक्त्याधीते हि योऽन्वहम् ॥ ४५ ॥
मांसक्षीरौदनमधुतर्पणं सदिवौकसाम्[1] ।
करोति तृप्तिं कुर्याच्च पितॄणां मधुसर्पिषा ॥ ४६ ॥

यःपुनःशक्तितोऽन्वहं अथर्वाङ्गिरसोऽधीते स देवान्मेदसा पितॄंश्च मधुसर्पिर्भ्यां तर्पयति । यस्तुवाकोऽनुवाकः वाक्यं प्रश्नोत्तररूपवेदवाक्यम्।पुराणं च ब्राह्मादि । चकारान्मानवादिधर्मशास्त्रम्।नाराशंसीश्च रुद्रदैवत्यान्मन्त्रान्। गाथाश्च यज्ञगाथेन्द्रगाथाद्याः।इतिहासान्महाभारतादीन् । विद्याश्च वारुण्याद्या विद्याः । शक्तितोऽन्वहमधीते समांसक्षीरौदनमधुसर्पिर्भिर्देवान् पितॄंश्चमधुसर्पिर्भ्यां तर्पयति ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

ते तृप्तास्तर्पयन्त्येनं सर्वकामफलैः शुभैः ।
यं यं क्रतुमधीतेऽसौ तस्य तस्याप्नुयात्फलम् ॥ ४७ ॥
त्रिर्वित्तपूर्णपृथिवीदानस्य फलमश्नुते ।
तपसो यत्परस्येह नित्यं स्वाध्यायवान् द्विजः ॥ ४८ ॥

ते पुनस्तृप्ताः सन्तो देवाः पितरश्च एवं स्वाध्यायकारिणं सर्वकामफलैः शुभैरनन्योपघातलक्षणैस्तर्पयन्ति । प्रशंसार्थमाह । यस्य यस्य क्रतोः प्रतिपादकं वेदैकदेशमन्वहमधीते तस्य तस्य क्रतोः फलमाप्नोति । तथा वित्तपूर्णायाः पृथिव्याः त्रिः त्रिवारं दानस्य यत्फलं परस्य तपसश्चान्द्रायणादेर्यत्फलं तदपि नित्यं स्वाध्यायवान् प्राप्नोति । नित्यग्रहणं काम्यस्यापि सतो नित्यत्वज्ञापनार्थम् ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

एवं सामान्येन ब्रह्मचारिधर्मानभिधायाधुना नैष्ठिकस्य विशेषमाह—

नैष्ठिको ब्रह्मचारी तु वसेदाचार्यसन्निधौ ।
तदभावेऽस्य तनये पत्न्यां वैश्वानरेऽपि वा ॥ ४९ ॥

---

१ मांसश्च क्षीरंच ओदनश्च मधु चेति द्वंद्वे 'द्वंद्वान्तेश्रूयमाणपदं प्रत्येकमभिसंबध्यते'ऽनेनाभियुक्तवचसा तर्पणशब्दस्यप्रतिपदानुसंधानात् मांसतर्पणं क्षीरतर्पणं ओदनतर्पणं मधुतर्पणमित्यर्थोपालब्धिः ।

अनेन विधिना देहं साधयन्विजितेन्द्रियः ।
ब्रह्मलोकमवाप्नोति न चेह जायते पुनः ॥ ५० ॥

अनेनोक्तप्रकारेणात्मानं निष्ठां उत्क्रान्तिकालं नयतीति नैष्ठिकः।सयावज्जीवमाचार्यसमीपे वसेत् । न वेदग्रहणकालोत्तरं स्वतन्त्रो भवेत्। तदभावे तत्पुत्रसमीपे तदभावे तद्भार्यासमीपे तदभावे वैश्वानरेऽपि। अनेनोक्तविधिना देहं साधयन् क्षपयन् विजितेन्द्रियः इन्द्रियजये विशेषप्रयत्नवान् ब्रह्मचारी ब्रह्मलोकममृतत्वमाप्नोति । कदाचिदिह न पुनर्जायते ॥ ४९ ॥ ५० ॥

इतिब्रह्मचारिप्रकरणम् २.

अथ विवाहप्रकरणम् ३.

यःपुनर्विवाह्यस्तस्य विवाहार्थं स्नानमाह-

गुरवे तु वरं दत्त्वा स्नायीत तदनुज्ञया ।
वेदं व्रतानि वा पारं नीत्वा ह्युभयमेव वा ॥ ५१ ॥

पूर्वोक्तेन प्रकारेण वेदं मन्त्रब्राह्मणात्मकम्[1] । व्रतानि ब्रह्मचारिधर्मान् अनुक्रान्तान्वा । उभयं वा । नीत्वा समाप्य गुरवे पूर्वोक्ताय वरमभिलषितं यथाशक्ति दत्त्वा स्नायात् । अशक्तौ तदनुज्ञया अदत्तवरोऽपि। एषां च पक्षाणां शक्तिकालाद्यपेक्षया व्यवस्था॥५१॥

स्नानानन्तरं किं कुर्यादत आह-

अविप्लुतब्रह्मचर्यो लक्षण्यां स्त्रियमुद्वहेत् ।
अनन्यपूर्विकां कान्तामसपिण्डां यवीयसीम् ॥ ५२ ॥

अविप्लुतब्रह्मचर्यः अस्खलितब्रह्मचर्यः । लक्षण्यां बाह्याभ्यन्तरलक्षणैर्युक्ताम् । बाह्यानि तनुलोमकेशदशनादीनि मनुनोक्तानि[2]।आभ्यन्तराणि 'अष्टौ पिण्डान्कृत्वा' इत्याद्याश्वलायनोक्तविधिना ज्ञातव्यानि । पूर्वस्यां रात्रौ गोष्ठवल्मीककितवस्थानह्रदेरिणक्षेत्रचतुष्पथश्मशानेभ्यो मृत्तिकां गृहीत्वा पिण्डाष्टकं कर्तव्यम्। तत्रानुक्रमेण 'प्रथमे पिण्डे स्पृष्टे धान्यवती भवेत् । द्वितीये स्पृष्टे पशुमती भवेत् । तृतीयेऽग्निहोत्रशुश्रूषणपरा भवति । चतुर्थे विवेकिनी चतुरा सर्वजनार्जनपरा भवति । पञ्चमे रोगिणी । षष्ठे वन्ध्या । सप्तमे व्यभिचारिणी । अष्टमे विधवा भवेत्' इत्याश्वलायनस्मरणात्। स्त्रियं नपुंसकत्वनिवृत्तये[3] स्त्रीत्वेन परीक्षिताम् । अनन्यपूर्विकां दानेनोपभोगेन वा पुरुषान्तरापरिगृहीताम्[4] । कान्तां कमनीयां वोढुर्मनोनयनानन्दकारिणीम् । यस्यां मनश्चक्षुषोर्निर्बन्धस्तस्यामृद्धिरित्यापस्तम्बस्मरणात् । एतच्च न्यूनाधिकाङ्गादिबाह्यदोषाभावे । असपिण्डां समान एकः पिण्डो देहो यस्याः सा सपिण्डा न सपिण्डा असपिण्डा ताम्। सपिण्डता च एकशरीरावयवान्वयेन भवति । तथाहि पुत्रस्य पितृशरीरावयवान्वयेन पित्रासह सापिण्ड्यम् । एवं पितामहादिभिरपि पितृद्वारेण तच्छरीरावयवान्वयात् । एवं मातृशरीरावयवान्वयेन

---

१ मंत्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयमित्युक्तत्वात् । २ 'नातिलोमामहीनांगीं' इत्यादीनि ३ अन्यथा क्लीबेन सह छद्मना परिणीतानां संततिविच्छेदापत्तिः । ४ परपुरुषै रहस्यसंगताम् ।

मात्रा । तथा मातामहादिभिरपि मातृद्वारेण । तथा मातृष्वसृमातुलादिभिरपि एकशरीरावयवान्वयात् । तथा पितृव्यपितृष्वस्रादिभिरपि । तथा पत्या सह पत्न्या एकशरीरारम्भकतया । एवं भ्रातृभार्याणामपि परस्परमेकशरीरारब्धैः सहैकशरीरारम्भकत्वेन। एवं यत्र यत्र सपिण्डशब्दस्तत्र तत्र साक्षात्परम्परया वा एकशरीरावयवान्वयो वेदितव्यः । यद्येवं मातामहादीनामपि 'दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते' इत्यविशेषेण प्राप्नोति स्यादेतत्। यदि 'तत्र प्रत्तानामितरे कुर्युः' इत्यादि विशेषवचनं न स्यात्। अतश्च सपिण्डेषु यत्र विशेषवचनं नास्ति तत्र दशाहमित्येतद्वचनमवतिष्ठते। अवश्यं चैकशरीरावयवान्वयेन साषिण्ड्यं वर्णनीयम्। 'आत्मा हि जज्ञे आत्मनः' इत्यादिश्रुतेः। तथा 'प्रजामनुप्रजायसे' इति च। 'स एवायं विरूढः प्रत्यक्षेणोपलभ्यते' इत्याद्यापस्तम्बवचनाच्च । तथा गर्भोपनिषदि । 'एतत् षाट्कौशिकं शरीरम् त्रीणि पितृतस्त्रीणि मातृतः । अस्थिस्नायुमज्जानः पितृतः त्वङ्मांसरुधिराणि मातृतः' इति । तत्र तत्रावयवान्वयप्रतिपादनात् । निर्वाप्यपिण्डान्वयेन तु साषिण्ड्ये मातृसंताने भ्रातृपुत्रादिषु च साषिण्ड्यं न स्यात् । समुदायशक्त्याङ्गीकारेण रूढिपरिग्रहे अवयवशक्तिस्तत्रतत्रावगम्यमाना परित्यक्ता स्यात् । परम्परयैकशरीरावयवान्वयेन साषिण्ड्ये यथा नातिप्रसंगस्तथा वक्ष्यामः । यवीयसीं वयसा प्रमाणतश्च न्यूनामुद्वहेत् परिणयेत् स्वगृह्योक्तविधिना ॥ ५२ ॥

विशेषान्तरमप्याह-

अरोगिणीं भ्रातृमतीमसमानार्षगोत्रजाम् ।

अरोगिणीं अचिकित्सनीयव्याध्यनुपसृष्टाम्[1] । भ्रातृमतीं पुत्रिकाकरण[2]शङ्कानिवृत्तये । अनेनापरिभाषितापि पुत्रिका भवतीति गम्यते । असमानार्षगोत्रजाम् ऋषेरिदमार्षं नाम प्रवर इत्यर्थः । गोत्रं वंशपरम्पराप्रसिद्धम् । आर्षं च गोत्रं च आर्षगोत्रे, समाने आर्षगोत्रे यस्यासौ समानार्षगोत्रस्तस्माज्जाता समानार्षगोत्रजा, न समानार्षगोत्रजा असमानार्षगोत्रजा ताम् । गोत्रप्रवरौ च पृथक्पृथक्पर्युदासे निमित्तम् । तेनासमानगोत्रजां असमानार्षजामित्यर्थः । तथा चसमानप्रवरैर्विवाह इति गौतमः । तथाच 'असपिण्डा च या मातुरसपिण्डा च या पितुः' इति मनुः। तथा मातृगोत्रामप्यपरिणेयां केचिदिच्छन्ति । 'मातुलस्य सुतामूढां मातृगोत्रां तथैव च॥ समानप्रवरां चैव कृत्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति प्राश्चित्तस्मरणात्। अत्र चासपिण्डामित्यनेन पितृष्वसृमातृष्वास्त्रादिदुहितृनिषेधः । तथा असगोत्रामित्यनेनासपिण्डाया अपि भिन्नसन्तानजायाः समानगोत्राया निषेधः। असमानप्रवरामित्यनेनाप्यसपिण्डाया असगोत्राया अपि समानप्रवराया निषेधः। तथा असपिण्डामित्येतत्सार्ववर्णिकम् । सर्वत्र साषिण्ड्यसद्भावात् । असमानार्षगोत्रजामित्येतत्त्रैवर्णिकविषयम् ।यद्यपि राजन्यविशां प्रातिस्विकगोत्राभावात्प्रवराभावस्तथापि पुरोहितगोत्रप्रवरौ वेदितव्यौ। तथाऽपि 'यजमानस्यार्षेयान्प्रवृणीते' इत्युक्त्वा 'पौरोहित्यान् राज

---

१ शरीरस्ययेनकेनचिदपिव्याध्यादिनोपसृष्टत्वात् अचिकित्सनीयेति ।
२ 'अस्यां यो जायते पुत्रः समे पुत्रो भवेदिति' पुत्रिकाकरणम् ।

अनेन विधिना देहं साधयन्विजितेन्द्रियः ।
ब्रह्मलोकमवाप्नोति न चेह जायते पुनः ॥ ५० ॥

अनेनोक्तप्रकारेणात्मानं निष्ठां उत्क्रान्तिकालं नयतीति नैष्ठिकः। सयावज्जीवमाचार्यसमीपे वसेत् । न वेदग्रहणकालोत्तरं स्वतन्त्रो भवेत। तदभावे तत्पुत्रसमीपे तदभावे तद्भार्यासमीपे तदभावे वैश्वानरेऽपि। अनेनोक्तविधिना देहं साधयन् क्षपयन् विजितेन्द्रियः इन्द्रियजये विशेषप्रयत्नवान् ब्रह्मचारी ब्रह्मलोकममृतत्वमाप्नोति । कदाचिदिह न पुनर्जायते ॥ ४९ ॥ ५० ॥

इतिब्रह्मचारिप्रकरणम् २.

अथ विवाहप्रकरणम् ३.

यःपुनर्विवाह्यस्तस्य विवाहार्थं स्नानमाह-

गुरवे तु वरं दत्त्वा स्नायीत तदनुज्ञया ।
वेदं व्रतानि वा पारं नीत्वा ह्युभयमेव वा ॥ ५१ ॥

पूर्वोक्तेन प्रकारेण वेदं मन्त्रब्राह्मणात्मकम्[1] । व्रतानि ब्रह्मचारिधर्मान् अनुक्रान्तान्वा । उभयं वा । नीत्वा समाप्य गुरवे पूर्वोक्ताय वरमभिलषितं यथाशक्ति दत्त्वा स्नायात् । अशक्तौ तदनुज्ञया अदत्तवरोऽपि। एषां च पक्षाणां शक्तिकालाद्यपेक्षया व्यवस्था॥५१॥

स्नानानन्तरं किं कुर्यादत आह-

अविप्लुतब्रह्मचर्यो लक्षण्यां स्त्रियमुद्वहेत् ।
अनन्यपूर्विकां कान्तामसपिण्डां यवीयसीम् ॥ ५२ ॥

अविप्लुतब्रह्मचर्यः अस्खलितब्रह्मचर्यः । लक्षण्यां बाह्याभ्यन्तरलक्षणैर्युक्ताम् । बाह्यानि तनुलोमकेशदशनादीनि मनुनोक्तानि[2]। आभ्यन्तराणि 'अष्टौ पिण्डान्कृत्वा' इत्याद्याश्वलायनोक्तविधिना ज्ञातव्यानि । पूर्वस्यां रात्रौ गोष्ठवल्मीककितवस्थानह्रदेरिणक्षेत्रचतुष्पथश्मशानेभ्यो मृत्तिकां गृहीत्वा पिण्डाष्टकं कर्तव्यम्। तत्रानुक्रमेण 'प्रथमे पिण्डे स्पृष्टे धान्यवती भवेत् । द्वितीये स्पृष्टे पशुमती भवेत् । तृतीयेऽग्निहोत्रशुश्रूषणपरा भवति । चतुर्थे विवेकिनी चतुरा सर्वजनार्जनपरा भवति । पञ्चमे रोगिणी । षष्ठे वन्ध्या । सप्तमे व्यभिचारिणी । अष्टमे विधवा भवेत् ' इत्याश्वलायनस्मरणात् । स्त्रियं नपुंसकत्वनिवृत्तये[3] स्त्रीत्वेन परीक्षिताम् । अनन्यपूर्विकां दानेनोपभोगेन वा पुरुषान्तरापरिगृहीताम्[4] । कान्तां कमनीयां वोढुर्मनोनयनानन्दकारिणीम् । यस्यां मनश्चक्षुषोर्निर्बन्धस्तस्यामृद्धिरित्यापस्तम्बस्मरणात् । एतच्च न्यूनाधिकाङ्गादिबाह्यदोषाभावे । असपिण्डां समान एकः पिण्डो देहो यस्याः सा सपिण्डा न सपिण्डा असपिण्डा ताम्। सपिण्डता च एकशरीरावयवान्वयेन भवति । तथाहि पुत्रस्य पितृशरीरावयवान्वयेन पित्रासह सापिण्ड्यम् । एवं पितामहादिभिरपि पितृद्वारेण तच्छरीरावयवान्वयात् । एवं मातृशरीरावयवान्वयेन

१ मंत्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयमित्युक्तत्वात। २ 'नातिलोमामहीनांगीं' इत्यादीनि ३ अन्यथा क्लीबेन सह छद्मना परिणीतानां संततिविच्छेदापत्तिः। ४ परपुरुषै रहस्यसंगताम् ।

मात्रा। तथा मातामहादिभिरपि मातृद्वारेण। तथा मातृष्वसृमातुलादिभिरपि एकशरीरावयवान्वयात्। तथा पितृव्यपितृष्वस्त्रादिभिरपि। तथा पत्या सह पत्न्या एकशरीरारम्भकतया। एवं भ्रातृभार्याणामपि परस्परमेकशरीरारब्धैः सहैकशरीरारम्भकत्वेन। एवं यत्र यत्र सपिण्डशब्दस्तत्र तत्र साक्षात्परम्परया वा एकशरीरावयवान्वयो वेदितव्यः। यद्येवं मातामहादीनामपि 'दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते' इत्यविशेषेण प्राप्नोति स्यादेतत्। यदि 'तत्र प्रत्तानामितरे कुर्युः' इत्यादि विशेषवचनं न स्यात्। अतश्च सपिण्डेषु यत्र विशेषवचनं नास्ति तत्र दशाहमित्येतद्वचनमवतिष्ठते। अवश्यं चैकशरीरावयवान्वयेन सापिण्ड्यं वर्णनीयम्। 'आत्मा हि जज्ञे आत्मनः' इत्यादिश्रुतेः। तथा 'प्रजामनुप्रजायसे' इति च। 'स एवायं विरूढः प्रत्यक्षेणोपलभ्यते' इत्याद्यापस्तम्बवचनाच्च। तथा गर्भोपनिषदि। 'एतत् षाट्कौशिकं शरीरम् त्रीणि पितृतस्त्रीणि मातृतः। अस्थिस्नायुमज्जानः पितृतः त्वङ्मांसरुधिराणि मातृतः' इति। तत्र तत्रावयवान्वयप्रतिपादनात्। निर्वाप्यपिण्डान्वयेन तु सापिण्ड्ये मातृसंताने भ्रातृपुत्रादिषु च सापिण्ड्यं न स्यात्। समुदायशक्त्याङ्गीकारेण रूढिपरिग्रहे अवयवशक्तिस्तत्रतत्रावगम्यमाना परित्यक्ता स्यात्। परम्परयैकशरीरावयवान्वयेन सापिण्ड्यं यथा नातिप्रसंगस्तथा वक्ष्यामः। यवीयसीं वयसा प्रमाणतश्च न्यूनामुद्वहेत परिणयेत् स्वगृह्योक्तविधिना ॥ ५२ ॥

विशेषान्तरमप्याह–

अरोगिणीं भ्रातृमतीमसमानार्षगोत्रजाम्।

अरोगिणीं [1]अचिकित्सनीयव्याध्यनुपसृष्टाम्। भ्रातृमतीं पुत्रिका[2]करणशङ्कानिवृत्तये। अनेनाप्यभिभाषितापि पुत्रिका भवतीति गम्यते। असमानार्षगोत्रजाम् ऋषेरिदमार्षं नाम प्रवर इत्यर्थः। गोत्रं वंशपरम्पराप्रसिद्धम्। आर्षं च गोत्रं च आर्षगोत्रे, समाने आर्षगोत्रे यस्यासौ समानार्षगोत्रस्तस्माज्जाता समानार्षगोत्रजा, न समानार्षगोत्रजा असमानार्षगोत्रजा ताम्। गोत्रप्रवरौ च पृथक्पृथक्पर्युदासे निमित्तम्। तेनासमानगोत्रजां असमानार्षजामित्यर्थः। तथा च समानप्रवरैर्विवाह इति गौतमः। तथा च 'असपिण्डा च या मातुरसपिण्डा च या पितुः' इति मनुः। तथा मातृगोत्रामप्यपरिणेयां केचिदिच्छन्ति। 'मातुलस्य सुतामूढा मातृगोत्रां तथैव च। समानप्रवरां चैव कृत्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति प्रायश्चित्तस्मरणात्। अत्र चासपिण्डामित्यनेन पितृष्वसृमातृष्वस्त्रादिदुहितृनिषेधः। तथा असगोत्रामित्यनेनासपिण्डाया अपि भिन्नसन्तानजायाः समानगोत्राया निषेधः। असमानप्रवरामित्यनेनाप्यसपिण्डाया असगोत्राया अपि समानप्रवराया निषेधः। तथा असपिण्डामित्येतत्सार्ववर्णिकम्। सर्वत्र सापिण्ड्यसद्भावात्। असमानार्षगोत्रजामित्येतत्त्रैवर्णिकविषयम्। यद्यपि राजन्यविशां प्रातिस्विकगोत्राभावात्प्रवराभावस्तथापि पुरोहितगोत्रप्रवरौ वेदितव्यौ। तथाऽपि 'यजमानस्यार्षेयान्प्रवृणीते' इत्युक्त्वा 'पौरोहित्यान् राज

१ शरीरस्ययेनकेनचिदप्यव्याध्यादिनोपसृष्टत्वात् अचिकित्सनीयेति।
२ 'अस्यां यो जायते पुत्रः स मे पुत्रो भवेदिति' पुत्रिकाकरणम्।

विशां प्रवृणीते' इत्याहाश्वलायनः । सपिण्डासु समानगोत्रासु समानप्रवरासु भार्यात्वमेव नोत्पद्यते । रोगिण्यादिषु तु भार्यात्वे उत्पन्नेऽपि दृष्टविरोध एव ।

असपिण्डामित्यत्रैकशरीरान्वयद्वारेण साक्षात्परम्परया वा सापिण्ड्यमुक्तं तच्च सर्वत्र सर्वस्य यथाकथंचिदनादौ संसारे भवतीत्यतिप्रसंग इत्यत आह-

पञ्चमात्सप्तमादूर्ध्वं मातृतः पितृतस्तथा ॥ ५३ ॥

मातृतो मातुः सन्ताने पञ्चमादूर्ध्वं पितृतः पितुः संताने सप्तमादूर्ध्वं सापिण्ड्यं निवर्तत इति शेषः। अतश्चायं सपिण्डशब्दोऽवयवशक्त्या सर्वत्र प्रवर्तमानोऽपि निर्मन्थ्य पङ्कजादिशब्दवन्नियतविषय एव।तथा च पित्रादयः षट् सपिण्डाः पुत्रादयश्च षट् आत्मा च सप्तमः सन्तानभेदेपि यतः सन्तानभेदस्तमादाय गणयेद्यावत्सप्तमइति सर्वत्र योजनीयम् ।तथा च मातरमारभ्य तत्पितृपितामहादिगणनायां पञ्चमपुरुषवर्तिनी मातृतः पञ्चमीत्युपचर्यते । एवं पितरमारभ्य तत्पित्रादिगणनायां सप्तमपुरुषसन्तानवर्तिनी पितृतः सप्तमीति । तथाच 'भगिन्योर्भगिनीभ्रात्रोर्भ्रातृपुत्रीपितृव्ययोः। विवाहे द्व्यादिभूतत्वाच्छाखाभेदोऽवगण्यते'। यदपि वसिष्ठेनोक्तम्-'पञ्चमीं सप्तमीं चैव मातृतः पितृतस्तथा'इति 'त्रीनतीत्य मातृतः पञ्चातीत्य च पितृतः' इति च पैठीनसिना तदप्यर्वाङ्निषेधार्थं न पुनस्तत्प्राप्त्यर्थमिति सर्वस्मृतीनामविरोधः एतच्च समानजातीये द्रष्टव्यम् । विजातीये तु विशेष : । यथाह शङ्खः-'यद्येकजाता बहवः पृथक्क्षेत्राः पृथक्जनाः । एकपिण्डाः पृथक्शौचाः पिण्डस्त्वावर्तते त्रिषु' एकस्मात् ब्राह्मणादेर्जाताः एकजाताः । पृथक्क्षेत्राः भिन्नजातीयासु स्त्रीषु जाताः। पृथक्जनाः समानजातीयासु भिन्नासु स्त्रीषु जाताः। ते एकपिण्डाःसपिण्डाः किंतु पृथक्शौचाः। पृथक्शौचमशौचप्रकरणे वक्ष्यामः।'पिण्डस्त्वावर्तते त्रिषु'त्रिपुरुषमेव सापिण्ड्यमिति॥५३॥

दशपूरुषविख्याताच्छ्रोत्रियाणां महाकुलात् ।

पुरुषा एव पूरुषाः।दशभिः पूरुषैः मातृतःपञ्चभिः पितृतः पञ्चभिर्विख्यातं यत्कुलं तस्मात् ।श्रोत्रियाणामधीतवेदानाम् । अध्ययनमुपलक्षणं श्रुताध्ययनसंपन्नानाम् । महच्च तत्कुलं च महाकुलं पुत्रपौत्रपशुदासीग्रामादिसमृद्धं तस्मात्कन्या आहर्तव्येति नियम्यते ।

एवं सर्वतःप्राप्तौ सत्यामपवादमाह-

स्फीतादपि न संचारिरोगदोषसमन्वितात् ॥ ५४ ॥

संचारिणो रोगाः कुष्ठापस्मारप्रभृतयः।शुक्रशोणितद्वारेणानुप्रविशन्तो दोषाः।पुनः हीनक्रियनिःपुरुषत्वादयो मनुनोक्ताः एतैः समन्वितात् । स्फीतादपि पूर्वोक्तान्महाकुलादपि नाहर्तव्या ॥ ५४ ॥

एवं कन्याग्रहणे नियममुक्त्वा कन्यादाने वरनियममाह-

एतैरेव गुणैर्युक्तः सुवर्णः श्रोत्रियो वरः ।
यत्नात्परीक्षितः पुंस्त्वे युवा धीमाञ्जनप्रियः ॥ ५५ ॥

---

१ मूत्रपरीक्षणादिना।

एतैरेव पूर्वोक्तैर्गुणैर्युक्तो दोषैश्च वर्जितो वरो भवति। तस्यायमपरो विशेषःसवर्ण उत्कृष्टो वा न हीनवर्णः। श्रोत्रियः स्वयं च श्रुताध्ययनसंपन्नः । यत्नात्प्रयत्नेन पुंस्त्वे परीक्षितः । परीक्षोपायश्च नारदेन दर्शितः।'यस्याप्सु प्लवते बीजं ह्रादि मूत्रं च फेनिलम्। पुमान्स्याल्लक्षणैरेतैर्विपरीतैस्तु षण्ढकः'इति। युवा न वृद्धः[1]। धीमान् लौकिकवैदिकेव्यवहारेषु निपुणमतिः। जनप्रियः स्मितपूर्वमृद्वभिभाषणादिभिरनुरक्तजनः।रतिपुत्रधर्मार्थत्वेन विवाहस्त्रिविधः। तत्र पुत्रार्थो द्विविधः नित्यः काम्यश्च। तत्र नित्ये प्रजार्थे 'सवर्णः श्रोत्रियो वरः'इत्यनेन सवर्णा मुख्या दर्शिता ॥ ५५ ॥

इदानीं काम्ये नित्यसंयोगे चानुकल्पो वक्तव्य इत्याह—

यदुच्यते द्विजातीनां शूद्राद्दारोपसंग्रहः ।
नैतन्मम मतं यस्मात्तत्रायं जायते स्वयम् ॥ ५६ ॥

यदुच्यते'कामतस्तु प्रवृत्तानामिमाःस्युःक्रमशो वरा'इत्युपक्रम्य'ब्राह्मणस्य चतस्रोभार्या। क्षत्रियस्य तिस्रः वैश्यस्य द्वे' इति द्विजातीनां शूद्रावेदनमिति नैतद्याज्ञवल्क्यस्य मतम्। यस्मादयं द्विजातिस्तत्र स्वयं जायते।''तज्जाया जाया भवति यदस्यां जायते पुनः॥इति श्रुतेः- अत्र च'तत्रात्मा जायते स्वयम्'इति हेतुं वदता नैत्यकपुत्रोत्पादनाय वा प्रवृत्तस्य शूद्रापरिणयननिषेधं कुर्वता नैत्यकपुत्रोत्पादनानुकूल्ये काम्ये पुत्रोत्पादने ब्राह्मणस्य क्षत्रियावैश्ये क्षत्रियस्य च वैश्याऽभ्यनुज्ञाता भवति ॥ ५६ ॥

इदानीं रतिकामस्योत्पन्नपुत्रस्य वा विनष्टभार्यस्याश्रमान्तरानधिकारिणोगृहस्थाश्रमावस्थानमात्राभिकाङ्क्षिणःपरिणयनक्रममाह—

तिस्रो वर्णानुपूर्व्येण द्वे तथैका यथाक्रमम् ।
ब्राह्मणक्षत्रियविशां भार्या स्वा शूद्रजन्मनः ॥ ५७ ॥

वर्णक्रमेण ब्राह्मणस्य तिस्रः । क्षत्रियस्य द्वे । वैश्यस्यैका । शूद्रस्य तु स्वैव भार्या भवति। सवर्णा पुनः सर्वेषां मुख्या स्थितैव । पूर्वस्याः पूर्वस्या अभावे उत्तरोत्तरा भवति। अयमेव च क्रमो नैत्यकानुकूले काम्ये च पुत्रोत्पादनविधौ। अतश्च यच्छूद्रापुत्रस्य पुत्रमध्ये परिगणनं विभागसंकीर्तनं च।तथा'विप्रान्मूर्धावसिक्तोहि'इत्युपक्रम्य'विन्नास्वेष विधिःस्मृतः' इति च तद्रतिकामस्याश्रममात्राभिकांक्षिणो वा नान्तरीयकतयोत्पन्नस्य ॥ ५७ ॥

विवाहानाह

ब्राह्मो विवाह आहूय दीयते शक्त्यलङ्कृता ।
तज्जः पुनात्युभयतः पुरुषानेकविंशतिम्[3] ॥ ५८ ॥

स ब्राह्माभिधानो विवाहः यस्मिन्नुक्तलक्षणाय वरायाहूय यथाशक्त्यलंकृता कन्या दीयते उदकपूर्वकम्, । तस्यां जातः पुत्रः उभयतः पित्रादींश्च दश आत्मानं चैकविंशं पुनाति सद्वृत्तश्चेत् ॥ ५८ ॥

---

१ वृद्धस्य रमणीनां नातिप्रियत्वात् २ गार्हस्थ्यस्य व्यवहारपारतंत्र्यात् तदभावेगार्हस्थ्यनिर्वाहस्यदुरुपपादकत्वात् । ३ आत्मना सहेतिशेषः ।

यज्ञस्थ ऋत्विजे दैव आदायार्षस्तु गोद्वयम्।
चतुर्दश प्रथमजः पुनात्युत्तरजश्च षट् ॥ ५९ ॥

स दैवो विवाहः यस्मिन्यज्ञानुष्ठाने वितत ऋत्विजे शक्त्यलंकृता कन्या दीयते । यत्र पुनर्गोमिथुनमादाय कन्या दीयते स आर्षः । प्रथमजो दैवविवाहजः । चतुर्दश पुनाति सप्तावरान् सप्तपरान् । उत्तरज आर्षविवाहजः षट् पुनाति त्रीन्पूर्वान् त्रीन्परान् ॥५९॥

इत्युक्त्वा चरतां धर्मं सह या दीयतेऽर्थिने ।
सकायः पावयेत्तज्जः षट् षट् वंश्यान्सहात्मना ॥ ६० ॥

सह धर्मं चरतामिति परिभाष्य कन्यादानं प्राजापत्यः । तज्जः षट् पूर्वान्षट् परान् आत्मना सहेत्येवं त्रयोदश पुनाति ॥ ६० ॥

आसुरो द्रविणादानाद्गान्धर्वः समयान्मिथः ।
राक्षसो युद्धहरणात्पैशाचः कन्यकाछलात् ॥ ६१ ॥

आसुरःपुनर्द्रविणादानात्।गान्धर्वस्तु परस्परानुरागेण भवति । राक्षसो युद्धेनापहरणात्। पैशाचस्तु कन्यकाछलात्। छलेन छद्मना स्वापाद्यवस्थास्वपहरणात् ॥ ६१ ॥

सवर्णादिपरिणयने विशेषमाह-

पाणिर्ग्राह्यः सवर्णासु गृह्णीयात्क्षत्रिया शरम् ।
वैश्या प्रतोदमादद्याद्वेदनेत्यग्रजन्मनः ॥ ६२ ॥

सवर्णासु विवाह स्वगृह्योक्तेन विधिना पाणिरेव ग्राह्यः। क्षत्रियकन्या तु शरं गृण्हीयात् । वैश्या प्रतोदमादद्यादुत्कृष्टवेदने शूद्रा पुनर्वसनस्य दशाम् । यथाह मनुः—'वसनस्य दशा ग्राह्या शूद्रयोत्कृष्टवेदने' इति ॥ ६२ ॥

दातृक्रममाह ।

पिता पितामहो भ्राता सकुल्यो जननी तथा ।
कन्याप्रदः पूर्वनाशे प्रकृतिस्थः परः परः ॥ ६३ ॥
अप्रयच्छन्समाप्नोति भ्रूणहत्यामृतावृतौ ।
गम्यं त्वभावे दातॄणां कन्या कुर्यात्स्वयं वरम् ॥ ६४ ॥

एतेषां पित्रादीनां पूर्वपूर्वाभावे परः परः कन्याप्रदः।प्रकृतिस्थश्चेत् यद्युन्मादादिदोषवान्नभवति । अतो यस्याधिकारःसोऽप्रयच्छन् भ्रूणहत्यामृतावृतावाप्नोति । एतच्चोक्तलक्षणवरसंभवे वेदितव्यम् । यदा पुनर्दातॄणामभावस्तदा कन्यैव गम्यं गमनार्हमुक्तलक्षणं वरं स्वयमेव वरयेत् ॥ ६३ ॥ ६४ ॥

१वरकन्योभयत्रप्रीत्या । २ यथा रुक्मिणी श्रीकृष्णयोः ।

सकृत्प्रदीयते कन्या हरंस्तां चोरदण्डभाक्।
दत्तामपि हरेत्पूर्वाच्छ्रेयांश्चेद्वर आव्रजेत् ॥ ६५ ॥

सकृदेव कन्या प्रदीयत इति शास्त्रनियमः। अतस्तां दत्त्वा अपहरन् चोरवद्दण्ड्यः। एवं सर्वत्र प्रतिषेधे प्राप्ते अपवादमाह—यदि पूर्वस्माद्वरात् श्रेयान् विद्याभिजनाद्यतिशययुक्तो वर आगच्छति पूर्वस्य च पातकयोगो दुर्वृत्तत्वं वा तदा दत्तामपि हरेत्। एतच्च सप्तमपदात् प्राक् द्रष्टव्यम् ॥ ६५ ॥

अनाख्याय ददद्दोषं दण्ड्य उत्तमसाहसम्।
अदुष्टां तु त्यजन्दण्ड्यो दूषयंस्तु मृषा शतम् ॥ ६६ ॥

यः पुनश्चक्षुर्ग्राह्यं दोषमनाख्याय कन्यां प्रयच्छति असावुत्तमसाहसं दण्ड्यः। उत्तमसाहसं वक्ष्यते। अदुष्टां तु प्रतिगृह्य त्यजन्नुत्तमसाहसमेव दण्ड्यः। यः पुनर्विवाहात्प्रागेव द्वेषादिना असद्भिः दोषैर्दीर्घरोगादिभिः कन्यां दूषयति स पणानां वक्ष्यमाणलक्षणानां शतं दण्ड्यः ॥ ६६ ॥

अनन्यपूर्विकामित्यत्रानन्यपूर्वा परिणेयोक्ता तत्रान्यपूर्वा कीदृशीत्याह

अक्षता च क्षता चैव पुनर्भूः संस्कृता पुनः।
स्वैरिणी या पतिं हित्वा सवर्णं कामतः श्रयेत् ॥ ६७ ॥

अन्यपूर्वा द्विविधा पुनर्भूः स्वैरिणी चेति। पुनर्भूरपि द्विविधा क्षता चाक्षता च। तत्र क्षता संस्कारात्प्रागेव पुरुषसंबन्धदूषिता। अक्षता पुनः संस्कारदूषिता या पुनः कौमारं पतिं त्यक्त्वा कामतः सवर्णमाश्रयति सा स्वैरिणीति ॥ ६७ ॥

एवं सर्वप्रकारेणान्यपूर्वापर्युदासे प्राप्ते विशेषमाह—

अपुत्रां गुर्वनुज्ञातो देवरः पुत्रकाम्यया।
सपिण्डो वा सगोत्रो वा घृताभ्यक्त ऋतावियात् ॥ ६८ ॥
आगर्भसंभवाद्गच्छेत्पतितस्त्वन्यथा भवेत्।
अनेन विधिना जातः क्षेत्रजोऽस्य भवेत्सुतः ॥ ६९ ॥

अपुत्रामलब्धपुत्रां पित्रादिभिः पुत्रार्थमनुज्ञातो देवरो भर्तुःकनीयान् भ्राता सपिण्डो वा उक्तलक्षणः सगोत्रो वा। एतेषां पूर्वस्य पूर्वस्याभावे परः परः घृताभ्यक्तसर्वाङ्गः ऋतावेव वक्ष्यमाणलक्षणे इयाद्गच्छेत् आगर्भोत्पत्तेः। ऊर्ध्वं पुनर्गच्छन् अन्येन वा प्रकारेण पतितो भवति। अनेन विधिनोत्पन्नः पूर्वपरिणेतुः क्षेत्रजः पुत्रो भवेत्। एतच्च वाग्दत्ताविषयमित्याचार्याः। 'यस्या म्रियेत कन्याया वाचा सत्ये कृते पतिः। तामनेन विधानेन निजो विन्देत देवरः' इति मनुस्मरणात् ॥ ६८ ॥ ६९ ॥

---

१ दोषाख्यानमंतरा दत्तकन्यकश्चेत् धर्मशास्त्रोक्तनियमभंगप्रसंगः।

२ गर्भोत्पत्तेःपूर्वम्। ३ वाग्दानेन रमणीत्वविधानात् आर्य्यस्यतत्परिणयनानधिकारं प्रकटयन् "यस्या म्रियेत" इति मनुवचनेन देवरस्यैवपाणिग्रहणाधिकारं सूचयति।

व्यभिचारिणींप्रत्याह-

हृताधिकारां मलिनां पिण्डमात्रोपजीविनीम् ।
परिभूतामधःशय्यां वासयेद्व्यभिचारिणीम् ॥ ७० ॥

या व्यभिचरति तां हृताधिकारां भृत्यभरणाद्यधिकाररहिताम्। मलिनां अञ्जनाभ्यञ्जनशुभ्रवस्त्राभरणशून्याम् । पिण्डमात्रोपजीविनीं प्राणयात्रामात्रभोजनाम् । धिक्कारादिभिः परिभूतां भूतलशायिनीं स्ववेश्मन्येव वासयेत् वैराग्यजननार्थं, न पुनः शुद्धयर्थम् । 'यत्पुंसः परदारेषु तच्चैनां चारयेद्व्रतमिति' पृथक्प्रायश्चित्तोपदेशात् ॥ ७० ॥

तस्या अल्पप्रायश्चित्तार्थमर्थवादमाह-

सोमः शौचं ददावासां गन्धर्वश्च शुभां गिरम् ।
पावकः सर्वमेध्यत्वं मेध्या वै योषितो ह्यतः ॥ ७१ ॥

परिणयनात्पूर्वं सोमगन्धर्ववह्नयः स्त्रीर्भुक्त्वा यथाक्रमं तासां शौचमधुरवचनसर्वमेध्यत्वानि दत्तवन्तः । तस्मात्स्त्रियः सर्वत्र स्पर्शनालिङ्गनादिषु मेध्याःशुद्धाः स्मृताः ॥ ७१ ॥

न च तस्यास्तर्हि दोषो नास्तीत्याशङ्कनीयमित्याह-

व्यभिचाराद्दतौ शुद्धिर्गर्भे त्यागो विधीयते ।
गर्भभर्तृवधादौ च तथा महति पातके ॥ ७२ ॥

अप्रकाशितान्मनोऽव्यभिचारात् पुरुषान्तरसंभोगसंकल्पात् यदपुण्यं तस्य ऋतौ रजोदर्शने शुद्धिः।शूद्रकृतेतु गर्भे त्यागः।'ब्राह्मणक्षत्रियविशां भार्याःशूद्रेण संगताः।अप्रजाताविशुद्धयन्ति प्रायश्चित्तेन नेतराः'इति स्मरणात् । तथा गर्भवधे भर्तृवधे महापातके च ब्रह्महत्यादौ आदिग्रहणाच्छिष्यादिगमने च त्यागः। 'चतस्रस्तु परित्याज्याः शिष्यगा गुरुगा च या।पतिघ्नी च विशेषेण जुङ्गितोपगता च या'इति व्यासस्मरणात् । जुङ्गितः प्रतिलोमजश्चर्मकारादिः। त्यागश्चोपभोगधर्मकार्ययोः न तु निष्काशनं गृहात्तस्याः । निरुन्ध्यादेकवेश्मनीति नियमात् ॥ ७२ ॥

द्वितीयपरिणयने हेतूनाह-

सुरापी व्याधिता धूर्ता वन्ध्यार्थघ्न्यप्रियंवदा ।
स्त्रीप्रसूश्चाधिवेत्तव्या पुरुषद्वेषिणी तथा ॥ ७३ ॥

सुरां पिबतीति सुरापी शूद्राऽपि । 'पतत्यर्धं शरीरस्य यस्य भार्या सुरां पिबेत्' इति सामान्येन प्रतिषेधात् । व्याधिता दीर्घरोगग्रस्ता । धूर्ता विसंवादिनी । वन्ध्या निष्फला। अर्थघ्नी अर्थनाशिनी । अप्रियंवदा निष्ठुरभाषिणी । स्त्रीप्रसूः स्त्रीजननी । पुरुषद्वेषिणी सर्वत्राहितकारिणी अधिवेत्तव्येति प्रत्येकमभिसंबध्यते । अधिवेदनं भार्यान्तरपरिग्रहः ॥ ७३ ॥

अधिविन्ना तु भर्तव्या महदेनोऽन्यथा भवेत् ।
यत्रानुकूल्यं दम्पत्योस्त्रिवर्गस्तत्र वर्धते ॥ ७४ ॥

किंच । साधिविन्ना पूर्ववदेव दानमानसत्कारैर्भर्तव्या । अन्यथाऽभरणे महदपुण्यं वक्ष्यमाणो दण्डश्च । न च भरणे सति केवलमपुण्यपरिहारः । यतः यत्र दम्पत्योरानुकूल्यं चित्तैक्यं तत्र धर्मार्थकामानां प्रतिदिनमभिवृद्धिः ॥ ७४ ॥

स्त्रियं प्रत्याह-

मृते जीवति वा पत्यौ या नाऽन्यमुपगच्छति ।
सेह कीर्तिमवाप्नोति मोदते चोमया सह ॥ ७५ ॥

या भर्तरि जीवति मृते वा चापल्यादन्यं पुरुषं नैवोपगच्छाति सेह लोके विपुलां कीर्तिमवाप्नोति । उमया च सह क्रीडति पुण्यप्रभावादपुत्रेति ॥ ७५ ॥

अधिवेदनकारणाभावे अधिवेत्तारं प्रत्याह-

आज्ञासंपादिनीं दक्षां वीरसूं प्रियवादिनीम् ।
त्यजन्दाप्यस्तृतीयांशमद्रव्यो भरणं स्त्रियाः ॥ ७६ ॥

आज्ञासंपादिनीमादेशसंपादिनीम् । दक्षां शीघ्रकारिणीम् । वीरसूं पुत्रवतीम् । प्रियवादिनीं मधुरभाषिणीं यस्त्यजति अधिविन्दति स राज्ञा धनस्य तृतीयांशं दाप्यः। निर्धनस्तु भरणं ग्रासाच्छादनादि दाप्यः ॥ ७६ ॥

स्त्रीधर्मानाह-

स्त्रीभिर्भर्तृवचः कार्यमेष धर्मः परः स्त्रियाः ।
आशुद्धेः संप्रतीक्ष्यो हि महापातकदूषितः ॥ ७७ ॥

स्त्रीभिः सदा भर्तृवचनं कार्यं यस्मादयमेव स्त्रिया उत्कृष्टो धर्मः स्त्रीणां स्वर्गहेतुत्वात् । यदा तु महापातकदूषितस्तदा आशुद्धेः संप्रतीक्ष्यः । न तत्पारतन्त्र्यम् । उत्तरकालं तु पूर्ववदेव तत्पारतन्त्र्यम् ॥ ७७ ॥

शास्त्रीयदारसंग्रहस्य फलमाह-

लोकानन्त्यं दिवः प्राप्तिः पुत्रपौत्रप्रपौत्रकैः ।
यस्मात्तस्मात्स्त्रियः सेव्याः कर्तव्याश्च सुरक्षिताः ॥ ७८ ॥

लोकानन्त्यं वंशस्याविच्छेदः । दिवः प्राप्तिश्च दारसंग्रहस्य प्रयोजनम् । कथमित्याह- पुत्रपौत्रप्रपौत्रकैः लोकानन्त्यमग्निहोत्रादिभिश्च स्वर्गप्राप्तिरित्यन्वयः । यस्मात्स्त्रीभ्य एतद्द्वयं भवति तस्मात् स्त्रियः सेव्या उपभोग्याः प्रजार्थम् । रक्षितव्याश्च धर्मार्थम् । तथाचापस्तम्बेन धर्मप्रजासंपत्तिः प्रयोजनं दारसंग्रहस्योक्तम् । धर्मप्रजासंपन्नेषु दारेषु नान्यां कुर्वीतेति वदता रतिफलं तु लौकिकमेव ॥ ७८ ॥

'पुत्रोत्पत्त्यर्थं स्त्रियः सेव्याः' इत्युक्तं तत्र विशेषमाह-

षोडशर्तुनिशाः स्त्रीणां तस्मिन्युग्मासु संविशेत् ।
ब्रह्मचार्येव पर्वाण्याद्याश्चतस्रश्च वर्जयेत् ॥ ७९ ॥

स्त्रीणां गर्भधारणयोग्यावस्थोपलक्षितः कालः ऋतुः । स च रजोदर्शनदिवसादारभ्य षोडशाहोरात्रस्तस्मिन् ऋतौ युग्मासु समासु रात्रिषु । रात्रिग्रहणाद्दिवसप्रतिषेधः । संविशेत् गच्छेत्पुत्रार्थम् । युग्मासु इति बहुवचनं समुच्चयार्थम् । अतश्चैकस्मिन्नपि ऋतौ अप्रतिषिद्धासु युग्मासु सर्वासु रात्रिषु गच्छेत् । एवं गच्छन्ब्रह्मचार्येव भवति । अतो यत्र ब्रह्मचर्यं श्राद्धादौ चोदितं तत्र गच्छतोपि न ब्रह्मचर्यस्खलनदोषोऽस्ति । किंच पर्वाण्याद्याश्चतस्रस्तु वर्जयेत् । पर्वाणीति बहुवचनाद्यथार्थावगमादष्टमीचतुर्दश्योर्ग्रहणम् । यथाह मनुः—'अमास्यामष्टमीं च पौर्णमासीं चतुर्दशीम् । ब्रह्मचारी भवेन्नित्यमप्यृतौ स्नातको द्विजः' इति । अतोऽमावास्यादीनि रजोदर्शनादारभ्य चतस्रो रात्रीश्च वर्जयेत् ॥ ७९ ॥

एवं गच्छन्स्त्रियं क्षामां मघां मूलं च वर्जयेत् ।
सुस्थ इंदौ सकृत्पुत्रं लक्षण्यं जनयेत्पुमान् ॥ ८० ॥

किंच । एवमुक्तेन प्रकारेण स्त्रियं गच्छन् क्षामां गच्छेत् । क्षामता च तस्मिन्काले रजस्वलाव्रतेनैव भवति । अथ चेन्न भवति तथा कर्तव्या क्षामता पुत्रोत्पत्त्यर्थं अल्पास्निग्धभोजनादिना । 'पुमान्पुंसोधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रियः' इति वचनात् । युग्मायामपि रात्रौ शोणिताधिक्यं तदा स्त्र्येव पुरुषाकृतिः । अयुग्मायामपि शुक्राधिक्ये पुमानेव भवति स्त्र्याकृतिः । कालस्य निमित्तत्वात् । शुक्रशोणितयोश्चोपादानकारणत्वेन प्राबल्यात् । तस्मात्क्षामा कर्तव्या । मघामूलनक्षत्रे वर्जयेत् । चन्द्रे चैकादशादिशुभस्थानगते । चकारात्पुन्नक्षत्रशुभयोगलग्नादिसंपत्तौ । सकृदेकस्यां रात्रौ न द्विस्त्रिर्वा । ततो लक्षणैर्युक्तं पुत्रं जनयति । पुमानप्रतिहतपुंस्त्वः ॥ ८० ॥

एवमृतौ नियममुक्त्वा इदानीमनृतौ नियममाह-

यथाकामी भवेद्वाऽपि स्त्रीणां वरमनुस्मरन् ।
स्वदारनिरतश्चैव स्त्रियो रक्ष्या यतः स्मृताः ॥ ८१ ॥

भार्याया इच्छानतिक्रमेण प्रवृत्तिरस्यास्तीति यथाकामी भवेत् । वा शब्दो नियमान्तरपरिग्रहार्थः । न पूर्वनियमनिवृत्त्यर्थः । स्त्रीणां वरमिन्द्रदत्तमनुस्मरन् भवतीनां कामविहन्ता पातकी स्यादिति । यथा 'ता अब्रुवन् वरं वृणीमहै ऋत्वियात् प्रजां विन्दामहै काममाविजनितोः संभवाम' इति तस्मादृत्वियात् स्त्रियः प्रजां विन्दन्ते काममाविजनितोः संभवन्ति वरं वृतं तासाम्' इति । अपिच स्वदारेष्वेव निरतः नितरां तन्मनस्को भवेदित्यनुषज्जते । एवकारेण स्त्र्यन्तरगमनं निवर्तयति प्रायश्चित्तस्मरणात् । उभयत्रापि दृष्टप्रयोजनमाह । 'स्त्रियो रक्ष्या यतः स्मृताः' इति । यस्मात्स्त्रियो रक्ष्याः स्मृता उक्ताः । कर्तव्याश्च

सुरक्षिताःइति। तत्र सुरक्षितत्वं यथाकामित्वेन स्त्र्यन्तरागमनेन भवतीत्यत्राह। तस्मिन्युग्मासु संविशेदिति। किमयं विधिर्नियमः परिसंख्या वा। उच्यते। न तावद्विधिः प्राप्तार्थत्वात्। नापि परिसंख्या दोषत्रयप्रसक्तेः। अतो नियमं प्रतिपेदिरे न्यायविदः। कः पुनरेषां भेदः। अत्यन्ताप्राप्तप्रापणं विधिः। यथा 'अग्निहोत्रं जुहुयादष्टकाः कर्तव्याः' इति। पक्षे 'प्राप्तस्याप्राप्तपक्षान्तरप्रापणं नियमः'। यथा 'समे देशे यजेत' इति। दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत इति। यागः कर्तव्यतया विहितः स च देशमन्तरेण कर्तुमशक्य इत्यर्थाद्देशः प्राप्तः स च समो विषमश्चेति द्विविधः। तदा यजमानः समे यियक्ष्यते तदा समे यजेतेति वचनमुदास्ते स्वार्थस्य प्राप्तत्वात्। यदा तु विषमे देशे यियक्ष्येत तदा समे यजेतेति स्वार्थं विधत्ते स्वार्थस्य तदानीमप्राप्तत्वात्। विषमदेशनिवृत्तिस्त्वार्थिकी। चोदितदेशेनैव यागनिष्पन्नः। अचोदितदेशोपादानेन यथाशास्त्रं यागो नानुष्ठितः स्यादिति। तथा 'प्राङ्मुखोऽन्नानि भुञ्जीत' इति। इदमपि स्मार्तमुदाहरणं पूर्वेण व्याख्यातम्। 'एकस्याऽनेकत्रप्राप्तस्यान्यतो निवृत्त्यर्थमेकत्र पुनर्वचनं परिसंख्या'। तद्यथा। 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्ये' इत्यश्वाभिधानीमादत्त इत्ययं मन्त्रः। स्वसामर्थ्यादश्वाभिधान्या गर्दभाभिधान्याश्च रशनाया ग्रहणे विनियुक्तः पुनरश्वाभिधानीमादत्त इत्यनेनाश्वाभिधान्यां विनियुज्यमानो गर्दभाभिधान्या निवर्तते। तथा "पञ्च पञ्चनखा भक्ष्याः'इत्यत्र हि यदृच्छयाश्वादिषु शशादिपु च भक्षणं प्राप्तं पुनःशशादिपु श्रूयमाणं श्वादिभ्यो निवर्ततइति। किं पुनरत्र युक्तं परिसंख्येत्याह। तथाहि कृतदारसंग्रहस्य स्वेच्छयैवर्तौ गमनं प्राप्तमिति न विधेरयं विषयः। नापि नियमस्य। गृह्यस्मृतिविरोधात्। एवं हि स्मरन्ति गृह्यकाराः। दारसंग्रहानन्तरं 'त्रिरात्रं द्वादशरात्रं संवत्सरं वा ब्रह्मचारी स्यात्'इति। तत्र द्वादशरात्रात्संवत्सराद्वा पूर्वमेव ऋतुसंभवे ऋतौ गच्छेदेवेति नियमाद्ब्रह्मचर्यस्मरणं बाध्येत। अपिच प्राप्ते भावार्थे वचनं विशेषणपरं युक्तम्। प्राप्तं चर्तौ भार्यागमनमिच्छयैवातो यदि गच्छेदृतावेवेति वचनव्यक्तिर्युक्ता। किंच नैयमिकात्पुत्रोत्पत्तिविधेरेव ऋतौ गमनं नित्यं प्राप्तमेवेति ऋतौ गच्छेदेवेति नियमोऽनर्थकः स्यात्। नियमे चादृष्टं कल्पनीयम्। किंच। ऋतौ गन्तव्यमेवेति नियमे असन्निहितस्य व्याध्यादिना असमर्थस्यानिच्छोश्चाशक्योऽर्थ उपदिष्टः स्यात्। विध्यनुवादविरोधश्च नियमे। तथाहि 'एकः शब्दः सकृदुच्चरितस्तमेवार्थं पक्षे अनुवदति पक्षे विधत्तेच' इति। तस्मादृतावेव गच्छेन्नान्यत्रेति परिसंख्यैव युक्ता। तदिदं भारुचिविश्वरूपादयो नानुमन्यन्ते यतो नियम एव युक्तः पक्षे स्वार्थविधिसंभवात् अगमने दोषश्रवणाच्च। "ऋतुस्नातां तु यो भार्यां सन्निधौ नोपगच्छति। घोरायां भ्रूणहत्यायां युज्यते नात्र संशयः" इति। न च विध्यनुवादविरोधः अनुवादाभावाद्विध्यर्थत्वाच्च वचनस्य। तत्र हि विध्यनुवादविरोधः। यत्र विधेयावधितया तदेवानुवदितव्यमप्राप्ततयाऽन्योद्देशेन विधातव्यं च। यथा वाजपेयाधिकरणपूर्वपक्षे 'वाजपेयेन स्वाराज्यकामो यजेत'इति वाजपेयलक्षणगुणविधानावधित्वेन यागोऽनुवदितव्यः। स एव स्वाराज्यलक्षणफलोद्देशेन विधातव्यश्चेति। न चानुवादेनेह

कृत्यमस्ति । यत्तु नियमे दृष्टं कल्प्यमित्युक्तं तत्परिसंख्यायामपि समानम् । अनृतौ गच्छतो दोषकल्पनात् । यत्तु नैयमिकपुत्रोत्पादनविध्याक्षेपेणैव ऋतौ नित्यगमनप्राप्तेर्न नियम इति तदसत् । स एवायं नैयमिकपुत्रोत्पादनविधिः स्यान्मतम् । 'एवं गच्छन् स्त्रियं क्षामां लक्षण्यं पुत्रं जनयेत्'इति स्त्र्यभिगमनातिरिक्तः पुत्रोत्पादनविधिरिति तन्न। गमन-करणिकाया भावनाया एव पुत्रोत्पत्तिकर्मता प्रदृश्यते। 'एवं गच्छन् लक्षण्यं पुत्रं जनयेत्' इत्यनेन 'यथाग्निहोत्रं जुह्वन् स्वर्गं भावयेत्'इति । न चासंनिहितादेरशक्यार्थविधिप्रसंगः सन्निहितशक्तयोरेवोपदेशात्। 'ऋतुस्नातां तु यो भार्यां सन्निधौ नोपगच्छति' इति।यः स्वदा-रानृतुस्नातान्स्वस्थः सन्नोपगच्छतीति विशेषोपादानात् । अनिच्छानिवृत्तिस्तु नियमविधा-नादेव । न च विशेषणपरतापि पक्षे भावार्थविधिसंभवात् । नापि गृह्यस्मृतिविरोधः ।संव-त्सरात्पूर्वमेव ऋतुदर्शने संविशतो न ब्रह्मचर्यस्खलनदोषः श्राद्धादिषु यथा । तस्मात्स्वा-र्थहानिपरार्थकल्पनाप्राप्तबाधलक्षणदोषत्रयवती परिसंख्या न युक्ता । पञ्च पञ्चन-खा भक्ष्या इत्यत्र यद्यपि शशादिषु भक्षणस्य पक्षे प्राप्तेर्नियमः । शशादिषु श्वादिषु च प्राप्तेः परिसंख्येत्युभयसंभवः । तथापि नियमपक्षे शशाद्यभक्षणे दोषप्रसंगः । श्वादिभक्षणे चादोषप्रसंगेन प्रायश्चित्तस्मृतिविरोध इति परिसंख्यैवाश्रिता । एतेन 'सायंप्रातर्द्विजातीना-मशनं स्मृतिनोदितं'इत्यत्रापि नियमो व्याख्यातः । 'नान्तरा भोजनं कुर्यात्'इतिच पुनरुक्तं स्यात्परिसंख्यायाम्।एवं च नियमे सति ऋतावृताविति वीप्सा लभ्यते।निमित्तावृत्तौ नैमित्ति-कमप्यावर्तते इति न्यायात् । यथाकामी भवेदित्यपि नियम एव ।'अनृतावपि स्त्रीकामनायां सत्यां स्त्रियमभिरमयेत्'एवेति। ऋतावुपेयात्सर्वत्र वा प्रतिषिद्धवर्ज्यमित्येतदपि गौतमीय-सूत्रद्वयं नियमपरमेव । ऋतावुपेयादनृतावपि स्त्रीकामनायां प्रतिषिद्धवर्ज्यमुपेयादेवेत्यल-मतिप्रसंगेन ॥ ८१ ॥

भर्तृभ्रातृपितृज्ञातिश्वश्रूश्वशुरदेवरैः ।
बन्धुभिश्च स्त्रियः पूज्या भूषणाच्छादनाशनैः ॥ ८२ ॥

किंच । भर्तृप्रभृतिभिः पूर्वोक्ताः साध्व्यः स्त्रियो यथाशक्त्यलङ्कारवसनभोजनपुष्पा-दिभिः संमाननीयाः । यस्मात्ताः पूजिताः धर्मार्थकामान्संवर्धयन्ति ॥ ८२ ॥

तया पुनः समर्पितगृहव्यापारया किंभूतया भवितव्यमित्याह-

संयतोपस्करा दक्षा हृष्टा व्ययपराङ्मुखी ।
कुर्याच्छ्वशुरयोः पादवन्दनं भर्तृतत्परा ॥ ८३ ॥

संयतः स्वस्थाननिवेशितः उपस्करो गृहोपकरणवर्गो यया सा तथोक्ता। यथोलूखलमु-सलशूर्पादेः कण्डनस्थाने । दृषदुपलयोरवियोगेन पेषणस्थान इत्यादि । दक्षा गृहव्यापार-कुशला । हृष्टा सदैव प्रहसितानना । व्ययपराङ्मुखी न व्ययशीला स्यादिति सर्वत्र शे-

षः। किंच। श्वश्रूश्च श्वशुरश्च श्वशुरौ। 'श्वशुरः श्वश्र्वा' इत्येकशेषः। तयोः पादवन्दनं नित्यं कुर्यात् । श्वशुरग्रहणं मान्यान्तरोपलक्षणार्थम् । भर्तृतत्परा भर्तृवशवर्तिनी सती पूर्वोक्तं कुर्यात् भर्तृसन्निधावुक्तम् ॥ ८३ ॥

प्रोषिते भर्तरि तया किं कर्तव्यमित्याह–

क्रीडां शरीरसंस्कारं समाजोत्सवदर्शनम् ।
हास्यं परगृहे यानं त्यजेत्प्रोषितभर्तृका ॥ ८४ ॥

देशान्तरगतभर्तृका क्रीडां कन्दुकादिभिः। शरीरसंस्कारमुद्वर्तनादिभिः। समाजो जनसमूहः। उत्सवो विवाहादिः। तयोर्दर्शनं हास्यं विजृम्भणं परगृहगमनं त्यजेदिति प्रत्येकं संबध्यते ॥ ८४ ॥

रक्षेत्कन्यां पिता विन्नां पतिः पुत्रास्तु वार्धके ।
अभावे ज्ञातयस्तेषां न स्वातन्त्र्यं क्वचित्स्त्रियाः ॥ ८५॥

किंच। पाणिग्रहणात्प्राक् पिता कन्यामकार्यकरणाद्रक्षेत् । तत ऊर्ध्वं भर्ता । तदभावे पुत्राः । वृद्धभावे च तेषामुक्तानामभावे ज्ञातयः । ज्ञातीनामभावे राजा । पक्षद्वयावसाने तु'राजा भर्ता प्रभुः स्त्रियाः'इति वचनात् । अतः क्वचिदपि स्त्रीणां नैव स्वातन्त्र्यम्॥८५॥

पितृमातृसुतभ्रातृश्वश्रूश्वशुरमातुलैः ।
हीना न स्याद्विना भर्त्रा गर्हणीयाऽन्यथा भवेत् ॥ ८६ ॥

किंच। भर्त्रा विना भर्तृरहिता पित्रादिरहिता वा न स्यात् । यस्मात्तद्रहिता गर्हणीय निन्द्या भवेत् । एतच्च ब्रह्मचर्यपक्षे ।'भर्तरि प्रेते ब्रह्मचर्यं तदन्वारोहणं वा'इति विष्णुस्मरणात् । अन्वारोहणे महाभ्युदयः । तथाच व्यासः कपोतिकाख्यानव्याजेन दर्शितवान् । 'पातिव्रता संप्रदीप्तं प्रविवेश हुताशनम् । तत्र चित्राङ्गदधरं भर्तारं सान्वपद्यत । ततः स्वर्गं गतः पक्षी भार्याया सह संगतः । कर्मणा पूजितस्तत्र रेमे च सह भार्यया'इति । तथाच शङ्खाङ्गिरसौ ।'तिस्रः कोट्योऽर्धकोटी च यानि लोमानि मानुषे । तावत्कालं वसेत्स्वर्गे भर्तारं यानुगच्छति'इति प्रतिपाद्य तयोरवियोगं दर्शयतः । 'व्यालग्राही यथा सर्पं बलादुद्धरते बिलात् । तद्वदुद्धृत्य सा नारी सह तेनैव मोदते'। तत्र सा भर्तृपरमा स्तूयमानाऽप्सरोगणैः। क्रीडते पतिना सार्धं यावदिन्द्राश्चतुर्दश' इति। तथा । 'ब्रह्मघ्नो वाथ मित्रघ्नः कृतघ्नो वा भवेत्पतिः। पुनात्यविधवा नारी तमादाय मृता तु या'। तथा हारीतःमृते भर्तरि या नारी समारोहेद्धुताशनम् । सारुन्धतीसमाचारा स्वर्गलोके महीयते। यावच्चाग्नौ मृते पत्यौ स्त्री नात्मानं प्रदाहयेत् । तावन्न मुच्यते सा हि स्त्रीशरीरात्कथंचन'इति। हारीतोपि- 'मातृकं पैतृकं चापि यत्र चैव प्रदीयते । कुलत्रयं पुनात्येषा भर्तारं यानुगच्छति'इति। तथा ।'आर्तार्ते मुदिते हृष्टा प्रोषिते मलिना कृशा । मृते म्रियेत या पत्यौ सा स्त्री ज्ञेया

पतिव्रता' इति । अयं सर्वासां स्त्रीणामगर्भिणीनामबालापत्यानां आचाण्डालानां साधारणो-धर्मः । 'भर्तारं यानुगच्छति' इत्यविशेषोपादानात् । यानि च ब्राह्मण्यनुगमननिषेधपराणि वाक्यानि । "मृतानुगमनं नास्ति ब्राह्मण्या ब्रह्मशासनात् । इतरेषु तु वर्णेषु तपः परममुच्यते । जीवन्ती तद्धितं कुर्यान्मरणादात्मघातिनी । या स्त्री ब्राह्मणजातीया मृतं पतिमनुव्रजेत् । सा स्वर्गमात्मघातेन नात्मानं न पतिं नयेत्' इत्येवमादीनि तानि पृथक्चित्यधिरोहणविषयाणि । 'पृथक्चितिं समारुह्य न विप्रा गन्तुमर्हति' इति विशेषस्मरणात् । अनेन क्षत्रियादिस्त्रीणां पृथक्चित्यभ्यनुज्ञा गम्यते । यत्तु कैश्चिदुक्तं ।पुरुषाणामिव स्त्रीणामप्यात्महननस्य प्रतिषिद्धत्वादतिप्रवृद्धस्वर्गाभिलाषायाः प्रतिषेधशास्त्रमतिक्रामन्त्या-अयमनुगमनोपदेशः श्येनवत् । 'यथा श्येनेनाभिचरन् यजेत' इति तीव्रक्रोधाक्रान्तस्वान्तस्य प्रतिषेधशास्त्रमतिक्रामतः श्येनोपदेश इति तदयुक्तम् । ये तावत् श्येनकरणिकायां भावनायां भाव्यभूतहिंसायां विधिसंस्पर्शाभावेन प्रतिषेधसंस्पर्शात् फलद्वारेण श्येनस्यानर्थत्वं वर्णयन्ति तेषां मते हिंसाया एव स्वर्गार्थतया अनुगमनशास्त्रेण विधीयमानत्वात्प्रतिषेधसंस्पर्शाभावादग्नीषोमीयवत्स्पष्टमेवानुगमनस्य श्येनवैषम्यम् । यत्तु मतं हिंसा नाम मरणाकनुलोव्यापारः । श्येनश्च । परमरणानुकूलव्यापाररूपत्वाद्धिंसैव । कामाधिकारे च करणांशे रागतः प्रवृत्तिसंभवेन विधेरप्रवर्तकत्वात् । रागप्रयुक्तहिंसारूपत्वात् श्येनः प्रतिषिद्धः स्वरूपेणैवानर्थ इति । तत्राप्यनुगमनशास्त्रेण मरणस्यैव स्वर्गसाधनतया विधानान्मरणे यद्यपि रागतः प्रवृत्तिस्तथापि मरणानुकूले व्यापारे अग्निप्रवेशादावितिकर्तव्यतारूपे विधित एव प्रवृत्तिरिति न निषेधस्यावकाशः । 'वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकामः' इति वत् । तस्मात्स्पष्टमेवानुगमनस्य श्येनवैषम्यम् । यत्तु 'तस्मादुह न परायुषः स्वः कामी प्रेयात्' इति श्रुतिविरोधादनुगमनमयुक्तमिति । तच्च 'नः स्वः काम्यायुषः प्राक् न प्रेयात्' इति स्वर्गफलोद्देशेनायुषः प्रागायुर्व्ययो न कर्तव्यो मोक्षार्थिना यस्मादायुषशेषे सति नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानक्षपितान्तःकरणकलङ्कस्य श्रवणमनननिदिध्यासनसंपत्तौ सत्यामात्मज्ञानेन नित्यनिरतिशयानन्दब्रह्मप्राप्तिलक्षणमोक्षसंभवः । तस्मादनित्याल्पसुखरूपस्वर्गार्थमायुर्व्ययो न कर्तव्य इत्यर्थः । अतश्च मोक्षमनिच्छन्त्या अनित्याल्पसुखरूपस्वर्गार्थिन्या अनुगमनं युक्तं इतरकाम्यानुष्ठानवदिति सर्वमनवद्यम् ॥ ८६ ॥

पतिप्रियहिते युक्ता स्वाचारा विजितेन्द्रिया ।
सेह कीर्तिमवाप्नोति प्रेत्य चानुत्तमां गतिम् ॥ ८७ ॥

किंच । प्रियमनवद्यत्वेन मनोनुकूलमायत्यां च यच्छ्रेयस्करं तद्धितं । प्रियं चाहितं च प्रियहितं पत्युः प्रियहितं तस्मिन् युक्ता निरता । स्वाचारा शोभनः आचारो यस्याः सा तथोक्ता। शोभनश्चाचारो दर्शित शंखेन । अनुक्त्वा गृहान्निर्गच्छेत्। नानुत्तरीया न त्वरितं व्रजेत्। न परभाषेतान्यत्र वणिकप्रव्रजितवृद्धवैद्येभ्यः। न नाभिं दर्शयेत्। आगुल्फाद्वासः परिदध्यात्।

न स्तनौ विवृतौ कुर्यात् । न हसेदप्रावृता । भर्तारं तद्बन्धून् वा न द्विष्यात् । न गणिकाधूर्ताभिसारिणीप्रव्रजिताप्रेक्षणिकामायामूलकुहककारिकादुःशीलादिभिः सहैकत्र तिष्ठेत् । संसर्गेण हि चारित्रं दुष्यतीति । विजितेन्द्रिया विजितानि संयमितानि इन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि वागादीनि च मनःसहितानि यया सा । इह लोके कीर्तिं प्रख्यातिं परलोके चोत्तमां गतिं प्राप्नोति । अयं च सकल एव स्त्रीधर्मो विवाहादूर्ध्वं वेदितव्यः । प्रागुपनयनात्कामचारकामवादकामभक्षा इति स्मरणात । 'वैवाहिको विधिः स्त्रीणामौपनायनिकः स्मृतः' इति ॥ ८७ ॥

अनेकभार्यं प्रत्याह–

सत्यामन्यां सवर्णायां धर्मकार्यं न कारयेत् ।
सवर्णासु विधौ धर्म्ये ज्येष्ठया न विनेतरा ॥ ८८ ॥

सवर्णायां सत्यां अन्यामसवर्णां नैव धर्मकार्यं कारयेत् । सवर्णास्वपि बह्वीषु धर्म्ये विधौ धर्मानुष्ठाने ज्येष्ठया विना ज्येष्ठां मुक्त्वा इतरा मध्यमा कनिष्ठा वा न नियोक्तव्या ॥ ८८ ॥

प्रमीतपतिकाया विधिमुक्त्वा इदानीं प्रमीतभार्यं प्रत्याह–

दाहयित्वाऽग्निहोत्रेण स्त्रियं वृत्तवतीं पतिः ।
आहरेद्विधिवद्दारानग्नींश्चैवाविलम्बयन् ॥ ८९ ॥

पूर्वोक्तां वृत्तवतीं आचारवतीं विपन्नां स्त्रियमग्निहोत्रेण श्रौतेनाग्निना तदभावे स्मार्तेन दाहयित्वा पतिः भर्ता अनुत्पादितपुत्रोऽनिष्टयज्ञो वा आश्रमान्तरेष्वनधिकृतो वा स्त्र्यन्तराभावे पुनर्दारान् अग्नींश्च विधिवदाहरेत् । अविलम्बयन् शीघ्रमेव । 'अनाश्रमी न तिष्ठेत दिनमेकमपि द्विजः' इति दक्षस्मरणात् । एतच्चाधानेन सहाधिकृताया एव नान्यस्याः । यत्तु 'द्वितीयां चैव यो भार्यां दहेद्वैतानिकाग्निभिः । जीवत्यां प्रथमायां तु सुरापानसमं हि तत्' इति । तथा । मृतायां तु द्वितीयायां योऽग्निहोत्रं समुत्सृजेत् । ब्रह्मघ्नं तं विजानीयाद्यश्च कामात्समुत्सृजेत्' इति । एवमादि तदाधानेन सहानधिकृताया अग्निदाने वेदितव्यम् ॥ ८९ ॥

इतिविवाहप्रकरणम् ।

अथ वर्णजातिविवेकप्रकरणम् ४.

ब्राह्मणस्य चतस्रो भार्या भवन्ति क्षत्रियस्य तिस्रो वैश्यस्य द्वे शूद्रस्यैकेत्युक्त्वा तासु च पुत्रा उत्पादयितव्या इत्युक्तम् । इदानीं कस्यां कस्मात्कः पुत्रो भवति इति विवेकमाह–

सवर्णेभ्यः सवर्णासु जायन्ते हि सजातयः ।
अनिन्द्येषु विवाहेषु पुत्राः सन्तानवर्धनाः ॥ ९० ॥

सवर्णेभ्यो ब्राह्मणादिभ्यः सवर्णासु ब्राह्मण्यादिषु सजातयो मातृपितृसमानजातीयाः पुत्रा

भवन्ति 'विन्नास्वेषविधिः स्मृतः' इति सर्वशेषत्वेनोपसंहारात्। विन्नासु सवर्णास्विति संबध्यते। विन्नाशब्दस्य संबन्धिशब्दत्वाद्वेत्तृभ्यः सवर्णेभ्यइति लभ्यते। एकः सवर्णशब्दः स्पष्टार्थः अतश्चा यमर्थः संवृत्तः। उक्तेन विधिना ऊढायां सवर्णायां वोढुः सवर्णादुत्पन्नास्तस्मात्समानजातीया भवन्ति। अतश्च कुण्डगोलककानीनसहोढजादीनामसवर्णत्वमुक्तं भवति। ते च सवर्णेभ्योऽनुलोमप्रतिलोमेभ्यश्च भिद्यमानाः साधारणधर्मैरहिंसादिभिरधिक्रियन्ते। 'शूद्राणां तु सधर्माणः सर्वेऽपध्वंसजाः स्मृताः इति स्मरणात्। अपध्वंसजाः व्यभिचारजाताः। शूद्रधर्मैरपि द्विजशुश्रूषादिभिरधिक्रियन्ते। ननु कुण्डगोलकयोरब्राह्मणत्वे श्राद्धे प्रतिषेधोऽनुपपन्नः न्यायविरोधश्च यो यज्जातीयात् यज्जातीयायामुत्पन्नः स तज्जातीय एव भवति। यथा गोर्गवि गौः। अश्वाद्वडवायामश्वः। तस्माद्ब्राह्मणाद्ब्राह्मण्यामुत्पन्नो ब्राह्मण इति न विरुद्धम्। तथा कानीनपौनर्भवादीननुक्रम्य 'सजातीयेष्वयं प्रोक्तस्तनयेषु मया विधिः' इति वचनविरोधश्च। नैतत्सारम्। ब्राह्मणेन ब्राह्मण्यामुत्पन्नो ब्राह्मण इति भ्रमनिवृत्त्यर्थः श्राद्धे प्रतिषेधः। यथाऽत्यन्तमप्राप्तस्य पतितस्य श्राद्धे प्रतिषेधः। न च न्यायविरोधः। यत्र प्रत्यक्षगम्या जातिर्भवति तत्र तथा। ब्राह्मणादिजातिस्तु स्मृतिलक्षणा। यथा स्मरणं भवति यथा समानेऽपि ब्राह्मण्ये कुण्डिनो वसिष्ठोऽत्रिर्गौतम इति स्मरणलक्षणं गोत्रम्। तथा मनुष्यत्वे समानेऽपि ब्राह्मण्यादिजातिः स्मरणलक्षणा मातापित्रोश्चैतदेव जातिलक्षणम्। न चानवस्था। अनादित्वात्संसारस्य शब्दार्थव्यवहारवत्। 'सजातीयेष्वयं प्रोक्तस्तनयेषु मया विधिः' इति तूक्तानुवादत्वाद्यथासंभवं व्याख्यास्यते। क्षेत्रजस्तु मातृसमानजातीयो नियोगस्मरणात् शिष्टसमाचाराच्च। यथा धृतराष्ट्रपाण्डुविदुराः क्षेत्रजाः सन्तो मातृसमानजातीया इत्यलमतिप्रसंगेन। किंच। अनिन्द्येषु ब्राह्मादिविवाहेषु पुत्राः सन्तानवर्धनाः अरोगिणो दीर्घायुषो धर्मप्रजासंपन्ना भवंति ॥ ९० ॥

वर्णानुक्त्वा इदानीमनुलोमानाह–

विप्रान्मूर्धावसिक्तो हि क्षत्रियायां विशः स्त्रियाम्।
अम्बष्ठः शूद्र्यां निषादो जातः पारसवोऽपिवा ॥ ९१ ॥

ब्राह्मणात्क्षत्रियायां विन्नायामुत्पन्नो मूर्धावसिक्तो नाम पुत्रो भवति। वैश्यकन्यकायां विन्नायामम्बष्ठो नाम भवति। शूद्रायां विन्नायां निषादो नाम पुत्रो भवति। निषादो नाम कश्चिन्मत्स्यघातजीवी प्रतिलोमजः समाभूदिति पारसवोऽयम्। निषाद इति संज्ञाविकल्पः। विप्रादिति सर्वत्रानुवर्तते। यत्तु ब्राह्मणेन क्षत्रियायामुत्पादितः क्षत्रिय एव भवति। क्षत्रियेण वैश्यायामुत्पादितो वैश्य एव भवति। वैश्येन शूद्रायामुत्पादितः शूद्र एव भवतीति शंखस्मरणम् तत्क्षत्रियादिधर्मप्राप्त्यर्थं न पुनर्मूर्धावसिक्तादिजातिनिराकरणार्थम्। क्षत्रियादिजातिप्राप्त्यर्थं वा। अतश्च मूर्धावसिक्तादीनां क्षत्रियादिभिरेव दण्डाजिनोपवीतादिभिरुपनयनादि कार्यम्। प्रागुपयनात्कामचारादि पूर्ववद्वेदितव्यम् ॥ ९१ ॥

वैश्याशूद्र्योस्तु राजन्यान्माहिष्योग्रौ सुतौ स्मृतौ ।
वैश्यात्तु करणः शूद्र्यां विन्नास्वेष विधिः स्मृतः ॥ ९२ ॥

वैश्यायां शूद्रायां च विन्नायां राजन्यान्माहिष्योग्रौ यथाक्रमं पुत्रौ संभवतः। वैश्येन शूद्रायां विन्नायां करणो नाम पुत्रो भवति। एष सवर्णमूर्धावसिक्तादिसंज्ञाविधिः विन्नासूढासु स्मृत उक्तो वेदितव्यः। एते मूर्धावसिक्ताम्बष्ठनिषादमाहिष्योग्रकरणाः षडनुलोमजाः पुत्रा वेदितव्याः ॥ ९२ ॥

प्रतिलोमजानाह—

ब्राह्मण्यां क्षत्रियात्सूतो वैश्याद्वैदेहिकस्तथा ।
शूद्राज्जातस्तु चाण्डालः सर्वधर्मबहिष्कृतः ॥ ९३ ॥

ब्राह्मण्यां क्षत्रियवैश्यशूद्रैरुत्पादिताः यथाक्रमं सूतवैदेहिकचाण्डालाख्याः पुत्रा भवन्ति। तत्र चाण्डालः सर्वधर्मबहिष्कृतः ॥ ९३ ॥

क्षत्रिया मागधंवैश्याच्छूद्रात्क्षत्तारमेव च ।
शूद्रादायोगवं वैश्या जनयामास वै सुतम् ॥ ९४ ॥

किंच। क्षत्रिया योषिद्वैश्यान्मागधं नाम पुत्रं जनयति। सैव शूद्रात्क्षत्तारं। वैश्ययोषिच्छूद्रादायोगवं पुत्रं जनयति। एते च सूतवैदेहिकचाण्डालमागधक्षत्त्रायोगवाः षट् प्रतिलोमजाः। एतेषां च वृत्तयः औशनसे मानवे च द्रष्टव्याः ॥ ९४ ॥

संकीर्णसंकरे जात्यन्तरमाह—

माहिष्येण करण्यां तु रथकारः प्रजायते ।
असत्सन्तस्तु विज्ञेयाः प्रतिलोमानुलोमजाः ॥ ९५ ॥

क्षत्रियेण वैश्यायामुत्पादितो माहिष्यः। वैश्येन शूद्रायामुत्पादिता करणी। तस्यां माहिष्येणोत्पादितो रथकारो नाम जात्या भवति। तस्य चोपनयनादि सर्वं कार्यं वचनात्। यथाह शङ्खः—'क्षत्रियवैश्यानुलोमान्तरोत्पन्नजो रथकारस्तस्येज्यादानोपनयनसंस्कारक्रिया अश्वप्रतिष्ठारथसूत्रवास्तुविद्याध्ययनवृत्तिता च' इति। एवं ब्राह्मणक्षत्रियोत्पन्नमूर्धावसिक्तमाहिष्याद्यनुलोमसंकरे जात्यन्तरतोपनयनादिप्राप्तिश्च वेदितव्या तयोर्द्विजातित्वात्। संज्ञास्तु स्मृत्यन्तरोक्ता द्रष्टव्याः। एतच्च प्रदर्शनमात्रकमुक्तम् संकीर्णसंकरजातीनामानन्त्याद्वक्तुमशक्यत्वादतएतावदत्र विवक्षितम्। असन्तः प्रतिलोमजाः सन्तश्चानुलोमजा ज्ञातव्या इति ॥ ९५ ॥

सवर्णेभ्यःसवर्णासु जायन्त इत्यादिना वर्णप्राप्तौ कारणमुक्तमिदानीं कारणान्तरमाह—

जात्युत्कर्षो युगे ज्ञेयः पञ्चमे सप्तमेऽपि वा ।
व्यत्यये कर्मणां साम्यं पूर्ववच्चाधरोत्तरम् ॥ ९६ ॥

जातयो मूर्धावसिक्ताद्यास्तासामुत्कर्षो ब्राह्मणत्वादिजातिप्राप्तिर्जात्युत्कर्षो युगे जन्मनि सप्तमे पञ्चमे अपिशब्दात्षष्ठे वा बोद्धव्यः। व्यवस्थितश्चायं विकल्पः। व्यवस्था च ब्राह्मणेन शूद्रायामुत्पादिता निषादी सा ब्राह्मणेनोढा दुहितरं कांचिज्जनयति। सापि ब्राह्मणेनोढा अन्यामित्यनेन प्रकारेण षष्ठी सप्तमं ब्राह्मणं जनयति। ब्राह्मणेन वैश्यायामुत्पादिता अम्बष्ठा साप्यनेन प्रकारेण पञ्चमी षष्ठं ब्राह्मणं जनयति। मूर्धावसिक्तापि अनेन प्रकारेण चतुर्थी पञ्चमं ब्राह्मणमेव जनयति। एवमुग्रा क्षत्रियेणोढा माहिष्या च यथाक्रमं क्षत्रियं षष्ठं पञ्चमं जनयति। तथा करणी वैश्योढा पञ्चमं वैश्यमित्येवमन्यत्राप्यूहनीयम्। किंच कर्मणां व्यत्यये वृत्त्यर्थानां कर्मणां विपर्यासे यथा ब्राह्मणा मुख्यवृत्त्या अजीवन्। क्षात्रेण कर्मणा जीवेदित्यनुकल्पः। तेनाप्यजीवन् वैश्यवृत्त्या। तयाप्यजीवन् शूद्रवृत्त्या। क्षत्रियोऽपि स्वकर्मणा जीवनार्थेनाजीवन् वैश्यवृत्त्या शूद्रवृत्त्या वा। वैश्योपि स्ववृत्त्या अजीवन् शूद्रवृत्त्येति कर्मणां व्यत्ययः। तस्मिन् व्यत्यये सति यद्यापद्विमोकेऽपि तां वृत्तिं न परित्यजति तदा पञ्चमे षष्ठे सप्तमे वा जन्मनि साम्यम्। यस्य हीनवर्णस्य कर्मणा जीवति तत्समानजातित्वं भवति। तद्यथा। ब्राह्मणः शूद्रवृत्त्या जीवन् तामपरित्यजन् यं पुत्रमुत्पादयति सोपि तयैव वृत्त्या जीवन्पुनरप्येवं परम्परया सप्तमे जन्मनि शूद्रमेव जनयति। वैश्यवृत्त्या जीवन् षष्ठे वैश्यम्। क्षत्रियवृत्त्या जीवन् पञ्चमे क्षत्रियम्। क्षत्रियोऽपि शूद्रवृत्त्या जीवन् षष्ठे शूद्रम्। वैश्यवृत्त्या जीवन् पञ्चमे वैश्यम्। वैश्योऽपि शूद्रवृत्त्या जीवन् तामपरित्यजन्पुत्रपरम्परया पञ्चमे जन्मनि शूद्रं जनयति। पूर्ववच्चाधरोत्तरम्। अस्यार्थः। वर्णसंकरे अनुलोमजाः प्रतिलोमजाश्च दर्शिताः। संकीर्णसंकरजाश्च रथकारनिदर्शनेन दर्शिताः। इदानीं वर्णसंकरजाताः प्रदर्श्यन्ते। अधरे च उत्तरे च अधरोत्तरं यथा मूर्धावसिक्तायां क्षत्रियवैश्यशूद्रैरुत्पादितास्तथाम्बष्ठायां वैश्यशूद्राभ्यां निषाद्यं शूद्रेणोत्पादिता अधराः। प्रतिलोमजास्तथा मूर्धावसिक्ताम्बाष्ठानिषादीषु ब्राह्मणोत्पादिताः माहिष्योग्रयोर्ब्राह्मणेन क्षत्रियेण चोत्पादिताः। करण्यां ब्राह्मणेन क्षत्रियेण वैश्येन चोत्पादिताः उत्तरे अनुलोमजाः। एवमन्यत्राप्यूहनीयम्। एतदधरोत्तरं पूर्ववदसत्सदिति बोद्धव्यम् ॥ ९६ ॥

इति वर्णजातिविवेकप्रकरणम्।

अथ गृहस्थधर्मप्रकरणम् ५.

श्रौतस्मार्तानि कर्माणि अग्निसाध्यानि दर्शयिष्यन् कस्मिन्नग्नौ किं कर्तव्यमित्याह-

कर्म स्मार्तं विवाहाग्नौ कुर्वीत प्रत्यहं गृही।
दायकालाहृते वापि श्रौतं वैतानिकाग्निषु ॥ ९७ ॥

स्मृत्युक्तं वैश्वदेवादिकं कर्म लौकिकं च यत्प्रतिदिनं पाकलक्षणं तदपि गृहस्थो विवाहाग्नौ विवाहसंस्कृते कुर्वीत। विभागकालाहृते वा। वैश्यकुलादग्निमानीयेत्यादिनोक्त-

संस्कारसंस्कृते । अपिशब्दात्प्रेते वा गृहपतावाहृते संस्कृत एव । ततश्च कालत्रयातिक्रमे प्रायश्चित्तीयते। श्रुत्युक्तमग्निहोत्रादिकं कर्म वैतानिकाग्निषु आहवनीयादिषु कुर्वीत॥ ९७ ॥

गृहस्थधर्मानाह–

शरीरचिन्तां निर्वर्त्य कृतशौचविधिर्द्विजः ।
प्रातःसंध्यामुपासीत दन्तधावनपूर्वकम् ॥ ९८ ॥

शरीरचिन्तां आवश्यकां'दिवासंध्यासु कर्णस्थब्रह्मसूत्र उदङ्मुखः'इत्याद्युक्तविधिना निर्वर्त्य गन्धलेपक्षयकरमित्यादिनोक्तेन विधिना कृतशौचविधिर्द्विजः दन्तधावनपूर्वकं प्रातः संध्यामुपासीत । दन्तधावनविधिश्च।''कण्टकक्षीरवृक्षोत्थं द्वादशाङ्गुलसंमितम् । कनिष्ठिकाग्रवत्स्थूलं पर्वार्धकृतकूर्चकम् । दन्तधावनमुद्दिष्टं जिह्वोल्लेखनिका तथा' इति। अत्र वृक्षोत्थमित्यनेन तृणलोष्टाङ्गुल्यादिनिषेधः।पलाशाश्वत्थादिनिषेधश्च स्मृत्यन्तरोक्तो द्रष्टव्यः।दन्तधावनमन्त्रश्च। 'आयुर्बलं यशोवर्चःप्रजाः पशुवसूनि च ।ब्रह्मप्रज्ञां च मेधां च त्वं नो देहि वनस्पते' इति । ब्रह्मचारिप्रकरणोक्तस्यापि संध्यावन्दनस्य पुनर्वचनं दन्तधावनपूर्वकत्व प्रतिपादनार्थम् । 'दन्तधावननृत्यगीतादि ब्रह्मचारी वर्जयेत्' इति । तन्निषेधात् ॥ ९८ ॥

हुत्वाग्नीन्सूर्यदैवत्यान् जपेन्मन्त्रान्समाहितः ।
वेदार्थानधिगच्छेच्च शास्त्राणि विविधानि च ॥ ९९ ॥

प्रातःसंध्यावन्दनानन्तरं अग्नीनाहवनीयादीन् यथोक्तेन विधिना हुत्वा औपासनाग्निं वा । तदनन्तरं सूर्यदैवत्यान् 'उदुत्यंजातवेदसम्' इत्यादीन्मंत्राञ्जपेत् समाहितः अविक्षिप्तचित्तः । तदनन्तरं वेदार्थान्निरुक्तव्याकरणादिश्रवणेनाधिगच्छेज्जानीयात चकारादधीतं । चाभ्यसेत् । विविधानि च शास्त्राणि मीमांसाप्रभृतीनि धर्मार्थारोग्यप्रतिपादकान्यधिगच्छेत् ॥ ९९ ॥

उपेयादीश्वरं चैव योगक्षेमार्थसिद्धये ।
स्नात्वा देवान्पितॄंश्चैव तर्पयेदर्चयेत्तथा ॥ १०० ॥

तदनन्तरमीश्वरमभिषेकादिगुणयुक्तमन्यं वा श्रीमन्तं अकुत्सितं योगक्षेमार्थम् । अलब्धलाभो योगः लब्धपरिपालनं क्षेम तदर्थमुपेयादुपासीत । उपेयादित्यनेन सेवां प्रतिषेधयति । वेतनग्रहणेनाज्ञाकरणं सेवा तस्याः श्ववृत्तित्वेन निषेधात । ततो मध्यान्हे शास्त्रोक्तेन विधिना नद्यादिषु स्नात्वा देवान्स्वगृह्योक्तान पितॄंश्च चकारादृषींश्च देवादितीर्थेन तर्पयेत । तदनन्तरं गन्धपुष्पाक्षतैः हरिहरहिरण्यगर्भप्रभृतीनामन्यतमं यथा वासनं ऋग्यजुःसाममन्त्रैस्तत्प्रकाशकैः स्वनामभिर्वा चतुर्थ्यन्तैर्नमस्कारयुक्तैराराधयेत् यथोक्तविधिना ॥ १०० ॥

वेदाथर्वपुराणानि सेतिहासानि शक्तितः ।
जपयज्ञप्रसिद्धयर्थं विद्यां चाध्यात्मिकीं जपेत् ॥ १०१ ॥

तदनन्तरं वेदाथर्वेतिहासपुराणानि समस्तानि व्यस्तानि वा आध्यात्मिकीं च विद्यां जपयज्ञसिद्धयर्थं यथोक्तेन विधिना यथाशक्ति जपेत् ॥ १०१ ॥

बलिकर्मस्वधाहोमस्वाध्यायातिथिसत्क्रियाः ।
भूतपित्रमरब्रह्ममनुष्याणां महामखाः ॥ १०२ ॥

बलिकर्म भूतयज्ञः । स्वधा पितृयज्ञः । होमो देवयज्ञः । स्वाध्यायो ब्रह्मयज्ञः । अतिथिसत्क्रिया मनुष्ययज्ञः एते पञ्च महायज्ञा अहरहः कर्तव्याः नित्यत्वात् । यत्पुनरेषां फलश्रवणं तदेषां पावनत्वख्यापनार्थं न काम्यप्रतिपादनाय ॥ १०२ ॥

देवेभ्यश्च हुतादन्नाच्छेषाद्भूतबलिं हरेत् ।
अन्नं भूमौ श्वचाण्डालवायसेभ्यश्च निक्षिपेत् ॥ १०३ ॥

स्वगृह्योक्तेन विधिना वैश्वदेवहोमं कृत्वा तदवशिष्टेनान्नेन भूतेभ्यो बलिं हरेत् । अन्नग्रहणमपक्वव्युदासार्थम् । तदनन्तरं यथाशक्ति भूमावन्नं श्वचाण्डालवायसेभ्यो निक्षिपेत् । चशब्दात्कृमिपापिरोगिपतितेभ्यः। यथाह मनुः 'शुनां च पतितानां च श्वपचां पापरोगिणाम् । वायसानां कृमीणां च शनैर्निक्षिपेद्भुवि' इति । एतच्च सायं प्रातः कर्तव्यम् । अथ सायं प्रातः सिद्धस्य हविष्यस्य जुहुयादित्याश्वलायनस्मरणात्।इह केचिद्वैश्वदेवाख्यस्य कर्मणः पुरुषार्थत्वमन्नसंस्कारकर्मत्वं चेच्छन्ति । अथ सायं प्रातः सिद्धस्य हविष्यस्य जुहुयादित्यन्नसंस्कारकर्मता प्रतीयते । अथातः पञ्च महायज्ञा इत्युपक्रम्य तानेतानहरहः कुर्वीतेति नित्यत्वाभिधानात्पुरुषार्थत्वं चावगम्यत इति तदयुक्तम्। पुरुषार्थत्वेऽन्नसंस्कारकर्मत्वानुपपत्तेः । यथाहि । द्रव्यसंस्कारकर्मत्वपक्षेऽन्नार्थता वैश्वदेवकर्मणः । पुरुषार्थत्वे वैश्वदेवकर्मार्थता द्रव्यस्येति परस्परविरोधात्पुरुषार्थत्वमेव युक्तम् । महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुरिति । तथा वैश्वदेवे निवृत्ते तु यदन्योऽतिथिराव्रजेत् । तस्मा अन्नं यथाशक्ति प्रदद्यान्न बलिं हरेत्' इति मनुस्मरणात् । पुरुषार्थत्वे वैश्वदेवाख्यं कर्म न प्रतिपाकमावर्तनीयम् । तस्मादथ सायं प्रातरित्यादिनोत्पत्तीप्रयोगौ दर्शितौ तानेतान्यज्ञानहरहःकुर्वीतेति अधिकारविधिरिति सर्वमनवद्यम् ॥ १०३ ॥

अन्नं पितृमनुष्येभ्यो देयमप्यन्वहं जलम् ।
स्वाध्यायं चान्वहं कुर्यान्न पचेदन्नमात्मने ॥ १०४ ॥

प्रत्यहमन्नं पितृभ्यो मनुष्येभ्यश्च यथाशक्ति देयम् । अन्नाभावे कन्दमूलफलादि ॥ तस्याप्यभावे जलं देयम् । अपिशब्दात्स्वाध्यायं सततं कुर्यात अविस्मरणार्थम् । "न

पचेदन्नमात्मार्थम्" । अन्नग्रहणं सकलादनीयद्रव्यप्रदर्शनार्थम् । कथं तर्हि देवताद्युद्देशेनैव ॥ १०४ ॥

बालस्ववासिनीवृद्धगर्भिण्यातुरकन्यकाः ।
संभोज्यातिथिभृत्यांश्च दम्पत्योः शेषभोजनम् ॥ १०५ ॥

परिणीता पितृगृहे स्थिता स्ववासिनी । शेषाः प्रसिद्धाः । बालादीनतिथिभृत्यांश्च संभोज्य भोजयित्वा दम्पत्योः शेषभोजनं कर्तव्यम् ॥ १०५ ॥

आपोशनेनोपरिष्टादधस्तादश्नता तथा ।
अनग्नममृतं चैव कार्यमन्नं द्विजन्मना ॥ १०६ ॥

भुञ्जानेन द्विजन्मना उपरिष्टादधस्ताच्चापोशनाख्येन कर्मणान्नमनग्नममृतं च कार्यम् । द्विजन्मग्रहणमुपनयनप्रभृतिसर्वाश्रमसाधारण्यार्थम् ॥ १०६ ॥

अतिथित्वेन वर्णानां देयं शक्त्यानुपूर्वशः ।
अप्रणोद्योऽतिथिः सायमपि वाग्भूतृणोदकैः ॥ १०७ ॥

वैश्वदेवानन्तरं वर्णानां ब्राह्मणादीनां अतिथित्वेन युगपत्प्राप्तानां ब्राह्मणा आद्यानुपूर्व्येण यथाशक्ति देयम्। सायंकालेऽपि यद्यतिथिरागच्छति तदा असावप्रणोद्यः अप्रत्याख्याप्य एव। तथाह मनुः। "तृणानि भूमिरुदकं वाक्चतुर्थी च सूनृता। एतान्यपि सतां गेहे नोच्छिद्यन्ते कदाचन इति । यद्यप्यदनीयं किमपि नास्ति तथापि वाग्भूतृणोदकैरपि सत्कारं कुर्यात् ॥ १०७ ॥

सत्कृत्य भिक्षवे भिक्षां दातव्या सुव्रताय च ।
भोजयेच्चागतान्काले सखिसंबन्धिबान्धवान् ॥ १०८ ॥

भिक्षवे सामान्येन भिक्षा दातव्या। सुव्रताय ब्रह्मचारिणे यतये च सत्कृत्य स्वस्तिवाच्य भिक्षादानमपूर्वमित्यनेन विधिना भिक्षा दातव्या। भिक्षा च ग्राससंमिता। ग्रासश्च मयूराण्डपरिमाणः। "ग्रासमात्रा भवेद्भिक्षा पुष्कलं तच्चतुगुर्णम्। हंतस्तु तैश्चतुर्भिःस्यादग्रं तत्त्रिगुणं भवेत्" इति शातातपस्मरणात्। भोजनकाले चागतान्सखिसंबन्धिबान्धवान् भोजयेत्। सखायो-मित्राणि॥ संबन्धिनो येभ्यः कन्या गृहीता दत्ता वा। मातृपितृसंबन्धिनो बान्धवाः॥ १०८॥

महोक्षं वा महाजं वा श्रोत्रियायोपकल्पयेत् ।
सत्क्रियान्वासनं स्वादु भोजनं सूनृतं वचः ॥ १०९ ॥

महान्तमुक्षाणं धौरेयं महाजं वा श्रोत्रियायोक्तलक्षणायोपकल्पयेत् । भवदर्थमयमस्माभिःपरिकल्पित इति त्वत्प्रीत्यर्थं । न तु दानाय व्यापादनाय वा। यथा सर्वमेतद्भवदीयमिति। प्रतिश्रोत्रियमुक्षासंभवात् । "अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म्यमप्याचरेन्नतु" इति निषेधाच्च। स्तमात्सत्क्रिया कर्तव्या। सत्क्रिया स्वागतवचनासनपाद्यार्घ्याचमनादिदानम्। तस्मिन्तुष-

विष्ट पश्चादुपवेशनमन्वासनम् । स्वादु भोजनं मिष्टमशनम् । सूनृतं वचः। धन्या वयमद्य भवदागमनादित्येवमादि । अश्रोत्रिये पुनरश्रोत्रियस्योदकासने इति गौतमोक्तं वेदितव्यम् ॥ १०९ ॥

प्रतिसंवत्सरं त्वर्घ्याः स्नातकाचार्यपार्थिवाः ।
प्रियो विवाह्यश्च तथा यज्ञं प्रत्यृत्विजः पुनः ॥ ११० ॥

स्नातको विद्यास्नातकः व्रतस्नातकः विद्याव्रतस्नातक इति । समाप्य वेदमसमाप्य व्रतं यः समावर्तते स विद्यास्नातकः । समाप्य व्रतमसमाप्य वेदं यः समावर्तते स व्रतस्नातकः। उभयं समाप्य यः समावर्तते स विद्याव्रतस्नातकः ।आचार्य उक्तलक्षणः। पार्थिवो वक्ष्यमाणलक्षणः । प्रियो मित्रं विवाह्यो जामाता । चकारात् श्वशुरपितृव्यमातुलादीनां ग्रहणम् । "ऋत्विजो वृत्वा मधुपर्कमाहरेत्स्नातकायोपस्थिताय राज्ञे चाचार्याय च श्वशुरपितृव्यमातुलानां च,इत्याश्वलायनस्मरणात्। एते स्नातकादयः प्रतिसंवत्सरं गृहमागता अर्घ्याः। मधुपर्केण संपूज्याः वन्दितव्याः । अर्घशब्दो मधुपर्कं लक्षयति । ऋत्विजश्चोक्तलक्षणाः संवत्सरादर्वागपि प्रतियज्ञं मधुपर्केण संपूज्याः ॥ ११० ॥

अध्वनीनोऽतिथिर्ज्ञेयः श्रोत्रियो वेदपारगः ।
मान्यावेतौ गृहस्थस्य ब्रह्मलोकमभीप्सतः ॥ १११ ॥

अध्वनि वर्तमानोऽतिथिर्वेदितव्यः । श्रोत्रियवेदपारगावध्वनिवर्तमानौ ब्रह्मलोकमभीप्सतो गृहस्थस्य मान्यावतिथी वेदितव्यौ यद्यप्यध्ययनमात्रेण श्रोत्रियस्तथापि श्रुताध्ययनसंपन्नोऽत्र श्रोत्रियोऽभिधीयते । एकशाखाध्ययनक्षमो वेदपारगः ॥ १११ ॥

परपाकरुचिर्न स्यादनिन्द्यामन्त्रणादृते ।
वाक्पाणिपादचापल्यं वर्जयेच्चातिभोजनम् ॥ ११२ ॥

परपाके रुचिर्यस्यासौ तथोक्ता नैव स्यात् ।अनिन्द्येनामन्त्रणं विना अनिन्द्येनामन्त्रितो नापक्रामेदिति स्मरणात् । वाक्पाणिपादचापल्यं वाक्चपाणी च पादौ च वाक्पाणिपादं तस्य चापल्यं वर्जयेत् । वाक्चापल्यं असभ्यानृतादिभाषणम् । पाणिचापल्यं पल्याणास्फोटनादि । पादचापल्यं लङ्घनोत्प्लवनादि । चकारान्नेत्रादिचापल्यं वर्जयेत् । न शिश्नोदरपाणिपादचक्षुर्वाक्चापलानि कुर्यादिति गौतमस्मरणात् अतिभोजनं च वर्जयेत् । आरोग्यहेतुत्वात् ॥ ११२ ॥

अतिथिं श्रोत्रियं तृप्तमासीमान्तमनुव्रजेत् ।
अहःशेषं समासीत शिष्टैरिष्टैश्च बन्धुभिः ॥ ११३ ॥

पूर्वोक्तं श्रोत्रियातिथिं वेदपारगातिथिं च भोजनादिना तृप्तं सीमान्तं यावदनुव्रजेत् । ततो भोजनान्तरमहःशेषं शिष्टैरितिहासपुराणादिवेदिभिः। इष्टैश्च काव्यकथाप्रपञ्चचतुरैः । बन्धुभिश्चानुकूलालापकुशलैः सहासीत ॥ ११३ ॥

उपास्य पश्चिमां संध्यां हुत्वाग्नींस्तानुपास्य च ।
भृत्यैः परिवृतो भुक्त्वा नातितृप्याथ संविशेत् ॥ ११४ ॥

ततः पूर्वोक्तेन विधिना पश्चिमां संध्यामुपास्य अग्निमग्नीन्वा हुत्वा तानुपास्योपस्थाय भृत्यैः पूर्वोक्तैः स्ववासिन्यादिभिः परिवृतो नातितृप्य भुक्त्वा चकारादायव्ययादिगृहचिन्त निर्वर्त्यानन्तरं संविशेत् स्वप्यात् ॥ ११४ ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय चिन्तयेदात्मनो हितम् ।
धर्मार्थकामान्स्वे काले यथाशक्ति न हापयेत् ॥ ११५ ॥

ततो ब्राह्मे मुहूर्ते उत्थाय पश्चिमेऽर्धप्रहरे प्रबुद्ध्यात्मनो हितं कृतं करिष्यमाणं च वेदार्थसंशयांश्च चिन्तयेत् । तदानीं चित्तस्याव्याकुलत्वेन तत्त्वप्रतिभासयोग्यत्वात् । ततोधर्मार्थकामान्स्वोचितकाले यथाशक्ति न परित्यजेत् । यथासंभवं सेवेतेत्यर्थः । पुरुषार्थत्वात् । यथाह गौतमः । "न पूर्वाण्हमध्यन्दिनापराण्हानफलान्कुर्यात् धर्मार्थकामेभ्यस्तेषु धर्मोत्तरः स्यात्" इति । अत्र यद्यप्येतेषां सामान्येन सेवनमुक्तं तथापि कामार्थयोर्धर्माविरोधेनानुष्ठानं तयोर्धर्ममूलत्वादेवं प्रतिदिनमनुष्ठानम् ॥ ११५ ॥

विद्याकर्मवयोबन्धुवित्तैर्मान्या यथाक्रमम् ।
एतैः प्रभूतैः शूद्रोऽपि वार्धके मानमर्हति ॥ ११६ ॥

विद्या पूर्वोक्ता कर्म श्रौतं स्मार्तं वयः आत्मनोऽतिरिक्तं सप्तत्या वा ऊर्ध्वम् । बन्धुः स्वजनसंपत्तिः वित्तं ग्रामरत्नादिकम् । एतैर्युक्ताः क्रमेण मान्याः पूजनीयाः । एतैर्विद्याकर्मबन्धु वित्तैः प्रभूतैः प्रवृद्धैः समस्तैर्व्यस्तैर्वा युक्तः शूद्रोऽपि वार्धके अशीतेरूर्ध्वं मानमर्हति । 'शूद्रोऽप्यशीतिको वरः इति गौतमस्मरणात् ॥ ११६ ॥

वृद्धभारिनृपस्नातस्त्रीरोगिवरचक्रिणाम् ।
पन्था देयो नृपस्तेषां मान्यः स्नातश्च भूपतेः ॥ ११७ ॥

वृद्धः पक्वशरीरः प्रसिद्धः । भारी भाराक्रान्तः । नृपो भूपतिर्न क्षत्रियमात्रम् । स्नातो विद्याव्रतोभयस्नातः स्त्री प्रसिद्धा । रोगी व्याधितः । वरो विवाहोद्यतः । चक्री शाकटिकः । चकारान्मत्तोन्मत्तादीनां ग्रहणम् । "बालवृद्धमत्तोन्मत्तोपहतदेहभाराक्रान्तस्त्रीस्नातकप्रव्रजितेभ्य" इति शंखस्मरणात् । एभ्यः पन्था देयः । एतेष्वाभिमुख्यागतेषु स्वयं पथोपक्रामेत् । वृद्धादीनां राज्ञा सह पथि समवाये राजा मान्य इति तस्मै पन्था देयः । भूपतेरपि स्नातको मान्यः । स्नातकग्रहणं स्नातकमात्रप्राप्त्यर्थं न ब्राह्मणाभिप्रायेण तस्य सदैव गुरुत्वात् । यथाह शंखः । 'अथ ब्राह्मणायाग्रे पन्था देयो राज्ञ 'इत्येके । तच्चानिष्टम्' गुरुर्ज्येष्ठश्च ब्राह्मणो राजानमतिशेते तस्मै पन्थाः' इति । वृद्धादीनां पथि परस्परसमवाये वृद्धतराद्यपेक्षया विद्यादिभिर्वा विशेषो द्रष्टव्यः ॥ ११७ ॥

इज्याध्ययनदानानि वैश्यस्य क्षत्रियस्य च ।
प्रतिग्रहोऽधिको विप्रे याजनाध्यापने तथा ॥ ११८ ॥

वैश्यस्य क्षत्रियस्य च चकाराद्ब्राह्मणस्य द्विजानुलोमानां च यागाध्ययनदानानि साधारणानि कर्माणि ब्राह्मणस्याधिकानि प्रतिग्रहयाजनाध्यापनानि तथेति स्मृत्यन्तरोक्तवृत्त्युपसंग्रहः । यथाह गौतमः । "कृषिवाणिज्ये वा स्वयंकृते कुसीदं चेति" । अध्यापनं तु क्षत्रियवैश्ययोर्ब्राह्मणप्रेरितयोर्भवति । न स्वेच्छया । आपत्काले ब्राह्मणस्याब्राह्मणाद्विद्योपयोगोऽनुगमनं शुश्रूषा "समाप्ते ब्राह्मणोगुरुरिति" गौतमस्मरणात् । एतान्यनापदि ब्राह्मणस्य षट् कर्माणि । तत्र । त्रीणीज्यादीनि धर्मार्थानि प्रतिग्रहादीनि वृत्त्यर्थानि । "षण्णां तु कर्मणामस्य त्रीणि कर्माणि जीविका । याजनाध्यापने चैव विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः" इति मनुस्मरणात् । अत इज्यादीन्यवश्यं कर्तव्यानि न प्रतिग्रहादीनि । 'द्विजातीनामध्ययनमिज्या दानंब्राह्मणस्याधिकाः प्रवचनयाजनप्रतिग्रहाः पूर्वेषु नियम इति' गौतमस्मरणात् ॥ ११८ ॥

प्रधानं क्षत्रिये कर्म प्रजानां परिपालनम् ।
कुसीदकृषिवाणिज्यपाशुपाल्यं विशः स्मृतम् ॥ ११९ ॥

क्षत्रियस्य प्रजापालनं प्रधानं कर्म धर्मार्थं वृत्त्यर्थं च । वैश्यस्य कुसीदकृषिवाणिज्यपशुपालनानि वृत्त्यर्थानि कर्माणि । कुसीदं वृद्ध्यर्थं द्रव्यप्रयोगः । लाभार्थं क्रयविक्रयो वाणिज्यं शेषं प्रसिद्धम् । 'शस्त्रास्त्रभृत्त्वं क्षत्रस्य वणिक्पशुकृषी विशः । आजीवनार्थं धर्मस्तु दानमध्ययनं यजिः' इति मनुस्मरणात् ॥ ११९ ॥

शूद्रस्य द्विजशुश्रूषा तया जीवन्वणिग्भवेत् ।
शिल्पैर्वा विविधैर्जीवेद्द्विजातिहितमाचरन् ॥ १२० ॥

शूद्रस्य द्विजशुश्रूषा प्रधानं कर्म धर्मार्थं वृत्त्यर्थं च । तत्र ब्राह्मणशुश्रूषा परमो धर्मः । "विप्रसेवैव शूद्रस्य विशिष्टं कर्म कीर्त्यते" इति मनुस्मरणात् । यदा पुनर्द्विजशुश्रूषया जीवितुं न शक्नोति तदा वणिग्वृत्त्या जीवेत् । नानाविधैर्वा शिल्पैर्द्विजातीनां हितं कुर्वन् यादृशैःकर्मभिः द्विजातिशुश्रूषायामयोग्यो न भवति तादृशानि कर्माणि कुर्वन्नित्यर्थः । तानि च देवलोक्तानि । 'शूद्रधर्मो द्विजातिशुश्रूषा पापवर्जनं कलत्रादिपोषणं कर्षणपशुपालनभारोद्वहनपण्यव्यवहारचित्रकर्मनृत्यगीतवेणुवीणामुरजमृदङ्गवादनादीनि' ॥ १२० ॥

भार्यारतिः शुचिर्भृत्यभर्ता श्राद्धक्रियापरः ।
नमस्कारेण मन्त्रेण पञ्च यज्ञान्न हापयेत् ॥ १२१ ॥

किंच । भार्यायामेव न साधारणस्त्रीषु परस्त्रीषु वा रतिरभिगमनं यस्य स तथोक्तः । शुचिः बाह्याभ्यन्तरशौचयुक्तः । द्विजवत् भृत्यादिभर्ता । श्राद्धक्रियारतः श्राद्धानि नित्यनैमित्तिककाम्यानि च । क्रियाः स्नातकव्रतानि अविरुद्धानि तेषु रतः । नम इत्यनेन मन्त्रेण पू-

र्वोक्तान्पञ्चमहायज्ञानहरहर्न हापयेत् अनुतिष्ठेत । नमस्कारमन्त्रं च केचित् ।" देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्य एव च । नमः स्वाहायै स्वधायै नित्यमेव नमोनमः" इति वर्णयन्ति । नम इत्यन्ये । तत्र वैश्वदेवं लौकिकेऽग्नौ कर्तव्यं न वैवाहिकेऽग्नावित्याचार्याः ॥ १२१ ॥

इदानीं साधारणधर्मानाह–

अहिंसा सत्यमस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
दानं दमो दया क्षान्तिः सर्वेषां धर्मसाधनम् ॥ १२२ ॥

हिंसा प्राणिपीडा तस्या अकरणमहिंसा । सत्यमप्राणिपीडाकरं यथार्थवचनम् । अस्तेयमदत्तानुपादानम् । शौचं बाह्यमाभ्यन्तरं च । बुद्धिकर्मेन्द्रियाणां नियतविषयवृत्तिता-इन्द्रियनिग्रहः । यथाशक्ति प्राणिनामन्नोदकादिदानेनार्तिपरिहारो दानम् । अन्तःकरणसंयमो दमः । आपन्नरक्षणं दया । अपकारेऽपि चित्तस्याविकारः क्षान्तिः। एते सर्वेषां पुरुषाणां ब्राह्मणाद्याचाण्डालान्तं धर्मसाधनम् ॥ १२२ ॥

वयोबुद्ध्यर्थवाग्वेषश्रुताभिजनकर्मणाम् ।
आचरेत्सदृशीं वृत्तिमजिह्मामशठां तथा ॥ १२३ ॥

वयो बाल्ययौवनादि । बुद्धिर्नैसर्गिकी लौकिकवैदिकव्यवहारेषु । अर्थो वित्तं गृहक्षेत्रादि । वाक् कथनम् । वेषो वस्त्रमाल्यादिविन्यासः । श्रुतं पुरुषार्थशास्त्रश्रवणम् ।अभिजनः कुलम् । कर्म वृत्त्यर्थं प्रतिग्रहादि । एतेषां वयःप्रभृतीनां सदृशीमुचितां वृत्तिमाचरणं आचरेत्स्वीकुर्यात् । यथा वृद्धः स्वोचितां न यौवनोचिताम्। एवं बुद्ध्यादिष्वपि योज्यम् । अजिह्मामवक्रां अशठाममत्सराम् ॥ १२३ ॥

एवं स्मार्तानि कर्माण्यनुक्रम्येदानीं श्रौतानि कर्माण्यनुक्रामति–

त्रैवार्षिकाधिकान्नो यः स हि सोमं पिबेद्द्विजः ।
प्राक्सौमिकीः क्रियाः कुर्याद्यस्यान्नं वार्षिकं भवेत् ॥१२४॥

त्रिवर्षजीवनपर्याप्तं त्रैवार्षिकं अधिकं वा अन्नं यस्य स एव सोमपानं कुर्यात् नातोऽल्पधनः।"अतस्त्वल्पीयसि द्रव्ये यः सोमं पिबति द्विजः । स पीतसोमपूर्वोऽपि न तस्याप्नोति तत्फलम्"इति दोषश्रवणात् । एतच्च काम्याभिप्रायेण नित्यस्य चावश्यकर्तव्यत्वान्न नियमः । यस्य वर्षजीवनपर्याप्तमन्नं भवति स प्राक्सौमिकीः सोमात्प्राक् प्राक्सोमं प्राक्सोमं भवाः प्राक्सौमिक्यः । कास्ताः अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासपशुचातुर्मास्यानि कर्माणि तद्विकाराश्चैताः क्रियाः कुर्यात ॥ १२४ ॥

एवं काम्यानि श्रौतानि कर्माण्यभिधायेदानीं नित्यानाह-

प्रतिसंवत्सरं सोमः पशुः प्रत्ययनं तथा ।
कर्तव्याग्रयणेष्टिश्च चातुर्मास्यानि चैव हि ॥ १२५ ॥

संवत्सरे संवत्सरे सोमयागः कार्यः । पशुः । प्रत्ययनं अयने अयने दक्षिणोत्तरसंज्ञिते निरूढः पशुयागः कार्यः।तथा प्रतिसंवत्सरं वा।पशुना संवत्सरे संवत्सरे यजेत षट्सु षट्सु वा मासेष्वित्येके इति स्मरणात् । आग्रयणेष्टिश्च सस्योत्पत्तौ कर्तव्या । चातुर्मास्यानि च-प्रतिसंवत्सरं कर्तव्यानि ॥ १२५ ॥

एषामसंभवे कुर्यादिष्टिं वैश्वानरीं द्विजः ।
हीनकल्पं न कुर्वीत सति द्रव्ये फलप्रदम् ॥ १२६ ॥

एषां सोमप्रभृतीनां पूर्वोक्तानां नित्यानां कथंचिदसंभवे तत्काले वैश्वानरीमिष्टिं कुर्यात् । किंच योऽयं हीनकल्प उक्तः सति द्रव्येऽसौ न कर्तव्यः ।यच्च फलप्रदं काम्यं तद्धीनकल्पं न कुर्वीत न कर्तव्यमिति ॥ १२६ ॥

चाण्डालो जायते यज्ञकरणाच्छूद्रभिक्षितात् ।
यज्ञार्थं लब्धमददद्भासः काकोऽपि वा भवेत् ॥ १२७ ॥

यज्ञार्थं शूद्रधनयाचनेन स जन्मान्तरे चाण्डालो जायते । यः पुनर्यज्ञार्थं याचितं सर्वं न प्रयच्छति न त्यजति स भासः काको वा वर्षशतं भवेत् । यथाह मनुः । "यज्ञार्थमर्थं भिक्षित्वा यः सर्वं न प्रयच्छति। स याति भासतां विप्रः काकतां वा शतं समाः" इति।भासः शकुन्तः । काकः प्रसिद्धः ॥ १२७ ॥

कुशूलकुम्भीधान्यो वा त्र्याहिकोऽश्वस्तनोऽपि वा ।

कुशूलं कोष्ठकम्।कुम्भी उष्ट्रिका । कुशूलं च कुम्भी च कुशूलकुम्भ्यौ ताभ्यां परिमितं धान्यं यस्य स तथोक्तः । कुशूलधान्यः स्यात्कुम्भीधान्यो वा । तत्र स्वकुटुम्बपोषणे द्वादशाहमात्रपर्याप्तं धान्यं यस्यास्ति स कुशूलधान्यः । कुम्भीधान्यस्तु स्वकुटुम्बपोषणे षडहमात्रपर्याप्तधान्यः । त्र्यहःपर्याप्तं धान्यमस्यास्तीति त्र्याहिकः । श्वोभवं धान्यमस्यास्तीति श्वस्तनः।न विद्यते श्वस्तनं यस्य सोऽश्वस्तनः ॥

कुशूलधान्यादिसंचयोपायमाह-

जीवेद्वापि शिलोञ्छेन श्रेयानेषां परः परः ॥ १२८ ॥

शाल्यादिनिपतितपरित्यक्तवल्लरीग्रहणं शिलम्। एकैकस्य परित्यक्तस्य कणस्योपादानमुञ्छः।शिलं चोञ्छश्च शिलोञ्छं तेन शिलोञ्छेन वा । कुशूलधान्यादिश्चतुर्विधो गृहस्थो जीवेत्। एषां कुशूलधान्यादीनां ब्राह्मणानां चतुर्णां परःपरः पश्चात्पश्चात्पठितः श्रेयानुत्कृष्टतमः प्रशस्यतमः । एतच्च यद्यपि द्विजः प्राकृतस्तथापि ब्राह्मणस्यैव भवितुमर्हतीति विद्योपशम-

नादियोगात् । तथा च मनुः । "अद्रोहेणैव भूतानामल्पद्रोहेण वा पुनः । या वृत्तिस्तां समास्थाय विप्रोजीवेदनापदीति" । विप्रमेव प्रस्तुत्य "कुशूलधान्यको वा स्यात्कुम्भीधान्यक एव वा" । इत्याद्यभिहितत्वात् । एतच्चातिसंपन्नं संयतं यायावरं प्रत्युच्यते न विप्रमात्राभिप्रायेण तथा सति "त्रैवार्षिकाधिकान्नो यः सहि सोमं पिबेद्द्विजः" इत्यनेन विरोधः । तथा च गृहस्थानां द्वैविध्यं तत्र तत्रोक्तम् । यथाह देवलः । द्विविधो गृहस्थो यायावरः शालीनश्च । तयोर्यायावरः प्रवरः याजनाध्यापनप्रतिग्रहरिक्थसंचयवर्जनात् षट्कर्माधिष्ठितः प्रेष्यचतुष्पदगृहग्राम धनधान्ययुक्तो लोकानुवर्ती शालीन इति । शालीनोऽपि चतुर्विधः । याजनाध्यापनप्रतिग्रहकृषिवाणिज्यपाशुपाल्यैः षड्भिर्जीवत्येकः । याजनादिभिस्त्रिभिरन्यः । याजनाध्यापनाभ्यामपरः । चतुर्थस्त्वध्यापनेनैव । तथाह मनुः । "षट्कर्मैको भवत्येषां त्रिभिरन्यः प्रवर्तते । द्वाभ्यामेकश्चतुर्थश्च ब्रह्मसत्रेण जीवतीति" । अत्र च प्रतिग्रहोऽधिको विप्र इत्यादिना शालीनस्य वृत्तयो दर्शिताः । यायावरस्य जीवेद्वा शिलोञ्छेनेति ॥ १२८ ॥

इतिगृहस्थधर्मप्रकरणम् ।

अथ स्नातकधर्मप्रकरणम् ६.

एवं श्रौतस्मार्तानि कर्माणि गृहस्थस्याभिधायेदानीं स्नानादारभ्य ब्राह्मणस्यावश्यकर्तव्यानि विधिप्रतिषेधात्मकानि मानससंकल्परूपाणिस्नातकव्रतान्याह—

न स्वाध्यायविरोध्यर्थमीहेत न यतस्ततः ।
न विरुद्धप्रसंगेन संतोषी च भवेत्सदा ॥ १२९ ॥

ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहादयोऽर्थप्राप्त्युपाया दर्शिताः तत्र विशेष उच्यते । स्वाध्यायविरोधिनमर्थं अप्रतिषिद्धमपि नेहेत नान्विच्छेत । न यतस्ततः कुतश्चिदविदिताचारान्न विरुद्धप्रसंगेन । विरुद्धमयाज्ययाजनादिप्रसंगो नृत्यगीतादिर्विरुद्धं च प्रसंगश्च विरुद्धप्रसंगं तेन नार्थमीहेतेति संबध्यते । नञ आवृत्तिः प्रत्येकं पर्युदासार्था । सर्वत्राप्यस्मिन्स्नातकप्रकरणे नञ्शब्दः पर्युदासार्थ एव । किंच । अर्थालाभेऽपिसंतोषी परितृप्तो भवेत् चकारात्संयतश्च । संतोषं परमास्थाय सुखार्थी संयतो भवेदि मनुस्मरणात् ॥ १२९ ॥

कुतस्तर्हिधनमन्विच्छेदित्याह—

राजान्तेवासियाज्येभ्यः सीदन्निच्छेद्धनं क्षुधा ।
दम्भिहैतुकपाखण्डिबकवृत्तींश्च वर्जयेत् ॥ १३० ॥

क्षुधा सीदन्पीड्यमानः स्नातकः राज्ञो विदितवृत्तान्तात् । अन्तेवासिनो वक्ष्यमाणलक्षणात् । याज्यात् याजनार्हाच्च धनमाददीत । क्षुधा सीदन्नित्यनेन विभागादि-

प्राप्तकुटुम्बपोषणपर्याप्तधनोन कुतश्चिदर्थमन्विच्छेदिति गम्यते। किंच दम्भिहैतुकादीन्सर्वकार्येषु लौकिकवैदिकशास्त्रीयेषु वर्जयेत। चकाराद्विकर्मस्थबैडालवृत्तिकान् शठान्। यथाह मनुः। "पाखण्डिनो विकर्मस्थान्बैडालव्रतिकान् शठान्। हैतुकान्बकवृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेदिति"। लोकरञ्जनार्थमेव कर्मानुष्ठायी दम्भी। युक्तिबलेन सर्वत्र संशयकारी हैतुकः। त्रैविध्यविरुद्धपरिगृहीताश्रमिणः पाखण्डिनः। बकवदस्य वर्तनमिति बकवृत्तिः। यथाह मनुः।"अधोदृष्टिर्नैकृतिकः स्वार्थसाधनतत्परः। शठो मिथ्याविनीतश्च बकवृत्तिरुदाहृतः" इति। प्रतिषिद्धसेविनो विकर्मस्थाः। बिडालो मार्जारस्तस्य व्रतं स्वभावो यस्यासौ बिडालव्रतिकः। तस्य लक्षणमाह मनुः। धर्मध्वजी सदा लुब्धश्छाद्मिको लोकदाम्भिकः। बैडालव्रतिकोज्ञेयोहिंस्त्रः सर्वाभिसंधिकइति। शठः सर्वत्र वक्रः एतैः संसर्गनिषेधादेव स्वयमेवंविधोन भवेदिति गम्यते ॥ १३० ॥

शुक्लाम्बरधरोनीचकेशश्मश्रुनखः शुचिः।
न भार्यादर्शनेऽश्नीयान्नैकवासा न संस्थितः॥ १३१ ॥

किंच। शुक्ले धौते अम्बरे वाससी धरतीति शुक्लाम्बरधरः केशाश्च श्मश्रूणि च नखाश्च केशश्मश्रुनखं नीचं निकृत्तं केशश्मश्रुनखं यस्यासौ तथोक्तः। शुचिरन्तर्बहिश्च स्नानानुलेपनधूपस्त्रगादिभिः सुगंधी च भवेत्। यथाह गौतमः। स्नातकोनित्यं शुचिःसुगन्धिः स्नानशीलइति। सुगन्धित्वविधानादेव निर्गन्धमाल्यस्य निषेधः। तथा च गोभिलः। नागन्धां स्रजं धारयेदन्यत्र हिरण्यरत्नस्रजइति। सदा स्नातक एवंभूतो भवेत्। एतच्च सति संभवे न जीर्णमलवद्वासाभवेच्च विभवे सतीति स्मरणात्। न च भार्यायादर्शने तस्यां पुरतोऽवस्थितायामश्नीयात्। अवीर्यवदपत्योत्पत्तिभयात। तथा च श्रुतिः। जायायाअन्ते नाश्नीयादवीर्यवदपत्यं भवतीति। अतस्तयासह भोजनं दूरादेव निरस्तम्। न चैकवासाः न संस्थितः उत्थितः अश्नीयादिति संबध्यते ॥ १३१ ॥

न संशयं प्रपद्येत नाकस्मादप्रियं वदेत्।
नाहितं नानृतं चैव न स्तेनः स्यान्न वार्धुषी॥ १३२ ॥

किंच। कदाचिदपि संशयं प्राणविपत्तिसंशयावहं कर्म न प्रपद्येत न कुर्यात्। यथा व्याघ्रचौराद्युपहितदेशाक्रमणादि। अकस्मान्निष्कारणं किंचिदपि परुषमप्रियं उद्वेगकरं वाक्यं नवदेत्। न चाहितं नानृतं वा प्रियमपि चकारादसभ्यं बीभत्सकरं चाकस्मान्न वदेदिति संबध्यते। एतच्च परिहासादिव्यतिरेकेण। "गुरुणापि समं हास्यं कर्तव्यं कुटिलं विनेति स्मरणात्। न च स्तेनः अन्यदीयस्यादत्तस्य ग्रहिता न स्यात्। प्रतिषिद्धवृद्ध्युपजीवी वार्धुषी। न वार्धुषी स्यात् ॥ १३२ ॥

दाक्षायणी ब्रह्मसूत्री वेणुमान्सकमण्डलुः।
कुर्यात्प्रदक्षिणं देवमृद्गोविप्रवनस्पतीन्॥ १३३ ॥

किंच । दाक्षायणं सुवर्णं तदस्यास्तीति दाक्षायणी । ब्रह्मसूत्रं यज्ञोपवीतं तदस्यास्तीति ब्रह्मसूत्री । वैणवयष्टिमान् कमण्डलुमान्स्यादिति सर्वत्र संबन्धनीयम् । ब्रह्मचारिप्रकरणोक्तस्यापि यज्ञोपवीतस्य पुनर्वचनं द्वितीयप्राप्त्यर्थम् । यथाह वसिष्ठः । स्नातकानां द्वितीय स्यादन्तर्वासस्तथोत्तरम् । यज्ञोपवीते द्वे यष्टिः सोदकश्च कमण्डलुरिति । अत्र च दाक्षायणीति सामान्याभिधानेऽपि कुण्डलधारणमेव कार्यम् । वैणवीं धारयेद्यष्टिं सोदकं च कमण्डलुम् । यज्ञोपवीतं वेदं च शुभे रौक्मे च कुण्डले इति मनुस्मरणात् । तथा देवं देवतार्चां तीर्थात् मृदमुद्धृतां गां ब्राह्मणं वनस्पतींश्च अश्वत्थादीन् प्रदक्षिणं कुर्यात् । एतान्प्रदक्षिणतः कृत्वा व्रजेत् । एवं चतुष्पथादीनपि । "मृदं गां देवतां विप्रं घृतं मधु चतुष्पथम् । प्रदक्षिणानि कुर्वीत प्रज्ञातांश्च वनस्पतीनि"इति मनुस्मरणात् ॥ १३३ ॥

न तु मेहेन्नदीछायावर्त्मगोष्ठाम्बुभस्मसु ।
न प्रत्यग्न्यर्कगोसोमसंध्याम्बुस्त्रीद्विजन्मनः ॥ १३४ ॥

नद्यादिषु न मेहेत् न मूत्रपुरीषोत्सर्गं कुर्यात् । एवं श्मशानादावपि । यथाह शङ्खः न गोमयकृष्टोप्तशाद्वलचितिश्मशानवर्त्मखलपर्वतपुलिनेषु मेहेत् भूताधारत्वादिति । तथाग्न्यादीन्प्रति अग्न्यादीनामभिमुखं न मेहेत् । नाप्येतान्पश्यन् । यथाह गौतमः । न वाय्वग्निविप्रादित्यापो देवता गाश्च प्रतिपश्यन्वा मूत्रपुरीषामेध्यान्युदस्येन्न देवताप्रतिमादौ प्रसारयेत् । एतद्देशव्यतिरेकेण भूमिमयज्ञियैस्तृणैरन्तर्धाय मूत्रपुरीषं कुर्यादिति । यथाह वसिष्ठः । परिवेष्टितशिराभूमिमयज्ञियैस्तृणैरन्तर्धाय मूत्रपुरीषे कुर्यादिति ॥ १३४ ॥

नेक्षेतार्कं न नग्नां स्त्रीं न च संसृष्टमैथुनाम् ।
न च मूत्रं पुरीषं वा नाशुचीराहुतारकाः ॥ १३५ ॥

नैवार्कमीक्षेत यद्यपि सामान्येनोक्तं तथापि उदयास्तमयराहुग्रस्तोदकप्रतिबिम्बमध्याह्नवर्तिनएवादित्यस्यावेक्षणं निषिध्यते न सर्वदा । यथोक्तं मनुना । नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नास्तं यान्तं कदाचन । नोपसृष्टं न वारिस्थं न मध्यं नभसोगतमिति । उपभोगादन्यत्र नग्नां स्त्रियं नेक्षेत अन्यत्र मैथुनादित्याश्वलायनः । संसृष्टमैथुनां कृतोपभोगां उपभोगान्ते अनग्नामपि नेक्षेत । चकाराद्भोजनादिकमाचरन्तीम् । तथाच मनुः । "नाश्नीयाद्भार्यया सार्धं नैनामीक्षेत चाश्नतीम् । क्षुवतीं जृम्भमाणां च न चासीनां यथासुखम् । नाञ्जयन्तीं स्वके नेत्रे न चाभ्यक्तामनावृताम् । न पश्येत्प्रसवन्तीं च श्रेयस्कामो द्विजोत्तमइति । मूत्रपुरीषे च न पश्येत् तथा अशुचिः सन् राहुतारकाश्च न पश्येत् । चकारादुदके स्वप्रतिबिम्बं न पश्येत् । न चोदके निरीक्षेत स्वंरूपामितिधारणेति वचनात् ॥ १३५ ॥

अयं मे वज्र इत्येवं सर्वं मन्त्रमुदीरयेत् ।
वर्षत्यप्रावृतो गच्छेत्स्वपेत्प्रत्यक्छिरा न च ॥ १३६ ॥

वर्षति सति अयं मे वज्र पाप्मानमपहन्त्विवतिमन्त्रमुच्चारयेत्। अप्रावृतो गच्छेत् अंनाच्छादितइयात् । न प्रधावेच्च वर्षतीति प्रतिषेधात् । न च प्रत्यक्शिराः स्वप्यात् । चकारान्नग्नो न शयीत । एकश्च शून्यगृहे । न च नग्नः शयीतेति । नैकः स्वप्याच्छून्यगृहे इति च मनुस्मरणात् ॥ १३६ ॥

ष्ठीवनासृक्शकृन्मूत्ररेतांस्यप्सु न निक्षिपेत् ।
पादौ प्रतापयेन्नाग्नौ न चैनमभिलङ्घयेत् ॥ १३७ ॥

ष्ठीवनमुद्गिरणं असृग्रक्तं शकृत् पुरीषं शेषं प्रसिद्धं एतान्यप्सु न निक्षिपेत् । एवं तुषादीनपि । यथाह शङ्खः । तुषकेशपुरीषभस्मास्थिश्लेष्मनखलोमान्यप्सु न निक्षिपेत् । पादेन पाणिना वा जलं नाभिहन्यादिति । अग्नौ च पादौ न प्रतापयेत् । नाप्यग्निं लङ्घयेत् । चकारात् ष्ठीवनादीन्यग्नौ न क्षिपेत् । मुखोपधमनादि चाग्नेर्न कुर्यात् । तथाच मनुः । नाग्निं मुखेनोपधमेन्नग्नां नेक्षेत च स्त्रियम् । नामेध्यं प्रक्षिपेदग्नौ नच पादौ प्रतापयेत् । अधस्तान्नोपदध्याच्च न चैनमभिलङ्घयेत् । न चैनं पादत कुर्यान्न प्राणावधिमाचरेदिति ॥ १३७ ॥

जलं पिबेन्नाञ्जलिना न शयानं प्रबोधयेत् ।
नाक्षैः क्रीडेन्न धर्मघ्नैर्व्याधितैर्वा न संविशेत् ॥ १३८ ॥

जलमञ्जलिना संहताभ्यां हस्ताभ्यां न पिबेत् । जलग्रहणं पेयमात्रोपलक्षणम् । विद्यादिभिरात्मनोधिकं शयानं न प्रबोधयेत् नोत्थापयेत् । श्रेयांसं न प्रबोधयेदिति विशेषात अक्षादिभिर्न क्रीडेत् । धर्मघ्नैः पशुलम्भनादिभिर्न क्रीडेत् । व्याधितैर्ज्वराद्यभिभूतैरेकत्र न संविशेत न शयीत ॥ १३८ ॥

विरुद्धं वर्जयेत्कर्म प्रेतधूमं नदीतरम् ।
केशभस्मतुषाङ्गारकपालेषु च संस्थितिम् ॥ १३९॥

जनपदग्रामकुलाचारविरुद्धं कर्म वर्जयेत् । प्रेतधूमं च । बाहुभ्यां नदीतरणं वर्जयेदिति संबध्यते । केशादिपु संस्थितिं वर्जयेत् । चकारादस्थिकार्पासामेध्येषु ॥ १३९ ॥

नाचक्षीत धयन्तीं गां नाद्वारेण विशेत्क्वचित् ।
न राज्ञः प्रतिगृह्णीयाल्लुब्धस्योच्छास्त्रवर्तिनः ॥ १४० ॥

परस्य क्षीरादि पिबन्तीं गां परस्मै नाचक्षीत न च निवर्तयेत् । अद्वारेण कुपथेन क्वचिदपि नगरे ग्रामे मन्दिरे वा न प्रविशेत् न च कृपणस्य शास्त्रातिक्रमकारिणो राज्ञः सकाशात्प्रतिगृह्णीयात् ॥ १४० ॥

प्रतिग्रहे सूनिचक्रिध्वजिवेश्यानराधिपाः ।
दुष्टा दशगुणं पूर्वात्पूर्वादेते यथाक्रमम्॥ १४१ ॥

प्रतिग्रहेषु साध्येषु च सून्यादयः पञ्च पूर्वस्मात्पूर्वस्मात्परः परोदशगुणं दुष्टः।सूना प्राणिहिंसा सास्यास्तीति सूनी प्राणिहिंसापरः । चक्री तैलिकः । ध्वजी सुराविक्रयी । वेश्या पण्यस्त्री । नराधिपः अनन्तरोक्तः ॥ १४१ ॥

अथाध्ययनधर्मानाह–

अध्यायानामुपाकर्म श्रावण्यां श्रवणेन वा ।
हस्तेनौषधिभावे वा पञ्चम्यां श्रावणस्य तु ॥ १४२ ॥

अधीयन्त इत्यध्याया वेदास्तेषामुपाकर्म उपक्रममोषधीनां प्रादुर्भावे सति श्रावणमासस्य पौर्णमास्यां श्रवणनक्षत्रयुते वा दिने हस्तेन युतायां पञ्चम्यां वा स्वगृह्योक्तविधिना कुर्यात् । यदा तु श्रावणमासे ओषधयो न प्रादुर्भवन्ति तदा भाद्रपदे मासे श्रवणनक्षत्रे कुर्यात् । तत ऊर्ध्वं सार्धचतुरो मासान्वेदानधीयीत । तथा च मनुः । "श्रावण्यां प्रौष्ठपद्यां वाप्युपाकृत्य यथाविधि । युक्तश्छन्दांस्यधीयीत मासान्विप्रोऽर्धपञ्चमान्" इति ॥ १४२ ॥

पौषमासस्य रोहिण्यामष्टकायामथापि वा ।
जलान्ते छन्दसां कुर्यादुत्सर्गं विधिवद्बहिः ॥ १४३ ॥

पौषमासस्य रोहिण्यामष्टकायां वा ग्रामात् बहिर्जलसमीपं छन्दसां वेदानां स्वगृह्योक्तविधिनोत्सर्गं कुर्यात्। यदा पुनर्भाद्रपदे मासे उपाकर्म तदा माघशुक्लप्रथमदिवसे उत्सर्गं कुर्यात् । यथोक्तं मनुना । पौषे तु छन्दसां कुर्याद्बहिरुत्सर्जनं बुधः ॥ माघशुक्लस्य वा प्राप्ते पूर्वाह्णे प्रथमेऽहनीति । तदनन्तरं पक्षिणीमहोरात्रं वा विरम्य शुक्लपक्षेषु वेदान् कृष्णपक्षेष्वङ्गान्यधीयीत । यथाह मनुः । "यथाशास्त्रं तु कृत्वैवमुत्सर्गं छन्दसां बहिः । विरमेत्पक्षिणीं रात्रिं यद्वाप्येकमहर्निशम् । अतऊर्ध्वं तु छन्दांसि शुक्लेषु नियतः पठेत् । वेदाङ्गानि च सर्वाणि कृष्णपक्षेषु संपठेदिति ॥ १४३ ॥

अनध्यायानाह–

त्र्यहं प्रेतेष्वनध्यायः शिष्यर्त्विग्गुरुबन्धुषु ।
उपाकर्मणि चोत्सर्गे स्वशाखाश्रोत्रिये तथा ॥ १४४ ॥

उक्तेन मार्गेणाधीयानस्य शिष्यर्त्विग्गुरुबन्धुषु प्रेतेषु मृतेषु त्र्यहमनध्यायः । त्रीनहोरात्रानध्यनं वर्जयेत् । उपाकर्मणि उत्सर्गाख्ये कर्मणि कृते त्र्यहमनध्यायः । उत्सर्गे तु मनूक्तपक्षिण्यहोरात्राभ्यां सहास्य विकल्पः । स्वशाखाश्रोत्रिये स्वशाखाध्यायिनि प्रेते च त्र्यहमनध्यायः ॥ १४४ ॥

संध्यागर्जितनिर्घातभूकम्पोल्कानिपातने ।
समाप्य वेदं द्युनिशमारण्यकमधीत्यच ॥ १४५ ॥

संध्यायां मेघध्वनौ निर्घाते आकाशे उत्पातध्वनौ भूमिचलने उल्कापतने मन्त्रस्य ब्राह्मणस्य वा समाप्तौ आरण्यकाध्ययने च द्युनिशमहोरात्रमनध्यायः ॥ १४५ ॥

पञ्चदश्यां चतुर्दश्यामष्टम्यां राहुसूतके ।
ऋतुसंधिषु भुक्त्वा वा श्राद्धिकं प्रतिगृह्य च ॥ १४६ ॥

पञ्चदश्याममावास्यायां पूर्णिमायां चतुर्दश्यामष्टम्यां राहुसूतके चन्द्रसूर्योपरागे च द्युनिशमनध्यायः। यत्तु "त्र्यहं न कीर्तयेद्ब्रह्म राज्ञो राहोश्च सूतके" इति तद्ग्रस्तास्तविषयम् । ऋतुसंधिगतासु च प्रतिपत्सु श्राद्धिकभोजने तत्प्रतिग्रहे च द्युनिशमनध्यायः । एतच्चैकोद्दिष्टव्यतिरिक्तविषयम् । तत्र तु त्रिरात्रम्। प्रतिगृह्य द्विजो विद्वानेकोद्दिष्टस्य केतनम् त्र्यहं न कीर्तयेद्ब्रह्मेति स्मरणात् ॥ १४६ ॥

पशुमण्डूकनकुलश्वाहिमार्जारमूषकैः ।
कृतेऽन्तरे त्वहोरात्रं शक्रपाते तथोच्छ्रये ॥१४७॥

अध्येतॄणां पश्वादिभिरन्तरागमने कृते शक्रध्वजस्यावरोपणदिवसे उच्छ्रयदिवसे चाहोरात्रमनध्यायः । द्युनिशमिति प्रकृते पुनरहोरात्रग्रहणं संध्यागर्जितनिर्घातभूकम्पोल्कानिपातेष्वाकालिकत्वज्ञापनार्थम् । 'आकालिकनिर्घातभूकम्पराहुदर्शनोल्का' इति गौतमवचनात्। निमित्तकालादारभ्यापरेद्युर्यावत्स एव कालस्तावत्कालः अकालः। तत्र भव आकालिकोऽनध्यायः । एतच्च प्रातःसंध्यास्तनिते । रात्रिसंध्यास्तनिते तु रात्रिमेव । सायंसंध्यास्तनिते रात्रिः प्रातःसंध्यामहोरात्रमिति हारीतस्मरणात् । यत्पुनर्गौतमेनोक्तम् श्वानकुलसर्पमण्डूकमार्जाराणां त्र्यहमुपवासो विप्रवासश्चेति तत्प्रथमाध्ययनविषयएव ॥ १४७ ॥

श्वक्रोष्टुगर्दभोलूकसामबाणार्तनिःस्वने ।
अमेध्यशवशूद्रान्त्यश्मशानपतितान्तिके ॥ १४८ ॥

श्वा कुक्कुरः । क्रोष्टा सृगालः । गर्दभो रासभः । साम सामानि । बाणो वंशः। उलूको घूकः । आर्तो दुःखितः । एष श्वादीनां निःस्वने तावत्कालमनध्यायः। वीणादिस्वनेऽपि । वेणुवीणाभेरीमृदङ्गगन्त्र्यार्तशब्देष्विति गौतमवचनात् । गन्त्री शकटम्। अमेध्यादीनां संनिधाने तावत्कालिकोऽनध्यायः ॥ १४८ ॥

देशेऽशुचावात्मनि च विद्युत्स्तनितसंप्लवे ।
भुक्त्वार्द्रपाणिरम्भोन्तरर्धरात्रेऽतिमारुते ॥ १४९ ॥

अशुचौ देशेऽशुचावात्मनि च । तथा विद्युत्स्तनितसंप्लवे पुनःपुनर्विद्योतमानायां विद्युतिस्तनितसंप्लवे पुनःपुनर्मेघघोषे तावत्कालिकोऽनध्यायः। भुक्त्वार्द्रपाणिर्नाधीयीत । जलमध्ये, अर्धरात्रे महानिशाख्ये मध्यमप्रहरद्वये अतिमारुते अहन्यपि तावत्कालं नाधीयीत ॥ १४९॥

पांसुप्रवर्षे दिग्दाहे संध्यानीहारभीतिषु ।
धावतः पूतिगंधे च शिष्टे च गृहमागते ॥ १५० ॥

औत्पातिके रजोवर्षे ।दिग्दाहे यत्र ज्वलिताइव दिशो दृश्यन्ते । संध्ययोर्नीहारे धूमिकायां भीतिषु चौरराजादिकृतासु तावत्कालमनध्यायः । धावतस्त्वरितं गच्छतोऽनध्यायः पूतिगन्धे कुत्सितगन्धे च अमेध्यमद्यादिगन्धे ।शिष्टे च श्रोत्रियादौ गृहं प्राप्ते तदनुज्ञावधिरनध्यायः ॥ १५० ॥

खरोष्ट्रयानहस्त्यश्वनौवृक्षेरिणरोहणे ।
सप्तत्रिंशदनध्यायानेतांस्तात्कालिकान्विदुः ॥ १५१ ॥

यानं रथादि । इरिणमूषरं मरुभूमिर्वा । खरादीनामारोहणे तावत्कालमनध्यायः।एवं श्वक्रोष्टृगर्दभेत्यस्मादारभ्य सप्तत्रिंशदनध्यायानेतांस्तात्कालिकान्निमित्तसमकालान्विदुरनध्यायविधिज्ञाः । विदुरित्यनेन स्मृत्यन्तरोक्तानन्यानपि संगृण्हाति। यथाह मनुः। शयानः प्रौढपादश्च कृत्वा चैवावसक्थिकम्।नाधीयीतामिषं जग्ध्वा सूतकान्नाद्यमेव चेत्यादि॥ १५१॥

एवमनध्यायानुक्त्वा प्रकृतानि स्नातकव्रतान्याह—

देवर्त्विक्स्नातकाचार्यराज्ञां छायां परस्त्रियाः ।
नाक्रामेद्रक्तविण्मूत्रष्ठीवनोद्वर्तनादि च ॥ १५२ ॥

देवानां देवार्चानामृत्विक्स्नातकाचार्यराज्ञां परस्त्रियाश्च छायां नाक्रामेन्नाधितिष्ठेन्न लङ्घयेत् बुद्धिपूर्वः । यथाह मनुः । देवतानां गुरोराज्ञः स्नातकाचार्ययोरपि। नाक्रामेत्कामतश्छायां बभ्रुणो दीक्षितस्य चेति । बभ्रुणानकुलवर्णस्य यस्य कस्यचित् गोरश्वस्य वा । सोमादेवाबभ्रुणइति नपुंसकलिङ्गनिर्देशात् । रक्तादीनि च नाधितिष्ठेत् । आदिग्रहणात्स्नानोदकादेर्ग्रहणम् ॥ उद्वर्तनमलस्नानं विण्मूत्रं रक्तमेव च । "श्लेष्मनिष्ठ्यूतवान्तानि नाधितिष्ठेत कामतः" इति ॥ १५२ ॥

विप्रा हि क्षत्रियात्मानो नावज्ञेयाः कदाचन ।
आमृत्योः श्रियमाकांक्षेन्न कश्चिन्मर्मणि स्पृशेत् ॥ १५३ ॥

विप्रो बहुश्रुतोब्राह्मणः अहिः सर्पः क्षत्रियोनृपतिः । एते कदाचिदपि नावमन्तव्याः । आत्मा च स्वयं नावमन्तव्यः । आमृत्योर्यावज्जीवं श्रियमिच्छेत्। नकश्चिन्मर्मणि स्पृशेत्। कस्यचिदपि मर्म दुश्चरितं न प्रकाशयेत् ॥ १५३ ॥

दूरादुच्छिष्टविण्मूत्रपादाम्भांसि समुत्सृजेत् ।
श्रुतिस्मृत्युदितं सम्यक् नित्यमाचारमाचरेत् ॥ १५४ ॥

भोजनादुच्छिष्टं विण्मूत्रे पादप्रक्षालनोदकं च गृहाद्दूरात् समुत्सृजेत् । श्रौतं स्मार्तं चाचारं नित्यं सम्यगनुतिष्ठेत् ॥ १५४ ॥

गोब्राह्मणानलान्नानि नोच्छिष्टो न पदा स्पृशेत् ।
न निन्दाताडने कुर्यात्पुत्रं शिष्यं च ताडयेत् ॥ १५५ ॥

गां ब्राह्मणमग्निं अन्नमदनीयं विशेषतः पक्वमशुचिर्न स्पृशेत् । पादेन त्वनुच्छिष्टोपि । यदा पुनः प्रमादात्स्पृशति तदा आचमनोत्तरकालम् । स्पृष्ट्वैतानशुचिर्नित्यमद्भिः प्राणानुपस्पृशेत् । गात्राणि चैव सर्वाणि नाभिं पाणितलेन त्विति मनूक्तं कार्यम् । एवं प्राणादीनुपस्पृशेत् । कस्यचिदपि निन्दाताडने न कुर्यात् । एतच्चानपकारिणि । अयुध्यमानस्योत्पाद्य ब्राह्मणस्यासृगं ततः । दुःखं सुमहदाप्नोति प्रेत्याप्राज्ञतया नरइति।पुत्रशिष्यौ शिक्षार्थमेवताडयेत् । चकाराद्दासादीनपि । ताडनं च रज्ज्वादिनोत्तमाङ्गव्यतिरेकेण कार्यम् । शिष्यशिष्टिरवधेन बाधनाशक्तौ रज्जुवेणुविदलाभ्यां तनुभ्यामन्येन घ्नन् राज्ञा शास्यतइति गौतमवचनात्। पृष्ठतस्तु शरीरस्य नोत्तमाङ्गे कथंचनेति वचनात् ॥ १५५ ॥

कर्मणा मनसा वाचा यत्नाद्धर्मं समाचरेत् ।
अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म्यमप्याचरेन्न तु ॥ १५६ ॥

कर्मणा कायेन यथाशक्ति धर्ममनुतिष्ठेत्तमेव मनसा ध्यायेत् वाचा वदेत्।धर्म्यं विहितमपि लोकविद्विष्टं लोकाभिशस्तिजननं मधुपर्के गोवधादिकं नाचरेत्। यस्मादस्वर्ग्यमग्निष्टोमीयवत्स्वर्गसाधनं न भवति ॥ १५६ ॥

मातृपित्रतिथिभ्रातृजामिसंबन्धिमातुलैः ।
वृद्धबालातुराचार्यवैद्यसंश्रितबान्धवैः ॥ १५७ ॥
ऋत्विक्पुरोहितापत्यभार्यादाससनाभिभिः ।
विवादं वर्जयित्वा तु सर्वाँल्लोकाञ्जयेद्गृही ॥ १५८ ॥

माता जननी।पिता जनकः।अतिथिरध्वनीनः। भ्रातरो भिन्नोदरा अपि जामयो विद्यमानभर्तृकाः स्त्रियः।संबन्धिनो वैवाह्याः।मातुलो मातुर्भ्राता।वृद्धः सप्तत्युत्तरवयस्कः।बालआषोडशाद्वर्षात्।आतुरो रोगी।आचार्य उपनेता।वैद्यो विद्वान् भिषग्वा।संश्रितः उपजीवी । बान्धवाः पितृपक्ष्यामातृपक्ष्याश्च।मातुलस्य पृथगुपादानमादरार्थम्।ऋत्विग्याजकः।पुरोहितःशान्त्यादेः कर्ता।अपत्यं पुत्रादि । भार्या सहधर्मचारिणी।दासः कर्मकरः।सनाभयः सोदराः।भ्रातृभ्यः पृथगुपादानमजामिभगिनीप्राप्त्यर्थम्।एतैर्मात्रादिभिः सह वाक्कलहं परित्यज्य सर्वान्प्राजापत्यादीन् लोकान्प्राप्नोति ॥ १५७ ॥ १५८ ॥

पञ्च पिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात्परवारिषु ।
स्नायान्नदीदेवखातह्रदप्रस्रवणेषु च ॥ १५९ ॥

परवारिषु परसंबन्धिषु सर्वसत्त्वोद्देशेनात्यक्तेषु तडागादिषु पञ्च पिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात् । अनेनात्मीयोत्सृष्टाभ्यनुज्ञातेषु पिण्डोद्धारमन्तरापि स्नानमभ्यनुज्ञातम् । नद्यादिषु कथं तर्हीत्याह । स्नायान्नदीति साक्षात्परम्परया वा समुद्रगाः स्रवंत्यो नद्यः।देवखातं देवनिर्मितं पुष्करादि उदकप्रवाहाभिघातकृतसजलो महानिम्नप्रदेशो ह्रदः । पर्वताद्युच्चप्रदेशात्प्रसृतमुदकं प्रस्रवणं एतेषु पञ्च पिण्डानुद्धरणेनैव स्नायात् । एतच्च नित्यस्नानविषयं-सति संभवे नदीषु देवखातेषु तडागेषु सरःसु च । स्नानं समाचरेन्नित्यं गर्तप्रस्रवणादिष्विति नित्यग्रहणात् । शौचाद्यर्थं च यथासंभवं परवारिषु पञ्च पिण्डानुद्धरणेऽपि सर्वस्य न निषेधः ॥ १५९ ॥

परशय्यासनोद्यानगृहयानानि वर्जयेत् ।
अदत्तान्यग्निहीनस्य नान्नमद्यादनापदि ॥ १६० ॥

शय्या कशिपुः आसनं पीठादि उद्यानमाम्रादिवनं गृहं प्रसिद्धं यानं रथादि । परसंबन्धीन्येतान्यदत्तान्यननुज्ञातानि वर्जयेत् नोपभुञ्जीत । अभोज्यान्नान्याह अग्निहीनस्येति अग्निहीनस्य श्रौतस्मार्ताग्न्यधिकाररहितस्य शूद्रस्य प्रतिलोमस्य चाधिकारवतोऽप्यग्निरहितस्यान्नमनापदि न भुञ्जीत न प्रतिगृण्हीयाच्च । तस्मात्प्रशस्तानां स्वकर्मणा शुद्धजातीनां ब्राह्मणो भुञ्जीत प्रतिगृण्हीयाच्चेति गौतमवचनात् ॥ १६० ॥

कदर्यबद्धचोराणां क्लीबरङ्गावतारिणाम् ।
वैणाभिशस्तवार्धुष्यगणिकागणदीक्षिणाम् ॥ १६१ ॥

कदर्यो लुब्धः।आत्मानं धर्मकृत्यं च पुत्रदारांश्च पीडयेत्।लोभाद्यः पितरौ भृत्यान्स कदर्यइति स्मृत इत्युक्तः।बद्धोनिगडादिना।वाचा संनिरुद्धश्च।चोरः ब्राह्मणसुवर्णव्यतिरिक्त परस्वापहारी । क्लीबो नपुंसकः रङ्गावतारी नटचारणमल्लादि वेणुछेदजीवी वैणः अभिशस्तः पतनीयैः कर्मभिर्युक्तः वार्धुष्यो निषिद्धवृद्ध्युपजीवी गणिका पण्यस्त्री गणदीक्षी बहुयाजकः एतेषामन्नं नाश्नीयादित्यनुवर्तते ॥ १६१ ॥

चिकित्सकातुरक्रुद्धपुंश्चलीमत्तविद्विषाम् ।
क्रूरोग्रपतितव्रात्यदाम्भिकोच्छिष्टभोजिनाम् ॥ १६२ ॥

चिकित्सको भिषग्वृत्त्युपजीवी आतुरो महारोगोपसृष्टः । वातव्याध्यश्मरीकुष्ठमेहोदरभगन्दराः । अर्शांसि ग्रहणीत्यष्टौ महारोगाः प्रकीर्तिता इति। क्रुद्धः कुपितः पुंश्चली व्यभिचारिणी मत्तो विद्यादिनागर्वितः विद्विट् शत्रुः क्रूरो दृढाभ्यन्तरकोपः वाक्कायव्यापारेण उद्वेजकउग्रः पतितो ब्रह्महादिः व्रात्यः पतितसावित्रीकः दाम्भिकोवञ्चकः उच्छिष्टभोजी परभुक्तोज्झिताशी एतेषां चिकित्सकादीनामन्नं नाश्नीयात् ॥ १६२ ॥

अवीरास्त्रीस्वर्णकारस्त्रीजितग्रामयाजिनाम् ।
शस्त्रविक्रयकर्मारतन्तुवायश्ववृत्तिनाम् ॥ १६३ ॥

अवीरा स्त्री स्वतन्त्रा व्यभिचारमन्तरेणापि पतिपुत्ररहितेत्यर्थः स्वर्णकारः स्वर्णस्य विकारान्तरकृत् स्त्रीजितः सर्वत्र स्त्रीवशवर्ती ग्रामयाजी ग्रामस्य शान्त्यादिकर्ता बहूनामुपनेता वा शस्त्रविक्रयी शस्त्रविक्रयोपजीवी कर्मारोलोहकारः तक्षादिश्च तन्तुवायः सूचीशिल्पोपजीवीश्वभिर्वृत्तिर्वर्तनं जीवनमस्यास्तीति श्ववृत्ति एतेषामन्नं नाश्नीयात् ॥ १६३ ॥

नृशंसराजरजककृतघ्नवधजीविनाम् ।
चैलधावसुराजीवसहोपपतिवेश्मनाम् ॥ १६४ ॥
पिशुनानृतिनोश्चैव तथा चाक्रिकबन्दिनाम् ।
एषामन्नं न भोक्तव्यं सोमविक्रयिणस्तथा ॥ १६५ ॥

नृशंसो निर्दयः। राजा भूपतिः। तत्साहचर्यात्पुरोहितश्च । यथाह शङ्खः । भीतावगीतरुदिताक्रंदितावघुष्टक्षुधितपरिभुक्तविस्मितोन्मत्तावधूतराजपुरोहितान्नानि वर्जयेदिति । रजको वस्त्रादीनां नीलादिरागकारकः । कृतघ्न उपकृतस्य हन्ता । वधजीवी प्राणिनां वधेन वर्तकः । चैलधावः वस्त्रनिर्णेजनकृत् । सुराजी वो मद्यविक्रयजीवी। उपपतिर्जारः सहोपपतिना वेश्म यस्यासौ सहोपपतिवेश्मा पिशुनः परदोषस्य ख्यापकः अनृती मिथ्यावादी । चाक्रिकस्तैलिकः शाकटिकश्चेत्येके अभिशस्तः । पतितश्चाक्रिकस्तैलिकइति भेदेनाभिधानात् । बन्दिनः स्तावकाः सोमविक्रयी सोमलताया विक्रेता एतेषामन्नं न भोक्तव्यम्। सर्वे चैते कदर्यादयो द्विजा एव कदर्यत्वादिदोषदुष्टा अभोज्यान्नाः । इतरेषां प्राप्त्यभावात्प्राप्तिपूर्वकत्वाच्च निषेधस्य ॥ १६४ ॥ १६५ ॥

अग्निहीनस्य नान्नमद्यादनापदीत्यत्र शूद्रस्याभोज्यान्नत्वमुक्तं तत्र प्रतिप्रसवमाह-

शूद्रेषु दासगोपालकुलमित्रार्धसीरिणः ।
भोज्यान्ना नापितश्चैव यश्चात्मानं निवेदयेत् ॥ १६६ ॥

दासागर्भदासादयः गोपालो गवां पालकः गवां पालनेन योजीवति कुलमित्रं पितृपितामहादिक्रमायातः अर्धसीरी हलपर्यायसीरोपलक्षितकृषिफलभागग्राही। नापितोगृहव्यापारकारयिता नापितश्च यश्च वाङ्मनःकायकर्मभिरात्मानं निवेदयति तवाहमिति एते दासादयः, शूद्राणां मध्ये भोज्यान्नाः चकारात्कुम्भकारश्च । गोपनापितकुम्भकारकुलमित्रार्धिकनिवेदितात्मानो भोज्यान्नाइति वचनात् ॥ १६६ ॥

इति स्नातकव्रतप्रकरणम् ।

अथ भक्ष्याभक्ष्यप्रकरणम् ७.

न स्वाध्यायविरोध्यर्थमित्यत आरभ्य ब्राह्मणस्य स्नातकव्रतान्यभिधायेदानीं द्विजधर्मानाह–

अनर्चितं वृथामांसं केशकीटसमन्वितम् ।
शुक्तं पर्युषितोच्छिष्टं श्वस्पृष्टं पतितेक्षितम् ॥ १६७ ॥
उदक्यास्पृष्टसंघुष्टं पर्यायान्नं च वर्जयेत् ।
गोघ्रातं शकुनोच्छिष्टं पदास्पृष्टं च कामतः ॥ १६८ ॥

अनर्चितं अर्चार्हाय यदवज्ञया दीयते वृथामांसं वक्ष्यमाणप्राणात्ययादिव्यतिरेकेण देवाद्यर्चनावशिष्टं यन्न भवति आत्मार्थमेव यत्साधितं केशकीटादिभिश्च समन्वितं संयुक्तं यत्स्वयमनम्लं केवलकालपरिवासेन द्रव्यान्तरसंसर्गकालपरिवासाभ्यां वाम्ली भवति तच्छुक्तंदध्यादिव्यतिरेकेण। न पापीयसोऽन्नमश्नीयात् न द्विःपक्वं न शुक्तं न पर्युषितं अन्यत्र रागखाण्डवचुक्रदधिगुडगोधूमयवपिष्टविकारेभ्य इति शंखस्मरणात् । पर्युषितं रात्र्यन्तरितम् । उच्छिष्टं भुक्तोज्झितम् । श्वस्पृष्टं शुना स्पृष्टम् । पतितेक्षितं पतितादिभिरीक्षितं उदक्या रजस्वला तयास्पृष्टम् । उदक्याग्रहणं चाण्डालाद्युपलक्षणार्थम् । अमेध्यपतित चाण्डालपुल्कसरजस्वलाकुनखिकुष्ठिसंस्पृष्टान्नं वर्जयेदिति शङ्खस्मरणात् । को भुंक्तइति यदाघुष्य दीयते तत्संघुष्टान्नं अन्यसंबंधान्यव्यपदेशेन यद्दीयते तत्पर्यायान्नं यथा ब्राह्मणान्नं ददच्छूद्र शूद्रान्नं ब्राह्मणोददत् । उभावेतावभोज्यान्नौ भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेदिति। पर्याचान्तमिति पाठेपरिगतमाचान्तं गंडूषग्रहणं यस्मिन् तत्पर्याचान्तं तन्न भोक्तव्यम्। एतदुक्तं भवति । गण्डूषग्रहणादूर्ध्वं आचमनात्प्राक् न भोक्तव्यम् । पार्श्वाचान्तमिति पाठे एकस्यां पंक्तौ पार्श्वस्थे आचान्ते न भोक्तव्यम्। भस्मोदकादिविच्छेदेन विना वर्जयेदिति प्रत्येकं संबध्यते। तथा गोघ्रातं गवा घ्रातं शकुनेन काकादिना भुक्तमास्वादितं शकुनोच्छिष्टं पदास्पृष्टं बुद्धिपूर्वं पादेन स्पृष्टं वर्जयेत् ॥ १६७ ॥ १६८ ॥

पर्युषितस्य प्रतिप्रसवमाह–

अन्नं पर्युषितं भोज्यं स्नेहाक्तं चिरसंस्थितम् ।
अस्नेहाअपि गोधूमयवगोरसविक्रियाः ॥ १६९ ॥

अन्नमदनीयं पर्युषितं घृतादिस्नेहसंयुक्तं चिरकालसंस्थितमपि भोज्यम्। गोधूमयवगोरसविक्रियाः मण्डकसक्तुकिलाटकूर्चिकादयः अस्नेहाअपि चिरकालसंस्थिता भोज्याः । यदि विकारान्तरमनापन्नाः । अपूपधानाकरम्भसक्तुपाचकतैलपायसशाकानि शुक्तानि वर्जयेदिति वसिष्ठस्मरणात् ॥ १६९ ॥

संधिन्यनिर्दशावत्सागोपयः परिवर्जयेत् ।
औष्ट्रमैकशफं स्त्रैणमारण्यकमथाविकम् ॥ १७० ॥

गौर्या वृषेण संधीयते सा च संधिनी वशां वंध्यां विजानीयाद्वृषाक्रान्ता च संधिनीमिति त्रिकाण्डीस्मरणात्।या चैकां वेलामतिक्रम्य दुह्यते याच वत्सान्तरेण संधीयते सापिसंधिनी। प्रसूता अनतिक्रान्तदशाहा अनिर्दशा मृतवत्साअवत्सा संधिनी च अनिर्दशा च अवत्सा संधिन्यनिर्दशावत्सास्ताश्च गावश्च तासां पयः क्षीरं परिवर्जयेत् ।संधिनीग्रहणं संधिनीयमलस्वोरुपलक्षणार्थम् । यथाह गौतमः।स्यन्दिनीयमलसूसंधिनीनां चेति।स्रवत्पयस्तनी स्यन्दिनी यमलसूर्यमलप्रसविनी एवमजामहिष्योश्चानिर्दशयोः पयोवर्जयेत् । गोमहिष्यजानामनिर्दशानामिति वसिष्ठस्मरणात् । पयोग्रहणात्तद्विकाराणामपि दध्यादीनां निषेधः ।नहि मांसनिषेधे तद्विकाराणामनिषेधोयुक्तः । विकारनिषेधे तु प्रकृतेरनिषेधोयुक्तः पयोनिषेधात् शकृन्मूत्रादेरनिषेधः उष्ट्राज्जातमौष्ट्रं पयोमूत्रादि । एकशफा वडवादयः तत्प्रभवमैकशफं स्त्रीभवं स्त्रैणं स्त्रीग्रहणमजाव्यतिरिक्तसकलद्विस्तनीनामुपलक्षणार्थम् सर्वासां द्विस्तनीनांक्षीरमभोज्यमजावर्ज्यमिति शङ्खस्मरणात् । अरण्ये भवाआरण्यकास्तदीयमारण्यकं क्षीरं माहिषव्यतिरेकेण । आरण्यानां च सर्वेषां मृगाणां माहिषं विनेति वचनात् । अवेर्जातमाविकं वर्जयेदिति प्रत्येकं संबध्यते।औष्ट्रमित्यादिविकारप्रत्ययनिर्देशात् । तद्विकारमात्रस्य पयोमूत्रादेः सर्वदा निषेधः । नित्यमाविकमपेयमौष्ट्रमैकशफं चेति गौतमस्मरणात् ॥ १७० ॥

देवतार्थं हविः शिग्रुं लोहितान्व्रश्चनांस्तथा ।
अनुपाकृतमांसानि विड्जानि कवकानि च ॥ १७१ ॥

देवतार्थं बल्युपहारनिमित्तं साधितं हविः हवनार्थं सिद्धं प्राक्होमात् । शिग्रुः सौभाञ्जनः लोहितान् वृक्षनिर्यासान् । व्रश्चनप्रभवान् वृक्षच्छेदनजातान् अलोहितानपि । यथाह मनुः । लोहितान्वृक्षनिर्यासान्व्रश्चनप्रभवांस्तथेति । लोहितग्रहणात्हिङ्गुकर्पूरादीनामनिषेधः । अनुपाकृतमांसानि यज्ञे अहुतस्य पशोर्मांसानि।विड्जानि मनुष्यादिजग्धबीजपुरीषोत्पन्नानि च तन्दुलीयकप्रभृतीनि । कवकानि छत्राकानि वर्जयेदिति । पुरीषस्थाने उत्पन्नानीति प्रत्येकमभिसंबध्यते ॥ १७१ ॥

क्रव्यादपक्षिदात्यूहशुकप्रतुदटिट्टिभान् ।
सारसैकशफान्हंसान्सर्वांश्च ग्रामवासिनः ॥ १७२ ॥

क्रव्यादा आममांसादनशीलाः । पक्षिणो गृध्रादयः । दात्यूहश्चातकः । शुकः कीरः । चंच्वाप्रतुद्य भक्षयन्तीात प्रतुदाः श्येनादयः।टिट्टिभस्तच्छब्दानुकारी । सारसौ लक्ष्मणः । एकशफा अश्वादयः । हंसाः प्रसिद्धाः । ग्रामवासिनः पारावतप्रभृतयः । एतान् क्रव्यादादीन् वर्जयेत् ॥ १७२ ॥

कोयष्टिप्लवचक्राह्वबलाकाबकविष्किरान् ।
वृथाकृसरसंयावपायसाऽपूपशष्कुलीः ॥१७३॥

कोयष्टिकः क्रौञ्चः । प्लवो जलकुक्कुटः । चक्राह्वश्चक्रवाकः । बलाकाबकौ प्रसिद्धौ । नखैर्विकीर्य भक्षयन्तीति विष्किराश्चकोरादय एव गृह्यन्ते । लावकमयूरादीनां भक्ष्यत्वात् । ग्रामकुक्कुटस्य ग्रामवासित्वादेव निषेधात् । एतान्कोयष्ट्यादीन्वर्जयेत् । वृथा देवताद्युद्देश-मन्तरेण साधिताः कृसरसंयावपायसाऽपूपशष्कुलीर्वर्जयेत् । कृसरं तिलमुद्गसिद्ध ओदनः । संयावः क्षीरगुडघृतादिकृतः उत्करिकाख्यः।पायसं पयसा शृतमन्नम् । अपूपः स्नेहपक्वगो-धूमविकारः । शष्कुली स्नेहपक्वगोधूमविकारः । "न पचेदन्नमात्मने" इतिकृसरादीनां निषे धे सिद्धे पुनरभिधानं प्रायश्चित्तगौरवार्थम् ॥१७३॥

कलविंकं सकाकोलं कुररं रज्जुदालकम् ।
जालपादान्खञ्जरीटानज्ञातांश्च मृगद्विजान् ॥ १७४ ॥

कलविङ्को ग्रामचटकः । ग्रामनिवासित्वेन प्रतिषेधे सिद्धे सत्युभयपरत्वात्पुनर्वचनम् । काकोलो द्रोणकाकः । कुरर उत्क्रोशः । रज्जुदालको वृक्षकुट्टकः।जालपादाः जालाकारपा-दाः । अंजालपादा अपि हंसाः सन्तीति हंसानां पुनर्वचनम् । खञ्जरीटः खञ्जनः । जाति-तो य अज्ञाता मृगाः पक्षिणश्च एतान्कलविङ्कादीन्वर्जयेत्॥ १७४॥

चाषांश्च रक्तपादांश्च सौनं वल्लूरमेव च ।
मत्स्यांश्च कामतो जग्ध्वा सोपवासस्त्र्यहं वसेत् ॥ १७५॥

चाषाः किकीदिवयः।रक्तपादाः कादम्बप्रभृतयः।सौनं घातस्थानभवं मांसं भक्ष्याणामपि। वल्लूरं शुष्कमांसम् । मत्स्या मीनाः । एतांश्चाषादीन्वर्जयेत् । चकारान्नालिकाशणकुसुम्भा-दीन् । नालिकाशणछत्राककुसुम्भालाबुविड्भवान् । कुम्भीकन्दुकवृन्ताककोविदारांश्च वर्ज-येदिति । "तथाकालप्ररूढानि पुष्पाणि च फलानि च । विकारवच्च यत्किंचित्प्रयत्नेन वि-वर्जयेत्" । तथा वटप्लक्षाश्वत्थकपित्थनीपमातुलिङ्गफलानि वर्जयेदिति स्मरणात्।एतान्सं-धिनीक्षीरप्रभृतीननुक्रान्तान्कामतो भक्षयित्वा त्रिरात्रमुपवसेत्।अकामतस्त्वहोरात्रम् । शे-षेषूपवसेदहरिति मनुस्मरणात् । यत्पुनः शङ्खेनोक्तम् । बकबलाकाहंसप्लवचक्रवाककार-ण्डवगृहचटककपोतपारावतपाण्डुशुकसारिकासारसटिट्टिभोलूककङ्करक्तपादचाषभासवाय-सकोकिलशाड्वलिकुक्कुटहारीतभक्षणे द्वादशरात्रमनाहारः । पिबेद्गोमूत्रयावकमिति तद्बहुका लाभ्यासे मतिपूर्वं समस्तभक्षणे वा वेदितव्यम् ॥ १७५ ॥

पलाण्डुं विड्वराहं च छत्राकं ग्रामकुक्कुटम् ।
लशुनं गृञ्जनं चैव जग्ध्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥ १७६ ॥

पलाण्डुः स्थूलकन्दनालो लशुनानुकारी॥विड्वराहो ग्रामसूकरः। छत्राकं सर्पच्छत्रम्। ग्रामकुक्कुटः प्रसिद्धः। लशुनं रसोनं सूक्ष्मश्वेतकन्दनालम्। गृञ्जनं लशुनानुकारिलोहितसूक्ष्मकन्दम्। एतानि षट् सकृत्कामतो जग्ध्वा भक्षयित्वा चान्द्रायणं वक्ष्यमाणलक्षणं चरेत्। ग्रामकुक्कुटछत्राकयोः पूर्वप्रतिषेधितयोरिहाभिधानं पलाण्ड्वादिसमानप्रायश्चित्तार्थम्। मतिपूर्वं चिरतराभ्यासे तु। "छत्राकं विड्वराहं च लशुनं ग्रामकुक्कुटम्। पलाण्डुं गृञ्जनं चैव मत्या जग्ध्वा पतेद्द्विजः" इति मनूक्तम्। अमतिपूर्वाभ्यासे। "अमत्यैतानि षट् जग्ध्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत्"। तृतीयाध्याये वक्ष्यमाणं यतिचान्द्रायणं वापीति द्रष्टव्यम्। अमतिपूर्वाभ्यासे तु शङ्खोक्तं लशुनपलाण्डुगृञ्जनविड्वाराहग्रामकुक्कुटकुम्भीकभक्षणे द्वादशरात्रं पयः पिबेदिति ॥ १७६ ॥

भक्ष्याः पञ्चनखाः सेधागोधाकच्छपशल्लकाः।
शशश्च मत्स्येष्वपि हि सिंहतुण्डकरोहिताः ॥१७७॥
तथा पाठीनराजीवसशल्काश्च द्विजातिभिः।
अतः शृणुध्वं मांसस्य विधिं भक्षणवर्जने ॥ १७८ ॥

सेधा श्वावित्। गोधा कृकलासानुकारिणी महती। कच्छपः कूर्मः शल्लकः शल्लकी। शशः प्रसिद्धः। पञ्चनखादीनां श्वमार्जारवानरादीनां मध्ये सेधादयोभक्ष्याः। चकारात्खड्गोपि। यथाह गौतमः। पञ्चनखाः शशशल्लकश्वाविद्गोधाखड्गकच्छपा इति। मनुरपि। श्वाविधं शल्लकं गोधां खड्गकूर्मशशांस्तथा। भक्ष्यान्पञ्चनखेष्वाहुरनुष्ट्रांश्चैकतोदतइति। यत्पुनर्वसिष्ठेन खड्गे तु विवदन्तइत्यभक्ष्यत्वमुक्तं तच्छ्राद्धादन्यत्र। खड्गमांसैर्भवेद्दत्तमक्षय्यं पितृकर्मणीति श्राद्धे फलश्रुतिदर्शनात्। तथा मत्स्यानां मध्ये सिंहतुण्डादयोभक्ष्याः। सिंहतुण्डः सिंहमुखः। रोहितो लोहितवर्णः। पाठीनश्चन्द्रकाख्यः। राजीवः पद्मवर्णः। सह शल्कैः शुक्त्याकारैर्वर्ततइति सशल्कः। एते च सिंहतुण्डादयो नियुक्ता एव भक्ष्याः। पाठीनरोहितावाद्यौ नियुक्तौ हव्यकव्ययोः। राजीवाः सिंहतुण्डाश्च सशल्काश्चैव सर्वशइति मनुस्मरणात्। द्विजातिग्रहणं शूद्रव्युदासार्थम्। अनर्चितं वृथामांसमित्यारभ्य द्विजातिधर्मानुक्त्वेदानीं चातुर्वर्ण्यधर्मानाह। मांसस्य प्रोक्षितादेर्भक्षणे तद्व्यतिरिक्तस्य वा निषिद्धस्य वर्जने प्रोक्षितादिव्यतिरेकेण मांसं न भक्षयामीत्येवं संकल्परूपेण विधिं सामश्रवः प्रभृतयः हे मुनयः शृणुध्वम् ॥ १७७ ॥ १७८ ॥

तत्रभक्षणे विधिं दर्शयति-

प्राणात्यये तथा श्राद्धे प्रोक्षितं द्विजकाम्यया।
देवान्पितॄन्समभ्यर्च्य खादन्मांसं न दोषभाक् ॥ १७९ ॥

अन्नाभावेन व्याध्यभिभवेन वा मांसभक्षणमन्तरेण यदा प्राणबाधा भवति तदा मांसं नियमेन भक्षयेत् । सर्वत एवात्मानं गोपायेदित्यात्मरक्षणविधानात् । तस्मादिह न पुरायुषः स्वः कामी प्रेयादिति मरणनिषेधाच्च । तथा श्राद्धे मांसं निमन्त्रितो नियमेन भक्षयेत् । अभक्षणे दोषश्रवणात् । यथाविधि नियुक्तस्तु यो मांसं नात्ति मानवः । सप्रेत्य पशुतां याति संभवानेकविंशतिमिति मनुस्मरणात् । प्रोक्षणाख्यश्रौतसंस्कारसंस्कृतस्य पशोर्यागार्थस्याग्नीषोमीयादेर्हुतावशिष्टं मांसं प्रोक्षितं तद्भक्षयेत् । अभक्षणाद्यागानिष्पत्तेः। द्विजकाम्यया ब्राह्मणभोजनार्थं देवपित्रर्थं च यत्साधितं तेन तानभ्यर्च्यावशिष्टं भक्षयन्न दोषभाग्भवति । एवं भृत्यभरणावशिष्टमपि यज्ञार्थं ब्राह्मणैर्वध्याः प्रशस्ता मृगपक्षिणः ।भृत्यानां चैव वृत्त्यर्थमगस्त्योह्यचरत्तथेति मनुस्मरणात् ।न दोषभागिति दोषाभावमात्रं वदता अतिथ्याद्यर्चनावशिष्टस्याभ्यनुज्ञामात्रं न प्रोक्षितादिवन्नियम इति दर्शितम्।एवमप्रतिषिद्धानामपि शशादीनां प्राणात्ययादिव्यतिरेकेणाभक्ष्यत्वावगमात्। शूद्रस्यापि मांसप्रतिबद्धः सर्वविधिनिषेधाधिकारोऽवगम्यते ॥ १७९ ॥

इदानीं प्रोक्षितादिव्यतिरिक्तस्य वृथामांसमित्यनेन प्रतिषिद्धस्य भक्षणे निन्दार्थवादमाह–

वसेत्सनरके घोरे दिनानि पशुरोमभिः ।
संमितानि दुराचारो यो हन्त्यविधिना पशून् ॥ १८० ॥

अविधिना देवाद्युद्देशमन्तरेण यः पशून्हंति स तस्य पशोर्यावन्ति रोमाणि तावन्ति दिनानि घोरे नरके वसेत् । हन्तीत्यष्टविधोऽपि घातको गृह्यते । यथाह मनुः । अनुमन्ता विशसिता निहन्ता क्रयविक्रयी । संस्कर्ता चोपहर्ता च खादकश्चेति घातकाइति ॥ १८० ॥

इदानीं वर्जने विधिमाह–

सर्वान्कामानवाप्नोति हयमेधफलं तथा ।
गृहेऽपि निवसन्विप्रो मुनिर्मांसविवर्जनात् ॥ १८१ ॥

यः प्रोक्षितादिव्यतिरेकेण मया मांसं न भक्षितव्यमिति सत्यसंकल्पो भवति स सर्वान्कामान् तत्साधने प्रवृत्तो निर्विघ्नं प्राप्नोति । विशुद्धाशयत्वात् । यथाह मनुः। यद्ध्यायते यत्कुरुते धृतिं बध्नाति यत्र च । तदवाप्नोत्यविघ्नेन यो हिनस्ति न किंचनेति । एतच्चानुषङ्गिकं फलम् । मुख्यं फलमाह । हयमेधफलं तथेति । एतच्च सांवत्सरिकसंकल्पस्य । वर्षे वर्षेऽश्वमेधेन यो यजेत शतं समाः । मांसानि चं न खादेद्यस्तयोः पुण्यफलं सममिति मनुस्मरणात् । तथा गृहेऽपि निवसन् ब्राह्मणादिश्चातुर्वर्णिको मुनिवन्माननीयो भवति मांसत्या

गात् ।एतच्च न प्रतिषिद्धमांसविषयं नापि प्रोक्षितादिविषयम् । परिशेषादतिथ्याद्यर्चनाच्छिष्टाभ्यनुज्ञातविषयमिति ॥ १८१ ॥

इति भक्ष्याभक्ष्यप्रकरणम् ॥

अथ द्रव्यशुद्धिप्रकरणम् ८.

सौवर्णराजताब्जानामूर्ध्वपात्रग्रहाश्मनाम् ।
शाकरज्जुमूलफलवासोविदलचर्मणाम् ॥ १८२ ॥
पात्राणां चमसानां च वारिणा शुद्धिरिष्यते ।
चरुस्रुक्स्रुवसस्नेहपात्राण्युष्णेन वारिणा ॥ १८३ ॥

सौवर्णं सुवर्णकृतं राजतं रजतकृतं अब्जं मुक्ताफलशङ्खशुक्त्यादि ऊर्ध्वपात्रं यज्ञियोलूखलादि ग्रहादिसाहचर्यात् । ग्रहाः षोडशिप्रभृतयः । अश्मा दृषदादिः । शाकं वास्तुकादि । रज्जुः बल्वजादिनिर्मिता । फलमाम्रादि । वासो वस्त्रं । विदलं वैणवादि । चर्म अजादीनाम् विदलचर्मणोर्ग्रहणं तद्विकाराणां छत्रवस्त्रादीनामुपलक्षणार्थम् । पात्राणि प्रोक्षणीपात्रप्रभृतीनि । चमसाः होतृचमसादयः । एतेषां सौवर्णादीना लेपरहितानामुच्छिष्टस्पर्शमात्रे वारिणा प्रक्षालनेन शुद्धिः।चरुश्चरुस्थाली स्रुक्स्रुवौ प्रसिद्धौ। सस्नेहानि पात्राणि प्राशित्रहरणादीनि । एतानि च लेपरहितान्युष्णेन वारिणा शुद्ध्यन्ति । निर्लेपं काञ्चनं भाण्डमद्भिरेव विशुध्यति । अब्जमश्ममयं चैव राजतं चानुपस्कृतमिति मनुस्मरणात् । अनुपस्कृतमखातपूरितं।सलेपानां तु।तैजसानां मणीनां च सर्वस्याश्ममयस्य च ।भस्मनाद्भिर्मृदा चैव शुद्धिरुक्ता मनीषिभिरिति मनूक्तं द्रष्टव्यम्। मृद्भस्मनोरेककार्यत्वाद्विकल्पः। आपस्तु समुच्चीयन्ते। काकादिमुखोपघाते तु कृष्णशकुनिमुखावघृष्टं पात्रं निर्लिखेत् । श्वापदमुखावमृष्टं पात्रं न प्रयुञ्जीतेति द्रष्टव्यम् । एतच्च मार्जारादन्यत्र ।मार्जारश्चैव दर्वी च मारुतश्च सदा शुचिरिति मनुस्मरणात् ॥ १८२ ॥ १८३ ॥

स्फ्यशूर्पाजिनधान्यानां मुसलोलूखलानसाम् ।
प्रोक्षणं संहतानां च बहूनां धान्यवाससाम् ॥ १८४ ॥

स्फ्यो वज्रः यज्ञांगं । अनः शकटं । शेषं प्रसिद्धं एतेषामुष्णेन वारिणा शुद्धिः। पुनरजिनग्रहणं यज्ञाङ्गाजिनप्राप्त्यर्थम् । संहतानिमुक्तशुद्धिद्रव्याणां बहूनां धान्यानां वाससां च । वासोग्रहणमुक्तशुद्धीनामुपलक्षणार्थम् । उक्तशुद्धीनां धान्यवासःप्रभृतीनां बहूनां राशीकृतानां प्रोक्षणेनैव शुद्धिः । बहुत्वं च स्पृष्टापेक्षया । एतदुक्तं भवति । यदा धान्यानि वस्त्रादीनि वा राशीकृतानि तत्र चाण्डालादिस्पृष्टान्यल्पानि बहूनि अस्पृष्टानि तत्र स्पृष्टाना-

मुक्तैव शुद्धिरितरेषां प्रोक्षणमिति । तथा च स्मृत्यन्तरम् । वस्त्रधान्यादिराशीनामेकदेशस्य दूषणात् । तावन्मात्रं समुद्धृत्य शेषं प्रोक्षणमर्हतीति । यदा पुनः स्पृष्टानां बहुत्वं अस्पृष्टानां चाल्पत्वं तदा सर्वेषामेव क्षालनम् । यथाह मनुः । अद्भिस्तु प्रोक्षणं शौचं बहूनां धान्यवाससाम् । प्रक्षालनेन त्वल्पानामद्भिः शौचं विधीयते इति । स्पृष्टानामस्पृष्टानां समत्वेपि प्रोक्षणमेव । बहूनां प्रोक्षणविधानेनाल्पानां क्षालनेन शुद्धिः । पुनरल्पानां क्षालनवचनस्य समेषु क्षालनवचननिवृत्त्यर्थात् । इयत्स्पृष्टमियदस्पृष्टमित्यविवेके तु क्षालनमेव । पाक्षिकस्यापि दोषस्य परिहर्तव्यत्वात् अनेकपुरुषैर्धार्यमाणानां तु धान्यवासःप्रभृतीनां स्पृष्टानामस्पृष्टानां च प्रोक्षणमेवेति निबन्धकृतः ॥ १८४ ॥

निर्लेपानां स्पर्शमात्रदुष्टानां शुद्धिमुक्त्वेदानीं सलेपानां शुद्धिमाह—

तक्षणं दारुशृङ्गास्थ्नां गोबालैः फलसंभुवाम् ।
मार्जनं यज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्मणि ॥ १८५ ॥

दारुणां मेषमहिषादिशृङ्गाणां करिवराहशंखाद्यस्थ्नां अस्थिग्रहणेन दन्तानामपि ग्रहणम् । उच्छिष्टस्नेहादिभिर्लिप्तानांमृद्भस्मोदकादिभिरनपगतलेपानां । यावन्नापैत्यमेध्यानां गन्धो लेपश्च तत्कृतः । तावन्मृद्वारि वा देयं सर्वासु द्रव्यशुद्धिष्विति सामान्यशुद्धिविधानात् । तक्षणं तावन्मात्रावयवापनयनं शुद्धिः । फलसंभुवां बिल्वालाबुनारिकेलादिफलसंभूतानां गोबालैरुद्धर्षणाच्छुद्धिः । यज्ञपात्राणां स्रुक् स्रुवादीनां यज्ञकर्मणि प्रयुज्यमानानां दक्षिणेन हस्तेन दर्भैर्दशापवित्रेण वा यथाशास्त्रं कर्माङ्गतया मार्जनं कर्तव्यम् । एतच्च श्रौतमुदाहरणम् । अन्येषामपि सौवर्णादीनां पात्राणां स्मार्तलौकिककर्मसु कृतशौचानामेवाङ्गत्वमिति दर्शयितुं । यज्ञाङ्गानां पुनः कृतशौचानामिदं दशापवित्रादिमार्जनं संस्कारार्थमितिशेषः ॥ १८५ ॥

इदानीं सलेपानामेव केषांचिल्लेपापकर्षणे विशेषहेतूनाह—

सोखैरुदकगोमूत्रैः शुद्ध्यत्याविककौशिकम् ।
सश्रीफलैरंशुपट्टं सारिष्टैः कुतपं तथा ॥ १८६ ॥

उखरमृत्तिकासहितेन गोमूत्रेणोदकेन वा लेपापेक्षया । आविकमूर्णामयं कौशिकं कोशप्रभवं तसरीपट्टादि प्रक्षालितं शुद्ध्यति । उदकगोमूत्रैरिति । बहुवचनं पश्चादुदकप्राप्त्यर्थम् अंशुपट्टं वल्कलतन्तुकृतम् । सश्रीफलैः बिल्वफलसहितैः ।कुतपः। पार्वतीयछागरोमनिर्मितकम्बलः । अरिष्टफलसहितैः उदकगोमूत्रैः शुद्ध्यतीत्यनुवर्तते । एतच्चोच्छिष्टस्नेहादियोगे सति वेदितव्यम् । अल्पोपघाते तु प्रोक्षणादि क्षालनासहत्वात् । सर्वत्र द्रव्याविनाशेनैव शुद्धेरिष्टत्वात् । तथा च देवलः । ऊर्णाकौशेयकुतपपट्टक्षौमदुकूलजाः । अल्पशौचा भवन्त्येते शोषणप्रोक्षणादिभिरित्यभिधायाह । तान्येवामेध्ययुक्तानि क्षालये-

च्छोधनैः स्वकैः । धान्यकल्कैस्तु फलजैरसैः क्षारानुगैरपीति क्षौमवदेव शाणस्य समानयोगत्वात् । ऊर्णादिग्रहणं तदारब्धतूलिकादिप्राप्त्यर्थम् । अथ तस्याल्पोपघातेनैव क्षालनं कार्यम् अमेध्यलेपादन्यत्र । तूलिकामुपधानं च पुष्परक्ताम्बरं तथा । शोषयित्वातपे किंचित्करैः संमार्जयेन्मुहुः । पश्चात्तु वारिणा प्रोक्ष्य विनियुञ्जीत कर्मणि । तान्यप्यतिमलिष्ठानि यथावत्परिशोधयेदिति देवलस्मरणात् । पुष्परक्तानिकुङ्कुमकुसुम्भादिरक्तानि । पुष्परक्तग्रहणमन्यस्यापि हरिद्रादिरक्तस्य क्षालनासहस्य प्राप्त्यर्थम् । न मञ्जिष्ठादेः । तस्य क्षालनसहत्वात् । शङ्खेनाप्युक्तम् । रागद्रव्याणि प्रोक्षितानि शुचीनीति ॥ १८६ ॥

सगौरसर्षपैः क्षौमं पुनःपाकान्महीमयम् ।
कारुहस्तः शुचिः पण्यं भैक्षं योषिन्मुखं तथा ॥ १८७ ॥

गौरसर्षपसहितैरुदकगोमूत्रैः क्षौमं क्षुमा अतसी तत्सूत्रनिर्मितं क्षौमं शुद्ध्यति । पुनःपाकेन मृन्मयं घटादि । एतच्चोच्छिष्टस्नेहलेपे वेदितव्यम् । मद्यमूत्रपुरीषैश्च श्लेष्मपूयाश्रुशोणितैः । संस्पृष्टं नैव शुद्ध्येत पुनः पाकेन मृन्मयमिति स्मरणात् । चाण्डालाद्युपघाते तु त्याग एव । यथाह पराशरः । चाण्डालाद्यैस्तु संस्पृष्टं धान्यं वस्त्रमथापि वा । प्रक्षालनेन शुद्ध्येत परित्यागान्महीमयमिति । कारवोरजकचैलधावकसूपकाराद्यास्तेषां हस्तः सदा शुचिः । शुचित्वं तत्साध्ये कर्मणि वस्त्रधावनादौ सूतकादिसंभवेऽपि । तथा च स्मृत्यन्तरे । कारवः शिल्पिनो वैद्या दासीदासास्तथैव च । राजानो राजभृत्याश्च सद्यः शौचाः प्रकीर्तिताइति । पण्यं पणार्हं विक्रेयं यवव्रीह्यादि । अनेकक्रेतृजनकरपरिघट्टितमप्यप्रयतं न भवति । सूतकादिनिमित्तेन च वणिजाम् । भिक्षाणां समूहोभैक्षं तद्ब्रह्मचार्यादिहस्तगतं अनाचान्तस्त्रीप्रदानादिनाऽशुचिरथ्यादिक्रमणादिनापि न दुष्यति । तथा योषिन्मुखं संभोगकाले शुचि । "स्त्रियश्च रतिसंसर्गे" इति स्मरणात् ॥ १८७ ॥

इदानीं भूशुद्धिमाह-

भूशुद्धिर्मार्जनाद्दाहात्कालाद्गोक्रमणात्तथा ।
सेकादुल्लेखनाल्लेपाद्गृहं मार्जनलेपनात् ॥ १८८ ॥

मार्जन्या पांसुतृणादीनां प्रोत्सारणं मार्जनम् । दाहस्तृणकाष्ठाद्यैः । कालोयावताकालेन लेपादिक्षयो भवति तावान् । गोक्रमणं गवां पादपरिघट्टनं । सेकः क्षीरगोमूत्रगोमयवारिभिःप्रवर्षणं वा उल्लेखनं तक्षणं खननं वा । लेपो गोमयादिभिः । एतैः समस्तैर्व्यस्तैर्वा मार्जनादिभिरमेध्या दुष्टा मलिनाच भूमिः शुद्ध्यति । तथा च देवलः । यत्र प्रसूयते नारी म्रियते दह्यतेऽपिवा । चांडालाध्युषितं यत्र यत्र विष्ठादिसंगतिः । एवं कश्मलभूयिष्ठा भूरमेध्या प्रकीर्तिता । श्वसूकरखरोष्ट्रादिसंस्पृष्टा दुष्टतां व्रजेत् । अङ्गारतुषकेशास्थिभस्माद्यैर्मलिना भवेदिति । अमेध्या

दुष्टा मलिनेति शोध्यभूमेस्त्रैविध्यमभिधाय शुद्धिविभागं दर्शयति। पञ्चधा वा चतुर्धा वा भूरमध्यापि शुद्ध्यति। दुष्टान्विता त्रिधा द्वेधा शुद्ध्यते मलिनैकधेति। यत्र मनुष्यादह्यन्ते यत्र चाण्डालैरध्युषितं तयोः पञ्चभिः दहनकालगोक्रमणसेकोल्लेखनैः शुद्धिः। यत्र मनुष्या जायन्ते यत्र च म्रियन्ते यत्र चात्यन्तं विष्ठादिसंगतिः तासां दाहवर्जितैस्तैरेवचतुर्भिः। श्वसूकरखरैश्चिरकालमध्युषितायाः गोक्रमणसेकोल्लेखनैस्त्रिभिः। उष्ट्रग्रामकुक्कुटादिभिश्चिरकालमधिवासितायाः सेकोल्लेखनाभ्यां शुद्धिः। अङ्गारतुषादिभिश्चिरकालमधिवासिताया उल्लेखनेन शुद्धिः। मार्जनानुलेपने तु सर्वत्र समुच्चीयेते। एवं गृहं मार्जनलेपनाभ्यां शुद्ध्यति। गृहस्य पृथगुपादानं संमार्जनलेपयोः प्रतिदिवसप्राप्त्यर्थम् ॥ १८८ ॥

गोघ्राते ऽन्ने तथा केशमक्षिकाकीटदूषिते।
सलिलं भस्म मृद्वापि प्रक्षेप्तव्यं विशुद्धये ॥ १८९ ॥

गोघ्राते गोनिःश्वासोपहते ऽन्ने अदनीयमात्रे। तथा केशमक्षिकाकीटदूषिते केशग्रहणं लोमादिप्राप्त्यर्थम्। कीटाः पिपीलिकादयः। उदकं भस्म मृद्वा यथासंभवं प्रक्षेप्तव्यं शुद्ध्यर्थम्। यत्तु गौतमेनोक्तम्। नित्यमभोज्यं केशकीटावपन्नमिति तत्केशकीटादिभिः सह यत्पक्वं तद्विषयम् ॥ १८९ ॥

त्रपुसीसकताम्राणां क्षाराम्लोदकवारिभिः।
भस्माद्भिः कांस्यलोहानां शुद्धिः प्लावो द्रवस्य तु ॥

त्रपुप्रभृतीनि प्रसिद्धानि तेषां क्षारोदकेनाम्लोदकेन वारिणा चोपघातापेक्षया समस्तैर्व्यस्तैर्वा शुद्धिः कार्या। कांस्यलोहानां भस्मोदकेन। ताम्रग्रहणाद्रीतिकापित्तलोहयोर्ग्रहणम्। एकयोनित्वात्। एतच्च ताम्रादीनामम्लोदकादिभिः शुद्ध्यभिधानं न नियमार्थम्। मलसंयोगजं तज्जं यस्य येनोपहन्यते। तस्य तच्छोधनं प्रोक्तं सामान्यं द्रव्यशुद्धिकृदित्यविशेषेण स्मरणात्। अतो न ताम्रादेरुच्छिष्टोदकादिलेपस्यान्येनापगमसंभवे नियमेनाम्लोदकादिना शुद्धिः कार्या। अतएव मनुना सामान्येनोक्तम्। ताम्रायःकांस्यरैत्यानां त्रपुणः सीसकस्य च। शौचं यथार्हं कर्तव्यं क्षाराम्लोदकवारिभिरिति। यत्तु। भस्मना शुद्ध्यते कांस्यं ताम्रमम्लेन शुद्ध्यतीति तत्ताम्रादेः शौचस्य परां काष्ठां प्रतिपादयितुं नान्यस्य निषेधाय। यदा तूपघातातिशयस्तदाम्लोदकादीनामावृत्तिः। गवाघ्रातानि कांस्यानि शूद्रोच्छिष्टानि यानि च। शुद्ध्यन्ति दशभिः क्षारैः श्वकाकोपहतानि चेति स्मरणात्। शुद्धिः प्लावो द्रव्यस्यात्विति द्रवस्य द्रवद्रव्यस्य घृतादेः प्रस्थप्रमाणाधिकस्य श्वकाकाद्युपहतस्य अमेध्यसंस्पृष्टस्य च प्लावः प्लावनं समानजातीयेन द्रवद्रव्येण भाण्डस्यातिपूरणं यावन्निःसरणं शुद्धिरित्यनुवर्तते। ततोऽल्पस्य त्यागः बह्वल्पत्वं च देशाद्यपेक्षया कालाद्यपेक्षयापि वेदितव्यम्। यथाह बौधायनः। देशं कालं तथा त्मानं द्रव्यं द्रव्य

प्रयोजनम् । उपपत्तिमवस्थां च ज्ञात्वा शौचं प्रकल्पयेदिति । कीटाद्युपहतस्य तु उत्पवनम् । यथाह मनुः—द्रवाणां चैव सर्वेषां शुद्धिरुत्पवनं स्मृतमिति । उत्पवनं चात्र वस्त्रान्तरिते पात्रे प्रक्षेपः । अन्यथा कीटाद्युपगमस्यासंभवात् । शूद्रभाण्डस्थितस्य मधूदकादेः पात्रान्तरानयनाच्छुद्धिः । मधूदके पयस्तद्विकाराश्च पात्रात्पात्रान्तरानयने शुद्धा इति बौधायनस्मरणात् । मधुघृतादेर्वर्णापसदहस्तात्प्राप्तस्य पात्रान्तरानयनं पुनः पचनं कार्यम् । यथाह शङ्खः । अभ्यवहार्याणां घृतेनाभिघारितानां पुनः पचनम् । एवं स्नेहानां स्नेहवद्रसानामिति ॥ १९० ॥

एवं सौवर्णराजतादीनां एतत्प्रकरणप्रतिपादितानां सर्वेषामुच्छिष्ट स्नेहाद्युपघाते शुद्धिमुक्त्वेदानीं तेषामेवामेध्योपहतानां शुद्धिमाह—

अमेध्याक्तस्य मृत्तोयैः शुद्धिर्गन्धादिकर्षणात् ।
वाक्शस्तमम्बुनिर्णिक्तमज्ञातं च सदा शुचि ॥ १९१ ॥

अमेध्याः शरीरजामलावसाशुक्रादयः । वसा शुक्रमसृङ्मज्जामूत्रविट्कर्णविण्नखाः । श्लेष्माश्रुदूषिकास्वेदोद्वादशैते नृणां मलाः । तथा मानुष्यास्थि शवं विष्ठा रेतोमूत्रार्तववसा । स्वेदोऽश्रुदूषिका श्लेष्ममद्यं चामेध्यमुच्यते इति मनुदेवलादिभिः प्रतिपादिताः । तैर्वसादिभिरक्तं लिप्तं अमेध्याक्तं तस्य मृदा तायेन च शुद्धिः कर्तव्या गन्धापकर्षणेन । आदिग्रहणम् । यथाह गौतमः । लेपगन्धापकर्षणैः शौचममेध्यलिप्तस्येति च प्रथमं मृत्तोयैरेव लेपगन्धापकर्षणं कार्यम् । अशक्तावन्येन । तदद्भिः [illegible] चेति गौतमस्मरणात् । वसादिग्रहणं च सर्वेषाममेध्यत्वं प्रतिपादयितुम् । समा[illegible]पघाताय । मद्यैर्मूत्रपुरीषैश्च श्लेष्मपूयाश्रुशोणितैः । संस्पृष्टं नैव शुद्ध्येत पुनः पाकेन मृन्मयमित्युपघाते विशेषाभिधानात् । अमेध्यत्वं चैवमेतेषां देहाच्चैव मलाश्च्युता इति वचनाद्देहच्युतानामेव न स्वस्थानावस्थितानाम् । पुरुषस्य नाभेरूर्ध्वं करव्यतिरिक्ताङ्गानाम-न्यामेध्यस्पर्शे स्नानम् । यथाह देवलः । मानुषास्थि वसां विष्ठामार्तवं मूत्ररेतसी । मज्जानं शोणितं स्पृष्ट्वा परस्य स्नानमाचरेदिति । तान्येव खानि संस्पृश्य प्रक्षाल्याचम्य शुद्ध्यतीति । तथा ऊर्ध्वं नाभेः करौ मुक्त्वा यदङ्गमुपहन्यते । तत्र स्नानमधस्तात्तु प्रक्षाल्याचम्य शुद्ध्यतीति । कृतेऽपि यथोक्तशौचे मनसोऽपरितोषाद्यत्र शुद्धिसंदेहो भवति तद्वाक्शस्तं शुचि । शुद्धमेतदास्त्विति ब्राह्मणवचनेन शुद्धं भवतीत्यर्थः । अम्बुनिर्णिक्तं यत्र प्रतिपादिता शुद्धिर्नास्ति तस्य प्रक्षालनेन शुद्धिः । प्रक्षालनासहस्य प्रोक्षणेन । अज्ञातं च सत् यत्काकाद्युपहतमुपभुक्तं न कदाचिदपि ज्ञायते तच्छुचि । तदुपयोगाददृष्टदोषो नास्तीत्यर्थः । न तु तद्भिरुध्यते । संवत्सरस्यैकमपि चरेत्कृच्छ्रं द्विजोत्तमः । अज्ञातभुक्तशुद्ध्यर्थं ज्ञातस्य तु विशेषतः इत्यदृष्टदोषेऽपि प्रायश्चित्तप्रतिपादनात् । नैतत्प्रायश्चित्तस्य जग्धिविषयत्वात् दोषाभावस्य चान्योपयोगविषयत्वात् ॥ १९१ ॥

शुचि गोतृप्तिकृत्तोयं प्रकृतिस्थं महीगतम् ।
तथा मांसं श्वचाण्डालक्रव्यादादिनिपातितम् ॥ १९२ ॥

महीगतं भूमिस्थमुदकं एकगवीतृप्तिजननसमर्थं चाण्डालादिभिरस्पृष्टं प्रकृतिस्थं रूपरसगन्धस्पर्शान्तरमनापन्नं शुचि आचमनादियोग्यं भवति। महीगतमित्यशुद्धभूगतस्याशुचित्वनिषेधार्थं।न त्वान्तरिक्षोदकस्यशुद्धत्वव्यावृत्त्यर्थं नाप्युद्धृतस्य । उद्धृताश्चापि शुद्ध्यन्ति शुद्धैः पात्रैः समुद्धृताः । एकरात्रोषिता आपस्त्याज्याः शुद्धा अपि स्वयमिति देवलवचनात् । तथा चाण्डालादिकृते तडागादौ न दोषः।अन्त्यैरपि कृते कूपे सेतौ वाप्यादिके तथा । तत्र स्नात्वा च पीत्वा च प्रायश्चित्तं न विद्यते इति शातातपस्मरणात् । तथा मांसं श्वचाण्डालक्रव्यादादिभिर्निपातितं शुचि आदिग्रहणात्पुल्कसादेरपि ग्रहणम्। निपातितमिति ग्रहणं भक्षितस्य निराकरणार्थम् ॥ १९२ ॥

रश्मिरग्नीरजश्छायागौरश्वो वसुधानिलः ।
विप्रुषो मक्षिकाः स्पर्शे वत्सः प्रस्रवणे शुचिः ॥ १९३ ॥

रश्मयः सूर्यादेः प्रकाशकद्रव्यस्य । अग्निः प्रसिद्धः।रजः अजादिसंबन्धव्यतिरेकेण । तत्र श्वकाकोष्ट्रखरोलूकसूकरग्राम्यपक्षिणाम् । अजाविरेणुसंस्पर्शादायुर्लक्ष्मीश्च हीयते इति दोषश्रवणात् । संमार्जनादिकार्ये छाया वृक्षादेः । गौः।अश्वः वसुधा भूमिः।अनिलो वायुः। विप्रुषोऽवश्यायबिन्दवः।मुखजानां वक्ष्यमाणत्वात् मक्षिकाश्च। एते चाण्डालादिस्पृष्टा अपि स्पर्शे शुचयः । वत्सः प्रस्रवणे ऊधोगतदुग्धापकर्षणे शुचिः । वत्सग्रहणं बालस्योपलक्षणार्थम्।बालैरनुपरिक्रान्तं स्त्रीभिराचरितं च यत् । अविज्ञातं च यत्किंचिन्नित्यं मेध्यमिति स्थितिरिति वचनात् ॥ १९३ ॥

अजाश्वयोर्मुखं मेध्यं न गोर्न नरजा मलाः ।
पन्थानश्च विशुध्यन्ति सोमसूर्यांशुमारुतैः ॥ १९४ ॥

अजाश्वयोर्मुखंमेध्यं । न गोः।न नरजा मलाः नरशब्दो लक्षणया देहमभिधत्ते।तज्जामलावसादयो न मेध्या भवन्ति । पन्थानोमार्गाश्चाण्डालादिभिः स्पृष्टा अपिरात्रौ सोमांशुभिर्मारुतेन च शुध्यन्ति । दिवा सूर्यांशुभिर्मारुतेन च॥ १९४॥

मुखजा विप्रुषो मेध्यास्तथाचमनबिन्दवः ।
श्मश्रु चास्यगतं दन्तसक्तं त्यक्त्वा ततः शुचिः ॥ १९५ ॥

मुखे जाता मुखजाः।श्लेष्मविप्रुषोमेध्यानोच्छिष्टं कुर्वन्ति अनिपातिताश्चेदङ्गे।न मुखविप्रुषउच्छिष्टं कुर्वन्ति न चेदङ्गे निपतन्तीति गौतमवचनात् । तथापि ये आचमनतोयबिन्दवः पादौ स्पृशन्ति ते मेध्याः । श्मश्रु चास्यगतं मुखप्रविष्टं उच्छिष्टं न करोति । द-

न्तसक्तं चान्नादिकं स्वयमेव च्युतं त्यक्त्वा शुचिर्भवति । अच्युतं दन्तसमम् । तथाच गौतमः । दन्तश्लिष्टं तु दन्तवदन्यत्र जिह्वाभिमर्शनात्प्राक् च्युतेरित्येके । च्युतेष्वास्राववद्विद्यान्निगरन्नेव तच्छुचिरिति । निगरणंपुनरनेन याज्ञवल्क्योक्तेन त्यागेन विकल्प्यते। निगरन्नेवेत्येवकारः चर्वणे त्वाचमेन्नित्यं मुक्त्वा ताम्बूलचर्वणात् । ओष्ठौविलोमकौ स्पृष्ट्वा वासोविपरिधाय चेति विष्णूक्ताचमननिषेधार्थः । ताम्बूलग्रहणं फलाद्युपलक्षणार्थम् । यथाह शातातपः । ताम्बूले च फले चैव भुक्ते स्नेहावशिष्टके । दन्तलग्नस्य संस्पर्शे नोच्छिष्टोभवति द्विजइति ॥ १९५ ॥

स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्ते भुक्त्वा रथ्योपसर्पणे ।
आचान्तः पुनराचामेद्वासो विपरिधाय च ॥ १९६ ॥

स्नानपानक्षुतस्वप्नभोजनरथ्योपसर्पणवासोविपरिधानेषु कृतेष्वाचान्तः पुनराचामेत् द्विराचामेदित्यर्थः । चकाराद्रोदनाध्ययनारम्भाल्पानृतोक्त्यादिषु । तथा च वसिष्ठः । सुप्त्वा भुक्त्वा क्षुत्त्वा स्नात्वा पीत्वा रुदित्वाचाचान्तः पुनराचामेदिति । मनुरपि । सुप्त्वा क्षुत्वा च भुक्त्वाच ष्ठीवित्वोक्त्वानृतं वचः । पीत्वापोऽध्येष्यमाणश्च आचामेत्प्रयतोऽपि सन्निति । भोजने त्वादावपि द्विराचमनम् । भोक्ष्यमाणस्तु प्रयतोऽपि द्विराचामेदित्यापस्तम्बस्मरणात् । स्नानपानयोरादौ सकृत् । अध्ययने त्वारम्भे द्विः । शेषेष्वन्ते एव यथोक्तं द्विराचमनम् ॥ १९६ ॥

रथ्याकर्दमतोयानि स्पृष्टान्यन्त्यश्ववायसैः ।
मारुतेनैव शुध्यन्ति पक्वेष्टकचितानि च॥ १९७ ॥

रथ्या मार्गमात्रं । कर्दमः पङ्कः । तोयमुदकं । रथ्यास्थितानि कर्दमतोयानि अन्त्यैश्चाण्डालादिभिः श्वभिर्वायसैश्च स्पृष्टानि मारुतेनैव शुद्ध्यन्ति शुद्धिमुपयान्ति । बहुवचनं तद्गतगोमयशर्करादिप्राप्त्यर्थम् । पक्वेष्टकादिभिश्चितानि धवलगृहादीनि चाण्डालादिस्पृष्टानि मारुतेनैव शुद्ध्यन्ति एतच्च प्रोक्षणं संहतानामित्युक्तप्रोक्षणनिषेधार्थं । तृणकाष्ठपर्णादिमयानां तु प्रोक्षणमेवेति ॥ १९७ ॥

इति द्रव्यशुद्धिप्रकरणम् ।

अथ दानप्रकरणम् ९.

इदानीं दानधर्मं प्रतिपादयिष्यंस्तदङ्गभूतपात्रप्रतिपादनार्थं तत्प्रशंसामाह-

तपस्तप्त्वासृजद्ब्रह्मा ब्राह्मणान्वेदगुप्तये ।
तृप्त्यर्थं पितृदेवानां धर्मसंरक्षणाय च ॥ १९८ ॥

ब्रह्मा हिरण्यगर्भः कल्पादौ तपस्तप्त्वा ध्यानं कृत्वा कान्मुख्यान्सृजामीति पूर्वं ब्राह्मणान् सृष्टवान् । किमर्थम् वेदगुप्तये वेदरक्षणार्थम् । पितृणा देवतानां च तृप्त्यर्थम् । अनुष्ठानोपदेशद्वारेण धर्मसंरक्षणार्थं च । अतस्तेभ्योदत्तमक्षय्यफलं भवतीत्यभिप्रायः ॥ १९८ ॥

सर्वस्य प्रभवो विप्राः श्रुताध्ययनशीलिनः ।
तेभ्यः क्रियापराः श्रेष्ठास्तेभ्योऽप्यध्यात्मवित्तमाः ॥ १९९ ॥

सर्वस्य क्षत्रियादेर्विप्राः प्रभवः श्रेष्ठाःजात्या कर्मणाच । ब्राह्मणेष्वपि श्रुताध्ययनशीलिनः श्रुताध्ययनसंपन्ना उत्कृष्टाः । तेभ्योऽपि क्रियापराः विहितानुष्ठानशीलाः । तेभ्योऽप्यध्यात्मवित्तमाः वक्ष्यमाणमार्गेण शमदमादियोगेनात्मतत्त्वज्ञाननिरताः श्रेष्ठा इत्यनुषज्यते ॥ १९९ ॥

एवंजातिविद्यानुष्ठानतपसां प्रशंसामुखेनैकैकयोगेन पात्रतामभिधायाधुना तेषां समुच्चये संपूर्णपात्रतामाह–

न विद्यया केवलया तपसा वापि पात्रता ।
यत्र वृत्तमिमे चोभे तद्धि पात्रं प्रकीर्तितम् ॥ २०० ॥

केवलया विद्यया श्रुताध्ययनसंपत्त्या नैव संपूर्णपात्रत्वं । नापि केवलेन तपसा शमदमादिना । अपिशब्दात्केवलेनानुष्ठानेन केवलया जात्या वा नैव संपूर्णपात्रता । कथं तर्हि यत्र पुरुषे वृत्तमनुष्ठानं इमे चोभे विद्यातपसी स्तः च शब्दाद्ब्राह्मणजातिश्च तदेव मन्वादिभिः संपूर्णपात्रं प्रकीर्तितं । हि यस्मादतः परमुत्कृष्टं पात्रं नास्ति अत्र जातिविद्यानुष्ठानतपःसमुच्चयानामुत्तरोत्तरप्राशस्त्येन फलतारतम्यं द्रष्टव्यम् ॥ २०० ॥

गोभूतिलहिरण्यादि पात्रे दातव्यमर्चितम् ।
नापात्रे विदुषा किंचिदात्मनः श्रेयइच्छता ॥ २०१ ॥

पूर्वोक्ते पात्रे गवादिकमर्चितं शास्त्रोक्तोदकदानादीतिकर्तव्यतासहितं देयम् । अपात्रे क्षत्रियादौ ब्राह्मणेन च पतितादौ विदुषा पात्रविशेषेण फलविशेषं जानता श्रेयःसंपूर्णफलमिच्छता किंचिदल्पमपि न दातव्यम् । श्रेयोग्रहणादपात्रदानेऽपि किमपि तामसं फलमस्तीति सूचितम् । यथाह कृष्णद्वैपायनः । अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते । असत्कृतमवज्ञातं तत्तामससमुदाहृतमिति । अपात्रे न दातव्यमिति वदता विशिष्टदेशकालद्रव्यसन्निधौ पात्रस्यासन्निधाने द्रव्यस्य वा तदुद्देशेन त्यागं तस्मै प्रतिश्रवणं वा कृत्वा समर्पयेत नापात्रे दातव्यमिति सूचितम् । तथा प्रतिश्रुतमपि पश्चात्पातकादिसंयोगे ज्ञाते न देयम् । प्रतिश्रुत्याप्यधर्मसंयुक्ताय न दद्यादिति निषेधात् ॥ २०१ ॥

अपात्रे दातुर्निषेधमुक्त्वा प्रतिग्रहीतारं प्रत्याह–

विद्यातपोभ्यां हीनेन न तु ग्राह्यः प्रतिग्रहः ।
गृह्णन्प्रदातारमधो नयत्यात्मानमेव च ॥ २०२ ॥

विद्यातपोभ्यां हीनेन प्रतिग्रहः सुवर्णादिर्नग्राह्यः । यस्माद्विद्याहीनः प्रतिगृह्णन् दातारमात्मानं चाधो नरकं नयति प्रापयतीति ॥ २०२ ॥

गवादि पात्रे दातव्यमित्युक्तं तत्र विशेषमाह–

दातव्यं प्रत्यहं पात्रे निमित्ते तु विशेषतः ।
याचितेनादि दातव्यं श्रद्धापूतं तु शक्तितः ॥ २०३ ॥

प्रतिदिवसं शक्त्यनुसारेण यथोक्तविधिना पात्रे गवादिकं स्वं कुटुम्बाविरोधेन दातव्यम्। निमित्तेषु चन्द्रोपरागादिषु विशेषतोऽधिकं यत्नेन दातव्यम् । याचितेनापि श्रद्धापूतं अनसूयापवित्रीकृतं शक्त्या दातव्यम्। याचितेनापि दातव्यमिति वदता यथोक्तं पात्रं स्वयमेव गत्वा आहूय वा यद्दानं तन्महाफलमुक्तम् । तथाच स्मरणम् । गत्वा यद्दीयते दानं तदनन्तफलं स्मृतम् । सहस्रगुणमाहूय याचिते तु तदर्धकमिति ॥ २०३ ॥

गवादिकं देयमित्युक्तं तत्र गोदाने विशेषमाह–

हेमशृङ्गी खुरै रौप्यैः सुशीला वस्त्रसंयुता ।
सकांस्यपात्रा दातव्या क्षीरिणी गौः सदक्षिणा ॥ २०४ ॥

हेममये शृङ्गे यस्याः सा हेमशृङ्गी शफैः रौप्यैः राजतैः खुरैः संयुता वस्त्रेण च संयुता कांस्यपात्रसहिता बहुक्षीरा गौर्यथाशक्ति दक्षिणासहिता दातव्या ॥ २०४ ॥

दातास्याः स्वर्गमाप्नोति वत्सरान् रोमसंमितान् ।
कपिला चेत्तारयति भूयश्चासप्तमं कुलम् ॥ २०५ ॥

अस्याः गोः रोमसंमितान् रोमसंख्याकान् वत्सरान् स्वर्गमाप्नोति दाता । सा यदि कपिला तदा न केवलं दातारं तारयति किंतु कुलमपि आसप्तमं सप्तममभिव्याप्य पित्रादीन्षट् आत्मानं च सप्तमं अप्यर्थे भूयः शब्दः ॥ २०५ ॥

सवत्सारोमतुल्यानि युगान्युभयतोमुखीम् ।
दातास्याः स्वर्गमाप्नोति पूर्वेण विधिना ददत् ॥ २०६ ॥

सवत्सारोमतुल्यानि वत्सेनसह वर्तत इति सवत्सा तस्या रोमतुल्यानि वत्सस्य गोश्च यावन्ति रोमाणि तावत्संख्याकानि युगानि कृतत्रेतादीनि उभयतो मुखीं ददत्स्वर्गमाप्नोति पूर्वेण विधिना चेत् ॥ २०६ ॥

का पुनरुभयतोमुखी कथं तावत्तद्दानं महाफलमित्यत आह–

यावद्वत्सस्य पादौ द्वौ मुखं योन्यां च दृश्यते ।
तावद्गौः पृथिवी ज्ञेया यावद्गर्भं न मुञ्चति ॥ २०७ ॥

गर्भान्निर्गच्छतो वत्सस्य द्वौ पादौ मुखं च यावत्कालं योन्यां दृश्यते तावत्कालं उभयतोमुखमस्या अस्तीत्युभयतोमुखी यावत्कालं गर्भं न मुञ्चति तावत्सा गौः पृथिवीसमा ज्ञेया । अतः फलातिशयो युक्तः ॥ २०७ ॥

यथाकथंचिद्दत्वा गां धेनुं वा धेनुमेव वा ।
अरोगामपरिक्लिष्टां दाता स्वर्गे महीयते ॥ २०८ ॥

यथाकथंचिद्धेमशृङ्गाद्यभावेऽपि यथासंभवं पूर्वोक्तविधिना धेनुं दोग्ध्रीं अधेनुं वा अवन्ध्यां अरोगां रोगरहितां अपरिक्लिष्टां अत्यन्तादुर्बलां गां दत्वा दाता स्वर्गे महीयते पूज्यते ॥ २०८ ॥

श्रान्तसंवाहनं रोगिपरिचर्या सुरार्चनम् ।
पादशौचं द्विजोच्छिष्टमार्जनं गोप्रदानवत् ॥ २०९ ॥

श्रान्तस्यासनशयनादिदानेन श्रमापनयनं श्रान्तसंवाहनम् । रोगिणां परिचर्या यथाशक्त्यौषधादिदानेन । सुरार्चनं हरिहरहिरण्यगर्भादीनां गन्धमाल्यादिभिराराधनम् । पादशौचं द्विजानाम् । समानानामधिकानां च तेषामेवोच्छिष्टस्य संमार्जनं एतान्यनन्तरोक्तेन गोदानेन समानि ॥ २०९ ॥

भूदीपांश्चान्नवस्त्राम्भस्तिलसर्पिःप्रतिश्रयान् ।
नैवेशिकं स्वर्णधुर्यं दत्वा स्वर्गे महीयते ॥ २१० ॥

भूः फलप्रदा। दीपा देवायतनादिषु। प्रतिश्रयः प्रवासिनामाश्रयः। निवेशनार्थं यत्कन्या दीयते तन्नैवेशिकं । स्वर्णं सुवर्णं धुर्यो भारसहो बलीवर्दः । शेषं प्रसिद्धं एतान् दीपादीन् दत्वा स्वर्गलोके पूज्यते । स्वर्गफलं च भूमिदाना दीनां न फलान्तरव्युदासार्थम् । यत्किंचित्कुरुते पापं ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा । अपि गोचर्ममात्रेण भूमिदानेन शुद्ध्यति । तथा । वारिदस्तृप्तिमाप्नोति सुखमक्षय्यमन्नदः । तिलदश्च प्रजामिष्टां दीपदश्चक्षुरुत्तमम् । वासोदश्चन्द्रसालोक्यमश्विसालोक्यमश्वद इत्यादिफलान्तरश्रवणात्। गोचर्मलक्षणं च बृहस्पतिना दर्शितम्। सप्तहस्तेन दण्डेन त्रिंशद्दण्डं निवर्तनम्। दश तान्येव गोचर्म दत्वा स्वर्गे महीयते ॥ २१० ॥

गृहधान्याभयोपानच्छत्रमाल्यानुलेपनम् ।
यानं वृक्षं प्रियं शय्यां दत्वात्यन्तं सुखी भवेत् ॥ २११ ॥

गृहं प्रसिद्धं धान्यानि च शालिगोधूमादीनि अभयं भीतत्राणं उपानहौ छत्रं माल्यं मल्लिकादः । अनुलेपनं कुङ्कुमचन्दनादि । यानं रथादि । वृक्षमुपजीव्यमाम्रादिकं । प्रियं यद्यस्य प्रियं धर्मादिकं । शय्यां च दत्त्वात्यन्तं अतिशयेन सुखी भवति । न च हिरण्या-

दिवद्धस्ते दातुमशक्यत्वाद्धर्म्मादीनामसंभवः भूमिदानादावपि समानत्वात् । स्मृत्यन्तरेपि धर्मदानश्रवणात् । देवतानां गुरूणां च मातापित्रोस्तथैव च पुण्यं देयं प्रयत्नेन नापुण्यं चोदितं क्वचित् । अपुण्यदाने तदेव वर्धते प्रतिग्रहीतुरपि लोभादिना प्रवृत्तस्य । यः पापमबलं ज्ञात्वा प्रतिगृह्णाति दुर्मतिः । गर्हिताचरणात्तस्य पापं तावत्समाश्रयेत् । समं द्विगुणसाहस्रमानन्त्यं च प्रदातृष्विति स्मरणात् । इह च सर्वत्र देशकालपात्रविशेषा देयविशेषाद्दातृविशेषाद्दाने फलं मया प्रोक्तं हिंसायां तद्वदेवहीति प्रतिग्रहीतृवृत्तिविशेषाच्च दातृप्रतिग्रहीत्रोः फलतारतम्यं द्रष्टव्यम् ॥ २११ ॥

सर्वधर्ममयं ब्रह्म प्रदानेभ्योऽधिकं यतः ।
तद्ददत्समवाप्नोति ब्रह्मलोकमविच्युतम् ॥ २१२ ॥

यस्मात्सर्वधर्ममयं ब्रह्म अवबोधकत्वेन तस्मात्तद्दानं सर्वदानेभ्योऽप्यधिकं अतस्त द्ददध्यापनादिद्वारेण ब्रह्मलोकमवाप्नोति अविच्युतं च्युतिर्यथा न भवति । आभूतसंप्लवं ब्रह्मलोकेऽवतिष्ठते इत्यर्थः । अत्र च ब्रह्मदाने परस्वत्वापादनमात्रं दानं स्वत्वनिवृत्तेः कर्तुमशक्यत्वात् ॥ २१२ ॥

इदानीं सर्वप्रतिग्रहनिवृत्तिप्रसंगेऽपवादमाह-

प्रतिग्रहसमर्थोऽपि नादत्ते यः प्रतिग्रहम् ।
ये लोकादानशीलानां सतानाप्नोति पुष्कलान् ॥२१३॥

यः पात्रभूतोपि प्राप्तं प्रतिग्रहं सुवर्णादिकं नादत्ते न स्वीकरोति असौ यद्यत्प्राप्तं नोपादत्ते तत्तद्दानशीलानां ये लोकाः तान्समग्रानाप्नोति ॥ २१३ ॥

कुशाः शाकं पयो मत्स्या गन्धाः पुष्पं दधि क्षितिः ।
मांसं शय्यासनं धानाः प्रत्याख्येयं न वारि च ॥ २१४ ॥

धानाः भ्रष्टा यवाः । क्षितिर्मृत्तिका । शेषं प्रसिद्धं । एतत्कुशादिकं स्वयमुपानीतं नप्र त्याख्येयं चकाराद्गृहादि । शय्यां गृहान्कुशान्गन्धानापः पुष्पं मणीन्दधि । मत्स्यान्धानाः पयो मांसं शाकं चैव न निर्णुदेत् । तथा । गन्धोदकं मूलफलमन्नमभ्युद्यतं च यत् । सर्वतःप्रतिगृह्णीयान्मध्वाज्याभयदक्षिणामिति मनुस्मरणात् ॥ २१४ ॥

किमिति न प्रत्याख्येयमित्याह-

अयाचिताऽऽहृतं ग्राह्यमपि दुष्कृतकर्मणः ।
अन्यत्र कुलटाषण्ढपतितेभ्यस्तथा द्विषः ॥ २१५ ॥

यद्यस्मादयाचितमेतत्कुशाद्याहृतं दुष्कृतकारिणोपि संबन्धि ग्राह्यं किमुत यथोक्तकारिणः । तस्मान्नप्रत्याख्येयम् अन्यत्र कुलटाषण्ढपतितेभ्यः शत्रोश्च । कुलात्कुलमटन्तीति कुलटाः स्वैरिण्यादिकाः षण्ढस्तृतीयाप्रकृतिः ॥ २१५ ॥

प्रतिग्रहनिवृत्तेरपवादान्तरमाह–

देवातिथ्यर्चनकृते गुरुभृत्यार्थमेव च ।
सर्वतः प्रतिगृह्णीयादात्मवृत्त्यर्थमेव च ॥ २१६ ॥

देवतातिथ्यर्चनादेरावश्यकत्वात्तदर्थमनात्मकारणात् पतिताद्यत्यन्तं कुत्सितवर्ज्यं सर्वतः प्रतिगृह्णीयात् । गुरवो मातापित्रादयः । भृत्या भरणीयाः भार्यापुत्रादयः ॥ २१६ ॥

इति दानधर्मप्रकरणम् ।

अथ श्राद्धप्रकरणम् १०.

इदानीं श्राद्धप्रकरणमारभ्यते । श्राद्धं नामाऽदनीयस्य तत्स्थानीयस्य वा द्रव्यस्य प्रेतोद्देशेन श्रद्धया त्यागः । तच्च द्विविधं पार्वणमेकोद्दिष्टमिति । तत्र त्रिपुरुषोद्देशेन यत्क्रियते तत्पार्वणम् एकपुरुषोद्देशेन क्रियमाणमेकोद्दिष्टम् । पुनश्च त्रिविधं नित्यं नैमित्तिकं काम्यंचेति । तत्र नित्यं नियतनिमित्तोपाधौ चोदितमहरहरमावास्याष्टकादिषु । अनियतं नियतोपाधौ चोदितं नैमित्तिकं यथा पुत्रजन्मादिषु । फलकामनोपाधौ विहितं काम्यं यथा स्वर्गादिकामनायां कृत्तिकादिनक्षत्रेषु । पुनश्च पञ्चविधं अहरहः श्राद्धं पार्वणं वृद्धिश्राद्धमेकोद्दिष्टं सपिण्डीकरणंचेति । तत्राहरहः श्राद्धं अन्नं पितृमनुष्येभ्यः इत्यादिनोक्तम् । तथा च मनुः । दद्यादहरहः श्राद्धमन्नाद्येनोदकेन वा।पयोमूलफलैर्वापि पितृभ्यः प्रीतिमक्षयामिति ॥

अधुना पार्वणं वृद्धिश्राद्धं च दर्शयिष्यंस्तयोः कालानाह–

अमावास्याऽष्टका वृद्धिः कृष्णपक्षोऽयनद्वयम् ।
द्रव्यं ब्राह्मणसंपत्तिर्विषुवत्सूर्यसंक्रमः ॥ २१७ ॥
व्यतीपातोगजच्छाया ग्रहणं चन्द्रसूर्ययोः ।
श्राद्धं प्रतिरुचिश्चैव श्राद्धकालाः प्रकीर्तिताः ॥ २१८ ॥

यत्र दिने चन्द्रमा न दृश्यते सा अमावास्या तस्यामहर्द्वयव्यापिन्यामपराह्णव्यापिनी ग्राह्या । अपराह्णः पितॄणामिति वचनात् । अपराह्णश्च पञ्चधा विभक्ते दिने चतुर्थोभागस्त्रिमुहूर्तः । अष्टकाश्चतस्रः हेमन्तशिशिरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामष्टमीष्वष्टकाइत्याश्वलायनोक्ताः– वृद्धिः पुत्रजन्मादि । कृष्णपक्षोऽपरपक्षः । अयनद्वयं दक्षिणोत्तरसंज्ञकम् । द्रव्यं कृष्णसारमांसादिकं।ब्राह्मणसंपत्तिर्वक्ष्यमाणा।विषुवद्द्वयं मेषतुलयोः सूर्यगमनं। सूर्य संक्रमःआदित्यस्य राशेः राश्यन्तरगमनं। अयनविषुवतोः संक्रान्तित्वसिद्धेऽपि पृथगुपादानं फलातिशयप्रतिपादनार्थम् । व्यती पातो योगविशेषः। गजच्छाया यदेन्दुःपितृदैवत्ये हंसश्चैव करे स्थितः। याम्या तिथिर्भवेत्सा हि गजच्छाया प्रकीर्तितेति परिभाषिता । हस्तिच्छायेति केचित् सेह न

गृह्यते कालप्रक्रमात्।ग्रहणं सोमसूर्ययोरुपरागः।यदा च कर्तुःश्राद्धं प्रति रुचिर्भवति तदापि। चशब्दाद्युगादिप्रभृतयः।एते श्राद्धकालाः। यद्यपि चन्द्रसूर्यग्रहे नाद्यादिति ग्रहणे भोजननिषेधस्तथापिभोक्तुर्दोषोदातुरभ्युदयः ॥ २१७ ॥ २१८ ॥

अहरहःश्राद्धव्यतिरिक्तवक्ष्यमाणचतुर्विधश्राद्धेषु ब्राह्मणसंपत्तिमाह-

अग्र्याः सर्वेषु वेदेषु श्रोत्रियोब्रह्मविद्युवा ।
वेदार्थविज्ज्येष्ठसामा त्रिमधुस्त्रिसुपर्णिकः ॥ २१९ ॥

सर्वेषु वेदेषु ऋग्वेदादिषु अनन्यमनस्कतयाप्यस्खलिताध्ययनक्षमाअग्र्याः । श्रोत्रियः श्रुताध्ययनसंपन्नः। वक्ष्यमाणं ब्रह्म यो वेत्ति असौ ब्रह्मवित्। युवा मध्यमवयस्कः।सर्वस्येदं विशेषणं। मन्त्रब्राह्मणयोरर्थं वेत्तीति वेदार्थवित्।ज्येष्ठसामेतिसामविशेषस्तदध्ययनाङ्गं व्रतं च तद्व्रताचरणेन यस्तदधीते स ज्येष्ठसामा । त्रिमधुः ऋग्वेदैकदेशस्तद्व्रतं च तद्व्रताचरणेन तदधीते इति त्रिमधुः त्रिसुपर्णं ऋग्यजुषोरेकदेशस्तद्व्रतं चतद्व्रताचरणेन यस्तदधीते सत्रिसुपर्णिकः। एते ब्राह्मणाः श्राद्धसंपद इति वक्ष्यमाणक्रियासंबन्धः ॥ २१९ ॥

स्वस्त्रीयऋत्विग्जामातृयाज्यश्वशुरमातुलाः ।
त्रिणाचिकेतदौहित्रशिष्यसंबन्धिबान्धवाः ॥ २२० ॥

स्वस्त्रीयोभागिनेयः।ऋत्विगुक्तलक्षणः।जामाता दुहितुर्भर्ता । त्रिणाचिकेतं यजुर्वेदैकदेशः तद्व्रतं च तद्व्रताचरणेन यस्तदध्यायी सत्रिणाचिकेतः। अन्यत्प्रसिद्धं एते च पूर्वोक्ताग्र्यश्रोत्रियाद्यभावे वेदितव्यः । एषवै प्रथमः कल्पः प्रदाने हव्यकव्ययोः । अनुकल्पस्त्वयं प्रोक्तः सदा सद्भिरगर्हितइत्यभिधाय मनुना स्वस्त्रीयादीनामभिहितत्वात् ॥ २२० ॥

कर्मनिष्ठास्तपोनिष्ठाः पञ्चाग्निर्ब्रह्मचारिणः ।
पितृमातृपराश्चैव ब्राह्मणाः श्राद्धसंपदः ॥ २२१ ॥

कर्मनिष्ठाविहितानुष्ठानतत्पराः तपोनिष्ठास्तप शीलाः । सभ्यावसथ्यौ त्रेताग्नयश्च यस्यसन्ति स पञ्चाग्निः पञ्चाग्निविद्याध्यायी च।ब्रह्मचारी उपकुर्वाणको नैष्ठिकश्च । पितृमातृपरास्तत्पूजापराः। चकारात् ज्ञाननिष्ठादयः।ब्राह्मणाः न क्षत्रियादयः श्राद्धसंपदः श्राद्धेष्वक्षय्यफलसंपत्तिहेतवः ॥ २२१ ॥

रोगी हीनातिरिक्ताङ्गः काणः पौनर्भवस्तथा ।
अवकीर्णी कुण्डगोलौ कुनखी श्यावदन्तकः ॥ २२२ ॥

रोगी महारोगोपसृष्टः । हीनमतिरिक्तं वाङ्गं यस्यासौ हीनातिरिक्ताङ्गः । एकेनाक्ष्णा यः पश्यति स काणः । एतस्मादेवान्धबधिरवृद्धप्रजननखलतिदुश्चर्मप्रभृतयो निरस्ताः । पुनर्भूरुक्तलक्षणा तस्यां जातः पौनर्भवः । अवकीर्णी ब्रह्मचार्येवस्खलितब्रह्मचर्यः । कुण्डगोलौ परदारेषु जायेते द्वौ सुतौ कुण्डगोलकौ । पत्यौ जीवति कुण्डस्तु मृते भर्तरि

गोलकइत्येवमुक्तलक्षणकौ । कुनखी संकुचितनखः । श्यावदन्तकः स्वभावात्कृष्णदशनः एते श्राद्धे निन्दिताइति वक्ष्यमाणेन संबन्धः ॥ २२२ ॥

भृतकाध्यापकः क्लीबः कन्यादूष्यभिशस्तकः ।
मित्रध्रुक् पिशुनः सोमविक्रयी परिविन्दकः ॥ २२३ ॥

वेतनग्रहणेन योऽध्यापयति सभृतकाध्यापकः। वेतनदानेन च योऽधीते सोऽपि । क्लीबो नपुंसकः।असद्भिःसद्भिर्वा दोषैर्यः कन्यां दूषयति सकन्यादूषी।सताऽसता वा ब्रह्महत्यादिनाभियुक्तोऽभिशस्तः। मित्रध्रुक् मित्रद्रोही। परदोषसंकीर्तनशीलः पिशुनः । सोमविक्रयी यज्ञे सोमस्य विक्रेता । परिविन्दकः परिवेत्ता ज्येष्ठे अकृतदारे अकृताग्निपरिग्रहे वा यःकनीयान् दारपरिग्रहमग्निपरिग्रहं वा कुर्यात्सपरिवेत्ता । ज्येष्ठस्तु परिवित्तिः ।यथाह मनुः । दाराग्निहोत्रसंयोगं यःकरोत्यग्रजे स्थिते। परिवेत्ता स विज्ञेयःपरिवित्तिस्तु पूर्वजइति । एवं दातृयाजकावपि । परिवित्तिः परिवेत्ता च यया च परिविद्यते । सर्वे ते नरकं यान्ति दातृयाजकपञ्चमाइति ॥ २२३ ॥

मातापितृगुरुत्यागी कुण्डाशी वृषलात्मजः ।
परपूर्वापतिः स्तेनः कर्मदुष्टाश्च निन्दिताः ॥ २२४ ॥

विनाकारणेन मातापितृगुरूंस्त्यजति स मातापितृगुरुत्यागी । एवं भार्यापुत्रत्याग्यपि । वृद्धौ च मातापितरौ साध्वी भार्या सुतः शिशुः । अप्यकार्यशतं कृत्वा भर्तव्यामनुरब्रवीदितिसमाननिर्देशात् । कुण्डस्यान्नं योऽश्नात्यसौ कुण्डाशी ।एवं गोलकस्यापि ।यस्तयोरन्नमश्नाति सकुण्डाशी प्रकीर्तितइतिवचनात्। वृषलोनिर्धर्मस्तत्सुतोवृषलात्मजः । परपूर्वा पुनर्भूः तस्याः पतिः।अदत्तादायी स्तेनः। कर्मदुष्टाः शास्त्रविरुद्धकारिणः।चकारात्कितवदेवलकप्रभृतयः। एते श्राद्धे निन्दिताःप्रतिषिद्धाः अग्र्याः सर्वेषु वेदेष्वित्यादिना श्राद्धयोग्यब्राह्मणप्रतिपादनेनैव तद्व्यतिरिक्तानामयोग्यत्वे सिद्धेऽपि पुनःकेषांचिद्रोग्यादीनां प्रतिषेधवचनं उक्तलक्षणब्राह्मणासंभवे प्रतिषेधरहितानां प्राप्त्यर्थम् ॥ २२४ ॥

एवं श्राद्धकालान् ब्राह्मणांश्चोक्त्वाधुना पार्वणप्रयोगमाह–

निमन्त्रयेत पूर्वेद्युर्ब्राह्मणानात्मवाञ् शुचिः ।
तैश्चापि संयतैर्भाव्यं मनोवाक्कायकर्मभिः ॥ २२५ ॥

पूर्वोक्तान्ब्राह्मणान् श्राद्धे क्षणः क्रियतामिति पूर्वेद्युर्निमंत्रयेत् प्रार्थनया क्षणमभ्युपगमयेत् । अपरेद्युर्वा । पूर्वेद्युरपरेद्युर्वा श्राद्धकर्मण्यवस्थिते । निमन्त्रयेत त्र्यवरान् सम्यग्विप्रान् यथोदितानिति मनुस्मरणात् । आत्मवान् शोकोन्मादादिरहितः सन् दोषवान्नभवति। यद्वा आत्मवान् नियतेन्द्रियोभवेत् । शुचिः प्रयतश्च । तैरपि निमन्त्रितैर्ब्राह्मणैर्मनोवाक्कायव्यापारैःसंयतैर्नियतैर्भवितव्यम ॥ २२५ ॥

अपराह्णे समभ्यर्च्य स्वागतेनागतांस्तु तान् ।
पवित्रपाणिराचान्तानासनेषूपवेशयेत् ॥ २२६ ॥

अपराह्णे तूक्तलक्षणे तान्निमन्त्रितान्ब्राह्मणानाहूयस्वागतवचनेन पूजयित्वा कृतपादधावनानाचान्तान् क्लृप्तेष्वासनेषु पवित्रपाणिः पवित्रपाणीनुपवेशयेत् । यद्यपि सामान्येनापराह्णे इत्युक्तं तथापि कुतपे प्रारभ्य तदादिपञ्चममुहूर्तेषु परिसमापनं श्रेयस्करम् । अह्नोमूहूर्ता विख्याता दशपञ्चच सर्वदा । तत्राष्टमो मुहूर्तोयः सकालः कुतपः स्मृतः । मध्याह्ने सर्वदा यस्मान्मन्दीभवति भास्करः । तस्मादनन्तफलदस्तत्रारम्भोविशिष्यते । ऊर्ध्वं मुहूर्तात्कुतपाद्यन्मुहूर्तचतुष्टयम् । मुहूर्तपञ्चकं ह्येतत्स्वधाभवनमिष्यते इति वचनात्। तथान्यदपि श्राद्धोपयोगि कुतपसंज्ञकमुक्तम् । मध्याह्नः खड्गपात्रं च तथा नेपालकम्बलः । रौप्यं दर्भास्तिलागावो दौहित्रश्चाष्टमः स्मृतः । पापं कुत्सितमित्याहुस्तस्य संतापकारिणः । अष्टावेते यतस्तस्मात्कुतपा इति विश्रुताः इति ॥ २२६ ॥

युग्मान्दैवे यथाशक्ति पित्र्येऽयुग्मांस्तथैव च ।
परिस्तृते शुचौ देशे दक्षिणाप्रवणे तथा ॥ २२७ ॥

दैवे आभ्युदयिके श्राद्धे युग्मान् समान् ब्राह्मणान् उपवेशयेत् । कथं यथाशक्तिशक्तिमनतिक्रम्य । तत्र वैश्वदेवे द्वौ द्वौ मात्रादीनां तिसृणामेकैकस्या द्वौद्वौ तिसृणां वा द्वौ एवं पित्रादीनामेकैकस्य द्वौद्वौ त्रयाणां वा द्वौ । एवं मातामहादीनां च वर्गत्रयेऽपि वैश्वदेवं तन्त्रं वा । पित्र्ये पार्वणश्राद्धे अयुग्मान्विषमानुपवेशयेदितिसंबध्यते । एतच्च परिस्तृते सर्वतः प्रच्छादिते शुचौ गोमयादिनोपलिप्ते दक्षिणाप्रवणे दक्षिणतोऽवनते देशे कार्यम् ॥ २२७ ॥

अयुग्मान्पित्र्य इति पार्वणश्राद्धाङ्गभूते वैश्वदेवेप्ययुग्मप्रसंगे इदमारभ्यते-

द्वौ दैवे प्राक् त्रयः पित्र्ये उदगेकैकमेव वा ।
मातामहानामप्येवं तन्त्रं वा वैश्वदेविकम् ॥ २२८ ॥

'द्वौ दैवे' इति । दैवे वैश्वदेवे द्वौ ब्राह्मणौ प्राङ्मुखावुपवेश्यौ । पित्र्ये अयुग्मानित्यविशेषप्रसंगे विशेषउच्यते । त्रयः पित्र्ये इति । पित्र्ये पित्रादिस्थाने त्रयः उदङ्मुखा उपवेश्याः । पक्षान्तरमाह एकैकमेव वा । वैश्वदेवे पित्र्ये च एकमेकमुपवेशयेत् । संभवतो विकल्पः । मातामहानामप्येवं श्राद्धे निमन्त्रणादि द्वौ दैवे प्राक् त्रयः पित्र्ये उदगेकैकमेववेत्येवमतं पितृश्राद्धवत्कर्तव्यम् । पितृश्राद्धे मातामहश्राद्धे च वैश्वदेविकं वैश्वदेवतन्त्रेण वा कर्तव्यम् । तन्त्रशब्दः समुदायवाचकः इति । यदा तु द्वावेव ब्राह्मणौ लब्धौ तदा तु वैश्वदेवे पात्रं प्रकल्प्य उभयत्रैकैकं ब्राह्मणं नियुञ्ज्यात् । यथाह

वसिष्ठः ।'यद्येकं भोजयेच्छ्राद्धे दैवं तत्र कथं भवेत् । अन्नं पात्रे समुद्धृत्य सर्वस्य प्रकृतस्यच । देवतायतने कृत्वा ततः श्राद्धं प्रवर्तयेत् ।प्रास्येदन्नंतदग्नौ तु दद्याद्वा ब्रह्मचारिणे' इति ॥ २२८ ॥

पाणिप्रक्षालनं दत्त्वा विष्टरार्थं कुशानपि ।
आवाहयेदनुज्ञातो विश्वेदेवासइत्यृचा ॥ २२९ ॥

तदनन्तरंवैश्वदेवार्थं ब्राह्मणहस्ते जलं दत्वा विष्टरार्थं कुशांश्च युग्मान् द्विगुणितानासने दक्षिणतो दत्वा विश्वान्देवानावाहयिष्ये इति ब्राह्मणान् पृष्ट्वा तैरावाहयेत्यनुज्ञातो विश्वेदेवासआगतेत्यनया ऋचा आगच्छन्तुमहाभागाइत्यनेन च स्मार्तेन मन्त्रेण तानावाहयेत् । एतच्च यज्ञोपवीतिना सव्येन च प्रदक्षिणं च कार्यम् । अपसव्यं ततः कृत्वा पितॄणामप्रदक्षिणमिति पित्र्ये विशेषस्मरणात् ॥ २२९ ॥

यवैरन्ववकीर्याथ भाजने सपवित्रके ।
शन्नोदेव्या पयः क्षिप्त्वा यवोसीति यवांस्तथा ॥ २३० ॥
यादिव्या इति मन्त्रेण हस्तेष्वर्घ्यं विनिक्षिपेत् ।

ततो विश्वेदेवार्थं ब्राह्मणसमीपे भूमिं प्रादक्षिण्येन यवैरन्ववकीर्य अनन्तरं तैजसादिभाजने सपवित्रके कुशयुग्मान्तर्हिते शन्नोदेवीरभिष्टयइत्यनयर्चाऽपःक्षिप्त्वा यवोसिधान्यराजोवेत्यादिना मन्त्रेण यवान् ॥ २३० ॥ ततो गन्धपुष्पाणि च क्षिप्त्वानन्तरमर्घ्यपात्रपवित्रान्तर्हितेषु ब्राह्मणहस्तेषु यादिव्या आपः पयसेत्यादिना मन्त्रेण विश्वेदेवा इदं वोऽर्घ्यं इत्यर्घ्योदकं विनिक्षिपेत् ॥

दत्त्वोदकं गन्धमाल्यं धूपदानं सदीपकम् ॥ २३१ ॥
तथाच्छादनदानं च करशौचार्थमम्बुच ।
अपसव्यं ततः कृत्वा पितॄणामप्रदक्षिणम् ॥ २३२ ॥

अथ करशौचार्थमुदकं दत्त्वा यथाक्रमं गन्धपुष्पं धूपदीपदानं कुर्यात् । तथाच्छादनदानं च । गन्धादीनां स्मृत्यन्तरोक्तोविशेषो द्रष्टव्यः । चन्दनकुङ्कुमकर्पूरागुरुपद्मकान्युपलेपनार्थमिति विष्णुनोक्तम् । पुष्पाणि च । श्राद्धे जात्यः प्रशस्ताः स्युर्मल्लिकाश्वेतयूथिका । जलोद्भवानि सर्वाणि कुसुमानि च चम्पकमित्युक्तानि । वर्ज्यानि च उग्रगन्धीन्यगन्धीनि चैत्यवृक्षोद्भवानि च । पुष्पाणि वर्जनीयानि रक्तवर्णानि यानि च । न कण्टकिजं अकण्टकिजमपि शुक्लं सुगन्धि यत्तद्दद्यात् । न रक्तं रक्तमपि कुंकुमं जलजं च दद्यादित्यादीनि द्रष्टव्यानि । धूपे च विशेषो विष्णुनोक्तः । प्राण्यङ्गं सर्वं धूपार्थं न दद्यात् । घृतमधुसंयुक्तं गुग्गुलं श्रीखण्डागरुदेवदारुसरलादि दद्यादिति । दीपे च विशेषः शङ्खेनोक्तः । घृतेन दीपो दातव्यस्तिलतैलेन वा पुनः । वसामेदोद्भवं दीपं प्रय

त्वेन विवर्जयेत् । आच्छादनं च शुभ्रं नवमहतं सदशं दद्यादिति । एतच्च सर्वं वैश्वदेवानुष्ठानकाण्डमुदङ्मुखः कुर्यात् । पित्र्यं काण्डं दक्षिणामुखः । यथाह वृद्धशातातपः । उदङ्मुखस्तु देवानां पितॄणां दक्षिणामुखः । प्रदद्यात्पार्वणे सर्वं देवपूर्वं विधानत इति ॥ २३१ ॥ २३२ ॥

द्विगुणांस्तु कुशान्दत्वा ह्युशन्तस्त्वेत्यृचा पितॄन् ।
आवाह्य तदनुज्ञातो जपेदायन्तुनस्ततः ॥ २३३ ॥

ततो वैश्वदेवकाण्डानन्तरमपसव्यं यज्ञोपवीतं प्राचीनावीतं कृत्वा अत्र ततइति वदता काण्डानुसमयो दर्शितः । पित्रादीनां त्रयाणां अयुग्मान्कुशान्द्विगुणभुग्नान् अप्रदक्षिणं वामतो विष्टरार्थमासनेषूदकपूर्वकं दत्वा पुनरुदकं दद्यात् । अपः प्रदाय द्विगुणभुग्नान्कुशान्दत्वाऽपःप्रदायेत्याश्वलायनस्मरणात् । एतच्चाद्यन्तयोरुदकदानं वैश्वदेवे पित्र्ये च प्रतिपदार्थप्रतिपादनार्थं द्रष्टव्यम् । अथ पितॄन् पितामहान् प्रपितामहानावाहयिष्यइति ब्राह्मणान्पृष्ट्वा आवाहयेति तैरनुज्ञातः उशन्तस्त्वानिधीमहीत्यनया ऋचा पित्रादीनावाह्य आयन्तुनःपितर इत्यादिना मन्त्रेणोपतिष्ठेत् ॥ २३३ ॥

अपहता इति तिलान्विकीर्य च समन्ततः ।
यवार्थास्तु तिलैः कार्याः कुर्यादर्घ्यादि पूर्ववत् ॥ २३४ ॥
दत्त्वार्घ्यं संस्रवांस्तेषां पात्रे कृत्वा विधानतः ।
पितृभ्यः स्थानमसीति न्युब्जं पात्रं करोत्यधः॥२३५॥

यवार्थायवसाध्यानि कार्याणि अवकिरणादीनि तिलैः कर्तव्यानि । ततोऽर्घ्यपात्रासादनाच्छादनान्तं पूर्ववत्कुर्यात् । तत्रायं विशेषः । तिलानपहतासुरारक्षांसीत्यादिना मन्त्रेण ब्राह्मणान्परितोऽप्रदक्षिणमन्ववकीर्य राजतादिपात्रेषु त्रिष्वयुग्मकुशनिर्मितकूर्चान्तर्हितेषु शन्नोदेवीरिति मन्त्रेणापः क्षिप्त्वा तिलोसिसोमदैवत्यइत्यादिमन्त्रेण तिलान्पुष्पगन्धानि च क्षिप्त्वा स्वधार्घ्य इति ब्राह्मणानां पुरतोऽर्घ्यपात्राणि स्थापयित्वा यादिव्याइति मन्त्रान्ते पितरिदंतेऽर्घ्यंपितामहेदंतेऽर्घ्यं प्रपितामहेदंतेऽर्घ्यमिति ब्राह्मणानां हस्तेष्वर्घ्यं दद्यात् । एकैकमुभयत्र वेत्यस्मिन्नपि पक्षे पात्रत्रयं कार्यम्। एवमर्घ्यं दत्त्वा तेषामर्घ्याणां संस्रवान् ब्राह्मणहस्तगलितार्घोदकानि पितृपात्रे गृहीत्वा दक्षिणाग्रं कुशस्तम्बं भूमौ निधाय तस्योपरि पितृभ्यः स्थानमसीत्यनेन मन्त्रेण तत्पात्रं न्युब्जमधोमुखं कुर्यात् । तस्योपरि अर्घ्यपात्रपवित्राणि निदध्यात् । अनन्तरं गन्धपुष्पधूपदीपाच्छादनानि पितरयंते गन्धः पितरिदं ते पुष्पमित्यादिना प्रयोगेण दद्यात् ॥ २३४ ॥ २३५ ॥

अग्नौ करिष्यन्नादाय पृच्छत्यन्नं घृतप्लुतम् ।
कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातो हुत्वाग्नौ पितृयज्ञवत् ॥ २३६ ॥
हुतशेषं प्रदद्यात्तु भाजनेषु समाहितः ।
यथालाभोपपन्नेषु रौप्येषु च विशेषतः ॥ २३७ ॥

अनन्तरमग्नौ करिष्यन्घृतप्लुतं घृताक्तमन्नमादाय ब्राह्मणान् पृच्छेदग्नौ करिष्ये इति । घृतग्रहणं सूपशाकादिनिवृत्त्यर्थम् । ततस्तैः कुरुष्वेत्यभ्यनुज्ञातः प्राचीनावीत्यग्निमुपसमाधाय मेक्षणेनादायावदानसंपदा जुहुयात् । सोमायपितृमतेस्वधानमः । अग्नयेकव्यवाहनायस्वधानमइति पिण्डपितृयज्ञकल्पेनाग्नौ हुत्वा मेक्षणमनुप्रहृत्य हुतशेषं मृन्मयवर्ज्यं यथालाभोपपन्नेषु विशेषतो रौप्येषु पित्रादिभाजनेषु दद्यात् । न वैश्वदेवभाजनेषु । समाहितोऽनन्यमनस्कः । अत्र यद्यप्यग्नावित्यविशेषेणोक्तं तथाप्याहिताग्नेः सर्वाधानपक्षे औपासनाग्नेरभावात् पिण्डपितृयज्ञान्तरभाविनि पार्वणश्राद्धे विहितदक्षिणाग्नेः सन्निधानाद्दक्षिणाग्नौ होमः । कर्म स्मार्तं विवाहाग्नावित्यस्यापवाददर्शनात् । यथाह मार्कण्डेयः । आहिताग्निस्तु जुहुयाद्दक्षिणाग्नौ समाहितः । अनाहिताग्निस्त्वौपसदअग्न्यभावे द्विजेऽप्सुवेति। अर्धाधानपक्षे त्वौपासनाग्निसद्भावादाहिताग्नेरनाहिताग्नेरप्यौपासनाग्नावेवाग्नौकरणहोमः । एवमन्वष्टकादिषु त्रिष्वपि पिण्डपितृयज्ञकल्पातिदेशात । काम्यादिषु चतुर्षु ब्राह्मणपाणावेव होमः।यथाहुर्गृह्यकाराः।अन्वष्टक्यं च पूर्वेद्युर्मासि मास्यथ पार्वणम् ।काम्यमभ्युदयेऽष्टम्यामेकोद्दिष्टमथाष्टमम्।चतुर्ष्वाद्येषु साग्नीनां वह्नौ होमोविधीयते।पित्र्यब्राह्मणहस्तेस्यादुत्तरेषुचतुर्ष्वपि।अस्यार्थः।हिमन्तशिशिरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामष्टमीष्वष्टकाइत्यष्टकाविहिताः । तत्र नवम्यां यत्क्रियतेतदन्वष्टक्यं सप्तम्यां क्रियमाणं पूर्वेद्युः मासि मासि कृष्णपक्षे पञ्चमीप्रभृतिषु यस्यां कस्यांचित्तिथावन्वष्टक्यातिदेशेन यद्विहितं अमावास्यायां पिण्डपितृयज्ञानन्तरं यद्विहितं तत्पार्वणम् । स्वर्गादिकामनायां कृत्तिकादिनक्षत्रेषु यद्विहितं तत्काम्यम् । अभ्युदयेषु पुत्रोत्पत्त्यादिषु तडागारामदेवताप्रतिष्ठादिषु च यद्विहितम् । अष्टम्यां या अष्टका विहिता । एकोद्दिष्टम् । अत्रैकोद्दिष्टशब्देन सपिण्डीकरणं लक्षयति। तत्रैकोद्दिष्टस्यापि सद्भावात् । न केवलं पार्वणस्य साक्षादेकोद्दिष्टे तदभावात् । अथवा गृह्यभाष्यकारमतेन साक्षादेकोद्दिष्टेऽपि पाणिहोमस्य सद्भावात्साक्षादेकोद्दिष्टमेव । एतेषामष्टानामाद्येषु चतुर्षु साग्निकस्याग्नौ होमः । उत्तरेषु चतुर्षु पित्र्यब्राह्मणहस्ते निरग्निकस्यापि प्रमीतपितृकस्य द्विजस्य पार्वणं नित्यमिति तस्यापि पाणावेव होमः । न निर्वपति यः श्राद्धं प्रमीतपितृको द्विजः। इन्दुक्षये मासि मासि प्रायश्चित्तीयते तु स इति वचनात्। एवं काम्याभ्युदयिकाष्टकैकोद्दिष्टेषु पाणावेव । अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणावेवोपपादयेदिति मनुस्मरणात् । पाणिदत्तस्य पृथग्ग्रासप्रतिषेधउच्यते । यथाहुर्गृह्यकाराः । अन्नं पाणितले दत्तं पृथगश्नन्त्यबुद्धयः । पितरस्तेन तृप्यन्ति शेषान्नं न लभन्ति ते । यच्च पाणितले दत्तं यच्चान्यदुपकल्पितम् । एकीभावेन भोक्तव्यं पृथग्भावोन विद्यते इति ॥२३६॥२३७॥

दत्त्वान्नं पृथिवीपात्रमिति पात्राभिमन्त्रणम् ।
कृत्वेदंविष्णुरित्यन्ने द्विजाङ्गुष्ठं निवेशयेत् ॥ २३८ ॥

अन्नमोदनसूपपायसघृतादिकं भाजनेषु दत्त्वा पृथिवीतेपात्रमित्यादिना मन्त्रेण पात्राभिमन्त्रणं कृत्वा इदंविष्णुर्विचक्रमे इत्यनया ऋचा अन्ने द्विजाङ्गुष्ठं निवेशयेत् । तत्रच वैश्वदेवे यज्ञोपवीती विष्णो हव्यं रक्षेति । पित्र्ये प्राचीनावीती विष्णो कव्यंरक्षेति । विष्णो हव्यं च कव्यं च ब्रूयाद्रक्षेति वै क्रमादिति मनुस्मरणात् ॥ २३८ ॥

सव्याहृतिकां गायत्रीं मधुवाता इति त्र्यृचम् ।
जप्त्वा यथासुखं वाच्यं भुञ्जीरंस्तेऽपि वाग्यताः ॥ २३९ ॥

अनन्तरं विश्वेभ्यो देवेभ्यइदमन्नं परिविष्टंपरिवेक्ष्यमाणं चातृप्तेरिति यवोदकेन दैवे निवेद्य तथा पित्रेअमुकगोत्रायामुकशर्मणे इदमन्नंपरिविष्टंपरिवेक्ष्यमाणंचातृप्तेरिति तिलोदकप्रदानेन पित्रे निवेद्य एवं पितामहाय प्रपितामहाय च निवेद्यानन्तरमापोशनं दत्त्वा पूर्वोक्ताभिर्व्याहृतिभिः सहितां गायत्रीं मधुवाताइति त्र्यृचं मधुमधुमध्विति त्रिवारं जप्त्वा यथासुखंजुषध्वमिति ब्रूयात् । संकल्प्य पितृदेवेभ्यः सावित्रीं मधुमज्जपः । श्राद्धं निवेद्याशानं जुषप्रैषोऽथ भोजनम् । तथा गायत्रीं त्रिः सकृद्वापि जपेद्व्याहृतिपूर्विकाम् । मधुवाता इति त्र्यृचं मध्वित्येतत्त्रिकं तथेति पारस्करादिवचनात् । भुञ्जीरंस्तेऽपि वाग्यताः तेऽपि ब्राह्मणावाग्यताःमौनिनो भुञ्जीरन् ॥ २३९ ॥

अन्नमिष्टं हविष्यं च दद्यादक्रोधनोऽत्वरः ।
आतृप्तेस्तु पवित्राणि जप्त्वा पूर्वजपं तथा ॥ २४० ॥

अन्नं भक्ष्यभोज्यलेह्यचोष्यपेयात्मकं पञ्चविधं इष्टं यद्ब्राह्मणाय प्रेताय कर्त्रे वा रोचते हविष्यं श्राद्धहविर्योग्यं व्रीहिशालियवगोधूममुद्गमाषमुन्यन्नकालशाकमहाशल्कैलाशुण्ठीमरीचहिङ्गुगुडशर्कराकर्पूरसैन्धवसांभरपनसनालिकेरकदलीबदरगव्यपयोदधिघृतपायसमधुमांसप्रभृति स्मृत्यन्तरप्रसिद्धं वेदितव्यम् । हविष्यमित्यनेनैवायोग्यस्य स्मृत्यन्तरप्रतिषिद्धस्य कोद्रवमसूरचणककुलित्थपुलाकनिष्पावराजमाषकूश्माण्डवार्ताकबृहतीद्वयोपोदिकीवंशांकुरपिप्पलीवचाशतपुष्पोषरबिडालवणमाहिषचामरक्षीरदधिघृतपायसादीनांनिवृत्तिः । अक्रोधनः क्रोधहेतुसंभवेऽपि । अत्वरोऽव्यग्रः । आतृप्तेर्दद्यादिति संबन्धः । तुशब्दाद्यथा किंचिदुच्छिष्यते तथा दद्यात् । उच्छेषणस्य दासवर्गभागधेयत्वात् । उच्छेषणं भूमिगतमजिह्मस्याशठस्यच । दासवर्गस्य तत्पित्र्ये भागधेयं प्रचक्षते इति मनुस्मरणात् । तथा आतृप्तेः पवित्राणि पुरुषसूक्तपावमानीप्रभृतीनि जप्त्वा तृप्तान् ज्ञात्वा पूर्वोक्तं जपं च सव्याहृतिकामित्युक्तंजपेत् ॥ २४० ॥

अन्नमादाय तृप्ताः स्थ शेषं चैवानुमान्य च ।
तदन्नं विकिरेद्भूमौ दद्याच्चापः सकृत्सकृत् ॥ २४१ ॥

अनन्तरं सर्वमन्नमादाय तृप्ताः स्थेति तान्पृष्ट्वा तृप्ताः स्म इति तैरुक्तः शेषमप्यस्ति किंक्रियतामिति पृष्ट्वा इष्टैः सहोपभुज्यतामित्यभ्युपगम्य तदन्नं पितृस्थानब्राह्मणस्य पुरस्तादुच्छिष्टसन्निधौ दक्षिणाग्रदर्भान्तरितायां भूमौ तिलोदकप्रक्षेपपूर्वकं येअग्निदग्धा इत्यनया ऋचा निक्षिप्य पुनस्तिलोदकं प्रक्षिपेत् । तदनन्तरं ब्राह्मणहस्तेषु गण्डूषार्थं सकृत्सकृदपोदद्यात् ॥ २४१ ॥

सर्वमन्नमुपादाय सतिलं दक्षिणामुखः ।
उच्छिष्टसन्निधौ पिण्डान्दद्याद्वै पितृयज्ञवत् ॥ २४२ ॥

पिण्डपितृयज्ञकल्पातिदेशेन चरुश्रपणसद्भावे अग्नौकरणशिष्टचरुशेषेण सह सर्वमन्नमुपादायाग्निसन्निधौ पिण्डान्दद्यात्। तदभावे ब्राह्मणार्थं कृतमन्नं सर्वमुपादाय सतिलं तिलमिश्रं दक्षिणामुखः उच्छिष्टसन्निधौ पिण्डपितृयज्ञकल्पेन पिण्डान्दद्यात् ॥ २४२ ॥

मातामहानामप्येवं दद्यादाचमनं ततः ।
स्वस्ति वाच्यं ततः कुर्यादक्षय्योदकमेव च ॥ २४३ ॥

मातामहानामपि विश्वेदेवावाहनादिपिण्डप्रदानपर्यन्तं कर्म एवमेवकर्तव्यम् ।आनन्तरं ब्राह्मणानामाचमनं दद्यात्। स्वस्ति वाच्यं ततः कुर्यात् स्वस्ति ब्रूतेति ब्राह्मणान् स्वस्ति वाचयेत् । तैश्च स्वस्तीत्युक्ते अक्षय्यमस्त्विति ब्रूतेति ब्राह्मणहस्ते उदकदानं कुर्यात्। तैश्चाक्षय्यमस्त्विति वक्तव्यम् ॥ २४३ ॥

दत्वा तु दक्षिणां शक्त्या स्वधाकारमुदाहरेत् ।
वाच्यतामित्यनुज्ञातः प्रकृतेभ्यः स्वधोच्यताम्॥ २४४ ॥

अनन्तरं यथाशक्ति हिरण्यरजतादिदक्षिणां दत्वा स्वधांवाचयिष्ये इत्युक्त्वा तैर्ब्राह्मणैर्वाच्यतामित्यनुज्ञातः प्रकृतेभ्यः पित्रादिभ्यः मातामहादिभ्यश्च स्वधोच्यतामिति स्वधाकारमुदाहरेत् ॥ २४४ ॥

ब्रूयुरस्तु स्वधेत्युक्ते भूमौ सिञ्चेत्ततो जलम् ।
विश्वेदेवाश्च प्रीयन्तां विप्रैश्चोक्तमिदं जपेत् ॥ २४५ ॥

ते च ब्राह्मणा अस्तुस्वधेति ब्रूयुः । तैरेवमुक्ते अनन्तरं कमण्डलुना भूमौ उदकं सिञ्चेत् । ततो विश्वेदेवाःप्रीयन्तामिति ब्रूयात् । ब्राह्मणैश्च प्रीयंतांविश्वेदेवा इत्युक्तं इदमनन्तरोच्यमानं जपेत ॥ २४५ ॥

दातारो नोऽभिवर्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च ।
श्रद्धा च नो माव्यगमद्बहु देयं च नोऽस्तु ॥ २४६ ॥

दातारो हिरण्यादेः नोऽस्माकं कुलेऽभिवर्धन्तां बहवो भवन्तु । वेदाश्च वर्धन्तां अध्ययनाध्यापनतदर्थज्ञानानुष्ठानद्वारेण । सन्ततिश्च पुत्रपौत्रादिपरम्परया । श्रद्धा च पित्र्यकर्मण्यास्था नोऽस्माकं माव्यगमत् मा गच्छतु । देयं च हिरण्यादि बहु अपर्यन्तं अस्माकं भवत्विति जपेदित्यर्थः ॥ २४६ ॥

इत्युक्त्वोक्त्वा प्रिया वाचः प्रणिपत्य विसर्जयेत् ।
वाजेवाज इति प्रीतः पितृपूर्वं विसर्जनम् ॥ २४७ ॥

एवं पूर्वोक्तं प्रार्थनान्मन्त्रं जप्त्वा उक्त्वा च प्रिया वाचः धन्या वयं भवच्चरणयुगलरजःपवित्रीकृतमस्मन्मन्दिरं शाकाद्यशनक्लेशमविगणय्य भवद्भिरनुगृहीता वयमित्येवंरूपाः । प्रणिपत्य प्रदक्षिणापूर्वं नमस्कृत्य विसर्जयेत् । कथं विसर्जयेदित्याह । वाजे वाजेवतवाजिनोन इत्यनया ऋचा पितृपूर्वं प्रपितामहादि विश्वेदेवान्तं दर्भान्वारम्भेण उत्तिष्ठंतु पितर इति प्रीतः सुप्रीतमना विसर्जनं कुर्यात् ॥ २४७ ॥

यस्मिंस्ते संस्रवाः पूर्वमर्घ्यपात्रे निवेशिताः ।
पितृपात्रं तदुत्तानं कृत्वा विप्रान्विसर्जयेत् ॥ २४८ ॥

यस्मिन्नर्घ्यपात्रे पूर्वमर्घ्यदानान्ते संस्रवा ब्राह्मणहस्तगलिताघ्योदकानि निवेशिताः स्थापिताः तत्पितृपात्रं न्युब्जं सदुत्तानमूर्ध्वमुखं कृत्वा विप्रान्विसर्जयेत् । एतच्चाशीर्मन्त्रजपादूर्ध्वं वाजेवाजे इत्यतः प्राक् द्रष्टव्यम् । कृत्वा विसर्जयेदिति क्त्वाप्रत्ययश्रवणात् ॥ २४८ ॥

प्रदक्षिणमनुव्रज्य भुञ्जीत पितृसेवितम् ।
ब्रह्मचारी भवेत्तां तु रजनीं ब्राह्मणैः सह ॥ २४९ ॥

अनन्तरमासीमान्तं ब्राह्मणाननुव्रज्य तैरास्यतामित्यनुज्ञातः तान्प्रदक्षिणीकृत्य प्रतिनिवृत्तः पितृसेवितं श्राद्धशिष्टमिष्टैः सह भुञ्जीत । नियमएवायं न परिसंख्या । मांसे तु यथारुचीति द्विजकाम्ययेत्यत्रोक्तम् । यस्मिन्दिने श्राद्धं कृतं तत्संबन्धिनीं रात्रिं भोक्तृभिर्ब्राह्मणैः सह कर्ता ब्रह्मचारी भवेत् । तुशब्दात्पुनर्भोजनादिरहितोपि भवेत् । दन्तधावनताम्बूलं स्निग्धस्नानमभोजनम् । रत्यौषधपरान्नानि श्राद्धकृत्सप्त वर्जयेत् । पुनर्भोजनमध्वानं भाराध्ययनमैथुनम् । दानं प्रतिग्रहं होमं श्राद्धभुक्त्वष्ट वर्जयेदिति वचनात् ॥ २४९ ॥

एवं पार्वणं श्राद्धमुक्त्वेदानीं वृद्धिश्राद्धमाह-

एवं प्रदक्षिणावृत्को वृद्धौ नान्दीमुखान्पितॄन् ।
यजेत दधिकर्कन्धुमिश्रान्पिण्डान्यवैः क्रियाः ॥ २५० ॥

वृद्धौ पुत्रजन्मादिनिमित्ते श्राद्धे एवमुक्तेन प्रकारेण पितॄन्यजेत पूजयेत् तत्र । विशेषमाह । प्रदक्षिणावृत्कइति । प्रदक्षिणा आवृत् अनुष्ठानपद्धतिर्यस्यासौ प्रदक्षिणावृत्कः प्रदक्षिणप्रचारइति यावत् । नान्दीमुखानिति पितॄणां विशेषणम् । अतश्चावाहनादौ नान्दीमुखान्पितॄनावाहयिष्ये नान्दीमुखान् पितामहानित्यादिप्रयोगो द्रष्टव्यः । कथं यजेतत्याह । दधिकर्कन्धुमिश्रान् कर्कन्धुर्बदरीफलं दध्ना बदरीफलैश्च मिश्रान् पिण्डान्दत्वा यजेतेति संबध्यते । तिलसाध्याः सर्वाः क्रिया यवैः कर्तव्याः । अत्र चब्राह्मणसंख्या दर्शितैव युग्मान्दैवे यथाशक्तीति । अत्र प्रदक्षिणावृत्कादिपरिगणनमन्येषामपि स्मृत्यन्तरोक्तानां विशेषधर्माणां प्रदर्शनार्थम् । यथाहाश्वलायनः । अथाभ्युदयिके युग्मा ब्राह्मणाः अमूला- दर्भाः प्राङ्मुखो यज्ञोपवीतीस्यात्प्रदक्षिणमुपचारोयवैस्तिलार्थो गन्धादिदानं द्विर्द्विः ऋजुदर्भानासने दद्यात् । यवोसिसोमदैवत्योगोसवोदेवनिर्मितः । प्रत्नवद्भिःप्रत्तः पुष्ट्यानान्दीमुखान्पितॄनिमाँल्लोकान्प्रीणयाहिनः स्वाहेति यवावपनम् ।विश्वेदेवाइदंवोर्घ्यंनान्दीमुखाः पितरइदं वोर्घ्यमिति यथालिङ्गमर्घ्यदानम् । पाणौ होमोऽग्नयेकव्यवाहनायस्वाहा सोमायपितृमतेस्वाहेति मधुवाताऋतायतइति त्र्यृचः स्थाने उषास्मैगायतेति पञ्च मधुमतीःश्रावयेत् अक्षन्नमीमदन्तेति षष्ठीम् । आचान्तेषु भुक्ताशयान् गोमयेनोपलिप्य प्राचीनाग्रान्दर्भान्संस्तीर्य तेषु पृषदाज्यमिश्रेण भुक्तशेषेणैकैकस्य द्वौद्वौ पिण्डौ दद्या।देत्यादि।यद्यपिपितॄन्यजेतेति सामान्येनोक्तं तथापि श्राद्धत्रयं क्रमश्च स्मृत्यन्तरादवगन्तव्यः । यथाह शातातपः । मातुः श्राद्धं तु पूर्वं स्यात्पितॄणां तदनन्तरम् । ततो मातामहानां च वृद्धौ श्राद्धत्रयं स्मृतमिति ॥ २५० ॥

एकोद्दिष्टमाह–

एकोद्दिष्टं दैवहीनमेकार्घ्यैकपवित्रकम् ।
आवाहनाग्नौकरणरहितं ह्यपसव्यवत् ॥ २५१ ॥

एकोद्दिष्टं एक उद्दिष्टोयस्मिन् श्राद्धे तदेकोद्दिष्टमिति कर्मनामधेयम् । शेषं पूर्ववदाचरेदित्युपसंहारात् । पार्वणसकलधर्मप्राप्तौ विशेषोऽभिधीयते । देवरहितं विश्वेदेवरहितं एकार्घ्यपात्रमेकदर्भपवित्रकं च आवाहनाग्नौकरणहोमेन च रहितम् । अपसव्यवत् प्राचीनावीतब्रह्मसूत्रवत् । अनेनानन्तरोक्ताभ्युदयिके यज्ञोपवितित्वं सूचयाति ॥२५१ ॥

उपतिष्ठतामक्षय्यस्थाने विप्रविसर्जने ।
अभिरम्यतामिति वदेद्ब्रूयुस्तेऽभिरताः स्म ह॥ २५२ ॥

किंच । यदुक्तं स्वस्ति वाच्यं ततः कुर्यादक्षय्योदकमेव चेति तत्राक्षय्यस्थाने उपतिष्ठतामिति वदेत् । विप्रविसर्जने कर्तव्ये वाजेवाजइति जपानन्तरं दर्भान्वारम्भेणाभिरम्यतामिति ब्रूयात् । ते चाभिरताः स्मेति ब्रूयुः । हेति प्रसिद्धम् । शेषं पूर्ववादिति यावत् । एतच्च मध्याह्ने कर्तव्यम् । यथाह देवलः । पूर्वाह्णे दैविकं कर्म अपराह्णे तु पैतृकम् ।

एकोद्दिष्टं तु मध्याह्ने प्रातर्वृद्धिनिमित्तकमिति । भुञ्जीत पितृसेवितमित्येकोद्दिष्टविशेषे निषेधो दृश्यते । नवश्राद्धेषु यच्छिष्टं गृहे पर्युषितं च यत् । दम्पत्योर्भुक्तशिष्टं च नभुञ्जीत कदाचनेति ।नवश्राद्धं तु दर्शितम् । प्रथमेऽह्नि तृतीयेह्नि पञ्चमे सप्तमे तथा । नवमैकादशे चैवतन्नवश्राद्धमुच्यते ॥ २५२ ॥

सपिण्डीकरणमाह-

गन्धोदकतिलैर्युक्तं कुर्यात्पात्रचतुष्टयम् ।
अर्घ्यार्थं पितृपात्रेषु प्रेतपात्रं प्रसिञ्चयेत् ॥ २५३ ॥
येसमानाइति द्वाभ्यां शेषं पूर्ववदाचरेत् ।
एतत्सपिण्डीकरणमेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपि ॥ २५४ ॥

गन्धोदकतिलैर्युक्तं पात्रचतुष्टयं अर्घ्यसिद्ध्यर्थं पूर्वोक्तविधिना कुर्यात् । तिलैर्युक्तं पात्रचतुष्टयं वदता पितृवर्गे चत्वारोब्राह्मणा दर्शिताः । वैश्वदेवे द्वौ स्थितावेव। अत्र प्रेतपात्रोदकं किंचिदवशेषं त्रिधाविभज्य पितृपात्रेषु सेचयेत् । येसमानाः समनस इति द्वाभ्यां मन्त्राभ्याम्। शेषं विश्वेदेवावाहनादि विसर्जनान्तं पूर्ववत् पार्वणवदाचरेत् । प्रेतार्घ्यपात्रावशिष्टोदकेन प्रेतस्थानब्राह्मणहस्तेऽर्घ्यं दत्वा शेषमेकोद्दिष्टवत्समापयेत्।पित्र्येषुत्रिषु पार्वणवत्।एतत्सापिण्डीकरणमन्तरोक्तमेकोद्दिष्टं च ततः प्रागुक्तम् । स्त्रियाअपि मातुरपि कर्तव्यम् । एवं वदता पार्वणे मातृश्राद्धं पृथक्कर्तव्यमित्युक्तं भवति । अत्र प्रेतशब्दं पितुःप्रपितामहविषयं केचिद्वर्णयन्ति । तस्य त्रिष्वन्तर्भावेन सपिण्डीकरणोत्तरकालं पिण्डदानादिनिवृत्त्युपपत्तेः। समनन्तरमृतस्योत्तरत्र पिण्डोदकदानानुवृत्तेरन्तर्भावोनयुक्तः।अतएवाह यमः।यः सपिण्डीकृतं प्रेतं पृथक्पिण्डे नियोजयेत् । विधिघ्नस्तेन भवति पितृहा चोपजायते इति।प्रकर्षेण इतः प्रेत इति चतुर्थेऽपि प्रेतशब्दोपपत्तेः । प्रेतेभ्यएव निपृणीयादिति च प्रयोगदर्शनात् । अपि च सपिण्डीकरणं श्राद्धं देवपूर्वं नियोजयेत् । पितॄनेवाशयेत्तत्र पुनः प्रेतं न निर्दिशेदिति। सपिण्डीकरणोत्तरकालं प्रेतस्य श्राद्धादिप्रतिषेधोदृश्यते. सचानन्तरमृतस्य न संभवति । अमावास्यादौ श्राद्धविधानात् ।सपिण्डतातु पुरुषे सप्तमे विनिवर्ततइत्येतदपि वचनं चतुर्थस्य त्रिष्वन्तर्भाव एव घटते । चतुर्थस्य पिण्डत्रयव्यापित्वं पञ्चमस्य पिण्डद्वयव्यापित्वं षष्ठस्यैकपिण्डव्यापित्वं सप्तमे निवृत्तिरिति । पितृपात्रेष्वित्येतदपि पितृमुख्यत्वादस्मिन्नेव पक्षे घटते नान्यथा प्रपितामहप्रमुखत्वात्।तस्मात्पितृपात्रेषु तत्प्रेतपात्रं प्रसिञ्चयेदितितदयुक्तम् । न ह्यत्र पिण्डसंयोजनमुत्तरत्र पिण्डदानादिनिवृत्तिप्रयोजनम्।अपितु पितुः प्रेतत्वनिवृत्त्या पितृत्वप्राप्त्यर्थम् । प्रेतत्वं च क्षुत्तृष्णोपजनितात्यन्तदुःखानुभवावस्था। यथाह मार्कण्डेयः । प्रेतलोके तु वसतिर्नृणां वर्षं प्रकीर्तिता ।क्षुत्तृष्णे प्रत्यहं तत्र भवेतां भृगुनन्दनेति । पितृत्वप्राप्तिश्च वस्वादिश्राद्धदेवतासंबन्धः । प्राक्तनैकोद्दिष्टसहितेन सपिण्डीकरणेनप्रेतत्वनिवृत्त्या पितृत्वं प्राप्नोतीत्यवगम्यते ।यस्यैतानि न दत्तानि प्रेतश्राद्धानि षोडश । प्रेतत्वं सुस्थिरं तस्य

दत्तैः श्राद्धशतैरपि । तथा चतुरो निर्वपेत्पिण्डान्पूर्वं तेषु समापयेत् । ततःप्रभृति वै प्रेतः पितृसामान्यमश्नुते इत्यादिवचनात् । यःसपिण्डीकृतं प्रेतमित्यनेनापि पृथगेकोद्दिष्टविधानेन पिण्डदाननिषेधात्पार्वणविधानेन सह पिण्डदानमवगम्यते । एतच्च सांवत्सरिकपाक्षिकैकोद्दिष्टविधानायोपपाद्यते । यदपि पुनः प्रेतं न निर्दिशेदिति तदपि प्रेतशब्दं नोच्चारयेत् । अपि तु पितृशब्दमेवेत्येवमर्थम्। न च प्रकर्षगमनात्तत्रैव प्रेतशब्दः। यतो विशिष्टदुःखानुभवावस्था प्रेतशब्देन रूढ्याऽभिधीयत इत्युक्तंयोऽपि प्रमीतमात्रे प्रेतशब्दप्रयोगः सोपि भूतपूर्वगत्या सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्ततइति च प्रथमस्य पिण्डस्य चतुर्थव्यापित्वात् द्वितीयस्य पञ्चमव्यापित्वात् तृतीयस्य षष्ठव्यापित्वात् । सप्तमे विनिवर्ततइति। एवमपि घटते । अपिच निर्वाप्य पिण्डान्वयेन सापिण्ड्यं अव्यापकत्वात्। अपित्वेकशरीरावयवान्वयेनेत्युक्तं पितृशब्दश्च प्रेतत्वनिवृत्त्या श्राद्धदेवतात्वमुपगतेषु वर्ततइति पितृपात्रेष्वित्यविरुद्धम्। तस्मादनन्तरमृतपात्रोदकस्य तत्पिण्डस्य च पितृपात्रेषु तत्पिण्डेषु च संसर्जनमिति स्थितम्। आचार्यस्तु परमतमेवोपन्यस्तवान् । एतच्च पितुः सपिण्डीकरणं पितामहादिषु त्रिषु प्रमीतेषु वेदितव्यम् । पितरि प्रेते पितामहे प्रपितामहे वा जीवति सपिण्डीकरणं नास्त्येव । व्युत्क्रमाच्च प्रमीतानां नैव कार्या सपिण्डतेति वचनात् । यत्तु मनुवचनं पिता यस्य तु वृत्तःस्याज्जीवेच्चापि पितामहः । पितुः स नाम संकीर्त्य कीर्तयेत्प्रपितामहमिति। तदपि पितृशब्दप्रयोगनियमाय ।न पिण्डद्वयदानार्थम् ।कथं ध्रियमाणे तु पितरि पूर्वेषामेव निर्वपेत् । पिता यस्य तु वृत्तः स्याज्जीवेच्चापि पितामहः। सोऽपि पूर्वेषामेव निर्वपेदित्यन्वयः । पक्षद्वयेऽपि कथं निर्वपेदित्याह । पितुःसनाम संकीर्त्य कीर्तयेत्प्रपितामहमित्याद्यन्तग्रहणेन सर्वत्र पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यइत्येवं प्रयोगः। न पुनःकदाचिदपि पितामहस्य प्रपितामहस्य वाऽऽदित्वं वृद्धप्रपितामहस्य तत्पितुर्वान्तत्वम्।अतश्चपित्रादिशब्दानां संबन्धिवचनात् ध्रियमाणे पितरि पितुःपितृभ्यःपितामहेभ्यःप्रपितामहेभ्य इति। पितामहे ध्रियमाणे पितामहस्य पितृभ्यःपितामहेभ्यःप्रपितामहेभ्य इति । अतः पिण्डपितृयज्ञे शुन्धन्तां पितरइत्यादिमन्त्राणामूहोन भवति। यदपि विष्णुवचनं यस्य पिता प्रेतः स्यात्सपितृपिण्डं निधाय पितामहात्पराभ्यां द्वाभ्यां दद्यादिति ।तस्यायमर्थः। पितामहे ध्रियमाणे प्रेते च पितरि पितुरेकं पिण्डमेकोद्दिष्टविधानेन निधाय पितुर्यःपितामहस्तत्पराभ्यां द्वाभ्यां दद्यात्। पितामहस्त्वात्मनः प्रतितामहःसंप्रदानभूतः स्थितएवेति । प्रपितामहाय ततः पराभ्यां दद्यादिति । शब्दप्रयोगनियमस्तु पूर्वोक्तएव । एवं गोब्राह्मणादिहतस्यापि सपिण्डीकरणाभावो वेदितव्यः । यथाह कात्यायनः । ब्राह्मणादिहते ताते पतिते संगवर्जिते । व्युत्क्रमाच्च मृते देयं येभ्यएव ददात्यसाविति गोब्राह्मणहतस्य पितुः सपिण्डीकरणसंभवे तमुल्लंघ्य पितामहादिभ्यः पार्वणविधानमुपपन्नमिति सपिण्डीकरणाभावोऽवगम्यते । स्मृत्यन्तरेऽपि । ये नराः संततिच्छिन्ना नास्ति तेषां सपिण्डता । न चैतैःसह कर्तव्यान्येकोद्दिष्टानि षोडशेति । मातुः पिण्डदानादौ गोत्रे विप्रतिपत्तिः भर्तृगोत्रेण पितृगोत्रेण वा दातव्यमिति उभयत्र वचनदर्शनात् । स्वगोत्राद्भ्रश्यते नारी

विवाहात्सप्तमे पदे। स्वामिगोत्रेण कर्तव्या तस्याःपिण्डोदकक्रियेत्यादिभर्तृगोत्रविषयं वचनम्। पितृगोत्रं समुत्सृज्य न कुर्याद्भर्तृगोत्रतः। जन्मन्येव विपत्तौ च नारीणां पैतृकं कुलमित्यादि पितृगोत्रविषयम्। एवं विप्रतिपत्तावासुरादिविवाहेषु पुत्रिकाकरणे च पितृगोत्रमेव तत्र तत्र विशेषवचनात् दानस्यानिवृत्तेश्च। ब्राह्मादिविवाहेषु व्रीहियववत् बृहद्रथन्तरसामवत् विकल्पएव। तत्र च येनास्य पितरोयाता येनयाताः पितामहाः। तेन यायात्सतां मार्गं तेन गच्छन्न दुष्यतीति वचनात् वंशपरम्परया तत्समाचरणेन व्यवस्था। एवंविधविषयव्यतिरेकेणास्य वचनस्य विषयान्तराभावात्। यत्र पुनः शास्त्रतो न व्यवस्था नाप्याचारतस्तत्रात्मनस्तुष्टिरेव वेति वचनादात्मनस्तुष्टिरेव व्यवस्थापिका। यथा गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे इति। मातुः सपिण्डीकरणेऽपि विरुद्धानीव वाक्यानि दृश्यन्ते तत्र पितामह्यादिभिः सार्धं सपिण्डीकरणं स्मृतम्। तथा भर्त्रापि भार्यायाः स्वमात्रादिभिः सह सपिण्डीकरणं कर्तव्यमिति पैठीनसिराह। अपुत्रायां मृतायां तु पतिः कुर्यात्सपिण्डताम्। श्वश्र्वादिभिः सहैवास्याः सपिण्डीकरणं भवेदिति पत्यासह सपिण्डीकरणं यमआह। पत्या चैकेन कर्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः। सा मृतापि हि तेनैक्यं गता मन्त्राहुतिव्रतैरिति। उशनसा तु मातामहेन सह सपिण्डीकरणमुक्तम्। पितुः पितामहे यद्वत्पूर्णे संवत्सरे सुतैः। मातुर्मातामहे तद्वदेषा कार्या सपिण्डता। तथा। पिता पितामहे योज्यः पूर्णे संवत्सरे सुतैः। माता मातामहे तद्वदित्याह भगवान्शिवइत्येवं विविधेषु वचनेषु सत्सु अपुत्रायां भार्यायां प्रमीतायां भर्ता स्वमात्रैव सापिण्ड्यं कुर्यात्। अन्वारोहणे तु पुत्रःस्वपित्रैव मातुःसापिण्ड्यं कुर्यात्। आसुरादिविवाहोत्पन्नःपुत्रिकासुतश्च मातामहेनैव। ब्राह्मादिविवाहोत्पन्नःपित्रा मातामहेन पितामह्या वा विकल्पेन कुर्यात्। अत्रापि यदि नियतो वंशसमाचारस्तदानीं तथैव कुर्यात्। वंशसमाचारोऽप्यनियतश्चेत्तदात्मनस्तुष्टिरेवचोति यथारुचि कुर्यात्। तत्र च येन केनापि मातुः सापिण्ड्येऽपि यत्रान्वष्टकादिषु मातृश्राद्धं पृथग्विहितम्। अन्वष्टकासु वृद्धौ च गयायां च क्षयेऽहनि। मातुः श्राद्धं पृथक्कुर्यादन्यत्र पतिना सह। तत्र पितामह्यादिभिरेव पार्वणश्राद्धं कर्तव्यम्। अन्यत्र पतिना सहेति पतिसापिण्ड्ये तदंशभागित्वात्। मातामहसापिण्ड्ये तदंशभागित्वात्तेनैव सह। यथाह शातातपः। एकमूर्तित्वमायाति सपिण्डीकरणे कृते। पत्नीपतिपितॄणां च तस्मादंशेन भागिनीति। एवं सति मातामहेन मातुः सापिण्ड्ये मातामहश्राद्धं पितृश्राद्धवन्नित्यमेव। पत्या पितामह्या वा मातुः सापिण्ड्ये मातामहश्राद्धं न नित्यम्। कृते अभ्युदयः अकृते न प्रत्यवाय इति निर्णयः॥ २५३ ॥ २५४ ॥

अर्वाक्सपिण्डीकरणं यस्य संवत्सराद्भवेत्।
तस्याप्यन्नं सोदकुम्भं दद्यात्संवत्सरं द्विजे॥ २५५॥

संवत्सरादर्वाक्सपिण्डीकरणं यस्य कृतं तस्य तदुद्देशेन प्रतिदिवसं प्रतिमासंवा यावत्संवत्सरंशक्त्यनुसारेणान्नमुदकुम्भसहितं ब्राह्मणाय दद्यात्। अर्वाक्संवत्सरादिति वदता सपि-

ण्डीकरणं संवत्सरे पूर्णे प्राग्वेति दर्शितम् । यथाहाश्वलायनः । अथ सपिण्डीकरणं संवत्सरान्ते द्वादशाहे वेति । कात्यायनोऽप्याह । ततः संवत्सरे पूर्णे सपिण्डीकरणं भवेत् । त्रिपक्षे वा यदा चावाग्वृद्धिरापद्यते तदेति द्वादशाहे त्रिपक्षे वृद्धिप्राप्तौ संवत्सरे वेति चत्वारः पक्षा दर्शिताः । तत्र द्वादशाहे पितुः सपिण्डीकरणं साग्निकेन कार्यम् । सपिण्डीकरणं विना पिण्डपितृयज्ञासिद्धेः । साग्निकस्तु यदा कर्ता प्रेतोवाप्यग्निमान् भवेत् । द्वादशाहे तदा कार्यं सपिण्डीकरणं पितुरिति वचनात् । निरग्निस्तु त्रिपक्षे वृद्धिप्राप्तौ संवत्सरे वा कुर्यात् । यदा प्राक्संवत्सरात्सपिण्डीकरणं तदा षोडश श्राद्धानि कृत्वा सपिण्डीकरणं कार्यम्।उत सपिण्डीकरणं कृत्वा स्वस्वकाले तानि कर्तव्यानीति संशयः। उभयथा वचनदर्शनात् । श्राद्धानि षोडशादत्वा नैव कुर्यात्सपिण्डताम् । श्राद्धानि षोडशापाद्य विदधीत सपिण्डतामिति । षोडशश्राद्धानि च । द्वादशाहे त्रिपक्षे च षण्मासे मासि चाब्दिके।श्राद्धानि षोडशैतानि संस्मृतानि मनीषिभिः।तथा।यस्यापि वत्सरादर्वाक्सपिण्डीकरणं भवेत् । मासिकं चोदकुम्भं च देयं तस्यापि वत्सरमिति । तत्र सपिण्डीकरणं कृत्वा स्वकाल एवैतानि कर्तव्यानीति प्रथमः कल्पः । अप्राप्तकालत्वेन प्रागनधिकारात्। यदपि वचनं षोडश श्राद्धानि कृत्वा सपिण्डीकरणं संवत्सरात्प्रागपि कर्तव्यमिति सोयमपत्कल्पः । यदा त्वापत्कल्पत्वेन प्राक्सपिण्डीकरणात् प्रेतश्राद्धानि करोति तदेकोद्दिष्टविधानेन कुर्यात् । यदा तु मुख्यकल्पेन स्वकालएव करोति तदाब्दिकं श्राद्धं यो यथा करोति पार्वणमेकोद्दिष्टं वा तथा मासिकानि कुर्यात् । सपिण्डीकरणादर्वाक्कुर्वन् श्राद्धानि षोडश । एकोद्दिष्टविधानेन कुर्यात्सर्वाणि तानि तु । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यदा कुर्यात्तदा पुनः । प्रत्यब्दं यो यथा कुर्यात्तथा कुर्यात्सतान्यपीति स्मरणात् । एतच्च प्रेतश्राद्धसहितं सपिण्डीकरणं संविभक्तधनेषु बहुषु भ्रातृषु सत्स्वप्येकेनैव कृतेनालम् ।न सर्वैः कर्तव्यम् । नवश्राद्धं सपिण्डत्वं श्राद्धान्यपि च षोडश । एकेनैव तु कार्याणि संविभक्तधनेष्वपीति स्मरणात् । इदं च प्रेतश्राद्धसहितं सपिण्डीकरणं असंन्यासिनां पुत्रादिभिर्नियमेन कर्तव्यम् । प्रेतत्वविमोक्षार्थत्वात् । संन्यासिनां तु न कर्तव्यम् । यथाहोशनाः । एकोद्दिष्टं न कुर्वीत यतीनां चैव सर्वदा । अहन्येकादशे प्राप्ते पार्वणं तु विधीयते । सपिण्डीकरणं तेषां न कर्तव्यं सुतादिभिः । त्रिदण्डग्रहणादेव प्रेतत्वं नैव जायते इति । पुत्रासंनिधाने येन सगोत्रादिना दाहसंस्कारः कृतस्तेनैवाऽऽदशाहान्तं तत्प्रेतकर्म कर्तव्यम् । असगोत्रः सगोत्रो वा स्त्री दद्याद्यदि वा पुमान्। प्रथमेऽहनि यो दद्यात्स दशाहं समापयेदिति स्मरणात्। शूद्राणामप्येतत्कर्तव्यममन्त्रकं द्वादशेऽह्नि । एवं सपिण्डीकरणं मन्त्रवर्ज्यं शूद्राणां द्वादशेऽह्नीति विष्णुस्मरणात् । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं सांवत्सरिकपार्वणादीनि पुत्रस्य नियमेनैवकार्याणि अन्येषामनियतानि ॥ २५५ ॥

एकोद्दिष्टकालानाह–

मृतेऽहनि तु कर्तव्यं प्रतिमासं तु वत्सरम् ।
प्रतिसंवत्सरं चैवमाद्यमेकादशेऽहनि ॥ २५६ ॥

मृतेऽहनि प्रतिमासं संवत्सरं यावदेकोद्दिष्टं कार्यम् । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रतिसंवत्सरमेव एकोद्दिष्टमेव कर्तव्यम् । आद्यं सर्वैकोद्दिष्टप्रकृतिभूतमेकोद्दिष्टमेकादशेऽहनि । मृतदिवसापरिज्ञाने तच्छ्रवणदिवसे अमावास्यायां वा कार्यम् । अपरिज्ञाते मृतेऽहनि अमावास्यायां श्रवणदिवसे वेति स्मरणात्।अमावास्यायामिति गमनमाससंबन्धिन्याममावास्यायामिति। प्रवासदिवसे देयं तन्मासेन्दुक्षयेऽपि वेति स्मरणात् । मृतेऽहनीत्यत्राहिताग्नेर्विशेषो जातूकार्ण्येनोक्तः । ऊर्ध्वं त्रिपक्षाद्यच्छ्राद्धं मृतेऽहन्येव तद्भवेत् । अधस्तु कारयेद्दाहादाहिताग्नेर्द्विजजन्मनइति । तत्र त्रिपक्षादार्वाग्यत्प्रेतकर्म तद्दाहदिवसादारभ्याहिताग्नेः कार्यम् । त्रिपक्षादूर्ध्वं यच्छ्राद्धं तन्मरणदिवसएवेत्यर्थः । अनाहिताग्नेस्तु सर्वं मृताहएव । आद्यमेकादशेऽहनीत्याशौचोपलक्षणमिति केचित् । शुचिना कर्म कर्तव्यं इति शुद्धेरङ्गत्वात् । अथाशौचापगमइति सामान्येन सर्वेषां वर्णानामुपक्रम्यैकोद्दिष्टस्य विष्णुना विहितत्वाच्च । तदयुक्तम् । एकादशेऽह्नि यच्छ्राद्धं तत्सामान्यमुदाहृतम् । चतुर्णामपि वर्णानां सूतकं च पृथक्पृथगिति पैठीनसिस्मरणविरोधात् । आद्यश्राद्धमशुद्धोऽपि कुर्यादेकादशेऽहनि । कर्तुस्तात्कालिकी शुद्धिरशुद्धः पुनरेवस इति शंखवचनविरोधाच्च । सामान्योपक्रमं विष्णुवचनं दशाहाशौचविषयमपि घटते प्रतिसंवत्सरं चैवमिति । प्रतिसंवत्सरं मृतेऽहनि एकोद्दिष्टमुपदिष्टं योगीश्वरेण । तथाच स्मृत्यन्तरम् । वर्षेवर्षे तु कर्तव्या मातापित्रोस्तु सत्क्रिया । अदैवं भोजयेच्छ्राद्धं पिण्डमेकं च निर्वपेदिति । यमोप्याह । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रतिसंवत्सरं सुतः । मातापित्रोः पृथक्कुर्यादेकोद्दिष्टं मृतेऽहनीति । व्यासस्तु पार्वणं प्रतिषेधयति । एकोद्दिष्टं परित्यज्य पार्वणं कुरुते नरः । अकृतं तद्विजानीयाद्भवेच्च पितृघातकइति । जमदग्निस्तु पार्वणमाह । आपाद्य च सपिण्डत्वमौरसोविधिवत्सुतः। कुर्वीत दर्शवच्छ्राद्धं मातापित्रोः क्षयेऽहनीति । शातातपोऽप्याह । सपिण्डीकरणं कृत्वा कुर्यात्पार्वणवत्सदा । प्रतिसंवत्सरं विद्वांश्छागलेयोदितो विधिरित्येवंवचनविप्रतिपत्तौ दाक्षिणात्या ह्येवं व्यवस्थामाहुः । औरसक्षेत्रजाभ्यां मातापित्रोः क्षयाहे पार्वणमेव कर्तव्यम् । दत्तकादिभिरेकोद्दिष्टमिति जातूकर्ण्यवचनात् । प्रत्यब्दं पार्वणेनैव विधिना क्षेत्रजौरसौ । कुर्यातामितरे कुर्युरेकोद्दिष्टं सुता दशेति तदसत् । न ह्यत्र क्षयाहवचनमस्ति अपितु प्रत्यब्दमिति । संति च क्षयाहव्यतिरिक्तानि प्रत्यब्दश्राद्धानि अक्षय्यतृतीयामाघीवैशाखीप्रभृतिषु।अतो न क्षयाहविषयपार्वणैकोद्दिष्टव्यवस्थापनयालम्।यत्तु पराशरवचनम्।पितुर्गतस्यदेवत्वमौरसस्य त्रिपौरुषम्।सर्वत्रानेकगोत्राणामेकस्यैव मृतेऽहनीति।तदपिन व्यवस्थापकं यस्मादयमर्थः देवत्वं गतस्य सपिण्डीकृतस्य पितुः सर्वत्रौरसेन त्रिपौरुषं पार्वणं कार्यम्।अनेकगोत्राणां भिन्नगोत्राणां मातुलादीनां क्षयेऽहनि यच्छ्राद्धं तदेकस्यैवैकोद्दिष्टमेवेति । किंच। सपिण्डीकरणादूर्ध्वमप्येकोद्दिष्टमेवकर्तव्यमौरसेनापीत्युक्तं पैठीनसिना। एकोद्दिष्टं हितकर्तव्यमौरसेन मृतेऽहनि । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं मातापित्रोर्न पार्वणमिति । उदीच्याः पुनरेवं व्यवस्थापयन्ति । अमावास्यायां भाद्रपदकृष्णपक्षे वा मृताहे पार्वणमन्यत्र मृताहएकोद्दिष्टमेवेति । अमावास्या क्षयोयस्य प्रेतपक्षेऽथवा पुनः। पार्वणं तत्र कर्तव्यं नैकोद्दिष्टं कदाचनेति स्मरणात् । तदपि नाद्रियन्ते वृद्धाः। अनिश्चितमूले नानेन वचनेन निश्चितमूलान-

बहूनां क्षयाहमात्रपार्वणविषयाणां वचनानाममावास्याप्रेतपक्षमृताहविषयत्वेनातिसंकोचस्यायुक्तत्वात् । सामान्यवचनानर्थक्याच्च । तत्रहि सामान्यवचनस्य विशेषवचनेनोपसंहारः । यत्र सामान्यविशेषसंबन्धज्ञानेन वचनद्वयमर्थवत् । यथा सप्तदशसामिधेनीरनुब्रूयादित्यनारभ्याधीतस्य विकृतिमात्रविषयस्य सप्तदशवाक्यस्य सामिधेनीलक्षणद्वारसंबन्धेनार्थवशात् मित्रविन्दादिप्रकरणपठितेन साप्तदशवाक्येन मित्रविन्दाद्यधिकारात्पूर्वसंबन्धबोधेनार्थवत्ता मित्रविन्दादिप्रकरणे उपसंहारः । इह तु द्वयोर्मृताहमात्रविषयत्वान्नार्थवत्तेति अतोऽत्र पाक्षिकैकोद्दिष्टनिवृत्तिफलकतया पार्वणनियमविधानं युक्तम् । न चैकोद्दिष्टवचनानां मातापितृक्षयाहविषयत्वेन पार्वणवचनां च तदन्यक्षयाहविषयत्वेन व्यवस्था युक्ता । उभयत्रापि मातापितृसुतग्रहणस्य विद्यमानत्वात् । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रतिसंवत्सरं सुतैः । मातापित्रोः पृथक्कार्यमेकोद्दिष्टं मृतेऽहनीति । तथा । आपाद्य सह पिण्डत्वमौरसो विधिवत्सुतः । कुर्वीत दर्शवच्छ्राद्धं मातापित्रोःक्षयेऽहनीति । यदपि कैश्चिदुच्यते । मातापित्रोः क्षयाहे साग्निः पार्वणं कुर्यान्निरग्निरेकोद्दिष्टमिति।वर्षे वर्षे सुतः कुर्यात्पार्वणं योऽग्निमान् द्विजः । पित्रोरनग्निमान्धीर एकोद्दिष्टं मृतेऽहनीति सुमन्तुस्मरणात् । तदपि सत्प्रतिपक्षत्वादुपेक्षणीयम् ।बह्वग्रयस्तु ये विप्रा ये चैकाग्नय एव च । तेषां सपिण्डनादूर्ध्वमेकोद्दिष्टं न पार्वणमिति स्मरणात् । तत्रैवं निर्णयः । संन्यासिनां क्षयाहे सुतेन पार्वणमेव कर्तव्यम् । एकोद्दिष्टं यतेर्नास्ति त्रिदण्डग्रहणादिह । सपिण्डीकरणाभावात्पार्वणं तस्य सर्वदेति प्रचेतसः स्मरणात् ।अमावास्याक्षयाहे प्रेतपक्षक्षयाहे च पार्वणमेव। अमावास्या क्षयो यस्य प्रेतपक्षेऽथवा पुनरित्यादिवचनस्योक्तरीत्या नियमपरत्वात्। अन्यत्र क्षयाहे पार्वणैकोद्दिष्टयोर्व्रीहियववद्विकल्प एव । तथा वंशसमाचारव्यवस्थायां सत्यां व्यवस्थितो विकल्पः । असत्यामैच्छिकइत्यलमतिप्रसंगेन ॥ २५६ ॥

नित्यश्राद्धव्यतिरिक्तंसर्वश्राद्धशेषमिदमभिधीयते-

पिण्डांस्तु गोऽजविप्रेभ्यो दद्यादग्नौ जलेऽपि वा ।
प्रक्षिपेत्सत्सु विप्रेषु द्विजोच्छिष्टं न मार्जयेत् ॥ २५७ ॥

पूर्वदत्तानां पिण्डानां पिण्डस्य वा प्रतिपत्तिरियं गवे अजाय ब्राह्मणाय वा तदर्थिने पिण्डान्दद्यात् । अग्नावगाधे जले वा प्रक्षिपेत् । किंच । सत्सु विप्रेषु भोजनदेशावस्थितेषु द्विजोच्छिष्टं न मार्जयेत् नोद्वासयेत् ॥ २५७ ॥

भोज्यविशेषेण फलविशेषमाह-

हविष्यान्नेन वै मासं पायसेन तु वत्सरम् ।
मात्स्यहारिणकौरभ्रशाकुनच्छागपार्षतैः ॥ २५८ ॥
एणरौरववाराहशाशैर्मांसैर्यथाक्रमम् ।
मासवृद्ध्याभितृप्यन्ति दत्तैरिह पितामहाः ॥ २५९ ॥

हविष्यं हविर्योग्यं तिलव्रीह्यादि । यथाह मनुः । तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा । दत्तेन मासं प्रीयन्ते विधिवत्पितरो नृणामिति। तदन्नं हविष्यान्नं तेन मासं पितरस्तृप्यन्तीत्यनागतेनान्वयः । पायसेन गव्यपयःसिद्धेन संवत्सरम् । संवत्सरं तु गव्येन पयसा पायसेन वेति स्मरणात्। मत्स्यो भक्ष्यः पाठीनादिस्तस्येदं मत्स्यं हरिणस्ताम्रमृगः एणः कृष्णमृगो ज्ञेयस्ताम्रो हरिणउच्यतइत्यायुर्वेदस्मरणात्। तस्येदं हारिणकम्।अविः उरभ्रस्तत्संबन्धि औरभ्रं शाकुनं भक्ष्यपक्षिसंबन्धि । छागः अजस्तदीयं छागम् । पृषच्चित्रमृगस्तन्मांसं पार्षतम्।एणः कृष्णमृगस्तत्पिशितमैणम्। रुरुः शंबरस्तत्प्रभवं रौरवम्।वराहः आरण्यसूकरस्तज्जं वाराहम्।शशस्येदं शाशम्।एभिर्मांसैःपितृभ्योदत्तैर्हविष्यान्नेन वै मासमित्युक्तत्वात्ततऊर्ध्वं यथाक्रमं एकैकमासवृद्ध्या पितरस्तृप्यन्ति ॥ २५८ ॥ २५९ ॥

खड्गामिषं महाशल्कं मधु मुन्यन्नमेव च ।
लोहामिषं महाशाकं मांसं वार्ध्रीणसस्य च ॥ २६० ॥
यद्ददाति गयास्थश्च सर्वमानन्त्यमश्नुते ।
तथा वर्षात्रयोदश्यां मघासु च विशेषतः ॥ २६१ ॥

किंच। खड्गोगण्डकस्तस्य मांसम्।महाशल्को मत्स्यभेदः मधु माक्षिकं मुन्यन्नं सर्वमारण्यं नीवारादि लोहो रक्तच्छागः तदामिषं लोहामिषं महाशाकं कालशाकं वार्ध्रीणसोवृद्धःश्वेतच्छागः। त्रिपिबंत्विन्द्रियक्षीणं श्वेतं वृद्धमजापतिम्।वार्ध्रीणसं तु तं प्राहुर्याज्ञिकाः श्राद्धकर्मणीति याज्ञिकप्रसिद्धः त्रिपिबः।पिबतः कर्णौ जिह्वा च यस्य जलं स्पृशति सः त्रिभिःपिबतीति त्रिपिबः तस्य वार्ध्रीणसस्य मांसं यद्ददाति गयास्थश्च यत्किंचिच्छाकादिकमपि गयास्थो ददाति चशब्दाद्गङ्गाद्वारादिषु च गङ्गाद्वारे प्रयागे च नैमिषे पुष्करेऽर्बुदे । संनिहत्यां गयायां च श्राद्धमक्षय्यतां व्रजेत्।आनन्त्यमश्नुते आनन्त्यफलहेतुत्वं प्राप्नोति आनन्त्यमश्नुते इति प्रत्येकं संबध्यते । तथा वर्षात्रयोदश्यां भाद्रपदकृष्णत्रयोदश्यां विशेषतोमघायुक्ताय यत्किंचिद्दीयते तत्सर्वमानन्त्यमश्नुतइति गतेन संबन्धः । अत्र यद्यपि मुन्यन्नमांसमध्वादीनि सर्ववर्णानां सामान्येन श्राद्धे योग्यानि दर्शितानि तथापि पुलस्त्योक्ता व्यवस्था आदरणीया। मुन्यन्नं ब्राह्मणस्योक्तं मांसं क्षत्रियवैश्ययोः । मधुप्रदानं शूद्रस्य सर्वेषां चाविरोधि यदिति। अस्यायमर्थः ।मुन्यन्नं नीवारादि यच्छ्राद्धयोग्यमुक्तं तद्ब्राह्मणस्य प्रधानं समग्रफलदम् । यच्च मांसमुक्तं तत्क्षत्रियवैश्ययोः प्रधानम् । यत्क्षौद्रमुक्तं तच्छूद्रस्य । एतत्त्रितयव्यतिरिक्तंयदविरोधि यदप्रतिषिद्धं वास्तुकादि यच्च विहितं हविष्यं कालशाकादि तत्सर्वेषां समग्रफलदमिति ॥ २६० ॥ २६१ ॥

तिथिविशेषात्फलविशेषमाह-

कन्यां कन्यावेदिनश्च पशून्वै सत्सुतानपि ।
द्यूतं कृषिं च वाणिज्यं द्विशफैकशफं तथा ॥ २६२ ॥

ब्राह्मवर्चस्विनः पुत्रान्स्वर्णरूप्ये सकुप्यके ।
जातिश्रैष्ठ्यं सर्वकामानाप्नोति श्राद्धदः सदा ॥ २६३ ॥
प्रतिपत्प्रभृतिष्वेकां वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ।
शस्त्रेण तु हता ये वै तेभ्यस्तत्र प्रदीयते ॥ २६४ ॥

कन्यां रूपलक्षणशीलवतीं कन्यावेदिनो जामातरः बुद्धिरूपलक्षणसंपन्नाः। पशवःक्षुद्राः अजादयः।सत्सुताः सन्मार्गवर्तिनः द्यूतं द्यूतविजयः । कृषिः कृषिफलं वाणिज्यं वाणिज्यलाभः द्विशफा गवादयः एकशफाअश्वादयः ब्रह्मवर्चस्विनः पुत्राः वेदाध्ययनतदर्थानुष्ठानजनितं तेजो ब्रह्मवर्चसं तद्वन्तः । स्वर्णरूप्ये हेमरजते तद्व्यतिरिक्तं त्रपुसीसादि कुप्यकम् । जातिश्रैष्ठ्यं जातिषूत्कृष्टत्वं सर्वकामाः काम्यन्त इति कामाः स्वर्गपुत्रपश्वादयः एतानि कन्यादीनि चतुर्दशफलानि कृष्णप्रतिपत्प्रभृतिष्वमावास्यापर्यन्तासु चतुर्दशीवर्जितासु चतुर्दशसु तिथिषु श्राद्धदो यथाक्रममाप्नोति । ये केचन शस्त्रहतास्तेभ्यः कृष्णचतुर्दश्यामेकोद्दिष्टविधिना श्राद्धं दद्यात् । यदि ब्राह्मणादिहता न भवन्ति ।समत्वमागतस्यापि पितुः शस्त्रहतस्य वै । एकोद्दिष्टं सुतैः कार्यं चतुर्दश्यां महालयेइति स्मरणात् । समत्वमागतस्य सपिण्डीकृतस्य महालये भाद्रपदकृष्णचतुर्दश्यां शस्त्रहतस्यैव श्राद्धं नान्यस्येति नियम्यते । पुनः शस्त्रहतस्य चतुर्दश्यामेवेति । अतश्च क्षयाहादौ शस्त्रहतस्यापि यथाप्राप्तमेव श्राद्धं नच भाद्रपदकृष्णपक्षएवायं विधिरिति मन्तव्यम् । प्रौष्ठपद्यामपरपक्षे मासि मासि चैवमिति शौनकस्मरणात् ॥ २६२ ॥ २६३ ॥ २६४ ॥

नक्षत्रविशेषात्फलविशेषमाह—

स्वर्गं ह्यपत्यमोजश्च शौर्यं क्षेत्रं बलं तथा ।
पुत्रं श्रैष्ठ्यं ससौभाग्यं समृद्धिं मुख्यतां शुभम् ॥ २६५ ॥
प्रवृत्तचक्रतां चैव वाणिज्यप्रभृतीनपि ।
अरोगित्वं यशोवीतशोकतां परमां गतिम् ॥ २६६ ॥
धनं वेदान्भिषक्सिद्धिं कुप्यं गा अप्यजाविकम् ।
अश्वानायुश्च विधिवद्यः श्राद्धं संप्रयच्छति ॥ २६७ ॥
कृत्तिकादिभरण्यन्तं सकामानाप्नुयादिमान् ।
आस्तिकः श्रद्दधानश्च व्यपेतमदमत्सरः ॥ २६८ ॥

कृत्तिकामादिं कृत्वा भरण्यन्तं प्रतिनक्षत्रं यः श्राद्धं ददाति स यथाक्रमं स्वर्गादीनायुःपर्यन्तान्कामानवाप्नोति यद्यास्तिकः श्रद्दधानश्चेव व्यपेतमदमत्सरो भवति । आस्तिको विश्वासवान् । श्रद्धधानः आदरातिशययुक्तः । व्यपेतमदमत्सरः मदोगर्वः मत्सरईर्ष्या

ताभ्यां रहितः । स्वर्ग निरतिशयसुखम् । अपत्यमविशेषेण । ओजः आत्मशक्त्यतिशयः शौर्य निर्भयत्वं क्षेत्रं फलवत् बलं शारीरं पुत्रो गुणवान् श्रैष्ठ्यं जातिषु सौभाग्यं जनप्रियता समृद्धिर्धनादेः मुख्यता अग्र्यता शुभं सामान्येन प्रवृत्तचक्रता अप्रतिहताज्ञता वाणिज्यप्रभृतयः वाणिज्यकृषिकुसीदगोरक्षाः अरोगित्वं अनामय योगित्वंयशः प्रख्यातिः वीतशोःकता इष्टवियोगादिजनितदुःखाभावः परमागतिः ब्रह्मलोकप्राप्तिः धनं सुवर्णादि वेदा ऋग्वेदादयः भिषक्सिद्धिः औषधफलावाप्तिः कुप्यं सुवर्णरजतव्यतिरिक्तं ताम्रादि गावप्रसिद्धाः अजाश्च अवयश्च अश्वाश्च आयुर्दीर्घजीवनम् ॥२६५॥२६६॥२६७॥२६८॥

मासवृद्ध्याभितृप्यन्ति दत्तैरिह पितामहा इत्यनेन पितॄणां श्राद्धेन तृप्ति र्भवतीत्युक्तं तदनुपपन्नम् प्रातिस्विकशुभाशुभकर्मवशेन स्वर्गनरकादिगतानां मनुष्याणां पुत्रादिभिर्दत्तैरन्नपानादिभिस्तृप्त्यसंभवात् संभवेपि स्वयमात्मनाप्यनीशाः कथं स्वर्गादिफलं प्रयच्छन्तीत्यत आह-

वसुरुद्रा दितिसुताः पितरः श्राद्धदेवताः
प्रीणयन्ति मनुष्याणां पितॄन् श्राद्धेन तर्पिताः ॥ २६९ ॥
आयुः प्रजां धनं विद्यां स्वर्गं मोक्षं सुखानि च ।
प्रयच्छंति तथा राज्यं प्रीता नृणां पितामहाः ॥ २७० ॥

न ह्यत्र देवदत्तादय एव श्राद्धकर्मणि संप्रदानभूताः पित्रादिशब्दैरुच्यन्ते किंत्वधिष्ठातृवस्वादिदेवतासहिता एव । यथा देवदत्तादिशब्दैर्न शरीरमात्रं नाप्यात्ममात्रं किंतु शरीरविशिष्टा आत्मान उच्यंते । एवमधिष्ठातृदेवतासहिताएव देवदत्तादयः पित्रादिशब्दैरुच्यन्ते। अतश्चाधिष्ठातृदेवता वस्वादयः पुत्रादिभिर्दत्तेनान्नपानादिना तृप्ताः सन्तस्तानपि देवदत्तादींस्तर्पयन्ति कर्तॄंश्च पुत्रादीन्फलेन संयोजयन्ति । यथा माता गर्भपोषणायान्यदत्तेन दोहदान्नपानादिना स्वयमुपभुक्तेन तृप्ता सती स्वजठरगतमप्यपत्यं तर्पयति दोहदान्नादिप्रदायिनश्च प्रत्युपकारफलेन संयोजयति तद्वद्वसवो रुद्रा अदितिसुताः आदित्याएव ते पितरः पितृपितामहप्रपितामहशब्दवाच्याः न केवलं देवदत्तादय एव श्राद्धदेवताः श्राद्धकर्मणि संप्रदानभूताः । किंतु मनुष्याणां पितॄन्देवदत्तादीन्स्वयं श्राद्धेन तर्पितास्तर्पयंति ज्ञानशक्त्यतिशययोगेन । किंच न केवलं पितॄंस्तर्पयन्ति अपितु श्राद्धकारिभ्यः । आयुः प्रजां धनं विद्यां स्वर्गं मोक्षं सुखानि च । प्रयच्छन्ति तथा राज्यं प्रीता नृणां पितामहाः । चकारात्तत्रतत्र शास्त्रोक्तमन्यदपि स्वयं प्रीता पितामहा वस्वादयः प्रयच्छन्तीति ॥ २६९ ॥ २७० ॥

इति श्राद्धप्रकरणम्

अथ गणपतिकल्पप्रकरणम् ११.

दृष्टादृष्टफलसाधनानि कर्माण्यभिहितान्यप्यभिधास्यन्ते च तेषां स्वरूपनिष्पत्तिः फलसाधनत्वं चाविघ्नेन भवतीत्यविघ्नार्थं कर्म विधास्यन् विघ्नस्य कारकज्ञापकहेतूनाह–

विनायकः कर्मविघ्नसिद्ध्यर्थं विनियोजितः ।
गणानामाधिपत्ये च रुद्रेण ब्रह्मणा तथा ॥ २७१ ॥

विनायकःकर्मविघ्नसिद्ध्यर्थमित्यादिनोभयविधहेतुपरिज्ञानाद्विघ्नस्यप्राग्भावपरिपालनायोपस्थितस्य प्रध्वंसाय वा प्रेक्षापूर्वकारिणः प्रवर्तन्ते । रोगस्यैवोभयविधहेतुपरिज्ञानात् । विनायको विघ्नेश्वरः पुरुषार्थसाधनानां कर्मणां विघ्नसिद्ध्यर्थं स्वरूपफलसाधनत्वविघातासिद्ध्ये विनियोजितः नियुक्तः रुद्रेण ब्रह्मणा चकाराद्विष्णुना चगणानां पुष्पदन्तप्रभृतीनामाधिपत्ये स्वाम्ये च ॥ २७१ ॥

एवं विघ्नस्य कारकहेतुमुक्त्वा ज्ञापकहेतुप्रदर्शनार्थमाह–

तेनोपसृष्टो यस्तस्य लक्षणानि निबोधत ।
स्वप्नेऽवगाहतेऽत्यर्थं जलं मुण्डांश्च पश्यति ॥ २७२ ॥
काषायवाससश्चैव क्रव्यादांश्चाधिरोहति ।
अन्त्यजैर्गर्दभैरुष्ट्रैः सहैकत्रावतिष्ठते ॥ २७३ ॥
व्रजन्नपि तथात्मानं मन्यतेऽनुमतं परैः ।

तेन विनायकेनोपसृष्टो गृहीतो यस्तस्य लक्षणानि ज्ञापकानि निबोधत जानीध्वं हे मुनयः पुनर्मुनीनां प्रत्यवमर्शः शान्तिप्रकरणप्रारम्भार्थः । स्वप्ने स्वप्नावस्थायां जलमत्यर्थमवगाहेत स्रोतसा ह्रियते निमज्जति वा मुण्डितशिरसः पुरुषान्पश्यति काषायवाससो रक्तनीलादिवस्त्रप्रावरणांश्च क्रव्यादा नाम मांसाशिनः पक्षिणोगृध्रादीन्मृगांश्च व्याघ्रादीन् अधिरोहति । तथान्त्यजैश्चाण्डालादिभिः गर्दभैः खैरुष्ट्रैः क्रमेलकैः सह परिवृतस्तिष्ठति ॥ २७२ ॥ २७३ ॥

व्रजन्गच्छन्नात्मानं परैः शत्रुभिः पृष्ठतो धावद्भिरनुगतमभिभूयमानं आत्मानंमन्यते ॥

एवं स्वप्नदर्शनान्युक्त्वा प्रत्यक्षलिङ्गान्याह–

विमना विफलारम्भः संसीदत्यनिमित्ततः ॥ २७४ ॥
तेनोपसृष्टो लभते न राज्यं राजनन्दनः ।
कुमारी च न भर्तारमपत्यं गर्भमङ्गना ॥ २७५ ॥

आचार्यत्वं श्रोत्रियश्च न शिष्योऽध्ययनं तथा ।
वणिग्लाभं न चाऽऽप्नोति कृषिं चाऽपि कृषीवलः ॥ २७६ ॥

विमना विक्षिप्तचित्तः विफलारम्भःविफला आरंभा यस्य सतथोक्तः न क्वचित्फलमाप्नोति संसीदत्यनिमित्ततः । विना कारणेन दीनमनस्को भवति। राजनन्दनो राजकुले जातः श्रुतशौर्य धैर्या दिगुणयुक्तोऽपि राज्यं न लभते। कुमारी रूपलक्षणाभिजनादिसंपन्नापीप्सितं भर्तारं अङ्गना गर्भिण्यपत्यं ऋतुमती गर्भं अध्ययनतदर्थज्ञाने सत्यपि आचार्यत्वं श्रोत्रियः विनयाचारयुक्तोऽपि शिष्योऽध्ययनं श्रवणं वा न लभते इति सर्वत्र संबध्यते । वणिक् वाणिज्योपजीवी तत्र कुशलोऽपि धान्यादिक्रयविक्रयादिषु लाभं कृषीवलःकर्षकः तत्राभियुक्तोऽपि कृषिफलं नाप्नोति। एवं यो यया वृत्त्या जीवति स तत्र निष्फलारम्भश्चेत्तेनोपसृष्टो वेदितव्यः ॥ २७४ ॥ २७५ ॥ २७६ ॥

एवं कारकज्ञापकहेतूनभिधाय विघ्नोपशान्त्यर्थं कर्म विधातुमाह-

स्नपनं तस्य कर्तव्यं पुण्येऽह्नि विधिपूर्वकम् ।

तस्य विनायकोपसृष्टस्याऽनागतविनायकोपसर्गपरिहारार्थिनो वा स्नपनमभिषेचनं कर्तव्यम् । पुण्ये स्वानुकूलनक्षत्रादियुक्तेऽह्नि दिवसे न रात्रौ विधिपूर्वकं शास्त्रोक्तेतिकर्तव्यतासहितम् ।

स्नपनविधिमाह-

गौरसर्षपकल्केन साज्येनोत्सादितस्य च ॥ २७७ ॥
सर्वौषधैः सर्वगन्धैर्विलिप्तशिरसस्तथा ।
भद्रासनोपविष्टस्य स्वस्तिवाच्या द्विजाः शुभाः ॥ २७८ ॥

गौरसर्षपकल्केन सिद्धार्थपिष्टेन साज्येन घृतलोलीकृतेनोत्सादितस्योद्वर्तिताङ्गस्य तथा सर्वौषधैः प्रियङ्गुनागकेसरादिभिः सर्वगन्धैश्चन्दनागुरुकस्तूरिकादिभिर्विलिप्तशिरसो वक्ष्यमाणभद्रासनोपविष्टस्य द्विजा ब्राह्मणाः शुभाः श्रुताध्ययनवृत्तसंपन्नाः शोभनाकृतयश्चत्वारोऽस्य स्वस्ति भवन्तो ब्रुवन्त्विति वाच्याः। अस्मिन्समये गृह्योक्तमार्गेण पुण्याहवाचनं कुर्यादित्यर्थः ॥ २७७ ॥ २७८ ॥

अश्वस्थानाद्गजस्थानाद्वल्मीकात्संगमाद्ध्रदात् ।
मृत्तिकां रोचनां गन्धान्गुग्गुलुं चाऽप्सु निक्षिपेत् ॥ २७९ ॥
या आहृता ह्येकवर्णैश्चतुर्भिः कलशैर्ह्रदात् ।
चर्मण्यानडुहे रक्ते स्थाप्यं भद्रासनं ततः ॥ २८० ॥

किंच । अश्वस्थानगजस्थानवल्मीकसरित्संगमाशोष्यह्रदेभ्य आहृतां पञ्चविधां मृदं गोरोचनां गन्धान् चन्दनकुङ्कुमागुरुप्रभृतीन् गुग्गुलुं च तास्वप्सु विनिक्षिपेत् । या आपः

आहताएव वर्णैश्चतुर्भिः कुम्भैः शुभैरव्रणास्फुटिताकालकैः हृदादशोष्यात् संगमाद्वा । ततश्चाऽनडुहे चर्मणि रक्ते लोहितवर्णे उत्तरलोमनि प्राचीनग्रीवे भद्रं मनोरममासनं श्रीपर्णीनिर्मितं स्थाप्यं ततउक्तोदकमृत्तिकागन्धादिसहितांताश्चूदिपल्लवोपशोभितान् नानास्रग्दामवेष्टितकण्ठान् चन्दनचर्चितान् नवाहतवस्त्रविभूषितान् चतसृषु पूर्वादिदिक्षु स्थापयित्वा शुचौ विलिप्ते स्थण्डिले रचितपञ्चवर्णस्वस्तिके लोहितमानडुहं चर्मोत्तरलोम प्राचीनग्रीवमास्तीर्य तस्योपरि श्वेतवस्त्रप्रच्छादितमासनं स्थापयेदिन्येतद्भद्रासनम् । एतस्मिन्नुपविष्टस्य स्वस्तिवाच्याःद्विजाः ॥ २७९ ॥ २८० ॥

सहस्राक्षं शतधारमृषिभिः पावनं कृतम् ।
तेन त्वामभिषिञ्चामि पावमान्यः पुनन्तु ते ॥ २८१ ॥

किंच । स्वस्तिवाचनानन्तरं जीवत्पतिपुत्राभिः रूपगुणशालिनीभिः सुवेषाभिः कृतमङ्गलं पूर्वदिग्देशावस्थितं कलशमादायानेन मन्त्रेणाऽभिषिञ्चेद्गुरुः । सहस्राक्षमनेकशक्तिकं शतधारं बहुप्रवाहमृषिभिर्मन्वादिभिर्यदुदकं पावनं पवित्रं कृतं उत्पादितं तेनोदकेन त्वां विनायकोपसृष्टं विनायकोपसर्गशान्तये अभिषिञ्चामि पावमान्यश्चैताआपस्त्वां पुनन्तु । तदनन्तरं दक्षिणदेशावस्थितं द्वितीयं कलशमादायानेन मन्त्रेणाभिषिञ्चेत् ॥ २८१ ॥

भगं ते वरुणो राजा भगं सूर्यो बृहस्पतिः ।
भगमिन्द्रश्च वायुश्च भगं सप्तर्षयो ददुः ॥ २८२ ॥

भगं कल्याणं ते तुभ्यं वरुणो राजा भगं सूर्यो भगं बृहस्पतिः भगमिन्द्रश्च वायुश्च भगं सप्तर्षयश्च ददुरिति । ततस्तृतीयं कलशमादायानेन मन्त्रेणाभिषिञ्चेत् ॥ २८२ ॥

यत्ते केशेषु दौर्भाग्यं सीमन्ते यच्च मूर्धनि ।
ललाटे कर्णयोरक्ष्णोरापस्तद्घ्नन्तु सर्वदा ॥ २८३ ॥

ते तव केशेषु दौर्भाग्यं अकल्याणं सीमन्ते मूर्धनि च ललाटे कर्णयोरक्ष्णोश्च तत्सर्वमापो देव्यो घ्नन्तु उपशमयन्तु सर्वदा । ततश्चतुर्थं कलशमादाय पूर्वोक्तैस्त्रिभिर्मन्त्रैरभिषिञ्चेत् । सर्वमन्त्रैश्चतुर्थमिति मन्त्रलिङ्गात् ॥ २८३ ॥

स्नातस्य सार्षपं तैलं स्रुवेणौदुम्बरेण तु ।
जुहुयान्मूर्धनि कुशान्सव्येन परिगृह्य तु ॥ २८४ ॥

उक्तेन प्रकारेण कृताभिषेकस्य मूर्धनि सव्यपाणिगृहीतकुशान्तर्हिते सार्षपं तैलं उदुम्बरवृक्षोद्भवेन स्रुवेण वक्ष्यमाणैर्मन्त्रैर्जुहुयादाचार्यः ॥ २८४ ॥

मितश्च संमितश्चैव तथा शालकटङ्कटौ ।
कूश्माण्डो राजपुत्रश्चेत्यन्ते स्वाहासमन्वितैः ॥ २८५ ॥

नामभिर्बलिमन्त्रैश्च नमस्कारसमन्वितैः ।
दद्याच्चतुष्पथे शूर्पे कुशानास्तीर्य सर्वतः ॥ २८६ ॥
कृताकृतांस्तन्दुलांश्च पललौदनमेव च ।
मत्स्यान्पक्वांस्तथैवामान्मांसमेतावदेव तु ॥ २८७ ॥
पुष्पं चित्रं सुगन्धं च सुरां च त्रिविधामपि ।
मूलकं पूरिकापूपं तथैवोण्डेरकस्रजः ॥ २८८ ॥
दध्यन्नं पायसं चैव गुडपिष्टं समोदकम् ।
एतान्सर्वान्समाहृत्य भूमौ कृत्वा ततः शिरः ॥ २८९ ॥
विनायकस्य जननीमुपतिष्ठेत्ततोऽम्बिकाम् ।

मितसंमितादिभिर्विनायकस्य नामभिः स्वाहाकारान्तैः प्रणवादिभिर्जुहुयादितिगतेन सबन्धः । स्वाहाकारयोगाच्चतुर्थी विभक्तिः। अतश्च ॐमितायस्वाहा ॐसंमितायस्वाहा ॐशालायस्वाहा ॐकटङ्कटायस्वाहा ॐकूश्माण्डायस्वाहा ॐराजपुत्रायस्वाहेति षट् मन्त्राभवन्ति अनन्तरं लौकिकेऽग्नौ स्थालीपाकविधिना चरुं श्रपयित्वा एतैरेव षड्भिर्मन्त्रैस्तस्मिन्नेवाग्नौ हुत्वा तच्छेषं बलिमन्त्रैरिन्द्राग्नियमनिर्ऋतिवरुणवायुसोमेशानब्रह्मानन्तानां नामभिश्चतुर्थ्यन्तैर्नमोन्वितैस्तेभ्योबलिं दद्यात् । अनन्तरं किं कुर्यादित्याह । कृताकृताद्युपहारद्रव्यजातं विनायकस्योपाहृत्य सन्निधानात्तज्जन्याश्च शिरसा भूमिं गत्वा। तत्पुरुषायविद्महे वक्रतुंडाय धीमहि । तन्नोदन्ती प्रचोदयात्। इत्यनेन मन्त्रेण विनायकं सुभगायै विद्महे काममालिन्यै धीमहि । तन्नोगौरी प्रचोदयात्। इत्यनेनाम्बिकां च नमस्कुर्यात् । तत उपहारशेषमास्तीर्णकुशे शूर्पे निधाय चतुष्पथे निदध्यात् । बलिं गृह्णन्त्विमे देवाआदित्यावसवस्तथा । मरुतश्चाश्विनौ रुद्राः सुपर्णाः पन्नगाग्रहाः । असुरा यातुधानाश्च पिशाचोरगमातरः । शाकिन्यो यक्षवेतालायोगिन्यः पूतनाः शिवाः । जृम्भकाः सिद्धगन्धर्वा मायाविद्याधरानराः । दिक्पालालोकपालाश्च येच विघ्नविनायकाः । जगतां शान्तिकर्तारोब्रह्माद्याश्चमहर्षयः । मा विघ्नं मा च मे पापं मासन्तु परिपन्थिनः । सौम्याभवन्तु तृप्ताश्च भूतप्रेताः सुखावहाः। इत्येतैर्मन्त्रैः कृताकृताः सकृदवहतास्तंदुलाः पललं तिलपिष्टं तन्मिश्रओदनः पललौदनः मत्स्याः पक्वा- अपक्वाश्च मांसमेतावदेव च पक्वमपक्वं च पुष्पं चित्रं रक्तपीतादिनानावर्णं चन्दनादिसुगन्धिद्रव्यम्। सुरा त्रिविधा गौडी माध्वी पैष्टी च मूलकं मूलककन्दाकारोभक्ष्यविशेषः पूरिका प्रसिद्धा अपूपः स्नेहपक्वोगोधूमविकारः। उण्डेरकस्रजः उण्डेरकाः पिष्टादिमय्यस्ताः प्रोताःस्रजः दध्यन्नं दधिमिश्रमन्नं पायसं गुडपिष्टं गुडमिश्रं शाल्यादिपिष्टं मोदकाः लड्डुकाः अनन्तरं विनायकं तज्जननीमम्बामम्बिकां वक्ष्यमाणमन्त्रेणोपतिष्ठेत् ॥ २८५ ॥ २८६ ॥ २८७ ॥ २८८ ॥ २८९ ॥

किं कृत्वेत्याह—

दूर्वासर्षपपुष्पाणां दत्त्वार्घ्यं पूर्णमञ्जलिम् ॥ २९० ॥

सकुसुमोदकेनार्घ्यं दत्वा दूर्वासर्षपपुष्पाणां पूर्णमञ्जलिं दत्वोपतिष्ठेदिति गतेनान्वयः॥२९०

उपस्थानमन्त्रमाह—

रूपं देहि यशो देहि भगं भवति देहि मे ।
पुत्रान्देहि धनं देहि सर्वकामांश्च देहि मे ॥ २९१ ॥
ततः शुक्लाम्बरधरः शुक्लमाल्यानुलेपनः ।
ब्राह्मणान्भोजयेद्दद्याद्वस्त्रयुग्मं गुरोरपि ॥ २९२

विनायकोपस्थाने भगवन्निर्त्यूहः। ततोऽभिषेकानन्तरं यजमानः शुक्लाम्बरधरः शुक्लमाल्यानुलेपनो ब्राह्मणान्भोजयेत्। यथाशक्ति गुरवे श्रुताध्ययनवृत्तसंपन्नाय विनायकस्नपनविधिज्ञाय वस्त्रयुग्मं दद्यात्। अपिशब्दाद्यथाशक्ति दक्षिणां विनायकोद्देशेन ब्राह्मणेभ्यश्च तत्रायं प्रयोगक्रमः चतुर्भिर्ब्राह्मणैः सार्धमुक्तलक्षणो गुरुर्मंत्रज्ञोभद्रासनरचनानन्तरं तत्सन्निधौ विनायक तज्जननीं चोक्तमन्त्राभ्यां गन्धपुष्पादिभिः समभ्यर्च्य चरुं श्रपयित्वा भद्रासनोपविष्टस्य यजमानस्य पुण्याहवाचनं कृत्वा चतुर्भिः कलशैरभिषिच्य सार्षपं तैलं शिरसि हुत्वा चरुहोमं विधायाभिषेकशालायां चतुर्दिक्षु इन्द्रादिलोकपालेभ्यो बलिं दद्यात् यजमानस्तु स्नानानन्तरं शुक्लमाल्याम्बरधरो गुरुणा सहितोविनायकाम्बिकाभ्यामुपहारं दत्वा शिरसा भूमिं गत्वा कुसुमोदकेनार्घ्यं दत्वा दूर्वासर्षपपुष्पाञ्जलिं च दत्वा विनायकमम्बिकां चोपतिष्ठेत्। गुरुरुपहारशेषं शूर्पे कृत्वा शिरसा भूमिं गत्वा चत्वरे निदध्यात्। अनन्तरं वस्त्रयुग्मं दक्षिणां ब्राह्मणभोजनं च दद्यादिति। इति विनायकस्नपनविधिः॥ २९१॥ २९२ ॥

अस्यैव विनायकस्नपनस्यउक्तोपसंहारेण संयोगान्तर दर्शयितुमाह—

एवं विनायकं पूज्य ग्रहांश्चैव विधानतः ।
कर्मणां फलमाप्नोति श्रियं चाप्नोत्यनुत्तमाम् ॥ २९३ ॥

एवमुक्तेन प्रकारेण विनायकं संपूज्य कर्मणां फलमविघ्नेनाप्नोतीत्युक्तोपसंहारः। संयोगान्तरमाह श्रियं चोत्कृष्टतमामाप्नोतीति। श्रीकामश्चानेनैव विधानेन विनायकं पूजयेदित्यर्थः। आदित्यादिग्रहपीडाशान्तिकामस्य लक्ष्म्यादिकामस्य च ग्रहपूजादिकल्पं विधास्यन् ग्रहपूजामुपक्षिपति। ग्रहांश्चैवविधानतइति ग्रहानादित्यादीन् वक्ष्यमाणेन विधिना संपूज्य कर्मणां सिद्धिमाप्नोति श्रियं चाप्नोति ॥ २९३ ॥

नित्यकाम्यसंयोगानाह—

आदित्यस्य सदा पूजां तिलकं स्वामिनस्तथा ।
महागणपतेश्चैव कुर्वन्सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ २९४ ॥

आदित्यस्य भगवतः सदा प्रतिदिवसं रक्तचन्दनकुङ्कमकुसुमादिभिः पूजां कुर्वन् स्कन्दस्य महागणपतेश्च नित्यं पूजां कुर्वन् सिद्धिं मोक्षमात्मज्ञानद्वारेण प्राप्नोतीति नित्यसंयोगः । आदित्यस्कन्दगणपतीनामन्यतमस्य सर्वेषां वा तिलकं स्वर्णादिनिर्मितं रूप्यनिर्मितं वा कुर्वन् सिद्धिमभिलषितामाप्नोति । तथा चक्षुषी चेति काम्यसंयोगः ॥ २९४ ॥

इति महागणपतिकल्पः ।

अथ ग्रहशान्तिप्रकरणम् १२.

ग्रहांश्चैव विधानतः कर्मणां फलमाप्नोति श्रियं चाप्नोत्यनुत्तमामित्यनेन ग्रहपूजायाः कर्मणामविघ्नेन फलसिद्धिः श्रीश्च फलमित्युक्तमिदानीं फलान्तराण्याह-

श्रीकामः शान्तिकामो वा ग्रहयज्ञं समाचरेत् ।
वृष्ट्यायुःपुष्टिकामो वा तथैवाऽभिचरन्नपि ॥ २९५ ॥

श्रीकाम इति पूर्वोक्तस्यानुवादः । शान्तिकाम आपदुपशान्तिकामः सस्यादिवृद्ध्यर्थं प्रवर्षणं वृष्टिः आयुरपमृत्युजयेन दीर्घकालजीवनं पुष्टिरनवद्यशरीरत्वं एताः कामयतइति वृष्ट्यायुःपुष्टिकामः एते श्रीकामादयो ग्रहयज्ञं ग्रहपूजां समाचरेयुः । तथाभिचरन्नपि अदृष्टोपायेन परपीडा अभिचारः तत्कामश्चाग्रहयज्ञं समाचरेत् ॥ २९५ ॥

ग्रहानाह-

सूर्यः सोमो महीपुत्रः सोमपुत्रो बृहस्पतिः ।
शुक्रः शनैश्चरो राहुः केतुश्चेति ग्रहाः स्मृताः ॥ २९६ ॥

एते सूर्यादयो नव ग्रहाः ॥ २९६ ॥

ग्रहाः पूज्या इत्युक्तं किं कृत्वेत्याह-

ताम्रकात्स्फाटिकाद्रक्तचन्दनात्स्वर्णकादुभौ ।
राजतादयसः सीसात्कांस्यात्कार्या ग्रहाः क्रमात् ॥ २९७ ॥
स्ववर्णैर्वा पटे लेख्यागन्धैर्मण्डलकेषु वा ।
यथावर्णं प्रदेयानि वासांसि कुसुमानि च ॥ २९८ ॥
गन्धश्च बलयश्चैव धूपो देयश्च गुग्गुलुः ।
कर्तव्यामन्त्रवन्तश्च चरवः प्रतिदैवतम् ॥ २९९ ॥

सूर्यादीनां मूर्तयस्ताम्रादिभिर्यथाक्रमं कार्याः । तदलाभे स्ववर्णैर्वर्णकैः पटे लेख्याः मण्डलकेषु वा । गन्धैः रक्तचन्दनादिभिर्यथावर्णेन लेख्या इत्यन्वयः । द्विभुजत्वादिविशेषस्तु मत्स्यपुराणोक्तो द्रष्टव्यः । यथा। पद्मासनः पद्मकरः पद्मगर्भसमद्युतिः । सप्ताश्वरथसंस्थश्च द्विभुजः स्यात्सदा रविः ॥ श्वेतः श्वेताम्बरधरो दशाश्वः श्वेतभूषणः । गदापाणिर्द्विबाहुश्च कर्तव्यो वरदः शशी ॥ रक्तमाल्याम्बरधरः शक्तिशूलगदाधरः । चतुर्भुजो मेषगमो वरदः स्याद्धरासुतः ॥ पीतमाल्याम्बरधरः कर्णिकारसमद्युतिः । खड्गचर्मगदापाणिः सिंहस्थो वरदो बुधः ॥ देवदैत्यगुरू तद्वत्पीतश्वेतौ चतुर्भुजौ। दण्डिनौ वरदौ कार्यौ साक्षसूत्रकमण्डलू ॥ इन्द्रनीलद्युतिः शूली वरदो गृध्रवाहनः । बाणबाणासनधरः कर्तव्योऽर्कसुतः सदा ॥ करालवदनः खड्गचर्मशूली वरप्रदः । नीलः सिंहासनस्थश्च राहुरत्र प्रशस्यते॥धूम्रा द्विबाहवः सर्वे गदिनो विकृताननाः।गृध्रासनगता नित्यं केतवः स्युर्वरप्रदाः ॥ सर्वे किरीटिनः कार्या ग्रहा लोकहितावहाः । स्वाङ्गुलेनोच्छ्रिताः सर्वे शतमष्टोत्तरं सदेति॥ एतेषां स्थापनदेशश्च तत्रैवोक्तः । मध्ये तु भास्करं विद्याल्लोहितं दक्षिणेन तु ॥ उत्तरेण गुरुं विद्याद्बुधं पूर्वोत्तरेण तु । पूर्वेण भार्गवं विद्यात्सोमं दक्षिणपूर्वके ॥ पश्चिमेन शनिं विद्याद्राहुं पश्चिमदक्षिणे। पश्चिमोत्तरतः केतुं स्थाप्या वै शुक्लतण्डुलैरिति ॥ पूजाविधिमाह। यथावर्णं यस्य ग्रहस्य यो वर्णः तद्वर्णानि वस्त्रगन्धपुष्पाणि देयानि बलयश्च धूपश्च सर्वेभ्यो गुग्गुलुर्देयः चरवश्च प्रतिदैवतं अग्निप्रतिष्ठापनान्वाधानादिपूर्वकं चतुरश्चतुरोमुष्टीन्निर्वपत्यमुष्मै त्वा जुष्टं निर्वपामीत्यादिविधिना कार्याः । अनन्तरं सुसमिद्धेऽग्नाविध्माधानाद्याघारान्तं कर्म कृत्वा आदित्याद्युद्देशेन यथाक्रमं वक्ष्यमाणमन्त्रैर्वक्ष्यमाणाः समिधो वक्ष्यमाणप्रकारेण हुत्वा चरवो होतव्याः ॥ २९७ ॥ २९८ ॥ २९९ ॥

मन्त्रानाह–

आकृष्णेन इमंदेवा अग्निर्मूर्धादिवः ककुत् ।
उद्बुध्यस्वेति च ऋचो यथासंख्यं प्रकीर्तिताः ॥ ३०० ॥
बृहस्पते अतियदर्यस्तथैवान्नात्परिश्रुतः ।
शन्नोदेवीस्तथाकाण्डात्केतुंकृण्वन्निमांस्तथा ॥ ३०१ ॥

आकृष्णेनरजसावर्तमान इत्यादयो नव मन्त्राः यथाक्रममादित्यादीनां वेदितव्याः ॥ ३०० ॥ ३०१ ॥

इदानीं समिध आह–

अर्कः पलाशः खदिर अपामार्गोऽथ पिप्पलः ।
औदुम्बरः शमी दूर्वा कुशाश्च समिधः क्रमात् ॥ ३०२ ॥

अर्कपलाशादयो यथाक्रमं सूर्यादीनां समिधो भवन्ति । ताश्च सार्द्रा अभग्नाः सत्वचः प्रादेशमात्राः कर्तव्याः ॥ ३०२ ॥

एकैकस्य त्वष्टशतमष्टाविंशतिरेव च ।
होतव्या मधुसर्पिर्भ्यां दध्ना क्षीरेण वा युताः ॥ ३०३ ॥

किंच । आदित्यादीनामेकैकस्याष्टशतसंख्या अष्टाविंशतिसंख्या वा यथासंभवं मधुना सर्पिषा दध्ना क्षीरेण वा युता आक्ताः अर्कादिसमिधो होतव्याः ॥ ३०३ ॥

इदानीं भोजनान्याह-

गुडौदनं पायसं च हविष्यं क्षीरषाष्टिकम् ।
दध्योदनं हविश्चूर्णं मांसं चित्रान्नमेव च ॥ ३०४ ॥
दद्याद्ग्रहक्रमादेव द्विजेभ्यो भोजनं द्विजः ।
शक्तितो वा यथालाभं सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥ ३०५ ॥

गुडमिश्र ओदनो गुडौदनः पायसं हविष्यं मुन्यन्नादि क्षीरषाष्टिकं क्षीरमिश्रःषाष्टिकोदनः दध्ना मिश्रओदनो दध्योदनः हविर्घृतौदनः चूर्णं तिलचूर्णमिश्रओदनःमांसं भक्ष्यमांसमिश्र-ओदनः चित्रौदनः नानावर्णौदनः। एतानि गुडौदनादीनि यथाक्रममादित्याद्युद्देशेन भोजनार्थं द्विजेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दद्यात् । ब्राह्मणसंख्या यथाविभवं द्रष्टव्या ।गुडौदनाद्यभावेतु यथालाभमोदनादि पादप्रक्षालनादिविधिपूर्वकं सत्कृत्य संमानपुरःसरं दद्यात् ॥ ३०४॥ ३०५॥

दक्षिणामाह-

धेनुः शंखस्तथानड्वान्हेम वासो हयः क्रमात् ।
कृष्णा गौरायसं छाग एता वै दक्षिणाः स्मृताः ॥ ३०६ ॥

धेनुः दोग्ध्री शंखः प्रसिद्धः अनड्वान्भारसहो बलीवर्दः हेम सुवर्णं वासः पीतं हयः पाण्डुरः कृष्णा गौः आयसं शस्त्रादि छागः प्रसिद्धः एता धेन्वादयो यथाक्रममादित्याद्युद्देशेन ब्राह्मणानां दक्षिणाः स्मृताः उक्ता मन्वादिभिः । एतच्च संभवे सति । असंभवे तु यथालाभं शक्तितोऽन्यदेव यत्किंचिद्देयम् ॥ ३०६ ॥

शान्तिकामनाविशेषेण सर्वे ग्रहाः पूजयितव्या इत्युक्तं तत्र विशेषमाह-

यस्य यस्य यदा दुःस्थः स तं यत्नेन पूजयेत् ।
ब्रह्मणैषां वरो दत्तः पूजिताः पूजयिष्यथ ॥ ३०७ ॥

यस्य पुरुषस्य यो ग्रहो यदा दुष्टोऽष्टमादिस्थानस्थितः स तं ग्रहं तदा यत्नेन विशेषेण पूजयेत्।यस्मादेषां ग्रहाणां ब्रह्मणा पूर्वं वरो दत्तःपूजिताःसन्तो यूयमिष्टप्रापणेनानिष्टनिरसनेन च [illegible]रं पूजयिष्यथेति ॥ ३०७ ॥

अविशेषेण द्विजानधिकृत्य शान्तिकपौष्टिकादीनि कर्माण्यनुक्रान्तानितत्राभिषेकयुक्तस्य राज्ञो विशेषेणाधिकार इत्याह—

ग्रहाधीना नरेन्द्राणामुच्छ्रायाः पतनानि च ।
भावाभावौ च जगतस्तस्मात्पूज्यतमा ग्रहाः ॥ ३०८ ॥

नरेन्द्राणामभिषिक्तक्षत्रियाणां ग्रहाः पूज्यतमाः । अथ चान्येषामपि पूज्या इति गम्यते । उभयत्र कारणमाह । प्राणिनामभ्युदयविनिपाताः ग्रहाधीनाः यस्मात्तदधिकारिभिःपूज्याः । किंच । जगतः स्थावरजङ्गमात्मकस्य भावाभावावुत्पत्तिनिरोधौ ग्रहाधीनौ तत्र यद्येते पूजिताः तदा स्वकालएवोत्पत्तिनिरोधौ भवतो नान्यथा । उत्पत्तिसमये नोत्पादनकाले निरोधश्च जगदीश्वरत्वाच्च नरेन्द्राणां तद्योगक्षेमकारिणां पूज्यतमाग्रहा इति तेषां विशेषेण शान्तिकादिष्वधिकारः । तथाच गौतमेन । राजा सर्वस्येष्टे ब्राह्मणवर्ज्यमिति राजानमधिकृत्य वर्णानाश्रमांश्च न्यायतोऽभिरक्षेच्च ततश्चैतान्स्वधर्मे स्थापयेदित्यादीन्कांश्चिद्धर्मानुक्त्वा यानि च दैवोत्पातचिन्तकाः प्रब्रूयुस्तान्याद्रियेत् तदधीनमपि ह्येके योगक्षेमं प्रतिजानते इति शान्तिकपौष्टिकाद्यनुष्ठानहेतुमभिधाय शान्तिकपुण्याहस्वस्त्ययनायुष्यमङ्गलसंयुक्तान्याभ्युदयिकानि विद्वेषिणः स्तम्भनाभिचारद्विषद्वृद्धियुक्तानि च शालाग्नौ कुर्यादिति शान्तिकादीनि दर्शितानि ॥ ३०८ ॥

इति ग्रहशान्तिप्रकरणम् ।

अथ राजधर्मप्रकरणम् १३.

साधारणान्गृहस्थधर्मानुक्त्वेदानीं राज्याभिषेकादिगुणयुक्तस्य गृहस्थस्य विशेषधर्मानाह—

महोत्साहः स्थूललक्षः कृतज्ञो वृद्धसेवकः ।
विनीतः सत्त्वसंपन्नः कुलीनः सत्यवाक्शुचिः ॥ ३०९ ॥
अदीर्घसूत्रः स्मृतिमानक्षुद्रोऽपुरुषस्तथा ।
धार्मिकोऽव्यसनश्चैव प्राज्ञः शूरो रहस्यवित् ॥ ३१० ॥
स्वरंध्रगोप्ताऽऽन्वीक्षिक्यां दण्डनीत्यां तथैव च ।
विनीतस्त्वथ वार्तायां त्रय्यां चैव नराधिपः ॥ ३११ ॥

पुरुषार्थसाधनकर्मारम्भाध्यवसाय उत्साहः महानुत्साहोयस्यासौ महोत्साहः बहुदेयार्थदर्शी स्थूललक्षः परकृतोपकारापकारौ न विस्मरतीति कृतज्ञः तपोज्ञानादिवृद्धानां सेवकः विनयेन युक्तो विनीतः विनयशब्देनाविरुद्धः पूर्वोक्तस्नातकधर्मकलाप उच्यते । न संशयं प्रपद्येत नाकस्मादप्रियं वदेदित्यादिनोक्तः । सत्वसंपन्नः संपदापदोर्हर्षविषादरहितः

मातृतः पितृतश्चाभिजनवान्कुलीनः सत्यवाक्सत्यवचनशीलः शुचिर्बाह्याभ्यन्तरशौचयुक्तः अवश्यकार्याणां कर्मणामारम्भे प्रारब्धानां च समापने यो न विलम्बतेऽसावदीर्घसूत्रः अधिगतार्थाऽविस्मरणशीलः स्मृतिमान् अक्षुद्रोऽसद्गुणद्वेषी अपरुषः परदोषाकीर्तनः धार्मिकः वर्णाश्रमधर्मान्वितः न विद्यन्ते व्यसना नि यस्या सौ अव्यसनः । व्यसनानि चाष्टादश । यथाह मनुः।मृगयाऽक्षा दिवास्वप्नः परिवादः स्त्रियो मदः । तौर्यत्रिकं वृथा- घातः कामजो दशको गणः । पैशुन्यं साहसं द्रोह ईर्ष्यासूयाथ दूषणम् । वाग्दण्डजं च पारुष्यं क्रोधजोऽपि गणोऽष्टक इति । तत्र च सप्त कष्टतमानि यथाह । पानमक्षाः स्त्रियश्चैव मृगया च यथाक्रमम् । एतत्कष्टतमं विद्याच्चतुष्कं कामजे गणे । दण्डस्य पातनं चैव वाक्पारुष्यार्थदूषणम् । क्रोधजेऽपि गणे विद्यात्कष्टमेतत्त्रिकं सदेति । प्राज्ञोगम्भीरार्थावधा- रणक्षमः शूरोनिर्भयः रहस्यवित् गोपनीयार्थगोपनचतुरः स्वरन्ध्रगोप्ता स्वस्य सप्तसु राज्याङ्गेषु यत्परप्रवेशद्वारशैथिल्यं तत्स्वरन्ध्रं तस्य गोप्ता प्रच्छादयिता । आन्वीक्षिक्यामात्मविद्यायां दण्डनीत्यामर्थयोगक्षेमोपयोगिन्यां वार्तायां कृषिवाणिज्यपशुपालनरूपायांधनोपचयहेतुभू- तायां त्रय्यां ऋग्यजुःसाममय्यां च विनीतः तत्तदभिज्ञैः प्रावीण्यं नीतः । यथाह मनुः । त्रैविद्येभ्यस्त्रयीं विद्यां दण्डनीतिं च तद्विदः । आन्वीक्षिकीं चात्मविद्धचोवार्तारम्भांश्च लोकत इति । नराधिपोराज्याभिषिक्तः स्यादिति सर्वत्र संबन्धः ॥ ३०९ ॥ ३१० ॥ ३११ ॥

एवमभिषेकयुक्तस्यान्तरङ्गान्धर्मानभिधायेदानीं बहिरङ्गानाह–

स मन्त्रिणः प्रकुर्वीत प्राज्ञान्मौलान् स्थिराञ्छुचीन् ।
तैः सार्धं चिन्तयेद्राज्यं विप्रेणाथ ततः परम् ॥ ३१२ ॥

महोत्साहादिगुणैर्युक्तो राजा मन्त्रिणः कुर्वीत । कथंभूतान्प्राज्ञान् हिताहितविवेककुश- लान्मौलान्स्ववंशपरम्परायातान् । स्थिरान्महत्यापि हर्षविषादस्थाने विकाररहितान् । शुचीन्धर्मार्थकामभयोपधाशुद्धान् । तेच सप्ताष्टौ वा कार्याः। यथाह मनुः । मौलाञ्शास्त्र- विदः शूराँल्लब्धलक्षान्कुलोद्भवान् । सचिवान्सप्त चाष्टौ वा कुर्वीत सुपरीक्षितानिति । एवं मन्त्रिणः पूर्वं कृत्वा तैः सार्धं राज्यं संधिविग्रहादिलक्षणं कार्यं चिंतयेत्समस्तैर्व्यस्तै- श्च । अनन्तरं तेषामभिप्रायं ज्ञात्वा सकलशास्त्रार्थविचारकुशलेन ब्राह्मणेन पुरोहितेन सह कार्यं विचिंत्य ततः स्वयं बुद्ध्या कार्यं चिन्तयेत् ॥ ३१२ ॥

कीदृशं पुरोहितं कुर्यादित्याह–

पुरोहितं प्रकुर्वीत दैवज्ञमुदितोमुदितम् ।
दण्डनीत्यां च कुशलमथर्वाङ्गिरसे तथा ॥ ३१३ ॥

---

१ स्त्रीसेवनं तच्च दिवा वेदितव्यम् । २मदोमदिरादिना । ३ नृत्यगीतवादित्राणि त्रीणि । ४छद्मना वध ईर्ष्या । ५ परगुणासहिष्णुता असूया । ६ वाक्पारुष्यमाक्रोशादि अनपराधेन ताडनादि दण्डपारुष्यम् ।

पुरोहितं च सर्वेषु दृष्टादृष्टार्थेषु कर्मसु पुरतोहितं दानमानसत्कारैरात्मसंबद्धं कुर्यात् । कथं भूतं दैवज्ञं ग्रहोत्पाततच्छमनादेर्वेदितारं उदितोदितं विद्याभिजनानुष्ठानादिभिरुदितः शास्त्रोक्तैः उदितं समृद्धं दण्डनीत्यामर्थशास्त्रे कुशलं अथर्वाङ्गिरसे च शान्त्यादिकर्मणि ॥ ३१३ ॥

श्रौतस्मार्तक्रियाहेतोर्वृणुयादेव चर्त्विजः ।
यज्ञांश्चैव प्रकुर्वीत विधिवद्भूरिदक्षिणान् ॥ ३१४ ॥

श्रौताग्निहोत्रादिस्मार्तोपासनादिक्रियानुष्ठानसिद्ध्यर्थं ऋत्विजोवृणुयात् । यज्ञांश्च राजसूयादीन्विधिवद्यथाविधानं भूरिदक्षिणान्बहुदक्षिणानेव कुर्यात् ॥ ३१४ ॥

भोगांश्च दत्वा विप्रेभ्यो वसूनि विविधानिच ।
अक्षयोऽयं निधी राज्ञां यद्विप्रेषूपपादितम् ॥ ३१५ ॥

किंच । ब्राह्मणेभ्योभोगान् सुखानि तत्साधनदानद्वारेण दद्यात् । वसूनि च सुवर्णरूप्यभूप्रभृतीनि विविधानि नानाप्रकाराणि यस्मादेषराज्ञां अक्षयोनिधिः शेवधिः यद्ब्राह्मणेभ्यो दीयते।साधारणधर्मत्वेन दानप्राप्तौ सत्यां राज्ञां दानप्राधान्यप्रतिपादनार्थं पुनर्वचनम् ॥ ३१५ ॥

अस्कन्नमव्ययं चैव प्रायश्चित्तैरदूषितम् ।
अग्नेः सकाशाद्विप्राग्नौ हुतं श्रेष्ठमिहोच्यते ॥ ३१६ ॥

किंच । अग्नेः सकाशादग्निसाध्यात् भूरिदक्षिणात् राजसूयादेरपि विप्राग्नौ हुतं श्रेष्ठमिहोच्यते । यत् एतदस्कन्नं क्षरणरहितं अव्ययं पशुहिंसारहितं प्रायश्चित्तैरदूषितं प्रायश्चित्तायासरहितम् ॥ ३१६ ॥

वसूनि विप्रेभ्यो दद्यादित्युक्तं कया परिपाट्या दद्यादित्याह–

अलब्धमीहेद्धर्मेण लब्धं यत्नेन पालयेत् ।
पालितं वर्द्धयेन्नीत्यावृद्धं पात्रेषु निक्षिपेत् ॥ ३१७ ॥

अलब्धलाभाय धर्मशास्त्रानुसारेण यतेत । यत्नेन लब्धं तत्परिपालयेत् । स्वयमवेक्षया रक्षेत् । पालितं नीत्या वणिक्पथादिकया वृद्धिं नयेत् । वृद्धं च पात्रेषु त्रिविधेषु धर्मार्थकामपात्रेषु निक्षिपेत् दद्यात् ॥ ३१७ ॥

पात्रे निक्षिप्य किं कुर्यादित्याह–

दत्वा भूमिं निबन्धं वा कृत्वा लेख्यं तु कारयेत् ।
आगामिभद्रनृपतिपरिज्ञानाय पार्थिवः ॥ ३१८ ॥

यथोक्तविधिना भूमिं दत्वा स्वत्वनिवृत्तिं कृत्वा निबन्धं वा एकस्य भाण्डभरकस्येयं तोयरूपकाः एकस्य पर्णभरस्येयन्ति पर्णानीति वा निबन्धं कृत्वा लेख्यं कारयेत् ।

किमर्थमागामिनः एष्यन्तोयेभद्राः साधवोनृपतयोभूपास्तेषामनेन दत्तमनेन प्रतिगृहीत-मिति परिज्ञानाय । पार्थिवोभूपतिः । अनेन भूपतेरेव भूमिदाने निबन्धदाने वाऽधिकारो न भोगपतेरिति दर्शितम् ॥ ३१८ ॥

लेख्यं कारयेदित्युक्तं कथं कारयेदित्याह-

पटे वा ताम्रपट्टे वा स्वमुद्रोपरिचिह्नितम् ।
अभिलेख्यात्मनोवंश्यानात्मानं च महीपतिः ॥ ३१९ ॥
प्रतिग्रहपरिमाणं दानच्छेदोपवर्णनम् ।
स्वहस्तकालसंपन्नं शासनं कारयेत्स्थिरः ॥ ३२० ॥

कार्पासिके पटे ताम्रपट्टे फलके वा आत्मनोवंश्यान्प्रपितामहपितामहपितॄन् । बहुव-चनस्यार्थवत्त्वाय वंशवीर्यश्रुतादिगुणोपवर्णनपूर्वकमभिलेख्यात्मानं चशब्दात्प्रतिग्रहीतार-म्प्रतिग्रहपरिमाणं दानच्छेदोपवर्णनं चाभिलेख्य प्रतिगृह्यतइति प्रतिग्रहो निबन्धस्तस्य रूपकादिपरिमाणं दीयते इति दानं क्षेत्रादि तस्य छेदः छिद्यते अनेनेति छेदः नद्यावाटौ निवर्तनं तत्परिमाणं च तस्योपवर्णनं अमुकनद्या दक्षिणतोऽयं ग्रामः क्षेत्रं वा पूर्वतोऽमुक-ग्रामस्यैतावन्निवर्तनमित्यादिनिवर्तनपरिमाणं च लेख्यमेवं आवाटस्य नदीनगरवर्त्मादेः संचारित्वेन भूमेर्न्यूनाधिकभावसंभवात्तन्निवृत्त्यर्थं स्वहस्तेन स्वहस्तलिखितेन मतं मे अमु-कनाम्नः अमुकपुत्रस्य यदत्रोपरि लेखितमित्यनेन संपन्नं युक्तं कालेन च द्विविधेन शक-नृपातीतरूपेण संवत्सररूपेण च कालेन चन्द्रसूर्योपरागादिना संपन्नं स्वमुद्रया गरुडवारा-हादिरूपयोपरि बहिश्चिह्नितं अङ्कितं स्थिरं दृढं शासनं शिष्यन्तोभविष्यन्तो नृपतयः अनेन दानान्छ्रेयोनुपालनमिति शासनं कारयेत् महीपतिर्न भोगपतिः संधिविग्रहादिकारिणा न येन केनचित् । संधिविग्रहकारी तु भवेद्यस्तस्य लेखकः । स्वयं राज्ञा समादिष्टः स लिखेद्राजशासनमिति स्मरणात् । दानमात्रेणैव दानफले सिद्धे शासनकारणं भोगाभिवृ-द्ध्या फलातिशयार्थम् ॥ ३१९ ॥ ३२० ॥

इदानीं राज्ञोनिवासस्थानमाह-

रम्यं पशव्यमाजीव्यं जाङ्गलं देशमावसेत् ।
तत्र दुर्गाणि कुर्वीत जनकोशात्मगुप्तये ॥ ३२१ ॥

रम्यं रमणीयं अशोकचम्पकादिभिः । पशव्यं पशुभ्यो हितं पशुवृद्धिकरम् । आजी-व्यमुपजीव्यं कन्दमूलफलपुष्पादिभिः । जाङ्गलं यद्यप्यल्पोदकतरुपर्वतो देशो जाङ्गल-स्तथाप्यत्र सजलतरुपर्वतो देशो जाङ्गलशब्देनाभिधीयते तं देशमावसेत् अधिवसेत् । तत्रैवंविधे देशे जनानां कोशस्य सुवर्णादेरात्मनश्च रक्षणार्थं दुर्गं कुर्वीत च षड्विधम् । यथाह मनुः । धन्वदुर्गं महीदुर्गमब्दुर्गं वार्क्ष्यमेव च । नृदुर्गं गिरिदुर्गं च समावृत्यावसे-त्पुरमिति ॥ ३२१ ॥

तत्र तत्र च निष्णातानध्यक्षान्कुशलाञ्छुचीन् ।
प्रकुर्यादायकर्मान्तव्ययकर्मसु चोद्यतान् ॥ ३२२ ॥

किंच । तत्र तत्र धर्मार्थकामादिषु अध्यक्षान् योग्यानधिकारिणः प्रकुर्यान्नियुञ्जीत । यथाहुः । धर्मकृत्येषु धर्मज्ञानर्थकृत्येषु पण्डितान् । स्त्रीषु क्लीबान्नियुञ्जीत नीचान्निन्द्येषु कर्मस्विति । कीदृशान्निष्णातान् अनन्यव्यापारान् । कुशलान् तत्तद्व्यापारचतुरान् । शुचीन् चतुर्विधोपधाशुद्धान् । आयकर्मसु सुवर्णाद्युत्पत्तिस्थानेषु व्ययकर्मसु सुवर्णादिदानस्थानेषु उद्यतान् अनलसान् । चशब्दात्प्राज्ञत्वादिगुणयुक्तान् । उक्तं च । प्राज्ञत्वमुपधाशुद्धिरप्रमादोऽभियुक्तता । कार्येषु व्यसनाभावः स्वामिभक्तिश्च योग्यतेति ॥ ३२२ ॥

भोगांश्च दद्याद्विप्रेभ्यो वसूनि विविधानि चेति सामान्येन स्वस्वदानमुक्तं इदानीं नृपाणां विक्रमार्जितस्य दाने फलातिशयमाह—

नातः परतरो धर्मो नृपाणां यद्रणार्जितम् ।
विप्रेभ्यो दीयते द्रव्यं प्रजाभ्यश्चाभयं सदा ॥ ३२३ ॥

अस्मादुत्कृष्टतमो धर्मो नृपाणां न विद्यते यद्रणार्जितं द्रव्यं विप्रेभ्यो दीयते । यच्च प्रजाभ्योऽभयदानम् ॥ ३२३ ॥

रणार्जितं देयमित्युक्तं द्रव्यार्जनाय रणे प्रवृत्तस्य विपत्तिरपि संभवतीति न धर्मोनाप्यर्थइति ततोनिवृत्तिरेव श्रेयसीत्यतआह—

य आहवेषु वध्यंते भूम्यर्थमपराङ्मुखाः ।
अकूटैरायुधैर्यान्ति ते स्वर्गं योगिनो यथा ॥ ३२४ ॥

ये भूम्याद्यर्थमाहवेषु प्रवृत्ताअपराङ्मुखाअभिमुखा वध्यन्ते मार्यन्ते ते स्वर्गं यान्ति योगाभ्यासरता यथा । यद्यकूटैरविषदिग्धादिभिरायुधैर्योद्धारोभवन्ति ॥ ३२४ ॥

पदानि क्रतुतुल्यानि भग्नेष्वप्य निवर्तिनाम् ।
राजा सुकृतमादत्ते हतानां विपलायिनाम् ॥ ३२५ ॥

किंच । स्वबलेषु करितुरगरथपदातिषु भग्नेष्वनिवर्तिनां परबलाभिमुखयायिनां पदानि क्रतुतुल्यानि अश्वमेधतुल्यानि विपर्यये दोषमाह । विपलायिनां पराङ्मुखानां हतानां राजा सुकृतमादत्ते ॥ ३२५ ॥

तवाहंवादिनं क्लीबं निर्हेतिं परसंगतम् ।
न हन्याद्विनिवृत्तं च युद्धप्रेक्षणकादिकम् ॥ ३२६ ॥

अपिच । तवाहमिति यो वदति तं क्लीबं नपुंसकं निर्हेतिं निरायुधं परसंगतमन्येन सह

युद्ध्यमानं विनिवृत्तं युद्धाद्विनिवृत्तं युद्धप्रेक्षणकोयुद्धदर्शी तमपि न हन्यादिति सर्वत्र संबन्धः। आदिग्रहणादश्वसारथ्यादीनां ग्रहणम्। यथाह गौतमः। न दोषो हिंसायामाहवेऽन्यत्राश्वसारथ्यानायुधकृताञ्जलिप्रकीर्णकेशपराङ्मुखोपविष्टस्थलवृक्षारूढदूतगोब्राह्मणवादिभ्य इति शंखोप्याह। न पानीयं पिबन्तं न भुञ्जानं नावर्माणं नोपानहौ मुञ्चन्तं न सवर्माणं स्त्रियं न करेणुं न वाजिनं न सारथिं न दूतं न ब्राह्मणं न राजानमराजा हन्यादिति॥ ३२६॥

कृतरक्षः समुत्थाय पश्येदायव्ययौ स्वयम्।
व्यवहारांस्ततोदृष्ट्वा स्नात्वा भुञ्जीत कामतः॥ ३२७॥

कृतरक्षः पुरस्यात्मनश्च रक्षां विधाय प्रतिदिनं प्रातःकाल उत्थाय स्वयमेवायव्ययौ पश्येत्। ततोऽव्यवहारान् दृष्ट्वा मध्याह्नकाले स्नात्वा कामतो यथाकालं भुञ्जीत॥ ३२७॥

हिरण्यव्यापृतानीतं भाण्डागारेषु निक्षिपेत्।
पश्येच्चारांस्ततोदूतान्प्रेषयेन्मंत्रिसंगतः॥ ३२८॥

तदन्तरं हिरण्यादिकं व्यापृतैर्हिरण्याद्यानयननियुक्तैरानीतं स्वयमेवनिरीक्ष्य भाण्डागारेषु निक्षिपेत। ततश्चरान् विश्वस्तान्प्रत्यागतान्पश्येत्। ये परराज्ये वृत्तान्तपरिज्ञानाय परिव्राजकतापसादिरूपेण गूढचारिणः प्रेषितास्तांश्चारान्दृष्ट्वा क्वचिन्निवेशयेत्। तदनन्तरंदूतांश्च पश्येत्। दूताश्च ये प्रकटमेव राजान्तरंप्रति गतागतमाचरन्ति। ते च त्रिविधा निसृष्टार्थाः संदिष्टार्थाः शासनहराश्चेति। तत्र निसृष्टार्थाः राजकार्याणि देशकालोचितानि स्वयमेव कथयितुं ये क्षमाः उक्तमात्रं ये परस्मै निवेदयन्ति ते संदिष्टार्थाः। शासनहरास्तु राजलेखहारिणः तान्पूर्वप्रेषितानागतान्मन्त्रिसंगतः पश्येत्। दृष्ट्वा तद्वार्तामाकलय्य पुनः प्रेषयेत्॥ ३२८॥

ततः स्वैरविहारी स्यान्मन्त्रिभिर्वा समागतः।
बलानां दर्शनं कृत्वा सेनान्या सह चिन्तयेत्॥ ३२९॥

तदनन्तरमपराह्णे स्वैरं यथेष्टमेकोऽन्तःपुरविहारी स्यात्। मन्त्रिभिर्वा विश्वासिभिः कलाकुशलैः परिहासवेदिभिः परिवृतः स्त्रीभिश्च रूपयौवनवैदग्ध्यशालिनीभिः। भुक्तवान् विहरेच्चैव स्त्रीभिरन्तःपुरे सह। विहृत्य च यथाकामं पुनः कार्याणि चिन्तयेदिति मनुस्मरणात्। ततोविशिष्टैर्वस्त्रकुसुमविलेपनालङ्कारैरलङ्कृतः हस्त्यश्वरथपदातिबलानि दृष्ट्वा सेनान्या सेनापतिना सह तद्रक्षणादिदेशकालोचितं चिन्तयेत्॥ ३२९॥

संध्यामुपास्य शृणुयाच्चाराणां गूढभाषितम्।
गीतनृत्यैश्च भुञ्जीत पठेत्स्वाध्यायमेव च॥ ३३०॥

ततः सायंकाले संध्यामुपास्य सामान्येन प्राप्तस्यापि पुनर्वचनं कार्याकुलत्वादविस्मरणार्थम्। अनन्तरं ये पूर्वदृष्टाः क्वचित्स्थाने निवेशितास्तेषां चाराणां गूढभाषितमन्तर्वेश्मनि शस्त्रपाणिः शृणुयात्। उक्तं च। संध्यां चोपास्य शृणुयादन्तर्वेश्मनि शस्त्रभृत्।

रहस्याख्यायिनां चैव प्रणिधीनां च चेष्टितमिति । ततो नृत्यगीतादिभिः कंचित्कालं क्रीडित्वा कक्षान्तरं प्रविश्य भुञ्जीत । गत्वा कक्षान्तरं त्वन्यत्समनुज्ञाप्य तं जनम् । प्रविशेद्भोजनार्थं च स्त्रीभिरन्तःपुरं सहेति स्मरणात् । ततोऽविस्मरणार्थं यथाशक्ति स्वाध्यायं पठेत् ॥ ३३० ॥

संविशेत्तूर्यघोषेण प्रतिबुध्येत्तथैव च ।
शास्त्राणि चिन्तयेद्बुद्ध्वा सर्वकर्तव्यतास्तथा ॥ ३३१ ॥
प्रेषयेच्च ततश्चारान्स्वेष्वन्येषु च सादरान् ।
ऋत्विक्पुरोहिताचार्यैराशीर्भिरभिनन्दितः ॥ ३३२ ॥
दृष्ट्वा ज्योतिर्विदो वैद्यान्दद्याद्गां काञ्चनं महीम् ।
नैवेशिकानि च ततः श्रोत्रियेभ्यो गृहाणि च ॥ ३३३ ॥

तदनन्तरं तूर्यशंखघोषेण संविशेत्स्वप्यात् । तथैव तूर्यादिघोषेण प्रतिबुध्येत् । प्रतिबुध्य च शास्त्रविद्भिर्विश्वासिभिः सह एकाकी वा पश्चिमे यामे शास्त्राणि चिन्तयेत् । सर्वकर्तव्यताश्च सर्वकार्याणि च एतच्च स्वस्थं प्रत्युच्यते । अस्वस्थः पुनः सर्वकार्येषुअन्यं नियोजयेत् । यथाह मनुः । एतद्वृत्तं समातिष्ठेदरोगः पृथिवीपतिः । अस्वस्थः सर्वमेवैतन्मन्त्रिमुख्ये निवेशयेदिति।अनन्तरं तत्रस्थ एव विश्वस्तान्स्वात् चारान् दानमानसत्कारैः पूजितान्स्वेषु सामन्ताद्यधिकारिषु अन्येषु महीपतिषु प्रेषयेत् तच्चिकीर्षितपरिज्ञानाय ।ततः प्रातः संध्यामुपास्याग्निहोत्रं हुत्वा पुरोहितर्त्विगाचार्यादिभिराशीर्भिरभिनन्दितो ज्योतिर्विदो-दृष्ट्वा तेभ्यश्च ग्रहादिस्थितिं विदित्वा शान्तिकादीनि च पुरोहितानादिश्य वैद्यांश्च दृष्ट्वा तेभ्यश्च स्वशरीरस्थितिं निवेद्य प्रतिविधानं चादिश्य गां दोग्ध्रीं काञ्चनं महीं च नैवेशिकानि विवाहोपयोगीनि कन्यालङ्कारादीनि गृहाणि च सुधाधवलितादीनि श्रोत्रियेभ्योऽधीतवेदेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दद्यादिति प्रत्येकं संबध्यते ॥ ३३१ ॥ ३३२ ॥ ३३३ ॥

ब्राह्मणेषु क्षमी स्निग्धेष्वजिह्मः क्रोधनोऽरिषु ।
स्याद्राजा भृत्यवर्गेषु प्रजासु च यथा पिता ॥ ३३४ ॥

किंच । ब्राह्मणेष्वधिक्षिपत्स्वपि क्षमी क्षमावान् । स्निग्धेषु स्नेहवत्सु मित्रादिष्वजिह्म-अवक्रः । अरिषु क्रोधनः । भृत्यवर्गेषु प्रजासु च हिताचरणेनाहितनिवर्तनेन च पितेव दयावान्स्यादिति प्रत्येकं संबध्यते ॥ ३३४ ॥

प्रजापरिपालनफलमाह—

पुण्यात्षड्भागमादत्ते न्यायेन परिपालयन् ।
सर्वदानाधिकं यस्मात्प्रजानां परिपालनम् ॥ ३३५ ॥

यस्मान्न्यायेन शास्त्रोक्तमार्गेण प्रजाः परिपालयन् परिपालितप्रजोपचितपुण्यात् षड्भागं षष्ठं भागमादत्ते यस्माच्च सर्वेभ्योभूम्यादिदानेभ्यः प्रजानां परिपालनमधिकफलम् । तस्मात्प्रजासु यथा पिता तथैव स्यादिति गतेन संबन्धः ॥ ३३५ ॥

चाटतस्करदुर्वृत्तमहासाहसिकादिभिः ।
पीड्यमानाः प्रजारक्षेत्कायस्थैश्च विशेषतः ॥ ३३६ ॥

चाटाः प्रतारकाः विश्वास्य ये परधनमपहरन्ति । प्रच्छन्नापहारिणस्तस्कराः । दुर्वृत्ताः इन्द्रजालिककितवादयः।सहोबलं सहसा बलेन कृतं साहसं महच्च तत्साहसं च महासाहसं तेन वर्तन्ते इति महासाहसिकाः प्रसह्यापहारिणः । आदिशब्दान्मौलिककुहकवृत्तयः एतैः पीड्यमानाः बाध्यमानाः प्रजारक्षेत् । कायस्थागणकालेखकाश्च तैः पीड्यमानाः विशेषतो-रक्षेत् तेषां राजवल्लभतयाऽतिमायावित्वाच्च ॥ ३३६ ॥

अरक्ष्यमाणाः कुर्वन्ति यत्किंचित्किल्बिषं प्रजाः ।
तस्मात्तु नृपतेरर्धं यस्माद्गृह्णात्यसौ करान् ॥ ३३७ ॥

अरक्ष्यमाणाः प्रजाः यत्किंचित्किल्बिषं चौर्यपरदारगमनादि कुर्वन्ति तस्मात्पापादर्धं नृपतेर्भवति यस्मादसौ राजा रक्षणार्थं प्रजाभ्यः करान् गृह्णाति ॥ ३३७ ॥

ये राष्ट्राधिकृतास्तेषां चारैर्ज्ञात्वा विचेष्टितम् ।
साधून्संमानयेद्राजा विपरीतांश्च घातयेत् ॥ ३३८ ॥
उत्कोचजीविनोद्रव्यहीनान्कृत्वा विवासयेत् ।
सदानमानसत्काराञ्श्रोत्रियान्वासयेत्सदा ॥ ३३९ ॥

राष्ट्रे राजा अधिकारेषु ये नियुक्तास्तेषां विचेष्टितं चरितं चारैरुक्तलक्षणैः सम्यक् ज्ञात्वा साधून् सुचरितान् संमानयेत् दानमानसत्कारैः पूजयेत् । विपरीतान्दुष्टचरित्रान्स-म्यग्विदित्वा घातयेत् अपराधानुसारेण । ये पुनरुत्कोचजीविनस्तान्द्रव्यरहितान्कृत्वा स्वराष्ट्रात्प्रवासयेत् । श्रोत्रियान्दानमानसत्कारैः सहितान्कृत्वा स्वराष्ट्रे स्वदेशे सदैव वासयेत् ॥ ३३८ ॥ ३३९ ॥

अन्यायेन नृपोराष्ट्रात्स्वकोशं योऽभिवर्धयेत् ।
सोऽचिराद्विगतश्रीको नाशमेति सबान्धवः ॥ ३४० ॥

योऽसौ राजा स्वराष्ट्रादन्यायेन द्रव्यमादाय स्वकोशं विवर्धयेत् सोऽचिराच्छीघ्रमेव विगतश्रीको विनष्टलक्ष्मीकः बन्धुभिः सह नाशं प्राप्नोति ॥ ३४० ॥

प्रजापीडनसंतापात्समुद्भूतो हुताशनः ।
राज्ञः कुलं श्रियं प्राणांश्चादग्ध्वा न निवर्तते ॥ ३४१ ॥

---

१ संमर्दनजीविनः ।

प्रजानां तस्करादिकृतपीडनेन यः संतापस्तस्मादुद्भूतोहुताशनइव संतापक राशिर्हुताशनशब्देनोच्यते स राज्ञः कुलं श्रियं प्राणांश्चादग्ध्वा नाशमनीत नोपशाम्यति ॥ ३४१ ॥

य एव नृपतेर्धर्मः स्वराष्ट्रपरिपालने ।
तमेव कृत्स्नमाप्नोति परराष्ट्रं वशं नयन् ॥ ३४२

न्यायतः स्वराष्ट्रपरिपालने राज्ञोयो धर्मस्तं सकलंवक्ष्यमाणन्यायेन आत्मसात्कुर्वन्नाप्नोति धर्मषड्भागं च ॥ ३४२ ॥

यस्मिन्देशे य आचारो व्यवहारः कुलस्थिति
तथैव परिपाल्योऽसौ यदा वशमुपागतः ॥ ३

किंच यदा परदेशो वशमुपागतःतदानस्वदेशाचारादिसंकरः का आचारः कुलस्थितिर्व्यवहारोवा यथैव प्रागासीत्तथैवासौ परिपाल न भवति । यदा वशमुपागतइत्यनेन वशोपगमनात्प्रागनियमइदि उपरुध्यारिमासीत राष्ट्रं चास्योपपीडयेत् । दूषयेच्चास्य र मिति ॥ ३४३ ॥

मन्त्रमूलं यतो राज्यं तस्मान्मन्त्रं सुरक्षित
कुर्याद्यथास्य न विदुः कर्मणामाफले

यस्मात्तैः सार्धं चिन्तयेद्राज्यमित्याद्युक्तं मन्त्र क्षितं कुर्यात् ।यथास्य राज्ञः कर्मणां संधिवि मन्त्रं न जानन्ति ॥ ३४४ ॥

अरिर्मित्रमुदा
क्रमशो

किंच । अ
हजाः कृत्रि
पकृतं ये
प्रातृ
धि

ांहणीयम् । केशबलाधिकं कर्शनीयम् । अनन्तरस्तत्परः परइति प्राकृ-
नानाह । अनन्तरः प्राकृतोऽरिः तत्परः प्राकृतं मित्रं तस्मात्परः प्राकृत-
ः पुनः प्रसिद्धत्वान्नोक्ताः । एतद्राजमण्डलं क्रमशः पूर्वाधिक्रमेण चिन्त्यं
ातव्यम् ज्ञात्वा च सामादिभिरुपायैर्वक्ष्यमाणैरनुसंधेयम् । एवं पुरतः
ायस्त्रयआत्मा चैकइति त्रयोदशराजकमिदं राजमण्डलं पद्माकारं पार्ष्णि-
ास्त्वारिमित्रोदासीनेष्वेवान्तर्भवन्ति । संज्ञाभेदमात्रं ग्रन्थान्तरे दर्शित-
न पृथगुक्ताः ॥ ३४५ ॥

ादिभिरुपक्रमैरित्युक्तं इदानीं तानुपायानाह-

साम दानं च भेदोदण्डस्तथैव च ।
क्ताः सिध्येयुर्दण्डस्त्वगतिका गतिः ॥ ३४६ ॥

ं सुवर्णादेः भेदोभेदकरणंतस्मान्मन्त्रादीनां परस्परतो वैरस्यो-
ाकाशाभ्यां धनापहारादिर्वधपर्यन्तोऽपकारः । एते सामादयः
। एते च देशकालाद्यनुसारेण सम्यक्प्रयुक्ताः सिध्येयुः ।
ाकागतिः उपायान्तरसंभवे सति न प्रयोक्तव्यःएतच्च पीडनी-
व्योच्छेत्तव्ययोर्दण्डएव मुख्यः एते सामादयो न केवलं राज-
कललोकव्यवहारविषयाः यथा । अधीष्व पुत्रकाधीष्व दास्यामि
व्यस्यामि कर्णमुत्पाटयामि ते इति ॥ ३४६ ॥

नमासनसंश्रयौ ।
परिकल्पयेत् ॥ ३४७ ॥

ंधि यात्रा आसनमुपेक्षा संश्रयो
ग्रप्रभृतीन् गुणान् यथावत्

हीनो-
षाश्च

त्यतआह । कर्मसिद्धिः फलप्राप्तिः इष्टानिष्टलक्षणा सा न केवलं दैवे व्यवस्थिता अपितु पुरुषकारेऽपि । लोके तथादर्शनात् चिकित्सकादिशास्त्रवैयर्थ्याच्च । अपिच पुरुषाकाराभावे दैवमेव नास्तीत्याह । तत्र दैवमिति यतः पूर्वदेहार्जितं पौरुषमेव दैवमस्तीति । अल्पपुरुषकारानन्तरं महाफलोदयाभिव्यक्तं पौरुषं पौर्वदेहिकं कर्म तस्मात्पुरुषकाराभावे न दैवमस्तीति पुरुषकारे यत्नो विधातव्यः ॥ ३४९ ॥

इदानीं मतांतराण्याह–

केचिद्दैवात्स्वभावाद्वा कालात्पुरुषकारतः ।
संयोगे केचिदिच्छन्ति फलं कुशलबुद्धयः ॥ ३५० ॥

केचिदिष्टानिष्टलक्षणं फलं दैवादेवेच्छन्ति । केचित्स्वभावात्स्वयमेव भवति न कारणमपेक्षतइति । केचित्कालात्केचित्पुरुषकारतएवेति । स्वमतमाह । दैवादीनां संयोगे समुच्चये फलं भवतीति कुशलबुद्धयोमन्वादयो मन्यंते ॥ ३५० ॥

एकैकस्मात्फलं न भवतीत्यत्र दृष्टान्तमाह–

यथा ह्येकेन चक्रेण रथस्य न गतिर्भवेत् ।
एवं पुरुषकारेण विना दैवं न सिध्यति ॥ ३५१ ॥

नात्र तिरोहितमस्ति ॥ ३५१ ॥

लाभाय परराष्ट्रं मन्तव्यमित्युक्तं लाभश्च त्रिविधः हिरण्यलाभोभूलाभोमित्रलाभश्चेति तेषु मित्रलाभोज्यायान् ततस्तत्प्राप्त्युपाये यत्नो विधातव्यः तत्प्राप्त्युपायश्च सत्यवचनमित्याह–

हिरण्यभूमिलाभेभ्यो मित्रलब्धिर्वरा यतः ।
अतो यतेत तत्प्राप्त्यै रक्षेत्सत्यं समाहितः ॥ ३५२ ॥

यस्मात् हिरण्यभूमित्रलाभेभ्यो मित्रलब्धिर्वरा उत्कृष्टा तस्मात्तत्प्राप्त्यै यतेत यत्नं कुर्यात् । सामादिभिः सत्यं च रक्षेत् । समाहितः सावधानः सत्यमूलत्वान्मित्रलाभस्य ॥ ३५२ ॥

इदानीं राज्यांगान्याह ।

स्वाम्यमात्या जनो दुर्गं कोशो दण्डस्तथैव च ।
मित्राण्येताः प्रकृतयो राज्यं सप्ताङ्गमुच्यते ॥ ३५३ ॥

महोत्साहइत्याद्युक्तलक्षणो महीपतिः स्वामी अमात्यामन्त्रिपुरोहितादयः जनोब्राह्मणादिप्रजाः दुर्गं धन्वदुर्गादि कोशः सुवर्णादिधनराशिः दण्डोहस्त्यश्वरथपत्तिलक्षणः चतुरङ्गबलं मित्राणि सहजकृत्रिमप्राकृतानि एताः स्वाम्याद्याः राज्यस्य प्रकृतयो मूलकारणानि एवं राज्यं सप्ताङ्गमुच्यते ॥ ३५३ ॥

तदवाप्य नृपो दण्डं दुर्वृत्तेषु निपातयेत् ।
धर्मो हि दण्डरूपेण ब्रह्मणा निर्मितः पुरा ॥ ३५४ ॥

तदेवंविधं राज्यं प्राप्य दुर्वृत्तेषु वञ्चकशठधूर्तपरदारपरद्रव्यापहारिहिंसकादिषु नृपो दण्डं पातयेत् प्रयोजयेत् । हियस्माद्धर्मएव दण्डरूपेण पूर्वं ब्रह्मणा निर्मितोऽस्य च दण्ड इति यौगिकी संज्ञा । दण्डोदमनादित्याहुः । तेनादान्तान्दमयेदित्यादिगौतमस्मरणात ॥ ३५४ ॥

स नेतुं न्यायतोऽशक्यो लुब्धेनाकृतबुद्धिना ।
सत्यसंधेन शुचिना सुसहायेन धीमता ॥ ३५५ ॥

सपूर्वोक्तो दण्डो लुब्धेन कृपणेनाकृतबुद्धिना चञ्चलबुद्धिना न्यायतोन्यायानुसारेण नेतुं प्रयोक्तुं शक्यो न भवति । कीदृशेन तर्हि शक्य इत्याह । सत्यसंधेनाप्रतारकेण शुचिना जितारिषड्वर्गेण सुसहायेन पूर्वोक्तसहायसहितेन धीमता नयानयकुशलेन सदण्डो न्यायतो धर्मानुसारेण नेतुं शक्यः ॥ ३५५ ॥

यथाशास्त्रं प्रयुक्तः सन् सदेवासुरमानवम् ।
जगदानन्दयेत्सर्वमन्यथा तत्प्रकोपयेत् ॥ ३५६ ॥

स दण्डः शास्त्रोक्तमार्गेण प्रयुज्यमानः सन् देवासुरमानवैः सहितं इदं सर्वं जगदानन्दयेत् हर्षयेत् । अन्यथा शास्त्रातिक्रमेण प्रयुक्तश्चेज्जगत्प्रकोपयेत् ॥ ३५६ ॥

न केवलमधर्मदण्डेन जगत्प्रकोपः अपि तु प्रयोक्तुर्दृष्टादृष्टहानिरपीत्याह–

अधर्मदण्डनं स्वर्गं कीर्तिं लोकांश्च नाशयेत् ।
सम्यक्तु दण्डनं राज्ञः स्वर्गकीर्तिजयावहम् ॥ ३५७ ॥

यः पुनः शास्त्रातिक्रमेण लोभादिना दण्डः कृतः सपापहेतुत्वात्स्वर्गं कीर्तिं लोकांश्च विनाशयतीति। शास्त्रोक्तमार्गेण तु कृतः धर्महेतुत्वात्स्वर्गकीर्तिजयानां हेतुर्भवति ॥ ३५७॥

अपि भ्राता सुतोऽर्घ्यो वा श्वशुरो मातुलोऽपिवा ।
नादण्ड्यो नाम राज्ञोऽस्ति धर्माद्विचलितः स्वकात्॥३५८॥

अर्घ्योऽर्घार्हआचार्यादिः शेषः प्रसिद्धः एते भ्रातृसुतादयोऽपि स्वधर्माच्चलिता दण्ड्याः किमुतान्ये । यतः स्वधर्माच्चलितः अदण्ड्यो नाम राज्ञः कोपि नास्ति। एतच्च मातापित्रादिव्यतिरेकेण । तथाच स्मृत्यन्तरम् । अदण्ड्यौमातापितरौ स्नातकपरिव्राजकपुरोहितवानप्रस्थाः श्रुतशीलशौचाचारवन्तस्ते हि धर्माधिकारिण इति ॥ ३५८ ॥

यो दण्ड्यान्दण्डयेद्राजा सम्यग्वध्यांश्च घातयेत् ।
इष्टं स्यात्क्रतुभिस्तेन समाप्तवरदक्षिणैः ॥ ३५९ ॥

किंच । यस्तु दण्ड्यान्स्वधर्मचलनादिना दण्डयोग्यान्सम्यक्शास्त्रदृष्टेन मार्गेण धिग्धन-दण्डादिना दण्डयति वध्यान्वधार्हान् घातयति तेन राज्ञा भूरिदक्षिणैः क्रतुभिरिष्टं भवति बहुदक्षिणक्रतुफलं प्राप्नोतीत्यर्थः । न च फलश्रवणाद्दण्डप्रणयनं काम्यमिति मन्तव्यम् । अकरणेप्रायश्चित्तस्मरणात् । यथाह वसिष्ठः । दण्डोत्सर्गे राजैकरात्रमुपवसेत् त्रिरात्रं पुरोहितः कृच्छ्रमदण्ड्यदण्डने पुरोहितस्त्रिरात्रं राजेति ॥ ३५९ ॥

दुष्टे सम्यग्दण्डः प्रयोक्तव्य इत्युक्तं दुष्टपरिज्ञानं च व्यवहारदर्शनमन्तरेण न भवतीति तत्परिज्ञानाय व्यवहारदर्शनमहरहः स्वयं कर्तव्यमित्याह—

इति संचिन्त्य नृपतिः क्रतुतुल्यफलं पृथक् ।
व्यवहारान्स्वयं पश्येत्सभ्यैः परिवृतोऽन्वहम् ॥ ३६० ॥

इत्येवमुक्तप्रकारेण क्रतुतुल्यं फलं दण्डचदण्डेन स्वर्गादिनाशं चादण्डचदण्डेन सम्यग्विचिन्त्य पृथक्पृथग्वर्णादिक्रमेण सभ्यैर्वक्ष्यमाणलक्षणैः परिवृतः प्रतिदिनं व्यवहारान्वक्ष्यमाणमार्गेण दुष्टादुष्टपरिज्ञानार्थं राजा स्वयं पश्येत् ॥ ३६० ॥

कुलानि जातीः श्रेणीश्च गणान् जानपदानपि ।
स्वधर्माच्चलितान् राजा विनीय स्थापयेत्पथि ॥ ३६१ ॥

कुलानि ब्राह्मणादीनां जातयोमूर्धावसिक्तप्रभृतयःश्रेणयस्तांबूलिकादीनां गणा हेलाबुकादीनां जानपदाः कारुकादयः एतान्स्वधर्माच्चलितान् प्रच्युतान् राजा यथापराधं विनीय दण्डयित्वा पथि स्वधर्मे स्थापयेत् । दण्डं दुर्वृत्तेषु निपातयेदित्युक्तं सच दण्डोद्विविध-शारीरोऽर्थदण्डश्चेति । यथाह नारदः । शारीरस्त्वर्थदण्डश्च दण्डस्तु द्विविधः स्मृतः । शारीरस्ताडनादिस्तु मरणान्तः प्रकीर्तितः ॥ काकिण्यादिस्त्वर्थदण्डः सर्वस्वान्तस्तथैव चेति ॥ द्विविधोऽप्यपराधानुसारेणानेकधा भवति । आहस्म । शारीरो दशधा प्रोक्तो ह्यर्थ-दण्डस्त्वनेकधेति ॥ ३६१ ॥

तत्र कृष्णलमाषसुवर्णपलादिशब्दैरर्थदण्डा वक्तव्यास्ते च प्रतिदेशं भिन्नपरिमाणार्था इत्येकरूपापराधेऽपि देशभेदेन न्यूनाधिकदण्डो माभूदिति कृष्णलादिशब्दानां नियतपरिमाणविषयत्वं दण्डव्यवहारे दर्शयितुमाह—

जालसूर्यं मरीचिस्थं त्रसरेणू रजः स्मृतम् ॥
तेऽष्टौ लिक्षा तु तास्तिस्रो राजसर्षप उच्यते ॥ ३६२ ॥
गौरस्तु ते त्रयः षट् ते यवो मध्यस्तु ते त्रयः ।
कृष्णलः पञ्च ते माषस्ते सुवर्णस्तु षोडश ।
पलं सुवर्णाश्चत्वारः पञ्च वापि प्रकीर्तितम् ॥ ३६३ ॥

जालकान्तरप्रविष्टादित्यरश्मिस्थितं यद्रजस्तत् त्रसरेणुरित्युक्तं योगीश्वरादिभिस्तत्त्वदर्शिभिः । तेच त्रसरेणवोऽष्टौ लिक्षा स्वेदजयूकाण्डम् । ता लिक्षास्तिस्रोराजसर्षपोराजिका । ते राजसर्षपास्त्रयोगौरसर्षपः सिद्धार्थः । गौरसर्षपाः षट् यवो मध्यः मध्यमो न स्थूलो न सूक्ष्मः । एतेन गौरसर्षपाअपि मध्यमाइति गम्यते । तथा राजसर्षपाअपि मध्यमशब्दादेव सर्षपादिशब्दाः न केवलमुन्मानवचनाः किंतु तदुन्मितद्रव्यवचना इति गम्यते।यथा प्रस्थपरिमितायवाः प्रस्थ उच्यते।एवं सर्षपाद्युन्मितं द्रव्यंसर्षपादिशब्दैः सर्षपादिशब्दानां च केवलोन्मानवचनत्वे त्रसरेणूनुपहत्योन्मातुमशक्यत्वात्तद्द्वारेण कृष्णलादिव्यवहारोन स्यात् । तत्र स्थूलस्थूलतरस्थूलतमसूक्ष्मसूक्ष्मतरसूक्ष्मतममध्यसर्षपाद्युन्मानभेदेन प्रतिदेशं व्यवहारभेदे स्थिते दण्डव्यवहारे मध्यइति नियम्यते । ते मध्यमायवास्त्रयएकः कृष्णलः । ते कृष्णलाः पञ्चैकोमाषः । ते माषाः षोडशैकः सुवर्णः । ते सुवर्णाश्चत्वारः पलमिति संज्ञाः कथिता इति । पञ्च वापि पलं प्रकीर्तितं नारदादिभिः।तत्र स्थूलैस्त्रिभिर्यवैः कृष्णलपरिकल्पनायां व्यावहारिकनिष्कस्य षोडशांशः कृष्णलोभवति । तैः पञ्चभिर्माषः माषैः षोडशभिः सुवर्णः सच व्यावहारिकैः पञ्चभिर्निष्कैरेकः सुवर्णोभवति । ते चत्वारः पलमिति । निष्काणां विंशतिः पलम् । यदा तु सूक्ष्मैस्त्रिभिर्यवैः कृष्णलः परिकल्प्यते तदा व्यावहारिकनिष्कस्य द्वात्रिंशत्तमोभागः कृष्णलोभवति । तस्मिन्पक्षे सुवर्णसार्धं निष्कद्वयं भवति । पलं च दशनिष्कम् । यदा तु मध्यमयवैः कृष्णलपरिकल्पना तदा निष्कस्य विंशतितमोभागः कृष्णलः सुवर्णश्चतुर्निष्कः षोडशनिष्कं पलम् । एवं पञ्चसुवर्णं पलमिति पक्षे विंशतिनिष्कं पलम् । एवमन्यदपि निष्कस्य चत्वारिंशोभागः कृष्णलः द्विनिष्कःसुवर्णोऽष्टनिष्कं पलइत्यादिलोकव्यवहारानुसारेणास्मादेव सूत्रादूहनीयम् ॥ ३६२ ॥ ३६३ ॥

एवं सुवर्णस्योन्मानं प्रतिपाद्येदानीं रजतस्याह-

द्वे कृष्णले रूप्यमाषोधरणं षोडशैव ते ।
शतमानं तु दशभिर्धरणैः पलमेव तु ॥ ३६४ ॥

द्वे कृष्णले पूर्वोक्ते रूप्यमाषोरूप्यसंबन्धी माषः । ते रूप्यमाषाः षोडश धरणं पुराण इत्यस्यैव संज्ञान्तरम् । ते षोडश स्याद्धरणं पुराणश्चैव राजतइति मनुस्मरणात् । दशभिर्धरणैः शतमानं पलमिति चाभिधीयते । पूर्वोक्ताश्चत्वारः सुवर्णाएको राजतोनिष्कोभवति ॥ ३६४ ॥

इदानीं ताम्रस्योन्मानमाह-

निष्कं सुवर्णाश्चत्वारः कार्षिकस्ताम्रिकः पणः ॥ ३६५ ॥

पलस्य चतुर्थोंऽशः कर्षइति लोकप्रसिद्धः कर्षेणोन्मितः कार्षिकः ताम्रस्य विकारस्ताम्रिकः कर्षसंमितस्ताम्रविकारः पणसंज्ञो भवति कार्षापणसंज्ञकश्च । कार्षापणस्तु विज्ञेयस्ताम्रिकः कार्षिकः पणइतिमनुवचनात् । पञ्चसुवर्णपलपक्षे विंशतिमाषः पणो-

भवति। तथा सति माषोविंशतिमोभागः पणस्य परिकीर्तित इत्यादिव्यवहारः सिद्धो-भवति। चतुःसुवर्णपलपक्षेतु षोडशमाषःपणोभवति। अस्मिंश्च पक्षे सुवर्णकार्षापणपण-शब्दानां समानार्थत्वेऽपिपणकार्षापणशब्दौ ताम्रविषयावेव। एवंतावद्धेमरूप्यताम्राणा-मुन्मानमुक्तम्। दण्डव्यवहारोपयोगित्वात्। कांस्यरीतिकादीनामपि लोकव्यवहाराङ्ग-भूतानामेवोन्मानं द्रष्टव्यम्॥ ३६५॥

स्वशास्त्रपरिभाषामाह—

साशीतिपणसाहस्रोदण्डउत्तमसाहसः॥
तदर्धं मध्यमः प्रोक्तस्तदर्धमधमः स्मृतः॥ ३६६॥

पणानां सहस्रं पणसहस्रं तत्परिमाणमस्येति पणसाहस्रः। अशीत्या सह वर्ततइति साशीतिः। अशीत्यधिकपणसहस्रपरिमितोयोदण्डःसउत्तमसाहससंज्ञो वेदितव्यः। तदर्धंमध्यमः तस्य साशीतिपणसहस्रस्यार्धं चत्वारिंशदधिकपणपञ्चशतपरिमितोदण्डोम-ध्यमसाहससंज्ञः तस्य चत्वारिंशदधिकपञ्चशतपणस्यार्धं सप्तत्यधिकपणशतद्वयपरिमितो-दण्डोऽधमसाहससंज्ञः स्मृतउक्तो गन्वादिभिः। यत्तु पणानां द्वे शते सार्धे प्रथमःसाहसः स्मृतः। मध्यमः पञ्च विज्ञेयः सहस्रं त्वेव चोत्तम इति मनुनोक्तं तत्पक्षान्तरममतिपूर्वा पराधविषयं द्रष्टव्यम्॥ ३६६॥

दण्डभेदानाह—

धिग्दण्डस्त्वथ वाग्दण्डो धनदण्डो वधस्तथा।
योज्या व्यस्ताः समस्ता वा ह्यपराधवशादिमे॥ ३६७॥

धिग्दण्डोधिक्धिगिति कुत्सनं वाग्दण्डस्तु परुषशापवचनात्मकः धनदण्डोधनापहारा-त्मकः वधदण्डः शारीरोऽवरोधादिजीवितान्तः एते चतुर्विधादण्डाःव्यस्ताएकैकशः-समस्ताः द्वित्राः त्रिचतुरोवा अपराधानुसारेण प्रयोक्तव्याः। उक्तक्रमेणपूर्वपूर्वासाध्ये उत्तरउत्तरः प्रयोक्तव्यः। यथाह मनुः। धिग्दण्डं प्रथमं कुर्याद्वाग्दण्डं तदनन्तरम्। तृतीयं धनदण्डंतु वधदण्डमतःपरमिति॥ ३६७॥

दंडव्यवस्थानिमित्तान्याह—

ज्ञात्वाऽपराधं देशं च कालं बलमथापि वा।
वयः कर्म च वित्तं च दण्डं दण्ड्येषु पातयेत्॥ ३६८॥

यथापराधं ज्ञात्वा तदनुसारेण दण्डप्रणयनमेवं देशकालवयःकर्मवित्तानि ज्ञात्वा तदनुसारेण दण्ड्येषु दण्डार्हेषु दण्डप्रणयनं कुर्यात्। तथाबुद्धिपूर्वाबुद्धिपूर्वसकृदा-वृत्त्यनुसारेण च। यद्यपिराजानमधिकृत्यायं राजधर्मकलापउक्तस्तथापि वर्णान्तरस्यापि विषयमण्डलादिपरिपालनाधिकृतस्यायं धर्मोवेदितव्यः। राजधर्मान्प्रवक्ष्यामि यथावृत्तो-

भवेन्नृपइत्यत्र पृथङ्नृपग्रहणात्करग्रहणस्य रक्षार्थत्वाच्च रक्षणस्य दण्डप्रणयनायत्तत्वादिति ॥ ३६८ ॥

इति श्रीपद्मनाभभट्टोपाध्यायात्मजस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकविज्ञानेश्वरभट्टारकस्य- कृतौ ऋजुमिताक्षरायां याज्ञवल्क्यधर्मशास्त्रविवृतौ सदाचारः प्रथमोऽध्यायः समाप्तः । उत्तमोपपदस्येयंशिष्यस्य कृतिरात्मनः । धर्मशास्त्रस्य विवृतिर्विज्ञानेश्वरयोगिनः ॥ १ ॥

अस्मिन्नध्याये प्रकरणानि । १ उपोद्धातप्रकरणम् । २ ब्रह्मचारिप्रकरणम् । ३ विवाहप्रकरणम् । ४ जातिविवेकप्रकरणम् । ५ गृहस्थधर्मप्रकरणम् । ६ स्नातकप्रकरणम्। ७ भक्ष्याभक्ष्यप्रकरणम् । ८ द्रव्यशुद्धिप्रकरणम् । ९ दानधर्मप्रकरणम् । १० श्राद्धप्रकरणम् । ११ गणपतिकल्पप्रकरणम् । १२ ग्रहशान्तिप्रकरणम् । १३ राजधर्मप्रकरणम्। एवं त्रयोदशप्रकरणानि ॥

याज्ञवल्क्यमुनिशास्त्रगताविवृतिर्न कस्य विहिता विदुषः । प्रमिताक्षरापि विपुलार्थवती परिषिञ्चति श्रवणयोरमृतम् ॥ १ ॥ श्रीरस्तु ॥

सन्तुरामजी सुन्दरमल खेडवाला,

ठि० गोपालवाडी—बंबई.

अथ व्यवहाराध्यायः ॥

साधारणव्यवहारमातृकाप्रकरणम् १.

अभिषेकादिगुणयुक्तस्य राज्ञः प्रजापालनं परमोधर्मः । तच्च दुष्टनिग्रहमन्तरेण न संभवति । दुष्टपरिज्ञानं च न व्यवहारदर्शनमन्तरेण संभवति । तद्यवहारदर्शनमहरहः कर्तव्यमित्युक्तम् । व्यवहारान्स्वयं पश्येत्सभ्यैः परिवृतोऽन्वहमिति । सच व्यवहारः-कीदृशः कतिविधः कथंचेतीतिकर्तव्यताकलापोनाभिहितस्तदभिधानाय द्वितीयोऽध्यायआरभ्यते ।

व्यवहारान्नृपः पश्येद्विद्वद्भिर्ब्राह्मणैः सह ।
धर्मशास्त्रानुसारेण क्रोधलोभविवर्जितः ॥ १ ॥

व्यवहारानिति । अन्यविरोधेन स्वात्मसंबन्धितया कथनं व्यवहारः । यथा कश्चिदिदं क्षेत्रादि मदीयमिति कथयति । अन्योऽपि तद्विरोधेन मदीयमिति । तस्यानेकविधत्वं दर्शयति बहुवचनेन । नृपइति न क्षत्रियमात्रस्यायं धर्मः किंतु प्रजापालनाधिकृतस्यान्यस्यापीति दर्शयति । पश्येदिति पूर्वोक्तस्यानुवादोधर्मविशेषविधानार्थः । विद्वद्भिर्वेदव्याकरणादिधर्मशास्त्राभिज्ञैर्ब्राह्मणैर्न क्षत्रियादिभिः । ब्राह्मणैः सहेति तृतीयानिर्देशात्तेषाममाधान्यम् । सहयुक्तेऽप्रधानइति स्मरणात् । अतश्चादर्शनेऽन्यथादर्शने च राज्ञो दोषो न ब्राह्मणानाम् । यथाह मनुः । अदण्ड्यान्दण्डयन्राजा दण्ड्यांश्चैवाप्यदण्डयन् । अयशो महदाप्नोति नरकं चाधिगच्छतीति । कथं धर्मशास्त्रानुसारेण नार्थशास्त्रानुसारेण । देशादिसमयधर्मस्यापि धर्मशास्त्राविरुद्धस्य धर्मशास्त्रविषयत्वान्न पृथगुपादानम् । यथा च वक्ष्यति । निजधर्माविरोधेन यस्तु सामयिकोभवेत् । सोऽपि यत्नेन संरक्ष्योधर्मो राजकृतश्च यइति । क्रोधलोभविवर्जितइति । धर्मशास्त्रानुसारेणेति सिद्धे क्रोधलोभविवर्जितइति वचनमादरार्थम् । क्रोधोऽमर्षः लोभोलिप्सातिशयः ॥ १ ॥

श्रुताध्ययनसंपन्ना धर्मज्ञाः सत्यवादिनः ॥
राज्ञा सभासदः कार्या रिपौ मित्रे च ये समाः ॥ २ ॥

किंच श्रुतेन मीमांसाव्याकरणादिश्रवणेन अध्ययनेन च वेदाध्ययनेन संपन्नाः ।धर्मज्ञाः धर्मशास्त्रज्ञाः । सत्यवादिनः सत्यवचनशीलाः । रिपौ मित्रे च ये समाः द्वेषरागादिरहिताः । एवंभूताः सभासदः सभायां संसदि यथा सीदन्ति उपविशन्ति तथादानमानसत्कारैः राज्ञा कर्तव्याः । यद्यपि श्रुताध्ययनसंपन्नाइत्यविशेषेणोक्तं तथापि ब्राह्मणा एव ॥

१ अत्रचविशेषयुक्तएवकारस्यान्ययोगव्यवच्छेदोर्थस्तेन नेतरे इत्यर्थः पर्य्यवसितः ।

यथाह कात्यायनः । सतु सभ्यैः स्थिरैर्युक्तः प्राज्ञैर्मौलैर्द्विजोत्तमैः । धर्मशास्त्रार्थकुशलैरर्थशास्त्रविशारदैरिति । ते च त्रयः कर्तव्याः बहुवचनस्यार्थवत्त्वात्। यस्मिन्देशे निषीदन्तिविप्रावेदविदस्त्रयइति मनुस्मरणाच्च ॥ बृहस्पतिस्तु । सप्तपञ्चत्रयो वा सभासदो भवन्तीत्याह । लोकवेदज्ञधर्मज्ञाः सप्त पञ्च त्रयोऽपि वा । यत्रोपविष्टा विप्राः स्युः सायज्ञसदृशी सभेति । न च ब्राह्मणैः सहेति पूर्वश्लोकोक्तानां श्रुताध्ययनसंपन्नाइत्यादि विशेषणमिति मन्तव्यम् । तृतीयाप्रथमान्तनिर्दिष्टानां विशेषणविशेष्यभावासंभवात् । विद्वद्भिरित्यनेन पुनरुक्तिप्रसंगाच्च ॥ तथाच कात्यायनेन ब्राह्मणानां सभासदां च स्पष्टं भेदोदर्शितः । सप्राड्विवाकः सामात्यः सब्राह्मणपुरोहितः । ससभ्यः प्रेक्षकोराजा स्वर्गे तिष्ठति धर्मत इति । तत्र ब्राह्मणाअनियुक्ताः सभासदस्तु नियुक्ता इति भेदः । अतएवोक्तम् । नियुक्तो वाऽनियुक्तो वा धर्मज्ञो वक्तुमर्हतीति । तत्र नियुक्तानां यथावस्थितार्थकथनेऽपि यदि राजाऽन्यथा करोति तदाऽसौ निवारणीयोऽन्यथा दोषः । उक्तं च कात्यायनेन । अन्यायेनापि तं यान्तं येऽनुयान्ति सभासदः । तेऽपि तद्भागिनस्तस्माद्बोधनीयः स तैर्नृप इति । अनियुक्तानां पुनरन्यथाभिधानेऽनभिधाने वा दोषो न तु राज्ञोऽनिवारणे ॥ सभा वा न प्रवेष्टव्या वक्तव्यं वा समञ्जसम् । अब्रुवन्विब्रुवन्वापि नरो भवति किल्बिषीति मनुस्मरणात् । रिपौ मित्रे चेति चकाराल्लोकरञ्जनार्थं कतिपयैर्वणिग्भिरप्यधिष्ठितं सदः कर्तव्यम् । यथाह कात्यायनः । कुलशीलवयोवृत्तवित्तवद्भिरमत्सरैः । वणिग्भिः स्यात्कतिपयैः कुलभूतैरधिष्ठितामिति ॥ २ ॥

व्यवहारान्नृपःपश्येदित्युक्तं तत्रानुकल्पमाह-

अपश्यता कार्यवशाद्व्यवहारान्नृपेण तु ।
सभ्यैः सह नियोक्तव्यो ब्राह्मणः सर्वधर्मवित् ॥ ३ ॥

कार्यान्तरव्याकुलतया व्यवहारानपश्यता नृपेण पूर्वोक्तैः सभ्यैः सह सर्वधर्मवित् सर्वान्धर्मान् शास्त्रोक्तान् सामयिकांश्च धर्मान्वेत्ति विचारयतीति ससर्वधर्मविद्ब्राह्मणो न क्षत्रियादिर्नियोक्तव्यो व्यवहारदर्शने तं च कात्यायनेनोक्तगुणविशिष्टं कुर्यात्। यथाह दांतं कुलीनं मध्यस्थमनुद्वेगकरं स्थितम् । परत्र भीरुं धर्मिष्ठमुद्युक्तं क्रोधवर्जितमिति । एवंभूतब्राह्मणासंभवे क्षत्रियं वैश्यं वा नियुञ्जीत न शूद्रम् । यथाह कात्यायनः । ब्राह्मणो यत्र न स्यात्तु क्षत्रियं तत्र योजयेत् ।वैश्यंवा धर्मशास्त्रज्ञं शूद्रं यत्नेन वर्जयेदिति।नारदेन त्वयमेव मुख्यो दर्शितः धर्मशास्त्रं पुरस्कृत्य प्राड्विवाकमते स्थितः । समाहितमतिः पश्येद्व्यवहाराननुक्रमादिति॥प्राड्विवाकमते ।स्थितो न स्वमते स्थितः । राजा चारचक्षुषा परसैन्यं पश्यतीतिवत्तस्य चेयं यौगिकी[1] संज्ञा । अर्थिप्रत्यर्थिनौ पृच्छतीति प्राट् तयोर्वचनं विरुद्धमविरुद्धं च सभ्यैः सह विविनक्ति विवेचयति वेति विवाकः प्राट् चासौ विवाकश्चेति प्राड्विवाकः ।

१ अवयवमात्रशक्तिकं यौगिकं सा यस्यास्तीति तथा ।

उक्तं च । विवादानुगतं पृष्ट्वा ससभ्यस्तत्प्रयत्नतः । विचारयतियेनासौ प्राड्विवाकस्ततः स्मृत इति ॥ ३ ॥

प्राड्विवाकादयः सभ्या यदि रागादिना स्मृत्यपेतं व्यवहारं विचारयन्ति तदा राज्ञा किं कर्तव्यमित्यतआह–

रागाल्लोभाद्भयाद्वापि स्मृत्यपेतादिकारिणः ।
सभ्याः पृथक् पृथग्दण्ड्या विवादाद्द्विगुणं दमम् ॥ ४ ॥

अपिच । पूर्वोक्ताः सभ्या रजसोनिरङ्कुशत्वेन तदभिभूताराागात्स्नेहातिशयाल्लोभाल्लिप्सातिशयाद्भयात्संत्रासात्स्मृत्यपेतं स्मृतिविरुद्धं आदिशब्दादाचारापेतं कुर्वन्तः पृथक्पृथगेकैकशोविवादात् विवादपराजयनिमित्ताद्दमाद्द्विगुणं दमं दण्ड्याः । न पुनर्विवादास्पदीभूताद्द्रव्यात् । तथा सति स्त्रीसंग्रहणादिषु दण्डाभावप्रसंगः । रागलोभभयानामुपादानं रागादिष्वेव द्विगुणो दमोनाज्ञानमोहादिष्विति नियमार्थम् ॥ न च राजा सर्वस्येष्टे ब्राह्मणवर्ज्यमिति गौतमवचनात् । न ब्राह्मणा अदण्ड्या इति मन्तव्यम् । तस्य प्रशंसार्थत्वात् ॥ यत्तु षड्भिः परिहार्योराज्ञा वध्यश्चाबन्ध्यश्चादण्ड्यश्चाबाहिः कार्यश्चापरिवाद्यश्च परिहार्यश्चेति तदपि सएष बहुश्रुतो भवति ।लोकवेदवेदाङ्गवित् वाकोवाक्येतिहासपुराणकुशलस्तदपेक्षस्तद्वृत्तिश्चाष्टाचत्वारिंशत्संस्कारैः संस्कृतस्त्रिषु कर्मस्वभिरतः षट्सु वा समयाचारिकेष्वभिविनीत इति प्रतिपादितबहुश्रुतविषयं न ब्राह्मणमात्रविषयम् ॥ ४ ॥

व्यवहारविषयमाह–

स्मृत्याचारव्यपेतेन मार्गेणाधर्षितः परैः ।
आवेदयति चेद्राज्ञे व्यवहारपदं हि तत् ॥ ५ ॥

धर्मशास्त्रसमयाचारविरुद्धेन मार्गेण परैराधर्षितोऽभिभूतो यद्राज्ञे प्राड्विवाकाय वा आवेदयति विज्ञापयति चेद्यदि तदावेद्यमानं व्यवहारपदं प्रतिज्ञोत्तरसंशयहेतुपरामर्शप्रमाणनिर्णयप्रयोजनात्मको व्यवहारस्तस्य पदं विषयस्तस्य चेदं सामान्यलक्षणम् । स च द्विविधः शङ्काभियोगस्तत्त्वाभियोगश्चेति ॥ यथाह नारदः । अभियोगस्तु विज्ञेयः शंकातत्त्वाभियोगतः । शङ्काऽसतां तु संसर्गात्तत्त्वं होढाभिदर्शनादिति ॥ होढा लोप्त्रं लिङ्गमिति यावत् । तेन दर्शनं साक्षाद्वा दर्शनं होढाभिदर्शनं तस्मात् । तत्त्वाभियोगोऽपि द्विविधः । प्रतिषेधात्मको विध्यात्मकश्चेति । यथा मत्तो हिरण्यादिकं गृहीत्वा न प्रयच्छति । क्षेत्रादिकं ममायमपहरतीति वा ॥ उक्तंच कात्यायनेन । न्याय्यं स्वं नेच्छते कर्तुमन्याय्यं वा करोति य इति । स पुनश्चाष्टादशधा भिद्यते ॥ यथाह मनुः । (अ. ८ श्लो. ४. ५. ६. ७.) तेषामाद्यमृणादानं निक्षेपोऽस्वामिविक्रयः । संभूय च समुत्थानं दत्तस्यानपकर्म च ॥ वेतनस्यैव चादानं संविदश्च व्यतिक्रमः । क्रयविक्रयानुशयो विवादः स्वामिपालयोः॥ सीमाविवादधर्मश्च पारुष्ये दण्डवाचिके। स्तेयं च साहसं चैव स्त्रीसंग्रहणमेव च ॥ स्त्रीपुंधर्मोवि-

भागश्चद्यूतमाह्वय एवच । पदान्यष्टादशैतानि व्यवहारस्थिताविहेति ॥एतान्यपि साध्यभेदेन पुनर्बहुत्वं गतानि । यथाह नारदः । एषामेव प्रभेदोऽन्यः शतमष्टोत्तरं भवेत् । क्रियाभेदान्मनुष्याणां शतशाखो निगद्यत इति । आवेदयति चेद्राज्ञे इत्यनेन स्वयमेवागत्यावेदयति न राजप्रेरितस्तत्पुरुषप्रेरितो वेति दर्शयति ॥ यथाह मनुः।नोत्पादयेत्स्वयं कार्यं राजा वाप्यस्य पूरुषः । न च प्रापितमन्येन ग्रसेतार्थं कथञ्चनेति॥ परैरिति परेण पराभ्यां परैरित्येकस्यैकेन द्वाभ्यां बहुभिर्वा व्यवहारो भवतीति दर्शयति ॥ यत्पुनरेकस्य बहुभिःसार्धं स्त्रीणां प्रेष्यजनस्य च । अनादेयो भवेद्वादो धर्मविद्भिरुदाहृतइति नारदवचनंतद्भिन्नसाध्यविषयम् । आवेदयति राज्ञे इत्यनेनैव राज्ञा पृष्टो विनीतवेषआवेदयेत् । आवे दितंच युक्तं चेन्मुद्रादिना प्रत्यर्थ्याह्वानमकल्पादीनां चानाह्वानमित्याद्यर्थसिद्धमिति नोक्तम् ।स्मृत्यन्तरे तु स्पष्टार्थमुक्तम् ॥ यथा। काले कार्यार्थिनं पृच्छेद्रणन्तं पुरतः स्थितम् । किं कार्यं का च ते पीडा मा भैषीर्ब्रूहि मानव ॥ केन कस्मिन्कदा कस्मात्पृच्छेदेवं सभागतम् । एवं पृष्टः सयद्ब्रूयात्स सभ्यैर्ब्राह्मणैः सह ॥ विमृश्य कार्यं न्याय्यं चेदाह्वानार्थमतः परम् । मुद्रां वा निक्षिपेत्तस्मिन्पुरुषं वा समादिशेत ॥ अकल्पबालस्थविरविषमस्थक्रियाकुलान् । कार्यातिपातिव्यसनिनृपकार्योत्सवाकुलान् ॥ मत्तोन्मत्तप्रमत्तार्तान्भृत्यानाह्वानयेन्नृपः । न हीनपक्षां युवतिं कुले जातां प्रसूतिकाम् ॥ सर्ववर्णोत्तमां कन्यां ता ज्ञातिप्रभुकाः स्मृताः । तदधीनकुटुम्बिन्यः-स्वैरिण्यो गणिकाश्च याः ॥ निष्कुला याश्चपतितास्तासामाह्वानमिष्यते । कालं देशं च विज्ञाय कार्याणां च बलाबले ॥अकल्पादीनपि शनैर्यानैराह्व नयेन्नृपः । ज्ञात्वाभियोगं येऽपि स्युर्वने प्रव्रजितादयः । तानप्याह्वानयेद्राजा गुरुकार्येष्वकोपयन्निति ॥ आसेधव्यवस्थाप्यर्थसिद्धैव नारदेनोक्ता ।वक्तव्येऽर्थे ह्यतिष्ठन्तमुत्क्रामन्तं च तद्वचः । आसेधयेद्विवादार्थी यावदाह्वानदर्शनम् ॥स्थानासेधः कालकृतः प्रवासात्कर्मणस्तथा । चतुर्विधः स्यादासेधो नासिद्धस्तं विलङ्घयेत्॥ आसेधकाल आसिद्ध आसेधं योऽतिवर्तते। सविनेयोऽन्यथा कुर्वन्नासेद्धा दण्डभाग्भवेत् ॥ नदीसन्तारकान्तारदुर्देशोपप्लवादिषु । आसिद्धस्तं परासेधमुत्क्रामन्नापराध्नुयात् ॥निर्वेष्टुकामो रोगार्तो यियक्षुर्व्यसने स्थितः ।अभियुक्तस्तथान्येन राजकार्योद्यतस्तथा-गवां प्रचारे गोपालाः सस्यावापे कृषीवलाः । शिल्पिनश्चापि तत्कालमायुधीयाश्च विग्रहे-इति ॥ आसेधोराजाज्ञयाऽवरोधः अकल्पादयः पुत्रादिकमन्यं वा सुहृदं प्रेषयिष्यन्ति नचते परार्थवादिनः । यो न भ्राता न च पिता न पुत्रो न नियोगकृत् । परार्थवादी दण्ड्यः स्याद्व्यवहारेषु विब्रुवन्निति नारदवचनात् ॥ ५ ॥

प्रत्यर्थिनि मुद्रालेख्यपुरुषाणामन्यतमेनानीते किं कुर्यादित्यत आह-

प्रत्यर्थिनोऽग्रतो लेख्यं यथावेदितमर्थिना ।
समामासतदर्धाहर्नामजात्यादिचिह्नितम् ॥ ६ ॥

अर्थ्यतइत्यर्थः साध्यः सोऽस्यास्तीत्यर्थी तत्प्रतिपक्षः प्रत्यर्थी तस्याग्रतः पुरतो लेख्यं

लेखनीयम् । यथा येन प्रकारेण पूर्वमावेदनकाले आवेदितं तथा । न पुनरन्यथा।अन्यथा-वादित्वेन व्यवहारस्य भङ्गप्रसङ्गात् । अन्यवादी क्रियाद्वेषी नोपस्थाता निरुत्तरः। आहूतः प्रपलायी च हीनः पञ्चविधः स्मृत इति । आवेदनकाल एवार्थिवचनस्य लिखितत्वात्पुन-र्लेखनमनर्थकमित्यत आह समामासेत्यादि । संवत्सरमासपक्षतिथिवारादिना अर्थिप्रत्यर्थि-नाम ब्राह्मणजात्यादिचिह्नितम् । आदिशब्देन द्रव्यतत्संख्यास्थानवेलाक्षमालिङ्गादीनि गृह्यन्ते ॥ यथोक्तम् । अर्थवद्धर्मसंयुक्तं परिपूर्णमनाकुलम् । साध्यवद्वाचकपदं प्रकृतार्था नुबन्धि च। प्रसिद्धमविरुद्धं च निश्चितं साधने क्षमम् । संक्षिप्तं निखिलार्थं च देशका-लाविरोधि च ॥ वर्षर्तुमासपक्षाहोवेलादेशप्रदेशवत् । स्थानावसथसाध्याख्याजात्याका-रवयोयुतम् ॥ साध्यप्रमाणसंख्यावदात्मप्रत्यर्थिनामवत् । परात्मपूर्वजानेकराजनामभिर-ङ्कितम् । क्षमालिङ्गात्मपीडावत्कथिताहर्तृदायकम् । यदावेदयते राज्ञे तद्भाषेत्यभिधीयते इति। भाषा प्रतिज्ञा पक्षइति नार्थान्तरम् । आवेदनसमये कार्यमात्रं लिखितं प्रत्यर्थिनोऽग्रतः समामासादिविशिष्टं लिख्यतइति विशेषः । संवत्सरविशेषणं यद्यपि सर्वव्यवहारेषु नोप-युज्यते तथाप्याधिप्रतिग्रहक्रयेषु निर्णयार्थमुपयुज्यते । आधौ प्रतिग्रहे क्रीते पूर्वा तु बलवत्तरेति वचनात् । अर्थव्यवहारेऽपि एकस्मिन्संवत्सरे यत्संख्याकं यद्द्रव्यं यतो येन गृहीतं प्रत्यर्पितं च पुनरन्यस्मिन्वत्सरे तद्द्रव्यं तत्संख्याकं ततस्तेन गृहीतं याच्यमानो यदि ब्रूयात्सत्यं गृहीतं प्रत्यर्पितं चेति । वत्सरान्तरे गृहीतं प्रत्यर्पितं नास्मिन्वत्सरे इत्यु-पयुज्यते । एवंमासाद्यपि योज्यम् । देशस्थानादयः पुनः स्थावरेष्वेवोपयुज्यन्ते । देशश्चैव तथा स्थानं संनिवेशस्तथैव च।जातिः संज्ञाधिवासश्च प्रमाणं क्षेत्रनाम च॥पितृपैतामहं चैव पूर्व-राजानुकीर्तनम्।स्थावरेषु विवादेषु दशैतानि निवेशयेदिति स्मरणात्।देशोमध्यदेशादिः।स्थानं वाराणस्यादि।संनिवेशस्तत्रैव पूर्वापरदिग्विभागपरिच्छिन्नः सम्यङ्निविष्टो गृहक्षेत्रादिः जातिर-र्थिप्रत्यर्थिनोर्ब्राह्मणत्वादिः। संज्ञा च देवदत्तादिः। अधिवासः समीपदेशे निवासीजनः प्रमाणं निवर्तनादि भूपरिमाणम् । क्षेत्रनाम शालिक्षेत्रं क्रमुकक्षेत्रम् । कृष्णभूमिः पाण्डुभूमिः इति। पितुः पितामहस्य च नामार्थिप्रत्यर्थिनोः पूर्वेषां त्रयाणां राज्ञां नामकीर्तनं चेति।समामासा-दीनां यस्मिन्व्यवहारे यावदुपयुज्यते तत्र तावल्लेखनीयमिति तात्पर्यार्थः । एवं पक्षलक्षणे स्थिते पक्षलक्षणरहितानां पक्षवदवभासमानानां पक्षाभासत्वं सिद्धमेवेति योगीश्वरेण पृथक्प-क्षाभासाउक्ताः। अन्यैस्तु विस्पष्टार्थमुक्ताः [अप्रसिद्धादेः साधयितुमशक्यत्वादनिराकरणम्] अप्रसिद्धं निराबाधं निरर्थं निष्प्रयोजनम् । असाध्यं वा विरुद्धं वा पक्षाभासं विवर्जयेत।अप्र-सिद्धं मदीयं शशविषाणं गृहीत्वा न प्रयच्छतीत्यादि । निराबाधमस्मद्गृहदीपप्रकाशेनायं स्वगृहे व्यवहरतीत्यादि । निरर्थमभिधेयरहितं कचटतपजडदगबेत्यादि । निष्प्रयोजनं य-थायं देवदत्तोऽस्मद्गृहसन्निधौ सुस्वरमधीतइत्यादि। असाध्यं यथाहं देवदत्तेन सभ्रूभङ्गमुप-हसितइत्यादि । एतत्साधनासंभवादसाध्यम्। अल्पकालत्वान्न साक्षिसंभवो लिखितं दूरतो-ल्पत्वान्न दिव्यमिति । विरुद्धं यथाहं मूकेन शप्त इत्यादि । पुरराष्ट्रादिविरुद्धं वा [एतेषां

स्वभावेनैव निराकरणमिति ननिराक्रियते।.तत्र च अप्रसिद्धादीनां व्युत्पत्त्यर्थमुपादानं तदप्यनेकपदसंकीर्णस्य निराकरणं न क्रियते] राज्ञा विवर्जितो यश्च यश्च पौरविरोधकृत् । राष्ट्रस्य वा समस्तस्य प्रकृतीनां तथैव च ॥ अन्ये वा ये पुरग्राममहाजनविरोधकाः । अनादेयास्तु ते सर्वे व्यवहाराः प्रकीर्तिता इति ॥ यत्त्वनेकपदसंकीर्णः पूर्वपक्षोन सिद्ध्यतीति तत्र यद्यनेकवस्तुसङ्कीर्णइत्युच्यते तदा न दोषः । मदीयमनेन हिरण्यं वासो रूपकादि वाऽपहृतमित्येवंविधस्यादुष्टत्वात् । ऋणादानादिपदसंकरे पक्षाभास इति चेत्तदपि न। मदीया रूपका अनेन वृद्ध्या गृहीताः सुवर्णं चास्य हस्ते निक्षिप्तम् । मदीयं क्षेत्रमयमपहरतीत्यादीनां पक्षत्वमिष्यत एव । किंतु क्रियाभेदात्क्रमेण व्यवहारोन युगपदित्येतावत् ॥ यथाह कात्यायनः । बहुप्रतिज्ञं यत्कार्यं व्यवहारे सुनिश्चितम् । कामं तदपि गृह्णीयाद्राजा तत्त्वबुभुत्सयेति । यस्मादनेकपदसंकीर्णः पूर्वपक्षो युगपन्न सिद्ध्यतीति तस्यार्थः । अर्थिग्रहणात्पुत्रपौत्रादिग्रहणं तेषामेकार्थत्वात् । नियुक्तस्यापि नियोगेनैव तदेकार्थत्वाक्षेपात् ॥ अर्थिना संनियुक्तो वा प्रत्यर्थिप्रहितोऽपि वा । यो यस्यार्थे विवदते तयोर्जयपराजयाविति स्मरणात् । नियुक्तजयपराजयौ मूलस्वामिनोरेव । एतच्च भूमौ फलके वा पाण्डुलेखेन लिखित्वा आवापोद्धारेण विशोधितं पश्चात्पत्रेनिवेशयेत्। पूर्वपक्षं स्वभावोक्तं प्राड्विवाकोऽभिलेखयेत् । पाण्डुलेखेन फलके ततः पत्रे विशोधितमिति कात्यायनस्मरणात् । शोधनं च यावदुत्तरदर्शनं कर्तव्यं नातः परमनवस्थाप्रसंगात् । अतएव नारदेनोक्तम् । शोधयेत्पूर्ववादं तु यावन्नोत्तरदर्शनम् । अवष्टब्धस्योत्तरेण निवृत्तं शोधनं भवेदिति पूर्वपक्षमशोधयित्वैव यदोत्तरं दापयन्ति सभ्यास्तदा रागाल्लोभादित्युक्तदण्डेन सभ्यान् दण्डयित्वा पुनः प्रतिज्ञापूर्वकं व्यवहारः प्रवर्तनीयो राज्ञेति ॥६॥

एवं शोधितपत्रारूढे पूर्वपक्षे किं कर्तव्यमित्यत आह-

श्रुतार्थस्योत्तरं लेख्यं पूर्वावेदकसन्निधौ ।

श्रुतो भाषार्थो येन प्रत्यर्थिनासौ श्रुतार्थः तस्योत्तरं पूर्वपक्षादुत्तरत्र भवतीत्युत्तरं लेख्यं लेखनीयम् । पूर्वावेदकस्यार्थिनः संनिधौ समीपे उत्तरं च यत्पूर्वोक्तस्य निराकरणं तदुच्यते । यथाह । पक्षस्य व्यापकं सारमसन्दिग्धमनाकुलम् । अव्याख्यागम्यमित्येतदुत्तरं तद्विदोविदुरिति । पक्षस्य व्यापकं निराकरणसमर्थम् । सारं न्याय्यं न्यायादनपेतम् । असंदिग्धं सन्देहरहितम् । अनाकुलं पूर्वापराविरुद्धम् । अव्याख्यागम्यं अप्रसिद्धपदप्रयोगेण दुःश्लिष्टविभक्तिसमासाध्याहाराभिधानेन वा अन्यदेशभाषाभिधानेन वा यत् व्याख्येयार्थं न भवति तत्सदुत्तरम् । तच्च चतुर्विधम् । संप्रतिपत्तिर्मिथ्या प्रत्यवस्कन्दनं पूर्वन्यायश्चेति । यथाह कात्यायनः । सत्यं मिथ्योत्तर चैव प्रत्यवस्कन्दनं तथा । पूर्वन्यायविधिश्चैवमुत्तरं स्याच्चतुर्विधमिति । तत्र

१ परस्परात्यन्ताभावसमानाधिकरणयोर्धर्मयोरेकत्रसमावेशात्मकः ।

सत्योत्तरं यथा । रूपकशतं मह्यं धारयतीत्यु... सत्यं धारयामीति । यथाह । साध्यस्य सत्यवचनं प्रतिपत्तिरुदाहृतेति । मिथ्योत्तरं तु नाह ... धारयामीति । तथा च कात्यायनः। अभियुक्तोऽभियोगस्य यदि कुर्यादपह्नवम् । मिथ्या तत्तु ... भिजानीयादुत्तरं व्यवहारतइति। तच्च मिथ्योत्तरं चतुर्विधम् । मिथ्यैतन्नाभिजानामि तदा तत्र न ... संनिधिः । अजातश्चास्मि तत्कालइति मिथ्याचतुर्विधमिति । प्रत्यवस्कन्दनं नाम। सत्यं ... गृहीतं प्रतिदत्तं प्रतिग्रहेण लब्धमिति वा । यथाह नारदः । अर्थिना लिखितोयोऽर्थः प्रत्यर्थी ... तं तथा । प्रपद्य कारणंब्रूयात्प्रत्यवस्कन्दनंस्मृतमिति । प्राङ्न्यायोत्तरं तु यत्राभियुक्तएव ... ब्रूयादस्मिन्नर्थे अनेनाहमभियुक्तस्तत्र चायं व्यवहारमार्गेण पराजित इति ॥ उक्तं च कात्यायनेन । आचारेणावसन्नोऽपि पुनर्लेखयते यदि । सोऽभिधेयो जितः पूर्वं प्राङ्न्यायस्तु स उच्यते इति । एवमुत्तरलक्षणे स्थिते उत्तरलक्षणरहितानामुत्तरवदवभासमानानामुत्तराभासत्वमर्थसिद्धम् । स्पष्टीकृतं च स्मृत्यन्तरे । संदिग्धमन्यत्प्रकृतादत्यल्पमीतभूरि च । पक्षैकदेशव्याप्यन्यत्तथा नैवोत्तरं भवेत् । यद्व्यस्तपदमव्यापि निगूढार्थं तथाकुलम् । व्याख्यागम्यमसारं च नोत्तरं स्वार्थसिद्धय इति ।तत्र संदिग्धम् । सुवर्णशतमनेन गृहीतमित्युक्ते सत्यं गृहीतं सुवर्णशतं मा शतंवेति प्रकृतादन्यत् । यथासुवर्णशताभियोगे पणशतं धारयामीति । अत्यल्पं सुवर्णशताभियोगे पञ्च धारयामीति । अतिभूरि सुवर्णशताभियोगे द्विशतं धारयामीति । पक्षैकदेशव्यापि हिरण्यवस्त्राद्यभियोगे हिरण्य गृहीतं नान्यदिति । व्यस्तपदं ऋणादानाभियोगे पदान्तरेणोत्तरम् । यथा सुवर्णशताभियोगे अनेनाहं ताडितइति अव्यापि देशस्थानादिविशेषणाव्यापि । यथा मध्यदेशे वाराणस्यां पूर्वस्यां दिशि क्षेत्रमनेनापहृतमिति पूर्वपक्षे लिखिते क्षेत्रमपहृतमिति । निगूढार्थं यथा सुवर्णशताभियोगे किमहमेवास्मै धारयामीत्यत्र ध्वनिना प्राड्विवाकः सभ्यो वा अर्थी वा अन्यस्मै धारयतीति सूचयतीति निगूढार्थम् । आकुलं पूर्वापरविरुद्धम् । यथा सुवर्णशताभियोगे कृते सत्यं गृहीतं न धारयामीति । व्याख्यागम्यं दुःश्लिष्टविभक्तिसमासाध्याहाराभिधानेन व्याख्यागम्यम् । अदेशभाषाभिधानेन वा । यथा सुवर्णशतविषये पितृऋणाभियोगे गृहीतशतवचनात् सुवर्णानां पितुर्न जानामीति अत्र गृहीतशतस्य पितुर्वचनात् सुवर्णानांशतं गृहीतमिति न जानामीति । असारं न्यायविरुद्धम् । यथा सुवर्णशतमनेन वृद्ध्या गृहीतं वृद्धिरेव दत्ता न मूलमित्यभियोगेन सत्यं वृद्धिर्दत्ता न मूलं गृहीतमिति उत्तरमित्येकवचननिर्देशादुत्तराणां सकरो निरस्तः।यथाह कात्यायनः।पक्षैकदेशे यत्सत्यमेकदेशे च कारणम् मिथ्याचैवैकदेशे च संकरात्तदनुत्तरमिति अनुत्तरत्वे च कारणं तेनैवोक्तम्।न चैकस्मिन्विवादे तु क्रिया स्याद्वादिनोर्द्वयोः । न चार्थसिद्धिरुभयोर्न चैकत्र क्रियाद्वयमिति । मिथ्याकारणोत्तरयोः संकरे अर्थिप्रत्यर्थिनोर्द्वयोरपि क्रिया प्राप्नोति । मिथ्याक्रिया पूर्ववादे कारणे प्रतिवादिनीति स्मरणात् । तदुभयमेकस्मिन्व्यवहारे विरुद्धम्। यथा सुवर्णं रूपकशतं चानेन गृहीतमित्यभियोगे सुवर्णं न गृहीतं रूपकशतं गृहीतं प्रतिदत्तं चेति ।

कारणप्राङ्न्यायसंकरे तु प्रत्यर्थिनएव क्रियाद्वयम् प्राङ्न्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थी-निर्दिशेत्क्रियामिति। यथा सुवर्णं गृहीतं प्रतिदत्तं रूपके व्यवहारमार्गेण पराजितइति।अत्र प्राङ्न्याये जयपत्रेण वा प्राङ्न्यायदर्शिभिर्वा भावयितव्यम् ।कारणोक्तौ तु साक्षिलेख्या-दिभिर्भावयितव्यमिति विरोधः । एवमुत्तरत्रयसंकरेऽपि द्रष्टव्यम् । यथानेन न सुवर्ण रूपकशतं वस्त्राणि च गृहीतानीत्यभियोगे सत्यं सुवर्णं गृहीतं प्रतिदत्तं रूप-कशतं न गृहीतं वस्त्राविषये तु पूर्वन्यायेन पराजित इति । एवं चतुःसंकरेऽपि । एतेषां चानुत्तरत्वं यौगपद्येन तस्यांशस्य तेन तेन विना सिद्धेः क्रमे-णोत्तरत्वमेव । क्रमश्चार्थिनः प्रत्यर्थिनः सभ्यानां चेच्छया भवति । यत्र पुन-रुभयोः संकरः तत्र यस्य प्रभूतार्थविषयत्वं तत्क्रियोपादानेन पूर्वं व्यवहारः प्रवर्तनीयः। पश्चादल्पविषयोत्तरोपादानेन च व्यवहारो द्रष्टव्यः । यत्र संप्रतिपत्तेः उत्तरान्तरस्य च संकरस्तत्रोत्तरान्तरो पादानेन व्यवहारोद्रष्टव्यः । संप्रतिपत्तौ क्रियाभावात् । यथा हारीतेन । मिथ्योत्तरं कारणं च स्यातामेकत्र चेदुभे । सत्यं चापि सहान्येन तत्र ग्राह्यं किमुत्तरमित्युक्तोक्तम् । यत्प्रभूतार्थविषयं यत्र वा स्यात्क्रियाफलम् । उत्तरं तत्र तज्ज्ञेयमसंकीर्णमतोऽन्यथा । संकीर्णंभवतीति शेषः । शेषापेक्षया ऐच्छिकः क्रमो भवतीत्यर्थः। तत्र प्रभूतार्थे यथा अनेन सुवर्णरूपकशतंवस्त्राणि च गृहीतानीत्यभियो-गे सत्यं सुवर्णं गृहीतं रूपकशतं च न गृहीतं वस्त्राणि तु गृहीतानि प्रतिदत्तानि चे[illegible] । अत्र मिथ्योत्तरस्य प्रभूतविषयत्वात् अर्थिनःक्रियामादाय प्रथमं व्यवहारःप्रवर्तयितव्यः । पश्चाद्वस्त्रविषयोव्यवहारः । एवं मिथ्याप्राङ्न्यायसंकरे कारणप्राङ्न्यायसंकरे च योज-नीयम् । तथा तस्मिन्नेवाभियोगे सत्यं सुवर्णं रूपकशतं च गृहीतं दास्यामि वस्त्राणि तु न गृहीतानि गृहीतानि प्रतिदत्तानीति वा वस्त्रविषये पूर्वं पराजित इति चोत्तरे संप्रतिपत्तेर्भूरिविषय-त्वेऽपि तत्र क्रियाभावान्मिथ्याद्युत्तरक्रियामादाय व्यवहारः प्रवर्तयितव्यः। यत्र तु मिथ्या-कारणोत्तरयोः कृत्स्नपक्षव्यापित्वम् । यथा । शृङ्गग्राहिकतया कश्चिद्ददाति इयंगौर्मदीया अमुकस्मिन्काले नष्टा अद्यास्य गृहे दृष्टेति । अन्यस्तु मिथ्यैतत् एतत्प्रदर्शितकालात्पूर्व-मेवास्मद्गृहे स्थिता मम गृहे जाता वेति वदति । इदं तावत्पक्षनिराकरणसमर्थत्वान्नानुत्तरं नापि मिथ्यैव । कारणोपन्यासात् । नापि कारणम् । एकदेशस्याभ्युपगमाभावात् तस्मा-त्सकारणं मिथ्योत्तरमिदम् अत्र च प्रतिवादिनः क्रिया । कारणे प्रतिवादिनीति वच-नात् । ननु मिथ्याक्रिया पूर्ववादइति पूर्ववादिनः कस्मात्क्रिया न भवति । तस्य शुद्ध मिथ्याविषयत्वात् । कारणे प्रतिवादिनीत्येतदपि कस्माच्छुद्धकारणविषयं न भवति । नैतत् । सर्वस्यापि कारणोत्तरस्य मिथ्यासहचरितरूपत्वात् । शुद्धकारणोत्तरस्याभावात् । प्रसिद्धकारणोत्तरे प्रतिज्ञातार्थैकदेशस्याभ्युपगमेनैकदेशस्य मिथ्यात्वम् । यथा । सत्यं रूपकशतं गृहीतं न धारयामि प्रतिदत्तत्वादिति । प्रकृतोदाहरणे तु प्रतिज्ञातार्थैकदेश-स्याभ्युपगमोनास्तीति विशेषः । एतच्च हारीतेन स्पष्टमुक्तम् । मिथ्याकारणयोर्वापि ग्राह्यं

कारणमुत्तरमिति। यत्र मिथ्याप्राङ्न्याययोः पक्षव्यापित्वम्। यथा। रूपकशतं धारयतीत्यभियोगे मिथ्यैतदस्मिन्नर्थे पूर्वमयं पराजितइति। अत्रापि प्रतिवादिन एव क्रिया। प्राङ्न्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थी निर्दिशेत्क्रियामिति वचनात्। शुद्धस्याप्राङ्न्यायस्याभावादनुत्तरत्वप्रसंगात् संप्रतिपत्तेरपि साध्यत्वेनोपदिष्टस्य पक्षस्य सिद्धत्वोपन्यासेन साध्यत्वनिराकरणादेवोत्तरत्वम्। यदा तु कारणप्राङ्न्यायसंकरः। यथा। शतमनेनगृहीतमित्यभियुक्तः प्रतिवदति सत्यं गृहीतं प्रतिदत्तं चेत्यस्मिन्नेवार्थे प्राङ्न्यायेनायं पराजित इति। तत्र प्रतिवादिनो यथारुचीति न क्वचिद्वादिप्रतिवादिनोरेकस्मिन्व्यवहारे क्रियाद्वयप्रसंग इति निर्णयः॥

एवमुत्तरे पत्रे निवेशिते साध्यसिद्धेः साधनायत्तत्वात्साधननिर्देशं कः कुर्यादित्यपेक्षित आह–

ततोऽर्थी लेखयेत्सद्यः प्रतिज्ञातार्थसाधनम्॥ ७॥

ततउत्तरानन्तरमर्थी साध्यवान् सद्यएवानन्तरमेव लेखयेत्। प्रतिज्ञातः साध्यः सचासावर्थश्चेति प्रतिज्ञातार्थः तस्य साधनं साध्यतेऽनेनेति साधनं प्रमाणम्। अत्रसद्योलेखयेदितिवदतोत्तराभिधाने कालविलम्बनमप्यङ्गीकृतमिति गम्यते। तच्चोत्तरत्र विवेचयिष्यते। अर्थी प्रतिज्ञातार्थसाधनं लेखयेदिति वदता यस्य साध्यमस्ति सप्रतिज्ञातार्थसाधनं लेखयेदित्युक्तं अतश्च प्राङ्न्यायोत्तरे प्राङ्न्यायस्यैव साध्यत्वात्प्रत्यर्थ्येवार्थी ज्ञातइति सएव साधनं लेखयेत्। कारणोत्तरेऽपि कारणस्यैव साध्यत्वात्कारणवाद्येवार्थीति सएव लेखयेत् मिथ्योत्तरे तु पूर्ववाद्येवार्थी सएव साधनं निर्दिशेत्। ततोऽर्थी लेखयेदिति वदता अर्थ्येव लेखयेन्नान्य इत्युक्तम्। अतश्च संप्रतिपत्त्युत्तरे साध्याभावेन भाषोत्तरवादिनोर्द्वयोरप्यर्थित्वाभावात्साधननिर्देशएव नास्तीति तावतैव व्यवहारःपरिसमाप्यतइति गम्यते। एतदेव हारीतेन स्पष्टमुक्तम्। प्राङ्न्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थी निर्दिशेत्क्रियाम्। मिथ्योक्तौ पूर्ववादी तु प्रतिपत्तौ न सा भवेदिति॥ ७॥

ततः किमित्यतआह–

तत्सिद्धौ सिद्धिमाप्नोति विपरीतमतोऽन्यथा।

तस्य साधनस्य प्रमाणस्य वक्ष्यमाणलिखितसाक्ष्यादिलक्ष्यलक्षणस्य सिद्धौ निवृत्तौ सिद्धिं साध्यस्य जयलक्षणां प्राप्नोति। अतोऽस्मात्प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरे साधनासिद्धौ विपरीतं साध्यस्यासिद्धिं पराजयलक्षणामाप्नोतीति संबन्धः॥

चतुष्पाद्[1]व्यवहारोऽयं विवादेषूपदर्शितः॥ ८॥

व्यवहारान्नृपः पश्येदित्युक्तो व्यवहारः सोऽयमित्थं चतुष्पाच्चतुरंशकल्पनया विवादेषु ऋणादानादिषूपदर्शितो वर्णितः। तत्र प्रत्यर्थिनोऽग्रतोलेख्यं इति भाषापादः प्रथमः। श्रुतार्थस्योत्तरं लेख्यमित्युत्तरपादोद्वितीयः। ततोऽर्थी लेखयेत्सद्य इति क्रियापादस्तृ-

---

[1] चत्वारः पादाः अंशवो यस्मिन्स–तथा।

तीयः । तत्सिद्धौ सिद्धिमाप्नोतीति साध्यसिद्धपादश्चतुर्थः । यथोक्तम् । परस्परं मनुष्याणां सार्थविप्रतिपत्तिषु । वाक्यन्यायाद्व्यवस्थानं व्यवहार उदाहृतः ॥ भाषोत्तरक्रियासाध्यसिद्धिभिः क्रमवृत्तिभिः । आक्षिप्तचतुरंशस्तु चतुष्पादभिधीयत इति ॥ संप्रतिपत्त्युत्तरे तु साधनानिर्देशाद्भाषार्थस्यासाध्यत्वाच्च न साध्यसिद्धिलक्षणः पादोऽस्तीति द्विपात्त्वमेव । उत्तराभिधानानन्तरं सभ्यानामर्थिप्रत्यर्थिनोः कस्य क्रिया स्यादिति परामर्शलक्षणस्य प्रत्याकलितस्य योगीश्वरेण व्यवहारपादत्वेनानभिधानात् व्यवहर्तुः संबन्धाभावाच्च न व्यवहारपादत्वमिति स्थितम् ॥ ८ ॥

इति साधारणव्यवहारमातृकाप्रकरणम् ॥

असाधारणव्यवहारमातृकाप्रकरणम् २.

एवं सर्वव्यवहारोपयोगिनीं व्यवहारमातृकामभिधायाधुनाक्वचिद्व्यवहारविशेषे कंचिद्विशेषं दर्शयितुमाह—

अभियोगमनिस्तीर्य नैनं प्रत्यभियोजयेत् ।

अभियुज्यतइति अभियोगोऽपराधः तमभियोगमनिस्तीर्य अपरिहृत्य एनमभियोक्तारं न प्रत्यभियोजयेत अपराधे न संयोजयेत् । यद्यपि प्रत्यवस्कन्दनं । प्रत्यभियोगरूपं तथापि स्वापराधपरिहारात्मकत्वात् नास्य प्रतिषेधविषयत्वम् । अतः स्वाभियोगानुपमर्दनरूपस्य प्रत्यभियोगस्यायं निषेधः । इदं प्रत्यर्थिनमधिकृत्योक्तम् ।

अभियुक्तं च नान्येन नोक्तं विप्रकृतिंनयेत् ॥ ९ ॥

अभियुक्तं च नान्येनेति । अन्येनाभियुक्तमनिस्तीर्णाभियोगमन्योऽर्थी नाभियोजयेत् । किंच । उक्तमावेदनसमये यदुक्तं तद्विप्रकृतिं विरुद्धभावं न नयेत् न प्रापयेत् । एतदुक्तं भवति यद्वस्तु येन रूपेणावेदनसमये निवेदितं तद्वस्तु तथैव भाषाकालेऽपि लेखनीयंनान्यथेति । ननु प्रत्यर्थिनोऽग्रतोलेख्यं यथावेदितमर्थिनेत्यत्रैवेदमुक्तं किमर्थं पुनरुच्यते । नोक्तं विप्रकृतिं नयेदिति । उच्यते । यथावेदितमर्थिनेत्यनेनावेदनसमये यद्वस्तु निवेदितं तदेवभाषासमयेऽपितथैव लेखनीयं एकस्मिन्नपि पदेन वस्त्वन्तरमित्युक्तम् । यथानेन रूपकशतं वृद्ध्या गृहीतमित्यावेदनसमये प्रतिपाद्य प्रत्यर्थिसन्निधौ भाषासमये वस्त्रशतं वृद्ध्यागृहीतमिति न वक्तव्यम् । तथा सतिपदान्तरागमनेऽपि वस्त्वन्तरगमनाद्धीनवादी दण्ड्यः स्यादिति । नोक्तं विप्रकृतिं नयेदित्यनेनैकवस्तुत्वेऽपि पदान्तरगमनं निषिध्यते । यथा रूपकशतं वृद्ध्यागृहीत्वाऽयं न प्रयच्छतीत्यावेदनकालेऽभिधाय भाषाकाले रूपकश बलादपहृतवानिति वदतीति । तत्र वस्त्वन्तरगमनं निषिद्धमिहतु पदान्तरगमनं निषि तइति न पौनरुक्त्यम्। एतदेवस्पष्टीकृतं नारदेन।पूर्वपादं परित्यज्य योऽन्यमालंबते पुनः। पदसंक्रमणाज्ज्ञेयोहीनवादी स वै नर इति । हीनवादी दण्ड्योभवति । न प्रकृतादर्थाद्धीयते अतः प्रत्यर्थिनोऽर्थिनश्च प्रमादपरिहारार्थमेवायमभियोगमनिस्तीर्येत्याद्युपदेशो न प्रकृतार्थसिद्ध्यसिद्धिविषयः । अतएव वक्ष्यति । छलं निरस्य भूतेन व्यवहारान्नयेन्नृप इति ।

एतच्चार्थव्यवहारे द्रष्टव्यम्। मन्युकृते तु व्यवहारे प्रमादाभिधाने प्रकृतादपिव्यवहाराद्धीयत एव। यथाह नारदः। सर्वेष्वर्थविवादेषु वाक्छले नावसीदति। परस्त्रीभूम्यृणादाने शास्योऽप्यर्थान्नहीयतइति। अस्यार्थः। सर्वेष्वर्थविवादेषु न मन्युकृतेषु वाक्छलेप्रमादाभिधानेऽपिनावसीदति न पराजीयते। न प्रकृतादर्थाद्धीयते इत्यर्थः। अत्रोदाहरणं परस्त्रीत्यादि। परस्त्रीभूम्यृणादाने प्रमादाभिधानेन दण्ड्योऽपि यथा प्रकृतादर्थान्न हीयते एवं सर्वेष्वर्थविवादेष्विति। अर्थविवादग्रहणान्मन्युकृतविवादेषु प्रमादाभिधाने प्रकृतादप्यर्थाद्धीयत इति गम्यते। यथाऽहमनेन शिरसि पादेनताडितइत्यावेदनसमये अभिधायभाषाकाले हस्तेनपादेन वा ताडित इति वदन्न केवलं दण्ड्यः पराजीयते च॥ ९॥

अभियोगमनिस्तीर्य नैनं प्रत्यभियोजयेदित्यस्यापवादमाह—

कुर्यात्प्रत्यभियोगं च कलहे साहसेषु च।

कलहे वाग्दण्डपारुष्यात्मके साहसेषु विषशस्त्रादिनिमित्तप्राणव्यापादनादिषु। प्रत्यभियोगसंभवे स्वाभियोगमनिस्तीर्याप्यभियोक्तारं प्रत्यभियोजयेत्। नन्वत्रापि पूर्वपक्षानुपमर्दनरूपत्वेनानुत्तरत्वात्प्रत्यभियोगस्य प्रतिज्ञान्तरत्वेयुगपद्व्यवहारासंभवः समानः। सत्यम्। नात्र युगपद्व्यवहाराय प्रत्यभियोगोपदेशः अपितु न्यूनदण्डप्राप्तये अधिकदण्डनिवृत्तये वा। तथा हि। अनेनाहं ताडितः शप्तोवेत्यभियोगे पूर्वमहमनेनताडितः शप्तोवेति प्रत्यभियोगे दण्डाल्पत्वम्। यथाह नारदः। पूर्वमाक्षारयेद्यस्तु नियतं स्यात्सदोषभाक्। पश्चाद्यः सोऽप्यसत्कारी पूर्वे तु विनयोगुरुरिति। यदा पुनर्द्वयोर्युगपत्ताडनादिप्रवृत्तिस्तत्राधिकदण्डनिवृत्तिः। पारुष्ये साहसे वापि युगपत्संप्रवृत्तयोः। विशेषश्चेन्न लभ्येत विनयः स्यात्समस्तयोरिति। एवं युगपद्व्यवहारप्रवृत्त्यसंभवेऽपि कलहादौ प्रत्यभियोगोऽर्थवानृणादानादिषु तु निरर्थक एव।

अर्थिप्रत्यर्थिनोर्विधिमुक्त्वा ससभ्यस्य सभापतेः कर्तव्यमाह—

उभयोः प्रतिभूर्ग्राह्यः समर्थः कार्यनिर्णये॥ १०॥

उभयोरर्थिप्रत्यर्थिनोः सर्वेषु विवादेषु निर्णयस्य कार्यं कार्यनिर्णयः। आहिताग्न्यादिषुपाठात्कार्यशब्दस्य पूर्वनिपातः। निर्णयस्य कार्यं च साधितधनदानं दण्डदानं च तस्मिन्समर्थः प्रतिभूः प्रतिभवति तत्कार्ये तद्वद्भवतीति प्रतिभूर्ग्राह्यः। ससभ्येन सभापतिना। तस्यासंभवेऽर्थिप्रत्यर्थिनोरक्षणे पुरुषा नियोक्तव्याः। तेभ्यश्च ताभ्यां प्रतिदिनं वेतनं देयम्। तथाह कात्यायनः। अथ चेत्प्रतिभूर्नास्ति कार्ययोग्यस्तु वादिनः। सरक्षितोदिनस्यान्ते दद्याद्भृत्याय वेतनमिति॥ १०॥

अर्थिप्रत्यर्थिनोर्निर्णयकार्ये ससभ्येन सभापतिना प्रतिभूर्ग्राह्यइत्युक्तम्

किं तन्निर्णयकार्यं यस्मिन्प्रति भूर्गृह्यत इत्यपेक्षित आह—

निह्नवे भावितो दद्याद्धनं राज्ञे च तत्समम्।

मिथ्याभियोगी द्विगुणमभियोगाद्धनं वहेत्॥ ११॥

अर्थिना निवेदितस्याभियोगस्य प्रत्यर्थिनापह्नवे कृते यदार्थिना साक्ष्यादिभिर्भावितोऽङ्गीकारितः प्रत्यर्थी तदा दद्याद्धनं प्रकृतमर्थिने राज्ञे च तत्सममपलापदण्डम् । अथार्थी भावयितुं न शक्नोति तदा सएव मिथ्याभियोगी जात इत्यभियोगादभियुक्तधनाद्द्विगुणं धनं दद्याद्राज्ञे प्राङ्न्याये प्रत्यवस्कन्दने चेदमेव योजनीयम्। तत्राप्यर्थेऽपह्नववादी प्रत्यर्थिना भावितो राज्ञे प्रकृतधनसमं दण्डं दद्यात् अथ प्रत्यर्थी प्राङ्न्यायं कारणं वा भावयितुं न शक्नोति तदा स एव मिथ्याभियोगीति राज्ञे द्विगुणं धनं दद्यात् । अर्थिने च प्रकृतं धनं संप्रतिपत्त्युत्तरेतु दण्डाभाव एव । एतच्च ऋणादानविषयमेव । पदान्तरेषु तत्र तत्र दण्डाभिधानादधनव्यवहारेष्वस्यासंभवाच्च न सर्वविषयत्वम्। राज्ञाधमर्णिकोदाप्यइत्यस्य ऋणादानविषयत्वेऽपि तत्रैव विशेषं वक्ष्यामः । एतदेव सर्वव्यवहारविषयत्वेनापि योजनीयम् । कथं अभियोगस्य निह्नवेऽभियुक्तेन कृते यद्याभियोक्ता साक्ष्यादिभिर्भावितोभियुक्तस्तदा तत्समं तत्र तत्र प्रतिपदोक्तमेव । च शब्दोऽवधारणे । धनं दण्डं दद्याद्राज्ञइत्यनुवादः । अथाभियोक्ता अभियोगं वक्तुं न शक्नोति तदा मिथ्याभियोगीति प्रतिपदोक्तं धनं दण्डं द्विगुणं दद्यादिति विधीयते । अत्रापि प्राङ्न्याये प्रत्यवस्कन्दने च पूर्ववदेव योजनीयम् ॥ ११ ॥

ततोऽर्थी लेखयेत्सद्यः प्रतिज्ञातार्थसाधनमिति वदतोत्तरपादलेखने कालप्रतीक्षणं दर्शितं तत्रापवादमाह-

साहसस्तेयपारुष्यगोभिशापात्यये स्त्रियाम् ॥
विवादयेत्सद्य एव कालोऽन्यत्रेच्छया स्मृतः ॥ १२ ॥

साहसं विषशस्त्रादिनिमित्तं प्राणिव्यापादनादि । स्तेयं चौर्यम् । पारुष्यं वाग्दण्डपारुष्यं वक्ष्यमाणलक्षणम् । गौर्दोग्ध्री । अभिशापः पातकाभियोगः । अत्ययः प्राणधनातिपातस्तस्मिन् द्वन्द्वैकवद्भावादेकवचनम् । स्त्रियां कुलस्त्रियां दास्यां च । कुलस्त्रियां चारित्रविवादे दास्यां स्वत्वविवादे विवादयेदुत्तरं दापयेत् । सद्य एव न कालप्रतीक्षणं कुर्यात् । अन्यत्र विवादान्तरेषु काल उत्तरदानकालः इच्छयार्थिप्रत्यर्थिसभ्यसभापतीनां स्मृत उक्तः ॥ १२ ॥

देशाद्देशान्तरं याति सृक्किणी परिलेढि च ॥
ललाटं स्विद्यते चास्य मुखं वैवर्ण्यमेति च ॥ १३ ॥
परिशुष्यत्स्खलद्वाक्यो विरुद्धं बहु भाषते ॥
वाक्चक्षुः पूजयति नो तथोष्ठौ निर्भुजत्यपि ॥ १४ ॥
स्वभावाद्विकृतिं गच्छेन्मनोवाक्कायकर्मभिः ॥
अभियोगे च साक्ष्ये वा दुष्टः स परिकीर्तितः ॥ १५ ॥

मनोवाक्कायकर्मभिर्यः स्वभावादेव न भयादिनिमित्ताद्विकृतिं विकारं याति गच्छति असावभियोगे साक्ष्ये वा दुष्टः परिकीर्तितः । तां विकृतिं विभज्य दर्शयति । देशाद्देशान्तरं याति न क्वचिदवतिष्ठते । सृक्किणी ओष्ठपर्यन्तौ परिलेढि जिह्वाग्रेण स्पर्शयति घट्टयतीति कर्मणो विकृतिः । अस्य ललाटं स्विद्यते स्वेदविन्दूङ्कितं भवति मुखं च वैवर्ण्यं विवर्णत्वं पाण्डुत्वं कृष्णत्वं वा एति गच्छतीति कायस्य विकृतिः । परिशुष्यत्स्खलद्वाक्यः परिशुष्यत्सगद्गदं स्खलद्व्यत्यस्तं वाक्यं यस्य स तथोक्तः । विरुद्धं पूर्वापरविरुद्धं बहु भाषत इति वाचो विकृतिः । परोक्तां वाचं प्रतिवचनदानेन न प्रपूजयति । चक्षुर्वा प्रतिवीक्षणेन न पूजयतीति मनसो विकृतेर्लिङ्गम् । तथा ओष्ठौ निर्भुजाति वक्रयतीत्यपि कायस्य विकृतिः । एतच्च दोषसंभावनामात्रमुच्यते । न दोषनिश्चयाय । स्वाभाविकनैमित्तिकविकारयोर्विवेकस्य दुर्ज्ञेयत्वात् । अथ कश्चिन्निपुणमतिर्विवेकं प्रतिपद्येत तथापि न पराजयनिमित्तं कार्यं भवति । नहि मरिष्यतो लिङ्गदर्शनेन मृतकार्यं कुर्वन्ति । एवमस्य पराजयो भविष्यतीति लिङ्गादवगतेऽपि न पराजयनिमित्तकार्यप्रसङ्गः ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

संदिग्धार्थं स्वतन्त्रो यः साधयेद्यश्च निष्पतेत् ।
न चाहूतो वदेत्किंचिद्धीनो दण्ड्यश्च सस्मृतः ॥ १६ ॥

किंच । संदिग्धमर्थमधमर्णेनानङ्गीकृतमेव यः स्वतन्त्रः साधननिरपेक्षः साधयत्यासेधादिना स हीनो दण्ड्यश्च भवति । यश्च स्वयं संप्रतिपन्नं साधनेन वा साधितं याच्यमानो निष्पतेत्पलायेत । यश्चाभियुक्तो राज्ञा चाहूतः सदसि न किञ्चिद्वदति सोपि हीनो दण्ड्यश्चस्मृतइति संबध्यते । अभियोगे च साक्ष्ये वा दुष्टः सपरिकीर्तितइति प्रस्तुतत्वाद्धीनपरिज्ञानमात्रमेव माभूदिति दण्ड्यग्रहणम् । दण्ड्यश्चापि शास्योऽप्यर्थान्न हीयत इत्यर्थादहीनत्वदर्शनादत्र तन्माभूदिति हीनग्रहणम ॥ अथ यत्र द्वावपि युगपद्धर्माधिकारिणं प्राप्तौ भाषावादिनौ । तद्यथा । कश्चित्प्रतिग्रहेण क्षेत्रं लब्ध्वा कञ्चित्कालमुपभुज्य कार्यवशात्सकुटुम्बोदेशांतरं गतः । अन्योऽपि तदेव क्षेत्रं प्रतिग्रहेण लब्ध्वा कंचित्कालमुपभुज्य देशांतरं गतः । ततोद्वावपि युगपदागत्य ॥ १६ ॥

मदीयमिदं क्षेत्रं मदीयमिदं क्षेत्रमिति परस्परं विवदमानौ धर्माधिकारिणं प्राप्तौ तत्र कस्य क्रियेत्याकांक्षित आह—

साक्षिषूभयतः सत्सु साक्षिणः पूर्ववादिनः ।
पूर्वपक्षेऽधरीभूते भवन्त्युत्तरवादिनः ॥ १७ ॥

उभयतः उभयोरपि वादिनोः साक्षिषु संभवत्सु साक्षिणः पूर्ववादिन.पूर्वस्मिन्काले मयाप्रतिगृहीतमुपभुक्तं चेति योवदत्यसौ पूर्ववादी। पुनर्यः पूर्वं निवेदयति तस्य साक्षिणः प्रष्टव्याः । यदा त्वन्यएवं वदति सत्यमनेन पूर्वं प्रतिगृहीतमुपभुक्तं च किंतु राज्ञेदमेव

क्षेत्रमस्मादेव क्रयेण ल्ब्ध्वामह्यं दत्तमिति अनेन वा प्रतिग्रहेण लब्ध्वा मह्यंदत्तमिति तत्र पूर्वपक्षोऽसाध्यतयाधरीभूत स्तस्मिन् पूर्वपक्षेऽधरीभूते उत्तरकालं प्रतिगृहीतमुपभुक्तं चेति वादिनः साक्षिणः प्रष्टव्याभवन्ति । इदमेवव्याख्यानं युक्ततरम् ।मिथ्योत्तरैः पूर्ववादिनः साक्षिणोभवन्ति । प्राङ्न्यायकारणोक्तौ पूर्वपक्षेऽधरीभूते उत्तरवादिनः साक्षिणोभवन्तीति व्याख्यानं न युक्तम् । अस्यार्थस्यततोऽर्थी लेखयेत्सद्यः प्रतिज्ञातार्थसाधनमित्यनेनैवोक्तत्वात्पुनरुक्तिप्रसङ्गात् । पूर्वव्याख्यानमेव स्पष्टीकृतं नारदेन । मिथ्याक्रिया पूर्ववादे कारणे प्रतिवादिनि ।प्राङ्न्यायविधिसिद्धौ तु जयपत्रं क्रिया भवेदित्युक्ता। द्वयोर्विवदतोरर्थे द्वयोः सत्सु च साक्षिषुपूर्वपक्षोभवेद्यस्य भवेयुस्तस्य साक्षिण इति वदता एतस्य च सर्वव्यवहारविलक्षणत्वाद्भेदेनोपन्यासः ॥ १७ ॥

सपणश्चेद्विवादः स्यात्तत्र हीनं तु दापयेत् ।
दण्डं च स्वपणं चैव धनिने धनमेव च ॥ १८ ॥

अपिच । यदि विवादोव्यवहारः सपणः पणनं पणस्तेन सह वर्तत इति सपणःस्यात्तदा तत्र तस्मिन् सपणे व्यवहारे हीनं पराजितं पूर्वोक्तं दण्डं स्वकृतं च पणं राज्ञे अर्थिने च विवादास्पदीभूतं धनं दापयेद्राजा । यत्र पुनरेकः कोपावेशवशाद्यद्यहमत्र पराजितो भवामि तदापणशतं दास्यामीति प्रतिजानीते । अन्यस्तु न किंचित्प्रतिजानीते । तत्रापिव्यवहारः प्रवर्तते । तस्मिंश्च प्रवृत्ते पणप्रतिज्ञावादी यदि हीयते तदा सएव सपणं दण्डं दाप्यः । अन्यस्तु पराजितो दण्डं दाप्यः न पणम् ।स्वपणं चेति विशेषोपादानात् यत्र त्वेकः शतं अन्यस्तु पञ्चाशतं प्रतिजानीते तत्रापि पराजये स्वकृतमेव पणं दाप्यौ । सपणश्चेद्विवादः स्यादितिवदता पणरहितोऽपि विवादोदर्शित इति ॥ १८ ॥

छलं निरस्य भूतेन व्यवहारान्नयेन्नृपः ।
भूतमप्यनुपन्यस्तं हीयते व्यवहारतः ॥ १९ ॥

ं प्रमादाभिहितं निरस्य परित्यज्य भूतेन वस्तुतत्त्वानुसारेण व्यवहारान्नये

पाद्भूतमपि वस्तुतत्त्वमपि अनुपन्यस्तमनभिहितं हीयते हानिमुपगच्छति

ण साक्ष्यादिभिः तस्माद्भूतानुसरणंकर्तव्यं यथार्थिप्रत्यर्थिनौ सत्यमेव

भापतिना यतितव्यं सामादिभिरुपायैः। तथा सति साक्ष्यादिनैर-

सर्वथापि भूतानुसरणं न शक्यते कर्तुं तथा सति साक्ष्या-

यथोक्तम् । भूतच्छलानुसारित्वाद्द्विगतिः समुदाहृतः ।

गति । तत्र भूतानुसारी व्यवहारोमुख्यः छलानु-

निर्णये कदाचिद्वस्त्वनुसरणं भवति । कदा-

गत् ॥ १९ ॥

भूतमप्यनुपन्यस्तं हीयते व्यवहारतइत्यत्रोदाहरणमाह–

निह्नुते लिखितं नैकमेकदेशे विभावितः।
दाप्यः सर्वं नृपेणार्थं न ग्राह्यस्त्वनिवेदितः॥ २०॥

नैकमनेकं सुवर्णं रजतवस्त्रादि लिखितमभियुक्तमर्थिना प्रत्यर्थी यदि सर्वमेव निह्नुते अपजानीते तदार्थिनैकदेशे हिरण्ये साक्ष्यादिभिः प्रत्यर्थी भावितोऽङ्गीकारितः सर्वरजताद्यर्थं पूर्वलिखितं दाप्योऽर्थिने नृपेण। न ग्राह्यस्त्वनिवेदितः पूर्वं भाषाकाले अनिवेदितः पश्चादर्थिना पूर्वं मया विस्मृतइति निवेद्यमानोन ग्राह्योन दापयितव्योनृपेण। एतच्च न केवलं वाचनिकमेकदेशे प्रत्यर्थिनोमिथ्यावादित्वनिश्चयादेकदेशान्तरेऽपि मिथ्यावादित्वसंभवात्। अर्थिनश्चैकदेशे सत्यवादित्वनिश्चयादेकदेशान्तरेऽपि सत्यवादित्वसंभवात्। एवं तर्कापरनामसंभावनाप्रत्ययानुगृहीतादस्मादेव योगीश्वरवचनात्सर्वं दापनीयं नृपेणेति निर्णयः। एवं च तर्कवाक्यानुसारेण निर्णये क्रियमाणे वस्तुनोऽन्यथात्वेऽपि व्यवहारदर्शिनां न दोषः। तथा च गौतमोन्यायाधिगमे तर्कोऽभ्युपायस्तेनाभ्युपेत्य यथास्थानं गमयदित्युक्त्वा तस्माद्राजाचार्यावनिन्द्यावित्युपसंहरति। न चैकदेशभावितोऽनुपादेयवचनः प्रत्यर्थीत्येतावदिह गम्यते। एकदेशविभावितो नृपेण सर्वं दाप्य इति वचनात्। यत्तु कात्यायनेनोक्तम्। अनेकार्थाभियोगेऽपि यावत्संसाधयेद्धनी। साक्षिभिस्तावदेवासौ लभते साधितं धनमिति तत्पुत्राद्यृणविषयम्। तत्र हि बहूनर्थानभियुक्तः पुत्रादिर्न जानामीति प्रतिवदन्निह्नववादी न भवतीत्येकदेशविभावितोऽपि न क्वचिदसत्यवादीति निह्नुते लिखितं नैकमिति शास्त्रं तत्र न प्रवर्तते। निह्नवाभावादपेक्षिततर्काभावाच्च। अनेकार्थाभियोगेऽपीति कात्यायन वचनं सामान्यविषयम्। विशेषशास्त्रस्य विषयं निह्नवोत्तरं परिहृत्याज्ञानोत्तरे प्रवर्तते। ननु ऋणादिषु विवादेषु स्थिरप्रायेषु निश्चितम्। ऊने वाप्यधिके वार्थे प्रोक्ते साध्यं न सिध्यतीति वदता कात्यायनेनानेकार्थाभियोगे साक्षिभिरेकदेशे भाविते वाऽधिके वा भाविते साध्यं सर्वमेव न सिध्यतीत्युक्तम्। तथासत्येकदेशे भाविते अभावितैकदेशासिद्धिः कुतस्त्या। उच्यते। लिखितसर्वार्थसाधनतयोपन्यस्तैः साक्षिभिरेकदेशाभिधानेऽधिकाभिधाने वा कृत्स्नमेव साध्यं न सिध्यतीति तस्यार्थः। तत्रापि निश्चितं न सिध्यतीति वचनात्पूर्ववत्संशयएवेति प्रमाणान्तरस्यावसरोऽस्त्येव। छलं निरस्येति नियमात्। साहसादौ तु सकलसाध्यसाधनतयोद्दिष्टैः साक्षिभिरेकदेशेऽपिसाधिते कृत्स्नसाध्यसिद्धिर्भवत्येव। तावतैव साहसादेः सिद्धत्वात्कात्यायनवचनाच्च। साध्यार्थांशेऽपि गदिते साक्षिभिः सकलं भवेत्। स्त्रीसंगे साहसे चौर्ये यत्साध्यं परिकीर्तितमिति॥ २०॥

ननु निह्नुते लिखितं नैकमितीयं स्मृतिस्तत्रस्थानेकार्थाभियोगेपीतीयमपिस्मृतिरेवतत्रानयोः स्मृत्योः परस्परविरोधे सतीतरेतरबाधनादप्रमाण्यंकस्मान्न भवति विषयव्यवस्था किमित्याश्रीयतइत्यतआह–

स्मृत्याविरोधे न्यायस्तु बलवान्व्यवहारतः।

यत्र स्मृत्योः परस्परतोविरोधस्तत्र विरोधपरिहाराय विषयव्यवस्थापनादावुत्सर्गापवादादिलक्षणोन्यायोबलवान्समर्थः । सच न्यायः कुतः प्रत्येतव्यइत्यतआह ।व्यवहारतइति । व्यवहाराद्वृद्धव्यहारादन्वयव्यतिरेकलक्षणादवगम्यते। अतश्च प्रकृतोदाहरणेऽपि विषयव्यवस्थैव युक्ता । एवमन्यत्रापि विषयव्यवस्थाविकल्पादि यथासंभवं योज्यम् ।

अर्थशास्त्रात्तु बलवद्धर्मशास्त्रमिति स्थिति ॥ २१ ॥

धर्मशास्त्रानुसारेणेत्यनेनैवौशनसाद्यर्थशास्त्रस्य निरस्तत्वात् धर्मशास्त्रान्तर्गतमेव राजनीतिलक्षणमर्थशास्त्रमिह विवक्षितम् । अर्थशास्त्रधर्मशास्त्रस्मृत्योर्विरोधेअर्थशास्त्राद्धर्मशास्त्रंबलवदितिस्थितिर्मर्यादा । यद्यपि समानकर्तृकतया अर्थशास्त्रधर्मशास्त्रयोः स्वरूप गतो विशेषोनास्ति तथापि प्रमेयस्य[1] धर्मस्य प्राधान्यादर्थस्य चाप्राधान्याद्धर्मशास्त्रं बलवदित्यभिप्रायः । धर्मस्य प्राधान्यं शास्त्रादौ दर्शितं तस्माद्धर्मशास्त्रार्थशास्त्रयोर्विरोधे अर्थशास्त्रस्य बाधएव न विषयव्यवस्था नापि विकल्पः । किमत्रोदाहरणम् । न तावत्। गुरुं वा बालवृद्धौ वा ब्राह्मणंवा बहुश्रुतम् । आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् । नाततायिवधे दोषोहन्तुर्भवति कश्चन । प्रच्छन्नं वा प्रकाशं वा मन्युस्तं मन्युमृच्छति । तथा । आततायिनमायान्तमपि वेदान्तगं रणे । जिघांसन्तं जिघांसीयान्न तेन ब्रह्महा भवेदित्याद्यर्थशास्त्रम् । इयं विशुद्धिरुदिता प्रमाप्याकामतोद्विजम् । कामतोब्राह्मणवधे निष्कृतिर्न विधीयतइत्यादि धर्मशास्त्रम् । तयोर्विरोधे धर्मशास्त्रं बलवदिति युक्तम् । अनयोरेकविषयत्वासंभवेन विरोधाभावान्न बलाबलचिन्तावतरति । तथाहि । शस्त्रं द्विजातिभिर्ग्राह्यं धर्मो यत्रोरुपध्यत इत्युपक्रम्यात्मनश्च परित्राणे दक्षिणानां च संगरे स्त्रीविप्राभ्युपपत्तौ च घ्नन्धर्मेण न दण्डभागित्यात्मरक्षणे दक्षिणादीनां यज्ञोपकरणानां च रक्षणे युद्धे च स्त्रीब्राह्मणहिंसायां चाततायिनमकूटशस्त्रेण घ्नन् न दण्डभागित्युक्त्वा तस्यार्थवादार्थमिदमुच्यते । गुरुं वा बालवृद्धौ वेत्यादि गुर्वादीनत्यन्तावध्यानप्याततायिनोहन्यात्किमुतान्यानिति।वाशब्दश्रवणादपि वेदान्तगमित्यत्रापिशब्दश्रवणान्न गुर्वादीनां वध्यत्वप्रतीतिः नाततायिवधे दोषोऽन्यत्र गोब्राह्मणादिति सुमन्तुवचनाच्च। आचार्यं च प्रवक्तारं मातरं पितरं गुरुम् । न हिंस्याद्ब्राह्मणान् गाश्च सर्वांश्चैव तपस्विन इति मनुवचनाच्च आचार्यादीनामाततायिनां हिंसाप्रतिषेधेनेदं वचनं सार्थवन्नान्यथा । हिंसामात्रप्रतिषेधस्य सामान्यशास्त्रेणैव सिद्धत्वात् । नाततायिवधे दोषोहन्तुर्भवति कश्चनेत्यतदपि ब्राह्मणादिव्यतिरिक्तविषयमेव । यतः अग्निदो गरदश्चैव शस्त्रपाणिर्धनापहः । क्षेत्रदारहरश्चैव षडेते ह्याततायिनः । यथा । उद्यतासिर्विषाग्निश्च शापोद्यतकरस्तथा । आथर्वणेन हन्ता च पिशुनश्चापि राजनि । भार्यातिक्रमकारी च रन्ध्रान्वेषणतत्परः । एवमाद्यान्विजानीयात्सर्वानेवाततायिन इतिसामान्येनाततायिनोदर्शिताः । अतश्च ब्राह्मणादयः आततायिनश्च आत्मादित्राणार्थं हिंसानभिसंधिना निवार्यमाणाः प्रमादाद्यदि विपद्येरन् तत्र लघुप्राय-

१ प्रमाविषयिकं ज्ञानं प्रमेयम् ।

श्चित्तं राजदण्डाभावश्चेति निश्चयः । तस्मादन्यदिहोदाहरणं वक्तव्यम् । उच्यते । हिरण्यभूमिलाभेभ्योमित्रलब्धिर्वरा यतः । अतोयतेत तत्प्राप्तावित्यर्थशास्त्रम्। धर्मशास्त्रानुसारेण क्रोधलोभविवर्जितइति धर्मशास्त्रम्। तयोः क्वचिद्विषये विरोधो भवति । यथा । चतुष्पाद्व्यवहारेवर्तमाने एकस्य जयेऽवधार्यमाणे मित्रलब्धिर्भवति न धर्मशास्त्रमनुसृतं भवति । अन्यस्य जयेऽवधार्यमाणे धर्मशास्त्रमनुसृतं भवति मित्रलब्धिर्विपरीता । तत्रार्थशास्त्राद्धर्मशास्त्रं बलवत् । अतएव धर्मार्थसन्निपाते अर्थग्राहिणएतदेवेति प्रायश्चित्तस्य गुरुत्वं दर्शितमापस्तम्बेन । एतदेवेति द्वादशवार्षिकं प्रायश्चित्तं परामृश्यते॥२१॥

ततोऽर्थी लेखयेत्सद्यः प्रतिज्ञातार्थसाधनमित्युक्तं किं तत्साधनमित्यपेक्षितआह—

प्रमाणं लिखितंभुक्तिः साक्षिणश्चेति कीर्तितम् ।
एषामन्यतमाभावे दिव्यान्यतममुच्यते ॥ २२ ॥

प्रमीयते परिच्छिद्यतेऽनेनेति प्रमाणम् । तच्च द्विविधं मानुषं दैविकं चेति । तत्र मानवं त्रिविधं लिखितं भुक्तिः साक्षिणश्चेति कीर्तितं महर्षिभिः । तत्र लिखितं द्विविधं शासनं चीरकं चेति । शासनमुक्तलक्षणम् । चीरकं तु वक्ष्यमाणलक्षणम् । भुक्तिरुपभोगः । साक्षिणोवक्ष्यमाणस्वरूपप्रकाराः । ननु लिखितस्य साक्षिणां च शब्दाभिव्यक्तिद्वारेण शाब्देऽन्तर्भावाद्युक्तं प्रामाण्यम् । भुक्तेस्तुकथं प्रामाण्यम् । उच्यते । भुक्तिरपि कैश्चिद्विशेषणैर्युक्ता स्वत्वहेतुभूतक्रयादिकमव्यभिचारादनुमापयन्त्यनुपपद्यमाना वा कल्पयन्तीत्यनुमानेनार्थापत्तौ चान्तर्भवतीति प्रमाणमेव । एषां लिखितादीनां त्रयाणामन्यतमस्यप्यभावे दिव्यानां वक्ष्यमाणस्वरूपभेदानामन्यतमं जातिदेशकालद्रव्याद्यपेक्षया प्रमाणमुच्यते । मानुषाभावएव दिव्यस्य प्रामाण्यमस्मादेववचनादवगम्यते । दिव्यस्य स्वरूपप्रामाण्ययोरागमगम्यत्वात्। अतश्च यत्र परस्परविवादेन युगपद्धर्माधिकारिणं प्राप्तयोरेकोमानुषींक्रियामपरस्तु दैवीमवलंबते तत्र मानुष्येव ग्राह्या । तथा च कात्यायनः । यद्येकोमानुषीं ब्रूयादन्योब्रूयात्तु दैविकीम् । मानुषीं तत्र गृह्णीयान्नतु दैवीं क्रियां नृपइति। यत्रापि प्रधानैकदेशसाधनं मानुषं संभवति तत्रापि न दैवमाश्रयणीयम् । यथा रूपकशतमनयावृद्ध्या गृहीत्वायं न प्रयच्छतीत्यभियोगापह्नवे ग्रहणसाक्षिणः सन्ति नासंख्यायां वृद्धिविशेषे वा अतोदिव्येनभावयामीत्युक्ते तत्रैकदेशविभावितन्यायेनापि संख्यावृद्धिविशेषसिद्धेर्न दिव्यस्यावकाशः । उक्तं च कात्यायनेन । यद्येकदेशव्याप्तापि क्रिया विद्येत मानुषी । सा ग्राह्या नतु पूर्णापि दैविकी वदतां नृणामिति । यत्तु गूढसाहसिकानांतु प्राप्तं दिव्यैः परीक्षणमिति तदपिमानुषासंभवकृतनियमार्थम् । यदपि नारदेनोक्तम् । अरण्ये निर्जने रात्रावन्तर्वेश्मनि साहसे । न्यासापह्नवने चैव दिव्या संभवति क्रियेति । तदपि मानुषासंभव एव । तस्मान्मानुषाभावएव दिव्येन निर्णय इत्यौत्सर्गिकम् । अस्य चापवादोदृश्यते । प्रक्रान्ते साहसे वादे पारुष्ये दण्डवाचिके ।

बलोद्भूतेषु कार्येषु साक्षिणो दिव्यमेव चेति । तथा लेख्यादीनामपि क्वचिन्नियमो दृश्यते । तथापूगश्रेणीगणादीनां या स्थितिः परिकीर्तिता । तस्यास्तु साधनं लेख्यं न दिव्यं न च साक्षिणः ॥ तथा । द्वारमार्गक्रियाभोगजलवाहादिषु क्रिया । भुक्तिरेव तु गुर्वी स्यान्न दिव्यं न च साक्षिणः ॥ दत्तादत्तेऽथ भृत्यानां स्वामिना निर्णये सति । विक्रयादानसंबन्धे क्रीत्वा धनमनिच्छति ॥ द्यूते समाह्वये चैव विवादे समुपस्थिते ।साक्षिणः साधनं प्रोक्तं न द्विव्यं न च लेख्यकमिति ॥ २२ ॥

उभयत्र प्रमाणसद्भावे प्रमाणगतबलाबलविवेके चासति पूर्वापरयोः कार्ययोः कस्य बलीयस्त्वमित्यतआह-

सर्वेष्वर्थविवादेषु बलवत्युत्तरा क्रिया ।

ऋणादिषु सर्वेष्वर्थविवादेषु उत्तरा क्रिया क्रियतइति क्रिया कार्यं बलवति उत्तरकार्ये साधिते तद्वादी विजयी भवति । पूर्वकार्ये सिद्धेऽपि तद्वादी पराजीयते । तद्यथा कश्चि-द्ग्रहणेन धारणं साधयति कश्चित्प्रतिदानेनाधारणं तत्र ग्रहणप्रतिदानयोः प्रमाणसिद्धयोः प्रतिदानं बलवदिति प्रतिदानवादी जयति । तथा पूर्वं द्विकं शतं गृहीत्वा कालान्तरे त्रिकं शतमङ्गीकृतवान् तत्रोभयत्र प्रमाणसद्भावेऽपि त्रिशतग्रहणं बलवत् । पश्चाद्भावित्वात्पूर्व-बाधेनानुत्पत्तेः । उक्तं च पूर्वाबाधेन नोत्पत्तिरुत्तरस्य हि सेत्स्यतीति ।

आधौ प्रतिग्रहे क्रीते पूर्वा तु बलवत्तरा ॥ २३ ॥

आध्यादिषु त्रिषु पूर्वमेव कार्यं बलवत् । तद्यथा एकमेव क्षेत्रमन्यस्याधिंकृत्वा किमपि गृहीत्वापुनरन्यस्याप्याधाय किमपि गृह्णाति तत्र पूर्वस्यैव तद्भवति नोत्तरस्यैवं प्रतिग्रहे क्रये च । नन्वाहितस्य तदानीमस्वत्वात्पुनराधानमेव न संभवति । एवं दत्तस्य च क्रीतस्य दानक्रयौ नोपपद्येते तस्मादिदं वचनमनर्थकम् । उच्यते । अस्वत्वेऽपि मोहात्कश्चिल्लोभाद्वा पुनराधानादिकं करोति तत्र पूर्वंबलवदिति न्यायमूलमे-वेदं वचनमित्यचोद्यम् ॥ २३ ॥

भुक्तेः कैश्चिद्विशेषणैर्युक्तायाः प्रामाण्यं दर्शयिष्यन् कस्याश्चिद्भुक्तेः कार्यान्तरमाह-

पश्यतोऽब्रुवतो भूमेर्हानिर्विंशतिवार्षिकी ।
परेण भुज्यमाना या धनस्य दशवार्षिकी ॥ २४ ॥

परेणासंबन्धेन भुज्यमानां भुवं धनं वा पश्यतः अब्रुवतः मदीयेयं भूः न त्वया भोक्त-व्येति अप्रतिषेधयतः तस्याभूमेर्विंशतिवार्षिकी अप्रतिरवं विंशतिवर्षोपभोगनिमित्ताहानिर्भ-वति । धनस्य तु हस्त्यश्वादेर्दशवार्षिकी हानिः । तन्वेतदनुपपन्नम् । नह्यप्रतिषेधात्स्वत्व मपगच्छति अप्रतिषिद्धस्य दानविक्रयादिवत् स्वत्वनिवृत्तिहेतुत्वस्य लोकशास्त्रयोरप्रसिद्ध-त्वात् । नापि विंशतिवर्षोपभोगात् स्वत्वम् । उपभोगस्य स्वत्वेऽप्रमाणत्वात् प्रमाणस्य च

प्रमेयं प्रत्यनुपादकत्वात्। रिक्थक्रयादिषु स्वत्वकरणहेतुषु अपाठाच्च। तथाहि स्वामिरिक्थ-क्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेषु ब्राह्मणस्याधिकं लब्धं क्षत्रियस्य विनिर्जितम्। निर्विष्टवैश्य-शूद्रयोरित्यष्टावेव स्वत्वकारणहेतून्गौतमः पठति न भोगम्। न चेदमेव वचनं विंशतिव-र्षोपभोगस्य स्वत्वोत्पत्तिहेतुत्वं प्रतिपादयतीति युक्तम्। स्वत्वस्य स्वत्वहेतूनां च लोकप्र-सिद्धत्वेन शास्त्रैकसमधिगम्यत्वाभावात्। एतच्च विभागप्रकरणे निपुणतरमुपपादयिष्यते। गौतमवचनं तु नियमार्थम्। अपि च। अनागमं च यो भुंक्ते बहून्यब्दशतान्यपि। चौरं-दण्डेन तं पापं दण्डयेत्पृथिवीपतिरित्येतदनागमोपभोगस्य स्वत्वहेतुत्वे विरुद्ध्यते। नचा-नागमं तु यो भुंक्ते इत्येतत्परोक्षभोगविषयम्। पश्यतोऽब्रुवतइति प्रत्यक्षभोगविषयमिति युक्तं वक्तुम्। अनागमं तु यो भुंक्ते इत्यविशेषाभिधानात्। नोपभोगे बलं कार्यमाहर्त्रा तत्सुतेन वा पशुस्त्रीपुरुषादीनामिति धर्मोव्यवस्थितइति कात्यायनवचनाच्च। समक्षभोगे च हानिकरणाभावेन हानेरसंभवात् न चैतन्मन्तव्यम्। आधिप्रतिग्रहक्रयेषु पूर्वस्याः क्रियायाः प्राबल्यादपवादेन भूविषये विंशतिवर्षोपभोगयुक्तायाः धनविषये दशवर्षोपभो-गयुक्तायाः उत्तरविषयक्रियायाः प्राबल्यमनेनोच्यत इति। यतस्तेषूत्तरैव क्रिया तत्त्वतो नोपपद्यते स्वमेव ह्याधेयं देयं विक्रेयं च भवति। नचाहितस्य दत्तस्य विक्रीतस्य वा स्वत्वमस्ति। अस्वत्वस्य दाने प्रतिग्रहे च दण्डः स्मर्यते। अदेयं यश्च गृह्णाति यश्चा-देयं प्रयच्छति। उभौ तौ चौरवच्छास्यौ दाप्यौ चोत्तमसाहसमिति। तथाध्यादीनां त्रयाणामपवादत्वेऽस्य श्लोकस्याधिसीमादीनामुत्तरश्लोकेऽपवादोनोपपद्यते। तस्माद्भूम्या-दीनां हानिरनुपपन्नैव। नापि व्यवहारहानिः। यतः। उपेक्षां कुर्वतस्तस्य तूष्णींभूतस्य तिष्ठतः। काले विपन्ने पूर्वोक्ते व्यवहारो न सिध्यतीति नारदेनोपेक्षायां लिङ्गाभावकृता व्यवहारहानिरुक्ता नतु वस्त्वभावकृता। तथा मनुनापि। अजडश्चेदपौगण्डो विषये चास्य भुज्यते। भग्नं तद्व्यवहारेण भोक्ता तद्धनमर्हतीति व्यवहारतो भङ्गो दर्शितो न वस्तुतः। व्यवहारभङ्गश्चैवं भोक्ता किल वदति अजडोऽयमपौगण्डोबालोऽयमस्य सन्निधौ विंशति-वर्षाण्यप्रतिरवं मया भुक्तं तत्र बहवः साक्षिणः सन्ति यद्यस्य स्वमन्यायेन मया भुज्यते तदायं किमित्येतावन्तं कालमुदास्ते इति तत्र चायं निरुत्तरो भवतीति। एवं निरुत्तर-स्यापि वास्तवो व्यवहारो भवत्येव। छलं निरस्य भूतेन व्यवहारान्नयेन्नृपइति नियमात्। अथ मतम्। यद्यपि न वस्तुहानिर्नापि व्यवहारहानिस्तथापि पश्यतोऽप्रतिषेधतो व्यवहार-हानिशङ्का भवतीति तन्निवृत्तये तूष्णीं न स्थातव्यमित्युपदिश्यत इति। तच्च न स्मार्तकालाया भुक्तेर्हानिशङ्काकारणत्वाभावात् तूष्णीं न स्थातव्यमित्येतावन्मात्राभिधि-त्सायां विंशतिग्रहणमविवक्षितं स्यात्। अथोच्यते। विंशतिग्रहणमूर्ध्वं पत्रदोषोद्भावननिराकर-णार्थम्। यथाह कात्यायनः। शक्तस्य संनिधावर्थोयस्य लेख्येन भुज्यते। विंशतिवर्षा-ण्यतिक्रान्तं तत्पत्रं दोषवर्जितमिति। तदपि न आध्यादिष्वपि विंशतेरूर्ध्वं पत्रदोषोद्भावन-

---

१ चौरे प्रयोक्तव्यो दण्डश्चौरदण्डः।

निराकरणस्य समत्वेनापवादासंभवात् । यथाह कात्यायनः । अथ विंशतिवर्षाणि आधिभुक्तः सुनिश्चितः। तेन लेख्येन तत्सिद्धिर्लेख्यदोषविवर्जिता । तथा । सीमाविवादे निर्णीते सीमापत्रं विधीयते । तस्य दोषाः प्रवक्तव्यायावद्वर्षाणि विंशतिरिति । एतेन धनस्य दशवार्षिकीत्येतदपि प्रत्युक्तम् । तस्मादस्य श्लोकस्यान्योऽर्थो वक्तव्यः । उच्यते । भूमेर्धनस्य च फलहानिरिह विवक्षिता न वस्तुहानिर्नापि व्यवहारहानिः । तथाहि । निराक्रोशं विंशतिवर्षोपभोगादूर्ध्वं यद्यपि स्वामी न्यायतः क्षेत्रं लभते तथापि फलानुसरणं न लभते । अप्रतिषेधलक्षणात् स्वापराधादस्माच्च वचनात् । परोक्षभोगे तु विंशतेरूर्ध्वमपि फलानुसरणं लभतएव । पश्यतइति वचनात् प्रत्यक्षभोगे च साक्रोशे अब्रुवत इति वचनात्। विंशतेः प्राक् प्रत्यक्षे निराक्रोशे च लभते विंशतिग्रहणात् । ननु तदुत्पन्नस्यापि फलस्य स्वत्वात्तद्धानिरनुपपन्नैव । बाढं।तस्य स्वरूपनाशेन तथैवावस्थाने यथा तदुत्पन्नपूगपनसवृक्षादीनां यत्पुनस्तदुत्पन्नमुपभोगान्नष्टं तत्र स्वरूपाविनाशादेव स्वत्वनाशः। अनागमं तु यो भुक्तेबहून्यब्दशतान्यपि। चौरदण्डेन तं पापं दण्डयेत्पृथिवीपतिरित्यनेन वचनेन निष्क्रयरूपेण गणयित्वाचौरवत्तत्समद्रव्यदानं प्राप्तं हानिर्विंशतिवार्षिकीति अपोद्यते राजदण्डः पुनरस्त्येव विंशतेरूर्ध्वमपि । अनागमोपभोगादपवादाभावाच्च । तस्मात्स्वाम्युपेक्षालक्षणस्वापराधादस्माच्च वचनाद्विंशतेरूर्ध्वं फलं नष्टं न लभतइति स्थितम् । एतेन धनस्य दशवार्षिकीत्येतदपि व्याख्यातम् ॥ २४ ॥

आधिसीमोपनिक्षेपजडबालधनैर्विना ।
तथोपनिधिराजस्त्रीश्रोत्रियाणां धनैरपि ॥ २५ ॥

आधिश्च सीमा च उपनिक्षेपश्च आधिसीमोपनिक्षेपाः । जडश्च बालश्च जडबालौ तयोर्धनेजडबालधने आधिसीमोपनिक्षेपाश्च जडबालधने च आधिसीमोपनिक्षेपजडबालधनानि तैर्विना । उपनिक्षेपो नाम रूपसंख्याप्रदर्शनेन रक्षणार्थं परस्य हस्ते निहितं द्रव्यम्। यथाह नारदः । स्वं द्रव्यं यत्र विश्रंभान्निक्षिपत्यविशङ्कितः । निक्षेपो नाम तत्प्रोक्तं व्यवहारपदं बुधैरिति । उपनिधानमुपनिधिः । आध्यादिषु पश्यतोऽब्रुवतोऽपि भूमेर्विंशतेरूर्ध्वं धनस्य दशभ्यो वर्षेभ्यऊर्ध्वमपि हानिर्न भवति । पुरुषापराधस्य तथाविधस्याभावात् । उपेक्षाकारणस्य तत्र तत्र संभवात् । तथाहि । आधेराधित्वोपाधिकएव भोगइत्युपेक्षायामपि न पुरुषापराधः । सीम्नश्चिरकृततुषाङ्गारादिचिह्नैः सुसाध्यत्वादुपेक्षा संभवति । उपनिक्षेपोपनिध्योर्भुक्तेः प्रतिषिद्धत्वात् । प्रतिषेधातिक्रमोपभोगे च सोदयफललाभादुपेक्षोपपत्तिः । जडबालयोर्जडत्वाद्बालत्वादुपेक्षा युक्तैव । राज्ञोबहुकार्यव्याकुलत्वात् स्त्रीणामज्ञानात्अप्रागल्भ्याच्च । श्रोत्रियस्याध्ययनाध्यापनतदर्थविचारानुष्ठानव्याकुलत्वादुपेक्षा युक्तैव । तस्मादाध्यादिषु सर्वत्रोपेक्षाकारणसंभवात् । समस्तभोगे निराक्रोशे च न कदाचिदपि फलहानिः ॥ २५ ॥

आध्यादीनां विहर्तारं धनिने दापयेद्धनम् ।
दण्डं च तत्समं राज्ञे शक्त्यपेक्षमथापि वा ॥ २६ ॥

आध्यादीनां श्रोत्रियद्रव्यपर्यन्तानां चिरकालोपभोगबलेनापहर्तारं विवादास्पदीभूतं धनं स्वामिने दापयेदित्यनुवादः । दण्डं च तत्समं विवादास्पदीभूतद्रव्यसमं राज्ञे दापयेदिति विधिः । यद्यपि गृहक्षेत्रादिषु तत्समो दण्डो न संभवति तथापि मर्यादायाः प्रभेदे च सीमातिक्रमणे तथेत्यादिवक्ष्यमाणो दण्डो द्रष्टव्यः । अथ तत्समदण्डेनापहर्तुर्दमनं न भवति बहुधनत्वेन । तदा शक्त्यपेक्षं धनं दापयेत् । यावता तस्य दर्पोपशमो भवति तावद्दापयेत् । दण्डोदमनादित्याहुस्तेनादान्तान् दमयेदिति दण्डग्रहणस्य दमनार्थत्वात् । यस्य तु तत्सममपि द्रव्यं नास्ति सोऽपि यावता पीड्यते तावद्दाप्यः यस्य पुनः किमपि धनं नास्ति असौ धिग्दण्डादिना दमनीयः । तथाच मनुः । धिग्दण्डं प्रथमं कुर्याद्वाग्दण्डं तदनन्तरम् । तृतीयं धनदण्डं तु वधदण्डमतः परम् ॥ वधदण्डोऽपि शारीरो ब्राह्मणव्यतिरिक्तानां दशधा दर्शितः । तथाह मनुः ॥ दश स्थानानि दण्डस्य मनुः स्वायंभुवोऽब्रवीत् । त्रिषु वर्णेषु यानि स्युरक्षतोब्राह्मणो व्रजेत् ॥ उपस्थमुदरं जिह्वाहस्तौ पादौ च पञ्चमम् । चक्षुर्नासा च कर्णौ च धनं देहस्तथैव चेति ॥ एतेषां यन्निमित्तापराधस्तत्रैवोपस्थादौ निग्रहः कार्य इति द्रष्टव्यम् । कर्म वा कारयितव्योबन्धनागारं वा प्रवेशयितव्यः । यथोक्तं कात्यायनेन । धनदानासहं बुध्द्वा स्वाधीनं कर्म कारयेत् । अशक्तौ बन्धनागारं प्रवेश्योब्राह्मणादृत इति । ब्राह्मणस्य पुनर्द्रव्याभावे कर्मवियोगादीनि प्रयोज्यानि । यथाह गौतमः । कर्मवियोगविख्यापननिर्वासनाङ्ककरणादीन्यवृत्ताविति । नारदेनापि । वधः सर्वस्वहरणं पुरान्निर्वासनाङ्कने । तदङ्गच्छेद इत्युक्तो दण्डउत्तमसाहसः । अविशेषेणसर्वेषामेषदण्डविधिः स्मृतइत्युक्त्वोक्तम् । वधादृते ब्राह्मणस्य न वधं ब्राह्मणोऽर्हतीति । शिरसोमुण्डनं दण्डस्तस्य निर्वासनं पुरात् । ललाटे चाभिशस्ताङ्कः प्रयाणं गर्दभेन चेति । अङ्कने च व्यवस्थादर्शिता । गुरुतल्पे भगः कार्यः सुरापाने सुराध्वजः । स्तेये तु श्वपदं कार्यं ब्रह्महण्यशिराः पुमानिति । यत्तु चक्षुर्निरोधोब्राह्मणस्येत्यापस्तम्ववचनम् । ब्राह्मणस्य पुरान्निर्वासनसमये वस्त्रादिना चक्षुर्निरोधः कर्तव्य इति तस्यार्थोन चक्षुरुद्धरणम् । अक्षतोब्राह्मणोव्रजेत् न शारीरोब्राह्मणे दण्डइत्यादिमनुगौतमवचनविरोधात् । इत्यलं प्रसङ्गेन ॥ २६ ॥

स्वत्वाव्यभिचारित्वेन भोगस्य स्वत्वे प्रामाण्यमुक्तम् । भोगमात्रस्य स्वत्वव्यभिचारित्वात् कीदृशोभोगः प्रमाणमित्यतआह—

आगमोऽभ्यधिकोभोगाद्विना पूर्वक्रमागतात् ।

स्वत्वहेतुः प्रतिग्रहक्रयादिरागमः । सभोगादप्यधिकोबलीयान् । स्वत्वबोधने भोगस्यागमसापेक्षत्वात् । यथाहनारदः । आगमेन विशुद्धेन भोगोयाति प्रमाणताम् । अविशुद्धागमोभोगः प्रामाण्यं नैव गच्छतीति । नच भोगमात्रात्स्वत्वागमः । परकीयस्याप्यपहा-

समानजातीयेषु धनिषु येनैव क्रमेण धनं गृहीतं तेनैव क्रमेणाधमर्णिकोराज्ञा दाप्यः । भिन्नजातीषु तु ब्राह्मणादिक्रमेण ॥ ४१ ॥

यदा पुनरुत्तमर्णोदुर्बलः प्रतिपन्नमर्थं धर्मादिभिरुपायैः साधयितुमशक्नुवन्राज्ञा साधितार्थोभवति तदाऽ धमर्णस्य दण्डमुत्तमर्णस्य च भृतिदानमाह–

राज्ञाधमर्णिकोदाप्यः साधिताद्दशकं शतम् ।
पञ्चकं च शतं दाप्यः प्राप्तार्थोह्युत्तमर्णिकः ॥ ४२ ॥

अधमर्णिको राज्ञा प्रतिपन्नार्थात्साधिताद्दशकं शतं दाप्यः । प्रतिपन्नस्य साधितार्थस्य दशममंशं राजाऽधमर्णिकाद्दण्डरूपेण गृह्णीयादित्यर्थः । उत्तमर्णस्तु प्राप्तार्थः पञ्चकं शतं भृतिरूपेण दाप्यः । साधितार्थस्य विंशतितमं भागमुत्तमर्णाद्राजा भृत्यर्थं-गृह्णीयादित्यर्थः । अप्रतिपन्नार्थसाधने तु दण्डविभागोदर्शितो निह्नवे भावितोदद्यादि-त्यादिना ॥ ४२ ॥

सधनमधमर्णिकं प्रत्युक्तं अधुना निर्धनमधमर्णिकं प्रत्याह–

हीनजातिं परिक्षीणमृणार्थं कर्म कारयेत् ॥
ब्राह्मणस्तु परिक्षीणः शनैर्दाप्योयथोदयम् ॥ ४३ ॥

ब्राह्मणादिरुत्तमर्णोहिनजातिं क्षत्रियादिजातिं परिक्षीणं निर्धनमृणार्थं ऋणनिवृत्त्यर्थं कर्म स्वकर्म स्वजात्यानुरूपं कारयेत् तत्कुटुम्बाविरोधेन ।ब्राह्मणः पुनः परिक्षीणो निर्धनः शनैः शनैः यथोदयं यथासंभवमृणं दाप्यः । अत्र च हीनजातिग्रहणं समजातेरप्युपलक्ष-णम् । अतश्च समानजातिमपि परिक्षीणं यथोचितं कर्म कारयेत्। ब्राह्मणग्रहणं श्रेष्ठजाते-रुपलक्षणं अतश्च क्षत्रियादिरपि परिक्षीणोवैश्यादेः शनैः शनैर्दाप्योयथोदयम् । एतदेव मनुना स्पष्टीकृतम् । कर्मणापि समं कुर्याद्धनिकेनाधमर्णिकः । समोऽपकृष्टजातिश्च दद्या-च्छ्रेयांस्तु तच्छनैरिति । उत्तमर्णेन समं निवृत्तोत्तमर्णाधमर्णव्यपदेशमात्मानमधमर्णः कर्मणा कुर्यादित्यर्थः ॥ ४३ ॥

दीयमानं न गृह्णाति प्रयुक्तं यः स्वकं धनम् ।
मध्यस्थस्थापितं चेत्स्याद्वर्धते न ततः परम् ॥ ४४ ॥

किंच । उपचयार्थं प्रयुक्तं धनं अधमर्णेन दीयमानमुत्तमर्णोवृद्धिलोभाद्यदि न गृह्णाति तदाधमर्णेन मध्यस्थहस्ते स्थापितं यदि स्यात्तदा ततः स्थापनादूर्ध्वं न वर्धते । अथ स्थापितमपि याच्यमानो न ददाति ततः पूर्ववद्वर्द्धतएव ॥ ४४ ॥

इदानीं देयमृणं यदा येन च देयं तदाह–

अविभक्तैः कुटुम्बार्थे यदृणं तत्कृतं भवेत् ।
दद्युस्तद्रिक्थिनः प्रेते प्रोषिते वा कुटुम्बिनि ॥ ४५ ॥

तद्विशिष्टो भोगः प्रमाणम् । उच्यते । प्रमाणान्तरेणावगतागमसहितएव निरन्तरोभोगः। कालान्तरे स्वत्वं गमयति ।अवगतोप्यागमोभोगरहितो न कालान्तरे स्वत्वं गमयितुमलम्। मध्ये दानविक्रयादिना स्वत्वागमसंभवादिति सर्वमनवद्यम् ॥

आगमसापेक्षोभोगः प्रमाणमित्युक्तं आगमस्तर्हि भोगनिरपेक्षएवप्रमाणमित्यतआह–

आगमोऽपि बलं नैव भुक्तिः स्तोकापि यत्र नो ॥ २७ ॥

यस्मिन्नागमे स्वल्पापि भुक्तिर्नो नास्ति तस्मिन्नागमे बलं संपूर्णं नैवास्ति । अयमभिसंधिः स्वस्वत्वनिवृत्तिः परस्वत्वापादनं च दानम् । परस्वत्वापादनं च पयोयदि स्वीकरोति तदा संपद्यते नान्यथा । स्वीकारश्च त्रिविधः । मानसोवाचिकः कायिकश्चेति । तत्र मानसो ममेदमिति संकल्परूपः । वाचिकस्तुममेदमित्याद्यभिव्याहारोल्लेखी सविकल्पकः[1] प्रत्ययः । कायिकस्तु पुनरुपादानाभिमर्शनादिरूपोऽनेकविधः । तत्र च नियमः स्मर्यते । दद्यात्कृष्णाजिनं पुच्छे गां पुच्छे करिणं करे । केसरेपुतथैवाश्वं दासीं शिरसि दापयेदिति । आश्वलायनोऽप्याह । अनुमन्त्रयेत्प्राण्यभिमृशेदप्राणिकन्यां चेति । तत्र हिरण्यवस्त्रादावुदकदानानन्तरमेवोपादानादिसंभवात् । त्रिविधोऽपि स्वीकारः संपद्यते । क्षेत्रादौ पुनः फलोपभोगव्यतिरेकेण कायिकस्वीकारासंभवात् स्वल्पेनाप्युपभोगेन भवितव्यं अन्यथा दानक्रियादेःसंपूर्णता न भवतीति फलोपभोगलक्षणकायिकस्वीकारविकलआगमोदुर्बलोभवति तत्सहितादागमाभावात् । एतच्च द्वयोः पूर्वापरकालापरिज्ञाने पूर्वापरकालपरिज्ञानेतु विगुणोपि पूर्वकालागमएव बलीयानिति । अथवा । लिखितं साक्षिणो भुक्तिः प्रमाणं त्रिविधमित्युक्तं एतेषां समवाये कुत्र कस्य वा प्राबल्यमित्यत्रेदमुपतिष्ठते । आगमोऽभ्यधिकोभोगाद्विना पूर्वक्रमागतात् । आगमोऽपि बलं नैव भुक्तिःस्तोकापि यत्र नो इति । अयमर्थः ।आद्ये पुरुषे साक्षिभिर्भावितआगमो भोगादप्यधिको बलवान् । पूर्वक्रमागताद्भोगाद्विना स पुनः पूर्वक्रमागतोभोगश्चतुर्थपुरुषेलिखितेन भावितादागमाद्बलवान् । मध्यमेतु भोगरहितादागमात्स्तोकभोगसहितोऽप्यागमोबलवानिति । एतदेव नारदेन स्पष्टीकृतम् । आदौ तु कारणं दानं मध्ये भुक्तिस्तु सागमा । कारणंभुक्तिरेवैका संतता या चिरन्तनीति ॥ २७ ॥

पश्यतोऽब्रुवत इत्यत्र विंशतिवर्षोपभोगादूर्ध्वं भूमेर्धनस्यापि दशवर्षोपभोगादूर्ध्वं फलानुसरणं न भवतीत्युक्तम् तत्र फलानुसरणवद्दण्डानु रणमपि न भविष्यतीत्याशंक्य पुरुषव्यवस्थया प्रामाण्यव्यवस्थया च दण्डव्यवस्थां दर्शयितुमाह–

आगमस्तु कृतो येन सोऽभियुक्तस्तमुद्धरेत् ।
न तत्सुतस्तत्सुतोवा भुक्तिस्तत्र गरीयसी ॥ २८॥

---

१ विशेष्यावगाहि ज्ञानं सविकल्पकम् ।

येन पुरुषेण भूम्यादेरागमः स्वीकारः कृतः सपुरुषः कुतस्ते क्षेत्रादिकमित्यभियुक्तस्तमागमं प्रतिग्रहादेरिति लिखितादिभिरुद्धरेत् भावयेत् । अनेन चाद्यस्य पुरुषस्यागममनुद्धरतोदण्डइत्युक्तं भवति । तत्सुतोद्वितीयोऽभियुक्तोनागममुद्धरेत् । किंतु अविच्छिन्नाप्रतिरवसमक्षभोगम् । अनेन चागममनुद्धरतोद्वितियस्य न दण्डोऽपितु विशिष्टं भोगमनुद्धरतोदण्डइति प्रतिपादितम् । तत्सुतस्तृतीयोनागमं नापि विशिष्टं भोगमुद्धरेदपितु क्रमागतं भोगमात्रम्।अनेनापि तृतीयस्य क्रमायातभोगानुद्धरणे दण्डोनागमानुद्धरणे न विशिष्टभोगानुद्धरणे चेत्यभिहितम् । तत्र तयोर्द्वितीयतृतीययोर्भुक्तिरेव गरीयसी । तत्रापि द्वितीये गुरुस्तृतीये गरीयसीति विवेक्तव्यम् । त्रिष्वप्यागमानुद्धरणेऽर्थहानिः समानैव । दण्डे तु विशेष इति तात्पर्यार्थः । उक्तं च हारीतेन । आगमस्तु कृतोयेन सदण्ड्यस्तमनुद्धरन् । न तत्सुतस्तत्सुतोवा भोग्यहानिस्तयोरपीति ॥ २८ ॥

अस्मार्तकालोपभोगस्यागमजाननिरपेक्षस्य प्रामाण्यमुक्तंविनापूर्वक्रमागतादित्यत्र तस्यापवादमाह-

योऽभियुक्तः परेतः स्यात्तस्य रिक्थी तमुद्धरेत्
न तत्र कारणं भुक्तिरागमेन विना कृता ॥ २९ ॥

यदा पुनराहर्त्रादिभिरभियुक्तोऽकृतव्यवहारनिर्णय एव परेतः परलोकं गतो भवेत्तदा तस्य रिक्थी पुत्रादिस्तमागममुद्धरेत् यस्मात्तत्र तस्मिन्व्यवहारे भुक्तिरागमरहिता साक्ष्यादिभिः साधितापि न प्रमाणम् । पूर्वाभियोगेन भोगस्य सापवादत्वात् । नारदेनाप्युक्तम् । नवारूढविवादस्य प्रेतस्य व्यवहारिणः । पुत्रेण सोऽर्थः संशोध्योन तं भोगो निवर्तयेदिति ॥ २९ ॥

अनिर्णीतव्यवहारे व्यवहर्तरि प्रेते व्यवहारोन निवर्तते इति स्थितम् । निर्णीतेऽपि व्यवहारे स्थिते च व्यवहर्तरि वा व्यवहारः क्वचित्पुनः प्रवर्तते क्वचिन्न प्रवर्तत इति व्यवस्थासिद्ध्येव्यवहारदर्शिनां बलाबलमाह-

नृपेणाधिकृताः पूगाः श्रेणयोऽथ कुलानि च
पूर्वं पूर्वं गुरु ज्ञेयं व्यवहारविधौ नृणाम् ॥ ३० ॥

नृपेण राज्ञा अधिकृताः व्यवहारदर्शने नियुक्ताः राज्ञा सभासदः कार्या इत्यादिनोक्ताः । पूगाः समूहाः भिन्नजातीनां भिन्नवृत्तीनां एकस्थाननिवासिनां यथा ग्रामनगरादयः । श्रेणयो नानाजातीनामेकजातीनामप्येकजातीयकर्मोपजीविनां संघातः । यथा हेडाबुकादीनां ताम्बूलिककुविन्दचर्मकारादीनां च । कुलानि ज्ञातिसंबन्धिबन्धूनां समूहाः । एतेषां नृपाधिकृतादीनां चतुर्णां पूर्वं पूर्वं यद्यत्पूर्वं पठितं तत्तद्गुरु बलवज्ज्ञेयं वेदितव्यम् । नृणां व्यवहर्तॄणां व्यवहारविधौ व्यवहारदर्शनकार्ये । एतदुक्तं भवति । नृपाधिकृतैर्निर्णीते व्यवहारे पराजितस्य यद्यप्यसंतोषःकुदृष्टिबुद्ध्या भवति तथापि न पूगादिषु पुनर्व्यवहारोभ-

वति। एवं पूगनिर्णीतेऽपि न श्रेण्यादिगमनम्। तथा श्रेणिनिर्णीते कुलगमनं न भवति। कुलनिर्णीते तु श्रेण्यादिगमनं भवति। श्रेणिनिर्णीते पूगादिगमनम्। पूगनिर्णीते नृपाधिकृतगमनं भवतीति। नारदेन पुनर्नृपाधिकृतैर्निर्णीतेऽपि व्यवहारे नृपगमनं भवतीत्युक्तम्। कुलानि श्रेणयश्चैव पूगाश्चाधिकृतानृपः। प्रतिष्ठा व्यवहारणां गुर्वेषामुत्तरोत्तरमिति। तत्र च नृपगमने स्वोत्तरसभ्येन राज्ञा पूर्वैः सभ्यैः सह सपणव्यवहारे निर्णीयमाने यद्यसौ कुदृष्टवादी पराजितस्तदासौ दण्ड्यः। अथासौ जयति तदाधिकृताः सभ्या दण्ड्याः॥ ३०॥

दुर्बलैर्व्यवहारदर्शिभिर्दृष्टोव्यवहारः परावर्तते प्रबलदृष्टस्तु न निर्तव तइत्युक्तम् इदानीं प्रबलदृष्टोऽपि व्यवहारः कश्चिन्निवर्ततइत्याह–

बलोपाधिविनिर्वृत्तान्व्यवहारान्निवर्तयेत्॥
स्त्रीनक्तमन्तरागारबहिःशत्रुकृतांस्तथा॥ ३१॥

बलेन बलात्कारेण उपाधिना भयादिना विनिर्वृत्तान्निष्पन्नान्व्यवहारान्निवर्तयेत्। तथा स्त्रीभिर्नक्तं रात्रावस्त्रीभिरपि। अन्तरागारे गृहाभ्यन्तरे बहिर्ग्रामादिभ्यः शत्रुभिश्च कृतान्व्यवहरान्निवर्तयेदिति संबन्धः॥ ३१॥

मत्तोन्मत्तार्तव्यसनिबालभीतादियोजितः।
असंबद्धकृतश्चैव व्यवहारो न सिध्यति॥ ३२॥

अपिच। मत्तोमदनीयद्रव्येण। उन्मत्तउन्मादेन पञ्चविधेन वातपित्तश्लेष्मसंनिपात ग्रहसंभवेनोपसृष्टः। आर्तोव्याध्यादिना। व्यसनमिष्टवियोगोऽनिष्टप्राप्तिः तज्जनितं दुःखं तद्वान् व्यसनी। बालोव्यवहारायोग्यः। भीतोऽरातिभ्यः आदिग्रहणात्पुरराष्ट्रादिविरुद्धः। पुरराष्ट्रविरुद्धश्च यश्च राज्ञा विसर्जितः। अनादेयोभवेद्वादो धर्मविद्भिरुदाहृत इति मनुस्मरणात्। एतैर्योजितः कृतो व्यवहारो न सिद्ध्यति। अनियुक्तासंबद्धकृतोऽपि व्यवहारो न सिद्ध्यतीति संबन्धः। यत्तु स्मरणम्। गुरोः शिष्ये पितुः-पुत्रे दम्पत्योः स्वामिभृत्ययोः। विरोधेऽपि मिथस्तेषां व्यवहारो न सिद्ध्यति। तदपि गुरुशिष्यादीनामात्यन्तिकव्यवहारप्रतिषेधपरं न भवति। तेषामपि कथंचिद्व्यवहारस्येष्टत्वात्। तथाहि शिष्यशिष्टिरवधेनाशक्तौ रज्जुवेणुविदलाभ्यां तनुभ्यामन्येन घ्नन् राज्ञा शास्य इति गौतमस्मरणात्। नोत्तमाङ्गे कथंचनेति मनुस्मरणाच्च। यदि गुरुः कोपावेशवशान्महता दण्डेनोत्तमाङ्गे ताडयति तदा स्मृतिव्यपेतेन मार्गेणाधर्षितः शिष्योयदि राज्ञे निवेदयति तदा भवत्येव व्यवहारपदम्॥ तथा भूर्या पितामहोपात्तेत्यादिवचनात्पितामहोपात्ते भूम्यादौ पितापुत्रयोः स्वाम्ये समाने यदि पिता विक्रयादिना पितामहोपात्तं भूम्यादि नाशयति तदा पुत्रोयदि धर्माधिकारिणं प्रवेशयति तदा पितापुत्रयोरपि भवत्येव व्यवहारः॥ तथा दुर्भिक्षे व्याधिकार्ये च व्याधौ संप्रतिरोधके। गृहीतं स्त्रीधनं भर्ता नाकामोदातुमर्हतीति स्मरणात्। दुर्भिक्षादिव्यतिरेकेण यदि स्त्रीधनं भर्ता व्ययीकृत्य विद्यमानधनोऽपि याच्यमानोन

ददाति तदा दम्पत्योरपीष्यते एव व्यवहारः। तथा भक्तदासस्य स्वामिना सह व्यवहारान् वक्ष्यति। गर्भदासस्यापि गर्भदासादीनधिकृत्य। यश्चैषां स्वामिनं कश्चिन्मोचयेत्प्राणसंशयात्। दासत्वात्स विमुच्येत पुत्रभागं लभेत चेति नारदोक्तत्वात्। तदमोचने पुत्रभागादाने च स्वामिना सह व्यवहारः केन वार्यते। तस्मात् दृष्टादृष्टयोः श्रेयस्करोन भवति गुर्वादिभिर्व्यवहार इति प्रथमं शिष्यादयोनिवारणीयाः राज्ञा ससभ्येनेति गुरोः शिष्य इत्यादिः श्लोकस्य तात्पर्यार्थः। अत्यन्तनिर्बन्धे तु शिष्यादीनामप्युक्तरीत्या प्रवर्तनीयोऽव्यवहारः। यदपि एकस्य बहुभिः सार्धं स्त्रीणां प्रेष्यजनस्य च। अनादेयोभवेद्वादोधर्मविद्भिरुदाहृतइति नारदवचनम्। तत्रैकस्यापि। गणद्रव्यं हरेद्यस्तु संविदं लङ्घयेच्च यः। तथा एकं घ्नन्तं बहूनां चेत्यादिस्मरणादेकार्थैर्बहुभिः सार्द्धं व्यवहार इष्यतएवेति भिन्नार्थैर्बहुभिरेकस्य युगपद्व्यवहारोन भवतीति द्रष्टव्यम्। स्त्रीणामित्यपि गोपशौण्डिकास्त्रीणां स्वतान्त्र्याद्व्यवहारोभवत्येवेति। तदन्यासांकुलस्त्रीणां पतिषु जीवत्सु तत्पारतन्त्र्यादनादेयो व्यवहार इति व्याख्येयम्। प्रेष्यजनस्य चेति एतदपि प्रेष्यजनस्य स्वामिपारतन्त्र्याद् स्वार्थव्यवहारेऽपि स्वाम्यनुज्ञयैव व्यवहारो नान्यथेति योजनीयम् ॥ ३२॥

परावर्त्यं व्यवहारमुक्त्वा इदानीं परावर्त्यं द्रव्यमाह-

प्रनष्टाधिगतं देयं नृपेण धनिने धनम्।
विभावयेन्न चेल्लिङ्गैस्तत्समं दण्डमर्हति॥ ३३॥

प्रनष्टं हिरण्यादि शौल्किकस्थानपालादिभिरधिगतं राज्ञे समर्पितं यत्तद्राज्ञा धनिने दातव्यम्। यदि धनी रूपसंख्यादिभिर्लिङ्गैर्भावयति। यदि न भावयति तदा तत्समं दण्ड्यः। असत्यवादित्वात्। अधिगमस्य स्वत्वनिमित्तत्वात् स्वत्वे प्राप्ते। तत्परावृत्तिरनेनोक्ता। अत्र च कालावधिं वक्ष्यति। शौल्किकैः[1] स्थानपालैर्वा नष्टापहृतमाहृतम्। अर्वाक्संवत्सरात्स्वामी हरेत परतोनृप इति। मनुना पुनः संवत्सरत्रयमवधित्वेन निर्दिष्टम्। प्रनष्टस्वामिकं रिक्थं राजा त्र्यब्दं निधापयेत्। अर्वाक् त्र्यब्दाद्धरेत्स्वामी परतोनृपतिर्हरेदिति। तत्र वर्षत्रयपर्यन्तमवश्यं रक्षणीयम्। तत्र यदि संवत्सरादर्वाक् स्वाम्यागच्छेत्तदा कृत्स्नमेव दद्यात्। यदा पुनः संवत्सरादूर्ध्वमागच्छति तदा किंचिद्भागं रक्षणमूल्यं गृहीत्वा शेषं स्वामिने दद्यात्। यथाह। आददीताथ षड्भागं प्रनष्टाधिगतान्नृपः। दशमं द्वादशं वापि सतां धर्ममनुस्मरन्निति। तत्र प्रथमे वर्षे कृत्स्नमेव दद्यात्। द्वितीये द्वादशं भागं तृतीये दशमं चतुर्थादिषु षष्ठं भागं गृहीत्वा शेषं दद्यात्। राजभागस्य चतुर्थोऽशोऽधिगंत्रे दातव्यः। स्वाम्यनागमे तु कृत्स्नस्य धनस्य चतुर्थमंशमधिगन्त्रे दत्त्वा शेषं राजा गृह्णीयात्। तथाह गौतमः। प्रनष्टस्वामिकमधिगम्य संवत्सरं राज्ञा रक्ष्यमूर्ध्वमधिगन्तुश्चतुर्थोऽशोराज्ञः शेषमित्यत्र संवत्सरमित्येकवचनमविवक्षितम्। राजा त्र्यब्दं निधापयेदिति स्मरणात्। हरेत परतोनृपइत्येतदपि स्वामिन्यनागते त्र्यब्दादूर्ध्वं व्ययी-

१ शुल्कं वेतनं तेनगृहीतैः।

करणाभ्यनुज्ञा। ततः परमागते तु स्वामिनि व्ययीभूतेऽपि द्रव्ये राजा स्वांशमवतार्य तत्समं दद्यात्। एतच्च हिरण्यादिविषयम्। गवादिविषये वक्ष्यति पणानेकशफे दद्यादित्यादिना ॥ ३३ ॥

रथ्याशुल्कशालादिनिपतितस्य सुवर्णादेर्नष्टस्याधिगमे विधिमुक्त्वा अधुना भूमौ चिरनिखातस्य सुवर्णादेर्निधिशब्दवाच्यस्याधिगमे विधिमाह–

राजा लब्ध्वा निधिं दद्याद्द्विजेभ्योऽर्धं द्विजः पुनः।
विद्वानशेषमादद्यात्ससर्वस्य प्रभुर्यतः ॥ ३४ ॥
इतरेण निधौ लब्धे राजा षष्ठांशमाहरेत्।
अनिवेदितविज्ञातो दाप्यस्तं दण्डमेव च ३५ ॥

उक्तलक्षणं निधिं राजा लब्ध्वा अर्धं ब्राह्मणेभ्योदत्वा शेषं कोशे निवेशयेत्। ब्राह्मणस्तु विद्वान् श्रुताध्ययनसंपन्नः सदाचारोयदि निधिंलभेत तदा सर्वमेव गृह्णीयात। यस्मादसौ सर्वस्य जगतः प्रभुः। इतरेण तु राजविद्वद्ब्राह्मणव्यतिरिक्तेन अविद्वद्ब्राह्मणक्षत्रियादिना निधौ लब्धे राजा षष्ठांशमधिगन्त्रे दत्त्वा शेषं निधिं स्वयमेवाहरेत्। यथाह वसिष्ठः। अप्रज्ञायमानं वित्तं योऽधिगच्छेद्राजा तद्धरेत् षष्ठमंशमधिगन्त्रे दद्यादिति। गौतमोऽपि। निध्यधिगमो राजधनं भवति। न ब्राह्मणस्याभिरूपस्य अब्राह्मणोप्याख्याता षष्ठमंशं लभेतत्येकइति। अनिवेदित इति कर्तरि निष्ठा। अनिवेदितश्चासौ विज्ञातश्च राज्ञेऽप्यनिवेदितविज्ञातः यः कश्चिन्निधिं लब्ध्वा राज्ञे न निवेदितवान् विज्ञातश्च राज्ञा स सर्वं निधिं दाप्यो दण्डं च शक्त्यपेक्षया। अथ निधेरपि स्वाम्यागत्यरूपकसंख्यादिभिः स्वत्वं भावयति तदा तस्मै राजा निधिं दत्त्वा षष्ठं द्वादशं वांशं स्वयमाहरेत्। यथाह मनुः (अ- ८ श्लो. ३५) ममायमिति योब्रूयान्निधिं सत्येन मानवः। तस्याददीत षड्भागं राजा द्वादशमेव वेति। अंशविकल्पस्तु वर्णकालाद्यपेक्षया वेदितव्यः॥ ३४ ॥ ३५ ॥

चौरहृतं प्रत्याह–

देयं चौरहृतं द्रव्यं राज्ञा जानपदाय तु।
अददद्धि समाप्नोति किल्बिषं यस्य तस्य तत् ॥ ३६ ॥

चौरैर्हृतं द्रव्यं चौरेभ्योविजित्य जानपदाय स्वदेशनिवासिने यस्य तत् द्रव्यं तस्मै राज्ञा दातव्यम्। हि यस्यात् अददत् अप्रयच्छन् यस्य तदपहृतं द्रव्यं तस्य किल्बिषमाप्नोति तस्य चौरस्य च। यथाह मनुः। दातव्यं सर्ववर्णेभ्यो राज्ञा चौरहृतं धनम्। राजा तदुपयुञ्जानश्चौरस्याप्नोति किल्बिषमिति। यदि चौरहस्तादादाय स्वयमुपभुङ्क्ते तदा चौरस्य किल्बिषमाप्नोति। अथ चौरहृतमुपेक्षते तदा जानपदस्य किल्बिषम्। अथ चौरहृताहरणाय यतमानोऽपि न शक्नुयादाहर्तुं तदा तावद्धनं स्वकोशाद्दद्यात्। यथाह

गौतमः । चौरहृतमवजित्य यथास्थानं गमयेत् कोशाद्वा दद्यादिति । कृष्णद्वैपायनोऽपि । प्रत्याहर्तुं न शक्तस्तु धनं चौरहृतं यदि । स्वकोशात्तद्धि देयं स्यादशक्तेन महीक्षितेति ॥ ३६ ॥

इति असाधारणव्यवहारमातृकाप्रकरणम् ।

अथ ऋणादानप्रकरणम् ३.

साधारणासाधारणरूपां व्यवहारमातृकामभिधायाधुनाष्टादशानां व्यवहारपदानामाद्यमृणादानपदंदर्शयति। अशीतिभागोवृद्धिः स्यादित्यादिना मोच्य आधिस्तदुत्पन्ने प्रविष्टे द्विगुणे धनइत्येवमन्तेन । तच्चऋणादानं सप्तविधम् । ईदृशमृणं देयं ईदृशमदेयंअनेनाधिकारिणा देयं अस्मिन् समये देयं अनेन प्रकारेण देयमित्यधमर्णे पञ्चविधम् । उत्तमर्णे दानविधिरादानविधिश्चेति द्विविधमिति । एतच्च नारदेन स्पष्टीकृतम् । ऋणं देयमदेयं च येन यत्र यथा च यत् । दानग्रहणधर्मांश्च ऋणादानमिति स्मृतमिति । तत्र प्रथममुत्तमर्णस्य दानविधिमाह । तत्पूर्वकत्वादितरेषाम् ।

अशीतिभागोवृद्धिः स्यान्मासि मासि सबन्धके ।
वर्णक्रमाच्छतं द्वित्रिचतुः पञ्चकमन्यथा ॥ ३७ ॥

मासि मासि प्रतिमासं बन्धकं विश्वासार्थं यदाधीयते आधिरिति यावत् । बन्धकेन सहवर्तत इति सबन्धकः प्रयोगस्तस्मिन् सबन्धके प्रयोगे प्रयुक्तस्य द्रव्यस्य अशीतिभागोवृद्धिर्धर्म्या भवति । अन्यथा बन्धकरहिते प्रयोगे वर्णानां ब्राह्मणदीनां क्रमेण-द्वित्रिचतुः पञ्चकं शतं धर्म्यं भवति । ब्राह्मणेऽधमर्णे द्विकं शतं क्षत्रिये त्रिकं वैश्ये चतुष्कं शूद्रे पञ्चकं मासिमासीत्येव द्वौ वा त्रयो वा चत्वारोवा पञ्चवा द्वित्रिचतुःपञ्चाः अस्मिन् शते वृद्धिर्दीयते इति द्वित्रिचतुःपञ्चकं शतम् । तदस्मिन् वृद्ध्या यथा लाभशुल्कोयदादीयत इति । संख्याया अतिशदन्तायाः कन् । तदन्तविधिश्चात्र द्रष्टव्यः । वृद्धेर्वृद्धिश्चक्रवृद्धिः प्रतिमासं तु कालिका । इच्छाकृता कारिता स्यात्कायिका कायकर्मणा । इयं च वृद्धिर्मासि मासि गृह्यते इति कालिका । इयमेव वृद्धिर्दिवसगणनया विभज्य प्रतिदिवसं गृह्यमाणा कायिका भवति । तथा च नारदेन। कायिका कालिका चैव कारिता च तथा परा । चक्रवृद्धिश्च शास्त्रेषु तस्य वृद्धिश्चतुर्विधेत्युक्तोक्तम्। कायाविरोधिनी शश्वत्पणपादादिकायिका। प्रतिमासं स्रवन्ती या वृद्धिः सा कालिका मता। वृद्धिः सा कारिता नामाधमर्णेन स्वयंकृता । वृद्धेरपि पुनर्वृद्धिश्चक्रवृद्धिरुदाहृतेति ॥ ३७ ॥

गृहीतृविशेषेण प्रकारान्तरमाह-

कान्तारगास्तु दशकं सामुद्राविंशकं शतम् ।

कान्तारमरण्यं तत्र गच्छन्तीति कान्तारगाः ये वृद्ध्याधनं गृहीत्वाऽधिकलाभार्थमतिग

हनं प्राणधनविनाशशङ्कास्थानं प्रविशन्ति ते दशकं शतं दद्युर्ये च समुद्रगास्ते विंशकं शतं मासि मासीत्येव । एतदुक्तं भवति । कान्तारगेभ्योदशकं शतं सामुद्रेभ्यश्च विंशकं शतं उत्तमर्णआदद्यात् । मूलनाशस्यापि शङ्कितत्वादिति ॥

इदानीं कारितां वृद्धिमाह ।

दद्युर्वा स्वकृतां वृद्धिं सर्वे सर्वासु जातिषु ॥ ३८ ॥

सर्वे वा ब्राह्मणादयोऽधमर्णाः अबन्धके सबन्धके वा स्वकृतां स्वाम्युपगतां वृद्धिं सर्वासु जातिषु दद्युः । क्वचिदकृतापि वृद्धिर्भवति। यथाह नारदः ।न वृद्धिः प्रीतिदत्तानां स्यादनाकारिता क्वचित् । आनाकारितमप्यूर्ध्वं वत्सरार्धाद्विवर्धत इति । यस्तु याचितकं गृहीत्वा देशान्तरं गतस्तं प्रति कात्यायनेनोक्तम् । योयाचितकमादाय तमदत्वा दिशं व्रजेत् । ऊर्ध्वं संवत्सरात्तस्य तद्धनं वृद्धिमाप्नुयादिति । यश्च याचितकमादाय याचितोऽप्यदत्वा देशान्तरं व्रजति तं प्रति तेनैवोक्तम् । कृतोद्धारमदत्वा योयाचितस्तु दिशं व्रजेत् । ऊर्ध्वं मासत्रयात्तस्य तद्धनं वृद्धिमाप्नुयादिति । यः पुनः स्वदेशे स्थितएव याचितोयाचितकं न ददाति तं याचितकालादारभ्य वृद्धिं दापयेद्राजा । यथाह । स्वदेशेऽपि स्थितोयस्तु न दद्याद्याचितः क्वचित् । तं ततोऽकारितां वृद्धिमनिच्छन्तं च दापयेदिति । अनाकारितवृद्धेरपवादोनारदेनोक्तः । पण्यमूल्यं भृतिर्न्यासोदण्डोयश्च प्रकल्पितः । वृथादानाक्षिकपणा वर्धन्ते नाविवक्षिताइति अविवक्षिताअनाकारिता इति ॥ ३८ ॥

अधुना द्रव्यविशेषेण वृद्धिविशेषमाह–

सन्ततिस्तु पशुस्त्रीणां

सन्ततिरेव वृद्धिः पशूनां स्त्रीणां पोषणासमर्थस्य तत्पुष्टिसन्ततिकामस्य प्रयोगः संभवति । ग्रहणं च क्षीरपरिचर्यार्थिनः ।

अधुना प्रयुक्तस्य द्रव्यस्य वृद्धिग्रहणमन्तरेणापि चिरकालावस्थितस्य कस्य द्रव्यस्यकियती परा वृद्धिरित्यपेक्षितआह–

रसस्याष्टगुणा परा ।

वस्त्रधान्यहिरण्यानां चतुस्त्रिद्विगुणा परा ॥ ३९ ॥

रसस्य तैलघृतादेर्वृद्धिग्रहणमन्तरेण चिरकालावस्थितस्य स्वकृतया वृद्ध्या वर्धमानस्याष्टगुणा वृद्धिः परा नातः परं वर्धते । तथा वस्त्रधान्यहिरण्यानां यथासङ्ख्यं चतुर्गुणा त्रिगुणा द्विगुणा च वृद्धिः परा । वसिष्ठेन तु रसस्य त्रैगुण्यमुक्तम् । द्विगुणं हिरण्यं त्रिगुणं धान्यं धान्येनैव रसा व्याख्याताः पुष्पमूलफलानि च । तुलाधृतं त्रितयमष्टगुणमिति । मनुना तु धान्यस्य पुष्पमूलफलादीनां च पञ्चगुणत्वमुक्तम् । धान्ये शदे लवे वाह्ये नातिक्रामति पञ्चतामिति शदः क्षेत्रफलं पुष्पमूलफलादि। लवोमेषोर्णा चमरीकेशादिः । वाह्योबलीवर्दतुरगादिः। धान्यशदलववाह्यविषया वृद्धिः पञ्चगुणत्वं नातिक्रामतीति ।

तत्राधमर्णयोग्यतावशेन दुर्भिक्षादिकालवशेन च व्यवस्था द्रष्टव्या। एतच्च सकृत्प्रयोगे सकृदाहरणे च वेदितव्यम्। पुरुषान्तरसंक्रमणेन प्रयोगान्तरकरणे तस्मिन्नेव वा पुरुषे अनेकशः प्रयोगान्तरकरणे सुवर्णादिकं द्वैगुण्याद्यतिक्रम्य पूर्ववद्वर्धते। सकृत्प्रयोगेऽपि प्रतिदिनं प्रतिमासं प्रतिसंवत्सरं वा वृद्ध्याहरणेऽधमर्णे देयस्य द्वैगुण्यसंभवात्पूर्वाहृत-वृद्ध्या सह द्वैगुण्यमतिक्रम्य वर्धतएव। यथाह मनुः। कुसीदवृद्धिर्द्वैगुण्यं नात्येति सकृदाहितेति। सकृदाहृतेत्यपि पाठोऽस्ति। उपचयार्थं प्रयुक्तं द्रव्यं कुसीदं तस्य वृद्धिः कुसीदवृद्धिः द्वैगुण्यं नात्येति नातिक्रामति। यदि सकृदाहिता सकृत्प्रयुक्ता पुरुषान्तर संक्रमणादिनाः प्रयोगान्तरकरणे द्वैगुणमत्येति। सकृदाहृतेति पाठे तु शनैः शनैः प्रति-दिनं प्रतिमासं प्रतिसंवत्सरं वाधमर्णादाहृता द्वैगुण्यं नात्येतीति व्याख्येयम्। तथा गौत-मेनाप्युक्तम्। चिरस्थाने द्वैगुण्यं प्रयोगस्येति प्रयोगस्येत्येकवचननिर्देशात्प्रयोगान्तरक-रणे द्वैगुण्यातिक्रमोऽभिप्रेतः। चिरस्थानइति निर्देशात् शनैः शनैर्वृद्धिग्रहणे द्वैगुण्यातिक्र-मोदर्शितः॥ ३९॥

ऋणप्रयोगधर्माउक्ताः सांप्रतं प्रयुक्तस्य धनस्य ग्रहणधर्माउच्यंते-

प्रपन्नं साधयन्नर्थं न वाच्यो नृपतेर्भवेत्।
साध्यमानो नृपं गच्छन् दण्ड्यो दाप्यश्च तद्धनम्॥ ४०॥

प्रपन्नमभ्युपगतमधमर्णेन धनं साक्ष्यादिभिर्भावितं वा साधयन्प्रत्याहरन् धर्मादिभिरु-पायैरुत्तमर्णोनृपतेर्न वाच्योनिवारणीयो न भवति। धर्मादयश्चोपायामनुना दर्शिताः। धर्मेण व्यवहारेण च्छलेनाचरितेन च। प्रयुक्तं साधयेदर्थं पञ्चमेन बलेन चेति। धर्मेण प्रीतियुक्तेन सत्यवचनेन। व्यवहारेण साक्षिलेख्याद्युपायेन। छलेन उत्सवादिव्याजेन भूष-णादिग्रहणेन। आचरितेन अभोजनेन। पञ्चमेनोपायेन बलेन निगडबन्धनादिना उपच-यार्थं प्रयुक्तं द्रव्यमेतैरुपायैरात्मसात्कुर्यादिति। प्रपन्नं साधयन्नर्थं न वाच्य इति वदन् अप्रतिपन्नं साधयन् राज्ञा निवारणीय इति दर्शयति। एतदेव स्पष्टीकृतं कात्यायनेन। पीडयेद्योधनी कश्चिदृणिकन्यायवादिनम्। तस्मादर्थात्सहीयेत तत्समं चाप्नुयाद्दममिति। यस्तु धर्मादिभिरुपायैः प्रपन्नमर्थं साध्यमानोयाच्यमानो नृपं गच्छेद्राजानमभिगम्य साध-यन्तमभियुङ्क्ते सदण्ड्योभवति। शक्त्यनुसारेण धनिने तद्धनं दाप्यश्च राज्ञा। दापने च प्रकारादर्शिताः। राजा तु स्वामिने विप्रं सान्त्वेनैव प्रदापयेत्। देशाचारेण चान्यांस्तु दुष्टान् संपीड्य दा[illegible]येत्। रिक्थिनं सुहृदं वापि छलेनैव प्रदापयेदिति। साध्यमानोनृपं गच्छेदित्येतत् स्मृत्याचारव्यपेतेनेत्यस्य प्रत्युदाहरणं च बोद्धव्यम्॥ ४०॥

बहुषूत्तमर्णिकेषु युगपत्प्रातिष्ठिकोऽधमर्णिकः केन क्रमेण दाप्योराज्ञेत्यपेक्षितआह-

गृहीतानुक्रमाद्दाप्योधनिनामधमर्णिकः।
दत्वा तु ब्राह्मणायैव नृपतेस्तदनन्तरम्॥ ४१॥

समानजातीयेषु धनिषु येनैव क्रमेण धनं गृहीतं तेनैव क्रमेणाधमर्णिकोराज्ञा दाप्यः । भिन्नजातीषु तु ब्राह्मणादिक्रमेण ॥ ४१ ॥

यदा पुनरुत्तमर्णोदुर्बलः प्रतिपन्नमर्थं धर्मादिभिरुपायैः साधयितुमशक्नुवन्राज्ञा साधितार्थोभवति तदाऽ धमर्णस्य दण्डमुत्तमर्णस्य च भृतिदानमाह–

राज्ञाधमर्णिकोदाप्यः साधिताद्दशकं शतम् ।
पञ्चकं च शतं दाप्यः प्राप्तार्थोह्युत्तमर्णिकः ॥ ४२ ॥

अधमर्णिको राज्ञा प्रतिपन्नार्थात्साधिताद्दशकं शतं दाप्यः । प्रतिपन्नस्य साधितार्थस्य दशममंशं राजाऽधमर्णिकाद्दण्डरूपेण गृह्णीयादित्यर्थः । उत्तमर्णस्तु प्राप्तार्थः पञ्चकं शतं भृतिरूपेण दाप्यः । साधितार्थस्य विंशतितमं भागमुत्तमर्णाद्राजा भृत्यर्थं-गृह्णीयादित्यर्थः । अप्रतिपन्नार्थसाधने तु दण्डविभागोदर्शितो निह्नवे भावितोदद्यादि-त्यादिना ॥ ४२ ॥

सधनमधमर्णिकं प्रत्युक्तं अधुना निर्धनमधमर्णिकं प्रत्याह–

हीनजातिं परिक्षीणमृणार्थं कर्म कारयेत् ॥
ब्राह्मणस्तु परिक्षीणः शनैर्दाप्योयथोदयम् ॥ ४३ ॥

ब्राह्मणादिरुत्तमर्णोहीनजातिं क्षत्रियादिजातिं परिक्षीणं निर्धनमृणार्थं ऋणनिवृत्त्यर्थं कर्म स्वकर्म स्वजात्यानुरूपं कारयेत् तत्कुटुम्बाविरोधेन ।ब्राह्मणः पुनः परिक्षीणो निर्धनः शनैः शनैः यथोदयं यथासंभवमृणं दाप्यः । अत्र च हीनजातिग्रहणं समजातेरप्युपलक्ष-णम् । अतश्च समानजातिमपि परिक्षीणं यथोचितं कर्म कारयेत्। ब्राह्मणग्रहणं श्रेष्ठजाते-रुपलक्षणं अतश्च क्षत्रियादिरपि परिक्षीणवैश्यादेः शनैः शनैर्दाप्योयथोदयम् । एतदेव मनुना स्पष्टीकृतम् । कर्मणापि समं कुर्याद्धनिकेनाधमर्णिकः । समोऽपकृष्टजातिश्च दद्या-च्छ्रेयांस्तु तच्छनैरिति । उत्तमर्णेन समं निवृत्तोत्तमर्णाधमर्णव्यपदेशमात्मानमधमर्णः कर्मणा कुर्यादित्यर्थः ॥ ४३ ॥

दीयमानं न गृह्णाति प्रयुक्तं यः स्वकं धनम् ।
मध्यस्थस्थापितं चेत्स्याद्वर्धते न ततः परम् ॥ ४४ ॥

किंच । उपचयार्थं प्रयुक्तं धनं अधमर्णेन दीयमानमुत्तमर्णोवृद्धिलोभाद्यदि न गृह्णाति तदाधमर्णेन मध्यस्थहस्ते स्थापितं यदि स्यात्तदा ततः स्थापनादूर्ध्वं न वर्धते । अथ स्थापितमपि याच्यमानो न ददाति ततः पूर्ववद्वर्द्धतएव ॥ ४४ ॥

इदानीं देयमृणं यदा येन च देयं तदाह–

अविभक्तैः कुटुम्बार्थे यद्दणं तत्कृतं भवेत् ।
दद्युस्तद्रिक्थिनः प्रेते प्रोषिते वा कुटुम्बिनि ॥ ४५ ॥

अविभक्तैर्बहुभिः कुटुम्बार्थमेकैकेन वा यदृणं कृतं तदृणं कुटुम्बी दद्यात् । तस्मिन्प्रेते प्रोषिते वा तद्रिक्थिनः सर्वे दद्युः ॥ ४५ ॥

येन देयमित्यत्र प्रत्युदाहरणमाह-

न योषित्पतिपुत्राभ्यां न पुत्रेण कृतं पिता ।
दद्यादृते कुटुम्बार्थान्न पतिः स्त्रीकृतं तथा ॥ ४६ ॥

पत्या कृतमृणं योषिद्भार्या नैव दद्यात् । पुत्रेण कृतं योषिन्माता न दद्यात् । तथा पुत्रेण कृतं पिता न दद्यात् । तथा भार्याकृतं पतिर्न दद्यात् । कुटुम्बार्थादृत इति सर्वविशेषणम् । अतश्च कुटुम्बार्थं येन केनापि कृतं तत् कुटुम्बिना देयम् ॥ तदभावे तद्दायहरैर्देयमित्युक्तमेव ॥ ४६ ॥

पुत्रपौत्रैर्ऋणं देयमिति वक्ष्यति तस्य पुरस्तादपवादमाह-

सुराकामद्यूतकृतं दण्डशुल्कावशिष्टकम् ।
वृथादानं तथैवेह पुत्रो दद्यान्न पैतृकम् ॥ ४७ ॥

सुरापानेन यत्कृतमृणं कामकृतं स्त्रीव्यसननिर्वृत्तं द्यूते पराजयनिर्वृत्तं दण्डशुल्कयोरवशिष्टं वृथादानं धूर्तबन्दिमल्लादिभ्योयत्प्रतिज्ञातम् । धूर्ते बन्दिनि मल्ले च कुवैद्ये कितवे शठे । चाटचारणचौरेषु दत्तं भवति निष्फलमिति स्मरणात् । एतदृणं पित्रा कृतं पुत्रादिशौण्डिकादिभ्यो न दद्यात् । यत्र दण्डशुल्कावशिष्टकमित्यवशिष्टग्रहणात्सर्वं दातव्यमिति न मन्तव्यम् । दण्डं वा दण्डशेषं वा शुल्कं तच्छेषमेव वा । न दातव्यं तु पुत्रेण यच्च न व्यावहारिकमित्यौशनसस्मरणात् । गौतमेनाप्युक्तम् । मद्यशुल्कद्यूतकामदण्डान् पुत्रानध्यावहेयुरिति । न पुत्रस्योपरि भवन्तीत्यर्थः । अनेनादेयमृणमुक्तम् ॥ ४७ ॥

न पतिः स्त्रीकृतं तथेत्यस्यापवादमाह-

गोपशौण्डिकशैलूषरजकव्याधयोषिताम् ।
ऋणं दद्यात्पतिस्तासां यस्माद्वृत्तिस्तदाश्रया ॥ ४८ ॥

गोपोगोपालः शौण्डिकः सुराकारः शैलूषोनटः रजकोवस्त्राणां रञ्जकः व्याधो मृगयुः एतेषां योषिद्भिर्यदृणं कृतं तत्पतिभिर्देयं यस्मात्तेषां वृत्तिर्जीवनं तदाश्रया योषिदधीना। यस्माद्वृत्तिस्तदाश्रयेति हेतुव्यपदेशादन्येपि ये योषिदधीनजीवनास्तेऽपि योषित्कृतमृणं दद्युरिति गम्यते ॥ ४८ ॥

पतिकृतं भार्या न दद्यादित्यस्यापवादमाह-

प्रतिपन्नं स्त्रिया देयं पत्या वा सह यत्कृतम् ।
स्वयं कृतं वा यदृणं नान्यस्त्री दातुमर्हति ॥ ४९ ॥

१ पाशकचतुरः ।

मुमूर्षुणा प्रवत्स्यता वा पत्या नियुक्तया ऋणदाने यत्प्रतिपन्नं तत्प्रतिकृतमृणं देयम् । यच्च पत्या सह भार्यया ऋणं कृतं तदपि भर्त्रभावे भार्यया अपुत्रया देयम् । यच्च स्वयमेव कृतं ऋणं तदपि देयम् । ननु प्रतिपन्नादि त्रयं स्त्रिया देयमिति न वक्तव्यम् । संदेहाभावात् । उच्यते । भार्या पुत्रश्च दासश्च त्रयएवाधनाः स्मृताः । यत्ते समधिगच्छन्ति यस्यैते तस्य तद्धनमिति वचनान्निर्धनत्वेन प्रतिपन्नादिष्वदानाशङ्कायामिदमुच्यते । प्रतिपन्नं स्त्रिया देयमित्यादि । न चानेन वचनेन स्त्र्यादीनां निर्धनत्वमभिधीयते । पारतन्त्र्यमात्रप्रतिपादनपरत्वात् । एतच्च विभागप्रकरणे स्पष्टीकरिष्यते । नान्यत्स्त्री दातुमर्हतीत्येतत्तर्हि न वक्तव्यम् । विधानेनैवान्यत्र प्रतिषेधसिद्धेः । उच्यते । प्रतिपन्नं स्त्रिया देयं पत्या वा सह यत्कृतमित्येतयोरपवादार्थमुच्यते अन्यत्सुराकामादिवचनोपात्तं प्रतिपन्नमपि पत्या सह कृतमपि न देयमिति ॥ ४९ ॥

पुनरपि यदृणं दातव्यं येन यत्र च काले दातव्यं तत्त्रितयमाह–

पितरि प्रोषिते प्रेते व्यसनाभिप्लुतेऽपि वा ।
पुत्रपौत्रैर्ऋणं देयं निह्नवे साक्षिभावितम् ॥ ५० ॥

पिता यदि दातव्यमृणमदत्त्वा प्रेतो दूरदेशं गतोऽचिकित्सनीयव्याध्याद्यभिभूतो वा तदा तत्कृतमृणमाख्यापने पुत्रेण पौत्रेण वा पितृधनाभावे ऽपि पुत्रत्वेन पौत्रत्वेन च । तत्र क्रमोऽप्ययमेव पित्रभावे पुत्रः पुत्राभावे पौत्र इति । पुत्रेण पौत्रेण वा निह्नवे कृते अर्थिना साक्ष्यादिभिर्भावितमृणं देयं पुत्रपौत्रैरित्यन्वयः । अत्र पितरिप्रोषितइत्येतावदुक्तम् । कालविशेषस्तु नारदेनोक्तो द्रष्टव्यः । नार्वाक्संवत्सराद्विंशात्पितरि प्रोषिते सुतः । ऋणं दद्यात्पितृव्ये वा ज्येष्ठे भ्रातर्यथापि वेति । प्रेतेऽप्यप्राप्तव्यवहारकालो न दद्यात् । प्राप्तव्यवहारकालस्तु दद्यात् । सच कालस्तेनैव दर्शितः । गर्भस्थैः सदृशोज्ञेयरष्टमाद्वत्सरान्छिशुः । बालआषोडशाद्वर्षात्पौगण्डश्चेति शब्द्यते । परतोव्यवहारज्ञः स्वतन्त्रः पितरावृत इति । यद्यपि पितृमरणादूर्ध्वं बालोऽपि स्वतन्त्रोजातस्तथापि नर्णभाग्भवति । यथाह । अप्राप्तव्यवहारश्चेत्स्वतन्त्रोऽपि हि नर्णभाक् । स्वातन्त्र्यं हि स्मृतं ज्येष्ठेज्यैष्ठ्यं गुणवयःकृतमिति । तथा आसेधाह्वाननिषेधश्च दृश्यते । अप्राप्तव्यवहारश्च दूतोदानोन्मुखोव्रती । विषमस्थाश्च नासेध्या न चैतानाह्वयेन्नृपइति । तस्मात् । अतः पुत्रेण जातेन स्वार्थमुत्सृज्य यत्नतः । ऋणात्पिता मोचनीयोयथा न नरके व्रजेदिति । पुत्रेण व्यवहारज्ञतया जातेन निष्पन्नेनेति व्याख्येयम् । श्राद्धे तु बालस्याप्यधिकारः । न ब्रह्माभिव्याहरेदन्यत्र स्वधानिनयनादिति गौतमस्मरणात् । पुत्रपौत्रैरिति बहुवचननिर्देशाद्बहवः पुत्रायदि विभक्ताः स्वांशानुरूपेण ऋणं दद्युः । अविभक्ताश्चेत्संभूयसमुत्थानेन गुणप्रधानभावेन वर्तमानानां प्रधानभूतएव वा दद्यादिति गम्यते । यथाह नारदः । अतऊर्ध्वं पितुः पुत्राऋणं दद्युर्यथांशतः । अविभक्ताविभक्तावा यस्तावद्वहते धुरमिति अत्र च

पुत्रपौत्रैर्ऋणं देयमित्यविशेषेणोक्तं तथापि पुत्रेण यथा पिता सवृद्धिकं ददाति तथैव-ऋणं देयम् । पौत्रेण तु समं मूलमेव दातव्यं न वृद्धिरिति विशेषोऽवगन्तव्यः । ऋणमात्मीयवत्पित्र्यं देयं पुत्रैर्विभावितम् । पैतामहं समं देयमदेयं तत्सुतस्य त्विति बृहस्पतिवचनात् । अत्र विभावितमित्यविशेषोपादानात्साक्षिविभावितमित्यत्र साक्षिग्रहणं प्रमाणोपलक्षणम् । समं यावद्गृहीतं तावदेव देयं न वृद्धिः।तत्सुतस्य प्रपौत्रस्यादेयमगृहीतधनस्य। एतच्चोत्तरश्लोके स्पष्टयिष्यते ॥ ५० ॥

ऋणापाकरणे ऋणी तत्पुत्रः पौत्रइति त्रयः कर्तारोदर्शितास्तेषां च समवाये क्रमोऽपि दर्शितः। इदानीं कर्त्रन्तरसमवाये चक्रमानाह-

रिक्थग्राहऋणं दाप्योयोषिद्ग्राहस्तथैव च ।
पुत्रोऽनन्याश्रितद्रव्यः पुत्रहीनस्य रिक्थिनः॥ ५१ ॥

अन्यदीयं द्रव्यमन्यस्य क्रयादिव्यतिरेकेण यत्स्वीयं भवति तद्रिक्थम् । विभागद्वारेण रिक्थं गृह्णातीति रिक्थग्राहः सऋणं दाप्यः। एतदुक्तं भवति। यो यदीयं द्रव्यं रिक्थरूपेण गृह्णाति सतत्कृतमृणं दाप्यो न चौरादिरिति । योषितं भार्यां गृह्णातीति योषिद्ग्राहः सतथैव ऋणं दाप्यः । यो यदीयां योषितं गृह्णाति स तत्कृतमृणं दाप्यः । योषितोऽविभाज्यद्रव्यत्वेन रिक्थव्यपदेशानर्हत्वाद्भेदेन निर्देशः । पुत्रश्चानन्याश्रितद्रव्यः ऋणं दाप्यः। अन्यमाश्रितमन्याश्रितं अन्याश्रितं मातृपितृसंबन्धिद्रव्यं यस्यासावन्याश्रितद्रव्यः न अन्याश्रितद्रव्यः अनन्याश्रितद्रव्यः पुत्रहीनस्य रिक्थिन ऋणं दाप्य इति संबन्धः । एतेषां समवाये क्रमश्च पाठक्रम एव । रिक्थग्राहऋणं दाप्यस्तदभावे योषिद्ग्राहस्तदभावे पुत्र इति । नन्वेतेषां समवायएव नोपपद्यते । न भ्रातरो न पितरः पुत्रारिक्थहराः पितुरिति पुत्रे सत्यन्यस्य रिक्थग्रहणासंभवात् । योषिद्ग्राहोऽपि नोपपद्यते (अ. ५ श्लो. १६२.) न द्वितीयश्च साध्वीनां क्वचिद्भर्तोपदिश्यत इति स्मरणात् । तदृणं पुत्रो दाप्यइत्यप्ययुक्तम् । पुत्रपौत्रैर्ऋणं देयमित्युक्तत्वात् । अनन्याश्रितद्रव्य इति विशेषणमप्यनर्थकम् । पुत्रे सति द्रव्यस्यान्याश्रयणासंभवात् । संभवे च रिक्थग्राहीत्यनेनैव गतार्थत्वात् । पुत्रहीनस्य रिक्थिन इत्येतदपि न वक्तव्यम् । पुत्रे सत्यपि रिक्थग्राही ऋणं दाप्य इति स्थितम् । असतिपुत्रे रिक्थग्राही सुतरां दाप्य इति सिद्धमेवेति । अत्रोच्यते । पुत्रे सत्यप्यन्यो रिक्थग्राही संभवति । क्लीबान्धबधिरादीनां पुत्रत्वेऽपि रिक्थग्राहाभावात् । तथाच क्लीबादीननुक्रम्य भर्तव्यास्तु निरंशकाइति वक्ष्यति । तथा सवर्णापुत्रोऽप्यन्यायवृत्तिर्न लभेतैकेषामिति गौतमस्मरणात् । अतश्च क्लीबादिषु पुत्रेषु सत्सु अन्यायवृत्ते च सवर्णापुत्रे सति रिक्थग्राही पितृव्यतत्पुत्रादिः । योषिद्ग्राहो यद्यपि शास्त्रविरोधेन न संभवति तथाप्यतिक्रान्तनिषेधः । पूर्वपतिकृतर्णापाकरणाधिकारी भवत्येव। योषिद्ग्राहो यश्च-तसृणां स्वैरिणीनामन्तिमां गृह्णाति यश्च पुनर्भुवां तिसृणां प्रथमाम् । यथाह नारदः । पर-

पूर्वाः स्त्रियस्त्वन्याः सप्त प्रोक्ता यथाक्रमम्। पुनर्भूस्त्रिविधा तासां स्वैरिणी तु चतुर्विधा। कन्यैवाक्षतयोनिर्या पाणिग्रहणदूषिता। पुनर्भूः प्रथमा नाम पुनःसंस्कारकर्मणा॥ देशधर्मानवेक्ष्य स्त्री गुरुभिर्या प्रदीयते। उत्पन्नसाहसान्यस्मै सा द्वितीया प्रकीर्तिता। उत्पन्नसाहसा उत्पन्नव्यभिचारा। असत्सु देवरेषु स्त्री बान्धवैर्या प्रदीयते। सवर्णाय सपिण्डाय सा तृतीया प्रकीर्तिता। स्त्री प्रसूताऽप्रसूता वा पत्यावेव तु जीवति। कामात्समाश्रयेदन्यं प्रथमा स्वैरिणी तु सा। कौमारं पतिमुत्सृज्य या त्वन्यं पुरुषं श्रिता। पुनः पत्युर्गृहं यायात्सा द्वितीया प्रकीर्तिता। मृते भर्तरि तु प्राप्तान्देवरादीनपास्य या। उपगच्छेत्परं कामात्सा तृतीया प्रकीर्तिता। प्राप्ता देशाद्धनक्रीता क्षुत्पिपासातुरा च या। तवाहमित्युपगता सा चतुर्थी प्रकीर्तिता। अन्तिमा स्वैरिणीनां या प्रथमा च पुनर्भुवाम्। ऋणं तयोःपतिकृतं दद्याद्यस्तामुपाश्रित इति। तदन्योऽपि योषिद्ग्राह ऋणापाकरणेऽधिकारी तेनैव दर्शितः। या तु सप्रधनैव स्त्री सापत्या वान्यमाश्रयेत्। सोऽस्या दद्यादृणं भर्तुरुत्सृजेद्वा तथैव ताम्। प्रकृष्टेन धनेन सह वर्तते इति सप्रधना बहुधनेति यावत्। तथा अधनस्य ह्यपुत्रस्य मृतस्योपैति यः स्त्रियम्। ऋणं वोढुः सभजते सैव चास्य धनं स्मृतमिति पुत्रस्य पुनर्वचनं क्रमार्थम्। अनन्याश्रितद्रव्य इति बहुषु पुत्रेषु रिक्थभावे अंशग्रहणयोग्यस्यैव ऋणापाकरणेऽधिकारो नायोग्यास्यान्धादेरित्येवमर्थम्। पुत्रहीनस्य रिक्थिन इत्येतदपि पुत्रपौत्रहीनस्य प्रपौत्रादयो यदि रिक्थं गृह्णन्ति तदा ऋणं दाप्याः नान्यथेत्येवमर्थम्। पुत्रपौत्रौ च रिक्थग्रहणाभावेऽपि दाप्यावित्युक्तम्। यथाह नारदः। क्रमादव्याहतं प्राप्तं पुत्रैर्यन्नर्णमुद्धृतम्। दद्युः पैतामहं पौत्रास्तच्चतुर्थान्निवर्तत इति सर्वं निरवद्यम्। यद्वा। योषिद्ग्राहाभावे पुत्रो दाप्य इत्युक्तम्। पुत्राभावे योषिद्ग्राहो दाप्य इत्युच्यते। पुत्रहीनस्य रिक्थिन इति रिक्थशब्देन योषिदवाच्यते। सैव चास्य धनं स्मृतमिति स्मरणात्। यो यस्य हरते दारान् स तस्य हरते धनमिति च। ननु योषिद्ग्राहाभावे पुत्रःऋणं दाप्यः पुत्राभावे योषिद्ग्राह इति परस्परविरुद्धम्। उभयसद्भावे न कश्चिद्दाप्य इति। नैष दोषः। अन्तिमस्वैरिणीग्राहिणः प्रथमपुनर्भूग्राहिणः सप्रधनस्त्रीहारिणश्चाभावे पुत्रो दाप्यः पुत्राभावे तु निर्धनरपत्ययोषिद्ग्राही दाप्यइति। एतदेवोक्तं नारदेन॥ धनस्त्रीहारिपुत्राणामृणभाग्यो धनं हरेत्। पुत्रोऽसतोः स्त्रीधनिनोः स्त्रीहारी धनिपुत्रयोरिति। धनस्त्रीहारिपुत्राणां समवाये यो धनं हरेत्स ऋणभाक्। पुत्रोऽसतोः स्त्रीधनिनोः। स्त्री च धनं च स्त्रीधने ते विद्येते ययोस्तौ स्त्रीधनिनौ तयोः स्त्रीधनिनोरसतोः पुत्रएव ऋणभाक् भवति। धनिपुत्रयोरसतोः स्त्रीहार्येवर्णभाक्। स्त्रीहार्यभावे पुत्रःऋणभाक् पुत्राभावे स्त्रीहारीति विरोधप्रतिभासपरिहारः पूर्ववत्। पुत्रहीनस्य रिक्थिन इत्यस्यान्या व्याख्या। एते धनस्त्रीहारिपुत्रा ऋणं कस्य दाप्या इति विवक्षायां उत्तमर्णस्य दाप्यास्तदभावे तत्पुत्रादेस्तत्पुत्राद्यभावे कस्यदाप्या इत्यपेक्षायामिदमुपतिष्ठते। पुत्रहीनस्य रिक्थिन इति पुत्राद्यन्वयहीनस्योत्तमर्णस्य यो रिक्थी रिक्थग्रहणयोग्यः सपिण्डादिस्तस्य रिक्थिनोदाप्याः। तथा च नारदेन।

ब्राह्मणस्य तु यद्देयं सान्वयस्य च नास्ति चेत् । निर्वपेत्तत्सकुल्येषु तदभावे स्वबन्धुष्वित्यभिहितम् । यदा तु न सकुल्याः स्युर्न च संबन्धिबांधवाः । तदा दद्याद्द्विजेभ्यस्तु तेष्वसत्स्वप्सु निक्षिपेदिति ॥ ५१ ॥

अधुना पुरुषविशेषे ऋणग्रहणप्रतिषेधप्रसंगादन्यदपिप्रतिषेधति-

भ्रातॄणामथ दम्पत्योः पितुः पुत्रस्य चैव हि ।
प्रातिभाव्यमृणं साक्ष्यमविभक्ते नतु स्मृतम् ॥ ५२ ॥

प्रतिभुवोभावः प्रातिभाव्यं भ्रातॄणां दम्पत्योः पितापुत्रयोश्चाविभक्ते द्रव्ये द्रव्यविभागात्प्राक्प्रातिभाव्यमृणं साक्ष्यं च न स्मृतं मन्वादिभिः । अपि तु प्रतिषिद्धं साधारणधनत्वात् । प्रातिभाव्यसाक्षित्वयोः पक्षे द्रव्यव्ययावसानत्वात् ऋणस्य चावश्यप्रतिदेयत्वात् । एतच्च परस्परानुमतिव्यतिरेकेण । परस्परानुमत्या त्वविभक्तानामपि प्रातिभाव्यादि भवत्येव । विभागादूर्ध्वं तु परस्परानुमतिव्यतिरेकेणापि भवति । ननु दम्पत्योर्विभागात्प्राक्प्रातिभाव्यादिप्रतिबोधोनयुज्यते । तयोर्विभागाभावेन विशेषणानर्थत्वात् । विभागाभावश्चापस्तम्बेन दर्शितः । जायापत्योर्न विभागोविद्यत इति । सत्यम् । श्रौतस्मार्ताग्निसाध्येषुकर्मसु तत्फलेषु च विभागाभावोन पुनः सर्वकर्मसु द्रव्येषु च । तथा हि । जायापत्योर्नविद्यते इत्युक्त्वा किमिति न विद्यते इत्यपेक्षायां हेतुमुक्तवान् । पाणिग्रहणाद्धि सहत्वं कर्मसु तथा पुण्यफलेषु चेति । हि यस्मात्पाणिग्रहणादारभ्य कर्मसु सहत्वं श्रूयते । जायापती अग्निमादधीयातामिति । तस्मादाधाने सहाधिकारादाधानसिद्धाग्निसाध्येषु कर्मसु सहाधिकारः । तथा कर्म स्मार्तं विवाहाग्नावित्यादिस्मरणाद्विवाहसिद्धाग्निसाध्येष्वपि कर्मसु सहाधिकारएव अतश्चोभयविधाग्निनिरपेक्षेषु कर्मसु पूर्तेषु जायपत्योः पृथगेवाधिकारः संपद्यते । तथा पुण्यानां फलेषु स्वर्गादिषु जायापत्योः सहत्वं श्रूयते । दिविज्योतिरजरमारभेतामित्यादि । येषु पुण्यकर्मसु सहाधिकारस्तेषां फलेषु सहत्वमिति बोद्धव्यम् । न पुनः पूर्तानां भर्त्रनुज्ञयानुष्ठितानां फलेष्वपि । ननु द्रव्यस्वामित्वेऽपि सहत्वमुक्तम् । द्रव्यपरिग्रहेषु च नहि भर्तुर्विप्रवासे नैमित्तिके दाने स्तेयमुपदिशन्तीति । सत्यम् । द्रव्यस्वामित्वं पत्न्या दर्शितमनेन न पुनर्विभागाभावः यस्माद्द्रव्यपरिग्रहेषु चेत्युक्त्वा तत्र कारणमुक्तम् । भर्तुर्विप्रवासे नैमित्तिकेऽवश्यकर्तव्येदानेऽतिथिभोजनभिक्षाप्रदानादौ हि यस्मान्न स्तेयमुपादिशन्तिमन्वादयस्तस्माद्भार्यायामपि द्रव्यस्वामित्वमस्ति । अन्यथा स्तेयं स्यादिति । तस्माद्भर्तुरिच्छया भार्यायाअपि द्रव्यविभागोभवत्येव न स्वेच्छया । यथा वक्ष्यति । यदि कुर्यात्समानंशान्पत्न्यः कार्याः समांशिका इति ॥ ५२ ॥

अधुना प्रातिभाव्यं निरूपयितुमाह-

दर्शने प्रत्यये दाने प्रातिभाव्यं विधीयते ।
आद्यौ तु वितथे दाप्यावितरस्य सुताअपि ॥ ५३ ॥

प्रातिभाव्यं नाम विश्वासार्थं पुरुषान्तरेण सह समयः । तच्च विषयभेदात्त्रिधा भिद्यते यथा । दर्शने दर्शनापेक्षायामेनं दर्शयिष्यामीति । प्रत्यये विश्वासे मत्प्रत्ययेनास्य धनं प्रयच्छ नायं त्वां वञ्चयिष्यते । यतोऽमुकस्यपुत्रोयं उर्वराप्रायभूरस्य ग्रामवरो वास्तीति। दाने यद्ययं न ददाति तदानीमहमेव दास्यामीति प्रातिभाव्यं विधीयत इति प्रत्येकं संबन्धः । आद्यौ तु दर्शनप्रत्ययप्रतिभुवौ वितथे अन्यथाभावे अदर्शने विश्वासव्यभिचारे च दाप्यौ राज्ञा प्रस्तुतं धनमुत्तमर्णस्यइतरस्य दानप्रतिभुवःसुताअपि दाप्याः । वितथ इत्येव शाठ्येन निर्धनत्वेन वाऽधमर्णे प्रतिकुर्वति इतरस्य दानप्रतिभुवः सुता अपीति वदता पूर्वयोः सुता न दाप्या इत्युक्तम् । सुता इति वदता न पौत्रादाप्या इति दर्शितम् ॥ ५३ ॥

एतदेव स्पष्टीकर्तुमाह—

दर्शनप्रतिभूर्यत्र मृतः प्रात्ययिकोऽपि वा ।
न तत्पुत्रा ऋणं दद्युर्दद्युर्दानाय यः स्थितः ॥ ५४ ॥

यदा दर्शनप्रतिभूः प्रात्ययिकोवा प्रतिभूर्दिवंगतः तदा तयोः पुत्राः प्रातिभाव्यायातं पैतृकमृणं न दद्युः । यस्तु दानाय स्थितः प्रतिभूर्दिवंगतस्तस्य पुत्रादद्युर्न पौत्राः । ते च मूलमेव दद्युर्न वृद्धिम् । ऋणं पैतामहं पौत्राः प्रातिभाव्यागतं सुतः । समं दद्यात्तत्सुतौतु न दाप्याविति निश्चय इति व्यासवचनात् । प्रातिभाव्यव्यातिरिक्तं पैतामहमृणं पौत्रः समं यावद्गृहीतं तावदेव दद्यान्न वृद्धिम् । तथा तत्सुतोऽपि प्रातिभाव्यागतं पित्र्यमृणं सममेव दद्यात् । तयोः पुत्रपौत्रयोः सुतौ पौत्रप्रपौत्रौ च प्रातिभाव्यायातं अप्रातिभाव्यं च ऋणं यथाक्रममगृहीतधनौ न दाप्याविति । यदपि स्मरणम् । खादकोवित्तहीनः स्याल्लग्नकोवित्तवान्यदि । मूलं तस्य भवेद्देयं न वृद्धिं दातुमर्हतीति । तदपि लग्नकः प्रतिभूः खादकोऽधमर्णः । लग्नकोयदि वित्तवान्मृतस्तदा तस्य पुत्रेण मूलमेव दातव्यं न वृद्धिरिति व्याख्येयम् । यत्र दर्शनप्रतिभूः प्रत्ययप्रतिभूर्वा बन्धकं पर्याप्तं गृहीत्वा प्रतिभूर्जातस्तत्र तत्पुत्राअपि तस्मादेव बन्धकात् प्रातिभाव्यायातमृणं दद्युरेव । यथाह कात्यायनः । गृहीत्वा बन्धकं यत्र दर्शनेऽस्य स्थितोभवेत् । विना पित्रा धनात्तस्माद्दाप्यः स्यात्तद्दणं सुत इति । दर्शनग्रहणं प्रत्ययस्योपलक्षणम् । विना पित्रा पितरि प्रेते दूरदेशं गते वेति ॥ ५४ ॥

यस्मिन्ननेकप्रतिभूसंभवस्तत्र कथं दातव्यमित्याह—

बहवः स्युर्यदि स्वांशैर्दद्युः प्रतिभुवोधनम् ।
एकच्छायाश्रितेष्वेषु धनिकस्य यथारुचि ॥ ५५ ॥

यद्येकस्मिन्प्रयोगे द्वौ बहवोवा प्रतिभुवः स्युस्तदृणं संविभज्य स्वांशेन दद्युः । एकच्छायाश्रितेषु प्रतिभूषु एकस्याधमर्णस्य छाया सादृश्यं तामाश्रिताः एकच्छाया

श्रिताः अधमर्णो यथा कृत्स्नद्रव्यदानाय स्थितस्तथा दाने प्रतिभुवोऽपि प्रत्येकं कृत्स्नदानायं स्थिताः । एवं दर्शने प्रत्यये च तथैकच्छायाश्रितेषु प्रतिभूषु सत्सु धनिकस्योत्तमर्णस्य यथारुचि यथाकामं अतश्च धनिकोवित्ताद्यपेक्षायां स्वार्थं यः प्रार्थयेत् सएव कृत्स्नं दद्यान्नांशतः । तेष्वेकच्छयाश्रितेषु यदि कश्चिद्देशान्तरं गतस्तत्पुत्रश्च संनिहितस्तदा धनिकेच्छया सर्वं दाप्यः । मृते तु कस्मिंश्चित्तत्सुतः स्वपित्र्यंशमवृद्धिकं दाप्यः । यथाह कात्यायनः । एकच्छायां प्रविष्टानां दाप्योयस्तत्र दृश्यते । प्रोषिते तत्सुतः सर्वं पित्र्यंशं तु मृते सममिति ॥ ५५ ॥

प्रातिभाव्ये ऋणदानविधिमुक्त्वा प्रतिभूदत्तस्य प्रतिक्रियाविधिमाह-

प्रतिभूर्दापितोयत्तु प्रकाशं धनिनोधनम् ।
द्विगुणं प्रतिदातव्यमृणिकैस्तस्य तद्भवेत् ॥ ५६ ॥

यद्द्रव्यं प्रतिभूस्तत्पुत्रोवा धनिकेनोपपीडितः प्रकाशं सर्वजनसमक्षं राज्ञा धनिनोदापितोन पुनर्द्वैगुण्यलोभेन स्वयमुपेत्य दत्तम् । यथाह नारदः । यं चार्थं प्रतिभूर्दद्याद्धनिकेनोपपीडितः । ऋणिकस्तं प्रतिभुवे द्विगुणं प्रतिदापयेदिति ऋणिकैरधमर्णैस्तस्य प्रतिभुवस्तद्द्विगुणं प्रतिदातव्यं स्यात् । तच्च कालविशेषमनपेक्ष्य सद्य एव द्विगुणं दातव्यम् । वचनारम्भसामर्थ्यात् एतच्च हिरण्यविषयम् । ननु इदं प्रतिभूवचनं द्वैगुण्यमात्रं प्रतिपादयति । पूर्वोक्तकालकलाक्रमाबाधेनाप्युपपद्यते । यथा जातेष्टिविधानं शुचित्वाबाधेन । अपि च सद्यः सवृद्धिकदानपक्षे पशुस्त्रीणां सद्यः सन्तत्यभावान्मूल्यदानमेवप्राप्नोतीतितदसत् । वस्त्रदानहिरण्यानां चतुस्त्रिद्विगुणा परेत्यनेनैव कालकलाक्रमेण द्वैगुण्यादिसिद्धेः । द्वैगुण्यमात्रविधानइदं वचनमनर्थकं स्यात् । पशुस्त्रीणां तु कालक्रमपक्षेऽपि सन्तत्यभावे स्वरूपदानमेव । यदा प्रतिभूरपि द्रव्यदानानन्तरं कियतापि कालेनाधमर्णेन संघटते तदा सन्ततिरेव संभवत्येव । यद्वा पूर्वसिद्धसन्तत्या सह पशुस्त्रियोदास्यंतीति न किंचिदेतत् । अथप्रातिभाव्यं प्रीतिकृतं च प्रतिभुवा दत्तं नच प्रीतिदत्तस्य याचनात्प्राग्वृद्धिरस्ति । यथाह । प्रीतिदत्तं तु यत्किंचिद्वर्धते न त्वयाचितम् । याच्यमानमदत्तं चेद्वर्धते पञ्चकं शतमिति । अतश्चास्य प्रीतिदत्तस्यायाचितस्यापि दानदिवसादारभ्य यावद्द्विगुणं कालक्रमेण वृद्धिरित्यनेन वचनेनोच्यते । इति तदप्यसत् । अस्यार्थस्यास्माद्वचनादप्रतीतेर्द्विगुणं प्रतिदातव्यमित्येतावदिह प्रतीयते । तस्मात्कालक्रममनपेक्ष्यैव द्विगुणं प्रतिदातव्यं वचनारम्भसामर्थ्यादिति सुष्ठुक्तम् ॥ ५६ ॥

प्रतिभूदत्तस्य सर्वत्र द्वैगुण्ये प्राप्तेऽपवादमाह-

सन्ततिःस्त्रीपशुष्वेव धान्यं त्रिगुणमेव च ।
वस्त्रं चतुर्गुणं प्रोक्तं रसश्चाष्टगुणस्तथा ॥ ५७ ।

हिरण्यद्वैगुण्यवत्कालानादरेणैव स्त्रीपश्वादयः प्रतिपादितवृद्ध्या दाप्याः । श्लोकस्तु व्या-

ख्यातएव। यस्य द्रव्यस्य यावती वृद्धिः पराकाष्ठोक्ता तद्द्रव्यं प्रतिभूदत्तं खादकेन तया वृद्ध्या सह कालविशेषमनपेक्ष्य सद्योदातव्यमिति तात्पर्यार्थः। यदा तु दर्शनप्रतिभूः संप्रतिपन्ने काले अधमर्णं दर्शयितुमसमर्थः तदा तद्गवेषणाय तस्य पक्षत्रयं दातव्यम्। तत्र यदि तं दर्शयति तदा मोक्तव्योऽन्यथा प्रस्तुतं धनं दाप्यः। नष्टस्यान्वेषणार्थं तु दाप्यं पक्षत्रयं परम्। यद्यसौ दर्शयेत्तत्र मोक्तव्यः प्रतिभूर्भवेत्। काले व्यतीते प्रतिभूर्यदि तंनैव दर्शयेत्। निबन्धं दापयेत्तत्तु प्रेते चैषविधिः स्मृत इति कात्यायनवचनात् लग्नक विशेषनिषेधश्च तेनैवोक्तः।न स्वामी न च वै शत्रुः स्वामिनाधिकृतस्तथा। निरुद्धोदण्डित-श्चैव संदिग्धश्चैव न क्वचित्।नैव रिक्थी न मित्रं च न चैवात्यन्तवासिनः।राजकार्यनियुक्तश्च ये च प्रव्रजितानराः।न शक्तो धनिने दातुं दण्डं राज्ञे च तत्समम्। जीवन्वापि पिता यस्य पिता यस्य तथैवेच्छप्रवर्तकः॥ नाविज्ञातोगृहीतव्यः प्रतिभूः स्वक्रियां प्रतीति। संदिग्धोऽभिशस्तः। अत्यन्तवासिनोनैष्ठिकब्रह्मचारिणः। इति प्रतिभूविधिः। धनप्रयोगे विश्वासहेतू द्वौ प्रतिभूराधिश्च। यथाह नारदः। विस्रम्भहेतू द्वावत्र प्रतिभूराधिरेव चेति। तत्र प्रतिभूर्निरूपितः। इदानीमाधिर्निरूप्यते। आधिर्नाम गृहीतस्य द्रव्यस्योपरि विश्वा-सार्थमधमर्णेनोत्तमर्णेऽधिक्रियते आधीयत इत्याधिः। स च द्विविधः कृतकालोऽकृतकालश्च। पुनश्चैकैकशोद्विविधः गोप्योभोग्यश्च। यथाह नारदः। अधिक्रियत इत्याधिः सविज्ञेयो-द्विलक्षणः। कृतकालोऽपनेयश्च यावद्देयोद्यतस्तथा।सपुनर्द्विविधःप्रोक्तोगोप्योभोग्यस्तथैव चेति। कृते काले आधानकालएवामुष्मिन्काले दीपोत्सवादौ मयायमाधिर्मोक्तव्योऽन्यथा तवैवाधिर्भविष्यतीति। एवं निरूपिते काले अपनेयः आत्मसमीपं नेतव्यो मोचनीय इत्यर्थः। देयं दानं देयमनतिक्रम्य यावद्देयमुद्यतोनियतः स्थापित इत्यर्थः। यावद्देयमुद्यतोयावद्देयोद्यतः गृहीतधनप्रत्यर्पणावधिरनिरूपितकालइत्यर्थः। गोप्योर-क्षणीयः॥ ५७॥

एवं चतुर्विधस्याधेर्विशेषमाह—

आधिः प्रणश्येद्द्विगुणे धने यदि न मोक्ष्यते।
काले कालकृतो नश्येत्फलभोग्यो न नश्यति॥ ५८॥

प्रयुक्ते धने स्वकृतया वृद्ध्या कालक्रमेण द्विगुणीभूते यद्याधिरधमर्णेन द्रव्यदा-नेन न मोक्ष्यते तदा नश्यति। अधमर्णस्य धनं प्रयोक्तुः स्वं भवति। कालकृतः कृतकालः। आहिताग्न्यादिषु पाठात्कालशब्दस्य पूर्वनिपातः। सतु काले निरूपिते प्राप्ते नश्येत् द्वैगुण्यात् प्रागूर्ध्वं वा। फलभोग्यः फलं भोग्यं यस्यासौ फलभोग्यः क्षेत्रारामादिः सकदाचिदपि न नश्यति। कृतकालस्य गोप्यस्य भोग्यस्य च तत्कालाति-क्रमे नाशउक्तः।काले कालकृतोनश्येदिति। अकृतकालस्य भोग्यस्य नाशाभावउक्तः। फलभोग्योन नश्यतीति पारिशेष्यादाधिः प्रणश्येदित्येतदकृतकालगोप्याधिविषयमवतिष्ठते। द्वैगुण्यातिक्रमेण निरूपितकालातिक्रमेण च विनाशे चतुर्दशदिवसप्रतीक्षणं कर्तव्यं

बृहस्पतिवचनात् । हिरण्ये द्विगुणीभूते पूर्णे काले कृतावधेः । बन्धकस्य धनी स्वामी द्विसप्ताहं प्रतीक्ष्य च । तदन्तरा धनं दत्त्वा ऋणी बन्धमवाप्नुयादिति । नन्वाधिः प्रणश्येदित्यनुपपन्नम् । अधमर्णस्य स्वत्वनिवृत्तिहेतोर्दानविक्रयादेरभावात् । धनिनश्च स्वत्वहेतोः प्रतिग्रहक्रयादेरभावात् मनुवचनविरोधाच्च न चाधेः कालसंरोधान्निसर्गोऽस्ति न विक्रय इति । कालेन संरोधः कालसंरोधश्चिरकालमवस्थानं तस्मात्कालसंरोधाच्चिरकालावस्थानादाधेर्न निसर्गोऽस्ति नान्यत्राधीकरणमस्ति नच विक्रयः । एवमाधीकरणविक्रयप्रतिषेधाद्धनिनः स्वत्वाभावोऽवगम्यत इति । उच्यते । आधीकरणमेव लोके सोपाधिकः स्वत्वनिवृत्तिहेतुः आधिस्वीकारश्च सोपाधिकः ।स्वत्वापत्तिहेतुःप्रसिद्धः तत्र धनद्वैगुण्ये निरूपितकाले प्राप्ते च द्रव्यदानस्यात्यन्तनिवृत्तेरनेन वचनेनाधमर्णस्यात्यन्तिकी स्वत्वनिवृत्तिः उत्तमर्णस्य चात्यन्तिकस्वत्वं भवति । नचमनुवचनविरोधः । यतः (अ. ८श्लो. १४३) न त्वेवाधौ सोपकारे कौसीदीं वृद्धिमाप्नुयादिति भोग्याधिं प्रस्तुत्येदमुच्यते न चाधेः कालसंरोधान्निसर्गोऽस्ति न विक्रय इति । भोगस्याधेश्चिरकालावस्थानेऽप्याधीकरणविक्रयनिषेधेन धनिनः स्वत्वं न भवति । इहाप्युक्तम् । फलभोग्योन नश्यतीति । गोप्याधौ तु पृथगारब्धं मनुना । न भोक्तव्योबलादाधिर्भुञ्जानोवृद्धिमुत्सृजेदिति । इहापि वक्ष्यते । गोप्याधिभोगे नोवृद्धिरिति । आधिः प्रणश्येद्द्विगुण इतितु गोप्याधिं प्रत्युच्यते इति सर्वमविरुद्धम् ॥ ५८ ॥

गोप्याधिभोगे नोवृद्धिः सोपकारेऽथ हापिते ।
नष्टो देयो विनष्टश्च दैवराजकृताद्दते ॥ ५९ ॥

किंच गोप्याधेस्ताम्रकटाहादेरुपभोगेन न वृद्धिर्भवति अल्पेऽप्युपभोगे महत्यपि वृद्धिर्हातव्या । समयातिक्रमात् । तथा सोपकारे उपकारे उपकारकारिणि बलीवर्दताम्रकटाहादौ भोग्याधौ सवृद्धिके हापिते हानिं व्यवहाराक्षमत्वं गमिते नो वृद्धिरिति संबन्धः नष्टो विकृतिं गतः ताम्रकटाहादिश्छिद्रभेदनादिना पूर्ववत्कृत्वा देयः । तत्र गोप्याधिर्नष्टश्चेत्पूर्ववत्कृत्वा देयः । उपभुक्तोऽपि चेद्वृद्धिरपि हातव्या। भोग्याधिर्यदि नष्टस्तदा पूर्ववत्कृत्वा देयः । वृद्धिसद्भावे वृद्धिर्हातव्या । विनष्टःआत्यन्तिकं नाशं प्राप्तः सोऽपि देयोमूल्यादिद्वारेण तद्दाने सवृद्धिकं मूल्यं लभते यदा न ददाति तदा मूलनाशः । विनष्टे मूलनाशः स्याद्दैवराजकृताद्दत इति नारदवचनात् । दैवराजकृताद्दते दैवमग्न्युदकदेशोदप्लवादि । दैवकृताद्विनाशाद्विना । तथा स्वापराधरहिताद्राजकृतात् ।दैवराजकृते तु विनाशे सवृद्धिकं मूल्यं दातव्यम् । अधमर्णेनाध्यन्तरं वा । यथाह । स्रोतसापहृते क्षेत्रे राज्ञा चैवापहारिते। आधिरन्योऽथ कर्तव्यो देयं वा धनिने धनमिति । तत्र स्रोतसापहृते इति दैवकृतोपलक्षणम् ॥ ५९ ॥

आधेः स्वीकरणात्सिद्धीरक्ष्यमाणोऽप्यसारताम् ।
यातश्चेदन्य आधेयो धनभाग्वा धनी भवेत् ॥ ६० ॥

अपि च । आधेर्भोगस्य गोप्यस्य च स्वीकरणादुपभोगादाधिग्रहणसिद्धिः न साक्षिलेख्यमात्रेण नाप्युपदेशमात्रेण । यथाह नारदः । आधिस्तु द्विविधः प्रोक्तोजङ्गमः स्थावरस्तथा । सिद्धिरस्योभयस्यापि भोगोयद्यस्ति नान्यथेति। अस्य च फलम्। आधौ प्रतिग्रहे क्रीते पूर्वा तु बलवत्तरेति । स्वीकारान्तक्रिया पूर्वा बलवती । स्वीकाररहिता तु पूर्वापि न बलवतीति । सचाधिः प्रयत्नेन रक्ष्यमाणोऽपि कालवशेन यद्यसारतामधिकृतएव सवृद्धिकमूल्यद्रव्यापर्याप्ततां गतस्तदाधिरन्यः कर्तव्योधनिने धनं वा देयम । रक्ष्यमाणोऽप्यसारतामिति वदताधिः प्रयत्नेन रक्षणीयोधनिनेति ज्ञापितम ॥ ६० ॥

आधिः प्रणश्येद्द्विगुणे इत्यस्यापवादमाह—

चरित्रबन्धककृतं सवृद्ध्या दापयेद्धनम् ।
सत्यङ्कारकृतं द्रव्यं द्विगुणं प्रतिदापयेत् ॥ ६१ ॥

चरित्रं शोभनाचरितं चरित्रेण बन्धकं चरित्रबन्धकं तेन यद्द्रव्यमात्मसात्कृतं पराधीनं वा कृतम । एतदुक्तं भवति धनिनः स्वच्छाशयत्वेन बहुमूल्यमपि द्रव्यमाधीकृत्याधमर्णेनाल्पमेव द्रव्यमात्मसात्कृतम । यदि वाधमर्णस्य स्वच्छाशयत्वेनाल्पमूल्याधिं गृहीत्वा बहुद्रव्यमेव धनिनाधमर्णाधीनं कृतमिति । तद्धनं नृपोवृद्ध्या सह दापयेत । अयमाशयः एवंरूपं बन्धकं द्विगुणीभूतेऽपि द्रव्ये न नश्यति किंतु द्रव्यमेव द्विगुणं दातव्यमिति । तथा सत्यङ्कारकृतं करणं कारः भावे घञ् सत्यस्य कारः सत्यङ्कारः ।कारेसत्यागदस्येति मुम । सत्यङ्कारेण कृतं सत्यङ्कारकृतम । अयमभिसन्धिः । यदा बन्धकार्पणसमयएवेत्थं परिभाषितं द्विगुणीभूतेऽपि द्रव्ये मया द्विगुणं द्रव्यमेव दातव्यं नाधिनाश इति तदा तद्द्विगुणं दापयेदिति । अन्योऽर्थः । चरित्रमेव बन्धकं चरित्रबन्धकं चरित्रशब्देन गङ्गास्नानाग्निहोत्रादिजनितमपूर्वमुच्यते।यत्र तदेवाधीकृत्य यद्द्रव्यमात्मसात्कृतं तदा तत्र तदेव द्विगुणीभूतं दातव्यं नाधिनाश इति । आधिप्रसङ्गादन्यदुच्यते।सत्यङ्कारकृतमिति । क्रयविक्रयादिव्यवस्थानिर्वाहाय यदङ्गुलीयकादि परहस्ते कृतं तद्व्यवस्थातिक्रमे द्विगुणं दातव्यम् । तत्रापि येनाङ्गुलीयकाद्यर्पितं सएव चेद्व्यवस्थातिवर्ती तेन तदेव दातव्यम् । इतरं चेद्व्यवस्थातिवर्ती तदा तदेवाङ्गुलीयकादि द्विगुणं प्रतिदापयेदिति ॥ ६१ ॥

उपस्थितस्य मोक्तव्य आधिस्तेनोऽन्यथा भवेत् ।
प्रयोजकेऽसति धनं कुलेऽन्यस्याधिमाप्नुयात् ॥ ६२ ॥

किंच धनदानेनाधिमोक्षणयोपस्थितस्याधिर्मोक्तव्योधनिना न वृद्धिलोभेन स्थापयितव्यः। अन्यथा अमोक्षणे स्तेनः चौरवद्दण्ड्योभवति। असन्निहिते पुनः प्रयोक्तरि कुले तदाप्तहस्ते सवृद्धिकं धनं निधायाधमर्णकः स्वीयं बन्धकं गृह्णीयात ॥ ६२ ॥

अथ प्रयोक्ताप्यसन्निहितस्तदाप्ताश्च धनस्य ग्रहीतारो न सन्ति यदि वा असन्निहिते प्रयोक्तर्याधिविक्रयेण धनादित्साधमर्णस्य तत्र किं कर्तव्यमित्यपेक्षितआह—

तत्कालकृतमूल्योवा तत्र तिष्ठेदवृद्धिकः ।

तस्मिन्काले यत्तस्याधेर्मूल्यं तत्परिकल्प्य तत्रैव धनिनि तमाधिं वृद्धिरहितं स्थापयेन्न तत ऊर्ध्वं विवर्धते। यावद्धनी धनं गृहीत्वा तमाधिं मुञ्चति यावद्वा तन्मूल्यद्रव्यमृणिने प्रवेशयति।

यदा तु द्विगुणीभूतेऽपि धने द्विगुणं धनमेव गृहीतव्यं न त्वाधि नाशइति विचारितमृणकालएव तदा द्विगुणीभूते द्रव्ये असन्निहिते चाधमर्णे धनिना किं कर्तव्यमित्यतआह-

विना धारणिकाद्वापि विक्रीणीत ससाक्षिकम् ॥ ६३ ॥

धारणिकादधमर्णाद्विना अधमर्णे असन्निहितेसाक्षिभिस्तदाप्तैश्च सह तमाधिं विक्रीय तद्धनं गृह्णीयाद्धनी। वाशब्दोऽव्यवस्थितविकल्पार्थः। यदर्णग्रहणकाले द्विगुणीभूतेऽपि धने धनमेव गृहीतव्यं न त्वाधिनाश इति न विचारितं तदा आधिः प्रणश्येद्विगुणइत्याधि नाशः। विचारिते त्वयं पक्षइति ॥ ६३ ॥

भोग्याधौ विशेषमाह-

यदा तु द्विगुणीभूतमृणमाधौ तदा खलु।
मोच्य आधिस्तदुत्पन्ने प्रविष्टे द्विगुणे धने ॥ ६४ ॥

यदा प्रयुक्तं धनं स्वकृतया वृद्ध्या द्विगुणीभूतं तदाधौ कृते तदुत्पन्ने आध्युत्पन्ने द्रव्ये द्विगुणे धनिनः प्रविष्टे धनिनाधिर्मोक्तव्यः। यदि वादावेवाधौ दत्ते द्विगुणीभूते द्रव्ये त्वयाधिर्मोक्तव्यइति परिभाषया कारणान्तरेण वा भोगाभावेन यदा द्विगुणीभूतमृणं तदाधौ भोगार्थं धनिनि प्रविष्टे तदुत्पन्ने द्रव्ये द्विगुणे सत्याधिर्मोक्तव्यः। अधिकोपभोगे तदपि देयम्। सर्वथा सवृद्धिकमूल्यापाकरणार्थाध्युपभोगविषयमिदं वचनम्। तमेनं क्षयाधिमाचक्षते लौकिकाः। यत्र तु वृद्ध्यर्थएवाध्युपभोगइति परिभाषा तत्र द्वैगुण्याति-क्रमेऽपि यावन्मूल्यदानं तावदुपभुङ्क्तएवाधिम्। तदेव स्पष्टीकृतं बृहस्पतिना। ऋणी बन्धमवाप्नुयात्। फलभोग्यं पूर्णकालं दत्त्वा द्रव्यं तु सामकम्। यदि प्रकर्षितं तत्स्यात्तदा न धनभाग्धनी। ऋणी च न लभेद्बन्धं परस्परमतं विनेति। अस्यार्थः। फलं भोग्यं यस्यासौ फलभोग्यः बन्धकआधिः। सच द्विविधः सवृद्धिकमूल्यापाकरणार्थो वृद्धिमात्रार्थापाकर णार्थश्च। तत्र च सवृद्धिमूल्यापाकरणार्थं बन्धं पूर्णकालं पूर्णः कालोयस्यासौ पूर्णकालस्त-माप्नुयादृणी। यदा सवृद्धिकं मूल्यं फलद्वारेण धनिनः प्रविष्टं तदा बन्धमाप्नुयादित्यर्थः। वृद्धिमात्रापाकरणार्थं तु बन्धकं सामकं दत्वाप्नुयादृणी। समं मूल्यं सममेव सामकम्। अस्यापवादमाह यदि प्रकर्षितं तत्स्यात्परस्परमतं विना। तद्बन्धकं प्रकर्षितमतिशयितं वृद्धेरप्यधिकफलं यदि स्यात्तदा न धनभाग्धनी। सामकं न लभते धनी मूल्यमदत्वैव-र्णी बन्धमाप्नुयादिति यावत्। अथ त्वप्रकर्षितं तद्बन्धकं वृद्ध्येऽप्यपर्याप्तं यदा सामकं

दत्वापि बन्धं न लभेताधमर्णः वृद्धिशेषमदत्वैव लभेतेत्यर्थः । पुनरुभयत्रापवादमाह । उत्तमाधमर्णयोः परस्परानुमत्यभावे यदि मकर्षितामित्याद्युक्तं परस्परानुमतौ तूत्कृष्टमपि बन्धकं यावन्मूल्यदानं तावदुपभुङ्क्ते धनी निकृष्टमपि मूल्यमात्रदानेनैवाधमर्णो लभतइति ६४॥

इति ऋणादानप्रकरणम् ।

अथ उपनिधिप्रकरणम् ४.

वासनस्थमनाख्याय हस्तेऽन्यस्य यदर्प्यते ।
द्रव्यं तदौपनिधिकं प्रतिदेयं तथैव तत् ॥ ६५ ॥

निक्षेपद्रव्यस्याधारभूतं द्रव्यान्तरं वासनं करण्डादि तत्स्थं वासनस्थं यद्द्रव्यं रूपसं-ख्यादिविशेषमनाख्याय अकथयित्वा मुद्रितमन्यस्य हस्ते रक्षणार्थं विस्रम्भादर्प्यते स्थाप्यते तद्द्रव्यमौपनिधिकमुच्यते । यथाह नारदः । असंख्यातमविज्ञातं समुद्रं यन्निधी-यते । तज्जानीयादुपनिधिं निक्षेपं गणितं विदुरिति । प्रतिदेयं तथैव तत् यस्मिन् स्थापितं तेन यथैव पूर्वमुद्रादिचिह्नितमर्पितं तथैवस्थापकाय प्रतिदेयं प्रत्यर्पणीयम् ॥ ६५ ॥

प्रतिदेयमित्यस्यापवादमाह–

न दाप्योऽपहृतं तं तु राजदैविकतस्करैः ।

तमुपनिधिं राज्ञा दैवेनोदकादिना तस्करैर्वापहृतं नष्टं न दाप्योऽसौ । यस्मिन्नुपहितं धनिनएव तत् द्रव्यं नष्टं यदि जिह्मकारितं न भवति । यथाह नारदः । ग्रहीतुः सह योऽर्थेन नष्टोनष्टः सदायिनः । दैवराजकृते तद्वन्नचेत्तज्जिह्मकारितमिति ।

अस्यापवादमाह–

भ्रेषश्चेन्मार्गिते दत्ते दाप्योदण्डं च तत्समम् ॥ ६६ ॥

स्वामिना मार्गिते याचिते यदि न ददाति तदा तदुत्तरकालं यद्यपि राजादिभिर्भ्रेषो-नाशःसंजातस्तथापि तद्द्रव्यं मूल्यकल्पनया धनिने ग्रहीता दाप्योराज्ञे च तत्समं दण्डम् ॥ ६६ ॥

भोक्तारं दण्डमाह–

आजीवन् स्वेच्छया दण्ड्यो दाप्यस्तं चापि सोदयम् ।

यः स्वेच्छया स्वाम्यननुज्ञयोपनिहितं द्रव्यमाजीवत्युपभुङ्क्ते व्यवहराति वा प्रयोगादिना लाभार्थमसावुपभोगानुसारेण लाभानुसारेण च दण्ड्यस्तं चोपनिधिं सोदयमुपभोगे सवृ-द्धिकं व्यवहारे सलाभं धनिने दाप्यः । वृद्धिप्रमाणं च कात्यायनेनोक्तम् । निक्षेपं वृद्धिशेषं च क्रयं विक्रयमेव च । याच्यमानोन चेद्दद्याद्वर्धते पञ्चकं शतमिति । एतच्च भक्षिते द्रष्टव्यम् । उपेक्षाज्ञाननष्टे तु तेनैव विशेषोदर्शितः । भक्षितं सोदयं दाप्यः समं दाप्यउपेक्षितम् । किञ्चिन्न्यूनं प्रदाप्यः स्यात् द्रव्यमज्ञाननाशितमिति । किञ्चिन्न्यून-मिति चतुर्थांशहीनम् ।

उपनिधेर्धर्मान् याचितादिष्वतिदिशति-

याचितान्वाहितन्यासनिक्षेपादिष्वयं विधिः ॥ ६७ ॥

विवाहाद्युत्सवेषु वस्त्रालङ्कारादि याचित्वा नीतं याचितम् । यदेकस्य हस्ते निहितं द्रव्यं तेनाप्यनुपश्चादन्यहस्ते स्वामिने देहीति निहितं तदन्वाहितम् । न्यासोनाम गृहस्वामिने दर्शयित्वा तत्परोक्षमेव गृहजनहस्ते प्रक्षेपागृहस्वामिने समर्पणीयमिति । समक्षं तु समर्पणं निक्षेपः । आदिशब्देन सुवर्णकारादिहस्ते कटकादिनिर्माणाय न्यस्तस्य सुवर्णादेः प्रतिन्यासस्य च परस्परप्रयोजनापेक्षायां त्वयेदं मदीयं रक्षणीयं मयेदं त्वदीयं रक्ष्यते इति न्यस्तस्य ग्रहणम् । यथाह नारदः । एषएव विधिर्दृष्टोयाचितान्वाहितादिषु । शिल्पिषूपनिधौ न्यासे प्रतिन्यासे तथैव चेति । एतेषु याचितादिष्वयं विधिः उपनिधेर्यः प्रतिदानादिविधिः सएव वेदितव्यः ॥ ६७ ॥

इति उपनिधिप्रकरणम् ।

अथ साक्षिप्रकरणम् ५.

प्रमाणं लिखितं भुक्तिः साक्षिणश्चेति कीर्तितमित्युक्तं तत्र भुक्तिर्निरूपिता साम्प्रतं साक्षिस्वरूपं निरूप्यते । साक्षी च साक्षाद्दर्शनाच्छ्रवणाच्च भवति । यथाह मनुः । समक्षदर्शनात्साक्ष्यं श्रवणाच्चैव सिद्ध्यतीति । स च द्विविधः कृतोऽकृतश्चेति । साक्षित्वेन निरूपितः कृतः अनिरूपितोऽकृतः । तत्र कृतः पञ्चविधोऽकृतश्च षड्विध इत्येकादशविधः । यथाह नारदः । एकादशविधः साक्षी शास्त्रे दृष्टोमनीषिभिः । कृतःपञ्चविधोज्ञेयः षड्विधोऽकृतउच्यत इति । तेषां च भेदस्तेनैव दर्शितः । लिखितः स्मारितश्चैव यदृच्छाभिज्ञ एव च । गूढश्चोत्तरसाक्षी च साक्षी पञ्चविधः स्मृत इति । लिखितादीनां च स्वरूपं कात्यायनेनोक्तम् । अर्थिना स्वयमानीतोयोलेख्ये संनिवेश्यते । ससाक्षी लिखितोनाम स्मारितः पत्रकादृत इति । स्मारितः पत्रकादृतइत्यस्य विवरणं तेनैव कृतम् । यस्तु कार्यप्रसिद्ध्यर्थं दृष्ट्वा कार्यं पुनः पुनः । स्मार्यते ह्यर्थिना साक्षी सस्मारितइहोच्यत इति ॥ यस्तु यदृच्छयागतः साक्षी क्रियते सयदृच्छाभिज्ञः । अनयोः पत्रानारूढत्वेऽपि भेदस्तेनैव दर्शितः । प्रयोजनार्थमानीतः प्रसङ्गादागतश्च यः । द्वौ साक्षिणौ त्वलिखितौ पूर्वपक्षस्य साधकाविति । तथा । अर्थिना स्वार्थसिद्ध्यर्थं प्रत्यर्थिवचनं स्फुटम् । यः श्रावितः स्थितोगूढोगूढसाक्षी सउच्यते इति । तथा । साक्षिणामपि यः साक्ष्यमुपर्युपरि भाषते । श्रवणाच्छ्रावणाद्वापि स साक्ष्युत्तरसंज्ञित इति षड्विधस्याप्यकृतस्य भेदोनारदेन दर्शितः । ग्रामश्च प्राड्विवाकश्च राजा च व्यवहारिणाम् । कार्येष्वधिकृतोयः स्यादर्थिना प्रहितश्च यः । कुल्याः कुलविवादेषुविज्ञेयास्तेऽपि साक्षिण इति । प्राड्विवाकग्रहणं लेखकसभ्योपलक्षणार्थम् । लेखकः प्राड्विवाकश्च सभ्याश्चैवानुपूर्वशः । नृपे पश्यति तत्कार्यं साक्षिणः समुदाहृता इति ।

तेऽपि साक्षिणः कीदृशाः कियन्तश्च भवंती त्यत आह–

तपस्विनो दानशीलाः कुलीनाः सत्यवादिनः ।
धर्मप्रधाना ऋजवः पुत्रवन्तो धनान्विताः ॥ ६८ ॥
त्र्यवराः साक्षिणो ज्ञेयाः श्रौतस्मार्तक्रियापराः ।
यथाजाति यथावर्णं सर्वे सर्वेषु वा स्मृताः ॥ ६९ ॥

तपस्विनस्तपःशीलाः । दानशीला दाननिरताः । कुलीनामहाकुलप्रसूताः । सत्यवादिनः सत्यवादनशीलाः । धर्मप्रधानाः नार्थकामप्रधानाः । ऋजवोऽकुटिलाः । पुत्रवन्तो विद्यमानपुत्राः । धनान्विताबहुसुवर्णादिधनयुक्ताः । श्रौतस्मार्तक्रियापराः नित्यनैमित्तिकानुष्ठानरताः । एवंभूताः पुरुषाः त्र्यवराः साक्षिणोभवन्ति । त्रयः अवराः अन्यूनायेषां ते त्र्यवराः त्रिभ्योऽर्वाक् भवन्ति । परतस्तु यथाकामं भवन्तीत्यर्थः । जातिमनतिक्रम्य यथाजाति । जातयोमूर्धावसिक्तादयोऽनुलोमजाः प्रतिलोमजाश्च तत्र मूर्धावसिक्तानां मूर्धावसिक्ता साक्षिणोभवन्ति । एवमम्बष्ठादिष्वपि द्रष्टव्यम् । वर्णमनतिक्रम्य यथावर्णम् । वर्णाब्राह्मणादयः । तत्र ब्राह्मणानां ब्राह्मणएवोक्तलक्षणाउक्तसंख्याकाः साक्षिणोभवन्ति । एवं क्षत्रियादिष्वपि द्रष्टव्यम् । यथा स्त्रीणां साक्ष्यं स्त्रियएव कुर्युः । यथाह मनुः । स्त्रीणां साक्ष्यं स्त्रियः कुर्युरिति । सजातिसवर्णासंभवे सर्वे मूर्धावसिक्तादयोब्राह्मणादयश्च सर्वेषु मूर्धावसिक्तादिषु ब्राह्मणादिषु च यथासंभवं साक्षिणोभवन्ति । उक्तलक्षणानां साक्षिणामसंभवे प्रतिषेधरहितानामन्येषामपि साक्षित्वप्रतिपादनार्थमसाक्षिणोवक्तव्याः । ते च पञ्चविधानारदेन दर्शिताः । असाक्ष्यपि हि शास्त्रेषु दृष्टः पञ्चविधोबुधैः । वचनाद्दोषतोभेदात्स्वयमुक्तेर्मृतान्तर इति । के पुनर्वचनदसाक्षिण इत्यत आह । श्रोत्रियास्तापसावृद्धाये च प्रव्रजितादयः । असाक्षिणस्ते वचनान्नात्र हेतुरुदाहृत इति । तापसावानप्रस्थाः । आदिशब्देन पित्रा विवदमानादीनां ग्रहणम् । यथाह शंखः । पित्रा विवदमानगुरुकुलवासिपरिव्राजकवानप्रस्था निर्ग्रंथाश्चासाक्षिण इति । दोषादसाक्षिणोदर्शिताः । स्तेनाः साहसिकाश्चण्डाः कितवावञ्चकास्तथा । असाक्षिणस्ते दुष्टत्वात्तेषु सत्यं न विद्यते इति । चण्डाः कोपनाः । कितवाद्यूतकृतः । भेदाद साक्षिणां च स्वरूपं तेनैव दर्शितम् । साक्षिणां लिखितानां च निर्दिष्टानां चवादिनाम् । तेषामेकोऽन्यथावादी भेदात्सर्वे न साक्षिण इति । तथा स्वयमुक्तिस्वरूपं चोक्तम् । स्वयमुक्तिरनिर्दिष्टः स्वयमेवैत्य यांवदेत् । सूचीत्युक्तः सशास्त्रेषु न ससाक्षित्वमर्हतीति । मृतान्तरस्यापि लक्षणमुक्तम् । योऽर्थः श्रावयितव्यः स्यात्तस्मिन्नसति चार्थिनि । क्व तद्वदतु साक्षित्वमित्यसाक्षी मृतान्तर इति । येनार्थिना प्रत्यर्थिना साक्षिणां योऽर्थः श्रावयितव्योभवेत् यूयमत्रार्थे साक्षिण इति तस्मिन्नर्थिनि प्रत्यर्थिनि वा असति मृतेऽर्थे चानिवेदिते साक्षित्वं कस्मिन्नर्थे कस्य वा कृते साक्ष्यं वदंत्विति मृतान्तरःसाक्षी न भवति । यत्र तु मुमूर्षुणा सुस्थेन वा पित्रा पुत्रादयः श्राविताअस्मिन्नर्थेऽमी साक्षि

णइति तत्र मृतान्तरोऽपि साक्षी । यथाह नारदः। मृतान्तरोऽर्थिनि प्रेते मुमूर्षुश्राविताहते। तथा । श्राविताऽनातुरेणापि यस्त्वर्थोधर्मसंहितः । मृतेऽपि तत्र साक्षात्स्यात् षट्सु चान्वाहितादिष्विति ॥ ६८ ॥ ६९ ॥

तानेतानसाक्षिणोदर्शयति-

स्त्रीबालवृद्धकितवमत्तोन्मत्ताभिशस्तकाः ।
रङ्गावतारिपाखण्डिकूटकृद्विकलेन्द्रियाः ॥ ७० ॥
पतिताप्तार्थसंबन्धिसहायरिपुतस्कराः ।
साहसी दृष्टदोषश्च निर्धूताद्यास्त्वसाक्षिणः ॥ ७१ ॥

स्त्री प्रसिद्धा । बालोऽप्राप्तव्यवहारः । वृद्धोऽशीतिकावरः । वृद्धग्रहणं वचननिषिद्धानामन्येषामपि श्रोत्रियादीनामुपलक्षणार्थम् । कितवोऽक्षदेवी । मत्तः पानादिना । उन्मत्तोग्रहाविष्टः । अभिशस्तोऽभियुक्तोब्रह्महत्यादिना । रङ्गावतारी चारणः । पाखण्डिनोनिर्ग्रन्थप्रभृतयः । कूटकृत्कपटलेख्यादिकारी । विकलेन्द्रियः श्रोत्रादिरहितः । पतितोब्रह्महादिः । आप्तः सुहृत् । अर्थसंबन्धी विप्रतिपद्यमानार्थसंम्बन्धी । सहायएककार्यः । रिपुः शत्रुः । तस्करः स्तेनः । साहसी स्वबलावष्टम्भकारी । दृष्टदोषोदृष्टवितथवचनः । निर्धूतोबन्धुभिस्त्यक्तः । आद्यशब्दादन्येषामपि स्मृत्यन्तरोक्तानां दोषादसाक्षिणां भेदादसाक्षिणां स्वयमुक्तेमृतान्तरस्य च ग्रहणम् । एते स्त्रीबालादयः साक्षिणोनभवन्ति ॥ ७० ॥ ७१ ॥

त्र्यवराः साक्षिणोज्ञेयाइत्यस्यापवादमाह-

उभयानुमतः साक्षी भवत्येकोऽपि धर्मवित् ।

ज्ञानपूर्वकं नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठायी धर्मवित् सएकोऽप्युभयानुमतश्चेत्साक्षी भवति । अपिशब्दबलाद्द्वावपि । यद्यपि श्रौतस्मार्तक्रियापरा इति त्र्यवराणामपि धर्मवित्त्वं समानं तथापि तेषामुभयानुमत्यभावेऽपि साक्षित्वं भवत्येकस्य द्वयोर्वोभयानुमत्यैव साक्षित्वं भवतीत्यर्थवत् त्र्यवरग्रहणम् ।

तपस्विनोदानशीलाइत्यस्यापवादमाह-

सर्वः साक्षी संग्रहणे चौर्यपारुष्यसाहसे ॥ ७२ ॥

संग्रहणादीनि वक्ष्यमाणलक्षणानि तेषु सर्वे वचननिषिद्धास्तपप्रभृतिगुणरहिताश्च साक्षिणो भवन्ति।दोषादसाक्षिणःभेदादसाक्षिणः स्वयमुक्तिश्चात्रापि साक्षिणो न भवन्ति।सत्यवादित्वहेतोरत्रापि विद्यमानत्वात् । मनुष्यमारणं चौर्यं परदाराभिमर्शनम् । पारुष्यमुभयं चेति सहसं स्याच्चतुर्विधमिति वचनाद्यद्यपि स्त्रीसंग्रहणचौर्यपारुष्याणां साहसत्वं तथापि तेषां स्वबलावष्टम्भेन जनसमक्षं क्रियमाणानां साहसत्वम् । रहसि क्रियमाणानां तु संग्रहणादिशब्दवाच्यत्वमिति तेषां साहसात्पृथगुपादानम् ॥ ७२ ॥

साक्षिश्रावणमाह—

साक्षिणः श्रावयेद्वादिप्रतिवादिसमीपगान् ।

अर्थिप्रत्यर्थिसन्निधौ साक्षिणः समवेतान् । नासमवेताः पृष्टाः प्रब्रूयुरिति गौतमवचनात् । वक्ष्यमाणं श्रावयेत । तत्रापि कात्यायनेन विशेषोदर्शितः । सभान्तः साक्षिणः सर्वानर्थिप्रत्यर्थिसान्निधौ । न प्राड्विवाकोनियुञ्जीत विधिनानेन सान्त्वयन् ॥ देवब्राह्मणसान्निध्ये साक्ष्यं पृच्छेदृतं द्विजान् । उदङ्मुखान्प्राङ्मुखान्वा पूर्वाह्ने वै शुचिः शुचीन् । आहूय साक्षिणः पृच्छेन्नियम्य शपथैर्भृशम् । समस्तान् विदिताचारान् विज्ञातार्थान्पृथक्पृथगिति । तथा ब्राह्मणादिषु श्रावणे मनुना नियमोदर्शितः । सत्येन शापयेद्विप्रं क्षत्रियं वाहनायुधैः । गोबीजकाञ्चनैर्वैश्यं शूद्रं सर्वैस्तु पातकैरिति । ब्राह्मणमन्यथा ब्रुवतः सत्यं ते नश्यतीति शापयेत् । क्षत्रियं वाहनायुधानि तव विफलानीति । गोबीजकाञ्चनादीनि तव विफलानि भविष्यन्तीति वैश्यम् । शूद्रमन्यथा ब्रुवतस्तव सर्वाणि पातकानि भविष्यन्तीति शापयेत् । अत्र चापवादस्तेनैव दर्शितः । (अ. ८ श्लो. १०२) गोरक्षकान् वाणिजकांस्तथा कारुकुशीलवान् । प्रेष्यान्वार्धुषिकांश्चैव विप्रान् शूद्रवदाचरेदिति । विप्रग्रहणं क्षत्रियवैश्ययोरुपलक्षणार्थम् । कुशीलवागायकाः । प्रतिवादिना साक्षिदूषणे दत्ते प्रत्यक्षयोग्यदूषणेषु बाल्यादिषु तथैवनिर्णयः । अयोग्येषु तु तद्वचनाल्लोकतश्च निर्णयोनसाक्ष्यन्तरेणेतिनानवस्था । यदि साक्षिदोषमुद्भाव्य साधयितुं न शक्नोति प्रतिवादी तदा सौदोषानुसारेण दण्ड्यः । अथ साधयति तदा न साक्षिणः । यथाह । असाधयन् दमं दाप्योदूषणं साक्षिणां स्फुटम् । भाविते साक्षिणोवर्ज्याः साक्षिधर्मनिराकृता इति । उद्दिष्टेषु च सर्वेषु साक्षिषु दृष्टेष्वर्थी यदा क्रियान्तरनिरपेक्षस्तदा पराजितोभवति । जितः सविनयं दाप्यः शास्त्रदृष्टेन कर्मणा । यदि वादी निराकांक्षः साक्षिसत्ये व्यवस्थित इति स्मरणात् । साकांक्षेश्चेत्क्रियान्तरमवलम्बेतेत्यभिप्रायः ॥

ये पातककृतां लोकामहापातकिनां तथा ॥ ७३ ॥
अग्निदानां च ये लोका ये च स्त्रीबालघातिनाम् ।
सतान्सर्वानवाप्नोति यः साक्ष्यमनृतं वदेत् ॥ ७४ ॥
सुकृतं यत्त्वया किञ्चिज्जन्मान्तरशतैः कृतम् ।
तत्सर्वं तस्य जानीहि यं पराजयसे वृथा ॥ ७५ ॥

पातकोपपातकमहापातककारिणामग्निदानस्त्रीबालघातिनां च ये लोकास्तान् सर्वानसावाप्नोति यः साक्ष्यमनृतं वदेदिति । तथा जन्मान्तरशतैर्यत्सुकृतं कृतं तत्सर्वं तस्य भवति यस्ते अनृतवदनेन पराजितोभवतीति श्रावयेदिति संबन्धः । एतच्च शूद्रविषयं द्रष्टव्यम् । शूद्रं सर्वैस्तु पातकैरिति शूद्रे सर्वपातकश्रावणस्य विहितत्वात् । गोरक्षकादि द्विजातिविषयं च । गोरक्षकान् वाणिजकानित्युक्तत्वात् । अन्यानेकजन्मार्जितसुकृत-

१ विपराभ्यां जेः इत्यनेनपरा पूर्वस्य जिधातोरात्मनेपदत्वम् ।

संक्रमणस्य महापातकादिफलप्राप्तेश्चानृतमात्रेणानुपपत्तेः । साक्षिसंत्रासार्थमिदमुच्यते । यथाह नारदः । पुराणैर्धर्मवचनैः सत्यमाहात्म्यकीर्तनैः । अनृतस्यापवादैश्च भृशमुत्त्रासयेदिमानिति ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥

यदा तु श्राविताः साक्षिणः कथञ्चिन्न ब्रूयुस्तदा किं कर्तव्यमित्यतआह–

अब्रुवन्हि नरः साक्ष्यमृणं सदशबन्धकम् ।
राज्ञा सर्वं प्रदाप्यः स्यात् षट्चत्वारिंशकेऽहनि॥ ७६ ॥

यः साक्ष्यमङ्गीकृत्य श्रावितः सन् कथञ्चिन्न वदति स राज्ञा सर्वं सवृद्धिकमृणं धनिने दाप्यः । सदशबन्धकं दशमांशसहितं दशमांशश्च राज्ञोभवति । राज्ञाधमर्णिकोदाप्यः साधिताद्दशकंशतामित्युक्तत्वात् । एतच्च षट्चत्वारिंशकेऽहनि प्राप्ते वेदितव्यम् । ततोऽर्वाग्वदन्न दाप्यः । इदं च व्याध्याद्युपप्लवरहितस्य । यथाह मनुः । त्रिपक्षादब्रुवन् साक्ष्यमृणादिषु नरोऽगदः । तदृणं प्राप्नुयात्सर्वं दशबन्धं च सर्वशइति । अगद इति राजदैवोपप्लवविरहोपलक्षणम् ॥ ७६ ॥

यस्तु जानन्नपि साक्ष्यमेव नाङ्गीकरोति दौरात्म्यात्तं प्रत्याह–

न ददाति हि यः साक्ष्यं जानन्नपि नराधमः ।
स कूटसाक्षिणां पापैस्तुल्यो दण्डेन चैव हि ॥ ७७ ॥

यः पुनर्नराधमोविप्रतिपन्नमर्थं विशेषतोजानन्नपि साक्ष्यं न ददाति नाङ्गीकरोति स कूटसाक्षिणां तुल्यः पापैः दण्डेन च । कूटसाक्षिणां च दण्डं वक्ष्यति । कूटसाक्षिणश्च दण्डयित्वा पुनर्व्यवहारः प्रवर्तनीयः । कृतोऽपि वा कौटसाक्ष्ये विदिते निवर्तनीयः । यथाह मनुः (अ. ८. श्लो. ११७) यस्मिन् यस्मिन् विवादे तु कौटसाक्ष्यं कृतं भवेत् । तत्तत्कार्यं निवर्तेत कृतं चाप्यकृतं भवेदिति ॥ ७७ ॥

साक्षिविप्रतिपत्तौ कथं निर्णय इत्यतआह–

द्वैधे बहूना वचनं समेषु गुणिनां तथा ।
गुणिद्वैधे तु वचनं ग्राह्यं ये गुणवत्तमाः ॥ ७८ ॥

साक्षिणां द्वैधे विप्रतिपत्तौ बहूनां वचनं ग्राह्यम् । समेषु समसंख्येषु द्वैधे ये गुणिनः तेषां वचनं प्रमाणम् । यदा पुनर्गुणिनां विप्रतिपत्तिस्तदा ये गुणवत्तमाः श्रुताध्ययनतदर्थानुष्ठानधनपुत्रादिगुणसंपन्नास्तेषां वचनं ग्राह्यम् । यत्र तु गुणिनः कतिपये इतरे च बहवस्तत्रापि गुणिनामेव वचनं ग्राह्यम् । उभयानुमतः साक्षी भवत्येकोऽपि धर्मविदिति गुणातिशयस्य मुख्यत्वात् । यत्तु भेदादसाक्षिण इत्युक्तं तत्सर्वसाम्येनागृह्यमाणविशेषविषयम् ॥ ७८ ॥

साक्षिभिश्च कथमुक्ते जयः कथं वा पराजयइत्यतआह—

यस्योचुः साक्षिणः सत्यां प्रतिज्ञां स जयी भवेत् ।
अन्यथा वादिनोयस्य ध्रुवस्तस्य पराजयः ॥ ७९ ॥

यस्य वादिनः प्रतिज्ञां द्रव्यजातिसंख्यादिविशिष्टां साक्षिणः सत्यां वदन्ति सत्यमेवं जानीमोवयमिति स जयी भवति । यस्य पुनर्वादिनः प्रतिज्ञामन्यथा वैपरीत्येन मिथ्यैतदिति वदन्ति तस्य पराजयोध्रुवोनिश्चितः । यत्र तु प्रतिज्ञातार्थस्य विस्मरणादिना भावाभावौ साक्षिणोन प्रतिपादयन्ति तत्र प्रमाणान्तरेण निर्णयः कार्यः । न च राज्ञा साक्षिणः पुनः पुनः प्रष्टव्याः । स्वभावोक्तमेव वचनं ग्राह्यम् । यथाह । स्वभावोक्तं वचस्तेषां ग्राह्यं यद्दोषवर्जितम् । उक्ते तु साक्षिणो राज्ञा न प्रष्टव्याः पुनः पुनरिति ॥ ७९ ॥

अन्यथा वादिनोस्य ध्रुवस्तस्य पराजयइत्यस्यापवादमाह—

उक्तेऽपि साक्षिभिः साक्ष्ये यद्यन्ये गुणवत्तमाः ।
द्विगुणा वान्यथा ब्रूयुः कूटाः स्युः पूर्वसाक्षिणः ॥ ८० ॥

पूर्वोक्तलक्षणैः साक्षिभिः साक्ष्ये स्वाभिप्राये प्रतिज्ञातार्थवैपरीत्येनाभिहिते यद्यन्ये पूर्वेभ्योगुणवत्तमाः द्विगुणावा अन्यथा प्रतिज्ञातार्थानुगुण्येन साक्ष्यं ब्रूयुस्तदा पूर्वसाक्षिणः कूटामिथ्यावादिनोभवेयुः । नन्वेतदनुपपन्नम् । अर्थिप्रत्यर्थिसभ्यसभापतिभिः परीक्षितैः प्रमाणभूतैः साक्षिभिर्निगदिते प्रमाणान्तरान्वेषणेऽनवस्थादोषप्रसङ्गात् । निर्णिक्ते व्यवहारे तु प्रमाणफलं भवेत । लिखितं साक्षिणोवापि पूर्वमावेदितं न चेत् । यथा पक्वेषु धान्येषु निष्फलाः प्रावृषोगुणाः । निर्णिक्तव्यवहाराणां प्रमाणमफलं तथेति नारदवचनाच्च । उच्यते । यदार्थी प्रतिज्ञातार्थस्यान्तरात्मसाक्षित्वेनानाविष्कृतदोषाणामपि साक्षिणां वचनमर्थविसंवादित्वेनाप्रमाणं मन्यमानः साक्षिष्वपि दोषं कल्पयति तदा प्रमणान्तरान्वेषणं केन वार्यते । उक्तं च । यस्य च दुष्टं करणं यत्र च मिथ्येति प्रत्ययः सएवासमीचीन इति । यथा चक्षुरादिकरणदोषानध्यवसायेऽप्यर्थविसंवादात्तज्जनितस्य ज्ञानस्य प्रामाण्येन करणदोषकल्पना । तथहापि साक्षिपरीक्षातिरेकेण वाक्यपरीक्षोपदेशाच्च साक्षिभिर्भाषितं वाक्यं सह सभ्यैः परीक्षयेदिति कात्यायनेनाप्युक्तम् । यदा शुद्धा क्रिया न्यायात्तदा तद्वाक्यशोधनम् । शुद्धाच्च वाक्याद्यः शुद्धः सशुद्धोऽर्थ इति स्थितिरिति क्रिया साक्षिलक्षणा नार्थिसंबन्धिनो नासा इति न्यायाद्यदा शुद्धा तदा तद्वाक्यशोधनं साक्षिवाक्यशोधनं कर्तव्यम् । वाक्यशुद्धिश्च सत्यार्थप्रतिपादनेन । सत्येन शुद्ध्यते वाक्यमिति स्मरणात् । एवं शुद्धायाः क्रियायाः शुद्धवाक्याच्च यः शुद्धोऽवगतोर्थः सशुद्धस्तथाभूत इति स्थितिरीदृशी मर्यादा न्यायविदाम् । कारणदोषबाधकप्रत्ययाभावे सत्यवितथएवार्थ इत्यर्थः । ननु स्वयमर्थिना प्रमाणीकृताः साक्षिणोऽतिक्रम्य कथं क्रियान्तरं प्रमाणीक्रियते।नैष दोषः।यतः क्रियां बलवतीं मुक्त्वा दुर्बलां योऽवलम्बते।सजयेऽवधृते सभ्यैः पुनस्तां नाप्नुयात्क्रियामिति कात्यायनेन जयावधारणोत्तरकालं क्रियान्तरपरिग्रहनिषधाज्जयाव

धारणात्प्राक् क्रियान्तरपरिग्रहोदर्शितः । नारदेनापि । निर्णिक्ते व्यवहारे तु प्रमाणमफलं भवेदिति वदता जयावधारणोत्तरकालमेव प्रमाणान्तरं निषिद्धं न प्रागपि । तस्मादुक्तेऽपि साक्षिभिः साक्ष्ये अपरितुष्यता क्रियान्तरमङ्गीकर्तव्यमिति स्थितम् । एवं स्थिते यद्यभिहितवचनेभ्यः साक्षिभ्योगुणवत्तमाः द्विगुणावापूर्वनिर्दिष्टाअसन्निहिताः साक्षिणः सन्ति तदा तएव प्रमाणीकर्तव्याः । स्वभावेनैव यद्ब्रूयुस्तद्ग्राह्यं व्यावहारिकमिन्यस्य सर्वव्यवहारशेषत्वात् । निर्णिक्ते व्यवहारे तु प्रमाणमफलं भवेत् । लिखितं साक्षिणोवापि पूर्वमावेदितं न चेदिति नारदवचनाच्च पूर्वनिर्दिष्टानामसंभवे त्वनिर्दिष्टा अपि तथाविधायएव साक्षिणोग्राह्यान दिव्यम। संभवे साक्षिणां प्राज्ञोवर्जयेद्दैविकीं क्रियामिति स्मरणात् । तेषामसंभवे दिव्यं प्रमाणं कर्तव्यम् । अतःपरमपरितुष्यताप्यर्थिना न प्रमाणान्तरमन्वेषणीयम् । मनुवचनादिति परिसमापनीयोव्यवहारः । यत्र तु प्रत्यर्थिनः स्वप्रत्ययविसंवादित्वेन साक्षिवचनस्याप्रामाण्यं मन्यमानस्य साक्षिपु दोषारोपणेनापरितोषस्तत्प्रत्यर्थिनः क्रियोपन्यासावसराभावात्सप्ताहावधिकदैविकराजिकव्यसनोद्भवेन साक्षिपरीक्षणं कर्तव्यम् । तत्र च दोषावधारणेविवादास्पदीभूतमृणं दाप्यः । सारानुसारेण दण्डनीयाश्च। अथ दोषावधारणं तदा प्रत्यर्थिना तावता संतोष्टव्यम् । यथाह मनुः ।यस्य दृश्येत सप्ताहादुक्तवाक्यस्य साक्षिणः।रोगोऽग्निर्ज्ञातिमरणमृणं दाप्योदमं च स इति । एतच्च यस्योचुः साक्षिणः सत्यां प्रतिज्ञां सजयी भवेदित्यस्यापरितुष्यत्प्रत्यर्थिविषयेऽपवादोद्रष्टव्यः ।केचिदुक्तेऽपि साक्षिभिः साक्ष्ये इत्येतद्वचनमर्थिना निर्दिष्टेषु साक्षिष्वर्थ्यनुकूलमभिहितवत्सु यदि प्रत्यर्थी गुणवत्तमान् द्विगुणान्वान्यान् साक्षिणः पूर्वोक्तविपरीतं संवादयति तदा पूर्ववादिनः साक्षिणः कूटा इति व्याचक्षते । तदसत् । प्रत्यर्थिनः क्रियानुपपत्तेः । तथा हि। अर्थीनाम साध्यस्यार्थस्य निर्देष्टा तत्प्रतिपक्षतदभाववादी प्रत्यर्थी तत्राभावस्य भावसिद्धिसापेक्षसिद्धित्वाद्भावस्य वा भावानिरपेक्षसिद्धित्वाद्भावस्यैव साध्यत्वं युक्तम् । अभावस्वरूपेण साक्ष्यादिप्रमेयत्वाभावात् । अतश्चार्थिनएवक्रिया युक्ता । अपि चोत्तरानुसारेण सर्वत्रैव क्रिया नियता स्मर्यते।प्राङ्न्यायकारणोक्तौ तु प्रत्यर्थी निर्दिशेत्क्रियाम्। मिथ्योक्तौ पूर्ववादी तु प्रतिपत्तौ न सा भवेदिति । न चैकस्मिन्व्यवहारे द्वयोः क्रिया । न चैकस्मिन्विवादे तु क्रिया स्याद्वादिनोर्द्वयोरिति स्मरणात ।तस्मात्प्रतिवादिनः साक्षिणोगुणवत्तमाद्विगुणावान्यथा ब्रूयुरित्यनुपपन्नम् । अथ मतम् । द्वावपि भावप्रतिज्ञावादिनौ मदीयमिदं दायादप्राप्तं मदीयमिदं दायादप्राप्तमिति प्रतिज्ञावादिनोः पूर्वापरकालविभागानाकलितमेव वदतस्तत्र द्वयोः साक्षिषु सत्सु कस्य साक्षिणोग्राह्या इत्याकांक्षायाम्। द्वयोर्विवदतोरर्थे द्वयोः सत्सु च साक्षिषु । पूर्वपक्षोभवेद्यस्य भवेयुस्तस्य साक्षिणइति वचनेन यः पूर्वं निवेदयति तस्य साक्षिणोग्राह्याइति स्थिते तस्यापवादमाह । उक्तेऽपि साक्षिभिः साक्ष्ये इति अतश्च पूर्वोत्तरयोर्वादिनोः समसंख्येषु समगुणेषु साक्षिषु सत्सु पूर्ववादिनएव साक्षिणः प्रष्टव्याः । यदा तु उत्तरवादिनः साक्षिणोगुणवत्तमाद्विगुणावा तदा प्रतिवादिनः साक्षिणः प्रष्टव्याः । एवं च नाभावस्य साध्यता उभयोरपि भाव-

वादित्वाच्चतुर्विधोत्तरविलक्षणत्वाच्च प्रकृतोदाहरणे न क्रियाव्यवस्था । एकस्मिन्व्यवहारे यथैकस्यार्थिनः क्रियाद्वयं पग्मतं तथा वादिप्रतिवादिनोः क्रियाद्वयेऽप्यविरोध इति तदप्याचार्येणानुमन्यते । उक्तेऽपि साक्षिभिः साक्ष्ये इत्यपिशब्दार्थात्प्रकरणाद्वार्थस्यानवगमादित्यलं प्रसङ्गेन ॥ ८० ॥

कूटसाक्षिणो दर्शितास्तेषां दण्डमाह—

पृथक्पृथग्दण्डनीयाः कूटकृत्साक्षिणस्तथा ।
विवादाद्द्विगुणं दण्डं विवास्योब्राह्मणः स्मृतः ॥ ८१ ॥

योधनदानादिना कूटान्साक्षिणः करोतीति सकूटकृत साक्षिणश्च ये तथा कूटास्ते विवादाद्विवादपराजयात्पराजये योदण्डस्तत्र तत्रोक्तः तं दण्डं द्विगुणं पृथक्पृथगेकैकशोदण्डनीयाः । ब्राह्मणस्तु विवास्यंराष्ट्रान्निर्वास्योन दण्डनीयः । एतच्च लोभादिकारणविशेषापरिज्ञाने अनभ्यासे च द्रष्टव्यम् । लोभादिकारणविशेषपरिज्ञाने अनभ्यासे च मनुनोक्तम् । लोभात्सहस्रं दण्ड्यः स्यान्मोहात्पूर्वंतु साहसम् । भयाद्वौ मध्यमौदण्डौमैत्र्यात्पूर्वं चतुर्गुणम् । कामाद्दशगुणं पूर्वं क्रोधात्तु त्रिगुणं परम् । अज्ञानाद्द्वेशते पूर्णे बालिश्याच्छतमेव त्विति । तत्र लोभोऽर्थलिप्सा । मोहोविपर्ययज्ञानम् । भयं संत्रासः । मैत्री स्नेहातिशयः । कामः स्त्रीव्यतिरेकाभिलाषः । क्रोधोऽमर्षः । अज्ञानमस्फुटज्ञानम् । बालिश्यं ज्ञानानुत्पादः । सहस्रादिषु ताम्रिकाः पणागृह्यन्ते । तथा । कौटसाक्ष्यं तु कुर्वाणांस्त्रीन्वर्णान्धार्मिकोनृपः । प्रवासयेद्दण्डयित्वा ब्राह्मणं तु विवासयेदिति । एतच्चाभ्यासविषयम् । कुर्वाणानितिवर्तमानकालनिर्देशात्त्रीन्वर्णान् क्षत्रियादीन् पूर्वोक्तं दण्डयित्वा प्रवासयेत् मारयेत् । अर्थशास्त्रे प्रवासशब्दस्य मारणे प्रयोगात । अस्य चार्थशास्त्रस्वरूपत्वात । तत्रापि प्रवासनमोष्ठच्छेदनं जिह्वाच्छेदनं प्राणवियोजनं च कौटसाक्ष्यविषयानुसारेण द्रष्टव्यम् । ब्राह्मणं तु दण्डयित्वा विवासयेत् स्वराष्ट्रान्निष्कास येत् । वाससोविगतोविवासाः विवाससं करोतीतिणिचि कृतेणाविष्ठवत्प्रातिपदिकस्येति टिलोपे रूपम् । नग्नीकुर्यादित्यर्थः । अथवा वसत्यस्मिन्निति वासोगृहं विवासयेत् भग्नगृहं कुर्यादिति । ब्राह्मणस्यापि लोभादिकारणविशेषापरिज्ञाने अनभ्यासे च तत्र तत्रोक्तोदण्डएव । अभ्यासे त्वर्थदण्डोविवासनं च । तत्रापि जातिद्रव्यानुबन्धाद्यपेक्षया विवासनं नग्नीकरणं गृहभङ्गोदेशान्निर्वासनं चेति व्यवस्था द्रष्टव्या । लोभादिकारणविशेषापरिज्ञाने अनभ्यासे चाल्पविषये कौटसाक्ष्ये ब्राह्मणस्यापि क्षत्रियादिवदर्थदण्डएव । महाविषये तु देशान्निर्वासनमेव । अत्राप्यभ्यासे सर्वेषामेव मनूक्तं द्रष्टव्यम् । न च ब्राह्मणस्यार्थदण्डोनास्तीति मन्तव्यम् । अर्थदण्डाभावे शारीरदण्डे च निषिद्धे स्वल्पेऽप्यपराधे नग्नीकरणगृहभङ्गाङ्ककरणविप्रवासनं दण्डाभावोवा प्रसज्येत । चतुर्णामपि वर्णानां प्रायश्चित्तमकुर्वताम् । शारीरं धनसंयुक्तं दण्डं धर्म्यं प्रकल्पयेदिति स्मरणाच्च । तथा (मनुः) सहस्रं ब्राह्मणोदण्ड्यो गुप्तां विप्रां बलाद्व्रजन्निति स्मरणात् । यत्तु शङ्खवचनम् । त्रयाणां वर्णान

धनापहारवधबन्धनक्रियाङ्ककरणं ब्राह्मणस्येति । तत्र धनापहारः सर्वस्वापहारोविवक्षितोवधसाहचर्यात् । शारीरस्त्ववरोधादिर्जीवितान्तः प्रकीर्तितः । काकिण्यादिस्त्वर्थदण्डः सर्वस्वान्तस्तथैव चेति । वधसर्वस्वहरणयोः सहपाठात् । यदप्युक्तम् । राष्ट्रादेनं बहिः कुर्यात्समग्रधनमक्षतमिति तत्प्रथमकृतसाहसविषयं न सर्वविषयम् । शारीरं ब्राह्मणस्य न कदाचिद्भवति । न जातु ब्राह्मणं हन्यात्सर्वपापेष्वपि स्थितमिति सामान्येन मनुस्मरणात् । तथा मनुः । न ब्राह्मणवधाद्भूयानधर्मोविद्यते भुवि । तस्मादस्य वधं राजा मनसापि न चिन्तयेदिति ॥ ८१ ॥

यः साक्ष्यं श्रावितोऽन्येभ्यो निह्नुते तत्तमोवृतः ।
सदाप्योऽष्टगुणं दण्डं ब्राह्मणं तु विवासयेत् ॥ ८२ ॥

अपि च यस्तु साक्षित्वमङ्गीकृत्यान्यैः साक्षिभिः सह साक्ष्यं श्रावितः सन्निगदनकाले तमोवृतोरागाद्याक्रान्तचित्तस्तत्साक्ष्यमन्येभ्यः साक्षिभ्योनिह्नुते नाहमत्र साक्षी भवामीति सविवादपराजये योदण्डस्तं दण्डमष्टगुणं दाप्यः । ब्राह्मणं पुनरष्टगुणद्रव्यदण्डदानासमर्थं विवासयेत् । विवासनं च नग्नीकरणगृहभङ्गदेशनिर्वासनलक्षणं विषयानुसारेण द्रष्टव्यम् । इतरेषां त्वष्टगुणद्रव्यदण्डासंभवे स्वजात्युचितकर्मकरणनिगडबन्धनकारागृहप्रवेशादि द्रष्टव्यम् । एतच्च पूर्वश्लोकेऽप्यनुसर्तव्यम् । यदा सर्वे साक्ष्यं निह्नुवते तदा सर्वे समानदोषाः । यदा तु साक्ष्यमुक्त्वा पुनरन्यथा वदन्ति तदानुबन्धाद्यपेक्षया दण्ड्याः यथाह कात्यायनः । उक्त्वान्यथा ब्रुवाणाश्च दण्ड्याः स्युर्वाक्छलान्विता इति । न चान्येनोक्ताः साक्षिणोऽन्येन रहस्यनुसर्तव्याः । यथाह नारदः । न परेण समुद्दिष्टमुपेयात्साक्षिणं रहः । भेदयेन्नैव चान्येन हीयेतैवं समाचरन्निति ॥ ८२ ॥

साक्षिणामवचनमसत्यवचनं च सर्वत्र प्रतिषिद्धं तदपवादार्थमाह-

वर्णिनां हि वधो यत्र तत्र साक्ष्यनृतं वदेत् ।

यत्र वर्णिनां शूद्रविट्क्षत्रविप्राणां सत्यवचनेन वधः संभाव्यते तत्र साक्ष्यनृतं वदेत् सत्यं न वदेत्। अनेन च सत्यवचनप्रतिषेधेन साक्षिणः पूर्वप्रतिषिद्धमसत्यवचनमवचनं चाभ्यनुज्ञायते । यत्र शङ्काभियोगादौ सत्यवचने वर्णिनोवधोऽनृतवचने नकस्यापि वधस्तत्रानृतवचनमभ्यनुज्ञायते । यत्र तु सत्यवचनेऽर्थिप्रत्यर्थिनोरन्यतरस्य वधोऽसत्यवचने चान्यतरस्य वधस्तत्र तूष्णींभावाभ्यनुज्ञा राजा यद्यनुमन्यते । अथ राजा कथमप्यकथने न मुञ्चति तदा भेदादसाक्षित्वं कर्तव्यम् । तस्याप्यसंभवे सत्यमेव वदितव्यम् । असत्यवचनेन वर्णिवधदोषोऽसत्यवचनदोषश्च । सत्यवचने तु वर्णिवधदोषएव तत्र च यथाशास्त्रं प्रायश्चित्तं कर्तव्यम् ।

तर्ह्यसत्यवचने तूष्णींभावे च शास्त्राभ्यनुज्ञया प्रत्यवायाभाव इत्यत आह-

तत्पावनाय निर्वाप्यश्चरुः सारस्वतो द्विजैः ॥ ८३ ॥

तत्पावनाय अनृतवचनावचननिमित्तप्रत्यवायपरिहाराय सारस्वतश्चरुर्द्विजैरेकैकशोनिर्वाप्यः कर्तव्यः। सरस्वती देवता अस्येति सारस्वतः। अनवस्रावितान्तरूष्मपक्कौदने चरुशब्दः प्रसिद्धः। इहायमभिसन्धिः। साक्षिणामनृतवचनमवचनं च यन्निषिद्धं तदिहाभ्यनुज्ञातम्। यत्तु नानृतं वदेदब्रुवन्विब्रुवन्वापि नरोभवति किल्बिषीति च सामान्यनानृतवचनमवचनं च निषिद्धं तदतिक्रमनिमित्तमिदं प्रायश्चित्तं न च मन्तव्यम्। साक्षिणामनृतवचनावचनाभ्यनुज्ञानेऽपि साधारणानृतवचनावचनप्रतिषेधातिक्रमनिमित्तप्रत्यवायस्य तादवस्थ्यादवचनाभ्यनुज्ञावचनमनर्थकमिति। यतः साक्षिणामसत्यवचनावचनप्रतिषेधातिक्रमयोर्भूयान्प्रत्यवायः साधारणानृतवचनावचनयोरल्पीयानित्यर्थवदभ्यनुज्ञावचनम्। यद्यपि भूयसः प्रत्यवायस्य निवृत्त्या आनुषङ्गिकस्याल्पीयसः प्रत्यवायस्य निवृत्तिरन्यत्र तथापीहाभ्यनुज्ञावचनात्प्रायश्चित्तविधानाच्च भूयसोनिवृत्त्यात्पीयानप्यानुषङ्गिकोऽपि प्रत्यवायो न निवर्तत इति गम्यते। एतदेवान्यत्र प्रश्नेषु वर्णिवधाशङ्कायां पान्थादीनामनृतवचनावचनाभ्यनुज्ञानं वेदितव्यम्। नच तत्र प्रायश्चित्तमस्ति प्रतिषेधान्तराभावात्। निमित्तान्तरेण कालान्तरेऽर्थतत्त्वावगमेऽपि साक्षिणामन्येषां च दण्डाभावोऽस्मादेव वचनादवगम्यत इति॥ ८३॥

इति साक्षिप्रकरणम्।

अथ लेख्यप्रकरणम् ६.

भुक्तिसाक्षिणौ निरूपितौ सांप्रतं लेख्यं निरूप्यते तत्र लेख्यं द्विविधं शासनं जानपदं चेति शासनं निरूपितं जानपदमभिधीयते तच्च द्विविधम् स्वहस्तकृतमन्यकृतंचेति स्वहस्तकृतमसाक्षिकं अन्यकृतंससाक्षिकम् अनयोश्च देशाचारानुसारेण प्रामाण्यम् यथाह नारदः लेख्यं तुद्विविधं ज्ञेयं स्वहस्तान्यकृतं तथा असाक्षिमत्साक्षिमच्च सिद्धिर्दे शस्थितेस्तयोरिति तत्रान्यकृतमाह--

यः कश्चिदर्थो निष्णातः स्वरुच्या तु परस्परम्।
लेख्यं तु साक्षिमत्कार्यं तस्मिन्धनिकपूर्वकम्॥ ८४॥

धनिकाधमर्णयोर्योऽर्थोहिरण्यादिः परस्परं स्वरुच्या इयता कालेनैतावद्देयमियती प्रतिमासं वृद्धिरिति निष्णातोव्यवस्थितः तस्मिन्नर्थे कालान्तरे विप्रतिपत्तौ वस्तुतत्त्वनिर्णयार्थं लेख्यं साक्षिमदुक्तलक्षणसाक्षियुक्तं धनिकपूर्वकं धनिकः पूर्वोयस्मिंस्तद्धनिकपूर्वकधनिकनामलेखनपूर्वकमितियावत् कार्यं कर्तव्यम्। उक्तलक्षणाः साक्षिणोव

कर्तव्याः । कर्त्रा तु यत्कृतं कार्यं सिद्ध्यर्थं तस्य साक्षिणः । प्रवर्तते विवादेषु स्वकृतं वाथ लेख्यकमिति स्मरणात् ॥ ८४ ॥

समामासतदर्धाहर्नामजातिस्वगोत्रकैः ।
सब्रह्मचारिकात्मीयपितृनामादिचिह्नितम् ॥ ८५ ॥

अपि च समा संवत्सरः । मासश्चैत्रादिः तदर्धं पक्षः शुक्लः कृष्णोवा । अहस्तिथिः प्रतिपदादिः । नाम धनिकाधमर्णयोः । जातिर्ब्राह्मणादिः स्वगोत्रं वासिष्ठादिगोत्रम् । एतैःसमादिभिश्चिह्नितम् । तथा सब्रह्मचारिकं बह्वृचादिशाखाप्रयुक्तम् । गुणनाम बह्वृचः कठ इति । आत्मीयपितृनाम धनिकर्णिकपितृनाम । आदिशब्दात् द्रव्यजातिसंख्यावारादेर्ग्रहणम् । एतैश्चाचिह्नितं लेख्यं कार्यमिति गतेन संबन्धः ॥ ८५ ॥

समाप्तेऽर्थे ऋणी नाम स्वहस्तेन निवेशयेत् ।
मतं मेऽमुकपुत्रस्य यदत्रोपरि लेखितम् ॥ ८६ ॥

किंच धनिकाधमर्णयोर्योऽर्थः स्वरुच्या व्यवस्थितस्तस्मिन्नर्थे समाप्ते लिखिते ऋणी अधमर्णोनात्मीयं स्वहस्तेनास्मिंल्लेख्ये यदुपरि लेखितं तन्ममामुकपुत्रस्य मतमभिप्रेत मिति निवेशयेत्पत्रे लिखेत् ॥ ८६ ॥

साक्षिणश्च स्वहस्तेन पितृनामकपूर्वकम् ।
अत्राहममुकः साक्षी लिखेयुरिति ते समाः ॥ ८७ ॥

तथा तस्मिंल्लेख्ये ये साक्षिणो लिखितास्तेप्यात्मीयपितृनामलेखनपूर्वकमस्मिन्नर्थेऽयममुकोदेवदत्तः साक्षीति स्वहस्तेनैकैकशोलिखेयुः। तेच समाः संख्यातोगुणतश्च कर्तव्याः । यद्यधमर्णः साक्षी वा लिपिज्ञो न भवति तदाधमर्णोऽन्येन साक्षीच साक्ष्यन्तरेण सर्वसाक्षिसन्निधौ स्वमतं लेखयेत्। यथाह नारदः। अलिपिज्ञ ऋणी यः स्यात्स्वमतं तु सलेखयेत् । साक्षी वा साक्षिणान्येन सर्वसाक्षिसमीपत इति ॥ ८७

उभयाभ्यर्थितेनैतन्मया ह्यमुकसूनुना ।
लिखितं ह्यमुकेनेति लेखकोऽन्ते ततोलिखेत् ॥ ८८ ॥

किंच । ततोलेखकोधनिकाधमर्णिकाभ्यामुभाभ्यां प्रार्थितेन मयामुकेन देवदत्तेन विष्णुमित्रसूनुना एतल्लेख्यं लिखितमित्यन्ते लिखेत् ॥ ८८ ॥

साम्प्रतं स्वकृतं लेख्यमाह-

विना तु साक्षिभिर्लेख्यं स्वहस्तालिखितं तु यत् ।
तत्प्रमाणं स्मृतं लेख्यं बलोपधिकृतादृते ॥ ८९ ॥

यल्लेख्यं स्वहस्तेन लिखितमधमर्णेन तत्साक्षिभिर्विनापि प्रमाणं स्मृतं मन्वादिभिः । बलोपधिकृतादृते बलेन बलात्कारेण उपधिना छललोभक्रोधभयमदादिलक्षणेन यत्कृतं तस्माद्विना । नारदोऽप्याह मत्ताभियुक्तस्त्रीबालबलात्कारकृतं च यत् । तदप्रमाणं

लिखितं भयोपधिकृतं तथेति। तच्चैतत्स्वहस्तकृतं परहस्तकृतं च यल्लेख्यं देशाचारानुसारेण सबन्धकव्यवहारेऽबन्धकव्यवहारे च युक्तमर्थक्रमापरिलोपेन लिप्यक्षरापरिलोपेन च लेख्यमित्येतावन्न पुनःसाधुशब्दैरेव प्रातिस्विकदेशभाषयापि लेखनीयम्। यथाह नारदः।
देशाचाराविरुद्धं यद्व्यक्ताधिविधिलक्षणम्। तत्प्रमाणं स्मृतं लेख्यमविलुप्तक्रमाक्षरमिति॥
विधानं विधिः आधेर्विधिराधिविधिराधीकरणं तस्य लक्षणं गोप्याधिभोग्याधिकालकृतमित्यादि। तद्व्यक्तं विस्पष्टं यस्मिंस्तद्व्यक्ताधिविधिलक्षणम्। अविलुप्तक्रमाक्षरम्। अर्थानां क्रमः क्रमश्चाक्षराणि च क्रमाक्षराणि अविलुप्तानि क्रमाक्षराणि यस्मिंस्तदविलुप्तक्रमाक्षरं तदेवंभूतं लेख्यं प्रमाणम्। राजशासनवन्न साधुशब्दनियमोऽत्रेत्यभिप्रायः॥ ८९॥

लेख्यप्रसङ्गेन लेख्यारूढमप्यृणं त्रिभिरेव देयमित्याह—

ऋणं लेख्यकृतं देयं पुरुषैस्त्रिभिरेव तु।

यथा साक्ष्यादिकृतमृणं त्रिभिरेव देयं तथा लेख्यकृतमप्याहर्तृतत्पुत्रतत्पुत्रैस्त्रिभिरेव देयं न चतुर्थादिभिरिति नियम्यते। ननु पुत्रपौत्रैर्ऋणं देयमित्यविशेषेण ऋणमात्रं त्रिभिरेव देयमिति नियतमेव। बाढम्। अस्यैवोत्सर्गस्य पत्रारूढर्णविषये स्मृत्यन्तरप्रभवामपवादशङ्कामपनेतुमिदं वचनमारब्धम्। तथाहि। पत्र लक्षणमभिधाय कात्यायनेनाभिहितम्। एवं कालमतिक्रान्तं पितॄणां दाप्यते ऋणमिति। इत्थं पत्रारूढमृणमतिक्रान्तकालमपि पितॄणां संबन्धि दाप्यते। अत्र पितॄणामिति बहुवचननिर्देशात्कालमतिक्रान्तमिति वचनाच्च चतुर्थादिर्दाप्य इति प्रतीयते। यथा हारीतेनापि। लेख्यं यस्य भवेद्धस्ते लाभं तस्य विनिर्दिशेदिति। अत्रापि यस्य हस्ते लेख्यमस्ति तस्यर्णलाभ इति सामान्येन चतुर्थादिभ्योऽप्यृणलाभोऽप्यस्तीति प्रतीयते। अतश्चैतदाशङ्कानिवृत्त्यर्थमेतद्वचनमित्युक्तम्। वचनद्वयं च योगीश्वरवचनानुसारेण योजनीयम्।

आधिस्तु भुज्यते तावद्यावत्तन्न प्रदीयते॥ ९०॥

सबन्धकेऽपि पत्रारूढे ऋणे त्रिभिरेव देयमिति नियमादृणापाकरणानधिकारेणापहरणेऽप्यनधिकारप्राप्ताविदमुच्यते। यावच्चतुर्थेन पञ्चमेन वा ऋणं न दीयते तावदेवाधिर्भुज्यते इति वदता सबन्धकर्णापाकरणे चतुर्थादेरप्यधिकारो दर्शितः॥ नन्वेतदप्युक्तमेव फलभोग्यो न नश्यतीति। सत्यम्। तदप्येतस्मिन्नसत्यपवादवचनेषु पुरुषत्रयविषयमेव स्यादिति सर्वमनवद्यम्॥ ९०॥

प्रासङ्गिकंपरिसमाप्य प्रकृतमेवानुसरति—

देशान्तरस्थे दुर्लेख्ये नष्टोन्मृष्टे हृते तथा।
भिन्ने दग्धेऽथवा छिन्ने लेख्यमन्यत्तु कारयेत्॥ ९१॥

व्यवहाराक्षमे पत्रे पत्रान्तरं कुर्यादिति विधीयते। व्यवहाराक्षमत्वं चात्यन्तव्यवहितदेशान्तरस्थे पत्रे दुर्लेख्ये दुष्टानि संदिह्यमानानि अवाचकानि वा लेख्यानि लिप्यक्षराणि पदानि वा यस्मिंस्तत् दुर्लेख्यं तस्मिन्दुर्लेख्ये नष्टे कालवशेनोन्मृष्टे

मषीदौर्बल्यादिना मृदितलिप्यक्षरे हृते तस्करादिभिर्भिन्ने विदलिते दग्धे प्रज्वलिते छिन्ने द्विधाभूते सति अग्निना द्विर्भवति । एतच्चार्थिप्रत्यर्थिनोः परस्परानुमतौ सत्याम् । विमत्यां तु व्यवहारप्राप्तौ देशान्तरस्थपत्रानयनाय दुर्गाध्वापेक्षया कालोदातव्यः । दुर्गदेशावस्थिते नष्टे वा पत्रे साक्षिभिरेव व्यवहारनिर्णयः कार्यः । यथाह नारदः । लेख्ये देशान्तरन्यस्ते शीर्णे दुर्लिखिते हृते । सतस्तत्कालकरणमसतोद्रष्टृदर्शनमिति । सतोविद्यमानस्य पत्रस्य देशान्तरस्थास्यानयनाय कालकरणं कालावधिर्दातव्यः । असतः पुनरविद्यमानस्य पूर्वं ये द्रष्टारः साक्षिणस्तैर्दर्शनं व्यवहारे परिसमापनं कार्यम् । यदा तु साक्षिणो न सन्ति तदा दिव्येन निर्णयः कार्यः । अलेख्यसाक्षिके दैवीं व्यवहारे विनिर्दिशेदिति स्मरणात् । एतच्च जानपदं व्यवस्थापत्रम् । राजकीयमपि व्यवस्थापत्रमीदृशमेव भवति इयांस्तु विशेषः । राज्ञः स्वहस्तसंयुक्तं स्वमुद्राचिह्नितं तथा । राजकीयं स्मृतं लेख्यं सर्वेष्वर्थेषु साक्षिमदिति । तथान्यदपि राजकीयं जयपत्रकं वृद्धवसिष्ठेनोक्तम् । यथोपन्यस्तसाध्यार्थसंयुक्तं सोत्तरक्रियम् । सावधारणकं चैव जयपत्रकमिष्यते । प्राड्विवाकादिहस्ताङ्कं मुद्रितं राजमुद्रया । सिद्धेऽर्थे वादिने दद्याज्जयिने जयपत्रकमिति । तथा सभासदोपि दत्तं मऽमुकपुत्रस्येति स्वहस्तं दद्युः । सभासदश्च ये तत्र स्मृतिशास्त्रविदः स्थिताः । यथा लेख्यविधौ तद्वत्स्वहस्तं दद्युरेव ते इति मनुस्मरणात् । सभासदां च परस्परानुमतिव्यतिरेकेण न व्यवहारोनिःशल्यो भवति । यथाह नारदः । यत्र सभ्योजनः सर्वः साध्वेतदिति मन्यते । स निःशल्योविवादः स्यात्सशल्यस्त्वन्यथा भवेदिति । एतच्चतुष्पाद्व्यवहारस्य । साधयेत्साध्यमर्थं यच्चतुष्पादान्वितं च यत् । राजमुद्रान्वितं चैव जयपत्रकमिष्यत इति स्मरणात् । यत्र तु हीनता यथा । अन्यवादी क्रियाद्वेषी नोपस्थाता निरुत्तरः । आहूतप्रपलायी च हीनः पञ्चविधः स्मृत इति ॥ तत्र न जयपत्रकमस्ति अपि तु हीनपत्रकमेव । तच्च कालान्तरे दण्डप्राप्त्यर्थम् । जयपत्रं तु प्राङ्न्यायविधिसिद्ध्यर्थमिति विशेषः॥ ९१॥

लेख्यसन्देहे निर्णय निमित्तान्याह–

सन्दिग्धलेख्यशुद्धिः स्यात्स्वहस्तलिखितादिभिः ।
युक्तिप्राप्तिक्रियाचिह्नसंबन्धागमहेतुभिः ॥ ९२ ॥

शुद्धमशुद्धं वेति सन्दिग्धस्य लेख्यस्य शुद्धिः स्वहस्तलिखितादिभिः स्यात् । स्वहस्तेन लिखितं यल्लेख्यान्तरं तेन शुद्धिः यदि सदृशान्यक्षराणि भवन्ति तदा शुद्धिः स्यादित्यर्थः । आदिशब्दात्साक्षिलेखकस्वहस्तलिखितान्तरसंवादाच्छुद्धिरिति । युक्त्या प्राप्तिर्युक्तिप्राप्तिः । देशकालपुरुषाणां द्रव्येण सह संबन्धः प्राप्तिः । अस्मिन्देशेऽस्मिन्कालेऽस्य पुरुषस्येदं द्रव्यं घटत इति युक्तिः । क्रिया तत्साक्ष्युपन्यासः । चिह्नमसाधारणं श्रीकारादि । संबन्धः अर्थिप्रत्यर्थिनोः पूर्वमपि परस्परविश्वासेन दानग्रहणादिसंबन्धः । आगमोऽस्यैतावतोऽर्थस्य संभावितः प्राप्त्युपायः । एते एव हेतवः एभिर्हेतुभिः सन्दिग्धलेख्यशुद्धिः स्यादिन्वयः । यदा तु लेख्यसन्देहे निर्णयो न जायते तदा साक्षिभिर्निर्णयः कार्यः । यथाह कात्यायनः । दूषिते पत्रके वादी

तदारूढांस्तु निर्दिशेदिति।साक्षिसंभवविषयमिदं वचनम्।साक्ष्यसंभवविषयं तुहारीतवचनम् । न मयैतत्कृतं पत्रं कूटमेतेन कारितम्।अधरीकृत्य तत्पत्रमर्थे दिव्येन निर्णय इति ॥९२॥

एवं शोधिते पत्रे ऋणे च दातव्ये प्राप्ते यदा कृत्स्नमेव- दातुमृणमसमर्थस्तदा किं कर्तव्यमित्यतआह-

लेख्यस्य पृष्ठेऽभिलिखेद्दत्त्वा दत्त्वर्णिको धनम् ।
धनी वोपगतं दद्यात्स्वहस्तपरिचिह्नितम् ॥ ९३ ॥

यदाधमर्णिकः सकलमृणं दातुमसमर्थस्तदा शक्त्यनुसारेण दत्त्वा पूर्वकृतस्य लेख्यस्य पृष्ठेऽभिलिखेत् एतावन्मया दत्तमिति । उत्तमर्णो वा उपगतं प्राप्तं धनं तस्यैव लेख्यस्य पृष्ठे दद्यादभिलिखेत् एतावन्मया लब्धमिति । कथं स्वहस्तपरिचिह्नितम् । स्वहस्तलिखिताक्षरचिह्नितम् । यद्वोपगतं प्रवेशपत्रं स्वहस्तलिखितचिह्नितमधमर्णायोत्तमर्णोदद्यात् ॥९३॥

ऋणे तु कृत्स्ने दत्ते किं कर्तव्यमित्यत आह-

दत्त्वर्णं पाटयेल्लेख्यं शुद्ध्यै वान्यत्तु कारयेत् ।

क्रमेण सकृदेव वा कृत्स्नमृणं दत्त्वा पूर्वकृतं लेख्यं पाटयेत् । यदा तु दुर्गदेशावस्थितं लेख्यं नष्टं वा तदा शुद्ध्यै अधमर्णत्वनिवृत्त्यर्थमन्यल्लेख्यं कारयेदुत्तमर्णं अधमर्णः । पूर्वोक्तक्रमेणोत्तमर्णोविशुद्धिपत्रमधमर्णाय दद्यादित्यर्थः ।

ससाक्षिके ऋणे कृत्स्ने दातव्ये किंकर्तव्यमित्यतआह-

साक्षिमच्च भवेद्यद्वा तद्दातव्यं ससाक्षिकम् ॥ ९४ ॥

यत्तु ससाक्षिकमृणं तत्पूर्वसाक्षिसमक्षमेव दद्यात् ॥ ९४ ॥

इति लेख्यप्रकरणम् ।

अथ दिव्यप्रकरणम् ७.

लिखितसाक्षिभुक्तिलक्षणं त्रिविधं मानुषप्रमाणमुक्तम् । अथावसरप्राप्तं दिव्यं प्रमाणमभिधास्यन् तुलाग्न्यापइत्यादिभिराद्यैः पञ्चभि श्लोकैर्दिव्यमातृकां कथयति । तत्र तावद्दिव्यान्युपदिशति-

तुलाग्न्यापोविषं कोशोदिव्यानीह विशुद्धये ।

तुलादीनि कोशान्तानि पञ्च दिव्यानीह धर्मशास्त्रे विशुद्धये संदिग्धस्यार्थस्य संदिग्धनिवृत्तये दातव्यानीति ॥

अन्यत्रान्यान्यपि तण्डुलादीनि दिव्यानि सन्ति । धटोऽग्निरुदकं चैव विषं कोशस्तथैव च । तण्डुलाश्चैव दिव्यानि सप्तमस्तप्तमाषक इति पितामहस्मरणात् । अतः कथमेव तावन्त्येवेत्यतआह-

महाभियोगेष्वेतानि-

एतानि महाभियोगेष्वेव नान्यत्रेति नियम्यते न पुनरिमान्येव दिव्यानीति । महत्वावधिं च वक्ष्यति । नन्वल्पाभियोगेऽपि कोशइष्यते। कोशमल्पेऽपि दापयेदिति स्मरणात् । सत्यम्। कोशस्य तुलादिषु पाठो न महाभियोगेष्ववेति नियमार्थः । किंतु सावष्टम्भाभियोगेऽपि प्राप्त्यर्थः । अन्यथा शङ्काभियोगएव स्यात् । अवष्टम्भाभियुक्तानां धटादीनि विनिर्दिशेत् । तण्डुलाश्चैव कोशश्च शङ्कास्वेव न संशय इति स्मरणात् ॥

महाभियोगेषु शङ्कितेषु सावष्टम्भेषु चाविशेषेण प्राप्तावपवादमाह-

शीर्षकस्थेभियोक्तरि ॥ ९५ ॥

एतानि तुलादीन्यभियोक्तरि शीर्षकस्थेऽभियुक्तस्य भवन्ति । शीर्षकं शिरः । व्यवहारस्य चतुर्थः पादोजयपराजयलक्षणस्तेन च दण्डोलक्ष्यते । तत्र तिष्ठतीति शीर्षकस्थतत्प्रयुक्तदण्डभागित्यर्थः ॥ ९५ ॥

ततोर्थी लेखयेत्सद्यः प्रतिज्ञातार्थसाधनमिति भावप्रतिज्ञावादिनएव क्रियाव्यवस्था दर्शिता तदपवादार्थमाह-

रुच्या वान्यतरः कुर्यादितरोवर्तयेच्छिरः ।

रुच्याभियोक्रभियुक्तयोः परस्परसंप्रतिपत्त्यान्यतरोऽभियुक्तोऽभियोक्ता वा दिव्यं कुर्यादितरोऽभियुक्तः अभियोक्ता वा शिरःशारीरमर्थदण्डं वा वर्तयेदङ्गीकुर्यात् । अयमभिसन्धिः । न मानुषप्रमाणवद्दिव्यं प्रमाणं भावैकगोचरं अपितु भावाभावविशेषेण गोचरयति । अतश्च मिथ्योत्तरे प्रत्यवस्कन्दने प्राङ्न्याये वार्थिप्रत्यर्थिनोरन्यतरेच्छया दिव्यं भवतीति ॥

अल्पाभियोगे महाभियोगे शङ्कासावष्टम्भयोरप्यविशेषेण कोशोभवतीत्युक्तं तुलादीनि विषान्तानि महाभियोगेष्वेव सावष्टम्भेष्ववेति च नियमोदर्शितः । तत्रावष्टम्भाभियोगेष्ववेत्यस्यापवादमाह-

विनापि शीर्षकात्कुर्यान्नृपद्रोहेऽथ पातके ॥ ९६ ॥

राजद्रोहाभिशङ्कायां ब्रह्महत्यादिपातकाभिशङ्कायां च शिरःस्थायिना विनापि तुलादीनि कुर्यात् । महाचौर्याभिशङ्कायां च । यथाह । राजभिः शङ्कितानां च निर्दिष्टानां च दस्युभिः । आत्मशुद्धिपराणां च दिव्यं देयं शिरोविनेति । तण्डुलाः पुनरल्पचौर्यशङ्कायामेव । चौर्ये तु तण्डुलादेयानान्यत्रेति विनिश्चय इति । पितामहवचनात् ॥ तप्तमाषस्तु महाचौर्याभिशङ्कायामेव । चौर्यशङ्काभियुक्तानां तप्तमाषोविधीयत इति स्मरणात् अन्ये पुनः शपथाअल्पार्थविषयाः । सत्यवाहनशस्त्राणि गोबीजकनकानि च । स्पृशेच्छिरांसिपुत्राणां दाराणां सुहृदां तथा ॥ अभियोगेषु सर्वेषु कोशयानमथापि वा । इत्येते शपथाः प्रोक्तामनुना स्वल्पकारण इति नारदादिस्मरणात् ॥ यद्यपि मानुषप्रमाणानिर्णयस्य

निर्णायकं यत्तद्दिव्यमिति लोकप्रसिद्ध्या शपथानामपि कालान्तरनिर्णयनिमित्तत्वेन समनन्तरनिर्णयनिमित्तेभ्योधटादिभ्योदिव्येभ्योभेदत्वव्यपदेशो ब्राह्मणपरिव्राजकवत् । कोशस्य तु शपथत्वेऽपि धटादिषु पाठोमहाभियोगविषयत्वेनावष्टम्भाभियोगविषयत्वेन च धटादिसाम्यान्नतु समनन्तरनिर्णयनिमित्तत्वेन । तण्डुलानां तप्तमाषस्य च समनन्तरनिर्णयनिमित्तत्वेऽप्यल्पविषयत्वेन शङ्काविषयत्वेन च धटादिवैलक्षण्यात्तेष्वपाठ इति सन्तोष्टव्यम् । एतानि च दिव्यानि शपथाश्च यथासंभवमृणादिषु विवादेषु प्रयोक्तव्यानि। यत्तु पितामहवचनम् । स्थावरेषु विवादेषु दिव्यानि परिवर्जयेदिति । तदपि लिखितसामन्तादिसद्भावे दिव्यानि परिवर्जयेदिति व्याख्येयम् । ननु विवादान्तरेष्वपि प्रमाणन्तरसंभवे दिव्यानामनवकाशएव । सत्यम् । ऋणादिषु विवादेषु उक्तलक्षणसाक्ष्युपन्यासे अर्थिना कृतेऽपि प्रत्यर्थी यदि दण्डाभ्युपगमावष्टम्भेन दिव्यमवलम्बते तदा दिव्यमपि भवति । साक्षिणामाशयदोषसंभवाद्दिव्यस्य च निर्दोषत्वेन वस्तुतत्त्वविषयत्वात्तल्लक्षणत्वाच्च धर्मस्य । यथाह नारदः । तत्र सत्ये स्थितोधर्मोव्यवहारास्तु साक्षिणि । दैवसाध्ये पौरुषेयीं न लेख्यं वा प्रयोजयेदिति । स्थावरेषु विवादेषु प्रत्यर्थिना दण्डावष्टम्भेन दिव्यावलम्बने कृतेऽपि सामन्तादिदृष्टप्रमाणसद्भावे न दिव्यं ग्राह्यमिति विकल्पनिराकरणार्थम् । स्थावरेषु विवादेष्वित्यादिपितामहवचनं नात्यन्तिकदिव्यनिराकरणार्थम् । लिखितसामन्ताद्यभावे स्थावरविवादेष्वनिर्णयप्रसंगात् ॥ ९६ ॥

सचैलं स्नातमाहूय सूर्योदय उपोषितम् ।
कारयेत्सर्वदिव्यानि नृपब्राह्मणसन्निधौ ॥ ९७ ॥

किंच । पूर्वेद्युरुपोषितमुदिते सूर्ये सचैलं स्नातं दिव्यग्राहिणमाहूय नृपस्य सभ्यानां च ब्राह्मणानां सन्निधौ सर्वाणि दिव्यानि कारयेत्प्राड्विवाकः । त्रिरात्रोपोषिताय स्युरेकरात्रोषिताय वा । नित्यं दिव्यानि देयानि शुचये चार्द्रवाससइत्युपवासविकल्पः पितामहेनोक्तो बलवदबलवन्महाकार्याल्पकार्यविषयत्वेन व्यवस्थितोद्रष्टव्यः उपवासनियमश्च कारयितुः प्राड्विवाकस्यापि । दिव्येषु सर्वकार्याणि प्राड्विवाकः समाचरेत् । अध्वरेषु यथाध्वर्युः सोपवासो नृपाज्ञयेति पितामहवचनात् ॥ अत्र च यद्यपि सूर्योदयइत्यविशेषेणोक्तं तथापि शिष्टसमाचाराद्भानुवारे दिव्यानि देयानि । तत्रापि पूर्वाह्णेऽग्निपरीक्षा स्यात्पूर्वाह्णे च धटो भवेत् । मध्याह्ने तु जलं देयं धर्मतत्त्वमभीप्सता ॥ दिवसस्य तु पूर्वाह्णे कोशसिद्धिर्विधीयते । रात्रौ तु पश्चिमे यामे विषं देयं सुशीतलइति पितामहोक्तो विशेषोद्रष्टव्यः ॥ अनुक्तकालविशेषाणां तण्डुलतप्तमाषप्रभृतीनां पूर्वाह्णएव प्रदानम् । पूर्वाह्णे सर्वदिव्यानां प्रदानं परिकीर्तितमिति सामान्येन नारदस्मरणात् । अहनि त्रिधा विभक्ते पूर्वोभागः पूर्वाह्णोमध्योमध्याह्नः उत्तरोऽपराह्णः । तथापरोऽपि कालविशेषोविधिप्रतिषेधमुखेन दर्शितः । विधिमुखस्तावत् । अग्नेः शिशिरहेमन्तौ वर्षाश्चैव प्रकीर्तिताः । शरद्ग्रीष्मेषु सलिलं हेमन्ते शिशिरे विषम् । चैत्रोमार्गशिराश्चैव वैशाखश्च तथैव च । एते साधा-

रणामासादिव्यानामविरोधिनः । कोशस्तु सर्वदा देयस्तुला स्यात्सार्वकालिकीति । कोशग्रहणं सर्वशपथानामुपलक्षणम् । तण्डुलानां पुनर्विशेषानभिधानात्सार्वकालिकत्वम् । प्रतिषेधमुखोऽपि । न शीते तोयसिद्धिः स्यान्नोष्णकालेऽग्निशोधनम् । न प्रावृषि विषं दद्यान्प्रवाते न तुलां तथा । नापराह्णे न सन्ध्यायां न मध्याह्ने कदाचनेति । न शीते तोयशुद्धिः स्यादित्यत्र शीतशब्देन हेमन्तशिशिरवर्णानां ग्रहणम् । नोष्णकालेऽग्निशोधनमित्यत्रोष्णकालशब्देन ग्रीष्मशरदोर्विधानलब्धस्यापिपुनर्निषेधआदरार्थः । प्रयोजनं तु वक्ष्यते ॥ ९७ ॥

अधिकारिव्यवस्थामाह-

तुला स्त्रीबालवृद्धान्धपङ्गुब्राह्मणरोगिणाम् ।
अग्निर्जलं वा शूद्रस्य यवाः सप्त विषस्य वा ॥ ९८ ॥

स्त्री स्त्रीमात्रं जातिवयोवस्थाविशेषानादरेण । बालआषोडशाद्वर्षाज्जातिविशेषानादरेण । वृद्धोऽशीतिकावरः । अन्धोनेत्रविकलः पङ्गु पादविकलः । ब्राह्मणोजातिमात्रम् । रोगी व्याधितः । एतेषां शोधनार्थं तुलैवेति नियम्यते । अग्निः फालस्तप्तमाषश्च क्षत्रियस्य । जलमेव वैश्यस्य । वा शब्दोऽवधारणे । विषस्य यवाउक्तपरिमाणाः सप्तैव शूद्रस्य शोधनार्थं भवन्ति । ब्राह्मणस्य तुलाविधानात् शूद्रस्य यवाः सप्त विषस्य वेति विषविधानाद्ग्निर्जलं वेति क्षत्रियवैश्यविषयमुक्तम् । एतदेव स्पष्टीकृतं पितामहेन । ब्राह्मणस्य घटो देयः क्षत्रियस्य हुताशनः । वैश्यस्य सलिलं प्रोक्तं विषं शूद्रस्य दापयेदिति । यत्तु स्त्र्यादीनां दिव्याभावस्मरणम् । सव्रतानां भृशार्तानां व्याधितानां तपस्विनाम् । स्त्रीणां च न भवेद्दिव्यं यदि धर्मस्त्वपेक्षित इति तद्रुच्या वान्यतरः कुर्यादिति विकल्पनिवृत्त्यर्थम् । एतदुक्तं भवति । अवष्टभ्याभियोगेषु स्त्र्यादीनामभियोक्तृत्वेऽभियोज्यानामेव दिव्यमेतेषामभियोज्यत्वेऽप्यभियोक्तॄणामेव दिव्यम् । परस्पराभियोगे तु विकल्पएव । तत्रापि तुलैवेत्यनेन वचनेन नियम्यते । तथा महापातकादिशङ्काभियोगे स्त्र्यादीनां तुलैवेति । एतच्च वचनं सर्वदिव्यसाधारणेषु मार्गशिरश्चैत्रवैशाखेषु स्त्र्यादीनां सर्वदिव्यसमवधाने नियामकतयार्थवत् । न च सार्वकालं स्त्रीणां तुलैवेति । स्त्रीणां च न विषं प्रोक्तं न चापि सलिलं स्मृतम् । धटकोशादिभिस्तासामन्तस्तत्त्वं विचारयेदिति विषसलिलव्यतिरिक्तधटकोशाग्न्यादिभिः शुद्धिविधानात् । एवं बालादिष्वपि योजनीयम् । यथा ब्राह्मणादीनामपि न सार्वकालिकस्तुलादिनियमः । सर्वेषामेव वर्णानां कोशशुद्धिर्विधीयते । सर्वाण्येतानि सर्वेषां ब्राह्मणस्य विषं विनेति पितामहवचनात् । तस्मात्साधारणे काले बहुदिव्यसमवधाने तुलादिनियमार्थमेवेदं वचनम् । कालान्तरे तु तत्तत्कालविहितं सर्वेषाम् । तथाहि । वर्षास्वग्निरेव सर्वेषाम् । हेमन्तशिशिरयोस्तु क्षत्रियादित्रयाणामग्निविषयोर्विकल्पः । ब्राह्मणस्य त्वग्निरेव न कदाचिद्विषम् । ब्राह्मणस्य विषं विनेति प्रतिषेधात । ग्रीष्मशरदोस्तु सलिलमेव । येषां तु व्याधिविशेषेणाग्न्यादिनि-

षेधः। कुष्ठिनां वर्जयेदग्निं सलिलं श्वासकासिनाम् । पित्तश्लेष्मवतां नित्यं विषं तु परिवर्जयेदिति तेषामग्न्यादिकालेऽपि साधारणं तुलाद्येव दिव्यं भवति । तथा । तोयमग्निर्विषं चैव दातव्यं बलिनां नृणामिति वचनादुर्बलानामपि सर्वथा विधिप्रतिषेधाहतुकालानातिक्रमेण जातिवयोवस्थानाश्रितानि दिव्यानि देयानि ॥ ९८ ॥

महाभियोगेष्वेतानीत्युक्तं तत्राभियोगस्य यदपेक्ष्यं महत्त्वं तदिदानीमाह—

नासहस्राद्धरेत्फालं न विषं न तुलां तथा ।

पणसहस्रादर्वाक् फालं विषं तुलां वा न कारयेत् । मध्यवर्ति जलमपि । यथोक्तम् । तुलादीनि विषान्तानि गुरुष्वर्थेषु दापयेदिति । अत्र कोशस्याग्रहणम् । कोशमल्पेऽपि दापयेदित्यल्पाभियोगेऽपि तस्य स्मरणात् । एतानि चत्वारि दिव्यानि पणसहस्रादूर्ध्वमेव भवन्तीति । नार्वागित्यर्थः । नन्ववर्वागप्यग्न्यादीनि पितामहेन दर्शितानि । सहस्रे तु धटं दद्यात्सहस्रार्धे तथायसम् । अर्धस्यार्धे तु सलिलं तस्यार्धे तु विषं स्मृतमिति । सत्यम् । तत्रेत्थं व्यवस्था । यद्द्रव्यापहारे पातित्यं भवति तद्विषयं पितामहवचनमितरद्रव्याविषयं योगीश्वरवचनमिति । एतच्च वचनद्वयं स्तेयसाहसविषयम् । अपह्नवे तु विशेषोदर्शितः कात्यायनेन । दत्तस्यापह्नवोयत्र प्रमाणं तत्र कल्पयेत् । स्तेयसाहसयोर्दिव्यं स्वल्पेऽप्यर्थे प्रदापयेत् । सर्वद्रव्यप्रमाणं तु ज्ञात्वा हेम प्रकल्पयेत् । हेमप्रमाणयुक्तं तु तदा दिव्यं नियोजयेत् । ज्ञात्वा संख्यां सुवर्णानां शतनाशे विषं स्मृतम् । अशीतेस्तु विनाशे वै दद्यादेव हुताशनम् । षष्ट्यानाशे जलं देयं चत्वारिंशति वै धटम् । विंशद्दशविनाशे तु कोशपानं विधीयते । पञ्चाधिकस्य वा नाशे ततोर्धार्धस्य तण्डुलाः । ततोऽर्धार्धविनाशे हि स्पृशेत्पुत्रादिमस्तकान् । ततोऽर्धार्धविनाशेतु लौकिक्यश्च क्रियाः स्मृताः । एवं विचारयन्राजा धर्मार्थाभ्यां न हीयत इति । ज्ञात्वा संख्या सुवर्णानामित्यत्र सुवर्णशब्दः षोडश माषाः सुवर्णइत्युक्तपरिमाणवचनः । नाशशब्दश्चात्रापह्नववचनः । नासहस्राद्धरेत्फालमित्यत्रतु ताम्रिकपणसहस्रं बोद्धव्यम् ।

ननु नृपद्रोहे पातके चैतानि दिव्यान्युक्तानि तत्कथं नासहस्राद्धरेत्फालमित्यत्राह—

नृपार्थेष्वभिशापे च वहेयुः शुचयः सदा ॥ ९९ ॥

नृपद्रोहेषु महापातकाभियोगे च सदा द्रव्यसंख्यामनपेक्ष्यैवैतानि दिव्यानि कुर्युरुपवासादिना शुचयः सन्तः । तथा देशविशेषोऽपि नारदेनोक्तः । सभाराजकुलद्वारे देवायतनचत्वरे । निधेयोनिश्चलः पूज्योधूपमाल्यानुलेपनैरिति । निधेयोधटः । व्यवस्था च कात्यायनेनोक्ता । इन्द्रस्थानेऽभिशस्तानां महापातकिनां नृणाम् । नृपद्रोहे प्रवृत्तानां राजद्वारे प्रयोजयेत् । प्रातिलोम्यप्रसूतानां दिव्यं देयं चतुष्पथे । अतोन्येषु सभामध्ये

दिव्यं देयं विदुर्बुधाः । अस्पृश्याधमदासानां म्लेच्छानां पापकारिणाम् । प्रातिलोम्यप्रसूतानां निश्चयोन तु राजनि । तत्प्रसिद्धानि दिव्यानि संशये तेषु निर्दिशेदिति ॥ ९९॥

इतिदिव्यमातृका ।

एवं सर्वदिव्योपयोगिनीं दिव्यमातृकामभिधायेदानीं धटादिदिव्यानां प्रयोगमाह-

तुलाधारणविद्वद्भिरभियुक्तस्तुलाश्रितः ।
प्रतिमानसमीभूतोरेखां कृत्वावतारितः १०० ॥
त्वं तुले सत्यधामासि पुरा देवैर्विनिर्मिता ।
तत्सत्यं वद कल्याणि संशयान्मां विमोचय ॥ १०१ ॥
यद्यस्मि पापकृन्मातस्ततोमां त्वमधोनय ।
शुद्धश्चेद्गमयोर्ध्वं मां तुलामित्यभिमंत्रयेत् ॥ १०२ ॥

तुलायाधारणं तोलनं ये विदन्ति सुवर्णकारप्रभृतयः तैः प्रतिमानेन मृदादिना समीभूतः समीकृतस्तुलामाश्रितोऽधिरूढोऽभियुक्तोभियोक्ता वा दिव्यकारी रेखां कृत्वा येन सन्निवेशेन प्रतिमानसमीकरणदशायां शिक्यतलेऽवस्थितस्तस्मिन् पाण्डुलेख्येनाङ्कयित्वावतारितस्तुलामभिमन्त्रयेत् । प्रार्थयेतानेन मन्त्रेण । हे तुले त्वं सत्यस्य स्थान्मसि । पुरा आदिसृष्टौ देवैर्हिरण्यगर्भप्रभृतिभिर्विनिर्मितोत्पादिता । तत्तस्मात्सत्यं संदिग्धस्यार्थस्य स्वरूपं वद दर्शय । कल्याणि शोभने अस्मात्संशयान्मां विमोचय। हे मातः यद्यहं पापकृदसत्यवाद्यस्मि ततोमां त्वमधोनय। अथ शुद्धः सत्यवाद्यस्मि ततोमामूर्ध्वं गमयेति। प्राड्विवाकस्य तुलाभिमन्त्रणमन्त्रः स्मृत्यन्तरोक्तः। अयं तु दिव्यकारिणः । जयपराजयलक्षणंतु मात्रालिङ्गादेवावगम्यते इति न पृथगुक्तम् । धटनिर्माणं पुनरारोहणाद्यर्थसिद्धमेव पितामहनारदादिभिः स्पष्टीकृतम् । तद्यथा । छित्वा तु यज्ञियं वृक्षं यूपवन्मन्त्रपूर्वकम् । प्रणम्य लोकपालेभ्यस्तुला कार्या मनीषिभिः । मन्त्रःसौम्यो वानस्पत्यच्छेदने जप्यएव च । चतुरस्रा तुला कार्या दृष्टा ऋज्वी तथैव च । कटकानि च देयानि त्रिषु स्थानेषु चार्थवत् । चतुर्हस्ता तुला कार्या पादौ चोपरि तत्समौ । प्रान्तरं तु तयोर्हस्तौ भवेदध्यर्धमेव वा । हस्तद्वयं निखेयं तु पादयोरुभयोरपि । तोरणे च तथा कार्ये पार्श्वयोरुभयोरपि । धटादुच्चतरे स्यातां नित्यं दशभिरङ्गुलैः । अवलम्बौ च कर्तव्यौ तोरणाभ्यामधोमुखैः । मृन्मयौ सूत्रसंबद्धौ धटमस्तकचुम्बिनौ । प्राङ्मुखोनिश्चलः कार्यः शुचौ देशे धटस्तथा । शिक्यद्वयं समासज्य पार्श्वयोरुभयोरपि । प्राङ्मुखान्कल्पयेद्दर्भान् शिक्ययोरुभयोरपि । पश्चिमे तोलयेत्कर्तॄनन्यस्मिन्मृत्तिकां शुभाम् । पिटकं पूरयेत्तस्मिन्निष्टकाग्रावपांसुभिः । अत्र च मृत्तिकेष्टकाग्रावपांसूनां विकल्पः ।

१ मां संदिग्धांतःकरणं मा कुरु ।

परीक्षकानियोक्तव्यास्तुलामानविशारदाः । वणिजोहेमकाराश्च कांस्यकारास्तथैव च । कार्यः परीक्षकैर्नित्यमवलम्बसमोधटः । उदकं च प्रदातव्यं घटस्योपरि पण्डितैः । यस्मिन्न प्लवते तोयं सविज्ञेयः समोघटः । तोलयित्वा नरं पूर्वं पश्चात्तमवतार्यतु।घटं तु कारयेन्नित्यं पताकाध्वजशोभितम् । ततआवाहयेद्देवान् विधिनानेन मन्त्रवित् । वादित्रतूर्यघोषैश्च गन्धमाल्यानुलेपनैः । प्राङ्मुखः प्राञ्जलिर्भूत्वा प्राड्विवाकस्ततोवदेत् । एह्येहि भगवन्धर्म ह्यस्मिन् दिव्ये समाविश । सहितोलोकपालैश्च वस्वादित्यमरुद्गणैः। आवाह्य तु घटे धर्मं पश्चादङ्गानि विन्यसेत्। इन्द्रं पूर्वे तु संस्थाप्य प्रेतेशं दक्षिणे तथा । वरुणं पश्चिमे भागे कुबेरं चोत्तरे तथा । अग्न्यादिलोकपालांश्च कोणभागेषु विन्यसेत् । इन्द्रः पीतो यमः श्यामो वरुणः स्फटिकप्रभः । कुबेरस्तु सुवर्णाभोवह्निश्चापिसुवर्णभः । तथाच निर्ऋतिः श्यामोवायुर्धूम्रःप्रशस्यते । ईशानस्तु भवेद्रक्तएवं ध्यायेत्क्रमादिमान् । इन्द्रस्य दक्षिणे पार्श्वे वसूनाराधयेद्बुधः । धरोध्रुवस्तथा सोमआपश्चैवानिलोऽनलः । प्रत्यूषश्च प्रभातश्च वसवोऽष्टौ प्रकीर्तिताः । देवेशेशानयोर्मध्ये आदित्यानां तथायनम् । धातार्यमा च मित्रश्च वरुणोंऽशुर्भगस्तथा । इन्द्रोविवस्वान्पूषा च पर्जन्योदशमः स्मृतः । ततस्त्वष्टा ततोविष्णुरजघन्योजघन्यजः । इत्येते द्वादशादित्यानामभिः परिकीर्तिताः । अग्नेः पश्चिमभागे तु रुद्राणामयनं विदुः । वीरभद्रश्च शम्भुश्च गिरिशश्च महायशाः । अजैकपादहिर्बुध्न्यः पिनाकी चापराजितः । भुवनाधीश्वरश्चैव कपाली च विशांपतिः । स्थाणुर्भवश्च भगवान् रुद्रास्त्वेकादश स्मृताः । प्रेतेशरक्षोमध्ये तु मातृस्थानं प्रकल्पयेत । ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वैष्णवी तथा । वाराही चैव माहेंद्री चामुण्डा गणसंयुता । निर्ऋतेरुत्तरे भागे गणेशायतनं विदुः । वरुणस्योत्तरे भागे मरुतां स्थानमुच्यते । पवनःस्पर्शनोवायुरनिलोमारुतस्तथा । प्राणः प्राणेशजीवौ च मरुतोऽष्टौ प्रकीर्तिताः । धटस्योत्तरभागे तु दुर्गामावाहयेद्बुधः । एतासां देवतानां तु स्वनाम्ना पूजनं विदुः । पूजावसानं धर्माय दत्त्वा चार्घादिकं क्रमात् । अर्घादिपश्चादङ्गानां भूषान्तमपकल्पयेत् । गन्धादिकां नैवेद्यान्तां परिचर्यां प्रकल्पयेदिति ।अत्र च तुलां पताकाध्वजालङ्कृतां विधाय तस्यामेह्येहीति मन्त्रेण धर्ममावाह्य कल्पयामि नम इत्यादिना प्रयोगेणार्घ्यपाद्याचमनीयमधुपर्काचमनीयस्नानवस्त्रयज्ञोपवीताचमनीयमुकुटकटकादिभूषान्तं दत्वा इन्द्रादीनां दुर्गान्तानां प्रणवाद्यैःस्वनामभिश्चतुर्थ्यन्तैर्नमोन्तैरर्घ्यादिभूषान्तं पदार्थानुसमयेन दत्वा धर्माय गन्धपुष्पधूपदीपनैवेद्यानि दत्त्वा इन्द्रादीनां गन्धादीनि पूर्ववद्द्यात् । गन्धपुष्पाणि च धटपूजायां रक्तानि कार्याणि । यथाह नारदः।रक्तैर्गन्धैश्च माल्यैश्च दध्यपूपाक्षतादिभिः । अर्चयेत्तु धटं पूर्वं ततः शिष्टांस्तु पूजयेदिति । इन्द्रादीनां तु विशेषानभिधानाद्यथालाभं रक्तैरन्यैर्वा पूजनमिति पूजाक्रमः एतच्च सर्वं प्राड्विवाकः कुर्यात् । यथोक्तम् । प्राड्विवाकस्ततोविप्रो वेदवेदाङ्गपारगः । श्रुतवृत्तोपसंपन्नः शान्तचित्तोविमत्सरः । सत्यसन्धः शुचिर्दक्षः सर्वप्रा-

णिहिते रतः । उपोषितः शुद्धवासाः कृतदन्तानुधावनः । सर्वासां देवतानां च पूजां कुर्याद्यथाविधि । तथा । ऋत्विग्भिश्चतुर्भिश्चतसृषु दिक्षु लौकिकाग्नौ होमः कार्यः ।यथाह ।चतुर्दिक्षु तथा होमः कर्तव्योवेदपारगैः । आज्येन हविषा चैव समिद्भिर्होमसाधनैः । सावित्र्या प्रणवेनाथ स्वाहान्तेनैव होमयेत् । प्रणवादिकां गायत्रीमुच्चार्य पुनः स्वाहाकारान्तं प्रणवमुच्चार्य समिदाज्यचरून्प्रत्येकमष्टोत्तरशतं जुहुयादित्यर्थः । एवं हवनान्तां देवपूजां विधायानन्तरमभियुक्तमर्थं वक्ष्यमाणमन्त्रसहितं पत्रे लिखित्वा तत्पत्रं शोध्यशिरोगतं कुर्यात् । यथाह ।यंचार्थमभियुक्तः स्याल्लिखित्वा तं तु पत्रके । मन्त्रेणानेन सहितं तत्कार्यं तु शिरोगतम् । मन्त्रश्चायम् । आदित्यचन्द्रावनिलोऽनलश्च द्यौर्भूमिरापोहृदयं यमश्च । अहश्च रात्रिश्च उभेच सन्ध्ये धर्मश्च जानाति नरस्य वृत्तम् । एतच्च धर्मावाहनादि शिरसि पत्रारोपणान्तमनुष्ठानकाण्डं सर्वदिव्यसाधारणम् । यथोक्तम् । इमं मन्त्रविधिं कृत्स्नं सर्वदिव्येषु योजयेत । आवाहनं च देवानां तथैव परिकल्पयेदिति । अनन्तरं प्राड्विवाकोधटमामन्त्रयेत् । धटमामन्त्रयेच्चैव विधिनानेन शास्त्रविदिति स्मरणात् । मन्त्राश्च दर्शिताः । त्वं धट ब्रह्मणा सृष्टः परीक्षार्थं दुरात्मनाम् । धकाराद्धर्ममूर्तिस्त्वं टकारात्कुटिलं नरम् । धृतोभावयसे यस्माद्धटस्तेनाभिधीयसे । त्वं वेत्सि सर्वजन्तूनां पापानि सुकृतानि च । त्वमेव देव जानीषे न विदुर्यानि मानवाः । व्यवहाराभिशस्तोयंऽमानुषः शुद्धिमिच्छति । तदेनं संशयादस्माद्धर्मतस्त्रातुमर्हसीति । शोध्यस्तु त्वं तुलेत्यादिना पूर्वोक्तेन मन्त्रेण तुलामामन्त्रयेत् । अनन्तरं प्राड्विवाकः शिरोगतपत्रकं शोध्य यथा स्थानं निवेश्य च धटमारोपयति । पुनरारोपयेत्तस्मिन् स्थित्वावस्थितपत्रकमिति स्मरणात् । आरोपितं च विनाडीपञ्चकं यावत्तथैवावस्थापयेत् । तत्कालपरीक्षां च ज्योतिःशास्त्राभिज्ञः कुर्यात् । ज्योतिर्विद्ब्राह्मणः श्रेष्ठः कुर्यात्कालपरीक्षणम् । विनाड्यः पञ्च विज्ञेयाः परीक्षाकालकोविदैरिति स्मरणात् । दक्षगुर्वक्षरोच्चारणकालः प्राणः । षट्प्राणाविनाडी । उक्तं च । दशगुरुवर्णः प्राणः षट् प्राणाः स्याद्विनाडिका तासाम् । षष्ठ्या घटी घटीनां षष्ठ्याहोरात्र उक्तश्च । खाग्निभिर्दिनैर्मास इति । तस्मिंश्च काले शुद्ध्यशुद्धिपरीक्षणार्थं शुचयः पुरुषराज्ञा नियोक्तव्याः । ते च शुद्ध्यशुद्धी कथयन्ति ।यथोक्तं पितामहेन । साक्षिणो ब्राह्मणा श्रेष्ठा यथादृष्टार्थवादिनः।ज्ञानिनः शुचयोऽलुब्धानियोक्तव्यानृपेण तु । शंसन्ति साक्षिणः श्रेष्ठाः शुद्ध्यशुद्धी नृपे तदेति । शुद्ध्यशुद्धिनिर्णयकारणं चोक्तम् । तुलितो यदि वर्धेत स शुद्धः स्यान्न संशयः । समोवा हीयमानो वा न सशुद्धोभवेन्नरइति । यत्तु पितामहवचनम् । अल्पदोषः समोज्ञेयोबहुदोषस्तु हीयतइति । तत्र यद्यभियुक्तस्यार्थस्यालपत्वं बहुत्वं च न दिव्येनावधारयितुं शक्यते तथापि सकृदमतिपूर्वत्वेनाल्पत्वमसकृन्मतिपूर्वत्वेन च महत्त्वमिति दण्डप्रायश्चित्ताल्पत्वमहत्व मवधार्यते । यदा चानुपलक्ष्यमाणदृष्टकारणएव कक्षादीनां छेदोभङ्गोवा भवति तदाप्यशुद्धिरेव । कक्षच्छेदे तुलाभङ्गे धटकर्कटयोस्तथा । रज्जुच्छेदेऽक्षभङ्गे वा तथैवाशुद्धिमादिशे-

दिति स्मरणात। कक्षं शिक्यतलम्। कर्कटौ तुलान्तयोः शिक्याधारावीषद्वक्रावायस-कीलकौ कर्कटशृङ्गसन्निभौ। अक्षः पादस्तम्भयोरुपरि निविष्टस्तुलाधारपट्टः। यदा तु दृश्य मानकारण एषां भङ्गस्तदा पुनरारोपयेत् शिक्यादिच्छेदभङ्गेषु पुनरारोपयेन्नरमिति स्मरणात्। ततश्च ऋत्विक्पुरोहिताचार्यान्दक्षिणाभिश्च तोषयेत् एवम्। कारयिता राजा भुक्त्वा भोगान्मनोरमान्। महतीं कीर्तिमाप्नोति ब्रह्मभूयाय कल्पते। यदा नृक्तलक्षणं धटं तथैव स्थापयितुमिच्छति तदा वायसाद्युपघातनिरासार्थं कपाटादिमहितां शालां कुर्यात्। विशालामुन्नतां शुभ्रां धटशालां तु कारयेत्। यत्रस्था नोपहन्येत श्वभिश्चाण्डालवायसैः। तत्रैव लोकपालादीन् सर्वान् दिक्षु निवेशयेत्। त्रिसन्ध्यं पूजयेच्चैतान गन्धमाल्यानुलेपनैः। कपाटबीजसंयुक्तां परिचारकरक्षिताम्। मृत्पानीयाग्निसंयुक्तामशून्यां कारयेन्नृपइति स्मरणात्। बीजानि यवव्रीह्यादीनाम्। ॥ १०० ॥ १०१ ॥ १०२ ॥

इति धटविधिः।

इदानीं क्रमप्राप्तमग्निदिव्यमाह—

करौ विमृदितव्रीहेर्लक्षयित्वा ततो न्यसेत्।
सप्ताश्वत्थस्य पत्राणि तावत्सूत्राणि वेष्टयेत्॥ १०३॥

दिव्यमातृकोक्तसाधारणधर्मेषु सत्सु तुलाविधानोक्तधर्मावाहनादिशिरःपत्रारोपणान्ते च विध्यन्ते सत्ययमग्निविधौ विशेषः। विमृदितव्रीहेर्विमृदिता विघर्षिता व्रीहयः कराभ्यां येनासौ विमृदितव्रीहिस्तस्य करौ लक्षयित्वा तिलकालकव्रणकिणादिस्थानेष्वलक्तकरसादिनाङ्कयित्वा। यथाह नारदः। हस्तक्षतेषु सर्वेषु कुर्याद्धंसपदानि त्विति। अनन्तरं सप्ताश्वत्थस्य पर्णानि हस्तयोरञ्जलीकृतयोर्न्यसेत्। पत्रैरञ्जलिमापूर्य आश्वत्थैः सप्तभिः समैरिति स्मरणात्। तानि च हस्तसहितानि सूत्रेण तावद्वेष्टयेत्। यावन्त्यश्वत्थपर्णानि सप्तकृत्वोवेष्टयेदित्यर्थः। सूत्राणि च सप्त शुक्लानि भवन्ति। वेष्टयीत सितैर्हस्तौसप्तभिः सूत्रतन्तुभिरिति नारदवचनात। तथा सप्त शमीपत्राणि सप्तैव दूर्वापर्णानि चाक्षतांश्च दध्यक्तानक्षतांश्चाश्वत्थपत्राणामुपरि विन्यसेत। सप्त पिप्पलपत्राणि शमीपत्राण्यथाक्षतान्। दूर्वायाः सप्त पत्राणि दध्यक्तांश्चाक्षतान्न्यसेदिति स्मरणम्। कुसुमानि च विन्यसेत्। सप्त पिप्पलपत्राणि अक्षतान्सुमनोदधि। हस्तयोर्निक्षिपेत्तत्र सूत्रेणावेष्टनं तथेति पितामहवचनात्। सुमनसः पुष्पाणि। यदपि स्मरणम्। अयस्तप्तं तु पाणिभ्यामर्कपत्रैस्तु सप्तभिः। अन्तर्हितं रहःशुद्धमदग्धः सप्तमे पदइति। तदप्यश्वत्थपत्रभावे अर्कपत्रविषयं वेदितव्यम्। अश्वत्थपत्राणां पितामहप्रशंसावचनेन मुख्यत्वावगमात्। पिप्पलाज्जायते वह्निः पिप्पलोवृक्षराट् स्मृतः। अतस्तस्य तु पत्राणि हस्तयोर्विन्यसेद्बुध इति॥ १०३॥

कर्तुरग्न्यभिमन्त्रणमाह—

त्वमग्ने सर्वभूतानामन्तश्चरसि पावक।
साक्षिवत्पुण्यपापेभ्यो ब्रूहि सत्यं कवे मम॥ १०४॥

अग्ने त्वं सर्वभूतानां जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जानामन्तःशरीराभ्यन्तरे चरसि उपयुक्तान्नपानादीनां पाचकत्वेन वर्तसे। पावकशुद्धिहेतो। कवे क्रान्तदर्शिन्। साक्षिवत्पुण्यपापेभ्यः सत्यं ब्रूहि। पुण्यपापेभ्यइति ल्यब्लोपे पञ्चमी। पुण्यपापान्यवेक्ष्य सत्यं ब्रूहि दर्शयेत्यर्थः अयःपिण्डे त्रिभिस्तापैः संतप्ते सन्दंशेन पुरतआनीते कर्ता पश्चिममण्डले प्राङ्मुखस्तिष्ठन् अनेन मन्त्रेणाग्निं अभिमन्त्रयेत्। यथाह नारदः। अग्निवर्णमयःपिण्डं सस्फुलिङ्गं सुरञ्जितम्। तापे तृतीये संताप्य ब्रूयात्सत्यपुरस्कृतमिति। अस्यार्थः। लोहशुद्धयर्थं सुतप्तं लोहपिण्डमुदके निक्षिप्य पुनः संताप्योदके निक्षिप्य तृतीये तापे संताप्य सन्दंशेन गृहीत्वा पुरत आनीते सत्यपुरस्कृतं सत्यशब्दयुक्तं त्वमग्ने सर्वभूतानामित्यादिमन्त्रंकर्ता ब्रूयादिति। प्राड्विवाकस्तु मण्डलभूभागाद्दक्षिणप्रदेशे लौकिकमग्निमुपसमाधाय अग्नये पावकाय स्वाहेति आज्येनाष्टोत्तरशत वारं जुहुयादग्नौ। घृतमष्टोत्तरं शतमिति स्मरणात्। हुत्वा च तस्मिन्नग्नावयःपिण्डं प्रक्षिप्य तस्मिंस्ताप्यमाने धर्मावाहनादिहवनान्तं पूर्वोक्तविधिं विधाय तृतीये तापे वर्तमाने अयःपिण्डमग्निमेभिर्मन्त्रैरभिमन्त्रयेत्। त्वमग्ने वेदाश्चत्वारस्त्वं च यज्ञेषु हूयसे। त्वं मुखं सर्वदेवानां त्वं मुखं ब्रह्मवादिनाम्। जठरस्थोहि भूतानां ततोवेत्सि शुभाशुभम्। पापं पुनासि वै यस्मात्तस्मात्पावक उच्यसे। पापेषु दर्शयात्मानमर्चिष्मान् भव पावक। अथवा शुद्धभावेषु शीतो भव हुताशन। त्वमग्ने सर्वदेवानामन्तश्चरसि साक्षिवत्। त्वं देव जानीषे न विदुर्यानि मानवाः। व्यवहाराभिशस्तोऽयं मानुषः शुद्धिमिच्छति। तदेनं संशयादस्माद्धर्मतस्त्रातुमर्हसीति ॥ १०४ ॥

तस्येत्युक्तवतो लौहं पञ्चाशत्पलिकं समम् ॥
अग्निवर्णं न्यसेत्पिण्डं हस्तयोरुभयोरपि ॥ १०५ ॥

अपिच। तस्य कर्तुरित्युक्तवतस्त्वमग्ने सर्वभूतानामित्याद्यभिमन्त्रणं कृतवतो लौहं लोहविकारं पिण्डं पञ्चाशत्पलिकं पञ्चाशत्पलसम्मितं सममस्त्ररहितम्। सर्वतश्च समंवृत्तं श्लक्ष्णं च तथाष्टाङ्गुलायामम्। अस्त्रहीनं समं कृत्वा अष्टाङ्गुलमयोमयम्। पिण्डं तु तापयेदग्नौ पञ्चाशत्पलिकं सममिति पितामहस्मरणात्। अग्निवर्णमग्निसदृशमुभयोर्हस्तयोरश्वत्थपत्रदधिदूर्वाद्यन्तरयोर्न्यसेत् निक्षिपेत्प्राड्विवाकः ॥ १०५ ॥

ततः किं कुर्यादित्यतआह-

स तमादाय सप्तैव मण्डलानि शनैर्व्रजेत् ।

स पुरुषस्तप्तं लोहपिण्डं अञ्जलिना गृहीत्वा सप्तमण्डलानि शनैर्व्रजेत्। एवकारेण मण्डलेष्वेव पदन्यासं मण्डलानतिक्रमणं च दर्शयति। यथाह पितामहः। न मण्डलमतिक्रामेन्नाप्यर्वाक् स्थापयेत्पदमिति।

सप्तैव मण्डलानि शनैर्व्रजेदित्युक्तं तत्रैकैकं मण्डलं किं प्रमाणं मण्डलयोरन्तरं च कियत्प्रमाणकमित्यत आह–

षोडशाङ्गुलकं ज्ञेयं मण्डलं तावदन्तरम्॥ १०६॥

षोडश अङ्गुलानि यस्य तत् षोडशाङ्गुलकम्। षोडशाङ्गुलप्रमाणं मण्डलं बोद्धव्यम्। मण्डलयोरन्तरं मध्यं च तावदेव। षोडशाङ्गुलकमेव सप्त मण्डलानि व्रजेदिति वदता प्रथममवस्थानमण्डलमेकमुक्तम्। अतश्चाष्टमण्डलानि षोडशाङ्गुलकानि। मण्डलान्तराणितु सप्त तावत्प्रमाणानि। एतदेव नारदेन परिसंख्यायोक्तम्। द्वात्रिंशदङ्गुलं प्राहुर्मण्डलान्मंडलान्तरम्। अष्टाभिर्मण्डलैरेवमङ्गुलानां शतद्वयम्। चत्वारिंशत्समधिकं भूमेरङ्गुलमानत इति। अयमर्थः। अवस्थानमण्डलात्षोडशाङ्गुलान्मण्डलान्तरमन्यन्मण्डलम्। द्वितीयाद्येकमेकं द्वात्रिंशदङ्गुलं सान्तरालं तदेवमवस्थानमण्डलं षोडशाङ्गुलम्। गन्तव्यानि च सप्त मण्डलानि सान्तरालानिद्वात्रिंशदङ्गुलान्येवमष्टाभिर्मण्डलैश्चत्वारिंशदधिकंशतद्वयं भूमेरङ्गुल मानताऽङ्गुलमानमिति। सार्वविभक्तिकस्तसिः। अस्मिंस्तु पक्षेऽवस्थानमण्डलं षोडशाङ्गुलं विधाय द्वात्रिंशदङ्गुलप्रमाणानां सप्तानां सान्तरालमण्डलभूभागानामेकमेकं भूभागं द्विधा विभज्यान्तरालभूभागान् षोडशाङ्गुलप्रमाणान् विहाय मण्डलभूभागेषु द्विषोडशाङ्गुलप्रमाणेषु गन्तृपदप्रमाणानि सप्त मण्डलानि कार्याणि। यथा तेनैवोक्तम्। मण्डलस्य प्रमाणं तु कुर्यात्तत्पदसंमितामिति। यत्तु पितामहेनोक्तम्। कारयेन्मण्डलान्यष्टौ पुरस्तान्नवमं तथा। आग्नेयं मण्डलं चाद्यं द्वितीयं वारुणं स्मृतम्। तृतीयं वायुदैवत्यं चतुर्थं यमदैवतम्। पञ्चमं त्विन्द्रदैवत्यं षष्ठं कौबेरमुच्यते। सप्तमं सोमदैवत्यं सावित्रं त्वष्टमं तथा। नवमं सर्वदैवत्यमिति दिव्यविदो विदुः। द्वात्रिंशदङ्गुलं प्राहुर्मण्डलान्मण्डलान्तरम्। अष्टाभिर्मण्डलैरेवमंडलानां शतद्वयम्। षट्पञ्चाशत्समधिकं भूमेस्तु परिकल्पना। कर्तुः पदसमं कार्यं मण्डलं तु प्रमाणतः। मंडले मण्डले देयाः कुशाः शास्त्रप्रचोदिता इति। तत्रनवमं सर्वदैवत्यमपरिमिताङ्गुलप्रमाणं मण्डलं विहायाष्टाभिर्मण्डलैरष्टाभिश्चान्तरालैः प्रत्येकं षोडशाङ्गुलप्रमाणैरङ्गुलानां षट्पञ्चाशदधिकं शतद्वयं संपद्यते। तत्रापि गन्तव्यानि सप्तैव मण्डलानि। यतः प्रथमे तिष्ठति नवमे क्षिपतीति न विरुध्यते। अङ्गुलप्रमाणं च। तिर्यग्यवोदराण्यष्टावूर्ध्वा वा व्रीहयस्त्रयः। प्रमाणमङ्गुलस्योक्तं वितस्तिर्द्वादशाङ्गुलः। हस्ते वितस्तिद्वितयं दण्डो हस्तचतुष्टयम्। तत्सहस्रद्वयं क्रोशो योजनं तच्चतुष्टयमिति बोद्धव्यम्॥ १०६॥

सप्त मण्डलानि गत्वा किं कर्तव्यमित्यत आह–

मुक्ताग्निं मृदितव्रीहिरदग्धः शुद्धिमाप्नुयात्।
अन्तरा पतिते पिण्डे संदेहे वा पुनर्हरेत्॥ १०७॥

अष्टमे मण्डले स्थित्वा नवमे मण्डले अग्नितप्तमयःपिण्डं त्यक्त्वा कराभ्यां व्रीहीन्मर्दयित्वा अदग्धहस्तश्चेच्छुद्धिमाप्नुयात्। दग्धहस्तश्चेदशुद्ध इत्यर्थसिद्धम्। यत्तु

सन्त्रासात्प्रस्खलन् हस्ताभ्यामन्यत्र दह्यते । तथाप्यशुद्धो न भवति । यथाह कात्यायनः। प्रस्खलन्नभिशस्तश्चेत्स्थानादन्यत्र दह्यते। अदग्धं तं विदुर्देवास्तस्य भूयोऽपिदापयेदिति॥ यदा गच्छतोऽन्तराष्टममण्डलादर्वागेव पिण्डः पतति दग्धादग्धत्वे वा संशयस्तदा पुनर्हरेदित्यर्थप्राप्तमुक्तम् । अत्र चायमनुष्ठानक्रमः । पूर्वेद्युर्भूतशुद्धिं विधाय परेद्युर्मण्डलानि यथाशास्त्रं निर्माय मण्डलाधिदेवताश्च मन्त्रैस्तत्र तत्र संपूज्याग्निमुपसमाधाय शान्तिहोमं निर्वर्त्य उपोषितस्य स्नातस्यार्द्रवाससः पश्चिमे मण्डले तिष्ठतोव्रीहिमर्दनादिकं करसंस्कारं विधाय प्रतिज्ञापत्रं समंत्रकं कर्तुः शिरसि बध्वा प्राड्विवाकस्तृतीये तापेऽग्निमभिमन्त्र्य तप्तमयःपिण्डं सन्दंशेन गृहीत्वा कर्त्रभिमन्त्रितं तस्याञ्जलौ निदध्यात् । सोऽपि मण्डलानि सप्त गत्वा नवमे मण्डले प्रक्षिप्यादग्धः शुद्धोभवतीति ॥ १०७ ॥

इत्यग्निविधिः ।

संप्रत्युदकविधिमाह-

सत्येन माभिरक्ष त्वं वरुणेत्यभिशाप्य कम् ।
नाभिदघ्नोदकस्थस्य गृहीत्वोरू जलं विशेत् ॥ १०८ ॥

हे वरुण सत्येन मामभिरक्ष त्वमित्यनेन मन्त्रेण कमुदकमभिशाप्याभिमन्त्र्य नाभिदघ्नोदकस्थस्य नाभिप्रमाणोदकस्थितस्य पुरुषस्योरू गृहीत्वा शोध्योजलं प्रविशेत् । जले निमज्जेत् । एतच्च वरुणपूजायां सत्याम् । गन्धमाल्यैः सुरभिभिर्मधुक्षीरघृतादिभिः । वरुणाय प्रकुर्वीत पूजामादौ समाहित इति नारदस्मरणात् । तथा साधारणधर्मेषु धर्मावाहनादिसकलदेवतापूजाहोमसमन्त्रकप्रतिज्ञापत्रशिरोनिवेशनान्तेषु सत्सु च । तथा । तोय त्वं प्राणिनां प्राणः सृष्टेराद्यं तु निर्मितम् । शुद्धेश्च कारणं प्रोक्तं द्रव्याणां देहिनां तथा । अतस्त्वं दर्शयात्मानं शुभाशुभपरीक्षण इति प्राड्विवाकेनोदकाभिमन्त्रणे कृते शोध्यः सत्येन माभिरक्ष त्वं वरुणेत्युदकं प्रार्थयते । उदकस्थानानि च नारदेनोक्तानि । नदीषु तनुवेगासु सागरेषु वहेषु च । ह्रदेषु देवखातेषु तडागेषु सरःसु चेति । तथा पितामहेनापि । स्थिरतोये निमज्जेत्तु न ग्राहिणि न चाल्पके । तृणशैवालरहिते जलौकामत्स्यवर्जिते । देवखातेषु यत्तोयं तस्मिन् कुर्याद्विशोधनम् । आहार्यं वर्जयेन्नित्यं शीघ्रगासु नदीषु च । आविशेत्सलिले नित्यमूर्मिपङ्कविवर्जिते इति । आहार्यं तडागादिभ्य आहृतं ताम्रकटाहादिक्षिप्तं जलम् । नाभिप्रमाणोदकस्थश्च यज्ञियवृक्षोद्भवां धर्मस्थूणामवष्टभ्य प्राङ्मुखस्तिष्ठेत् । उदके प्राङ्मुखस्तिष्ठेद्धर्मस्थूणां प्रगृह्य चेति स्मरणात् ॥ १०८ ॥

ततः किं कर्तव्यमित्यत आह-

समकालमिषुं मुक्तमानीयान्योजवी नरः ।
गते तस्मिन्निमग्नाङ्गं पश्येच्चेच्छुद्धिमाप्नुयात् ॥ १०९ ॥

निमज्जनसमकालं गते तस्मिन् जविन्येकस्मिन्पुरुषे अन्योजवी शरपातस्थानस्थितः पूर्वमुक्तमिषुमानीय जले निमग्नाङ्गं यदि पश्यति तदा सशुद्धोभवति। एतदुक्तं भवति। त्रिषु शरेषु मुक्तेष्वेकोवेगवान् मध्यमशरपातस्थानं गत्वा तमादाय तत्रैव तिष्ठति अन्यस्तुपुरुषोवेगवान् शरमोक्षस्थाने तोरणमूले तिष्ठति एवं स्थितयोस्तयोस्तृतीयस्यां करतालिकायां शोध्यो निमज्जति तत्समकालमेव तोरणमूलस्थितोऽपि द्रुततरं मध्यमशरपातस्थानं गच्छति। शरग्राही च तस्मिन्प्राप्ते द्रुततरं तोरणमूलं प्राप्यान्तर्जलगतं यदिनपश्यति तदाऽशुद्धोभवतीति। एतदेव स्पष्टीकृतं पितामहेन। गन्तुश्चापि चकर्तुश्च समं गमनमज्जनम्। गच्छेत्तोरणमूलात्तु लक्ष्यस्थानं जवी नरः। तस्मिन्गते द्वितीयोऽपि वेगादादाय सायकम्। गच्छेत्तोरणमूलं तु यतः सपुरुषोगतः॥ आगतस्तु शरग्राही न पश्यति यदा जले। अन्तर्जलगतं सम्यक्तदा शुद्धिं विनिर्दिशेदिति। जविनोश्च पुरुषयोर्निर्धारणं कृतं नारदेन। पञ्चाशतोधावकानां यौ स्यातामधिकौ जवे। तौ च तत्र नियोक्तव्यौ शरानयनकारणादिति। तोरणं च निमज्जनसमीपस्थाने समे शोध्यकर्णप्रमाणोच्छ्रितं कार्यम्। गत्वा तु तज्जलस्थानतटे तोरणमुच्छ्रितम्। कुर्वीत कर्णमात्रं तु भूमिभागे समे शुचाविति नारदस्मरणात्॥ शरत्रयं वैणवं च धनुर्मङ्गलद्रव्यैः श्वेतपुष्पादिभिः प्रथमं संपूजयेत्। शरान् संपूजयेत्पूर्वं वैणवं च धनुस्तथा। मङ्गलैर्धूपपुष्पैश्च ततः कर्म समाचरेदिति पितामहवचनात्॥ धनुषः प्रमाणं लक्ष्यस्थानं च नारदेनोक्तम्॥ क्रूरं धनुः सप्तशतं मध्यमं षट्शतं स्मृतम्। मन्दं पञ्चशतं ज्ञेयमेषज्ञेयोधनुर्विधिः॥ मध्यमेन तु चापेन प्रक्षिपेच्च शरत्रयम्। हस्तानां तु शते सार्द्धे लक्ष्यं कृत्वा विचक्षणः। न्यूनाधिके तु दोषः स्यात्क्षिपतः सायकांस्तथेति। अङ्गुलानां सप्ताधिकं शतं सप्तशतं क्रूरं धनुः एवं षट्शतं पञ्चशतं च एवं चैकादशाङ्गुलाधिकं हस्तचतुष्टयं क्रूरस्य धनुषः प्रमाणम्। मध्यमस्य दशाङ्गुलाधिकम्। मन्दस्य नवाङ्गुलाधिकमित्युक्तं भवति। शरांश्चानायसाग्रा वैणवाः कार्याः। शरांश्चानायसाग्रांस्तु प्रकुर्वीत विशुद्धये। वेणुकाण्डमयांश्चैव क्षेप्ता तु सुदृढं क्षिपेदिति स्मरणात्॥ क्षेप्ता तु क्षत्रियस्तद्वृत्तिर्वा ब्राह्मणः सोपवासोनियोक्तव्यः। यदाह। क्षेप्ता च क्षत्रियः प्रोक्तस्तद्वृत्तिर्ब्राह्मणोऽपि वा। अक्रूरहृदयः शान्तः सोपवासस्ततः क्षिपेदिति। त्रिषु मुक्तेषु मध्यमः शरो ग्राह्यः। तेषां च प्रेषितानां च शराणां शास्त्रचोदनात्। मध्यमस्तु शरोग्राह्यः पुरुषेण बलीयसेति वचनात्॥ तत्रापि पतनस्थानादानेतव्यो न सर्पणस्थानात्। शरस्य पतनं ग्राह्यं सर्पणं तु विवर्जयेत्। सर्पन् सर्पन् शरोयायाद्दूराद्दूरतरं यत इति वचनात्॥ वाते च प्रवायति विषमादिदेशे च शरमोक्षो न कार्यः। इषुं न प्रक्षिपेद्विद्वान्मारुते चातिवायति। विषमे भूप्रदेशे च वृक्षस्थानसमाकुले। तृणगुल्मलतावल्लीपङ्कपाषाणसंयुत इति पितामहवचनात्। निमग्नाङ्गं पश्येच्चेच्छुद्धिमाप्नुयादिति वदता उन्मज्जिताङ्गस्याशुद्धिर्दर्शिता। स्थानान्तरगमने चाशुद्धिः पितामहेनोक्ता। अन्यथा न विशुद्धिः स्यादेकाङ्गस्यापि दर्शनादिति। स्थानाद्वान्यत्र गमनाद्यस्मिन्पूर्वं निवेशितइति एकाङ्गस्यापि द-

र्शनादिति च कर्णाद्यभिप्रायेण । शिरोमात्रं तु दृश्येत न कर्णौ नापि नासिका । अप्सु प्रवेशने यस्य शुद्धं तमपि निर्दिशेदिति विशेषाभिधानात् । अयमत्र प्रयोगक्रमः । उक्तलक्षणजलाशयसन्निधावुक्तलक्षणं तोरणं विधाय उक्तप्रमाणे देशे लक्ष्यं निधाय तोरणसन्निधौ सशरं धनुः संपूज्य जलाशये वरुणमावाह्य पूजयित्वा तत्तीरे धर्मादींश्च देवान् हवनान्तमिष्ट्वा शोध्यस्य शिरसि प्रतिज्ञापत्रमाबध्य प्राड्विवाकोजलमभिमन्त्रयते । तोय त्वं प्राणिनां प्राण इत्यादिना मन्त्रेण । अथ शोध्यः सत्येनेत्यादिना मन्त्रेण जलमभिमन्त्र्य गृहीतस्थूणस्य नाभिमात्रोदकावस्थितस्य बलीयसः पुरुषस्य समीपमपसर्पति । अथ शरेषु त्रिषु मुक्तेषु मध्यमशरपातस्थाने मध्यमशरं गृहीत्वा जविन्येकस्मिन्पुरुषे स्थिते अन्यस्मिंश्च तोरणमूले स्थिते प्राड्विवाकेन तालत्रये दत्ते युगपद्गमनमज्जनमथशरानयनमिति ॥ १०९ ॥

इत्युदकविधिः ।

इदानीं विषविधिमाह-

त्वं विष ब्रह्मणः पुत्रः सत्यधर्मे व्यवस्थितः ।
त्रायस्वास्मादभीशापात्सत्येन भव मेऽमृतम् ॥ ११० ॥
एवमुक्त्वा विषं शार्ङ्गं भक्षयेद्धिमशैलजम् ।
यस्य वेगैर्विना जीर्येच्छुद्धिं तस्य विनिर्दिशेत् ॥ १११ ॥

त्वं विषेत्यादिमन्त्रेण विषमभिमन्त्र्य कर्ता विषं हिमशैलजं शृङ्गप्रभवं भक्षयेत् । तच्च भक्षितं यस्य विषं वेगैर्विना जीर्यति स शुद्धोभवति । विषवेगोनाम धातोर्धात्वन्तरप्राप्तिः । धातोर्धात्वन्तरप्राप्तिर्विषवेग इति स्मृत इति वचनात् । धातवश्च त्वगसृङ्मांसमेदोस्थिमज्जाशुक्राणीति सप्त । एवं च सप्तैव विषवेगा भवन्ति । तेषां च लक्षणानि पृथगेव विषतन्त्रे कथितानि । वेगोरोमाञ्चमाद्योरचयति विषजः स्वेदवक्त्रोपशोषौ तस्योर्ध्वस्तत्परौ द्वौ वपुषि जनयतो वर्णभेदप्रवेपौ। योवेगः पञ्चमोऽसौ नयति विवशतां कण्ठभङ्गं च हिक्कां षष्ठो निश्वासमोहौ वितरति च मृतिं सप्तमो भक्षकस्येति । अत्र च महादेवस्य पूजा कर्तव्या । यथाह नारदः । दद्याद्विषं सोपवासोदेवब्राह्मणसन्निधौ । धूपोपहारमन्त्रैश्च पूजयित्वा महेश्वरमिति । प्राड्विवाकः कृतोपवासोमहादेवं पूजयित्वा तस्य पुरतोविषं व्यवस्थाप्य धर्मादिपूजां हवनान्तां विधाय प्रतिज्ञापत्रं शोध्यस्य शिरसि निधाय विषमभिमन्त्रयते । त्वं विष ब्रह्मणा सृष्टं परीक्षार्थं दुरात्मनाम् । पापानां दर्शयात्मानं शुद्धानाममृतं भव । मृत्युमूर्तं विष त्वं हि ब्रह्मणा परिनिर्मितम् । त्रायस्वैनं नरं पापात्सत्येनास्यामृत भवेति । एवमभिमन्त्र्य दक्षिणाभिमुखाय स्थिताय दद्यात् । नारदवचनात् । द्विजानां सन्निधावेव दक्षिणाभिमुखे स्थिते । उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा विषं दद्यात्समाहित इति । विषं च वत्सनाभादि ग्राह्यम् । शृङ्गिणोवत्सनाभस्य हिमजस्य विषस्य वेति पितामहवचनात् । वर्ज्यानि च तथैवोक्तानि । चारितानि च जीर्णानि कृत्रिमाणि तथैव च ।

भूमिजानि च सर्वाणि विषाणि परिवर्जयेदिति। नारदेनापि। भृष्टं च चारितं चैव धूपितं मिश्रितं तथा। कालकूटमलाबुं च विषं यत्नेन वर्जयेदिति। कालश्च नारदेनोक्तः। तोलयित्वेप्सितं काले देयं तद्धि हिमागमे। नापराह्णे न मध्याह्ने न सन्ध्यायां तु धर्मवि। द्दिति। कालान्तरे तूक्तप्रमाणादल्पं देयम्। वर्षे चतुर्यवा मात्रा ग्रीष्मे पञ्चयवा स्मृता। हेमन्ते सा सप्तयवा शरद्यल्पा ततोऽपि हीति स्मरणात। अल्पेति षड्यवेत्यर्थः। हेमन्त-ग्रहणेन शिशिरस्यापि ग्रहणम्। हेमन्तशिशिरयोः समासेनेति श्रुतेः। वसन्तस्य च सर्वदिव्यसाधारणत्वात्तत्रापि सप्त यवा विषं च घृतप्लुतं देयम्। नारदवचनात्। विषस्य पलषड्भागाद्भागोविंशतिमस्तु यः। तमष्टभागहीनं तु शोध्ये दद्याद्घृतप्लुतमिति। पलं चात्र चतुःसुवर्णिकम्। तस्य षष्ठोभागोदशमाषाः पञ्चदश यवाश्च भवन्ति। त्रियवं त्वेककृष्ण-लम्। पञ्चकृष्णलकोमाषः इत्येकोमाषः पञ्चदश यवा भवन्ति। एवं पञ्चदशानां माषाणां यवाः सार्धं शतं भवन्ति। पूर्वं च दशयवाः इति षष्ट्यधिकं शतं यवाः पलस्य षष्ठोभागस्त-स्माद्विंशतितमोभागोऽष्टौयवास्तस्याष्टभागहीनः एकयवहीनः विंशतिमं भागं सप्तयवं घृतप्लुतं दद्यात्। घृतं च विषात् त्रिंशद्गुणं ग्राह्यम्। पूर्वाह्णे शीतले देशे विषं देयं तु देहिनाम्। घृते नियोजितं श्लक्ष्णं पिष्टं त्रिंशद्गुणान्वितमिति कात्यायनवचनात्। त्रिंशद्गुणेन घृतेनान्वितं विषम्। शोध्यश्च कुहकादिभ्योरक्षणीयः। त्रिरात्रं पञ्चरात्रं वा पुरुषैः स्वैरधि। ष्ठितम्। कुहकादिभयाद्राजा रक्षयेद्दिव्यकारिणम्। औषधीर्मन्त्रयोगांश्च मणीनथ विषापहान्। कर्तुः शरीरसंस्थांस्तु गूढोत्पन्नान्परीक्षयेदिति पितामहस्मरणात्॥ तथा च विषमपि रक्षणीयम्। शार्ङ्गं हैमवतं शस्तं गन्धवर्णरसान्वितम्। अकृत्रिममसंमूढममन्त्रोपहतं च यदिति नारदस्मरणात। तथा विषे पीते यावत्करतालिकाशतपञ्चकं तावत्प्रतीक्षणीयो ऽनन्तरं चिकित्सनीयः॥ यथाह नारदः। पञ्चतालिशतं कालं निर्विकारीयदा भवेत्। तदा भवति संशुद्धस्ततः कुर्याच्चिकित्सितमिति। पितामहेन तु दिनान्तोवधिरुक्तोऽल्पमा-त्राविषयः। भक्षिते तु यदा स्वस्थोमूर्च्छाछर्दिविवर्जितः। निर्विकारोदिनस्यान्ते शुद्धंत-मपि निर्दिशेदिति। अत्र च प्राड्विवाकः सोपवासोमहादेवं संपूज्य तत्पुरतोविषं स्थाप-यित्वा धर्मादीनिष्ट्वा शोध्यस्य शिरसि प्रतिज्ञापत्रं निधाय विषमभिमन्त्र्य दक्षिणाभिमुखाय स्थिताय विषं प्रयच्छति। सच शोध्योविषमभिमन्त्र्य भक्षयतीति क्रमः॥११०॥१११॥

इति विषविधानम्।

अथ कोशविधिमाह—

देवानुग्रान्समभ्यर्च्य तत्स्नानोदकमाहरेत्।
संश्राव्य पाययेत्तस्माज्जलं तु प्रसृतित्रयम्॥ ११२॥

उग्रान्देवान् दुर्गादित्यादीन् समभ्यर्च्य गन्धपुष्पादिभिः पूजयित्वा संस्नाप्य तत्स्नानो-दकमाहरेत्। आहृत्य च। तोय त्वं प्राणिनां प्राणइत्यादिना तत्तोयं प्राड्विवाकः संश्राव्य शोध्येनच तत्तोयं पात्रान्तरे कृत्वा। सत्येन माभिरक्ष त्वं वरुणेत्यनेनाभिमन्त्रितं पायये-

त्प्रसृतित्रयम् । एतच्च साधारणधर्मेषु धर्मावाहनादिसकलदेवतापूजाहोमसमन्त्रकप्रतिज्ञापत्रशिरोनिवेशनान्तेषु सत्सु च । अत्र च स्नाप्यदेवनियमः कार्यनियमोऽधिकारिनियमश्च पितामहादिभिरुक्तः । भक्तोयोयस्य देवस्य पाययेत्तस्य तज्जलम् । समभावे तु देवानामादित्यस्य तु पाययेत् ॥ दुर्गायाः पाययेच्चौरान् ये च शस्त्रोपजीविनः । भास्करस्य तु यत्तोयं ब्राह्मणं तत्र पाययेत् । दुर्गायाः स्नापयेच्छूलमादित्यस्य तु मण्डलम् । अन्येषामपि देवानां स्नापयेदायुधानि त्विति देवतानियमः । विस्रम्भे सर्वशङ्कासु सन्धिकार्ये तथैव च । एषु कोशः प्रदातव्योनित्यं चित्तविशुद्धय इति कार्यनियमः । पूर्वाह्णे सोपवासस्य स्नातस्यार्द्रपटस्य च । सशूकस्याव्यसनिनः कोशपानं विधीयते । सशूकआस्तिकः । मद्यपस्त्रीव्यसनिनां कितवानां तथैव च । कोशःप्राज्ञैर्न दातव्योये च नास्तिकवृत्तयः ॥ महापराधे निर्धर्मे कृतघ्ने क्लीबकुत्सिते । नास्तिकव्रात्यदासेषु कोशपानं विवर्जयेदिति महापराधोमहापातकम् । निर्धर्मोवर्णाश्रमधर्मरहितः । पाखण्डी कुत्सितः प्रतिलोमजः । दाशाः कैवर्ताः इत्यधिकारिनियमः । तथा गोमयस्य मण्डलं कृत्वा तत्र शोध्यमादित्याभिमुखं स्थापयित्वा पाययेदिति नारदवचनादवगन्तव्यम् । यथाह तमाहूयाभिशस्तं तु मण्डलाभ्यन्तरे स्थितम् । आदित्याभिमुखं कृत्वा पाययेत्प्रसृतित्रयमिति ॥ ११२ ॥

ननु तुलादिषु विषान्तेषु समनन्तरमेव शुद्ध्यशुद्धिभावना, कोशे तु कथमित्यत आह-

अर्वाक् चतुर्दशादह्नो यस्यनो राजदैविकम् ।
व्यसनं जायते घोरं स शुद्धः स्यान्न संशयः ॥ ११३ ॥

चतुर्दशादह्नः पूर्वं यस्य राजिकं राजनिमित्तं दैविकं देवप्रभवं व्यसनं दुःखं घोरं महत् नो नैव जायते । अल्पस्य देहिनामपरिहार्यत्वात्सशुद्धोवेदितव्यः । ऊर्ध्वं पुनरवधेर्न दोषः । यथाह नारदः । ऊर्ध्वं यस्य द्विसप्ताहाद्वैकृतं तु महद्भवेत् । नाभियोज्यः सविदुषा कृतकालव्यतिक्रमादित्यर्थसिद्धमेवोक्तम् । अर्वाक् चतुर्दशादह्न इत्येतन्महाभियोगविषयम् । महाभियोगेष्वेतानीति प्रस्तुत्याभिधानात् । अवध्यन्तराणि पितामहेनोक्तानि अल्पविषयाणि । कोशमल्पेऽपि दापयेदिति स्मरणात् । तानि च त्रिरात्रात्सप्तरात्राद्वा द्वादशाहाद्द्विसप्तकात् । वैकृतं यस्य दृश्येत पापकृत्सउदाहृत इति । महाभियोगोक्तद्रव्यादर्वाचीनं द्रव्यं त्रिधा विभज्य त्रिरात्राद्यपि पक्षत्रयं व्यवस्थापनीयम् ॥ ११३ ॥

इति कोशविधिः ।

तुलादीनि कोशान्तानि पञ्च महादिव्यानि यथोद्देशं योगीश्वरेण व्याख्यातानि स्मृत्यन्तरे त्वल्पाभियोगविषयाण्यन्यानि दिव्यानि कथितानि । यथाह पितामहः । तण्डुलानां प्रवक्ष्यामि विधिं भक्षणनोदितम् । चौरे तु तण्डुलादेयानान्यस्येति विनिश्चयः ॥ तण्डुलान्कारयेच्छुक्लान् शालेर्नान्यस्य कस्यचित् । मृन्मये भाजने कृत्वा आदित्यस्याग्रतः शुचिः ॥ स्नानोदकेन संमिश्रान् रात्रौ तत्रैव वासयेत् । प्राङ्मुखोपोषितं स्नातं शिरोरोपितपत्रकम् ॥ तण्डुलान् भक्षयित्वा तु पत्रे निष्ठीवयेत्ततः ॥ पिप्पलस्य तु नान्यस्य

अभावे भूर्जएव तु ॥ लोहितं यस्य दृश्येत हनुस्तालु च शीर्यते । गात्रं च कम्पयेद्यस्य तमशुद्धं विनिर्दिशेदिति । शिरोरोपितपत्रकं तण्डुलान्भक्षयित्वा निष्ठीवयेत्प्राड्विवाकः ॥ भक्षयित्वेति च ण्यन्तात्सिचि रूपम् । सर्वदिव्यसाधारणं च धर्मावाहनादि पूर्ववदिहापि कर्तव्यम् ।

इति तण्डुलविधिः ।

तप्तमाषविधिः पितामहेनोक्तः । तथाहि । सौवर्णं राजतं वापि ताम्रं वा षोडशाङ्गुलम् । चतुरङ्गुलखातं तु मृन्मयं वाथ मण्डलम् । वर्तुलमित्यर्थः । पूरयेद्घृततैलाभ्यां विंशत्या तु पलैस्तु तत् । सुवर्णमाषकं तस्मिन् सुतप्ते निक्षिपेत्ततः ॥ अङ्गुष्ठाङ्गुलियोगेन उद्धरेत्तप्तमाषकम् । कराग्रं योन धुनुयाद्विस्फोटोवा न जायते । शुद्धोभवति धर्मेण निर्विकारकराङ्गुलिः ॥ उद्धरेदिति वचनात्पात्रादुत्क्षेपणमात्रं न बहिः प्रक्षेपणमादरणीयम् ।

अपरकल्पः । सौवर्णे राजते ताम्रे आयसे मृन्मयेऽपि वा । गव्यं घृतमुपादाय तदग्नौ तापयेच्छुचिः ॥ सौवर्णीं राजतीं ताम्रीमायसीं वा सुशोधिताम् । सलिलेन सकृद्धौतां प्रक्षिपेत्ताम्रमुद्रिकाम् । भ्रमद्वीचितरङ्गाढ्ये ह्यनखस्पर्शगोचरे ॥ परीक्षेतार्द्रपर्णेन चुरुकारं सुघोषकम् । ततश्चानेन मन्त्रेण सकृत्तदभिमन्त्रयेत् । परं पवित्रममृतं घृतत्वं यज्ञकर्मसु ॥ दह पावक पापं त्वं हिमशीतं शुचौ भव । उपोषितं ततः स्नातमार्द्रवाससमागतम् ॥ ग्राहयेन्मुद्रिकां तां तु घृतमध्यगतां तथा । प्रदेशिनीं च तस्याथ परीक्षेयुः परीक्षकाः ॥ यस्य विस्फोटका न स्युः शुद्धोऽसावन्यथाऽशुचिरिति ॥ अत्रापि धर्मावाहनाद्यनुसन्धातव्यम् ॥ घृतानुमन्त्रणं प्राड्विवाकस्य । त्वमग्ने सर्वभूतानामिति शोध्यस्याग्न्यभिमन्त्रणमन्त्रः । प्रदेशिनीं परीक्षेयुरिति वचनात् प्रदेशिन्येव मुद्रिकोद्धरणम् ।

इति तप्तमाषविधिः ।

धर्माधर्माख्यदिव्यविधिश्च पितामहेनोक्तः । तथाच । अधुना संप्रवक्ष्यामि धर्माधर्मपरीक्षणम् । हंतॄणांयाचमानानां प्रायश्चित्तार्थिनां नृणाम् । हन्तॄणामिति साहसाभियोगेषु । याचमानानामिति अर्थाभियोगेषु । प्रायश्चित्तार्थिनामिति पातकाभियोगेषु । राजतं कारयेद्धर्ममधर्मं सीसकायसमिति प्रतिमाविधानं सीसकं वा आयसं वेति ।

पक्षान्तरमाह । लिखेद्भूर्जे पटेवापि धर्माधर्मौ सितासितौ । अभ्युक्ष्य पञ्चगव्येन गन्धमाल्यैः समर्चयेत् । सितपुष्पस्तु धर्मः स्यादधर्मोऽसितपुष्पधृक् ॥ एवंविधायोपलिख्य पिण्डयोस्तौ निधापयेत ॥ गोमयेन मृदावापि पिण्डौ कार्यौ समन्ततः । मृद्भाण्डकेऽनुपहते स्थाप्यौ चानुपलक्षितौ ॥ उपलिप्ते शुचौ देशे देवब्राह्मणसन्निधौ । आवाहयेत्ततो देवान् लोकपालांश्च पूर्ववत् ॥ धर्मावाहनपूर्वं तु प्रतिज्ञापत्रकं लिखेत् । यदि पापविमुक्तोऽहं धर्मस्त्वायातु मे करे ॥ अशुद्धश्चेन्मम करे पापमायातु धर्मत इति ॥ अभिशस्तोऽभिमन्त्रयते । अभियुक्तस्तयोश्चैकं प्रगृह्णीताविलम्बितः । धर्मे गृहीते शुद्धः स्यादधर्मे तु सहीयते ॥ एवं समासतः प्रोक्तं धर्माधर्मपरीक्षणमिति ॥

इति धर्माधर्मदिव्यविधिः ।

अन्ये च शपथा द्रव्याल्पत्वमहत्त्वविषया जातिविशेषविषयाश्च मन्वादिभिरुक्ताः । यथा । निष्के तु सत्यवचनं द्विनिष्के पादलम्भनम् । त्रिकादर्वाक्तु पुण्यं स्यात्कोशपानमतः परम् ॥ सत्येन शापयेद्विप्रं क्षत्रियं वाहनायुधैः । गोबीजकाञ्चनैर्वैश्यं शूद्रं सर्वैस्तुपातकै रित्यादयः । अत्र च शुद्धिविभावना मनुनोक्ता ॥ न चार्तिमृच्छति क्षिप्रं सज्ञेयः शपथे शुचिरिति । आर्तिरपि । यस्य नो राजदैविकं व्यसनं जायते घोरमित्युक्तैव । कालनियमश्च एकरात्रमारभ्य त्रिरात्रपर्यन्तं त्रिरात्रमारभ्य पञ्चरात्रपर्यन्तं एकरात्रप्रभृतित्वं कार्यलाघवगौरवपर्यालोचनया द्रष्टव्यम् । एवं दिव्यैर्जयपराजयावधारणे दण्डविशेषोऽपि दर्शितः कात्यायनेन । शतार्धं दापयेच्छुद्धमशुद्धोदण्डभाग्भवेदिति । तं दण्डमाह । विषे तोये हुताशे च तुलाकोशे च तण्डुले । तप्तमाषकदिव्ये च क्रमाद्दण्डं प्रकल्पयेत् ॥ सहस्रं षट्शतं चैव तथा पञ्चशतानि च । चतुस्त्रिद्व्येकमेवं च हीनं हीनेषु कल्पयेदिति ॥ निह्नवे भावितोदद्यादित्युक्तदण्डेनायं दिव्यनिबन्धनोदण्डः समुच्चीयते ॥

इति दिव्यप्रकरणम् ॥

अथ दायविभागप्रकरणम् ८.

तत्र दायशब्देन यद्धनं स्वामिसंबन्धादेव निमित्तादन्यस्य स्वं भवति तदुच्यते ॥ स च द्विविधः। अप्रतिबन्धःसप्रतिबन्धश्च । तत्र पुत्राणां पौत्राणां च पुत्रत्वेन पौत्रत्वेन च पितृधनं पितामहधनं च स्वंभवतीत्यप्रतिबन्धोदायः। पितृव्यभ्रात्रादीनां तु पुत्राभावे स्वाम्यभावे च स्वं भवतीति पुत्रसद्भावः स्वामिसद्भावश्च प्रतिबन्धस्तदभावे पितृव्यत्वेन भ्रातृत्वेन च स्वं भवतीति सप्रतिबन्धो दायः । एवं तत्पुत्रादिष्वप्यूहनीयः । विभागोनाम द्रव्यसमुदायविषयाणामनेकस्वाम्यानां तदेकदेशेषु द्रव्यस्य व्यवस्थापनम् । एतदेवाभिप्रेत्योक्तं नारदेन ॥ विभागोऽर्थस्य पित्र्यस्य तनयैर्यत्र कल्प्यते । दायभागइति प्रोक्तं व्यवहारपदं बुधैरिति । पित्र्यस्येति स्वत्वनिमित्तसंबन्धोपलक्षणम् । तनयैरित्यपि प्रत्यासन्नोपलक्षणम् । इदमिह निरूपणीयम् । कस्मिन्काले कस्य कथं कैश्च विभागः कर्तव्य इति । तत्र कस्मिन्काले कथं कैश्चेति तत्रतत्र श्लोकव्याख्यानएव वक्ष्यते । कस्य विभागइत्येतावदिह चिन्त्यते । किं विभागात्स्वत्वमुत स्वस्य सतो विभाग इति । तत्र स्वत्वमेव तावन्निरूप्यते । किं शास्त्रैकसमधिगम्यं स्वत्वमुत प्रमाणान्तरसमधिगम्यमिति । तत्र शास्त्रैकसमधिगम्यमिति तावद्युक्तं गौतमवचनात् । स्वामी रिक्थक्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेषु ब्राह्मणस्याधिकं लब्धं क्षत्रियस्य विजितं निर्विष्टं वैश्यशूद्रयोरिति प्रमाणान्तरगम्ये स्वत्वेनेदं वचनमर्थवत्स्यात् । तथा स्तेनातिदेशे मनुः । योऽदत्तादायिनो हस्ताल्लिप्सेत ब्राह्मणोधनम् । याजनाध्यापनाद्वापि यथा स्तेनस्तथैव स इति । अदत्तादायिनः सकाशात याजनादिद्वारेण द्रव्यमर्जयतां दण्डविधानमुपपन्नं स्यात्स्वत्वस्यालौकिकत्वे । अपि च । लौकिकं चेत्स्वत्वं मम स्वमनेनापहृतमिति न ब्रूयात् ।

अपहर्तुरेव स्वत्वात् । अन्यथा स्वं तेनापहृतमिति नापहर्तुः स्वम् । एवं तर्हि सुवर्णरजतादि स्वरूपवदस्य वा स्वमन्यस्य वा स्वमिति संशयो न स्यात् । तस्माच्छास्त्रैकसमधिगम्यं स्वत्वमिति ॥ अत्रोच्यते । लौकिकमेव स्वत्वं लौकिकार्थक्रियासाधनत्वात् । व्रीह्यादिवत् । आहवनीयादीनां हिशास्त्रगम्यानां न लौकिकक्रियासाधनत्वमस्ति । नन्वाहवनीयादीनामपि पाकादिसाधनत्वमस्त्येव । नैतत् न हि तत्राहवनीयादिरूपेण पाकादिसाधनत्वम् । किं तर्हि प्रत्यक्षादिपरिदृश्यमानाग्न्यादिरूपेण । इह तु सुवर्णादिरूपेण न क्रयादिसाधनत्वमपि तु स्वत्वेनैव । न हि यस्य यत्स्वं न भवति तत्तस्य क्रयाद्यर्थक्रियां साधयति । अपिच । प्रत्यन्तवासिनामप्यदृष्टशास्त्रव्यवहाराणां स्वत्वव्यवहारोदृश्यते । क्रयविक्रयादिदर्शनात् । किंच । नियतोपायकं स्वत्वं लोकसिद्धमेवेति न्यायविदो मन्यन्ते । तथाहि । लिप्सासूत्रे तृतीये वर्णके द्रव्यार्जननियमानां क्रत्वर्थत्वे स्वत्वमेव न स्यात् । स्वत्वस्यालौकिकत्वादिति पूर्वपक्षासम्भवमाशंक्य द्रव्यार्जनस्य प्रतिग्रहादिना स्वत्वसाधनत्वं लोकसिद्धमिति पूर्वपक्षः समर्थितोगुरुणा। ननु च द्रव्यार्जनस्य क्रत्वर्थत्वे स्वत्वमेव न भवतीति यागएव न संवर्तेत । प्रलपितमिदं केनापि अर्जनं स्वत्वं नापादयतीति विप्रतिषिद्धमिति वदता । तथा सिद्धान्तेऽपि स्वत्वस्य लौकिकत्वमङ्गीकृत्यैव विचारप्रयोजनमुक्तम् । अतो नियमातिक्रमः पुरुषस्य न क्रतोरिति । अस्य चार्थ एवं विवृतः । यथा द्रव्यार्जननियमानां क्रत्वर्थत्वं तदा नियमार्जितेनैव द्रव्येण क्रतुसिद्धिः । नियमातिक्रमार्जितेन द्रव्येण न क्रतुसिद्धिरिति । न पुरुषस्य नियमातिक्रमदोषः पूर्वपक्षे । राद्धान्ते तु अर्जननियमस्य पुरुषार्थत्वात्तदतिक्रमेणार्जितेनापि द्रव्येण क्रतुसिद्धिर्भवति । पुरुषस्यैव नियमातिक्रमदोष इति नियमातिक्रमार्जितस्यापि स्वत्वमङ्गीकृतम् । अन्यथा क्रतुसिद्ध्यभावात् न चैतावता चौर्यादिप्राप्तस्यापि स्वत्वं स्यादिति मन्तव्यम् । लोके तत्र स्वत्वप्रसिद्ध्यभावात् व्यवहारविसंवादात् । एवं प्रतिग्रहाद्युपायके स्वत्वे लौकिके स्थिते ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहादयउपायाः । क्षत्रियस्य विजितादयोवैश्यस्य कृष्यादयः । शूद्रस्य शुश्रूषादयइत्यदृष्टार्थनियमाः । रिक्थादयस्तु सर्वसाधारणाः । स्वामी रिक्थक्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेष्वित्युक्ताः । तत्राप्रतिबन्धोदायोरिक्थम् । क्रयः प्रसिद्धः । संविभागः सप्रतिबन्धोदायः । प्रतिग्रहोऽनन्यपूर्वस्य जलतृणकाष्ठादेः स्वीकारः । अधिगमोनिध्यादेः प्राप्तिः । एतेषु निमित्तेषु सत्सु स्वामी भवति । कृतेषु ज्ञायते स्वामी ब्राह्मणस्याधिकं लब्धमिति ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहादिना यल्लब्धं तदधिकमसाधारणम् । क्षत्रियस्य विजितमित्यात्राधिकमित्यनुवर्तते । क्षत्रियस्य विजयदण्डादिलब्धमसाधारणम् । निर्विष्टं वैश्यशूद्रयोरिति । अत्राप्यधिकमित्यनुवर्तते । वैश्यस्य कृषिगोरक्षादिलब्धं निर्विष्टं तदसाधारणम् । शूद्रस्य द्विजशुश्रूषादिना भृतिरूपेण यल्लब्धं तदसाधारणम् । एवमनुलोमजानां प्रतिलोमजानां च लोकप्रसिद्धेषु स्वत्वहेतुषु यद्यदसाधारणमुक्तं सूतानामश्वसारथ्यमित्यादि तत्तत्सर्वं निर्विष्टशब्देनोच्य-

ते । सर्वस्यापि भृतिरूपत्वान्निर्वेशोभृतिभोगयोरिति त्रिकाण्डीस्मरणात् तत्तद्साधारणं वेदितव्यम् ॥ यद्यपि पत्नी दुहितरश्चेत्यादिस्मरणं तत्रापि स्वामिसम्बन्धितया बहुषु दायविभागितया प्राप्तेषु लोकप्रसिद्धेऽपि स्वत्वे व्यामोहनिवृत्त्यर्थं स्मरणमिति सर्वमनवद्यम् । यदपि मम स्वमनेनापहृतमिति न ब्रूयात्स्वत्वस्य लौकिकत्व इति तदप्यसत्-स्वत्वहेतुभूतक्रयादिसन्देहात्स्वत्वसन्दहोपपत्तिः । विचारप्रयोजनं तु । यद्गर्हितेनार्जयन्ति कर्मणा ब्राह्मणा धनम् । तस्योत्सर्गेण शुद्ध्यन्ति जप्येन तपसैव चेति शास्त्रैकसमधिगम्ये स्वत्वे गर्हितेनासत्प्रतिग्रहवाणिज्यादिना लब्धस्य स्वत्वमेव नास्तीति तत्पुत्राणां तदविभाज्यमेव । यदा तु लौकिकं स्वत्वं तदा सत्प्रतिग्रहादिलब्धस्यापि स्वत्वात् तत्पुत्राणां तद्विभाज्यमेव । तस्योत्सर्गेण शुद्ध्यन्तीति प्रायश्चित्तमर्जयितुरेव तत्पुत्रादीनां तु दायत्वेन स्वत्वमिति न तेषां दोषसंबन्धः ॥ सप्त वित्तागमाधर्म्यादायोलाभः क्रयोजयः । प्रयोगः कर्मयोगश्च सत्प्रतिग्रहएव चेति मनुस्मरणात् ॥ इदानीमिदं संदिह्यते । विभागात्सत्वमुत स्वस्य सतोविभाग इति । तत्रविभागात्स्वत्वमिति तावद्युक्तम् । जातपुत्रस्याधानविधानात् । यदि जन्मनैव स्वत्वं स्यात्तदोत्पन्नस्य पुत्रस्यापि तत्स्वं साधारणमिति द्रव्यसाध्येष्वाधानादिषु पितुरनधिकारः स्यात् । तथा विभागात्प्राक्पितृप्रसादलब्धस्य विभागप्रतिषेधोनोपपद्यते । सर्वानुमत्या दत्तत्वाद्विभागप्राप्त्यभावात् । यथाह । शौर्यभार्याधने चोभे यच्च विद्याधनं भवेत् । त्रीण्येतान्यविभाज्यानि प्रसादे यश्च पैतृक इति ॥ तथा । भर्त्रा प्रीतेन यद्दत्तं स्त्रियै तस्मिन्मृतेऽपि तत् । सा यथाकाममश्नीयाद्द्याद्वा स्थावराद्दृत इति प्रीतिदानवचनं नोपपद्यते ॥ तज्जन्मनैव स्वत्वे न च स्थावराद्दृते यद्दत्तमिति संबन्धोयुक्तोव्यवहितयोजनाप्रसङ्गात् । यदपि । मणिमुक्ताप्रवालानां सर्वस्यैव पिता प्रभुः।स्थावरस्य तु सर्वस्य न पिता न पितामहः ॥ तथ्य । पितृप्रसाद्भुज्यन्तेवस्त्राण्याभरणानि च स्थावरंतु न भुज्येत प्रसादे सति पैतृके इति ॥ स्थावरस्य प्रसादादिदानप्रतिषेधवचनं तत्पितामहोपात्तस्थावरविषयम् । अतीते पितामहे तद्धनं पितापुत्रयोः साधारणमपि मणिमुक्तादि पितुरेव । स्थावरं तु साधारणमित्यस्मादेव वचनादवगम्यते । तस्मान्न जन्मना स्वत्वं किंतु स्वामिनाशाद्विभागाद्वा स्वत्वम् । अतएव पितुरूर्ध्वं विभागात्प्राग्द्रव्यस्वत्वस्य प्रहीणत्वादन्येन गृह्यमाणं न निवार्यत इति चोद्यस्यानवकाशः । तथैकपुत्रस्यापि पितृप्रयाणादेव पुत्रस्य स्वमिति न विभागमपेक्षते इति । अत्रोच्यते । लोकप्रसिद्धमेव स्वत्वमित्युक्तम् ॥ लोके च पुत्रादीनां जन्मनैव स्वत्वं प्रसिद्धतरं नापह्नवमर्हति । विभागशब्दश्च बहुस्वामिकधनविषयो लोकप्रसिद्धो नान्यदीयविषयो न प्रहीणविषयः । तं तथोत्पत्त्यैवार्थस्वामित्वं लभेतेत्याचार्या इति गौतमवचनाच्च । मणिमुक्ताप्रवालानामित्यादि वचनं च जन्मना स्वत्वपक्षएवोपपद्यते । न च पितामहोपात्तस्थावरविषयमिति युक्तम् । न पिता न पितामह इति वचनात् । पितामहस्य हि स्वार्जितमपि पुत्रे पौत्रे च सत्यदेयमिति वचनं जन्मना स्वत्वं गमयति । तथा परमते मणिमुक्तावस्त्राभरणादीनां पैतामहानामपि पितुरेव स्वत्वं वचनात् । एवमस्मन्मतेऽपि

पित्रार्जितानामप्येतेषांपितुर्दानाधिकारो वचनादित्यविशेषः । यत्तु भर्त्रा प्रीतेनेत्यादिविष्णुवचनं स्थावरस्य प्रीतिदानज्ञापनं तत्स्वोपार्जितस्यापि पुत्राद्यभ्यनुज्ञयैवेति व्याख्येयम् । पूर्वोक्तैर्मणिमुक्तादिवचनैः स्थावरव्यतिरिक्तस्यैव प्रीतिदानयोग्यत्वनिश्चयात् । यदप्यर्थसाध्येषु वैदिकेषु कर्मस्वनधिकार इति तत्र तद्विधानबलादेवाधिकारो गम्यते । तस्मात्पैतृके पैतामहे च द्रव्ये जन्मनैव स्वत्वम् । तथापि पितुरावश्यकेषु धर्मकृत्येषु वाचनिकेषु प्रसाददानकुटुम्बभरणापद्विमोक्षादिषु च स्थावरव्यतिरिक्तद्रव्यविनियोगे स्वातन्त्र्यमिति स्थितम् । स्थावरे तु स्वार्जिते पित्रादिप्राप्ते च पुत्रादिपारतन्त्र्यमेव । स्थावरं द्विपदं चैव यद्यपि स्वयमर्जितम् । असंभूय सुतान्सर्वान्न दानं न च विक्रयः ॥ ये जाता येऽप्यजाताश्च ये च गर्भे व्यवस्थिताः । वृत्तिं च तेऽभिकांक्षन्ति न दानं नच विक्रय इत्यादिस्मरणात् ॥ अस्यापवादः । एकोपि स्थावरे कुर्याद्दानाधमनविक्रयम् । आपत्काले कुटुम्बार्थे धर्मार्थे च विशेषत इति । अस्यार्थः । अप्राप्तव्यवहारेषु पुत्रेषु पौत्रेषु वा अनुज्ञादानाद्यसमर्थेषु भ्रातृषु वा तथाविधेष्वविभक्तेष्वपि सकलकुटुम्बव्यापिन्यामापदि तत्पोषणे वावश्यंकर्तव्येषु पितृश्राद्धादिषु स्थावरस्य दानाधमनविक्रयमेकोपि समर्थः कुर्यादिति ॥ यत्तुवचनम् । अविभक्ता विभक्ता वा सपिण्डाः स्थावरे समाः । एको ह्यनीशः सर्वत्र दानाधमनविक्रय इति तदप्यविभक्तेषु द्रव्यस्य मध्यस्थत्वादेकस्यानीश्वरत्वात् सर्वाभ्यनुज्ञावश्यं कार्या । विभक्तेषूत्तरकालं विभक्ताविभक्तसंशयव्युदासेन व्यवहारसौकर्याय सर्वाभ्यानुज्ञान पुनरेकस्यानीश्वरत्वे नातोविभक्तानुमतिव्यतिरेकेणापि व्यवहारः सिद्ध्यत्येवेति व्याख्येयम् । यदपि । स्वग्रामज्ञातिसामन्तदायादानुमतेनच । हिरण्योदकदानेन षड्भिर्गच्छति मेदिनीति । तत्रापि ग्रामानुमतिः प्रतिग्रहः प्रकाशः स्यात्स्थावरस्य विशेषत इति स्मरणात् । व्यवहारप्रकाशनार्थमेवापेक्ष्यते न पुनर्ग्रामानुमत्या विना व्यवहारासिद्धिः । सामन्तानुमतिस्तु सीमाप्रतिपत्तिनिरासाय । ज्ञातिदायादानुमतेस्तु प्रयोजनमुक्तमेव हिरण्योदकदानेनेति । स्थावरे विक्रयो नास्ति कुर्यादाधिमनुज्ञयेति स्थावरस्य विक्रयप्रतिषेधात् । भूमिं यः प्रतिगृह्णाति यश्च भूमिं प्रयच्छति । उभौ तौ पुण्यकर्माणौ नियतौ स्वर्गगामिनाविति दानप्रशंसादर्शनाच्च । विक्रयेऽपि कर्तव्ये सहिरण्यमुदकं दत्त्वा दानरूपेण स्थावरविक्रयं कुर्यादित्यर्थः ॥

पैतृके पैतामहे च धने जन्मनैव स्वत्वेऽपि विशेषं भूर्या पितामहोपात्तेत्यत्र वक्ष्यामः । इदानीं यत्र काले येन च यथा विभागः कर्तव्यस्तद्दर्शयन्नाह—

विभागं चेत्पिता कुर्यादिच्छया विभजेत्सुतान् ।
ज्येष्ठं वा श्रेष्ठभागेन सर्वे वा स्युः समांशिनः ॥११४॥

यदा विभागं पिता चिकीर्षति तदा इच्छया विभजेत् पुत्रानात्मनः सकाशात् पुत्रं पुत्रौ पुत्रान्॥ इच्छाया निरङ्कुशत्वादनियमप्राप्तौ नियमार्थमाह । ज्येष्ठं वा श्रेष्ठभागेनेति ।

ज्येष्ठं श्रेष्ठभागेन मध्यमं मध्यभागेन कनिष्ठं कनिष्ठभागेन विभजेदित्यनुवर्तते। श्रेष्ठादिविभागश्च मनुनोक्तः। ज्येष्ठस्य विंशउद्धारः सर्वद्रव्याच्च यद्वरम्। ततोऽर्धं मध्यमस्य स्यात्तुरीयं तु यवीयसइति। वा शब्दोवक्ष्यमाणपक्षापेक्षः। सर्वे वा स्युः समांशिन इति सर्वे वा ज्येष्ठादयः समांशभाजः कर्तव्याः। अयं च विषमो विभागः स्वार्जितद्रव्यविषयः। पितृक्रमायाते तु समस्वाम्यस्य वक्ष्यमाणत्वान्नेच्छया विषमो विभागोयुक्तः। विभागं चेत्पिता कुर्यादिति। यदा पितुर्विभागेच्छा सतावदेकःकालः। अपरोऽपि जीवत्यापि पितरि द्रव्यनिःस्पृहे निवृत्तरमणे मातरि च निवृत्तरजस्कायां पितुरनिच्छायामपि पुत्रेच्छयैव विभागो भवति। यथोक्तं नारदेन। अत ऊर्ध्वं पितुः पुत्राविभजेयुर्धनं सममिति। पित्रोरूर्ध्वं विभागं प्रतिपाद्य। मातुर्निवृत्ते रजसि प्रत्तासु भगिनीषु च। निवृत्ते चापि रमणे पितर्युपरतस्पृह इति दर्शितः। अत्र पुत्रा धनं समं विभजेयुरित्यनुषज्यते। गौतमेनापि। ऊर्ध्वंपितुः पुत्रा रिक्थंविभजेरन्नित्युक्त्वा निवृत्ते चापि रजसीति द्वितीयः कालो दर्शितः। जीवति चेच्छतीति तृतीयःकालोदर्शितः। तथा सरजस्कायामपि मातर्यनिच्छत्यपि पितर्यधर्मवर्तिनि दीर्घरोगग्रस्ते च पुत्राणामिच्छया भवति विभागः। यथाह शङ्खः॥ अकामेपितरि रिक्थविभागो वृद्धे विपरीतचेतसि रोगिणि चेति॥ ११४॥

पितुरिच्छया विभागो द्विधा दर्शितः समो विषमश्च तत्र समविभागे विशेषमाह-

यदि कुर्यात्समानंशान् पत्न्यः कार्याः समांशिकाः।
न दत्तं स्त्रीधनं यासां भर्त्रा वा श्वशुरेण वा॥ ११५॥

यदा स्वेच्छया पिता सर्वानेव सुतान् समविभागिनः करोति तदा पत्न्यश्च पुत्रसमांशभाजः कर्तव्याः। यासां पत्नीनां भर्त्रा श्वशुरेण वा स्त्रीधनं न दत्तम्। दत्ते तु स्त्रीधने अर्धांशं वक्ष्यति दत्ते त्वर्धं प्रकल्पयेदिति॥ यदा तु श्रेष्ठभागादिना ज्येष्ठादीन् विभजति तदा पत्न्यः श्रेष्ठादिभागान्न लभन्ते किंतूद्धृतोद्धारात्समुदायात्समानेवांशान् लभन्ते स्वोद्धारं च। यथाहापस्तम्बः। परीभाण्डं च गृहेऽलङ्कारो भार्याया इति॥ ११५॥

ज्येष्ठं वा श्रेष्ठभागेन सर्वे वा स्युः समांशिन इतिपक्षद्वयेऽप्यपवादमाह-

शक्तस्यानीहमानस्य किञ्चिद्दत्त्वा पृथक् क्रिया।

स्वयमेवद्रव्यार्जनसमर्थस्य पितृद्रव्यमनीहमानस्यानिच्छतोयत्किञ्चिदसारमपिपृथक् क्रिया विभागः कार्यः पित्रा। तत्पुत्रादीनां दायजिघृक्षा माभूदिति॥

ज्येष्ठं वा श्रेष्ठभागेनेति न्यूनाधिकविभागोदर्शितः तत्र शास्त्रोक्तोद्धारादिविषमविभागव्यतिरेकेणान्यथा विषमविभागनिषेधार्थमाह-

न्यूनाधिकविभक्तानां धर्म्यः पितृकृतः स्मृतः॥ ११६॥

न्यूनाधिकभागेन विभक्तानां पुत्राणामसौ न्यूनाधिकविभागो यदि धर्म्मः शास्त्रोक्तो भवति दतासौ पितृकृतः कृतएव न निवर्तते इति मन्वादिभिः स्मृतः। अन्यथा तु पितृकृ-

तोऽपि निवर्तते इत्यभिप्रायः । यथाह नारदः । व्याधितः कुपितश्चैव विषयासक्तमानसः । अन्यथाशास्त्रकारी च न विभागे पिता प्रभुरिति ॥ ११६ ॥

इदानीं विभागस्य कालान्तरं कर्त्रन्तरं प्रकारनियममाह—

विभजेरन्सुताः पित्रोरूर्ध्वं रिक्थमृणं समम् ।

पित्रोर्मातापित्रोरूर्ध्वं प्रयाणादिति कालोदर्शितः । सुता इति कर्तारो दर्शिताः । सममिति प्रकारनियमः । सममेवेति रिक्थमृणं च विभजेरन् । ननूर्ध्वं पितुश्च मातुश्चेत्युपक्रम्य (मनुः) ज्येष्ठएव तु गृह्णीयात्पित्र्यं धनमशेषतः । शेषास्तमुपजीवेयुर्यथैव पितरं तथेत्युक्तोक्तम् (मनुः) ज्येष्ठस्य विंशउद्धारः सर्वद्रव्याच्च यद्वरम् । ततोऽर्धं मध्यमस्य स्यात्तुरीयं तु यवीयस इति । सर्वस्माद्धनसमुदायाद्विंशतितमोभागः सर्वद्रव्येभ्यश्च यच्छ्रेष्ठं तज्ज्येष्ठाय दातव्यम् । तदर्धं चत्वारिंशत्तमोभागोमध्यमं च द्रव्यं मध्यमाय दातव्यम् । तुरीयमशीतितमोभागोहीनं द्रव्यं च कनिष्ठाय दातव्यमिति मातापित्रोरूर्ध्वं विभजतामुद्धारविभागोमनुना दर्शितः । तथा । (मनुः) उद्धारेऽनुद्धृते त्वेषामियं स्यादंशकल्पना । एकाधिकं हरेज्ज्येष्ठः पुत्रोऽध्यर्धं ततोऽनुजः । अंशमंशं यवीयांस इति धर्मोव्यवस्थित इति ज्येष्ठस्य द्वौभागौ तदनन्तरजातस्य सार्धं एकोभागः ततोऽनुजानामेकैकोविभागइत्युद्धारव्यतिरेकेणापि विषमोविभागोदर्शितः । पित्रोरूर्ध्वं विभजतां जीवद्विभागे च स्वयमेव विषमोविभागोदर्शितो ज्येष्ठंवाश्रेष्ठभागेनेति अतः सर्वस्मिन्नपि काले विषमोविभागोऽस्तीति कथं सममेव विभजेरन्निति नियम्यते ॥

अत्रोच्यते । सत्यम् । अयं विषमोविभागः शास्त्रदृष्टस्तथापि लोकविद्विष्टत्वान्नानुष्ठेयः । अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म्यमप्याचरेन्न त्विति निषेधात् । यथा । महोक्षं वा महाजं वा श्रोत्रियायोपकल्पयेदिति विधानेऽपि लोकविद्विष्टत्वादननुष्ठानम् । यथा वा मैत्रावरुणीं गां वशामनुवंध्यामालभेत इति गवालम्भनविधानेऽपि लोकविद्विष्टत्वादननुष्ठानम् । उक्तं च । यथानियोगधर्मोनोनानुवन्ध्यावधोऽपिवा । तथोद्धारविभागोऽपि नैव संप्रति वर्तत इति । आपस्तम्बोऽपि । जीवन्पुत्रेभ्योदायं विभजेत्सममिति समतामुक्त्वा ज्येष्ठो दायाद इत्येक इति कृत्स्नधनग्रहणं ज्येष्ठस्येकीयमतेनोपन्यस्य देशविशेषेण सुवर्णं कृष्णागावः कृष्णं भौमं ज्येष्ठस्य रथः पितुः परीभाण्डं च गृहेऽलङ्कारोभार्यायाज्ञातिधनं चेत्येकइत्येकीयमतेनैवोद्धारविभागं दर्शयित्वाच्छास्त्रविप्रतिषिद्धमिति निराकृतवान् तं शास्त्रविप्रतिषेधं स्वयमेव दर्शयतिस्ममनुः । पुत्रेभ्योदायं विभजेदित्यविशेषेण श्रूयते इति । तस्माद्विषमोविभागः शास्त्रदृष्टोऽपि लोकविरोधाच्छ्रुतिविरोधाच्च नानुष्ठेय इति सममेव विभजेरन्निति नियम्यते ॥

मातापित्रोर्धनं सुता विभजेरन्नित्युक्तं तत्र मातृधनेऽपवादमाह—

मातुर्दुहितरः शेषमृणात्—

मातुर्धनं दुहितरो विभजेरन् । ऋणाच्छेषं मातृकृतर्णापाकरणावशिष्टं अतश्चर्णसमं न्यूनं वा मातृधनं सुता विभजेरन्नित्यस्य विषयः । एतदुक्तं भवति । मातृकृतमृणं पुत्रैरेवापाकरणीयं न दुहितृभिः ऋणावशिष्टं तु धनं दुहितरो गृह्णीयुरिति । युक्तं चैतत् । पुमान्पुं-

सोऽधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रिया इति स्त्र्यवयवानां दुहितृषु बाहुल्यात् स्त्रीधनं दुहितृगामि। पितृधनं पुत्रगामि पित्रवयवानां पुत्रेषु बाहुल्यादिति। तत्र च गौतमेन विशेषोदर्शितः। स्त्रीधनं दुहितॄणामप्रत्तानामप्रतिष्ठितानां चेति। अस्यार्थः। प्रत्ताऽप्रत्तासमवायेऽप्रत्तानामेव स्त्रीधनम्। प्रत्तासु चाप्रतिष्ठिताप्रतिष्ठितासमवायेऽप्रतिष्ठितानां चेति। अप्र - ष्ठिता निर्धनाः॥

दुहित्रभावे मातृधनमृणावशिष्टं को गृह्णीयादित्यतआह-

ताभ्य ऋतेऽन्वयः॥ ११७॥

ताभ्योदुहितृभ्योविना दुहितॄणामभावे अन्वयः पुत्रादिर्गृह्णीयात्। एतच्च विभजेरन् सुता पित्रोरूर्ध्वमित्यनेनैव सिद्धं स्पष्टार्थमुक्तम्॥ ११७॥

अविभाज्यमाह-

पितृद्रव्याविरोधेन यदन्यत्स्वयमर्जितम्।
मैत्रमौद्वाहिकं चैव दायादानां न तद्भवेत्॥ ११८॥
क्रमादभ्यागतं द्रव्यं हृतमप्युद्धरेत्तु यः।
दायादेभ्यो न तद्दद्याद्विद्यया लब्धमेव च॥ ११९॥

मातापित्रोर्द्रव्याविनाशेन यत्स्वयमर्जितं मैत्रं मित्रसकाशाद्यल्लब्धं औद्वाहिकं विवाह लब्धं दायादानां भ्रातॄणां तन्न भवेत्। क्रमात्पितृक्रमादायातं यत् किञ्चित् द्रव्यं अन्यैर्हृतमसामर्थ्यादिना पित्रादिभिरनुद्धृतं यः पुत्राणां मध्ये इतराभ्यनुज्ञयोद्धरति तद्दायादेभ्यो-भ्रात्रादिभ्योन दद्यात्। उद्धर्तैव गृह्णीयात्। तत्र क्षेत्रे तुरीयांशमुद्धर्ता लभते शेषं तु सर्वेषां सममेव। यथाह शङ्खः। पूर्वं नष्टां तु योभूमिमेकश्चेदुद्धरेत्क्रमात। यथाभागं लभन्तेऽन्ये दत्त्वांशं तु तुरीयकमिति। क्रमादभ्यागतमिति शेषः। तथा विद्यया वेदाध्ययनेनाध्यापनेन वेदार्थव्याख्यानेन वा यल्लब्धं तदपि दायादेभ्योन दद्यात्। अर्जकएव गृह्णीयात्। अत्र च पितृद्रव्याविरोधन यत्किञ्चित्स्वयमर्जितमिति सर्वत्र शेषः। अतश्च पितृद्रव्याविरोधन यन्मैत्रमर्जितं पितृद्रव्याविरोधन यदौद्वाहिकं पितृद्रव्याविरोधेन यत्क्रमादायातमुद्धृतं पितृद्रव्याविरोधेन विद्यया यल्लब्धमिति प्रत्येकमभिसंबध्यते। तथा च पितृद्रव्याविरोधन प्रत्युपकारेण यन्मैत्रम्। आसुरादिविवाहेषु यल्लब्धम्। तथा पितृद्रव्यव्ययेन यत्क्रमायातमुद्धृतं तथा पितृद्रव्यव्ययेन लब्धया विद्यया यल्लब्धं तत् सर्वं सर्वैर्भ्रातृभिः पित्रा च विभजनीयम्। तथा पितृद्रव्याविरोधेनेत्यस्य सर्वशेषत्वादेव पितृद्रव्यविरोधेन प्रतिग्रहलब्धमिति विभजनीयम्। अस्य च सर्वशेषत्वाभावे मैत्रमौद्वाहिकमित्यादिना लब्धव्यम्। अथ पितृद्रव्यविरोधेनापि यन्मैत्रादिलब्धं तस्याविभाज्यत्वाद्यन्मैत्रादिवचनमित्यर्थवादित्युच्यते। तथा सति समाचारविरोधः विद्यालब्धे नारदवचनविरोधश्च॥ कुटुम्बं बिभृयाद्भ्रातुर्योविद्यामधिगच्छतः। भागं विद्याधनात्तस्मात्सलभेताश्रुतोऽपि सन्निति। तथा विद्याधनस्याविभाज्यस्य लक्षणमुक्तं कात्यायनेन।

परभक्तोपयोगेन विद्या प्राप्तान्यतस्तु या । तया लब्धं धनं यत्तु विद्याप्राप्तं तदुच्यत इति । यथा पितृद्रव्याविरोधेनेत्यस्य भिन्नवाक्यत्वे प्रतिग्रहलब्धस्याविभाज्यत्वमाचार-विरुद्धमापद्येत् । एतदेव स्पष्टीकृतं मनुना । अनुपघ्नन् पितृद्रव्यं श्रमेण यदुपार्जयेत । दायादेभ्योन तद्द्याद्विद्यया लब्धमेव चेति । श्रमेण सेवया युद्धादिना । ननु पितृद्र-व्याविरोधेन यन्मैत्रादिलब्धं द्रव्यं तदविभाज्यमिति न वक्तव्यम् । विभागप्राप्त्यभावात् । यद्येन लब्धं तत्तस्यैव नान्यस्येति प्रसिद्धतरम् । प्राप्तिपूर्वकश्च प्रतिषेधः । अत्र कश्चि-दित्थं प्राप्तिमाह । यत्किञ्चित्पितरि प्रेते धनं ज्येष्ठोधिगच्छति । भागो यवीयसां तत्र यदि विद्यानुपालिन इति ज्येष्ठोवा कनिष्ठोवामध्यमोवा पितरि प्रेते अप्रेते वा यवीयसां वर्षीयसां चेति व्याख्यानेन पितरि सत्यसति च मैत्रादीनां विभाज्यत्वं प्राप्तं प्रतिषिध्यते इति । तदसत् । न ह्यत्र प्राप्तस्य प्रतिषेधः । किंतु सिद्धस्यानुवादोऽयम् । लोकसिद्धस्यैवानुवादकान्येव प्रायेणास्मिन्प्रकरणे वचनानि । अथवा समवेतैस्तु यत्प्राप्तं सर्वे तत्र समांशिन इति प्राप्तस्यापवाद इति सन्तुष्यतु भवान् । अतश्च यत्किञ्चित्पितरि प्रेते इत्यस्मिन्वचने ज्येष्ठादिपदाविवक्षया प्राप्तिरिति व्यामोहमात्रं अतोमैत्रादिवचनैः पितुः प्रागूर्ध्वं वा विभाज्यत्वेनोक्तस्य यत्किञ्चित्पितरि प्रेते इत्यस्यापवाद इति व्याख्येयम् । तथान्यदप्यविभाज्यमुक्तं मनुना । वस्त्रं पत्रमलङ्कारं कृतान्नमुदकं स्त्रियः । योगक्षेमं प्रचारं च नविभाज्यं प्रचक्षते इति । धृतानामेव वस्त्राणामविभाज्यत्वं यद्येन धृतं तत्तस्यैव । पितृधृ-तानि तु पितुरूर्ध्वं विभजतां श्राद्धभोक्त्रे दातव्यानि । यथाह बृहस्पतिः । वस्त्रालङ्कार-शय्यादि पितुर्यद्वाहनादिकम् । गन्धमाल्यैः समभ्यर्च्य श्राद्धभोक्त्रे समर्पयेदिति । अभिनवानि तु वस्त्राणि विभाज्यान्येव । पत्रं वाहनमश्वशिबिकादि तदपि यद्येनारूढं तत्तस्यैव । पित्र्यं तु वस्त्रवदेव । अश्वादीनां बहुत्वे तु तद्विक्रयोपजीविनां विभाज्य-त्वमेव । वैषम्येण विभाज्यत्वे ज्येष्ठस्य । अजाविकं सैकशफं न जातु विषमं भजेत् । अजाविकं सैकशफं ज्येष्ठस्यैव विधीयते इति मनुस्मरणात् । अलङ्कारोऽपि योयेन धृतः स तस्यैव । अधृतः साधारणोविभाज्यएव । (मनुः) पत्यौ जीवति यः स्त्रीभिरलङ्कारोधृतो भवेत् । न तं भजेरन्दायादा भजमानाः पतन्ति तइति ॥ अलङ्का-रोधृतोभवेदिति विशेषणोपादानादधृतानां विभाज्यत्वं गम्यते । कृतान्नं तण्डुलमोदकादि तदप्यविभाज्यं यथासंभवं भोक्तव्यम् ॥ उदक तृदकाधारः कूपादिः तच्च विषमं मूल्य-द्वारेण न विभाज्यं पर्यायेणोपभोक्तव्यम् । स्त्रियश्च दास्योविषमा न मूल्यद्वारेण विभा-ज्या पर्यायेण कर्म कारयितव्याः । अवरुद्धास्तु पित्रा स्वैरिण्याद्याः समाअपि पुत्रैर्न विभाज्याः । स्त्रीषु च संयुक्तास्वविभाग इति गौतमस्मरणात् । योगश्च क्षेमश्च योगक्षे-मम् । योगशब्देनालब्धलाभकारणं श्रौतस्मार्ताग्निसाध्यमिष्टं कर्म लक्ष्यते । क्षेमशब्देन लब्धपरिरक्षणहेतुभूतं बहिर्वेदिदानतडागारामनिर्माणादि पूर्तं कर्म लक्ष्यते तदुभयं पैतृ-कमपि पितृद्रव्यविरोधार्जितमप्यविभाज्यम् । यथाह लौगाक्षिः । क्षेमं पूर्तं योगमिष्ट-मित्याहुस्तत्त्वदर्शिनः । अविभाज्यं च ते प्रोक्ते शयनासनमेव चेति । योगक्षेमश

ब्देन योगक्षेमकारिणोराजमंत्रिपुरोहितादयउच्यन्ते इति केचित् । छत्रचामरशस्त्रो-पानत्प्रभृतयइत्यन्ये । प्रचारोगृहारामादिषु प्रवेशनिर्गममार्गः सोऽप्याविभाज्यः । यत्तूशनसा क्षेत्रस्याविभाज्यत्वमुक्तम् । अविभाज्यं सगोत्राणामासहस्रकुलादपि । याज्यं क्षेत्रं च पत्रं च कृतान्नमुदकं स्त्रिय इति तद्ब्राह्मणोत्पन्नक्षात्रियादिपुत्रविषयम्त । न प्रतिग्रहभूर्देया क्षत्रियादिसुताय वै । यद्यप्येषांपिता दद्यान्मृते विप्रासुतोहरेदिति स्मरणात् । याज्यं याजनकर्मलब्धम् । पितृप्रसादलब्धस्याविभाजत्वं वक्ष्यते । नियमातिक्रमस्याविभाज्यत्वमनन्तरमेवनिरासि । पितृद्रव्यविरोधेन यदर्जितं तद्विभजनीयामिति स्थितं तत्रार्जकस्य भागद्वयम् वचनात् । येन चैषां स्वयमुपार्जितं स्यात्सद्व्यंशमेव लभेतेति ॥ ११८ ॥ ११९ ॥

अस्यापवादमाह-

सामान्यार्थसमुत्थाने विभागस्तु समः स्मृतः ।

अविभक्तानां भ्रातॄणां सामान्यस्यार्थस्य कृषिवाणिज्यादिना संभूय समुत्थानेसम्यग्वर्धने केनचित्कृते समएव विभागो नार्जयितुरंशद्वयम् ॥

पित्र्ये द्रव्ये तु पुत्राणां विभागो दर्शितः । इदानीं पैतामहे पौत्राणां विभागे विशेषमाह-

अनेकपितृकाणां तु पितृतो भागकल्पना ॥ १२० ॥

यद्यपि पैतामहे द्रव्ये पौत्राणां जन्मना स्वत्वं पुत्रैरविशिष्टं तथापि तेषां पितृद्वारेणैव पैतामहद्रव्ये विभागकल्पना । न स्वरूपापेक्षया । एतदुक्तं भवति । विभक्ता भ्रातरः पुत्रानुत्पाद्य दिष्टं गतास्तदैकस्य द्वौ पुत्रावन्यस्य त्रयोऽपरस्य चत्वार इति पुत्राणां वैषम्ये तत्र द्वावेकं स्वपित्र्यमंशं लभेते । अन्ये त्रयोऽप्येकमंशं पित्र्यं चत्वारोप्येकमंशं पित्र्यं लभन्त इति । तथा केषु चित्पुत्रेषु ध्रियमाणेषु केपुचित्पुत्रानुत्पाद्य विनष्टेप्वयमेव न्यायो· ध्रियमाणः स्वांशानेव लभन्ते । नष्टानामपि पुत्राः पित्र्यानेवांशाँल्लभन्त इति वाचनिकी व्यवस्था ॥ १२० ॥

अधुनाविभक्ते पितर्यविद्यामनभ्रातृके वा पौत्रस्य पैतामहे द्रव्ये विभागोनास्ति ध्रियमाणे पितरि पितृतोभागकल्पनेत्युक्तत्वात् । भवतु वा स्वार्जितवत् पितुरिच्छयैवेत्याशंकितआह-

भूर्या पितामहोपात्ता निबन्धो द्रव्यमेव च ।
तत्र स्यात्सदृशं स्वाम्यं पितुः पुत्रस्य चैव हि ॥ १२१ ॥

भूः शालिक्षेत्रादिका । निबन्धएकस्य पर्णभारकस्येयन्ति पर्णानि । तथा एकस्य क्रमुकफलभारकस्येयन्ति क्रमुकफलानीत्याद्युक्तलक्षणः । द्रव्यं सुवर्णरजतादि यत्पितामहेन प्रतिग्रहविजयादिना लब्धं तत्र पितुः पुत्रस्य च स्वाम्यं लोकप्रसिद्धमिति कृत्वा विभागोऽस्ति । हियस्मात्तत्सदृशं समानम् । तस्मान्न पितुरिच्छयैव विभागो नापि पितु-

भागद्वयम् । अतः पितृतोभागकल्पनेत्येतत्स्वाम्ये समेऽपि वाचनिकम् । विभागं चेत्पिता कुर्यादित्येतत्स्वार्जितविषयम् । तथा द्वावंशौ प्रतिपद्येत विभजन्नात्मनः पितेत्येतदपि स्वार्जितविषयम् । जीवतोरस्वतन्त्रः स्याज्जरयापि समन्वित इत्येतदपि पारतंत्र्य मातापित्रर्जितद्रव्यविषयम् । तथा अनीशास्तेहि जीवतोरित्येतदपि । तथा च सरजस्कायां मातरि सस्पृहे च पितरि विभागमनिच्छत्यपि पुत्रेच्छया पैतामहद्रव्यविभागो भवति । तथा विभक्तेन पित्रा पैतामहे द्रव्ये दीयमाने विक्रीयमाणे वा पौत्रस्य निषेधेऽप्यधिकारः । पित्रर्जितेतु न निषेधाधिकारः । तत्परतन्त्रत्वात् । अनुमतिस्तु कर्तव्या । तथाहि । पैतृके पैतामहे च स्वाम्यं यद्यपि जन्मनैव तथापि पैतृके पितृपरतन्त्रत्वात् पितुः स्वार्जकत्वेन प्राधान्यात् पित्रा विनियुज्यमाने स्वार्जिते द्रव्ये पुत्रेणानुमतिः कर्तव्या । पैतामहे तु द्वयोः स्वाम्यमविशिष्टमिति निषेधाधिकारोऽप्यस्तीति विशेषः । मनुरपि । पैतृकं तु पिता द्रव्यमनवाप्तं यदाप्नुयात् । न तत्पुत्रैर्भजेत्सार्धमकामः स्वयमार्जितमिति । यत्पितामहार्जितं केनाप्यपहृतं पितामहेनानुद्धृतं यदि पितोद्धरति तत्स्वार्जितमिव पुत्रैः सार्धमकामः स्वयं न विभजेदिति वदन् पितामहार्जितमकामोऽपि पुत्रेच्छया पुत्रैः सह विभजेदिति दर्शयति ॥ १२१ ॥

विभागोत्तरकालमुत्पन्नस्य पुत्रस्य कथं विभागकल्पनेत्यतआह–

विभक्तेषु सुतोजातः सवर्णायां विभागभाक् ।

विभक्तेषु पुत्रेषु पश्चात्सवर्णायां भार्यायामुत्पन्नो विभागभाक् । विभज्यते इति विभागः । पित्रोर्विभागस्तं भजतीति विभागभाक् । पित्रोरूर्ध्वं तयोरंशं लभतइत्यर्थः । मातृभागं च । सत्यां दुहितरि मातुर्दुहितरः शेषमित्युक्तत्वात् । असवर्णायामुत्पन्नस्तु स्वांशमेव पित्र्याल्लभते । मातृकं तु सर्वमेव । एतदेव मनुनोक्तम् । ऊर्ध्वं विभागाज्जातस्तु पित्र्यमेव हरेद्धनमिति । पित्रोरिदं पित्र्यमिति व्याख्येयम् । अनीशः पूर्वजः पित्रोर्भ्रातुर्भागे विभक्तजइति स्मरणात् । विभक्तयोर्मातापित्रोर्विभागे विभागात्पूर्वमुत्पन्नोन स्वामी विभक्तजश्च भ्रातुर्भागे न स्वामीत्यर्थः । तथा विभागोत्तरकालं पित्रा यत्किञ्चिदर्जितं तत्सर्वं विभक्तजस्यैव ॥ पुत्रैः सह विभक्तेन पित्रायत्स्वयमर्जितम् । विभक्तजस्य तत्सर्वमनीशाः पूर्वजाः स्मृता इति स्मरणात् । ये च विभक्ताःपित्रा सह संसृष्टा पितुरूर्ध्वं तैः सार्धं विभक्तजो विभजेत । यथाह मनुः । संसृष्टास्तेन वा ये स्युर्विभजेत सतैः सहेति ।

पितुरूर्ध्वं पुत्रेषु विभक्तेषु पश्चादुत्पन्नस्य कथं विभागकल्पनेत्यतआह–

दृश्याद्वा तद्विभागः स्यादायव्ययविशोधितात् ॥ १२२ ॥

तस्य पितरि प्रेते भ्रातृविभागसमयेऽस्पृष्टगर्भायां मातरि भ्रातृविभागोत्तरकालमुत्पन्नस्य विभागस्तद्विभागः कुतइत्यतआह । दृश्याद्भ्रातृभिर्गृहीताद्धनात् । कीदृशात् आयव्ययविशोधितात् आयः प्रतिदिवसं प्रतिमासं प्रत्यब्दं वा यदुत्पद्यते । व्ययः पितृकृतर्णापाकरणम् । ताभ्यामायव्ययाभ्यां यच्छोधितं तस्मात् उद्धृत्य तद्भागोदातव्यः स्यात् ।

एतदुक्तं भवति । प्रातिस्विकेषु भागेषु तदुत्थमायं प्रवेश्य पितृकृतं चर्णमपनीयावशिष्टेभ्यः स्वेभ्यः स्वेभ्योभागेभ्यः किञ्चित्किञ्चिदुत्कृत्य विभक्तजस्य भागः स्वभागसमः कर्तव्य इति । एतच्च विभागसमयेऽप्रजस्य भ्रातुर्भार्यायामस्पष्टगर्भायां विभागादूर्ध्वमुत्पन्नस्यापि वेदितव्यम् । स्पष्टगर्भायां तु प्रसवं प्रतीक्ष्य विभागः कर्तव्यः । यथाह वसिष्ठ अथ भ्रातृणां दायविभागोयाश्चानपत्याः स्त्रियस्तासामापुत्रलाभादिति गृहीतगर्भाणामाप्रसवात्प्रतीक्षणमिति योजनीयम् ॥ १२२ ॥

विभक्तजः पित्र्यं मातृकं च सर्वं धनं गृह्णातीत्युक्तं तत्र यदि विभक्तः पिता माता वा विभक्ताय पुत्राय स्नेहवशादाभरणादिकंप्रयच्छति तत्र विभक्तजेन दानप्रतिषेधो न कर्तव्यो नापि दत्तं प्रत्याहर्तव्य मित्याह-

पितृभ्यां यस्य यद्दत्तं तत्तस्यै व धनं भवेत् ।

मातापितृभ्यां विभक्ताभ्यां पूर्वं विभक्तस्य पुत्रस्य यद्दत्तमलङ्कारादि तत्तस्यैव पुत्रस्य न विभक्तजस्य स्वं भवति । न्यायसाम्याद्विभागात्प्रागपि यस्य यद्दत्तं तत्तस्यैव तथाऽसति विभक्तजे विभक्तयोः पित्रोरंशं तदूर्ध्वं विभजतां यस्य यद्दत्तं तत्तस्यैव नान्यस्येति वेदितव्यम् ॥

जीवद्विभागे स्वपुत्रसमांशित्वं पत्नीनामुक्तं यदि कुर्यात्समानशानित्यादिनापितुरूर्ध्वं विभागेपि मातुः स्वपुत्रसमांशित्वंदर्शयितुमाह-

पितुरूर्ध्वं विभजतां माताप्यंशं समं हरेत् ॥ १२३ ॥

पितुरूर्ध्वं पितुः प्रयाणादूर्ध्वं विभजतां मातापि स्वपुत्रांशसमं अंशं हरेत । यदि स्त्रीधनं न दत्तम् । दत्ते त्वर्धांशहारिणीति वक्ष्यते ॥ १२३ ॥

पितरि प्रेते यद्यसंस्कृताभ्रातरः सन्ति तत्संस्कारे कोऽधिक्रियत इत्यत आह-

असंस्कृतास्तु संस्कार्या भ्रातृभिः पूर्वसंस्कृतैः ।

पितुरूर्ध्वं विभजद्भिर्भ्रातृभिरसंस्कृताभ्रातरः समुदायद्रव्येणसंस्कर्तव्याः ।

असंस्कृतासु भगिनीषु विशेषमाह-

भगिन्यश्च निजादंशाद्दत्वांशं तु तुरीयकम् ॥ १२४ ॥

अस्यार्थः । भगिन्यश्चासंस्कृताः संस्कर्तव्याभ्रातृभिः । किं कृत्वानिजादंशाच्चतुर्थमंशं दत्वा । अनेन दुहितरोऽपि पितुरूर्ध्वं अंशभागिन्य इति गम्यते । तत्र निजादंशादिति प्रत्येकं परिकल्पितादंशादुद्धृत्य चतुर्थांशोदातव्य इत्येवमर्थो न भवति । किंतु यज्जातीया कन्या तज्जातीयपुत्रभागाच्चतुर्थांशभागिनी सा कर्तव्या । एतदुक्तं भवति ।

यदि ब्राह्मणी सा कन्या तदा ब्राह्मणीपुत्रस्य यावानंशोभवति तस्य चतुर्थांशस्तस्या भवति । तद्यथा । यदि कस्यचिद्ब्राह्मण्येव एका पत्नी पुत्रश्चैकः कन्याचैका तत्र पित्र्यं सर्वमेव द्रव्यं द्विधा विभज्य तत्रैकं भागं चतुर्धा विभज्य तुरीयमंशं कन्यायै दत्वा शेषं पुत्रो गृह्णीयात् । यदा तु द्वौ पुत्रौ एकाकन्या तदापितृधनं सर्वं त्रेधा विभज्य एकं भागं चतुर्धा विभज्य तुरीयमंशं कन्यायै दत्वा शेषं द्वौ पुत्रौ विभज्य गृह्णीतः ॥ अथ त्वेकः पुत्रोद्वे कन्ये तदा पित्र्यं धनं त्रेधा विभज्य एकं भागं चतुर्धा विभज्य तत्र भागौ द्वाभ्यां कन्याभ्यां दत्त्वावशिष्टं सर्वं पुत्रोगृह्णातीत्येवं समानजातीयेपुसमाविषमेपु भ्रातृषुभगिनीषु च योजनीयम् । यदा तु ब्राह्मणीपुत्रएकः क्षत्रियाकन्यैका तत्र पित्र्यं धनं सप्तधा विभज्य क्षत्रियापुत्रभागांस्त्रींश्चतुर्धा विभज्य तुरीयांशं क्षत्रियाकन्यायै दत्त्वा शेषं ब्राह्मणीपुत्रो गृह्णाति । यत्र तु द्वौ ब्राह्मणीपुत्रौ क्षत्रियाकन्या चैका तत्र पित्र्यं धनमेकादशधा विभज्य तेषु क्षत्रियापुत्रभागान् त्रीन् चतुर्धा विभज्य चतुर्थमंशं क्षत्रियाकन्यायै दत्वा शेषं सर्वं ब्राह्मणीपुत्रौ विभज्य गृह्णीतः ॥ एवं जातिवैषम्ये भ्रातॄणां भगिनीनां च संख्यायाः साम्ये वैषम्ये च सर्वत्रोहनीयम् । न च निजादंशाद्दत्वांशं तुरीयकमिति तुरीयांशाविवक्षया संस्कारमात्रोपयोगि द्रव्यं दत्वेति व्याख्यानं युक्तम् मनुवचनविरोधात् । स्वेभ्योंऽशेभ्यस्तु कन्याभ्यः प्रदद्युर्भ्रातरः पृथक् । स्वात्स्वादंशाच्च तुर्भागं पतिताः स्युरदित्सव इति । अस्यार्थः । ब्राह्मणादयोभ्रातरोब्राह्मणीप्रभृतिभ्योभगिनीभ्यः स्वेभ्यः स्वजातिविहितेभ्योंऽशेभ्यश्चतुरोंऽशान् हरेद्विप्रइत्यादिवक्ष्यमाणेभ्यःस्वात्स्वादंशादात्मीयभागाच्चतुर्थं चतुर्थं भागं दद्युः। न चात्मभागादुद्धृत्य चतुर्थांशो देयइत्युच्यते । किंतु स्वजातिविहितादेकस्मादंशात्पृथक्पृथगेकस्यै कन्यायै चतुर्थोंऽशोदेय इति जातिवैषम्ये संख्यावैषम्येच विभागक्लृप्तिरुक्तैव । पतिताः स्युरदित्सवइत्यकरणे प्रत्यवायश्रवणादवश्यं दातव्यता प्रतीयते । अत्रापि चतुर्भागवचनमविवक्षितं संस्कारोपयोगिद्रव्यदानमेव विवक्षितमिति चेन्न । स्मृतिद्वयेपि चतुर्थांशदानाविवक्षायां प्रमाणाभावाददाने प्रत्यवायश्रवणाच्चेति । यदपि कैश्चिदुच्यते । अंशदानविवक्षायां बहुभ्रातृकायां बहुधनत्वं बहुभगिनीकस्य च निर्धनता प्राप्नोतीति तदुक्तरीत्या परिहृतमेव । न ह्यत्रात्मीयाद्भागादुद्धृत्य चतुर्थांशस्य दानमुच्यते येन तथा स्यादतोऽस्मत्सहायमेधातिथिप्रभृतीनां व्याख्यानमेव चतुरस्रं न भारुचेः । तस्मात्पितुरूर्ध्वं कन्याप्यंशभागिनी पूर्वं चेद्यत्किंचित्पिता वेदाति तदेव लभतेविशेषवचनाभावादिति सर्वमनवद्यम् ॥ १२४ ॥

एवं विभागं चेत्पिता कुर्यादित्यादिना प्रबन्धेन समानजातीयानां भ्रातॄणां परस्परं पित्रा सह विभागक्लृप्तिरुक्ता । अधुना- भिन्नजातीयानां विभागमाह-

चतुस्त्रिद्व्येकभागाः स्युर्वर्णशोब्राह्मणात्मजाः ।
क्षत्रजास्त्रिद्व्येकभागाविड्जास्तु द्व्येकभागिनः ॥ १२५ ॥

तिस्रोवर्णानुपूर्व्येणेति ब्राह्मणस्य चतस्रः क्षत्रियस्य तिस्रोवैश्यस्य द्वे शूद्रस्यैकेति भार्या दर्शितास्तत्र ब्राह्मणात्मजाब्राह्मणोत्पन्नावर्णशः वर्णशब्देन ब्राह्मणादिवर्णाः स्त्रियउच्यन्ते संख्यैकवचनाच्च वीप्सायामित्यधिकरणकारकादेकवचनाद्वीप्सायां शस् । अतश्च वर्णेवर्णे ब्राह्मणोत्पन्नायथाक्रमं चतुस्त्रिद्व्येकभागाः स्युर्भवेयुः । एतदुक्तं भवति । ब्राह्मणेन ब्राह्मण्यामुत्पन्नाएकैकशतुश्चरश्चतुरोभागाँल्लभन्ते । तेनैव क्षत्रियायामुत्पन्नाः प्रत्येकं त्रींस्त्रीन् भागान् लभन्ते । वैश्यायां द्वौ द्वौ शूद्रायामेकमेकमिति । क्षत्रजाः क्षत्रियेणोत्पन्नाः वर्णशः इत्यनुवर्तते । यथाक्रमं त्रिद्व्येकभागाः क्षत्रियेण क्षत्रियायामुत्पन्नः प्रत्येकं त्रीन् त्रीन् भागान् लभन्ते । वैश्यायां द्वौ द्वौ शूद्रायामेकमेकम् । विड्जाःवैश्येनोत्पन्नाः अत्रापि वर्णशइत्यनुवर्तते । यथाक्रमं द्व्येकभागिनः वैश्येन वैश्यायामुत्पन्नाःप्रत्येकं द्वौ द्वौ भागौ लभन्ते । शूद्रायामेकमेकम् । शूद्रस्यैकैव भार्येति भिन्नजातीयपुत्राभावात्तत्पुत्राणां पूर्वोक्तएव विभागः।यद्यपि चतुस्त्रिद्व्येकभागाइत्यविशेषेणोक्तं तथापि प्रतिग्रहप्राप्तभूव्यतिरिक्तविषयमिदं द्रष्टव्यम् । यतः स्मरन्ति । न प्रतिग्रहभूर्देया क्षत्रियादिसुताय वै । यद्यप्येषां पिता दद्यान्मृते विप्रासुतोहरेदिति।प्रतिग्रहग्रहणात्क्रयादिना लब्धा भूःक्षत्रियादिसुतानामपि भवत्येव । शूद्रापुत्रस्य विशेषप्रतिषेधाच्च । शूद्र्यां द्विजातिभिर्जातोन भूमेर्भागमर्हतीति यदि क्रयादिप्राप्ता भूः क्षत्रियादिसुतानां न भवेत्तदा शूद्रापुत्रस्य विशेषप्रतिषेधोनोपपद्यते । यत्पुनः (मनुः) ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्रापुत्रोन रिक्थभाक् । यदेवास्य पिता दद्यात्तदेवास्य धनं भवेदिति । तदपि जीवता पित्रा यदि शूद्रापुत्राय किमपि प्रदत्तं स्यात्तद्विषयम् । यदा तु प्रसाददानं नास्ति तदैकांशभागित्यविरुद्धम् ॥ १२५ ॥

सर्वविभागशेषं किञ्चिदुच्यते-

अन्योन्यापहृतं द्रव्यं विभक्ते यत्तु दृश्यते ।
तत्पुनस्ते समैरंशैर्विभजेरन्निति स्थितिः ॥ १२६ ॥

परस्परापहृतं समुदायद्रव्यं विभागकाले वा ज्ञातं विभक्ते पितृधने यद्दृश्यते तत्समैरंशैर्विभजेरन्नित्येवं स्थितिः शास्त्रमर्यादा ।अत्र समैरंशैरिति वदता उद्धारविभागोनिषिद्धः । विभजेरन्निति वदता येन दृश्यते तेनैव न ग्राह्यमिति दर्शितम् । एवं च वचनस्यार्थवत्त्वान्न समुदायद्रव्यापहारे दोषाभावपरत्वम्।ननु मनुना ज्येष्ठस्यैव समुदायद्रव्यापहारे दोषोदर्शितो न कनीयसाम्।योज्येष्ठोविनिकुर्वीत लोभाद्भ्रातॄन्यवीयसः।सज्येष्ठः स्यादभागश्च नियन्तव्यश्च राजभिरिति वचनात् । नैतत् यतः संभावितस्वातन्त्र्यस्य पितृस्थानीयस्य ज्येष्ठस्यापि दोषं वदता ज्येष्ठपरतन्त्राणां कनीयसां पुत्रस्थानीयानां दण्डापूपिकनीत्या सुतरां दोषोदर्शित एव । तथा चाविशेषेणैव दोषः श्रूयते । गौतमः । योवै भागिनं भागान्नुदतेचयते एवैनं सयदि चैनं न चयतेऽथ पुत्रमथ पौत्रं चयत इति । योभागिनं भागार्हं भागान्नुदते भागादपाकरोति भागं तस्मै न प्रयच्छति सभागानुन्न एनं नोत्तारं चयते नाशयति दोषिणं करोति । यदि तं न नाशयति तदा तस्य पुत्रं पौत्रं वा नाशयतीति ज्येष्ठविशेषमन्त-

रेणव साधारणद्रव्यापहारिणोदोषः श्रुतः । अथ साधारणं द्रव्यामात्मनोऽपि स्वं भवतीति स्वबुद्धया गृह्यमाणं न दोषमावहतीति मतम् । तदसत् । स्वबुद्धया गृहीतेऽपि वर्जनीयतया परस्वमपि गृहीतमेवेति निषेधानुप्रवेशाद्दोषमावहत्येव । यथा मौद्गे चरौ विपन्ने सदृशतया माषेषु गृह्यमाणेषु अयज्ञिया वै माषा इति निषेधो न प्रविशति । मुद्गावयवबुद्धया गृह्यमाणत्वादिति पूर्वपक्षिणोक्ते मुद्गावयवेषु गृह्यमाणेषु अवर्जनीयतया माषावयवागृहीतएवेति निषेधः प्रविशत्येवेति राद्धान्तिनोक्तम् । तस्माद्वचनतोन्यायतश्च साधारणद्रव्यापहारे दोषोऽस्त्येवेति सिद्धम् ॥ १२६ ॥

द्व्यामुष्यायणस्य भागविशेषं दर्शयंस्तस्य स्वरूपमाह–

अपुत्रेण परक्षेत्रे नियोगोत्पादितः सुतः ।
उभयोरप्यसौ रिक्थी पिण्डदाता च धर्मतः ॥ १२७ ॥

अपुत्रां गुर्वनुज्ञात इत्याद्युक्तविधिना अपुत्रेण देवरादिना परक्षेत्रे परभार्यायां गुरुनियोगेनोत्पादितःपुत्र उभयोर्बीजिक्षेत्रिणोरसौ रिक्थी रिक्थहारी पिण्डदाता च धर्मत इत्यस्यार्थः । यदासौ नियुक्तोदेवरादिः स्वयमप्यपुत्रोऽपुत्रस्य क्षेत्रे स्वपरपुत्रार्थं प्रवृत्तोयं जनयति साद्विपितृकोद्व्यामुष्यायणोद्वयोरपि रिक्थहारी पिण्डदाता च । यदा तु नियुक्तः पुत्रवान् केवलं क्षेत्रिणः पुत्रार्थं प्रयतते तदा तदुत्पन्नः क्षेत्रिण एव पुत्रोभवतीति न बीजिनः । सच न नियमेन बीजिनोरिक्थहारी पिण्डदोवेति । यथोक्तं मनुना । क्रियाभ्युपगमात्क्षेत्रं बीजार्थं यत्प्रदीयते । तस्येह भागिनौ दृष्टौ बीजी क्षेत्रिकएव चेति । क्रियाभ्युपगमादिति अत्रोत्पन्नमपत्यमावयोरुभयोरपि भवत्विति संविदङ्गीकरणाद्यत्क्षेत्रंक्षेत्रस्वामिना बीजावपनार्थं बीजिने दीयते तत्र तस्मिन्क्षेत्रे उत्पन्नस्यापत्यस्य बीजिक्षेत्रिणौ भागिनौ स्वामिनौ दृष्टौ महर्षिभिः । तथा । (मनुः) फलं त्वनभिसंधाय क्षेत्रिणां बीजिनां तथा । प्रत्यक्षं क्षेत्रिणामर्थो बीजाद्योनिर्बलीयसीति । फलं त्वनभिसंधायेति अत्रोत्पन्नमपत्यमावयोरुभयोरस्त्वित्येवमनभिसंधाय परक्षेत्रे यदपत्यमुत्पाद्यते तदपत्यं क्षेत्रिणएव यतोबीजाद्योनिर्बलीयसीति । गवाश्वादिषु तथा दर्शनात् । अत्रापि नियोगोवाग्दत्ताविषयएव । इतरस्य नियोगस्य मनुना निषिद्धत्वात् (मनुः) देवराद्वा सपिण्डाद्वा स्त्रिया सम्यङ्नियुक्तया । प्रजेप्सिताधिगन्तव्या सन्तानस्य परिक्षये । विधवायां नियुक्तस्तु घृताक्तोवाग्यतोनिशि । एकमुत्पादयेत्पुत्रं न द्वितीयं कथञ्चनेत्येवं नियोगमुपन्यस्य [मनु]ः स्वयमेव निषेधति । नान्यस्मिन्विधवा नारी नियोक्तव्या द्विजातिभिः । अन्यस्मि[न्]हि नियुञ्जाना धर्मं हन्युः सनातनम् । नोद्वाहिकेषु मन्त्रेषु नियोगः कीर्त्यते क्वचित् । न विवाहविधावुक्तं विधवावेदनं पुनः । अयं द्विजैर्हि विद्वद्भिः पशुधर्मोविगर्हितः । मनुष्याणामपि [प्रो]क्तो वेने राज्यं प्रशासति । समहीमखिलां भुञ्जन् राजर्षिप्रवरः पुरा । वर्णानां संकरं चक्रे कामोपहतचेतनः । ततः प्रभृति योमोहात् प्रमीतपतिकां स्त्रियम् । नियोजयत्यपत्यार्थे गर्हन्ते तं हि साधव इति ॥ नच विहितप्रतिषि-

द्धत्वाद्विकल्प इति मन्तव्यम् । नियोक्तृणां निन्दाश्रवणात् । स्त्रीधर्मेषु व्यभिचारस्य बहुदोषश्रवणात् । संयमस्य प्रशस्तत्वाच्च । यथाह मनुरेव । कामं तु क्षपयेद्देहं पुष्पमूलफलैः शुभैः । नतु नामापि गृह्णीयात्पत्यौ प्रेते परस्य त्विति जीवनार्थं पुरुषान्तराश्रयणं प्रतिषिध्यते (मनुः) आसीतामरणात् क्षान्ता नियता ब्रह्मचारिणी । योधर्मएकपत्नीनां कांक्षन्ती तमनुत्तमम् ॥ अनेकानि सहस्राणि कौमारब्रह्मचारिणाम् । दिवं गतानि विप्राणामकृत्वा कुलसंततिम् ॥ मृते भर्तरि साध्वी स्त्री ब्रह्मचर्ये व्यवस्थिता । स्वर्गं गच्छत्यपुत्रापि यथा ते ब्रह्मचारिणः ॥ अपत्यलोभाद्या तु स्त्री भर्तारमतिवर्तते । सेह निन्दामवाप्नोति परलोकाच्च हीयते इति पुत्रार्थमपिपुरुषान्तराश्रयणं निषेधति । तस्माद्विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्प इति न युक्तम् ॥ एवं विवाहसंस्कृतानियोगे प्रतिषिद्धे कस्तर्हि धर्म्योनियोग इत्यतआह । (मनुः) यस्याम्रियेत कन्यायावाचा सत्ये कृते पतिः । तामनेन विधानेन निजोविन्देत देवरः ॥ यथाविध्यभिगम्यैनां शुक्लवस्त्रां शुचिव्रताम् । मिथोभजेताप्रसवात्सकृत्सकृदृतावृतौ इति ॥ यस्मै वाग्दत्ता कन्या सप्रतिग्रहमन्तरेणैव तस्याः पतिरित्यस्मादेव वचनादवगम्यते तस्मिन्प्रेते देवरस्तस्य ज्येष्ठः कनिष्ठो वा निजः सोदरोविन्देत परिणयेत् । यथाविधि यथाशास्त्रमधिगम्य परिणीय अनेन विधानेन घृताभ्यङ्गवाङ्नियमादिना शुक्लवस्त्रां शुचिव्रतां मनोवाक्कायसंयताम् मिथोरहस्यागर्भग्रहणात् प्रत्यृत्वेकवारं गच्छेत् । अयं च विवाहोवाचनिकोघृताभ्यङ्गादि नियमवन्नियुक्ताभिगमनाङ्गमिति न देवरस्य भार्यात्वमापादयति । अतस्तदुत्पन्नमपत्यं क्षेत्रस्वामिनएव भवति । न देवरस्य । संविदातूभयोरपि ॥ १२७ ॥

समानासमानजातीयानां पुत्राणां विभागक्लृप्तिरुक्ता अधुना मुख्यगौणपुत्राणां दायग्रहणव्यवस्थां दर्शयिष्यन् तेषां स्वरूपं तावदाह-

औरसो धर्मपत्नीजस्तत्समः पुत्रिकासुतः ।
क्षेत्रजः क्षेत्रजातस्तु सगोत्रेणेतरेण वा ॥ १२८ ॥
गृहे प्रच्छन्न उत्पन्नो गूढजस्तु सुतः स्मृतः ।
कानीनः कन्यकाजातो मातामहसुतो मतः ॥ १२९ ॥
अक्षतायां क्षतायां वा जातः पौनर्भवः सुतः ।
दद्यान्माता पिता वा यं स पुत्रो दत्तको भवेत् ॥ १३० ॥
क्रीतश्च ताभ्यां विक्रीतः कृत्रिमः स्यात्स्वयंकृतः ।
दत्तात्मा तु स्वयंदत्तो गर्भे भिन्नः सहोढजः ॥ १३१ ॥
उत्सृष्टो गृह्यते यस्तु सोऽपविद्धो भवेत्सुतः ।

उरसोजातऔरसः पुत्रः सच धर्मपत्नीजः सवर्णा धर्मविवाहोढा धर्मपत्नी तस्यां जात औरसःपुत्रोमुख्यः। तत्समः पुत्रिकासुतः तत्समऔरससमः। पुत्रिकायाः सुतः पुत्रिकासुतः। अतएवौरससमः। यथाह वसिष्ठः। अभ्रातृकां प्रदास्यामि तुभ्यं कन्यामलंकृताम्। अस्यां यो जायते पुत्रः समे पुत्रोभवेदितीति। अथवा पुत्रिकैव सुतः पुत्रिकासुतः सोऽप्यौरससमएव पित्रवयवानामल्पत्वात्। मात्रवयवानां बाहुल्याच्च। यथाह वसिष्ठः। द्वितीयः पुत्रिकैवेति। द्वितीयः पुत्रः पुत्रिकैवेत्यर्थः॥ द्व्यामुष्यायणस्तु जनकस्यौरसादपकृष्टोऽन्यक्षेत्रोत्पन्नत्वात्। क्षेत्रजः क्षेत्रजातस्तु सगोत्रेणेतरेण वा।इतरेणासपिण्डेन देवरेण वोत्पन्नः पुत्रः क्षेत्रजः॥ १२८॥

गूढजः पुत्रोभर्तृगृहे प्रच्छन्नउत्पन्नोहीनाधिकजातीयपुरुषजत्वपरिहारेण पुरुषविशेषजत्वनिश्चयाभावेऽपि सवर्णजत्वनिश्चये सति बोद्धव्यः। कानीनस्तु कन्यकायामुत्पन्नः पूर्ववत्सवर्णात्समातामहस्य पुत्रः। यद्यनूढा सा भवेत्तथा पितृगृहएव संस्थिता। अथोढा तदा वोढुरेव पुत्रः। यथाह मनुः। पितृवेश्मनि कन्या तु यं पुत्रं जनयेद्रहः। तं कानीनं वदेन्नाम्ना वोढुः कन्यासमुद्भवमिति॥ १२९॥

पौनर्भवस्तु पुत्रोऽक्षतायां क्षतायां वा पुनर्भ्वां सवर्णादुत्पन्नः। मात्रा भर्त्रनुज्ञया प्रोषिते प्रेते वा भर्तरि पित्रा वोभाभ्यां वा सवर्णाय यस्मै दीयते सतस्य दत्तकः पुत्रः। यथाह मानुः। माता पिता वा दद्यातां यमद्भिः पुत्रमापदि।सदृशं प्रीतिसंयुक्तं सज्ञेयोदत्रिमः सुत इति। आपद्ग्रहणादनापदि न देयः। दातुरयं प्रतिषेधः। तथा एकपुत्रो न देयः। न त्वेवैकं पुत्रं दद्यात् प्रतिगृह्णीयाद्वेति वसिष्ठस्मरणात्। तथानेकपुत्रसद्भावेऽपि ज्येष्ठो न देयः। ज्येष्ठेन जातमात्रेण पुत्री भवति मानव इति। तस्यैव पुत्रकार्यकरणे मुख्यत्वात्। पुत्रप्रतिग्रहप्रकारश्च पुत्रं प्रतिग्रहीष्यन्बधूनाहूय राजनि चावेद्य निवेशनमध्ये व्याहृतिभिर्हुत्वा अदूरबान्धवं बन्धुसन्निकृष्टएव प्रतिगृह्णीयादिति वसिष्ठेनोक्तः। अदूरबान्धवमित्यात्यन्तदेशभाषाविप्रकृष्टस्य प्रतिषेधः। एवं क्रीतस्वयंदत्तकृत्रिमेष्वपि योजनीयम्। समानन्यायत्वात्॥ १३०॥

क्रीतस्तु पुत्रस्ताभ्यां मातापितृभ्यां मात्रा पित्रा वा विक्रीतः पूर्ववत् तथैकं ज्येष्ठं च पुत्रं वर्जयित्वा आपदि सवर्णइत्येव। यत्तु मनुनोक्तम्। (अ. ९ श्लो. १७४) क्रीणीयाद्यस्त्वपत्यार्थं मातापित्रोर्यमन्तिकात्।सक्रीतकः सुतस्तस्य सदृशो सदृशोऽपि वेति।तद्गुणैः सदृशोऽसदृशोवेति व्याख्येयम्। न जात्या। सजातीयेष्वयं प्रोक्त इत्युपसंहारात्। कृत्रिमः स्यात्स्वयंकृतः। कृत्रिमस्तु पुत्रः स्वयं पुत्रार्थिना धनक्षेत्रप्रदर्शनादिप्रलोभनैव पुत्रीकृतोमातापितृविहीनस्तत्सद्भावे तत्परतंत्रत्वात्। दत्तात्मा तु पुत्रोयोमातापितृविहीनस्ताभ्यां त्यक्तो वा तवाहं पुत्रोभवामीति स्वयं दत्तत्वमुपगतः।सहोढजस्तु गर्भे स्थितोगार्भिण्यां प्ररिणीतायां यः परिणीतः सवोढुः पुत्रः॥१३१॥ अपविद्धोमातापितृभ्यामुत्सृष्टो योगृह्यते सगृहीतुः पुत्रः। सर्वत्र सवर्णइत्येव॥

एवं मुख्यामुख्यपुत्राननुक्रम्यैतेषां दायग्रहणे क्रममाह-

पिण्डदोंऽशहरश्चैषां पूर्वाभावे परः परः ॥ १३२ ॥

एतेषां पूर्वोक्तानां पुत्राणां द्वादशानां पूर्वस्य पूर्वस्याभावे उत्तरः उत्तरः पिण्डदः श्राद्धदोंऽशहरोधनहरोवेदितव्यः । औरसपौत्रिकेयसमवाये औरसस्यैव धनग्रहणे प्राप्ते मनुरपवादमाह । पुत्रिकायां कृतायां तु यदि पुत्रोऽनुजायते । समस्तत्र विभागः स्यात् ज्येष्ठता नास्ति हि स्त्रिया इति । तथा अन्येषामपि पूर्वस्मिन् पूर्वस्मिन् सत्यप्युत्तरेषां पुत्राणां चतुर्थांशभागित्वमुक्तं वसिष्ठेन । तस्मिंश्चेत्प्रतिगृहीते औरस उत्पद्येत चतुर्थभाग भागी स्यात् दत्तक इति । दत्तकग्रहणं क्रीतकृत्रिमादीनां प्रदर्शनार्थम् । पुत्रीकरणाविशेषात् । तथाच कात्यायनः । उत्पन्ने त्वौरसे पुत्रे चतुर्थांशहराः सुताः । सवर्णा असवर्णास्तु ग्रासाच्छादनभाजना इति । सवर्णा दत्तकक्षेत्रजादयस्ते सत्यौरसे चतुर्थांशहराः । असवर्णाः कानीनिगूढोत्पन्नासहोढजपौनर्भवास्ते त्वौरसे सति न चतुर्थांशहराः किंतु ग्रासाच्छादनभाजनाः । यदपि विष्णुवचनम् । अप्रशस्तास्तु कानीनगूढोत्पन्नसहोढजाः । पौनर्भवश्च नैवेते पिण्डरिक्थांशभागिन इति । तदप्यौरसे सति चतुर्थांशनिषेधपरमेव । औरसाद्यभावेतु कानीनादीनामपि सकलपित्र्यधनग्रहणमस्त्येव । पूर्वाभावे परः पर इति वचनात् ॥ यदपि मनुवचनम् एकएवौरसः पुत्रः पित्र्यस्य वसुनः प्रभुः । शेषाणामानृशंस्यार्थं प्रदद्यात्तु प्रजीवनमिति तदपि दत्तकादीनामौरसप्रतिकूलत्व निर्गुणत्वे च वेदितव्यम् । तत्र क्षेत्रजस्य विशेषो दर्शितस्तेनैव । षष्ठं तु क्षेत्रजस्यांशं प्रदद्यात्पैतृकाद्धनात् । औरसोविभजन् दायं पित्र्यं पञ्चममेव वेति । प्रतिकूलत्वनिर्गुणत्वसमुच्चये षष्ठमंशम् । एकतरसद्भावे पञ्चममिति विवेक्तव्यम् ॥ यदपि मनुना पुत्राणां षट्कद्वयमुपन्यस्य पूर्वषट्कस्य दायादबान्धवत्वमुक्तं उत्तरषट्कस्यादायादबान्धवत्वमुक्तम् । औरसः क्षेत्रजश्चैव दत्तः कृत्रिमएव च । गूढोत्पन्नोऽपविद्धश्च दायादाबान्धवाश्च षट् ॥ कानीनश्च सहोढश्च क्रीतः पौनर्भवस्तथा । स्वयंदत्तश्च शौद्रश्च षडदायादबान्धवा इति । तदपि स्वपितृसपिण्डसमानोदकानां सन्निहितरिक्थहरान्तराभावे पूर्वषट्कस्य तद्रिक्थहरत्वमुत्तरषट्कस्य तु तन्नास्ति । बान्धवत्वं पुनःसमानगोत्रत्वेन सपिण्डत्वेन चोदकप्रदानादिकार्यकरत्वं वर्गद्वयस्यापि सममेवेति व्याख्येयम् ॥ गोत्ररिक्थे जनयितुर्न भजेद्दत्रिमः सुतः । गोत्ररिक्थानुगः पिण्डोव्यपैति ददतः स्वधेत्यत्रदत्रिमग्रहणस्य पुत्रप्रतिनिधिप्रदर्शनार्थत्वात् । पितृधनहारित्वं तु पूर्वस्य पूर्वस्याभावे सर्वेषामविशिष्ट (मनुः) न भ्रातरोन पितरः पुत्रारिक्थहराः पितुरित्यौरसव्यतिरिक्तानां पुत्रप्रतिनिधीनां सर्वेषां रिक्थहारित्वप्रतिपादनपरत्वात् । औरसस्य तु (मनुः) एकएवौरसः पुत्रः पित्र्यस्य वसुनःप्रभुरित्यनेनैव रिक्थभाक्त्वस्योक्तत्वात् । दायादशब्दस्य दायादानपि दापयेदित्यादौ पुत्रव्यतिरिक्तरिक्थभाग्विषयत्वेन प्रसिद्धत्वाच्च । वासिष्ठादिषु वर्गद्वयेपिकस्यचिद्व्यत्ययेन पाठो गुणवदगुणवद्विषयोवेदितव्यः । गौतमीये तु पौत्रिकेयस्य दशमत्वेन पाठोविजातीयवि-

षयः । तस्मात्स्थितमेतत्पूर्वपूर्वाभावे परःपरांशभागिति ॥ यत्तु । भ्रातॄणामेकजातानामेक श्चेत्पुत्रवान् भवेत् । सर्वे ते तेन पुत्रेण पुत्रिणोमनुरब्रवीदिति । तदपि भ्रातृपुत्रस्य पुत्रीकरणसंभवेऽन्येषां पुत्रीकरण निषेधार्थम् । न पुनः पुत्रत्वप्रतिपादनाय । तत्सुता गोत्रजाबन्धुरित्यनेन विरोधात् ॥ १३२ ॥

इदानीमुक्तोपसंहारव्याजेन तत्रैव नियममाह–

सजातीयेष्वयं प्रोक्तस्तनयेषु मया विधिः ।

समानजातीयेष्वेव पुत्रेषु अयं पूर्वभावे परः परइत्युक्तोविधिः न भिन्नजातीयेषु । तत्र च कानीनगूढोत्पन्नसहोढजपौनर्भवाणां सवर्णत्वं जनकद्वारेण न स्वरूपेण । तेषां वर्णजातिलक्षणाभावस्योक्तवात् । तथानुलोमजानां मूर्धावसिक्तादीनामौरसंप्वन्तर्भावात्तेषामप्यभावेक्षेत्रजादीनां दायहरत्वं बोद्धव्यम् । शूद्रापुत्रस्त्वौरसोऽपि कृत्स्नं भागमन्याभावेऽपि न लभते । यथाह मनुः । यद्यपि स्यात्तु सत्पुत्रोयद्यपुत्रोऽपि वा भवेत् । नाधिकं दशमाद्दद्याच्छूद्रापुत्राय धर्मत इति । यदि सत्पुत्रोविद्यमानद्विजातिपुत्रोयद्यपुत्रोऽविद्यमान द्विजातिपुत्रोवा स्यात्तस्मिन्मृते क्षेत्रजादिर्वान्योवाऽसपिण्डः शूद्रापुत्राय तद्धनाद्दशमांशादधिकं न दद्यादित्यस्मादेव क्षत्रियावैश्यापुत्रयोः सवर्णापुत्राभावे सकलधनग्रहणं गम्यते ।

अधुना शूद्रधनविभागे विशेषमाह–

जातोऽपि दास्यां शूद्रेण कामतोंऽशहरोभवेत् ॥ १३३ ॥
मृते पितरि कुर्युस्तं भ्रातरस्त्वर्धभागिकम् ।
अभ्रातृको हरेत्सर्वं दुहितॄणां सुतादृते ॥ १३४ ॥

शूद्रेण दास्यामुत्पन्नः पुत्रः कामतः पितुरिच्छया भागं लभते । पितुरूर्ध्वं तु यदि परिणीतापुत्राः सन्ति तदा ते भ्रातरस्तं दासीपुत्रं अर्धभागिनं कुर्युः । स्वभागादर्धं दद्युरित्यर्थः । अथ परिणीतापुत्रान सन्ति तदा कृत्स्नं धनं दासीपुत्रोगृह्णीयात् । यदि परिणीतादुहितरस्तत्पुत्रा वा न सन्ति । तत्सद्भावे त्वर्धभागिकएव दासीपुत्रः । अत्र च शूद्रग्रहणाद्द्विजातिना दास्यामुत्पन्नः पितुरिच्छयाप्यंशं न लभते नाप्यर्धं दूरतएव कृत्स्नम् । किंत्वनुकूलश्चेज्जीवनमात्रं लभते ॥ १३३ ॥ १३४ ॥

मुख्यगौणसुतादायं गृह्णन्तीति निरूपितम । तेषामभावे सर्वेषां दायादक्रमउच्यते–

पत्नी दुहितरश्चैव पितरौ भ्रातरस्तथा ।
तत्सुतागोत्रजा बन्धुः शिष्यः सब्रह्मचारिणः ॥ १३५
एषामभावे पूर्वस्य धनभागुत्तरोत्तरः ।
स्वर्यातस्य ह्यपुत्रस्य सर्ववर्णेष्वयं विधिः ॥ १३६ ॥

---

१ प्यसत्पुत्रोपि वा भवेदिति पाठान्तरम् ।

पूर्वोक्ता द्वादशपुत्रा यस्य न सन्ति असावपुत्रः तस्यापुत्रस्य स्वर्यातस्य परलोकं गतस्य धनभाक् धनग्राही एषां पत्न्यादीनामनुक्रान्तानां मध्ये पूर्वस्य पूर्वस्याभावउत्तरउत्तरोधनभागिति संबन्धः । सर्वेषु मूर्धावसिक्तादिषु अनुलोमजेषु प्रतिलोमजेषु वर्णेषु च ब्राह्मणादिषु अयं दायग्रहणविधिर्दायग्रहणक्रमोवेदितव्यः । तत्र प्रथमं पत्नी धनभाक् । प विवाहसंस्कृता । पत्युर्नोयज्ञसंयोग इति स्मरणात् । एकवचनं च जात्यभिप्रायेण । अतश्च बह्वचश्चेत्सजातीयाविजातीयाश्च यथांशं विभज्य धनं गृह्णन्ति । यथा वृद्धमनुरपि। पत्न्या समग्रधनसंबन्धं वक्ति । अपुत्राशयनं भर्तुः पालयन्ती व्रते स्थिता । पत्न्येव दद्यात्तत्पिंडं कृत्स्नमंशं लभेत चेति । बृहद्विष्णुरपि । अपुत्रधनं पत्न्यभिगामि तदभावे दुहितृगामि तदभावे पितृगामि तदभावे मातृगामीति । कात्यायनोऽपि । पत्नी पत्युर्धनहरी या स्याद्व्यभिचारिणी । तदभावे तु दुहिता यद्यनूढा भवेत्तदेति । तथा । अपुत्रस्यार्यकुलजा पत्नी दुहितरोऽपि वा । तदभावे पिता माता भ्राता पुत्राश्च कीर्तिता इति । बृहस्पतिरपि । कुल्येषु विद्यमानेषु पितृभ्रातृसनाभिषु । असुतस्य प्रमीतस्यपत्नी तद्भागहारिणी। एतद्विरुद्धानीव वाक्यानि लक्ष्यन्ते । भ्रातॄणामप्रजाः प्रेयात् कश्चिच्चेत्प्रव्रजेत वा । विभजेरन् धनं तस्य शेषास्ते स्त्रीधनं विना॥ भरणं चास्य कुर्वीरन्स्त्रीणामाजीवनक्षयात् । रक्षन्ति शय्यां भर्तुश्चेदाच्छिन्द्युरितरासु त्विति पत्नीसद्भावेपि भ्रातॄणां धनग्रहणं पत्नीनां च भरणमात्रं नारदेनोक्तम् । मनुना तु। पिता हरेदपुत्रस्य रिक्थं भ्रातरएव वेत्यपुत्रस्य धनं पितुर्भ्रातुर्वेति दर्शितम् । यथा । अनपत्यस्य पुत्रस्य माता दायमवाप्नुयात् । मातर्यपि च वृत्तायां पितुर्माता हरेद्धनमिति मातुः पितामह्याश्च धनसंबन्धोदर्शितः । शंखेनापि । स्वर्यातस्य ह्यपुत्रस्य भ्रातृगामि द्रव्यं तदभावे पितरौ हरेयातां ज्येष्ठा वा पत्नीति । भ्रातॄणां पित्रोर्ज्येष्ठायाश्च पत्न्याः क्रमेण धनसंबन्धोदर्शितः । कात्यायनेनापि। विभक्ते संस्थिते द्रव्यं पुत्राभावे पिता हरेत् । भ्राता वा जननी वाथ माता वा तत्पितुः क्रमादित्येवमादीनां विरुद्धार्थानां वाक्यानां योगीश्वरेण व्यवस्था दर्शिता । पत्नी गृह्णीयादित्येतद्वचनजातं विभक्तभ्रातृस्त्रीविषयम्। सा च यदि नियोगार्थिनी भवति। कुतएतत् नियोगसव्यपेक्षायाः पत्न्याधनहरणं न स्वतन्त्राया इति । पिता हरेदपुत्रस्येत्यादिवचनात्तत्र व्यवस्थाकारणं वक्तव्यम्। नान्यद्व्यवस्थाकारणमस्तीति । गौतमवचनाच्च। पिण्डगोत्रर्षिसंबन्धारिक्थं भजेरन् स्त्री वानपत्यस्य बीजं लिप्सेतेति । अस्यार्थः । पिण्डगोत्रर्षिसंबन्धा अनपत्यस्य रिक्थं भजेरन्स्त्री वा रिक्थं भजेत् । यदि बीजं लिप्सेतेति । मनुरपि। धनं योबिभृयाद्भ्रातुर्मृतस्य स्त्रियमेव वा । सोऽपत्यं भ्रातुरुत्पाद्य दद्यात्तस्यैव तद्धनमिति । अनेनैतद्दर्शयति । विभक्तधनेऽपि भ्रातर्युपरतेऽपत्यद्वारेणैव पत्न्या धनसंबन्धो नान्यथेति ।तथाऽविभक्तधनेऽपि । (मनुः) कनीयान् ज्येष्ठभार्यायां पुत्रमुत्पादयेद्यादि । समस्तत्र विभागः स्यादिति धर्मोव्यवस्थित इति । तथा वसिष्ठोऽपि । रिक्थलोभान्नास्ति नियोग इति। रिक्थलोभान्नियोगं प्रतिषेधन् नियोगद्वारकएव पत्न्या धनसंबन्धोनान्यथेति दर्शयति। नियोगाभावे तु पत्न्या भरणमात्रमेव नारदवचनात्। भरणं चास्य

कुर्वीरन्स्त्रीणामाजीवनक्षयादिति । योगीश्वरेणापि किल वक्ष्यते। अपुत्रायोषितश्चैषांभर्तव्याः साधुवृत्तयः । निर्वास्याव्यभिचारिण्यः प्रतिकूलास्तथैव चेति । अपिच । द्विजातिधनस्य यज्ञार्थत्वात्स्त्रीणां च यज्ञेऽनधिकाराद्धनग्रहणमयुक्तम् । तथा च केनापि स्मृतम् । यज्ञार्थं द्रव्यमुत्पन्नं तत्रानधिकृतास्तु ये । अरिक्थभाजस्ते सर्वे ग्रासाच्छादनभाजनाः।यज्ञार्थं विहितं वित्तं तस्मात्तद्विनियोजयेत् । स्थानेषु धर्मजुष्टेषु न स्त्रीमूर्खविधर्मिष्विति तदनुपपन्नम् । पत्नी दुहितरइत्यत्र नियोगस्याप्रतीतेरप्रस्तुतत्वाच्च। अपिच इदमत्र वक्तव्यम् । पत्न्या धन ग्रहणे नियोगो वा निमित्तं तदुत्पन्नमपत्यं वा । तत्र नियोगस्यैव निमित्तत्वे अनुत्पादित-पुत्राया अपि धनसंबन्धः प्राप्नोति । उत्पन्नस्य च पुत्रस्य धनसंबन्धो न प्राप्नोति अथ तदपत्यस्यैव निमित्तत्वं तथा सति पुत्रस्यैव धनसंबन्धात्पत्नीति नारब्धव्यम् ॥ अथ स्त्रीणां पतिद्वारको धनसंबन्धः पुत्रद्वारकोवा नान्यथेति मतं तदप्यसत् । (मनुः) अध्य-ग्न्यध्याव हनिकं दत्तं च प्रीतिकर्मणि । भ्रातृमातृपितृप्राप्तं षड्विधं स्त्रीधनं स्मृतमित्यादि-विरोधात् । किंच । सर्वपुत्राभावे पत्नी दुहितरइत्यारब्धं तत्र नियुक्ताया धनसंबन्धं वदता क्षेत्रजस्यैव धनसंबन्धउक्तोभवति स च प्रागेवाभिहितइत्यपुत्रप्रकरणे । पत्नीति नारब्धव्यम् । अथ पिण्डगोत्रर्षिसंबन्धारिक्थं भजेरन् स्त्री वानपत्यस्य बीजं लिप्सेतेति गौतमवचनान्नियुक्तायाधनसंबन्धाइति तदप्यसत् । नहि यदि बीजं लिप्सेत तदानपत्यस्य स्त्री धनं गृह्णीयादित्ययमर्थोऽस्मात्प्रतीयते । किन्त्वनपत्यस्य धनं पिण्डगोत्रर्षिसंबन्धाभजेरं स्त्री वा सा स्त्री बीजं वा लिप्सेत संयता वा भवेदिति तस्याधर्मान्तरोपदेशः । वाश-ब्दस्य पक्षान्तरवचनत्वेन यद्यर्थाप्रतीतेः । अपिच संयतायाएव धनग्रहणं युक्तम् । न नियुक्तायाः स्मृतिलोकनिन्दितायाः । अपुत्रा शयनं भर्तुः पालयन्ती व्रते स्थिता ।पत्न्ये व दद्यात्तत्पिण्डं कृत्स्नमंशं लभेत चेति संयताया एव धनग्रहणमुक्तम् । तथा नियोगश्च निंदितोमनुना । नान्यस्मिन्विधवा नारी नियोक्तव्याद्विजातिभिः।अन्यस्मिन् हिनियुञ्जाना धर्मं हन्युः सनातनमित्यादिना । यत्तु वसिष्ठवचनम् । रिक्थलोभान्नास्ति नियोग इति। तदविभक्ते संसृष्टिनि वा भर्तरि प्रेते तस्या धनसंबन्धोनास्तीति स्वापत्यस्यधनसंब-न्धार्थं नियोगोन कर्तव्य इति व्याख्येयम् । यदपि नारदवचनम् । भरणं चास्य कुर्वीरन् स्त्रीणामाजीवनक्षयादिति । तदपि संसृष्टानां तु योभागस्तेषामेव सइष्यत इति। संसृष्टानां प्रस्तुतत्वात्तत्स्त्रीणामनपत्यानां भरणमात्रप्रतिपादनपरम् । न च भ्रातॄणामप्रजाः प्रेयादित्येतस्य संसृष्टिविषयत्वे संसृष्टानां तु योभाग इत्यनेन पौनरुक्त्यमाशङ्कनीयम्।यतः पूर्वोक्तविवरणे स्त्रीधनस्याविभाज्यत्वं तत्स्त्रीणां च भरणमात्रं विधीयते । यदप्यपुत्रायोषि-तश्चैषामित्यादिवचनं तत् क्लीबादिस्त्रीविषयमिति वक्ष्यते । यत्तु द्विजातिधनस्य यज्ञार्थत्वा-त्स्त्रीणां च यज्ञेऽनधिकाराच्च धनग्रहणमयुक्तमिति तदसत् । सर्वस्य द्रव्यजातस्य यज्ञार्थत्वे-दानहोमाद्यसिद्धेः । अथ यज्ञशब्दस्य धर्मोपलक्षणत्वात् दानहोमादीनामपि धर्मत्वात्तदर्थ-त्वमविरुद्धमिति मतम् । एवं तर्ह्यर्थकामयोर्धनसाध्ययोरसिद्धिरेव स्यात् । तथा सति

धर्ममर्थं च कामं च यथाशक्ति न हापयेत् । तथा । न पूर्वाह्णमध्यन्दिनापराह्णानफलान् कुर्याद्यथाशक्ति धर्मार्थकामेभ्यः । तथा । न तथैतानि शक्यन्ते संनियन्तुमसेवयेत्यादि-याज्ञवल्क्यगौतममनुवचनविरोधः । अपिच धनस्य यज्ञार्थत्वे हिरण्यं धार्यमिति हिरण्यसाधारणस्य क्रत्वर्थतानिराकरणेन पुरुषार्थत्वमुक्तं तत्प्रत्युद्धृतं स्यात । किंच । यज्ञशब्दस्य धर्मोपलक्षणपरत्वे स्त्रीणामपि पूर्तधर्माधिकाराद्धनग्रहणं युक्ततरम् । यत्तु पारतन्त्र्यवचनम् न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हतीत्यादि । तदस्तु पारतन्त्र्यं धनस्वीकारे तु कोविरोधः । कथं तर्हि यज्ञार्थं द्रव्यमुत्पन्नमित्यादिवचनम् । उच्यते । यज्ञार्थमेवार्जितं यद्धनं तद्यज्ञएव नियोक्तव्यं पुत्रादिभिरपीत्येवंपरंतत् । यज्ञार्थं लब्धमददद्भासः काकोपि वा भवेदिति दोषश्रवणस्य पुत्रादिष्वप्यविशेषात् । यदपि कात्यायनेनोक्तम् । अदायिकं राजगामि योषिद्भृत्यौर्ध्वदेहिकम् । अपास्य श्रोत्रियद्रव्यं श्रोत्रियेभ्यस्तदर्पयेदिति । अदायिकं दायादरहितं यद्धनं तद्राजगामि राज्ञो भवति योषिद्भृत्यौर्ध्वदेहिकमपास्य तत्स्त्रीणामशनाच्छादनोपयुक्तं और्ध्वदेहिकं धनिनः श्राद्धाद्युपयुक्तं चापास्य परिहृत्य राजगामि भवतीति संबन्धः । अस्यापवादः । श्रोत्रियद्रव्यं च योषिद्भृत्यौर्ध्वदेहिकमपास्य श्रोत्रियायोपपादयेदिति एतदप्यवरुद्धस्त्रीविषयम् । योषिद्ग्रहणात् । नारदवचनं च । अन्यत्र ब्राह्मणात्किंतु राजा धर्मपरायणः । तत्स्त्रीणां जीवनं दद्यादेषदायविधिः स्मृत इत्यवरुद्धस्त्रीविषयमेव । स्त्रीशब्दग्रहणात् । इह तु पत्नीशब्दादूढायाः संयतायाधनग्रहणमविरुद्धम् । तस्माद्विभक्तासंसृष्टिन्यपुत्रे स्वर्याते पत्नी धनं प्रथमं गृह्णातीत्ययमर्थः सिद्धोभवतीति । विभागस्योक्तत्वात्संसृष्टिनां वक्ष्यमाणत्वात् । एतेनाल्पधनविषयत्वं श्रीकरादिभिरुक्तं निरस्तं वेदितव्यम् । तथा हौरसेषु पुत्रेषु सत्स्वपि जीवद्विभागे अजीवद्विभागे च पत्न्याः पुत्रसमांशग्रहणमुक्तम् । यदि कुर्यात्समानंशान् पत्न्यः कार्याः समांशिकाः । पितुरूर्ध्वं विभजतां माताप्यंशं समं हरेदिति च । तथासत्यपुत्रस्य स्वर्यातस्य धनं पत्नी भरणादतिरिक्तं न लभत इति व्यामोहमात्रम् । अथ पत्न्यः कार्याः समांशिका इत्यत्र माताप्यंशं समं हरेदित्यत्र च जीवनोपयुक्तमेव धनं स्त्रीहरतीति मतं तदसत् । अंशशब्दस्य समशब्दस्य चानर्थक्यप्रसङ्गात् । स्यान्मतम् । बहुधने जीवनोपयुक्तं धनं गृह्णाति अल्पे तु पुत्रांशसमांशं गृह्णातीति तच्च न । विधिवैषम्यप्रसङ्गात् । तथाहि । पत्न्यः कार्याः समांशिकाः । माताप्यंशं समं हरेदिति च बहुधने जीवनमात्रोपयुक्तम् । वाक्यान्तरमपेक्ष्य प्रतिपादयति अल्पधने तु पुत्रांशसममंशं प्रतिपादयतीति ॥ तथा च तार्तीयेषु द्वयोः प्रणयन्तीत्यत्र पूर्वपक्षिणा सौमिकप्रणयनातिदेशे हेतुत्वेन वैश्वदेवे उत्तरवेदिमुपकिरन्ति न शुनासीरीये इत्युत्तरवेदिप्रतिषेधे दर्शिते राद्धान्तैकदेशिना न सौमिकप्रणयनातिदेशप्राप्तायाउत्तरवेद्याः प्रथमोत्तमयोः पर्वणोरयं प्रतिषेधः किंतूपात्तं वपन्तीति प्राकरणिकेन वचनेन प्राप्तायाउत्तरवेद्याः प्रतिषेधोऽयमित्यभिहिते पुनः पूर्वप-

क्षिणोपान्तं वपन्तीति प्रथमोत्तमयोः पर्वणोः प्रतिषेधमपेक्ष्य पाक्षिकीमुत्तरवेदिं प्रापयति मध्यमयोस्तु निरपेक्षमेव नित्यवदुत्तरवेदिं प्रापयतीति विधिवैषम्यं दर्शितम् । राद्धान्तेऽपि विधिवैषम्यभयात्प्रथमोत्तमयोः पर्वणोरुत्तरवेदिप्रतिषेधोनित्यानुवादोद्वयोः प्रणयन्तीत्यादर्थवादपर्यालोचनयोपान्तं वपन्तीति मध्यमयोरेव वरुणप्रघाससाकमेधपर्वणोरुत्तरवेदिं विधत्तइति दर्शितम् । यदपि मतम् । (मनुः) पिता हरेदपुत्रस्य रिक्थं भ्रातरएव वेति मनुस्मरणात् । तथा स्वर्यातस्य ह्यपुत्रस्य भ्रातृगामि द्रव्यं तदभावे पितरौ हरेयातां ज्येष्ठा वा पत्नीति शंखस्मरणाच्च अपुत्रस्य धनं भ्रातृगामि इति प्राप्तं भरणं चास्य कुर्वीरन्स्त्रीणामाजीवनक्षयादित्यादिवचनाच्च । भरणोपयुक्तं धनं पत्नी लभतइत्यपि स्थितम् । एवं स्थिते बहुधने अपुत्रे स्वर्याते भरणोपयुक्तं पत्नी गृह्णाति शेषं च भ्रातरः। यदा तु पत्नीभरणमात्रोपयुक्तमेव द्रव्यमस्ति ततोन्यूनं वा तदा किं पत्न्येव गृह्णात्युत भ्रातरोऽपीति विरोधे पूर्वबलीयस्त्वज्ञापनार्थं पत्नी दुहितरइत्यारब्धमिति तदप्यत्र भगवानाचार्यो न मृष्यति । यतः । (मनुः) पिता हरेदपुत्रस्य रिक्थं भ्रातरएव वेति विकल्पस्मरणान्नेदं क्रमपरं वचनमपितुधनग्रहणेऽधिकारप्रदर्शनमात्रपरम् । तच्चासत्यपि पत्न्यादिगणे घटतइति व्याचचक्षे । शंखवचनमपि संसृष्टभ्रातृविषयमिति । अपि चाल्पविषयत्वमस्माद्वचनात्प्रकरणाद्वानावगम्यते । धनभागुत्तरोत्तरइत्यस्य च पत्नी दुहितरइति विषयद्वये वाक्यान्तरमपेक्ष्याल्पधनविषयत्वम् । पित्रादिषु तु धनमात्रविषयत्वमिति पूर्वोक्तं विधिवैषम्यं तदवस्थमेवेति यत्किञ्चिदेतत् । यत्तु हारीतवचनम् । विधवा यौवनस्था चेन्नारी भवति कर्कशा । आयुषः क्षपणार्थं तु दातव्यं जीवनं तदेति।तदपि शङ्कितव्यभिचारायाः सकलधनग्रहणनिषेधपरम् । अस्मादेव वचनादशङ्कितव्यभिचारायाः सकलधनग्रहणं गम्यते । एतदेवाभिप्रेत्योक्तं शंखेन । ज्येष्ठा वा पत्नीति । ज्येष्ठा गुणज्येष्ठा अनाशङ्कितव्यभिचारा सा सकलं धनं गृहीत्वान्यां कर्कशामपि मातृवत्पालयतीति सर्वमनवद्यम् । तस्मादपुत्रस्य स्वर्यातस्य विभक्तस्यासंसृष्टिनः परिणीता स्त्री संयता सकलमेव धनं गृह्णातीति स्थितम् । तदभावे दुहितरः । दुहितर इति बहुवचनं समानजातीयानामसमानजातीयानां च समविषमांशप्राप्त्यर्थम् । तथाच कात्यायनः । पत्नी भर्तुर्धनहरी या स्यादव्यभिचारिणी । तदभावे तु दुहिता यद्यनूढा भवेत्तदेति । बृहस्पतिरपि । भर्तुर्धनहरी पत्नी तां विना दुहिता स्मृता । अङ्गादङ्गात्संभवति पुत्रवद्दुहिता नृणाम । तस्मात्पितृधनं त्वन्यः कथं गृह्णीत मानव इति । तत्र चोढानूढासमवायेऽनूढैव गृह्णाति । तदभावे तु दुहिता यद्यनूढा भवेत्तदेति विशेषस्मरणात् । तथा प्रतिष्ठिताप्रतिष्ठितासमवाये अप्रतिष्ठितैव तदभावे प्रतिष्ठिता । स्त्रीधनं दुहितॄणामप्रत्तानामप्रतिष्ठितानां चेति गौतमवचनस्य पितृधनेऽपि समानत्वात् । न चैतत्पुत्रिकाविषयमिति मन्तव्यम् । तत्समः पुत्रिकासुत इति पुत्रिकायास्तत्सुतस्य चौरससमत्वेन पुत्रप्रकरणेऽभिधानात । चशब्दाद्दुहितृभावे दौहित्रोधनभाक् । यथाह विष्णुः । अपुत्रपौत्रसंताने दौहित्रधनमाप्नुयुः । पूर्वेषां तु स्वधाकारे पात्र

दौहित्रिकामता इति ॥ मनुरपि । अकृता वा कृता वापि यं विन्देत्सदृशात्सुतम् । पौत्रीमातामहस्तेन दद्यात्पिण्डं हरेद्धनमिति ॥ तदभावे पितरौमातापितरौ धनभाजौ । यद्यपि युगपदधिकरणवचनतायां द्वन्द्वस्मरणात् तदपवादत्वादेकशेषस्य धनग्रहणे पित्रोः क्रमोन प्रतीयते तथापि विग्रहवाक्ये मातृशब्दस्य पूर्वनिपातातेकशेषभावपक्षे च मातापितराविति मातृशब्दस्य पूर्वं श्रवणात् पाठक्रमादेवार्थक्रमावगमाद्धनसंबन्धेऽपि क्रमापेक्षायां प्रतीतक्रमानुरोधेनैव प्रथमं माता धनभाक् तदभावे पितेति गम्यते । किंच पिता पुत्रान्तरेष्वपि साधारणोमाता तु न साधारणीति प्रत्यासत्त्यतिशयादनन्तरः सपिण्डाद्यस्तस्य तस्य धनं भवेदिति वचनान्मातुरेव प्रथमं धनग्रहणं युक्तम् । न च सपिण्डेष्वेव प्रत्यासत्तिर्नियामिका अपि तु समानोदकादिष्वप्यविशेषेण धनग्रहणे प्राप्ते प्रत्यासत्तिरेव नियामिकेत्यस्मादेव वचनादवगम्यत इति । मातापित्रोर्मातुरेव प्रत्यासत्त्यतिशयाद्धनग्रहणं युक्ततरम् । तदभावे पिता धनभाक् । पित्रभावे भ्रातरोधनभाजः । तथाच मनुः।पिता हरेदपुत्रस्य रिक्थं भ्रातरएव वेति यत्पुनर्धारेश्वरेणोक्तम् । अनपत्यस्य पुत्रस्य माता दायमवाप्नुयात् । मातर्यपि च वृत्तायां पितुर्माता हरेद्धनमिति मनुवचनाज्जीवत्यपि पितरि मातरि वृत्तायां पितुर्माता पितामही धनं हरेन्न पिता । यतः पितृगृहीतं धनं विजातीयेष्वपि पुत्रेषु गच्छति पितामहीगृहीतं तु सजातीयेष्वेव गच्छतीति पितामह्येव गृह्णातीति । एतदप्याचार्योनानुमन्यते । विजातीयपुत्राणामपि धनग्रहणस्योक्तत्वात् । चतुस्त्रिद्व्येकभागाः स्युरित्यादिनेति । यत्पुनरहार्यं ब्राह्मणद्रव्यं राज्ञा नित्यमिति स्थितिरिति मनुस्मरणं तन्नृपाभिप्रायं न तु पुत्राभिप्रायम् । भ्रातृष्वपि सोदराः प्रथमं गृह्णीयुः भिन्नोदराणां मात्रा विप्रकर्षात् । अनन्तरः सपिण्डाद्यस्तस्य तस्य धन भवेदिति स्मरणात्सोदराणामभावे भिन्नोदराधनभाजः भ्रातॄणामप्यभावे तत्पुत्राःपितृक्रमेणधनभाजः । भ्रातृभ्रातृपुत्रसमवाये भ्रातॄणामनधिकारः । भ्रात्रभावे भ्रातृपुत्राणामधिकारवचनात् ॥ यदा त्वपुत्रे भ्रातरि स्वर्याते तद्भ्रातॄणामविशेषेण धनसंबन्धे जाते भ्रातृधनविभागात्प्रागेव यदि कश्चिद्भ्राता मृतस्तदा तत्पुत्राणां पितृतोऽधिकारे प्राप्ते तेषां भ्रातॄणां च विभज्य ग्रहणे पितृतोभागकल्पनेति युक्तम् ॥ भ्रातृपुत्राणामप्यभावे गोत्रजा धनभाजः । गोत्रजाः पितामही सपिण्डाः समानोदकाश्च । तत्र पितामही प्रथमं धनभाक्। मातर्यपि च वृत्तायां पितुर्माता धनं हरेदिति मात्रनन्तरं पितामह्या धनग्रहणे प्राप्ते पित्रादीनां भ्रातृसुतपर्यन्तानां बद्धक्रमत्वेन मध्येऽनुप्रवेशाभावात् । पितुर्माताधनं हरेदित्यस्य वचनस्य धनग्रहणाधिकारप्राप्तिमात्रपरत्वादुत्कर्षे तत्सुतानन्तरं पितामही गृह्णातीत्यविरोधः ॥ पितामह्याश्चाभावे समानगोत्रजाः सपिण्डाः पितामहादयोधनभाजः भिन्नगोत्राणां सपिण्डानां बन्धुशब्देन ग्रहणात्। तत्र चपितृसन्तानाभावे पितामही पितामह पितृव्यास्तत्पुत्राश्च क्रमेण धनभाजः पितामहसन्तानाभावे प्रपितामही प्रपितामहस्तत्पुत्रास्तत्सूनवश्चेत्येवमासप्तमात्समानगोत्राणां सपिण्डानां धनग्रहणं वेदितव्यम् । तेषामभावे समानोदकानां धनसंबन्धः । ते च सपिण्डानामुपरि सप्त वेदितव्याः । जन्मनाम

ज्ञानावधिकावा । यथाह बृहन्मनुः । सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते । समानोदकभावस्तु निवर्तताचतुर्दशात् । जन्मनाम्नोः स्मृतेरेके तत्परे गोत्रमुच्यते इति । गोत्रजाभावे बन्धवोधनभाजः । बन्धवश्च त्रिविधाः आत्मबन्धवः पितृबन्धवोमातृबन्धवश्चेति । यथोक्तम् । आत्मपितृष्वसुः पुत्राआत्ममातृष्वसुः सुताः । आत्ममातुलपुत्राश्च विज्ञेयाह्यात्मबान्धवाः ॥ पितुः पितृष्वसुः पुत्राः पितुर्मातृष्वसुः सुताः । पितुर्मातुलपुत्राश्च विज्ञेयाः पितृबान्धवाः ॥ मातुः पितृष्वसुः पुत्रामातुर्मातृष्वसुः सुताः । मातुर्मातुलपुत्राश्च विज्ञेयामातृबान्धवा इति ॥ तत्र चान्तरङ्गत्वात्प्रथममात्मबन्धवोधनभाजस्तदभावे पितृबन्धवस्तदभावे मातृबन्धव इति क्रमोवेदितव्यः । बन्धूनामभावे आचार्यः । तदभावे शिष्यः ॥ पुत्राभावे यः प्रत्यासन्नः सपिण्डस्तदभावेः आचार्य आचार्याभावेऽन्तेवासीत्यापस्तम्बस्मरणात् ॥ शिष्याभावे सब्रह्मचारी धनभाक् । येन सहैकस्मादाचार्यादुपनयनाध्ययनतदर्थज्ञानप्राप्तिः स सब्रह्मचारी । तदभावे ब्राह्मणद्रव्यं यः कश्चित् श्रोत्रियोगृह्णीयात् । श्रोत्रियाब्राह्मणस्यानपत्यस्यरिक्थं भजेरन्निति गौतमस्मरणात् । तदभावे ब्राह्मणमात्रम् । यथाह मनुः । सर्वेषामप्यभावे तु ब्राह्मणारिक्थभागिनः । त्रैविद्याः शुचयोदान्तास्तथा धर्मोन हीयते इति ॥ न कदाचिदपि ब्राह्मणद्रव्यं राजा गृह्णीयात् । अहार्यं ब्राह्मणद्रव्यं राज्ञा नित्यमिति स्थितिरिति मनुवचनात् । नारदेनाप्युक्तम् । ब्राह्मणार्थस्य तन्नाशे दायादश्चेन्न कश्चन । ब्राह्मणायैव दातव्यमेनस्वी स्यान्नृपोऽन्यथेति ॥ क्षत्रियादिधनं सब्रह्मचारिपर्यन्तानामभावे राजा हरेत्। न ब्राह्मणः।यथाह मनुः। इतरेषां तु वर्णानां सर्वाभावे हरेन्नृप इति ॥१३५॥१३६॥

पुत्राः पौत्राश्च दायं गृह्णन्ति तदभावे पत्न्यादय इत्युक्तं इदानीं तदुभयोरपवादमाह–

वानप्रस्थयतिब्रह्मचारिणां रिक्थभागिनः ।
क्रमेणाचार्यसच्छिष्यधर्मभ्रात्रेकतीर्थिनः ॥ १३७ ॥

वानप्रस्थस्य यतेर्ब्रह्मचारिणश्च क्रमेण प्रतिलोमक्रमेणाचार्यः सच्छिष्योधर्मभ्रात्रेकतीर्थी च रिक्थस्य धनस्य भागिनः । ब्रह्मचारी नैष्ठिकः । उपकुर्वाणस्य तु धनं भ्रात्रादयएव गृह्णन्ति । नैष्ठिकस्य तु धनं तदपवादत्वेनाचार्योगृह्णातीत्युच्यते । यतेस्तु धनं सच्छिष्योगृह्णाति । सच्छिष्यः पुनरध्यात्मशास्त्रश्रवणधारणतदर्थानुष्ठानक्षमः । दुर्वृत्तस्याचार्यादेरपि भागानर्हत्वात् वानप्रस्थस्य धनं धर्मभ्रात्रेकतीर्थी गृह्णाति धर्मभ्राता प्रतिपन्नोभ्राता । एकतीर्थी एकाश्रमी धर्मभ्राता चासावेकतीर्थी च धर्मभ्रात्रेकतीर्थी । एतेषामाचार्यादीनामभावे पुत्रादिषु सत्स्वप्येकतीर्थ्येव गृह्णाति । नन्वनंशास्त्वाश्रमान्तरगताः । इति वसिष्ठस्मरणादाश्रमान्तरगतानां रिक्थसंबन्धएव नास्ति कुतस्तद्विभागः । नच नैष्ठिकस्य स्वार्जितधनसंबन्धोयुक्तः । प्रतिग्रहादिनिषेधात् । अनिचयोभिक्षुरिति गौतमस्मरणात् । भिक्षोरपि न स्वार्जितधनसंबन्धसंभवः । उच्यते । वानप्रस्थस्य तावत् । अह्नोमासस्य

षण्णां वा तथा संवत्सरस्य वा । अर्थस्य नित्यं कुर्यात्कृतमाश्वयुजे त्यजेदिति वचनाद्ध नसंबन्धोऽस्त्येव । यतेरपि । कौपीनाच्छादनार्थं वा वासोऽपि बिभृयाच्च सः । योगसंभारभेदांश्च गृह्णीयात्पादुके तथेत्यादिवचनाद्वस्त्रपुस्तकसंबन्धोऽस्त्येव । नैष्ठिकस्यापि शरीरयात्रार्थं वस्त्रादिसंबन्धोऽस्त्येवेति तद्विभागकथनं युक्तमेव ॥ १३७ ॥

इदानीं स्वर्यातस्य पुत्रस्य पत्न्यादयो धनभाजइत्यस्यापवादमाह-

संसृष्टिनस्तु संसृष्टी-

विभक्तं धनं पुनर्मिश्रीकृतं संसृष्टं तदस्यास्तीति संसृष्टी । संसृष्टत्वं च न येन केनापि किंतु पित्रा भ्रात्रा पितृव्येण वा । यथाह बृहस्पतिः । विभक्तो यः पुनः पित्रा भ्रात्रा वैकत्र संस्थितः । पितृव्येणाथवा प्रीत्या सतत्संसृष्टउच्यत इति । तस्य संसृष्टिनोमृतस्यांशं विभागं विभागकाले अविज्ञातगर्भायां भार्यायां पश्चादुत्पन्नस्य पुत्रस्य संसृष्टी दद्यात् । पुत्राभावे संसृष्टयेवापहरेत् गृह्णीयात् न पत्न्यादिः ॥

संसृष्टिनस्तु संसृष्टीत्यस्यापवादमाह-

सोदरस्य तु सोदरः ।
दद्यादपहरेच्चांशं जातस्य च मृतस्य च ॥१३८॥

संसृष्टिनः संसृष्टीत्यनुवर्तते अतश्च सोदरस्य संसृष्टिनोमृतस्यांशं सोदरः संसृष्टी संसृष्टानुजातस्य सुतस्य दद्यात् । तदभावे अपहरेदिति पूर्ववत् संबन्धः । एवंच सोदरासोदरसंसर्गे सोदरसंसृष्टिनोधनं सोदरएव संसृष्टीगृह्णाति । न भिन्नोदरः संसृष्टचपीति पूर्वोक्तस्यापवादः ॥ १३८ ॥

इदानीं संसृष्टिन्यपुत्रे स्वर्याते संसृष्टिनोभिन्नोदरस्य सोदरस्य चासंसृष्टिनः सद्भावे कस्य धनग्रहणमिति विवक्षायां द्वयोर्विभज्य ग्रहणे कारणमाह-

अन्योदर्यस्तु संसृष्टी नान्योदर्यो धनं हरेत् ।
असंसृष्टचपि वा दद्यात्संसृष्टो नान्यमातृजः ॥ १३९ ॥

अन्योदर्यः सापत्नोभ्राता संसृष्टी धनं हरेत् न पुनः अन्योदर्योधनं हरेदसंसृष्टी । अनेनान्वयव्यतिरेकाभ्यामन्योदर्यस्य संसृष्टित्वं धनग्रहणे कारणमुक्तं भवति । असंसृष्टीत्येतदुत्तरेणापि संबध्यते । अतश्चासंसृष्टचपि संसृष्टिनोधनमाददीत । कोसावित्यतआह । संसृष्ट इति । संसृष्टएकोदरसंसृष्टः सोदरइतियावत् । अनेनासंसृष्टस्यापि सोदरस्य धनग्रहणे सोदरत्वं कारणमुक्तम् । संसृष्टइत्युत्तरेणापि संबध्यते । तत्र च संसृष्टः संसृष्टीत्यर्थः नान्यमातृजः । अत्रैवशब्दाध्याहारेण व्याख्यानं कार्यम् । संसृष्टचप्यन्यमातृजएव संसृष्टिनोधनं नाददीतेति । एवं चासंसृष्टचपि वा दद्यादित्यपिशब्दश्रवणात् संसृष्टेनान्यमातृजएवेत्यवधारणनिषेधाच्चासंसृष्टसोदरस्य संसृष्टभिन्नोदरस्य च विभज्य ग्रहणं

कर्तव्यमित्युक्तं भवति। द्वयोरपि धनग्रहणकारणस्यैकैकस्य सद्भावात्। एतदेव स्पष्टीकृतं मनुना। विभक्ताः सहजीवन्तोविभजेरन्पुनर्यदीति संसृष्टिविभागं प्रक्रम्य येषां ज्येष्ठः कनिष्ठोवा हीयेतांशप्रदानतः। म्रियेतान्यतरोवापि तस्य भागोन लुप्यते। सोदर्याविभजेयुस्तं समेत्य सहिताः समम्। भ्रातरोये च संसृष्टाभगिन्यश्च सनाभयइति वदता येषां भ्रातॄणां संसृष्टिनां मध्ये ज्येष्ठः कनिष्ठोमध्यमोवांशप्रदानतोंऽशप्रदाने सार्वविभक्तिकस्तसिः। विभागकालइतियावत्। हीयेत स्वांशात् भ्रश्येत आश्रमान्तरपरिग्रहेण ब्रह्महत्यादिना वा म्रियेत तस्य भागोन लुप्यते अतः पृथगुद्धरणीयोन संसृष्टिन एव गृह्णीयुरित्यर्थः। तस्योद्धृतस्य विनियोगमाह। सोदर्याविभजेयुस्तमिति। तमुद्धृतं भागं सोदर्याः सहोदराअसंसृष्टाअपि समेत्य देशान्तरगताअपि समागम्य सहिताः संभूय समं न न्यूनाधिकभावेन ये च भ्रातरोभिन्नोदराः संसृष्टास्ते च सनाभयोभगिन्यश्च समं विभजेयुः। समं विभज्य गृह्णीयुरिति॥ १३९॥

पुत्रपत्न्यादिसंसृष्टिनां यद्दायग्रहणमुक्तं तस्यापवादमाह–

क्लीबोऽथ पतितस्तज्जः पङ्गुरुन्मत्तकोजडः।
अन्धोऽचिकित्स्यरोगाद्या भर्तव्याः स्युर्निरंशकाः॥ १४०॥

क्लीबस्तृतीयाप्रकृतिः। पतितोब्रह्महादिः तज्जः पतितोत्पन्नः। पङ्गुः पादविकलः। उन्मत्तकः वातिकपैत्तिकश्लैष्मिकसन्निपातग्रहावेशलक्षणैरुन्मादैरभिभूतः। जडोविकलान्तःकरणः हिताहितावधारणाक्षमइति यावत्। अन्धोनेत्रेन्द्रियविकलः अचिकित्स्यरोगः अप्रतिसमाधेययक्ष्मादिरोगग्रस्तः। आद्यशब्देनाश्रमान्तरगतपितृद्वेष्युपपातकिबधिरमूकनिरिन्द्रियाणां ग्रहणम्। यथाह वसिष्ठः। अनंशास्त्वाश्रमान्तरगता इति। नारदेनापि। पितृद्विट् पतितः षण्डोयश्च स्यादौपपातिकः। औरसा अपि नैतेंऽशं लभेरन्क्षेत्रजः कुत इति। मनुरपि अनंशौ क्लीबपतितौ जात्यन्धपतितौ तथा। उन्मत्तजडमूकाश्च ये च केचिन्निरिन्द्रिया इति। निरिन्द्रियोनिर्गतमिन्द्रियं यस्माद्व्याध्यादिना स निरिन्द्रियः। एते क्लीबादयोऽनंशारिक्थभाजोन भवन्ति। केवलमशनाच्छादनदानेन पोषणीयाभवेयुः। अभरणे तु पतितत्वदोषः। सर्वेषामपि तु न्याय्यं दातुं शक्त्या मनीषिणा। ग्रासाच्छादनमत्यन्तं पतितोह्यददद्भवेदिति मनुस्मरणात्। अत्यन्तं यावज्जीवमित्यर्थः। एतेषां विभागात्प्रागेव दोषप्राप्तावनंशत्वमुपपन्नं न पुनर्विभक्तस्य। विभागोत्तरकालमप्यौषधादिना दोषनिर्हरणे भागप्राप्तिरस्त्येव। विभक्तेषु सुतोजातः सवर्णायां विभागभागित्यस्य समानन्यायत्वात्। पतितादिषु पुल्लिङ्गत्वमविवक्षितं अतश्च पत्नीदुहितृमात्रादीनामप्युक्तदोषदुष्टानामनंशित्वं वेदितव्यम्॥ १४०॥

क्लीबादीनामनंशित्वात्तत्पुत्राणामप्यनंशित्वे प्राप्ते इदमाह–

औरसाः क्षेत्रजास्त्वेषां निर्दोषाभागहारिणः।

एतेषां क्लीबादीनामौरसाः क्षेत्रजावा पुत्रानिर्दोषाअंशग्रहणविरोधिक्लैब्यादिदोषरहिता भागहारिणोंऽशग्राहिणोभवन्ति । तत्र क्लीबस्य क्षेत्रजः पुत्रः संभवत्यन्येषामौरसाअपि । औरसक्षेत्रजयोर्ग्रहणमितरपुत्रव्युदासार्थम् ॥

क्लीबादिदुहितॄणां विशेषमाह-

सुताश्चैषां प्रभर्तव्यायावद्वै भर्तृसात्कृताः ॥ १४१ ॥

एषां क्लीबादीनां सुता दुहितरोयावद्विवाहसंस्कृता भवन्ति तावद्भरणीयाः चशब्दात्संस्कार्याश्च ॥ १४१ ॥

क्लीबादिपत्नीनां विशेषमाह-

अपुत्रयोषितश्चैषां भर्तव्याः साधुवृत्तयः ।
निर्वास्या व्यभिचारिण्यः प्रतिकूलास्तथैव च ॥ १४२ ॥

एषां क्लीबादीनामपुत्राः पत्न्यः साधुवृत्तयः सदाचाराश्चेद्भर्तव्याः भरणीयाः । व्यभिचारिण्यस्तु निर्वास्याः । प्रतिकूलास्तथैव च निर्वास्याभवन्ति भरणीयाश्चाव्यभिचारिण्यश्चेत् । न पुनः प्रातिकूल्यमात्रेण भरणमपि न कर्तव्यम् ॥ १४२ ॥

विभजेरन्सुताः पित्रोरित्यत्र स्त्रीपुन्धनविभागं संक्षेपेणाभिधाय पुरुषधनविभागो विस्तरेणाभिहितः । इदानीं स्त्रीधनविभागं विस्तरेणाभिधास्यंस्तत्स्वरूपं स्तावदाह-

पितृमातृपतिभ्रातृदत्तमध्यग्न्युपागतम् ।
आधिवेदनिकाद्यं च स्त्रीधनं परिकीर्तितम् ॥ १४३ ॥

पित्रा मात्रा पत्या भ्रात्रा च यद्दत्तं यच्च विवाहकालेऽग्नावधिकृत्य मातुलादिभिर्दत्तं आधिवेदनिकं अधिवेदननिमित्तं अधिविन्नस्त्रियै दद्यादिति वक्ष्यमाणं आद्यशब्देन रिक्थक्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमप्राप्तमेतत् स्त्रीधनं मन्वादिभिरुक्तम् । स्त्रीधनशब्दश्च यौगिको न पारिभाषिकः । योगसंभवे परिभाषायाअयुक्तत्वात् । यत्पुनर्मनुनोक्तम् ॥ अध्यग्न्यध्यावाहनिकं दत्तं च प्रीतिकर्मणि । भ्रातृमातृपितृप्राप्तं षड्विधं स्त्रीधनं स्मृतमिति- स्त्रीधनस्य षड्विधत्वं तन्न्यूनसंख्याव्यवच्छेदार्थं नाधिकसंख्याव्यवच्छेदाय ॥ अध्यग्न्यादिस्वरूपं च कात्यायनेनाभिहितम् । विवाहकाले यत्स्त्रीभ्यो दीयते ह्यग्निसन्निधौ । तदध्यग्निकृतं सद्भिः स्त्रीधनं परिकीर्तितम् ॥ यत्पुनर्लभते नारी नीयमाना पितुर्गृहात् अध्यावाहनिकं नाम स्त्रीधनं तदुदाहृतम् । प्रीत्यादत्तं तु यत्किञ्चिच्छ्वश्र्वा वा श्वशुरेण वा । पादवन्दनिकं चैव प्रीतिदत्तं तदुच्यते ॥ ऊढया कन्यया वापि पत्युः पितृगृहेऽपि वा । भ्रातुः सकाशात्पित्रोर्वा लब्धं सौदायिकं स्मृतमिति ॥ १४३ ॥

बन्धुदत्तं तथा शुल्कमन्वाधेयकमेव च ।

किंच । बन्धुभिः कन्यायामातृबन्धुभिः पितृबन्धुभिश्च यद्दत्तं शुल्कं यद्गृहीत्वा क-

न्या दीयते । अन्वाधेयकं परिणयनादनुपश्चादाहितं दत्तम् । उक्तंच कात्यायनेन । विवाहात्परतोयच्च लब्धं भर्तृकुलात्स्त्रिया । अन्वाधेयं तु तद्द्रव्यं लब्धं पितृकुलात्तथेति । स्त्रीधनं परिकीर्तितमिति गतेन संबन्धः ॥

एवं स्त्रीधनमुक्तं तद्विभागमाह–

अतीतायामप्रजसि बान्धवास्तदवाप्नुयुः ॥ १४४ ॥

तत्पूर्वोक्तं स्त्रीधनमप्रजसि अनपत्यायां दुहितृदौहित्रीपुत्रपौत्ररहितायां स्त्रियामतीतायां मृतायां बान्धवा भर्त्रादयो वक्ष्यमाणागृह्णन्ति ॥ १४४ ॥

सामान्येन बान्धवाधनग्रहणाधिकारिणो दर्शिताः इदानीं विवाहभेदेनाधिकारिभेदमाह–

अप्रजस्त्रीधनं भर्तुर्ब्राह्मादिषु चतुर्ष्वपि ।
दुहितॄणां प्रसूता चेच्छेषेषु पितृगामि तत् ॥ १४५ ॥

अप्रजस्त्रियाः पूर्वोक्तायाः ब्राह्मदैवार्षप्राजापत्येषु चतुर्षु विवाहेषु भार्यात्वं प्राप्ताया अतीतायाः पूर्वोक्तं धनं प्रथमं भर्तुर्भवति । तदभावे तत्प्रत्यासन्नानां सपिण्डानां भवति । शेषेष्वासुरगान्धर्वराक्षसपैशाचेषु विवाहेषु तदप्रजस्त्रीधनं पितृगामि । माता च पिता च पितरौ तौ गच्छतीति पितृगामि । एकशेषनिर्दिष्टायाअपिमातुः प्रथमं धनग्रहणं पूर्वमेवोक्तम् । तदभावे तत्प्रत्यासन्नानां धनग्रहणम् ! सर्वेष्वेव विवाहेपु प्रसूताऽपत्यवती चेद्दुहितॄणां तद्धनं भवति। अत्र दुहितृशब्देनदुहितृदुहितर उच्यंतेः साक्षाद्दुहितॄणां मातुर्दुहितरःशेषमित्यत्रोक्तत्वात् । अतश्च मातृधनं मातरि वृत्तायां प्रथमं दुहितरोगृह्णन्ति । तत्र चोढानूढासमवायेऽनूढा गृह्णाति । तदभावे परिणीता । तत्रापि प्रतिष्ठिताप्रतिष्ठितासमवाये ऽप्रतिष्ठिता गृह्णाति। तदभावे प्रतिष्ठिता । यथाह गौतमः । स्त्रीधनं दुहितॄणामप्रत्तानामप्रतिष्ठितानां चेति । तत्र चशब्दात् प्रतिष्ठितानां च। अप्रतिष्ठिता अनपत्या निर्धना वा । एतच्च शुल्कव्यतिरेकेण । शुल्कं तु सोदर्याणामेव । भगिनीशुल्कं सोदर्याणामूर्ध्वं मातुरिति गौतमवचनात् ॥ सर्वासां दुहितॄणामभावे दुहितृदुहितरो गृह्णन्ति । दुहितॄणां प्रसूता चेदित्यस्माद्वचनात् । तासां भिन्नमातॄणां विषमाणां समावाये मातृद्वारेण भागकल्पना । प्रतिमातृतोवा स्ववर्गेण भागविशेष इति गौतमस्मरणात् ॥ दुहितृदौहित्रीणां समवाये दौहित्रीणां किञ्चिदेव दातव्यम् । यथाह मनुः । यास्तासां स्युर्दुहितरस्तासामपि यथार्हतः । मातामह्याधनात्किञ्चित्प्रदेयं प्रीतिपूर्वकमिति ॥ दौहित्रीणामप्यभावे दौहित्रा धनहारिणः । यथाह नारदः । मातुर्दुहितरोऽभावे दुहितॄणां तदन्वय इति तच्छब्देन सन्निहितदुहितृपरामर्शात् ॥दौहित्राणामभावे पुत्रा गृह्णन्ति। ताभ्य ऋतेऽन्वय इत्युक्तत्वात् । मनुरपि दुहितॄणां पुत्राणां च मातृधनसंबन्धं दर्शयति ॥ जनन्यां संस्थितायां तु समं सर्वे सहोदराः । भजेरन्मातृकंरिक्थं भगिन्याश्च सनाभय इति । मातृकं

रिक्थं सर्वे सहोदराः भजेरन् सनाभयः समं भगिन्यश्च समं भजेरन्निति सबन्धः । न पुनः सहोदराभगिन्यश्च सभूय भजेरन्निति । इतरेतरयोगस्य द्वन्द्वैकशेषाभावादप्रतीतेः । विभागकर्तृत्वान्वयेनापि चशब्दोपपत्तेः । यथा देवदत्तः कृषिं कुर्याद्यज्ञदत्तश्चेति । समग्रहणमुद्धारविभागनिवृत्त्यर्थम् । सोदरग्रहणं भिन्नोदरानिवृत्त्यर्थम् । अनपत्यहीनजातिस्त्रीधनं तु भिन्नोदराप्युत्तमजातीयसपत्नीदुहिता गृह्णाति । तदभावे तदपत्यम् । तथाच मनुः । स्त्रियास्तु यद्भवेद्वित्तं पित्रा दत्तं कथञ्चन । ब्राह्मणी तद्धरेत्कन्या तदपत्यस्य वा भवेदिति ब्राह्मणीग्रहणमुत्तमजात्युपलक्षणम् । अतश्चानपत्यवैश्याधनं क्षत्रियाकन्या गृह्णाति । पुत्राणामभावे पौत्राः पितामही धनहारिणः । रिक्थभाज ऋणं प्रतिकुर्युरिति गौतमस्मरणात् । पुत्रपौत्रैर्ऋणं देयमिति पौत्राणामपि पितामह्यृणापाकरणेऽधिकारात । पौत्राणामप्यभावे पूर्वोक्तभर्त्रादयोबान्धवाधनहारिणः ॥ १४५ ॥

स्त्रीधनप्रसंगेन वाग्दत्ताविषयं किञ्चिदाह-

दत्त्वा कन्यां हरन्दण्ड्योव्ययं दद्याच्च सोदयम् ।

कन्यां वाचा दत्त्वापहरन् द्रव्यानुबन्धाद्यनुसारेण राज्ञा दण्डनीयः । एतच्चापहरणकारणाभावे । सति तु कारणे दत्तामपि हरेत्कन्यां श्रेयांश्चेद्वर आव्रजेदित्यपहाराभ्यनुज्ञानान्न दण्ड्यः । यच्च वाग्दाननिमित्तं वरेण स्वसंबन्धिनां कन्यासंबन्धिनां वोपचारार्थं धनं व्ययीकृतं तत्सर्वं सोदयं सवृद्धिकं कन्यादाता वराय दद्यात् ॥

अथ कथञ्चिद्वाग्दत्ता संस्कारात्प्राक् म्रियते तदा किं कर्तव्यमित्यत आह-

मृतायां दत्तमादद्यात्परिशोध्योभयव्ययम् ॥ १४६ ॥

यदि वाग्दत्ता मृता तदा यत्पूर्वमङ्गुलीयकादि शुल्कं वा वरेण दत्तं तद्वर आददीत परिशोध्योभयव्ययम् । उभयोरात्मनः कन्यादातुश्च योव्ययस्तं परिशोध्य विगणय्यावशिष्टमाददीत । यत्तु कन्यायै मातामहादिभिर्दत्तं शिरोभूषणादिकं वा क्रमागतं तत्सहोदराभ्रातरोगृह्णीयुः । रिक्थं मृतायागृह्णीयुः सोदरास्तदभावे मातुस्तदभावे पितुरिति बौधायनस्मरणात् ॥ १४६ ॥

मृतप्रजास्त्रीधनं भर्तृगामीत्युक्तम् । इदानीं जीवन्त्याः सप्रजायाअपि स्त्रियाधनग्रहणे क्वचिद्भर्तुभ्यनुज्ञामाह-

दुर्भिक्षे धर्मकार्ये च व्याधौ संप्रतिरोधके ।
गृहीतं स्त्रीधनं भर्ता न स्त्रियै दातुमर्हति ॥ १४७ ॥

दुर्भिक्षे कुटुम्बभरणार्थं धर्मकार्ये अवश्यकर्तव्ये व्याधौ च संप्रतिरोधके बन्दिग्रहणनिग्रहादौ द्रव्यान्तररहितः स्त्रीधनं गृह्णन् भर्ता न पुनर्दातुमर्हति । प्रकारान्तरेणापहरन्दद्यात् । भर्तृव्यतिरेकेण जीवन्त्याः स्त्रिया धनं केनापि दायादेन न गृहीतव्यम् । (मनुः- जीवंतीनां तु तासां ये तद्धरेयुः स्वबान्धवाः । तांश्छिष्याच्चौरदण्डेन धार्मिकः पृथिवी)

पतिरिति दण्डविधानात् । तथा । (मनुः) पत्यौ जीवति यः स्त्रीभिरलङ्कारोधृतोभवेत् । न ते भजेरन्दायादाभजमानाः पतन्ति ते इति दोषश्रवणाच्च ॥ १४७ ॥

आधिवेदनिकं स्त्रीधनमुक्तं तदाह ।

अधिविन्नस्त्रियै दद्यादाधिवेदनिकं समम् ।
न दत्तं स्त्रीधनं यस्यै दत्ते त्वर्धं प्रकीर्तितम् ॥ १४८ ॥

यस्याउपरि विवाहः साधिविन्ना सा चासौ स्त्री चेत्यधिविन्नस्त्री तस्यै अधिविन्नस्त्रियै आधिवेदनिकं अधिवेदननिमित्तं धनं समं यावदधिवेदनार्थं व्ययीकृतं तावद्द्यात् । यस्यै श्वशुरेण भर्त्रा वा स्त्रीधनं न दत्तम् । पुनः स्त्रीधने आधिवेदनिकद्रव्यस्यार्धं दद्यात् । अर्धशब्दश्चात्र समविभागवचनो न भवति अतश्च यावता तत्पूर्वदत्तमाधिवेदनिकसमं भवति तावद्देयमित्यर्थः ॥ १४८ ॥

एवं विभागमुक्त्वा इदानी तत्संदेहे निर्णयहेतूनाह—

विभागनिह्नवे ज्ञातिबन्धुसाक्ष्यभिलेखितैः ।
विभागभावना ज्ञेया गृहक्षेत्रैश्च यौतकैः ॥ १४९ ॥

विभागस्य निह्नवे अपलापे ज्ञातिभिः पितृबन्धुभिर्मातृबन्धुभिर्मातुलादिभिः साक्षिभिः पूर्वोक्तलक्षणैर्लेख्येन च विभागपत्रेण विभागभावना विभागनिर्णयाज्ज्ञातव्यः । तथा यौतकैः पृथक्कृतैर्गृहक्षेत्रैश्च । पृथक्कृष्यादि कार्यप्रवर्तनं पृथक् पञ्चमहायज्ञादि धर्मानुष्ठानं च नारदेन विभागलिङ्गमुक्तम् । भ्रातॄणामविभक्तानामेकोधर्मः प्रवर्तते । विभागे सति धर्मोऽपि भवेत्तेषां पृथक् पृथगिति ॥ तथापराण्यपि विभागलिङ्गानि तेनैवोक्तानि । साक्षित्वं प्रातिभाव्यं च दानं ग्रहणमेव चाविभक्ताभ्रातरः कुर्युर्नाविभक्ताः कथञ्चनेति॥ १४९॥

इति रिक्थविभागप्रकरणम् ।

अथ सीमाविवादप्रकरणम् ९.

सीम्नो विवादे क्षेत्रस्य सामन्ताः स्थविरादयः ।
गोपाः सीमाकृषाणाये सर्वे च वनगोचराः ॥ १५० ॥
नयेयुरेते सीमानं स्थलाङ्गारतुषद्रुमैः ।
सेतुवल्मीकनिम्नास्थिचैत्याद्यैरुपलक्षिताम् ॥ १५१ ॥

अधुना सीमाविवादनिर्णयउच्यते—

ग्रामद्वयसंबन्धिनः क्षेत्रस्य सीम्नोविवादे तथैकग्रामान्तर्वर्तिक्षेत्रमर्यादाविवादे च सामन्तादयः स्थलाङ्गारादिभिः पूर्वकृतैः सीमालक्षणैरुपलक्षितां चिह्नितां सीमां नयेयुः निश्चिनुयुः ॥ सीमाक्षेत्रादिमर्यादा सा चतुर्विधा । जनपदसीमा ग्रामसीमा क्षेत्रसीमा

गृहसीमा चेति ॥ सा च यथासंभवं पञ्चलक्षणा । तदुक्तं नारदेन । ध्वजिनी मत्स्यिनी चैव नैधानी भयवर्जिता । राजशासननीता च सीमा पञ्चविधा स्मृतेति ॥ ध्वजिनी वृक्षादिलक्षिता वृक्षादीनां प्रकाशत्वेन ध्वजतुल्यत्वात् । मत्स्यिनी सलिलवती । मत्स्यशब्दस्य स्वाधारजललक्षणत्वात् । नैधानी निखाततुषाङ्गारादिमती । तेषां निखातत्वे निधानतुल्यत्वात् । भयवर्जिता अर्थिप्रत्यर्थिपरस्परसंप्रतिपत्तिनिर्मिता । राजशासननीता ज्ञातृचिह्नाभावे राजेच्छया निर्मिता । एवंभूतायां षोढा विवादः संभवति । यथाह कात्यायनः । आधिक्यन्यूनता चांशे अस्तिनास्तित्वमेव च । अभोगभुक्तिः सीमा च षड्भूवादस्य हेतव इति ॥ तथाहि । ममात्र पञ्चनिवर्तनाया भूमेरधिका भूरस्तीति केनचिदुक्ते पञ्चनिवर्तनैव नाधिकेत्याधिक्ये विवादः । पञ्चनिवर्तना मदीया भूमिरित्युक्तेन ततो न्यूनैवेति न्यूनतायाम् । पञ्चनिवर्तनोममांश इत्युक्ते अंशएव नास्तीत्यस्तिनास्तित्वविवादः संभवति । मदीया भूः प्रागविद्यमानभोगैव भुज्यते इत्युक्ते न सन्तता चिरन्तन्येव मे भुक्तिरित्यभोगभुक्तो विवादः । इयं मर्यादेयं वेति सीमाविवाद इति षट्प्रकारएव विवादः संभवति । षट्प्रकारेऽपि भूविवादे श्रुत्यर्थाभ्यां सीमाया अपि निर्णीयमानत्वात् सीमानिर्णयप्रकरणे तस्यान्तर्भावः । समन्ताद्भवाः सामन्ताः । चतसृषु दिक्ष्वनन्तरग्रामादयस्ते च प्रतिसीमं व्यवस्थिताः । ग्रामोग्रामस्य सामन्तः क्षेत्रं क्षेत्रस्य कीर्तितम् । गृहं गृहस्य निर्दिष्टं समन्तात्परिरभ्यहीति कात्यायनवचनात् । ग्रामादिशब्देन तत्स्थाःपुरुषालक्ष्यन्ते । ग्रामः पलायित इति यथा । सामन्तग्रहणं च तत्संसक्ताद्युपलक्षणार्थम् । उक्तंच कात्यायनेन । संसक्तकास्तु सामन्तास्तत्संसक्तास्तथोत्तराः । संसक्तसक्तसंसक्ताः पद्माकाराः प्रकीर्तिता इति ॥ स्थविरा वृद्धाः । आदिग्रहणेन मौलोद्धृतयोर्ग्रहणम् । वृद्धादिलक्षणं च तेनैवोक्तम् । निष्पाद्यमानं यैर्दृष्टं तत्कार्यं तद्गुणान्वितैः । वृद्धा वा यदि वाऽवृद्धास्ते तु वृद्धाः प्रकीर्तिताः ॥ ये तत्र पूर्वं सामन्ताः पश्चाद्देशान्तरं गताः । तन्मूलत्वात्तु ते मौलाऋषिभिः परिकीर्तिताः ॥ उपश्रवणसंभोगकार्याख्यानोपचिह्निताः । उद्धरन्ति पुनर्यस्मादुद्धृतास्ते ततः स्मृता इति ॥ गोपाः गोचारकाः । सीमाकृषाणाः सीमासंनिहितक्षेत्रकर्षकाः । सर्वे च वनगोचराः वनचारिणो व्याधादयः । ते च मनुनोक्ताः । व्याधान् शाकुनिकान् गोपान् कैवर्तान् मूलखातकान् । व्यालग्राहानुञ्छवृत्तीनन्यांश्च वनगोचरानिति ॥ स्थलमुन्नतोभूप्रदेशः । अङ्गारोऽग्नेरुच्छिष्टम् । तुषाधान्यत्वचः । द्रुमा न्यग्रोधादयः । सेतुर्जलप्रवाहबन्धः । चैत्यं पाषाणादिबन्धः । आदिशब्देन वेणुवालुकादीनां ग्रहणम् । एतानि च प्रकाशाप्रकाशभेदेन द्विप्रकाराणि । तथा च मनुः । सीमावृक्षांस्तु कुर्वीत न्यग्रोधाश्वत्थकिंशुकान् । शाल्मलीशालतालांश्च क्षीरिणश्चैव पादपान् ॥ गुल्मान्वेणूंश्च विविधान् शमीवल्लीस्थलानि च । शरान्कुब्जकगुल्मांश्च यथा सीमा न नश्यति ॥ तडागान्युदपानानि वाप्यः प्रस्रवणानि च । सीमासंधिषु कार्याणि देवतायतनानि चेति प्रकाशरूपाणि ॥ उपच्छन्नानि चान्यानि सीमालिङ्गानि कारयेत् । सीमाज्ञाने नृणां वीक्ष्य नित्यं लोके विपर्ययम् ॥ अश्मनोऽस्थीनि गोवालांस्तुषान् भस्मकपालिकाः ।

करीषमिष्टकाङ्गारशर्करावालुकास्तथा ॥ यानि चैवंप्रकाराणिकालाद्भूमिर्न भक्षयेत । तानि संधिषु सीमायामप्रकाशानि कारयेत ॥ एतैर्लिङ्गैर्नयेत्सीमां राजाविवदमानयोरिति प्रच्छन्नलिङ्गानि ॥ एतैः प्रकाशाप्रकाशरूपैर्लिङ्गैः सामन्तादिप्रदर्शितैः सीमां प्रति विवदमानयोः सीमानिर्णयं कुर्याद्राजा ॥ १५० ॥ १५१ ॥

यदा पुनश्चिह्नानि न सन्ति विद्यमानानि वा लिङ्गालिङ्गतया संदिग्धानि तदा निर्णयोपायमाह–

सामन्ता वा समग्रामाश्चत्वारोऽष्टौ दशापि वा ।
रक्तस्रग्वसनाः सीमां नयेयुः क्षितिधारिणः ॥ १५२ ॥

सामन्ताः पूर्वोक्तलक्षणाः । समग्रामाश्चत्वारोऽष्टौ दशापि वेति एवं समसंख्याः प्रत्यासन्नग्रामीणाः।रक्तस्रग्विणोरक्ताम्बरधरा मूर्ध्न्यारोपितक्षितिखण्डाः सीमानं नयेयुः प्रदर्शयेयुः।सामन्तावेति विकल्पाभिधानं स्मृत्यन्तरोक्तसाक्ष्यभिप्रायम्।यथाह मनुः।साक्षिप्रत्ययएव स्यात्सीमावादविनिर्णय इति॥तत्र च साक्षिणां निर्णेतृत्वं मुख्यं तदभावे सामन्तानाम्।तदुक्तम्।मनुः।साक्ष्य भावे तु चत्वारोग्रामाः सीमान्तवासिनः । सीमाविनिर्णयं कुर्युः प्रयताः राजसान्निधाविति॥ तदभावे तत्संसक्तादीनां निर्णेतृत्वम् । यथाह कात्यायनः।स्वार्थसिद्धौ प्रदुष्टेषु सामन्तेष्वर्थगौरवात् । तत्संसक्तैस्तु कर्तव्य उद्धारोनात्र संशयः॥ संसक्तसक्तदोषे तु तत्संसक्ताः प्रकीर्तिताः। कर्तव्या न प्रदुष्टास्तु राज्ञा धर्मं विजानतेति । सामन्ताद्यभावे मौलादयोग्राह्याः । तेषामभावे सामन्तमौलवृद्धोद्धृतादयः । स्थावरे षट्प्रकारेऽपि कार्या नात्र विचारणेति कात्यायनेन क्रमविधानात् । एते च सामन्तादयः । संख्यागुणातिरेकेण संभवन्ति । सामन्ताःसाधनं पूर्वं निर्दोषा स्युर्गुणान्विताः । द्विगुणास्तूत्तराज्ञेयास्ततोऽन्ये त्रिगुणामताइति स्मरणात् ॥ तेच साक्षिणः सामन्तादयश्च स्वैः शपथैः शापिताः सन्तः सीमां नयेयुः । शिरोभिस्ते गृहीत्वोर्वीं स्रग्विणो रक्तवाससः । सुकृतैः शापिताः स्वैः स्वैर्नयेयुस्ते समञ्जसमिति मनुस्मरणात्।नयेयुरिति बहुवचनं द्वयोर्निरासार्थं नकस्य । एकश्चेदुन्नयेत्सीमां सोपवासः समुन्नयेत् । रक्तमाल्याम्बरधरोभूमिमादाय मूर्धनीति नारदेनैकस्याभ्यनुज्ञानात ॥ योऽयं नैकः समुन्नयेत्सीमां नरः प्रत्ययवानपि । गुरुत्वादस्य कार्यस्य क्रियैषा बहुपु स्थितेत्येकस्य निषेधः सउभयानुमतधर्मविद्व्यतिरिक्तविषयइत्यविरोधः॥स्थलादिचिह्नभावेऽपि साक्षिसामन्तादीनांसीमाज्ञानउपायविशेषोनारदेनोक्तः । निम्नगापहृतोत्सृष्टनष्टचिह्नासु भूमिषु । तत्प्रदेशानुमानाच्च प्रमाणाद्भोगदर्शनादिति । निम्नगायानद्याअपहृतेनापहरणेनोत्सृष्टानि स्वस्थानात्प्रच्युतानि नष्टानि वा लिङ्गानि यासु मर्यादाभूमिषु तत्र तत्प्रदेशानुमानादुत्सृष्टचिह्नानां प्राचीनप्रदेशानुमानात् ग्रामादारभ्य सहस्रदण्डपरिमितं क्षेत्रमस्य ग्रामस्य पश्चिमे भागे इत्येवंविधात्प्रमाणाद्वा प्रत्यर्थिसमक्षमविप्रतिपन्नायाअस्मार्तकालोपलक्षितभुक्तेर्वा निश्चिनुयुः ॥ बृहस्पतिना चात्र

विशेषोदर्शितः । आगमं च प्रणामं च भोगकालं च नाम च । भूभागलक्षणं चैव ये विद्स्तेऽत्र साक्षिणइति ॥ एते च साक्षिसामन्तादयः शपथैः श्राविताः सन्तः कुलादिसमक्षं राज्ञा प्रष्टव्याः । यथाह मनुः । ग्रामेयककुलानां तु समक्षं सीम्नि साक्षिणः । प्रष्टव्याः सीमलिङ्गानि तयोश्चैव विवादिनोरिति । तेच पृष्टाः साक्ष्यादयः ऐकमत्येन समस्ताः सीम्नि निर्णयं ब्रूयुः । तैर्निर्णीतां सीमानं तत्प्रदर्शितसकललिङ्गयुक्तां साक्ष्यादिनामान्वितां चाविस्मरणार्थं पत्रे समारोपयेत् । उक्तंच मनुना । ते पृष्टास्तु यथा ब्रूयुः समस्ताः सीम्नि निर्णयम् । निबध्नीयात्तथा सीमां सर्वांस्तांश्चैव नामतइति ॥ एतेषां साक्षिसामन्तप्रभृतीनां सीमाचंक्रमणदिनादारभ्य यावत्त्रिपक्षं राजदैविकं व्यसनं चेन्नोत्पद्यते तदा तत्प्रदर्शनात्सीमानिर्णयः । अयं च राजदैविकव्यसनावधिः कात्यायनेनोक्तः । सीमाचंक्रमणे कोशे पादस्पर्शे तथैव च । त्रिपक्षपक्षसप्ताहं दैवराजिकमिष्यते इति ॥ १५२ ॥

यदा त्वमीषामुक्तसाक्ष्यवचसां त्रिपक्षाभ्यन्तरे रोगादि दृश्यते अथवा प्रतिवादिनिर्दिष्टाभ्यधिकसंख्यागुणसाक्ष्यन्तरविरुद्धवचनता तदा ते मृषाभाषितया दण्डनीयास्तदाह–

अनृते तु पृथक् दण्ड्या राज्ञा मध्यमसाहसम् ।

अनृते मिथ्यावादने निमित्तभूते सति सर्वे सामन्ताः प्रत्येकं मध्यमसाहसेन चत्वारिंशदधिकेन पणपञ्चशतेन दण्डनीयाः । सामन्तविषयता चास्य साक्षिमौलादीनां स्मृत्यन्तरे दण्डान्तरविधानादवगम्यते । तथाच मनुः–यथोक्तेन नयन्तस्ते पूयन्ते सत्यसाक्षिणः । विपरीतं नयन्तस्तु दाप्याः स्युर्द्विशतं दममिति ॥ नारदोऽपि । अथ चेदनृतं ब्रूयुः सामन्ताः सीमनिर्णये । सर्वे पृथक् पृथक् दण्ड्या राज्ञा मध्यमसाहसमिति सामन्तानां मध्यमसाहसं दण्डमभिधाय । शेषाश्चेदनृतं ब्रूयुर्नियुक्ताभूमिकर्मणि । प्रत्येकं तु जघन्यास्ते विनेयाः पूर्वसाहसमिति तत्संसक्तादिषु प्रथमसाहसमुक्तवान् ॥ मौलादीनामपि तमेव दण्डमाह । मौलवृद्धादयस्त्वन्ये दण्डगत्या पृथक् पृथक् । विनेयाः प्रथमेनैव साहसेनानृते स्थिता इति । आदिशब्देन गोपशाकुनिकव्याधवनगोचराणां ग्रहणम् । यद्यपि शाकुनिकादीनां पापरतत्वाल्लिङ्गप्रदर्शनएवोपयोगो न साक्षात्सीमानिर्णये तथापि लिङ्गदर्शनएव मृषाभाषित्वसंभवाद्दण्डविधानमुपपद्यतएव । अनृते तु पृथक् दण्ड्याइत्येतद्दण्डविधानमज्ञानविषयम् ॥ बहूनां तु गृहीतानां न सर्वे निर्णयं यदि । कुर्युर्भयाद्वा लोभाद्वा दण्ड्यास्तूत्तमसाहसमिति ज्ञानविषये साक्ष्यादीनां कात्यायनेन दण्डान्तरविधानात् ॥ तथा साक्षिवचनभेदेऽप्ययमेव दण्डस्तेनैवोक्तः । कीर्तिते भेदः स्याद्दण्ड्यास्तूत्तमसाहसमिति । एवमज्ञानादिनानृतवदने साक्ष्यादीन् दण्डयित्वा पुनः सीमाविचारः प्रवर्तयितव्यः । अज्ञानोक्तौ दण्डयित्वा पुनः सीमां विचारयेदित्युक्त्वा । त्यक्त्वा दुष्टांस्तु सामन्तानन्यान्मौलादिभिः सह । संमिश्र्य कारयेत्सीमामेव धर्मविदोविदुरिति निर्णयप्रकारस्तेनैवोक्तः ॥

यदा पुनः सामन्तप्रभृतयोज्ञातारश्चिह्नानि च न सन्ति तदा कथं निर्णय इत्यतआह—

अभावे ज्ञातृचिह्नानां राजा सीम्नः प्रवर्तिता ॥ १५३ ॥

ज्ञातॄणां सामन्तादीनां लिङ्गादीनां च वृक्षादीनामभावे राजैव सीम्नः प्रवर्तिता प्रवर्तयिता । अन्तर्भावितोऽत्र ण्यर्थः । ग्रामद्वयमध्यवर्तिनीं विवादास्पदीभूतां भुवं समं प्रविभज्य अस्येयंभूरस्येयमित्युभयोः समर्प्य तन्मध्ये सीमालिङ्गानि कुर्यात् । यदा तस्यां भूमावन्यतरस्योपकारातिशयोदृश्यते तदा तस्यैव ग्रामस्य सकला भूः समर्पणीया । यथाह मनुः । सीमायामविषह्यायां स्वयं राजैव धर्मवित् । प्रदिशेद्भूमिमेकेषामुपकारादितिस्थितिरिति ॥ १५३ ॥

असत्यामप्यतद्भावाशंकायामस्याः स्मृतेर्न्यायमूलतां दर्शयितुमतिदेशमाह—

आरामायतनग्रामनिपानोद्यानवेश्मसु ।
एष एव विधिर्ज्ञेयो वर्षाम्बुप्रवहादिषु ॥ १५४ ॥

आरामः पुष्पफलोपचयहेतुर्भूभागः । आयतनं निवेशनं पलालकूटाद्यर्थं विभक्तोभूप्रदेशः । ग्रामः प्रसिद्धः । ग्रामग्रहणं च नगराद्युपलक्षणार्थम् । निपानं पानीयस्थानं वापीकूपप्रभृतिकम् । उद्यानं क्रीडावनम् । वेश्म गृहम् । एतेष्वारामादिष्वयमेव सामन्तसाक्ष्यादिलक्षणोविधिर्ज्ञातव्यः । तथा प्रवर्षणोद्भूतजलप्रवाहेषु अनयोर्गृहयोर्मध्येन जलौघः प्रवहति अनयोर्वेत्येवंप्रकारे विवादे आदिग्रहणात्प्रासादेष्वपि प्राचीनएव विधिर्वेदितव्यः । तथाच कात्यायनः । क्षेत्रकूपतडागानां केदारारामयोरपि । गृहप्रासादावसथनृपदेवगृहेषु चेति ॥ १५४ ॥

सीमानिर्णयमुक्त्वा तत्प्रसंगेन मर्यादाप्रभेदनादौ दण्डमाह—

मर्यादायाः प्रभेदे च सीमातिक्रमणे तथा ।
क्षेत्रस्य हरणे दण्डा अधमोत्तममध्यमाः ॥ १५५ ॥

अनेकक्षेत्रव्यवच्छेदिका साधारणा भूर्मर्यादा तस्याः प्रकर्षेण भेदने सीमातिक्रमणे सीमानमतिलंघ्य कर्षणे क्षेत्रस्य च भयादिप्रदर्शनेन हरणे यथाक्रमेण अधमोत्तममध्यमसाहसा दण्डा वेदितव्याः । क्षेत्रग्रहणं चात्र गृहारामाद्युपलक्षणार्थम् । यदा पुनः स्वीयभ्रान्त्या क्षेत्रादिकमपहरति तदा द्विशतोदमोवेदितव्यः । यथाह मनुः । गृहं तडागमारामं क्षेत्रं वा भीषया हरन् । शतानि पञ्च दण्ड्यः स्यादज्ञानाद्द्विशतोदमः इति ॥ अपह्रियमाणक्षेत्रादिभूयस्त्वपर्यालोचनया कदाचिदुत्तमोऽपि दण्डः प्रयोक्तव्यः । अतएवाह । वधः सर्वस्वहरणं पुरान्निर्वासनाङ्कने । तदङ्गच्छेद इत्युक्तो दण्डउत्तमसाहस इति ॥ १५५ ॥

यः पुनः परक्षेत्रे सेतुकूपादिकं प्रार्थनयार्थदानेन वा लब्धानुज्ञो निर्मातुमिच्छति तन्निषेधतः क्षेत्रस्वामिन एव दण्डइत्याह-

न निषेध्योऽल्पबाधस्तु सेतुः कल्याणकारकः ।
परभूमिं हरन्कूपः स्वल्पक्षेत्रो बहूदकः ॥ १५६ ॥

परकीयां भूमिमपहरन् नाशयन्नपि सेतुर्जलप्रवाहबन्धः क्षेत्रस्वामिना न प्रतिषेध्यः। स चेदीषत्पीडाकरोबहूपकारकश्च भवति । कूपश्चाल्पक्षेत्रव्यापित्वेनाल्पबाधोबहूदकत्वेन कल्याणकराकश्चातोबहूदकोनैव निवारणीयः । कूपग्रहणं च वापीपुष्करिण्याद्युपलक्षणार्थम्। यदा पुनरसौ सर्वक्षेत्रवर्तितया बहुबाधोनद्यादिसमीपक्षेत्रवर्तितया अल्पोपकारकस्तदासौ निषेध्य इत्यर्थादुक्तं भवति ॥ सेतोश्च द्वैविध्यमुक्तं नारदेन । सेतुश्च द्विविधोज्ञेयःखेयोबन्ध्यस्तथैव च । तोयप्रवर्तनात्खेयोबन्ध्यः स्यात्तन्निवर्तनादिति ॥ यदा त्वन्यनिर्मितं सेतु भेदनादिना नष्टं स्वयं संस्करोति तदा पूर्वस्वामिनं तद्वंश्यं नृपं वा पृष्ट्वैव संस्कुर्यात् । यथाह नारदः । पूर्वप्रवृत्तमुत्सन्नमपृष्ट्वास्वामिनं तु यः । सेतुं प्रवर्तयेत्कश्चिन्न सतत्फलभाग्भवेत् ॥ मृते तु स्वामिनि पुनस्तद्वंश्ये वापि मानवे । राजानमामन्त्य ततः कुर्यात्सेतुप्रवर्तनमिति ॥ १५६ ॥

क्षेत्रस्वामिनं प्रत्युपदिष्टमिदानीं सेतोः प्रवर्तयितारं प्रत्याह-

स्वामिने योऽनिवेद्यैव क्षेत्रे सेतुं प्रवर्तयेत् ।
उत्पन्ने स्वामिनो भोगस्तदभावे महीपतेः ॥ १५७ ॥

क्षेत्रस्वामिनमनभ्युपगम्य तदभावे राजानं वा यः परक्षेत्रे सेतुं प्रवर्तयत्यसौ फलभाग् न भवत्यपितु तदुत्पन्ने फले क्षेत्रस्वामिनोभोगस्तदभावे राज्ञः । तस्मात्प्रार्थनया अर्थदानेन वा क्षेत्रस्वामिनं तदभावे राजानं वानुज्ञाप्यैव परक्षेत्रे सेतुः प्रवर्तनीय इति तात्पर्यम् ॥ १५७ ॥

क्षेत्रे स्वामिना सेतुर्न प्रतिषेध्यइत्युक्तमिदानीं तस्यैव- प्रसक्तानुप्रसक्त्या कंचिद्विध्यन्तरमाह-

फालाहतमपि क्षेत्रं न कुर्याद्यो न कारयेत् ।
स प्रदाप्यः कृष्टफलं क्षेत्रमन्येन कारयेत् ॥ १५८ ॥

यः पुनः क्षेत्रस्वामिपार्श्वे अहमिदं क्षेत्रं कृषामीति अङ्गीकृत्य पश्चादुत्सृजति न चान्येन कर्षयति तच्च क्षेत्रं यद्यपि फालाहतं ईषद्धलेन विदारितं न सम्यग्बीजवापार्हं तथापि तस्याकृष्टस्य फलं यावत्तत्रोत्पत्त्यर्हं सामन्तादिकल्पितं तावदसौ कर्षकोदापनीयः । तच्च क्षेत्रं पूर्वकर्षकादाच्छिद्यान्येन कारयेत् ॥ १५८ ॥

इति सीमाविवादप्रकरणम् ।

अथ स्वामिपालविवादप्रकरणम् १०.

व्यवहारपदानां परस्परहेतुमद्भावाभावात तेषामाद्यमृणादानमित्यादिनापाठक्रमोनविवक्षितइतिव्युत्क्रमेणस्वामिपालविवादोऽभिधीयते

माषानष्टौ तु महिषी सस्यघातस्य कारिणी ।
दण्डनीया तदर्धं तु गौस्तदर्धमजाविकम् ॥ १५९ ॥

परसस्यविनाशकारिणी महिषी अष्टौ माषान्दण्डनीया । गौस्तदर्धं चतुरोमाषान् । अजामेषाश्च माषद्वयं दण्डनीयाः । महिष्यादीनां धनसंबन्धाभावात्स्वामी पुरुषोलक्ष्यते । माषश्चात्र ताम्रिकपणविंशतितमोभागः।माषोविंशतितमोभागः पणस्य परिकीर्तितइति नारदस्मरणात् । एतच्चाज्ञानविषयम् । ज्ञानपूर्वं तु पणस्य पादौ द्वौ गां तु तद्विगुणं महिषीं तथा । तथाजाविकवत्सानां पादोदण्डः प्रकीर्तितइति स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम् । यत्पुनर्नारदेनोक्तम् । माषं गां दापयेद्दण्डं द्वौ माषौ महिषीं तथा । तथाजाविकवत्सानां दण्डः स्यादर्धमाषिक इति तत्पुनः प्ररोहयोग्यमूलावशेषभक्षणविषयम् ॥ १५९ ॥

अपराधातिशयेन क्वचिद्दण्डद्वैगुण्यमाह–

भक्षयित्वोपविष्टानां यथोक्ताद्द्विगुणोदमः ।

यदि पशवः परक्षेत्रे सस्यं भक्षयित्वा तत्रैवानिवारिताः शेरते तदा यथोक्ताद्दण्डाद्द्विगुणोदण्डोवेदितव्यः । सवत्सानां पुनर्भक्षयित्वोपविष्टानां यथोक्ताच्चतुर्गुणोवेदितव्यः । वसतां द्विगुणः प्रोक्तः सवत्सानां चतुर्गुण इति वचनात् ॥

क्षेत्रान्तरे पश्वन्तरे वातिदेशमाह–

सममेषां विवीतेऽपि खरोष्ट्रं महिषीसमम् ॥ १६० ॥

विवीतः प्रचुरतृणकाष्ठोरक्ष्यमाणः परिगृहीतोभूप्रदेशः । तदुपघातेऽपीतरक्षेत्रदण्डेन समं दण्डमेषां महिष्यादीनां विद्यात् । खराश्च उष्ट्राश्च खरोष्ट्रं तन्महिषीसमम् । महिषी यत्र तादृशेन दण्डेन दण्ड्यते तत्र तादृशेनैव दण्डेन खरोष्ट्रमपि प्रत्येकं दण्डनीयम् । सस्योपरोधकत्वेन खरोष्ट्रयोः प्रत्येकं महिषीतुल्यत्वाद्दण्डस्य चापराधानुसारित्वात्खरोष्ट्रमिति समाहारो न विवक्षितः ॥ १६० ॥

परसस्यविनाशे गोस्वामिनोदण्ड उक्तः इदानीं क्षेत्रस्वामिने–
फलमप्यसौ दापनीयइत्याह–

यावत्सस्यं विनश्येत्तु तावत्स्यात्क्षेत्रिणः फलम् ।
गोपस्ताड्यस्तु गोमी तु पूर्वोक्तं दण्डमर्हति ॥ १६१ ॥

सस्यग्रहणं क्षेत्रोपचयोपलक्षणार्थम् । यस्मिन्क्षेत्रे यावत्पलालधान्यादिकं गवादिभिर्विनाशितं तावत्क्षेत्रफलमेतावति क्षेत्रे एतावद्भवतीति सामन्तैः परिकल्पितं तत्क्षेत्रस्वामिने गोमी दापनीयः । गोपस्तु ताडनीयएव न फलं दापनीयः । गोपस्य ताडनं पूर्वोक्तधन

दण्डसहितमेव पालदोषेण सस्यनाशे द्रष्टव्यम् । या नष्टा पालदोषेण गौस्तु सस्यानि नाशयेत् । न तत्र गोमिनां दण्डः पालस्तं दण्डमर्हतीति वचनात् ॥ गोमी पुनः स्वापराधेनसस्यनाशे पूर्वोक्तं दण्डमेवार्हति न ताडनम् । फलदानं पुनः सर्वत्र गोस्वामिनएव । तत्फलपुष्टमहिष्यादिक्षीरेणोपभोगद्वारेणतत्क्षेत्रफलभागित्वात् । गवादिभक्षितावशिष्टं पलालादि गोस्वामिनैव गृहीतव्यम् । मध्यस्थकल्पितमूल्यदानेन क्रीतप्रायत्वात अतएव नारदः । गोभिस्तु भक्षितं सस्यं योनरः प्रतियाचते । सामन्तानुमतं देयं धान्यं यत्तत्र वापितम् ॥ पलालं गोमिनोदेयं धान्यं वै कर्षकस्य त्विति ॥ १६१ ॥

क्षेत्रविशेषे अपवादमाह-

पथि ग्रामविवीतान्ते क्षेत्रे दोषो न विद्यते ।
अकामतः कामचारे चौरवद्दण्डमर्हति ॥ १६२ ॥

पथि ग्रामसमीपवर्तिनि क्षेत्रे ग्रामविवीतसमीपवर्तिनि च क्षेत्रे अकामतोगोभिर्भक्षिते गोपगोमिनोर्द्वयोरप्यदोषः । दोषाभावप्रतिपादनं दण्डाभावार्थं विनष्टसस्यमूल्यदानप्रतिषेधार्थं च । कामचारे कामतश्चारणे चौरवत् चौरस्य यादृशोदण्डस्तादृशं दण्डमर्हति । एतच्चानावृतक्षेत्रविषयम् । (मनुः) यत्रापरिवृतं धान्यं विहिंस्युः पशवोयादि । न तत्र प्रणयेद्दण्डं नृपतिः पशुरक्षिणामिति दण्डाभावस्यानावृतक्षेत्रविषयत्वेन मनुनोक्तत्वात् ॥ आवृते पुनर्मार्गादिक्षेत्रेऽपि दोषोऽस्त्येव । वृतिकरणं च तेनैवोक्तम् । मनुः वृतिं च तत्र कुर्वीत यामुष्ट्रोनावलोकयेत् । छिद्रं निवारयेत्सर्वं श्वसूकरमुखानुगमिति ॥ १६२ ॥

पशुविशेषेऽपि दण्डाभावमाह-

महोक्षोत्सृष्टपशवः सूतिकागन्तुकादयः ।
पालो येषां न ते मोच्या दैवराजपरिप्लुताः ॥ १६३ ॥

महांश्चासावुक्षा च महोक्षोवृषः सेक्ता । उत्सृष्टपशवः वृषोत्सर्गादिविधानेन देवतोद्देशेन वा त्यक्ताः । सूतिका प्रसूता अनिर्दशाहा । आगन्तुकः स्वयूथात्परिभ्रष्टोदेशान्तरादागतः । एते मोच्याः । परसस्य भक्षणेऽपि न दण्ड्याः । येषां च पालो न विद्यते तेऽपि दैवराजपरिप्लुताः देवराजोपहताः सस्यनाशकारिणो न दण्ड्याः । आदिग्रहाद्धस्त्यश्वादयो गृह्यन्ते । ते चोशनसोक्ताः । अण्दण्ड्याहस्तिनोह्यश्वाः प्रजापाला हि तेस्मृताः । अदण्ड्यौ काणकुब्जौ च ये शश्वत्कृतलक्षणाः । अदण्ड्यागन्तुकी गौश्च सूतिका वाभिसारिणी । अदण्ड्याश्चोत्सवे गावः श्राद्धकाले तथैव चेति । अत्रोत्सृष्टपशूनामस्वामिकत्वेन दण्ड्यत्वासंभवात् दृष्टान्तार्थमुपादानम । यथोत्सृष्टपशवोनदण्ड्याएवं महोक्षादय इति ॥ १६३ ॥

गोस्वामिन उक्तमिदानीं गोपं प्रत्युपदिश्यते-

यथार्पितान् पशून्गोपः सायं प्रत्यर्पयेत्तथा ।
प्रमादमृतनष्टांश्च प्रदाप्यः कृतवेतनः ॥ १६४ ॥

गोस्वामिना प्रातःकाले यथा गणयित्वा यथा समर्पिताः पशवस्तथैव सायंकाले गोपो गोस्वामिने पशून् विगणय्य प्रत्यर्पयेत् । प्रमादेन स्वापराधेन मृतान्नष्टांश्च पशून् कृतवेतनः कल्पितवेतनो गोपः स्वामिने दाप्यः । वेतनकल्पना च नारदेनोक्ता । गवां शताद्वत्सतरी धेनुः स्याद्द्विशताभृतिः । प्रतिसंवत्सरं गोपे सन्दोहश्चाष्टमेऽहनीति । प्रमादनाशश्च मनुना स्पष्टीकृतः । नष्टं जग्धं च कृमिभिः श्वहतं विषमे मृतम् । हीनं पुरुषकारेण प्रदद्यात्पाल एव-त्विति ॥ प्रसह्य चौरैरपहृतान् न दाप्यः । यथाह मनुः । विक्रम्य तु हृतं चौरैर्न पालो-दातुमर्हति । यदि देशे च काले च स्वामिनः स्वस्य शंसतीति । दैवराजमृतानां पुनः कर्णादि प्रदर्शनीयम् । कर्णौ चर्म च वालांश्च वस्ति स्नायुं च रोचनाम् । पशुषु स्वामिनां दद्यान्मृतेष्वंगानि दर्शयन्निति मनुस्मरणात् ॥ १६४ ॥

पालदोषविनाशे तु पाले दण्डो विधीयते ।
अर्धत्रयोदशपणः स्वामिनो द्रव्यमेव च ॥ १६५ ॥

किंच । पालदोषेण पशुविनाशे अर्धाधिकत्रयोदशपणं दण्डं पालो दाप्यः । स्वामिनश्च-द्रव्यं विनष्टपशुमूल्यं मध्यस्थकल्पितम् । दण्डपरिमाणार्थः श्लोकोऽन्यत्पूर्वोक्तमेव ॥ १६५ ॥

गोप्रसङ्गात् गोप्रचारमाह–

ग्रामेच्छया गोप्रचारो भूमी राजवशेन वा ।
द्विजस्तृणैधःपुष्पाणि सर्वतः सर्वदा हरेत् ॥ १६६ ॥

ग्रामेच्छया ग्राम्यजनेच्छया भूम्यल्पत्वमहत्त्वापेक्षया राजेच्छया वा गोप्रचारः कर्तव्यः । गवादीनां प्रचारणार्थं कियानपि भूभागोऽकृष्टः परिकल्पनीय इत्यर्थः । द्विजस्तृणे न्धनाद्यभावे गवाग्निदेवतार्थं तृणकाष्ठकुसुमानि सर्वतः स्ववदनिवारितआहरेत । फलानि स्वपरिवृत्तादेव । गोऽग्न्यर्थं तृणमेधांसि वीरुद्वनस्पतीनां च पुष्पाणि स्ववदाददीत फलानि चापरिवृतानामिति गौतमस्मरणात् । एतच्च परिगृहीतविषयम् । अपरिगृहीते द्विजव्यतिरिक्तस्यापि परिग्रहादेव स्वत्वसिद्धेः । यथा तेनैवोक्तम् । स्वामी रिक्थक्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेष्विति । यत्पुनरुक्तम् । तृणं वा यदि वा काष्ठं पुष्पं वा यदि वा फलम् । अनापृच्छन् हि गृह्णानो हस्तच्छेदनमर्हतीति तद्द्विजव्यतिरिक्तविषय-मनापद्विषयं वा । गवादिव्यतिरिक्तविषयं वेति ॥ १६६ ॥

इदमपरं गवादीनां स्थानासनसौकर्यार्थमुच्यते–

धनुःशतं परीणाहो ग्रामे क्षेत्रान्तरं भवेत् ।
द्वे शते खर्वटस्य स्यान्नगरस्य चतुःशतम् ॥ १६७ ॥

ग्रामक्षेत्रयोरन्तरं धनुःशतपरिमितं परीणाहः । सर्वतोदिशं अनुप्तसस्यं कार्यम् । खर्वटस्य प्रचुरकण्टकसन्तानस्य ग्रामस्य द्वे शते परीणाहः । नगरस्य बहुजनसंकी-र्णस्य धनुषां चतुःशतपरिमितमन्तरं कार्यम् ॥ १६७ ॥

इति स्वामिपालविवादप्रकरणम् ।

अथास्वामिविक्रयप्रकरणम् ११.

संप्रत्यस्वामिविक्रयाख्यं व्यवहारपदमुपक्रमते तस्य च लक्षणं नारदेनोक्तम् ॥ निक्षिप्तं वा परद्रव्यं. नष्टं लब्ध्वापहृत्य वा । विक्रीयते समक्षं यत् स ज्ञेयोऽस्वामिविक्रयइति । तत्र किमित्याह-

स्वं लभेतान्यविक्रीतं क्रेतुर्दोषोऽप्रकाशिते ।
हीनाद्रहोहीनमूल्ये वेलाहीने च तस्करः ॥ १६८ ॥

स्वमात्मसंबन्धि द्रव्यं अन्यविक्रीतमस्वामिविक्रीतं यदि पश्यति तदा लभेत गृह्णीयात्। अस्वामिविक्रयस्य स्वत्वहेतुत्वाभावात् । विक्रीतग्रहणं दत्ताहितयोरुपलक्षणार्थम् । अस्वामीक्रीतत्वेन तुल्यत्वात् । अतएवोक्तम् । अस्वामिविक्रयं दानमाधिं च विनिवर्तयेदिति । क्रेतुः पुनरप्रकाशिते गोपिते क्रय्ये दोषोभवति । तथा हीनाद्द्रव्यागमोपायहीनाद्रहसि चैकान्ते संभाव्यद्रव्यादपि हीनमूल्येनाल्पतरेण च मूल्येन क्रये वेलाहीने वेलया हीनो वेला हीनः क्रयो गत्यादौ कृतस्तत्र च क्रेता तस्करोभवति । तस्करवत् दण्डभाग्भवतीत्यर्थः । यथोक्तम् । द्रव्यमस्वामिविक्रीतं प्राप्य स्वामी तदाप्नुयात् । प्रकाशं क्रयतः शुद्धिः क्रेतुः स्तेयं रहःक्रयादिति ॥ १६८ ॥

स्वाम्यभियुक्तेन क्रेत्रा किं कर्तव्यमित्यतआह-

नष्टापहृतमासाद्य हर्तारं ग्राहयेन्नरम् ।
देशकालातिपत्तौ च गृहीत्वा स्वयमर्पयेत् ॥ १६९ ॥

नष्टमपहृतं वान्यदीयं क्रयादिना प्राप्य हर्तारं विक्रेतारं नरं ग्राहयेत् । चौरोद्धरणकादिभिः । आत्मविशुद्ध्यर्थं राजदण्डाप्राप्त्यर्थं च । अथाविदितदेशान्तरं गतः कालान्तरे वा विपन्नस्तदा मूलसमाहरणाशक्तेर्विक्रेतारमदर्शयित्वैव स्वयमेव तद्धनं नाष्टिकस्य समर्पयेत् । तावतैवासौ शुद्धो भवतीति श्रीकराचार्येण व्याख्यातं तदिदमनुपपन्नम् । विक्रेतुर्दर्शनाच्छुद्धिरित्यनेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गादतोऽन्यथा व्याख्यायते । नष्टापहृतमिति नाष्टिकं प्रत्ययमुपदेशः । नष्टमपहृतं वात्मीयद्रव्यमासाद्य क्रेतृहस्तस्थं ज्ञात्वातं हर्तारं क्रेतारं स्थानपालादिभिर्ग्राहयेत् । देशकालातिपत्तौ देशकालातिक्रमे स्थानपालाद्यसन्निधाने तद्विज्ञापनकालात् प्राक् पलायनाशङ्कायां स्वयमेव गृहीत्वा तेभ्यः समर्पयेत् ॥ १६९ ॥

ग्राहिते हर्तरि किं कर्तव्यमित्यत आह-

विक्रेतुर्दर्शनाच्छुद्धिः स्वामी द्रव्यं नृपो दमम् ।
क्रेता मूल्यमवाप्नोति तस्माद्यस्तस्य विक्रयी ॥ १७० ॥

यद्यसौ गृहीतः क्रेता न मयेदमपहृतमन्यसकाशात्क्रीतमिति वक्ति तदा तस्य क्रेतुर्विक्रेतुर्दर्शनमात्रेण शुद्धिर्भवति ! न पुनरसावभियोज्यः । किंतु तत्प्रदर्शितेन विक्रेत्रा सह नाष्टिकस्य विवादः । यथाह बृहस्पतिः । मूले समाहृते क्रेता नाभियोज्यः कथञ्चन। मूलेन सह वादस्तु नाष्टिकस्य विधीयत इति।।तस्मिन् विवादे यद्यस्वामिविक्रयनिश्चयोभवति तदा तस्य नष्टापहृतस्य गवादिद्रव्यस्य योविक्रयी विक्रेता तस्य सकाशात्स्वामी नाष्टिकः स्वीयं द्रव्यमवाप्नोति । नृपश्चापराधानुरूपं दण्डं क्रेता च मूल्यमवाप्नोति । अथासौ देशान्तरगतस्तदा योजनसंख्ययानयनार्थं न कालोदेयः । प्रकाशं वा क्रयं कुर्यान्मूलं वापि समर्पयेत् । मूलानयनकालश्च देयस्तत्राध्वसंख्ययेति स्मरणात् । अथाविज्ञातदेशतयामूलमाहर्तुं न शक्नोति तदा क्रयं शोधयित्वैव शुद्धोभवति । असमाहार्यमूलस्तु क्रयमेव विशोधयेदिति वचनात् ॥ यदा पुनः साक्ष्यादिभिर्दिव्येन वा क्रयं न शोधयति मूलं च न प्रदर्शयति तदा सएव दण्डभाग्भवतीति । अनुपस्थापयन्मूलं क्रयं वाप्यविशोधयन् । यथाभियोगं धनिने धनं दाप्यो दमं च स इति मनुस्मरणात् ॥ १७० ॥

स्वं लभेतान्यविक्रीतमित्युक्तं तल्लिप्सुना किं कर्तव्यमित्यत आह-

आगमेनोपभोगेन नष्टं भाव्यमतोऽन्यथा ।
पञ्चबन्धोदमस्तस्य राज्ञे तेनाविभाविते ॥ १७१ ॥

आगमेनरिक्थक्रयादिना उपभोगेन च मदीयमिदं द्रव्यं तच्चैवं नष्टमपहृतं वेत्यपि भाव्यं साधनीयं तत्स्वामिना। अतोऽन्यथा तेन स्वामिना अविभाविते पञ्चबन्धोनष्टद्रव्यस्य पञ्चमांशोदमोनाष्टिकेण राज्ञे देयः । अत्र चायं क्रमः । पूर्वस्वामी नष्टमात्मीयं साधयेत् । ततः क्रेताचौर्यपरिहारार्थं मूल्यलाभाय च विक्रेतारं आनयेत्। अथानेतुं न शक्नोति तदात्मदोषपरिहारय क्रयं शोधयित्वा द्रव्यं नाष्टिकस्य समर्पयेदिति॥ १७१ ॥

तस्करस्य प्रच्छादकं प्रत्याह-

हृतं प्रनष्टं यो द्रव्यं परहस्तादवाप्नुयात् ।
अनिवेद्य नृपे दण्ड्यः सतु षण्णवतिं पणान् ॥ १७२ ॥

हृतं प्रनष्टं वा चौरादिहस्तस्थं द्रव्यमनेन मदीयं द्रव्यमपहृतमिति नृपस्यानिवेद्यैव दर्पादिना यो गृह्णाति असौ षडुत्तरान् नवतिं पणान् दण्डनीयः । तस्करप्रच्छादकत्वेन दुष्टत्वात् ॥ १७२ ॥

राजपुरुषानीतं प्रत्याह--

शौल्किकैः स्थानपालैर्वा नष्टापहृतमाहृतम् ।
अर्वाक्संवत्सरात्स्वामी हरेत परतो नृपः ॥ १७३ ॥

यदा तु शुल्काधिकारिभिः स्थानरक्षिभिर्वा नष्टमपहृतं द्रव्यं राजपार्श्वं प्रत्यानीतं तदा संवत्सरादर्वाक् प्राप्तश्चेत् नाष्टिकस्तद्द्रव्यमवाप्नुयात्। ऊर्ध्वं पुनः संवत्सराद्राजा गृह्णीयात्

स्वपुरुषानीतं च द्रव्यं जनसमूहेषूद्धोष्य यावत्संवत्सरं राज्ञा रक्षणीयम् । अथाह गौतमः । प्रनष्टस्वामिकमधिगम्य राज्ञे प्रब्रूयुर्विख्याप्य संवत्सरं राज्ञा रक्ष्यमिति । यत्पुनर्मनुना विध्यन्तरमुक्तम् । प्रनष्टस्वामिकं द्रव्यं राजा त्र्यब्दं निधापयेत् । अर्वाक् त्र्यब्दाद्धरेत्स्वामी परतोनृपतिर्हरेदिति तच्छ्रुतवृत्तसंपन्नब्राह्मणविषयम् । रक्षणनिमित्तषड्भागग्रहणं च तेनैवोक्तम् । (मनुः) आददीताथ षड्भागं प्रनष्टाधिगतान्नृपः । दशमं द्वादशं वापि सतां धर्ममनुस्मरन्निति ॥ तृतीयद्वितीयप्रथमसंवत्सरेषु यथाक्रमं षष्ठादयो भागावेदितव्याः । प्रपञ्चितं चैतत्पुरस्तात् ॥ १७३ ॥

मनूक्तषड्भागादिग्रहणस्य द्रव्यविशेषे अपवादमाह-

पणानेकशफे दद्याच्चतुरः पञ्च मानुषे ।
महिषोष्ट्रगवां द्वौ द्वौ पादं पादमजाविके ॥ १७४ ॥

एकशफे अश्वादौ प्रनष्टाधिगते तत्स्वामी राज्ञे रक्षणनिमित्तं चतुरः पणान् दद्यात् । मानुषे मनुष्यजातीये द्रव्ये पञ्च पणान् । अजाविके पुनः प्रत्येकं पादं पादम् । महिषोष्ट्रगवां रक्षणनिमित्तं प्रत्येकं द्वौ द्वौ पणौ दद्यादिति सर्वत्रानुषजते ॥ अजाविकमिति समासनिर्देशेऽपि पादं पादमिति वीप्साबलात्प्रत्येकं संबन्धोऽवगम्यते ॥ १७४ ॥

इत्यस्वामिविक्रयप्रकरणम् ।

अथ दत्ताप्रदानिकप्रकरणम् १२.

अधुना विहितमार्गद्वयाश्रयतया दत्तानपाकर्म दत्ताप्रदानिकमिति च लब्धाभिधानद्वयं दानाख्यं व्यवहारपदं अभिधीयते तत्स्वरूपं च नारदेनोक्तम् । दत्त्वा द्रव्यमसम्यग्यः पुनरादातुमिच्छति । दत्ताप्रदानिकं नाम व्यवहारपदं हि तदिति ॥ असम्यगविहितमार्गाश्रयेण द्रव्यं दत्त्वा पुनरादातुमिच्छति यस्मिन् विवादपदे तद्दत्ताप्रदानिकं दत्तस्याप्रदानं पुनर्हरणं यस्मिन्दानाख्ये तद्दत्ताप्रदानिकं नाम व्यवहारपदम् । विहितमार्गाश्रयत्वेन तत्प्रतिपक्षभूतं तदेव व्यवहारपदं दत्तानपाकर्मेत्यर्थादुक्तं भवति । दत्तस्यानपाकर्म अपुनरादानं यत्र दानाख्ये विवादपदे तद्दत्तानपाकर्म । तच्च देयादेयादिभेदेन चतुर्विधम् । यथाह नारदः । अथ देयमदेयं च दत्तं वाऽदत्तमेव च । व्यवहारेषु विज्ञेयो दानमार्गश्चतुर्विध इति । तत्र देयमित्यनिषिद्धदानक्रियायोग्यमुच्यते । अदेयमस्वतया निषिद्धतया वा दानानर्हं यत्पुनः प्रकृतिस्थेन दत्तमव्यावर्तनीयं तद्दत्तमुच्यते । अदत्तं तु यत्प्रत्याहरणीयं तत्कथ्यते । तदेतत्संक्षेपतोनिरूपयितुमाह ।

स्वं कुटुम्बाविरोधेन देयं-

स्वमात्मीयं कुटुम्बाविरोधेन कुटुम्बानुपरोधेन कुटुम्बभरणावशिष्टमिति यावत्तद्दद्यात् । तद्भरणस्यावश्यकत्वात् । तथाच मनुः । (अ. ८ श्लो. ३५) वृद्धौ च मातापितरौ साध्वी भार्या सुतः शिशुः । अप्यकार्यशतं कृत्वा भर्तव्यामनुरब्रवीदिति । कुटुम्बाविरोधे-

नेत्यनेनादेयमेकविधं दर्शयति । स्वं दद्यादित्यनेन चास्वभूतानामन्वाहितयाचितकाधिसाधारणनिक्षेपाणां पञ्चानामप्यदेयत्वं व्यतिरेकतो दर्शितम्। यत्पुनर्नारदेनाष्टविधत्वमदेयानामुक्तम् । अन्वाहितं याचितकमाधिः साधारणं च यत । निक्षेपः पुत्रदारांश्च सर्वस्वं चान्वये सति ॥ आपत्स्वपि च कष्टासु वर्तमानेन देहिना । अदेयान्याहुराचार्या यच्चान्यस्मै प्रतिश्रुतमिति ॥ एतददेयत्वमात्राभिप्रायेण । न पुनः स्वत्वाभावाभिप्रायेण । पुत्रदारसर्वस्वप्रतिश्रुतेषु स्वत्वस्य सद्भावात् । अन्वाहितादीनां स्वरूपं प्रागेव प्रपञ्चितम् ॥

स्वं दद्यादित्यनेन दारसुतादेरपि स्वत्वाविशेषेण देयत्वप्रसङ्गे प्रतिषेधमाह—

—दारसुतादृते ।

नान्वये सति सर्वस्वं यच्चान्यस्मै प्रतिश्रुतम् ॥ १७५ ॥

दारसुतादृते दारसुतव्यतिरिक्तं स्वं दद्यान्न दारसुतमित्यर्थः । तथा पुत्रपौत्राद्यन्वये विद्यमाने सर्वं धनं न दद्यात् । पुत्रानुत्पाद्य संस्कृत्य वृत्तिं चैषां प्रकल्पयेदिति स्मरणात्। तथा हिरण्यादिकमन्यस्मै प्रतिश्रुतमन्यस्मै न देयम् ॥ १७५ ॥

एवं दारसुतादिव्यतिरिक्तं देयमुक्त्वा प्रसङ्गाददेयधनग्रहणं च प्रतिग्रहीत्रा प्रकाशमेव कर्तव्यमित्याह—

प्रतिग्रहः प्रकाशः स्यात्स्थावरस्य विशेषतः ।

प्रतिग्रहणं प्रतिग्रहः सः प्रकाशः कर्तव्यः विवादनिराकारणार्थम् । स्थावरस्य च विशेषतः प्रकाशमेव ग्रहणं कार्यम् । तस्य सुवर्णादिवदात्मनि स्थितस्य दर्शयितुमशक्यत्वात् ।

एवं प्रासङ्गिकमुक्त्वा प्रकृतमनुसरन्नाह—

देयं प्रतिश्रुतं चैव दत्त्वा नापहरेत्पुनः ॥ १७६ ॥

देयं प्रतिश्रुतं चैव । यद्यस्मै धर्मार्थं प्रतिश्रुतं तत्तस्मै देयमेव यद्यसौ धर्मात्प्रच्युतो न भवति । प्रच्युते न पुनर्दातव्यम् । प्रतिश्रुत्याप्यधर्मसंयुक्ताय न दद्यादिति गौतमस्मरणात् । दत्त्वा नापहरेत्पुनः । न्यायमार्गेण यद्दत्तं तत्सप्तविधमपि पुनर्नापहर्तव्यम् । किंतु तथैवानुमंतव्यम् । यत्पुनरन्यायेन दत्तं तददत्तं षोडशप्रकारमपि प्रत्याहर्तव्यमेवेत्यर्थादुक्तं भवति । नारदेन च दत्तं सप्तविधं प्रोक्तमदत्तं षोडशात्मकमिति प्रतिपाद्य दत्तादत्तयोः स्वरूपं विवृतम् । पण्यमूल्यं भृतिस्तुष्ट्या स्नेहात्प्रत्युपकारतः । स्त्रीशुल्कानुग्रहार्थं च दत्तं दानविदो विदुः ॥ अदत्तं तु भयक्रोधशोकवेगरुगन्वितैः । तथोत्कोचपरीहासव्यत्यासच्छलयोगतः ॥ बालमूढास्वतन्त्रार्तमत्तोन्मत्तापवर्जितम् । कर्ता ममेदं कर्मेति प्रतिलाभेच्छया च यत् ॥ अपात्रे पात्रमित्युक्ते कार्ये वा धर्मसंयुते । यद्दत्तं स्यादविज्ञानाददत्तमिति तत्स्मृतमिति ॥ अयमर्थः । पण्यस्य क्रीतद्रव्यस्य यन्मूल्यं दत्तम् । भृतिर्वेतनं कृतकर्मणे दत्तम् । तुष्ट्या बन्दिचारणादिभ्यो दत्तम् । स्नेहाद्दुहितृपुत्रादि-

भ्योदत्तम् । प्रत्युपकारतः उपकृतवते प्रत्युपकाररूपेण दत्तम् । स्त्रीशुल्कं परिणयनार्थं कन्याज्ञातिभ्योयद्दत्तम् । यच्चानुग्रहार्थमदृष्टार्थं दत्तं तदेतत्सप्तविधमपि दत्तमेव न प्रत्याहरणीयम् । भयेन बन्दिग्राहादिभ्यो दत्तम् । क्रोधेन पुत्रादिभ्योवैरानिर्यातनाया न्यस्मै दत्तम् । पुत्रवियोगादिनिमित्तशोकावेशेन दत्तम् । उत्कोचेन कार्यप्रतिबन्धनिरासार्थमधिकृतेभ्योदत्तम् । परिहासेनोपहासेन दत्तम् । एकोऽपि स्वं द्रव्यमन्यस्मै ददात्यन्योऽपि तस्मै ददातीति दानव्यत्यासः । छलयोगतः । शतदानमभिसंधाय सहस्रमिति परिभाष्य ददातीति । बालेनाप्राप्तषोडशवर्षेण । मूढेन लोकवादानभिज्ञेन । अस्वतन्त्रेण पुत्रदासादिना । आर्तेन रोगाभिभूतेन । मत्तेन मदनीयमत्तेन वातिकाद्युन्मादग्रस्तेन वा अपवर्जितं दत्तम् । यथायं मदीयं कर्म करिष्यतीति प्रतिलाभेच्छया दत्तम् । अचतुर्वेदाय चतुर्वेदोऽहमित्युक्तवते दत्तम् । यज्ञं करिष्यामीति धनं लब्ध्वा द्यूतादौ विनियुञ्जानाय दत्तमित्येवं षोडशप्रकारमपि दत्तमदत्तमित्युच्यते । प्रत्याहरणीयत्वात् ।आर्तदत्तस्यादत्तत्वं धर्मकार्यव्यतिरिक्तविषयम् । स्वस्थेनार्तेन वा दत्तं श्रावितं धर्मकारणात् । अदत्त्वा तु मृते दाप्यस्तत्सुतो नात्र संशय इति कात्यायनस्मरणात् ॥ तथेदमपरं संक्षिप्तार्थवचनंसर्वविवादसाधारणम् ॥ मनुः योगाधमनविक्रीतं योगदानप्रतिग्रहम् । यस्य चाप्युपधिं पश्येत्तत्सर्वं विनिवर्तयेदिति ॥ उपाधिः । येनागामिनोपाधिविशेषेणाधिविक्रयदानप्रतिग्रहाः कृतास्तदुपाधिविगमे तान् क्रयादीन्विनिवर्तयेदित्यस्यार्थः । यः पुनः षोडशप्रकारमपि अदत्तं गृह्णाति यश्चादेयं प्रयच्छति तयोर्दण्डोनारदेनोक्तः । गृह्णात्यदत्तं यो लोभाद्यश्चादेयं प्रयच्छति । अदेयदायकोदण्ड्यस्तथा दत्तप्रतीच्छक इति ॥ १७६ ॥

इति दत्ताप्रदानिकं प्रकरणम् ।

अथ क्रीतानुशयप्रकरणम् १३.

अथ क्रीतानुशयः कथ्यते । तत्स्वरूपं नारदेनोक्तम् । क्रीत्वा मूल्येन यः पण्यं क्रेता न बहु मन्यते । क्रीतानुशय इत्येतद्विवादपदमुच्यते इति ॥ तत्र च यस्मिन्नहनि पण्यं क्रीतं तस्मिन्नेवाह्नि तदविकृतं प्रत्यर्पणीयमिति तेनैवोक्तम् । क्रीत्वा मूल्येन यत्पण्यं दुःक्रीतं मन्यते क्रयी । विक्रेतुः प्रतिदेयं तत्तस्मिन्नेवाह्न्यविक्षतमिति । द्वितीयादिदिने तु प्रत्यर्पणे विशेषस्तेनैवोक्तः । द्वितीयेऽह्नि ददत्क्रेता मूल्यात् त्रिंशांशमावहेत् । द्विगुणं तु तृतीयेऽह्नि परतः क्रेतुरेव तदिति ॥ परतोऽनुशयो न कर्तव्य इत्यर्थः ॥ एतच्च बीजातिरिक्तोपभोगादिविनश्वरवस्तुविषयम् ॥

बीजादिक्रये पुनरन्यएव प्रत्यर्पणविधिरित्याह-

दशैकपञ्चसप्ताहमासत्र्यहार्द्धमासिकम् ।
बीजायोवाह्यरत्नस्त्रीदोह्यपुंसां परीक्षणम् ॥ १७७ ॥

बीजं व्रीह्यादिबीजम् । अयोलोहादि । वाह्योबलीवर्दादिः । रत्नं मुक्ताप्रवालादिकम् ।

स्त्री दासी। दोह्यं माहिष्यादि । पुमान् दासः । एषां बीजादीनां यथाक्रमेण दशाहादिकः परीक्षाकालोविज्ञेयः । परीक्ष्यमाणे च बीजादौ यद्यसम्यक्त्ववुद्ध्यानुशयोभवति तदा दशाहाभ्यन्तरएव क्रयनिर्वृत्तिर्नपुनरूर्ध्वमित्युपदेशप्रयोजनम्॥ यत्तु मनुवचनम् । क्रीत्वा विक्रीय वा किंचिद्यस्येहानुशयोभवेत । सोऽन्तर्दशाहात् तद्द्रव्यं दद्याच्चैवाददीत चेति । तदुक्तलोहादिव्यतिरिक्तोपभोगविनश्वरगृहक्षेत्रयानशयनासनादिविषयम् । सर्वं चैतदपरीक्षितक्रीतविषयम् । यत्पुनः परीक्ष्य न पुनः प्रत्यर्पणीयमिति समयं कृत्वा क्रीतं तद्विक्रेत्रे नप्रत्यर्पणीयम । तदुक्तम । क्रेता पण्यं परीक्षेतप्राक् स्वयं गुणदोषतः । परीक्ष्याभिमतं क्रीतं विक्रेतुर्न भवेत्पुनरिति ॥ १७७ ॥

दोह्यादिपरीक्षाप्रसङ्गेन स्वर्णादेरपि परीक्षामाह—

अग्नौ सुवर्णमक्षीणं रजते द्विपलं शते ।
अष्टौ त्रपुणि सीसे च ताम्रे पञ्च दशायसि ॥ १७८ ॥

वह्नौ प्रताप्यमानं सुवर्णं न क्षीयते अतः कटकादिनिर्माणार्थं यावत्स्वर्णकारहस्ते प्रक्षिप्तं तावत्तुलितं तैः प्रत्यर्पणीयम् । इतरथा क्षयं दाप्यादण्ड्याश्च । रजते तु शतपले प्रताप्यमानेपलद्वयं क्षीयते । अष्टौ त्रपुणि सीसे च शतइत्यनुवर्तते । त्रपुणि सीसे च शतपले प्रताप्यमानेऽष्टौ पलानि क्षीयन्ते। ताम्रे पञ्च दशायसि ताम्रे शतपलेपञ्चपलानि । अयसि दशपलानि क्षीयन्ते । अत्रापि शतइत्येव । कांस्यस्य तु त्रपुताम्रयोनित्वात्तदनुसारेण क्षयः कल्प्यः । इतोऽधिकक्षयकारिणः शिल्पिनोदण्ड्याः ॥ १७८ ॥

क्वचित्कम्बलादौ वृद्धिमाह—

शते दशपला वृद्धिरौर्णे कार्पाससौत्रिके ।
मध्ये पञ्चपला वृद्धिः सूक्ष्मे तु त्रिपला मता ॥ १७९ ॥

स्थूलेनौर्णसूत्रेण यत्कम्बलादिकं क्रियते तस्मिन् शतपले दशपला वृद्धिर्वेदितव्या । एवं कार्पाससूत्रनिर्मिते पटादौ वेदितव्यम् । मध्ये अनतिसूक्ष्मनिर्मिते पटादौ पञ्चपला वृद्धिः।सूक्ष्मसूत्ररचित शते त्रिपला वृद्धिर्वेदितव्या। एतच्चाप्रक्षालितवासोविषयम्॥ १७९ ॥

द्रव्यान्तरे विशेषमाह—

कार्मिके रोमबद्धे च त्रिंशद्भागः क्षयोमतः ।
न क्षयो नच वृद्धिश्च कौशेये वल्कलेषु च ॥ १८० ॥

कार्मिकं कर्मणा चित्रेण निर्मितम् । यत्र निष्पन्ने पटे चक्रस्वस्तिकादिकं चित्रं सूत्रैः क्रियते तत्कार्मिकमित्युच्यते । यत्र प्रावारादौ रोमाणि बध्यन्ते सरोमबद्धः तत्र त्रिंशत्तमोभागः क्षयोवेदितव्यः। कौशेये कोशप्रभवे वल्कलेषु वृक्षत्वनिर्मितेषु वसनेषु वृद्धिह्रासौ न स्तः किंतु यावद्वयनार्थं कुविन्दादिभ्योदत्तं तावदेव प्रत्यादेयम् ॥ १८० ॥

द्रव्यानन्त्यात्प्रतिद्रव्यं क्षयवृद्धिप्रतिपादनाशक्तेः सामान्येन ह्रासवृद्धिज्ञानोपायमाह-

देशं कालं च भोगं च ज्ञात्वा नष्टे बलाबलम्।
द्रव्याणां कुशला ब्रूयुर्यत्तद्दाप्यमसंशयम् ॥ १८१ ॥

शाणक्षौमादौ द्रव्ये नष्टे ह्रासमुपगते द्रव्याणां कुशलाः द्रव्यवृद्धिक्षयाभिज्ञाः देशं कालमुपभोगं तथा नष्टद्रव्यस्य बलाबलं सारासारतां च परीक्ष्य यत्कल्पयन्ति तदसंशयं शिल्पिनो दाप्याः ॥ १८१ ॥

इति क्रीतानुशयप्रकरणम्।

अथाभ्युपेत्याशुश्रूषाप्रकरणम् १४.

साम्प्रतमभ्युपेत्याशुश्रूषाख्यमपरं विवादपदमभिधातुमुपक्रमते। तत्स्वरूपं च नारदेनोक्तम्। अभ्युपेत्य तु शुश्रूषां यस्तां न प्रतिपद्यते। अशुश्रूषाभ्युपेत्यैतद्विवादपदमुच्यत इति ॥ आज्ञाकरणं शुश्रूषा तामङ्गीकृत्य पश्चाद्यानसंपादयाति तद्विवादपदमभ्युपेत्याशुश्रूषाख्यम् ॥ शुश्रूषकश्च पञ्चविधः। शिष्योऽन्तेवासी भृतकोऽधिकर्मकृद्दास इति। तेषामाद्याश्चत्वारः कर्मकराइत्युच्यन्ते ते च शुभकर्मकारिणः। दासाः पुनर्गृहजातादयः पञ्चदशप्रकाराः। गृहद्वाराशुचिस्थानरथ्यावस्करशोधनाद्यशुभकर्मकारिणः। तदिदं नारदेन स्पष्टीकृतम्। शुश्रूषकः पञ्चविधः शास्त्रे दृष्टो मनीषिभिः। चतुर्विधः कर्मकरस्तेषां दासास्त्रिपञ्चकाः ॥ शिष्यान्तेवासिभृतकाश्चतुर्थस्त्वधिकर्मकृत्। एते कर्मकराज्ञेयादासास्तु गृहजादयः ॥ सामान्यमस्वतन्त्रत्वमेषामाहुर्मनीषिणः। जातिकर्मकरस्तूक्तोविशेषोवृत्तिरेव च ॥ कर्मापि द्विविधं ज्ञेयमशुभं शुभमेव च। अशुभं दासकर्मोक्तं शुभं कर्मकृतां स्मृतम् ॥ गृहद्वाराशुचिस्थानरथ्यावस्करशोधनम्। गुह्याङ्गस्पर्शनोच्छिष्टविण्मूत्रग्रहणोज्झनम् ॥ इच्छतः स्वामिनश्चाङ्गैरुपस्थानमथान्ततः। अशुभं कर्म विज्ञेयं शुभमन्यदतः परमिति ॥ तत्र शिष्योवेदविद्यार्थी। अन्तेवासी शिल्पशिक्षार्थी। मूल्येन यः कर्म करोति स भृतकः। कर्मकुर्वतामधिष्ठाताधिकर्मकृत। अशुचिस्थानमुच्छिष्टप्रक्षेपार्थं गर्तादिकम्। अवस्करोगृहमार्जितं पांस्वादिनिचयस्थानम् उज्झनं त्यागः। भृतकश्चात्र त्रिविधः। तदुक्तम्। उत्तमस्त्वायुधीयोऽत्र मध्यमस्तु कृषीवलः। अधमोभारवाही स्यादित्येवं त्रिविधोभृत इति दासः पुनः गृहजातस्तथा क्रीतोलब्धोदायादुपागतः। अनाकालभृतस्तद्वदाहितः स्वामिना च यः ॥ मोक्षितोमहतश्चर्णाद्युद्धप्राप्त पणे जितः। तवाहमित्युपगतः प्रव्रज्यावसितः कृतः ॥ भक्तदासश्च विज्ञेयस्तथैव वडवाहृतः। विक्रेता चात्मनः शास्त्रे दासाः पञ्चदश स्मृताः ॥ गृहे दास्यां जातोगृहजातः। क्रीतोमूल्येन। लब्धः प्रतिग्रहादिना। दायादुपागतः पित्रादिदासः। अनाकालभृतोदुर्भिक्षे योदासत्वाय मरणाद्रक्षितः। अहितः स्वामिना धनग्रहणेनाधितां नीतः। ऋणमोचनेन दासत्वमभ्युपगताः

ऋणदासः। युद्धप्राप्तः समरे विजित्य गृहीतः। पणे जितः यद्यस्मिन् विवादे पराजितोऽहं तदा त्वद्दासो भवामीति परिभाष्य जितः तवाहमित्युपगतः तवाहं दासइति स्वयं संप्रतिपन्नः। प्रव्रज्यावसितः प्रव्रज्यातश्च्युतः। कृतः एतावत्कालं त्वद्दासइति अभ्युपगमितः। भक्तदासः सर्वकालं भक्तार्थमेवदासत्वमभ्युपगम्य यः प्रविष्टः। वडवाहृतः वडवा गृहदासी तयाहृतः तल्लोभेन तामुद्वाह्य दासत्वेन प्रविष्टः। य आत्मानं विक्रीणीते असावात्मविक्रेतेत्येवं पञ्चदशप्रकाराः॥ यत्तुमनुना। ध्वजाहृतोभक्तादासोगृहजः क्रीतदत्रिमौ। पैतृकोदण्डदासश्चसप्तैते दासयोनयइति सप्तविधत्वमुक्तं तत्तेषां दासत्वप्रतिपादनपरम्। न तु परिसंख्यार्थम्। तत्रैषां शिष्यान्तेवासिभृतकाधिकर्मकृद्दासानां मध्ये शिष्यवृत्तिः प्रागेव प्रतिपादिता। आहूतश्चाप्यधीयीत लब्धं चास्मै निवेदयेदित्यादिना॥ अधिकर्मकृद्भृतकानां तु वेतनादानप्रकरणे वक्ष्यते। यो यावत्कुरुते कर्म तावत्तस्य तु वेतनमित्यादिना॥

दासान्तेवासिनोस्तु धर्मविशेषं वक्तुमाह—

बलाद्दासीकृतश्चौरैर्विक्रीतश्चापि मुच्यते।
स्वामिप्राणप्रदो भक्तत्यागात्तन्निष्क्रयादपि॥ १८२॥

बलात् बलावष्टम्भेन योदासीकृतः। यश्चौरैरपहृत्य विक्रीतः। अपिशब्दादाहितोत्तमर्णश्च समुच्यते। यदि स्वामी न मुञ्चति तर्हि राज्ञा मोचयितव्यः। उक्तं च नारदेन। चौरापहृतविक्रीता ये च दासीकृता बलात्। राज्ञा मोचयितव्यास्ते दास्यं तेषु हि नेष्यते इति॥ चौरव्याघ्राद्यवरुद्धस्य स्वामिनः प्राणान् यः प्रददाति रक्षत्यसावपि मोचयितव्यः। तदिदं सर्वदासानां साधारणं दास्यनिवृत्तिकारणम्। योवैषां स्वामिनं कश्चिन्मोचयेत्प्राणसंशयात्। दासत्वात्सविमुच्येत पुत्रभागं लभेत चेति नारदस्मरणात्॥ भक्तदासादीनां प्रातिस्विकमपि मोक्षकारणमुच्यते। अनाकालभृतभक्तदासौ भक्तस्य त्यागाद्दासभावादारभ्य स्वामिद्रव्यं यावदुपभुक्तं तावद्दत्वा मुच्येते। आहितर्णदासौ तु तन्निष्क्रयात्। यद्गृहीत्वा स्वामिना आहितो यच्च दत्वा धनिनोत्तमर्णान्मोचितस्तस्य निष्क्रयात्सवृद्धिकस्य प्रत्यर्पणान्मुच्यते। नारदेन विशेषोऽप्युक्तः। अनाकालभृतो दास्यान्मुच्यते गोयुगं ददत्। संभक्षितं यद्दुर्भिक्षे न तच्छुद्ध्येत कर्मणा॥ भक्तस्योत्क्षेपणात्सद्योभक्तदासः प्रमुच्यते। आहितोऽपि धनं दत्वा स्वामी यद्येनमुद्धरेत्॥ ऋणं तु सोदयं दत्वा ऋणी दास्यात्प्रमुच्यतइति॥ तथा तवाहमित्युपगतयुद्धप्राप्तपणजितकृतकवडवाहृतानां च प्रातिस्विकं मोचनकारणं च तेनैवोक्तम्। यथा। तवाहमित्युपगतोयुद्धप्राप्तः पणे जितः। प्रतिशीर्षप्रदानेन मुच्येरंस्तुल्यकर्मणा॥ कृतकालव्यपगमात्कृतकोऽपि विमुच्यते। निग्रहाद्वडवायास्तु मुच्यते वडवाहृतइति॥ दासेन सह संभोगनिरोधादित्यर्थः॥ तदेवं गृहजातक्रीतलब्धदायप्राप्तात्मविक्रयिणां स्वामिप्राणप्रदानतत्प्रसादरूपसाधारणकारणव्यतिरेकेण मोक्षो नास्ति। विशेषकारणानभिधानात्। दासमोक्षश्चानेनक्रमेण कर्तव्यः। स्वं दासमिच्छेद्यः कर्तुमदासं प्रीतमानसः। स्कन्धादादाय

तस्यासौ भिन्द्यात्कुम्भं सहाम्भसा ॥ साक्षताभिः सपुष्पाभिर्मूर्धन्यद्भिरवाकिरेत् । अदास इत्यथोक्त्वात्रिः प्राङ्मुखं तमवासृजेदिति तेनैवोक्तम् ॥ १८२ ॥

प्रव्रज्यावसितस्य तु मोक्षो नास्तीत्याह-

प्रव्रज्यावसितो राज्ञो दास आमरणान्तिकम् ।

प्रव्रज्या संन्यासस्ततोऽवसितःप्रच्युतः। अनभ्युपगतप्रायश्चित्तश्चेद्राज्ञएव दासोभवति । मरणमेव तद्दासत्वस्यान्तोऽन्यस्मिन् काले न मोक्षोऽस्ति ॥

वर्णापेक्षया दास्यव्यवस्थामाह--

वर्णानामानुलोम्येन दास्यं न प्रतिलोमतः ॥ १८३ ॥

ब्राह्मणादीनां वर्णानामानुलोम्येन दास्यम् । ब्राह्मणस्य क्षत्रियादयः । क्षत्रियस्य वैश्यशूद्रौ । वैश्यस्य शूद्र इत्येवमानुलोम्येन दासभावो भवति न प्रातिलोम्येन । स्वधर्मत्यागिनः पुनः परिव्राजकस्य प्रातिलोम्येनापि दासत्वमिष्यतएव। यथाह नारदः । वर्णानां प्रातिलोम्येन दासत्वं न विधीयते । स्वधर्मत्यागिनोऽन्यत्रदारवद्दासता मतेति ॥ १८३ ॥

अन्तेवासिधर्मानाह-

कृतशिल्पोऽपि निवसेत्कृतकालं गुरोर्गृहे ।
अन्तेवासी गुरुप्राप्तभोजनस्तत्फलप्रदः ॥ १८४ ॥

अन्तेवासी गुरोर्गृहे कृतकालं वर्षचतुष्टयमायुर्वेदादिशिल्पशिक्षार्थं त्वद्गृहे वसामीति यावदङ्गीकृतं तावत्कालं वसेत् । यद्यपि वर्षचतुष्टयादर्वागेव लब्धापेक्षितशिल्पविद्यः । कथं निवसेत् । गुरुप्राप्तभोजनः गुरोःसकाशात् प्राप्तं भोजनं येन स तथोक्तः । तत्फलप्रदः तस्य शिल्पस्य फलमाचार्याय प्रददातीति तत्फलप्रदः । एवंभूतो वसेत् । नारदेन विशेषोऽप्यत्र दर्शितः । स्वशिल्पमिच्छन्नाहर्तुं बान्धवानामनुज्ञया । आचार्यस्य वसेदन्ते कृत्वा कालं सुनिश्चितम् ॥ आचार्यः शिक्षयेदेनं स्वगृहे दत्तभोजनम् । न चान्यत्कारयेत्कर्म पुत्रवच्चैनमाचरेत् ॥ शिक्षयन्तमसन्दुष्टं य आचार्यं परित्यजेत् । बलाद्वासयितव्यः स्याद्वधबन्धौ च सोऽर्हति ॥ शिक्षितोऽपि कृतं कालमन्तेवासी समाप्नुयात् । तत्र कर्म च यत्कुर्यादाचार्यस्यैव तत्फलम् ॥ गृहीतशिल्पः समये कृत्वाचार्यं प्रदक्षिणम् । शिक्षितश्चानुमान्यैनमन्तेवासी निवर्ततइति ॥ वधशब्दोऽत्र ताडनार्थः दोषस्याल्पत्वात् ॥ १८४ ॥

इत्यभ्युपेत्याशुश्रूषाख्यं विवादपदम् ।

अथ संविद्व्यतिक्रमप्रकरणम् १५.

संप्रति संविद्व्यतिक्रमः कथ्यते । तस्य च लक्षणं नारदे न व्यतिरेकमुखेन दर्शितम् । पाखण्डिनैगमादीनां स्थितिः समय उच्यते। समयस्यानपाकर्म तद्विवादपदं स्मृतमिति॥

पारिभाषिकधर्मेण व्यवस्थानं समयस्तस्यानपाकर्माव्यतिक्रमः परिपालनं तद्व्यतिक्रम्यमाणं विवादपदं भवतीत्यर्थः ॥

तदुपक्रमार्थं किञ्चिदाह—

राजा कृत्वा पुरे स्थानं ब्राह्मणान्न्यस्य तत्र तु।
त्रैविद्यं वृत्तिमद्ब्रूयात्स्वधर्मः पाल्यतामिति ॥ १८५ ॥

राजा स्वपुरे दुर्गादौ स्थानं धवलगृहादिकं कृत्वा तत्र ब्राह्मणान् न्यस्य स्थापयित्वा तद्ब्राह्मणव्रातं त्रैविद्यं वेदत्रयसंपन्नं वृत्तिमद्भूहिरण्यादिसंपन्नं च कृत्वा स्वधर्मो वर्णाश्रमनिमित्तः श्रुतिस्मृतिविहितो भवद्भिरनुष्ठीयतामिति तान् ब्राह्मणान् ब्रूयात् ॥ १८५ ॥

एवं नियुक्तैस्तैर्यत्कर्म कर्तव्यं तदाह—

निजधर्माविरोधेन यस्तु सामयिको भवेत्।
सोऽपि यत्नेन संरक्ष्यो धर्मो राजकृतश्च यः ॥ १८६ ॥

श्रौतस्मार्तधर्मानुपमर्देन समयान्निष्पन्नोयोधर्मोगोप्रचारोदकरक्षणदेवगृहपालनादिरूपः सोऽपि यत्नेन पालनीयः। तथा राज्ञा च निजधर्माविरोधेनैव यः सामायिको धर्मोयावत्पथिकं भोजनं देयमस्मदरातिमण्डलं तुरङ्गादयो न प्रस्थापनीया इत्येवं रूपः सोपि रक्षणीयः ॥ १८६ ॥

एवं समयधर्मः परिपालनीय इत्युक्त्वा तदतिक्रमादौ दण्डमाह—

गणद्रव्यं हरेद्यस्तु संविदं लङ्घयेच्च यः।
सर्वस्वहरणं कृत्वा तं राष्ट्राद्विप्रवासयेत् ॥ १८७ ॥

यः पुनर्गणस्य ग्रामादिजनसमूहस्य संबन्धि साधारणं द्रव्यमपहरति। संवित्समयस्तां समूहकृतां राजकृतां वा योलङ्घयेदतिक्रामेत्तदीयं सर्वं धनमपहृत्य स्वराष्ट्राद्विप्रवासयेन्निष्कासयेत्। अयं च दण्डोऽनुबन्धाद्यतिशये द्रष्टव्यः॥अनुबन्धाल्पत्वे तु मनुः। योग्रामदेशसंघानां कृत्वा सत्येन संविदम्। विसंवदेन्नरोलोभात्तं राष्ट्राद्विप्रवासयेत्। निगृह्य दापयेदेनं समयव्यभिचारिणम्। चतुःसुवर्णं षण्निष्कं शतमानं च राजतमिति मनुप्रतिपादितदण्डानां निर्वासनचतुःसुवर्णषण्निष्कशतमानानां चतुर्णामन्यतमोजातिशक्त्याद्यपेक्षया कल्पनीयः ॥ १८७ ॥

इदं च तैः कर्तव्यमित्याह—

कर्तव्यं वचनं सर्वैः समूहहितवादिनाम्।

गणिनां मध्ये ये समूहहितवादनशीलास्तद्वचनमितरैर्गणानामन्तर्गतैरनुसरणीयम् ॥

अन्यथा दण्ड इत्याह—

यस्तत्र विपरीतः स्यात्स दाप्यः प्रथमं दमम् ॥ १८८ ॥

यस्तु गणिनां मध्ये समूहहितवादिवचनप्रतिबन्धकारी स राज्ञा प्रथमसाहसं दण्डनीयः ॥ १८८ ॥

राज्ञा चेत्थं गणिषु वर्तनीयमित्याह—

समूहकार्य आयातान्कृतकार्यान् विसर्जयेत्।
स दानमानसत्कारैः पूजयित्वा महीपतिः ॥ १८९ ॥

समूहकार्यनिवृत्त्यर्थं स्वपार्श्वं प्राप्तान् गणिनोनिर्वर्तितात्मीयप्रयोजनान् दानमानसत्कारैः स राजा परितोष्य विसर्जयेत् ॥ १८९ ॥

समूहदत्तापहारिणं प्रत्याह—

समूहकार्यप्रहितो यल्लभेत तदर्पयेत्।
एकादशगुणं दाप्यो यद्यस्मै नार्पयेत्स्वयम् ॥ १९० ॥

समूहकार्यार्थं महाजनैः प्रेरितोराजपार्श्वे यद्धिरण्यवस्त्रादिकं लभते तदप्रार्थितएव महाजनेभ्यो निवेदयेत्। अन्यथा लब्धादेकादशगुणं दण्डं दापनीयः ॥ १९० ॥

एवंप्रकाराश्च कार्यचिन्तकाः कार्या इत्याह—

धर्मज्ञाः शुचयोऽलुब्धा भवेयुः कार्यचिन्तकाः।
कर्तव्यं वचनं तेषां समूहहितवादिनाम् ॥ १९१ ॥

श्रौतस्मार्तधर्मज्ञा बाह्याभ्यन्तरशौचयुक्ताः अर्थेष्वलुब्धाः कार्यविचारकाः कर्तव्याः। तेषां वचनमितरैः कार्यमित्येतदादरार्थं पुनर्वचनम् ॥ १९१ ॥

इदानीं त्रैविद्यानां प्रतिपादितं धर्मं श्रेण्यादिष्वतिदिशन्नाह—

श्रेणिनैगमपाखण्डिगणानामप्ययं विधिः।
भेदं चैषां नृपो रक्षेत्पूर्ववृत्तिं च पालयेत् ॥ १९२ ॥

एकपण्यशिल्पोपजीविनः श्रेणयः। नैगमाः ये वेदस्याप्तप्रणीतत्वेन प्रामाण्यमिच्छन्ति पाशुपतादयः। पाखण्डिनोये वेदस्य प्रामाण्यमेव नेच्छन्ति नग्नाः सौगतादयः। गणोव्रातः। आयुधीयादीनामेककर्मोपजीविनामेषां चतुर्विधानामप्ययमेव विधिः। योनिजधर्माविरोधेनेत्यादिना प्रतिपादितः। एतेषां च श्रेण्यादीनां भेदं धर्मव्यवस्थां नृपोरक्षेत्। पूर्वोपात्तां वृत्तिं च पालयेत् ॥ १९२ ॥

इति संविद्व्यतिक्रमप्रकरणम्।

अथ वेतनादानप्रकरणम् १६.

संप्रति वेतनस्यानपाकर्माख्यं व्यवहारपदं प्रस्तूयते । तत्स्वरूपं च नारदेनोक्तम् । भृत्यानां वेतनस्योक्तोदानादानविधिक्रमः । वेतनस्यानपाकर्म तद्विवादपदं स्मृतमिति । अस्यार्थः । भृत्यानां वेतनस्य वक्ष्यमाणश्लोकैरुक्तोदानादानविधिक्रमो-यत्रविवादपदे तद्वेतनस्यानपाकर्मे त्युच्यते तत्र निर्णयमाह–

गृहीतवेतनः कर्म त्यजन् द्विगुणमावहेत् ।
अगृहीते समं दाप्यो भृत्यैरक्ष्य उपस्करः ॥ १९३ ॥

गृहीतं वेतनं येनासौ स्वाङ्गीकृतं कर्म त्यजन् अकुर्वन् द्विगुणां भृतिं स्वामिने दद्यात् । यदा पुनरभ्युपगतं कर्म अगृहीते एव वेतने त्यजति तदा समं यावद्वेतनमभ्युपगतं तावद्दाप्यो न द्विगुणम् । यद्वाङ्गीकृतां भृतिं दत्वा बलात्कारयितव्यः । कर्माकुर्वन् प्रतिश्रुत्य कार्यो दत्वा भृतिं बलादिति नारदवचनात् ॥ भृतिरपि तेनैवोक्ता। भृत्याय वेतनं दद्यात्कर्मस्वामी यथा क्रमम् ।आदौ मध्येऽवसाने वा कर्मणो यद्विनिश्चितमिति। तैश्च भृत्यैरुपस्कर उपस्करणं लाङ्गलादीनां प्रग्रहयोक्त्रादिकं यथाशक्त्या रक्षणीयमितरथा कृष्यादिनिष्पत्त्यनुपपत्तेः ॥ १९३ ॥

भृतिमपरिच्छिद्य यः कर्म कारयति तं प्रत्याह–

दाप्यस्तु दशमं भागं वाणिज्यपशुसस्यतः ।
अनिश्चित्य भृतिं यस्तु कारयेत्स महीक्षिता ॥ १९४ ॥

यस्तु स्वामी वणिक् गोमी क्षेत्रिकोवा अपरिच्छिन्नवेतनमेव भृत्यं कर्म कारयति तस्माद्वाणिज्यपशुसस्यलक्षणात्कर्मणोयल्लब्धं तस्य दशमं भागं भृत्याय महीक्षिता राज्ञा दापनीयः ॥ १९४ ॥

अनाज्ञप्तकारिणंप्रत्याह–

देशं कालं च योऽतीयाल्लाभं कुर्याच्च योऽन्यथा ।
तत्र स्यात्स्वामिनश्छन्दोऽधिकं देयं कृतेऽधिके ॥ १९५ ॥

यस्तु भृत्यः पण्यविक्रयाद्युचितं देशं कालं च पण्यविक्रयाद्यकुर्वन् दर्पादिनोल्लङ्घयेत्तस्मिन्नेव वा देशे काले च लाभमन्यथा व्ययाद्यतिशयसाध्यतया हीनं करोति तस्मिन् भृतके भृतिदानंप्रति स्वामिनः छन्दः इच्छा भवेद्यावदिच्छति तावद्दद्यान्न पुनः सर्वामेवभृतिमित्यर्थः । यदा पुनर्देशकालाभिज्ञतया अधिको लाभः कृतस्तदा पूर्वपरिच्छिन्नया भृतेरपि किमपि धनमधिकं स्वामिना भृत्याय दातव्यम् ॥ १९५ ॥

अनेकभृत्यसाध्यकर्मणि भृतिदानप्रकारमाह--

यो यावत्कुरुते कर्म तावत्तस्य तु वेतनम् ।
उभयोरप्यसाध्यं चेत्साध्ये कुर्याद्यथाश्रुतम् ॥ १९६ ॥

यदा पुनरेकमेव कर्म नियतवेतनमुभाभ्यां क्रियमाणं उभयोरप्यसाध्यं चेद्व्याध्याद्य-भिभवादुभाभ्यां अपिशब्दाद्बहुभिरपि यदि न परिसमापितं तदा यो भृत्यो यावत्कर्म करोति तावत्तस्मै तत्कृतकर्मानुसारेण मध्यस्थकल्पितं वेतनं देयं न पुनः समम् । नाचावयवशः कर्मणि वेतनस्यापरिभाषितत्वाददानमिति मन्तव्यम् । साध्ये तूभाभ्यां कर्मणि निर्वर्तिते यथाश्रुतं यावत्परिभाषितं तावदुभाभ्यां देयं न पुनः प्रत्येकं कृत्स्नवेतनं नापि कर्मानुरूपं परिकल्प्य देयम् ॥ १९६ ॥

आयुधीयभारवाहकौ प्रत्याह--

अराजदैविकं नष्टं भाण्डं दाप्यस्तु वाहकः ।
प्रस्थानविघ्नकृच्चैव प्रदाप्यो द्विगुणां भृतिम् ॥ १९७ ॥

न विद्यते राजदैविकं यस्य भाण्डस्य तत्तथोक्तम् । तद्यदि प्रज्ञाहीनतया वाहकेन नाशितं तदा नाशानुसारिणासौ तद्भाण्डं दापनीयः । तदाह नारदः । भाण्डं व्यसनमाग च्छेद्यदि वाहकदोषतः । दाप्यो यत्तत्र नश्येत्तु दैवराजकृतादृते इति ॥ यः पुनः विवा-हाद्यर्थं मङ्गलवति वासरे प्रतिष्ठमानस्य तत्प्रस्थानौपयिकं कर्म प्रागङ्गीकृत्य तदानीं न करिष्यामीति प्रस्थानविघ्नमाचरति तदासौ द्विगुणां भृतिं दाप्यः । अत्यन्तोत्कर्षहेतुक-र्मनिरोधात् ॥ १९७ ॥

प्रक्रान्ते सप्तमं भागं चतुर्थं पथि संत्यजन् ।
भृतिमर्धपथे सर्वां प्रदाप्यस्त्याजकोऽपि च ॥ १९८ ॥

किञ्च । प्रक्रान्ते अध्यवसिते प्रस्थाने स्वाङ्गीकृतं कर्म यस्त्यजति असौ भृतेः सप्तमं भागं दाप्यः । नन्वत्रैव विषये प्रस्थानविघ्नकृदित्यादिना द्विगुणभृतिदानमुक्तं इदानीं सप्तमो भाग इति विरोधः । उच्यते । भृत्यन्तरोपादानावसरसंभवे स्वाङ्गीकृतं कर्म यस्त्य-जति तस्य सप्तमो विभागः । यस्तु प्रस्थानलग्नसमय एव त्यजति तस्य द्विगुणभृतिदान-मित्यविरोधः । यः पुनः पथि प्रक्रान्ते गमने वर्तमाने सति कर्म त्यजति स भृतेश्चतुर्थं भागं दाप्यः । अर्धपथे पुनः सर्वां भृतिं दाप्यः । यस्तु त्याजकः कर्मात्यजन्तं त्याजयति स्वामी पूर्वोक्तप्रदेशेष्वसावपि पूर्वोक्तसप्तमभागादिकं भृत्याय दापनीयः । एतच्चाव्याधितादिवि-षयम् । [मनुः अ. ८ श्लो. २१५] भृत्यो नार्तो न कुर्याद्यो दर्पात्कर्म यथोदितम् । स दण्ड्यः कृष्णलान्यष्टौ न देयं तस्य वेतनमिति मनुवचनात् ॥ यदा पुनर्व्याधाव पगतेऽन्तरितदिवसान्परिगणय्य पूरयति तदा लभत एव वेतनम् । आर्तस्तु कुर्यात्स्वस्थः-सन् यथाभाषितमादितः । स दीर्घस्यापि कालस्य स्वं लभेतैव वेतनमिति मनुस्मर-

णात् ॥ यस्त्वपगतव्याधिः स्वस्थ एव वालस्यादिना स्वारब्धं कर्माल्पोनं न करोति परेण वा न समापयति तस्मै वेतनं न देयमिति । यथाह मनुः । यथोक्तमार्तः स्वस्थो वा यस्तत्कर्म न कारयेत् । न तस्य वेतनं देयमल्पोनस्यापि कर्मण इति ॥ १९८ ॥

इति वेतनादानप्रकरणम् ॥

अथ द्यूतसमाह्वयप्रकरणम् १७.

अधुना द्यूतसमाह्वयाख्यं विवादपदमधिक्रियते । तत्स्वरूपं नारदेनाभिहितम् । अक्ष वध्रशलाकाद्यैर्देवनं जिह्मकारितम् । पणक्रीडावयोभिश्च पदं द्यूतसमाह्वयम् ॥ अक्षाः श्चपाशकाः । वध्रश्चर्मपट्टिका शलाका दन्तादिमय्यो दीर्घचतुरस्राः । आद्यग्रहणाच्चतुरंगादिक्रीडासाधनं करितुरंगरथादिकं गृह्यते । तैरप्राणिभिर्यद्देवनं क्रीडा पणपूर्विका क्रियते । तथा वयोभिः पक्षिभिः कुक्कुटपारावतादिभिः चशब्दान्मल्लमेषमहिषादिभिश्च प्राणिभिर्या पणपूर्विका क्रीडा क्रियते तदुभयं यथाक्रमेण द्यूतसमाह्वयाख्यं विवादपदम् । द्यूतं च समाह्वयश्च द्यूतसमाह्वयम् । तदुक्तं मनुना । अप्राणिभिर्यत्क्रियते तल्लोके द्यूतमुच्यते । प्राणिभिः क्रियमाणस्तु स विज्ञेयः समाह्वय इति ॥

तत्र द्यूतसभाधिकारिणो वृत्तिमाह–

ग्लहे शातिकवृद्धेस्तु सभिकः पञ्चकं शतम् ।
गृह्णीयाद्धूर्तकितवादितराद्दशकं शतम् ॥ १९९ ॥

परस्परसंप्रतिपत्त्या कितवपरिकल्पितः पणो ग्लह इत्युच्यते।तत्र ग्लहे तदाश्रया शातिका शतपरिमितादधिकपरिमाणा वा वृद्धिर्यस्यासौ शातिकवृद्धिस्तस्माद्धूर्तकितवात्पञ्चकं शतमात्मवृत्त्यर्थं सभिको गृह्णीयात् । पञ्चपणाआयो यस्मिन् शते तत्पञ्चकं शतम् । तदस्मिन्वृद्ध्यायलाभे इत्यादिना कन्।जितग्लहस्य विंशतितमं भागं गृह्णीयादित्यर्थः।सभा कितवनिवासार्था यस्यासौ स सभिकः । कल्पिताक्षादिनिखिलक्रीडोपकरणस्तदुपचितद्रव्योपजीवी सभापतिरुच्यते । इतरस्मात्पुनरपरिपूर्णशातिकवृद्धेः कितवाद्दशकं शतं जितद्रव्यस्य दशमं भागं गृह्णीयादिति यावत् ॥ १९९ ॥

एवं कृतवृत्तिना सभिकेन किं कर्तव्यमित्याह–

स सम्यक्पालितो दद्याद्राज्ञे भागं यथाकृतम् ।
जितमुद्ग्राहयेज्जेत्रे दद्यात्सत्यं वचः क्षमी ॥ २०० ॥

य एवं कृतवृत्तिर्द्यूताधिकारी स राज्ञा धूर्तकितवेभ्यो रक्षितस्तस्मै राज्ञे यथा संप्रतिपन्नमंशं दद्यात् । तथाजितं द्रव्यमुद्ग्राहयेत् । बन्धकग्रहणेनासेधादिना च पराजितसकाशादुद्धरेत् । उद्धृत्य च तद्धनं जेत्रे जयिने सभिको दद्यात् । तथा क्षमी भूत्वा सत्यं वचो-

विश्वासार्थं द्यूतकारिणां दद्यात् । तदुक्तं नारदेन । सभिकः कारयेद् द्यूतं देयं दद्याच्च तत्कृतमिति ॥ २०० ॥

यदा पुनः सभिको दापयितुं न शक्नोति तदा राजा दापयेदित्याह-

प्राप्ते नृपतिना भागे प्रसिद्धे धूर्तमण्डले ।

जितं ससभिके स्थाने दापयेदन्यथा न तु ॥ २०१ ॥

प्रसिद्धे अप्रच्छन्ने राजाध्यक्षसमन्विते ससभिके सभिकसहिते कितवसमाजे सभिकेन च राजभागे दत्ते राजा धूर्तकितवमविप्रतिपन्नं जितं पणं दापयेत्। अन्यथा प्रच्छन्ने सभिकरहिते अदत्तराजभागे द्यूते जितं पणं जेत्रे न दापयेत् ॥ २०१ ॥

जयपराजयविप्रतिपत्तौ निर्णयोपायमाह--

द्रष्टारो व्यवहाराणां साक्षिणश्च त एव हि ।

द्यूतव्यवहाराणां द्रष्टारः सभ्यास्त एव कितवा एव राज्ञा नियोक्तव्याः । तत्र श्रुताध्ययनसंपन्ना इत्यादिर्नियमो नास्ति। साक्षिणश्चद्यूते द्यूतकारा एव कार्याः । न तत्र स्त्रीबालवृद्धकितवेत्यादिनिषेधोऽस्ति ॥

क्वचित् द्यूतं निषेद्धुं दण्डमाह-

राज्ञा सचिह्नं निर्वास्याः कूटाक्षोपधिदेविनः ॥ २०२ ॥

कूटैरक्षादिभिरुपधिना च मतिवञ्चनहेतुना मणिमन्त्रौषधादिना ये दीव्यन्ति तान् श्वपदादिनाङ्कयित्वा राजा स्वराष्ट्रान्निर्वासयेत् । नारदेन निर्वासने विशेष उक्तः । कूटाक्षदेविनः पापान् राजा राष्ट्राद्विवासयेत् । कण्ठेऽक्षमालामासज्य स ह्येषां विनयः स्मृत इति ॥ यानि च मनुवचनानि द्यूतनिषेधपराणि (अ. ९ श्लो. २२४) द्यूतं समाह्वयं चैव यः कुर्यात् कारयेत वा । तान् सर्वान्घातयेद्राजा शूद्रांश्च द्विजलिङ्गिन इत्यादीनि तान्यपि कूटाक्षदेवनविषयतया राजाध्यक्षसभिकरहितद्यूतविषयतया च योज्यानि ॥ २०२ ॥

द्यूतमेकमुखं कार्यं तस्करज्ञानकारणात् ।

किंच । यत्पूर्वोक्तं द्यूतं तदेकमुखं एकं मुखं प्रधानं यस्य द्यूतस्य तत्तथोक्तं कार्यम् । राजाध्यक्षाधिष्ठितं राज्ञा कारयितव्यमित्यर्थः तस्करज्ञानकारणात् । तस्करज्ञानरूपं प्रयोजनं पर्यालोच्य प्रायशश्चौर्यार्जितधना एव कितवा भवन्त्यश्चौरविज्ञानार्थमेकमुखं कार्यम्॥

द्यूतधर्मसमाह्वयेऽतिदिशन्नाह-

एष एव विधिर्ज्ञेयः प्राणिद्यूते समाह्वये ॥ २०३ ॥

ग्लहे शतिकवृद्धेरित्यादिना यो द्यूतधर्म उक्तः स एव प्राणिद्यूते मल्लमेषमहिषादिनिर्वर्त्ये समाह्वयसंज्ञिके ज्ञातव्यः ॥ २०३ ॥

इति द्यूतसमाह्वयाख्यं प्रकरणम् ।

अथ वाक्पारुष्यप्रकरणम् १८.

इदानीं वाक्पारुष्यं प्रस्तूयते। तल्लक्षणं नारदेन। देशजातिकुलादीनामाक्रोशं न्यङ्गसंयुतम्। यद्वचः प्रतिकूलार्थं वाक्पारुष्यं तदुच्यते ॥ देशादीनामाक्रोशं न्यङ्गसंयुतम् । उच्चैर्भाषण-माक्रोशो न्यङ्गमवद्यं तदुभययुक्तं यत्प्रतिकूलार्थमुद्वेगजननार्थं वाक्यं तद्वाक्पारुष्यं कथ्यते । तत्र कलहप्रियाः खलु गौडा इति देशाक्रोशः । नितान्तं खलु लोलुपा विप्रा इति जात्याक्रोशः । क्रूरचरिता ननु वैश्वामित्रा इति कुलाक्षेपः । आदिग्रहणात्स्वविद्या-शिल्पादिनिन्दया विद्वच्छिल्पादिपरुषाक्षेपो गृह्यते । तस्य च दण्डतारतम्यार्थं निष्ठुरादि-भेदेन त्रैविध्यमभिधाय तल्लक्षणं तेनैवोक्तम्। निष्ठुराश्लीलतीव्रत्वात्तदपि त्रिविधं स्मृतम् । गौर-वानुक्रमात्तस्य दण्डोऽपि स्यात्क्रमाद्गुरुः ॥ साक्षेपं निष्ठुरं ज्ञेयमश्लीलं न्यङ्गसंयुतम्। पतनीयै-रुपाक्रोशैस्तीव्रमाहुर्मनीषिण इति ॥ तत्र धिङ्मूर्खं जाल्ममित्यादि साक्षेपम् । अत्र न्यङ्गमित्य-सभ्यम्। अवद्यं भगिन्यादिगमनं तद्युक्तमश्लीलम् । सुरापोसीत्यादिमहापातकाद्याक्रोशैर्युक्तं वचस्तीव्रम् ॥

तत्र निष्ठुराक्रोशे सवर्णविषये दण्डमाह–

सत्यासत्यान्यथास्तोत्रैर्न्यूनाङ्गेन्द्रियरोगिणाम् ।
क्षेपं करोति चेद्दण्ड्यः पणानर्धत्रयोदशान् ॥ २०४ ॥

न्यूनाङ्गाः करचरणादिविकलाः । न्यूनेन्द्रिया नेत्रश्रोत्रादिरहिताः । रोगिणो दुश्चर्मप्र-भृतयः । तेषां सत्येनासत्येनान्यथास्तोत्रेण च निन्दार्थतया स्तुत्या यो नेत्रयुगलहीन एषोऽन्ध इत्युच्यते तत्सत्यम् । यत्र पुनश्चक्षुष्मानेषोऽन्ध इत्युच्यते तदसत्यम् । यत्र विकृताकृतिरेव दर्शनीयस्त्वमसीत्युच्यते तदन्यथास्तोत्रं एवंविधैर्यः क्षेपं निर्भर्त्सनं करोत्यसौ अर्धाधिकत्रयोदशपणान् दण्डनीयः । काणं वाप्यथवा खञ्जमन्यं वापि तथाविधम् । तथ्येनापि ब्रुवन् दाप्यो दण्डं कार्षापणावरमिति यन्मनुवचनं तदतिदुर्वृत्तवर्णविषयम् ॥ यदा पुनः पुत्रादयो मात्रादीन् शपन्ति तदा शतं दण्डनीया इति तेनैवोक्तम् । (मनुः) मातरं पितरं जायां भ्रातरं श्वशुरं गुरुम्। आक्षारयन् शतं दाप्यः पन्थानं चाददद्गुरोरिति। एतच्च सापराधेषु मात्रादिषु गुरुषु निरपराधायां च जायायां द्रष्टव्यम् ॥ २०४ ॥

अश्लीलाक्षेपे दण्डमाह–

अभिगन्तास्मि भगिनीं मातरं वा तवेति ह ।
शपन्तं दापयेद्राजा पञ्चविंशतिकं दमम् ॥ २०५ ॥

त्वदीयां भगिनीं मातरं वा अभिगन्तास्मीति शपन्तं राजा पञ्चविंशतिकं पणानां पञ्चाधिका विंशतिर्यस्मिन्दण्डे स तथोक्तः तं दमं दापयेत् ॥ २०५ ॥

एवं समानगुणेषु वर्णिषु दण्डं विधाय विषमगुणेषु दण्डं-
प्रतिपादयितुमाह-

अधोऽधमेषु द्विगुणः परस्त्रीषूत्तमेषु च ।

अधमेष्वाक्षेप्त्रापेक्षया न्यूनवृत्तादिगुणेष्वर्धो दण्डः । पूर्ववाक्ये पञ्चविंशतेः प्रकृतत्वात्तदपेक्षयार्धः सार्धद्वादशपणात्मको द्रष्टव्यः । परभार्यासु पुनरविशेषेण द्विगुणः पञ्चविंशत्यपेक्षयैव पञ्चाशत्पणात्मको वेदितव्यः ॥ तथोत्तमेषु च स्वापेक्षयाधिकश्रुतवृत्तेषु दण्डः पञ्चाशत्पणात्मक एव ॥

वर्णानां मूर्धावसिक्तादीनां च परम्पराक्षेपे दण्डकल्पनामाह-

दण्डप्रणयनं कार्यं वर्णजात्युत्तराधरैः ॥ २०६ ॥

वर्णा ब्राह्मणादयः । जातयो मूर्धावसिक्ताद्याः । वर्णाश्च जातयश्च वर्णजातयः । उत्तराश्च अधराश्च उत्तराधराः । वर्णजातयश्च ते उत्तराधराश्च वर्णजात्युत्तराधराः तैः वर्णजात्युत्तराधरैः परस्परमाक्षेपे क्रियमाणे दण्डस्य प्रणयनं प्रकर्षेण नयनमूहनं वेदितव्यम् । तच्च दण्डकल्पनमुत्तराधरैरिति विशेषोपादानादुत्तराधरभावापेक्षयैव कर्तव्यमित्यवगम्यते यथा मूर्धावसिक्तं ब्राह्मणाद्धीनं क्षत्रियादुत्कृष्टं चाक्रुश्य ब्राह्मणः क्षत्रियाक्षेपनिमित्तात्पञ्चाशत्पणदण्डात्किंचिदधिकं पञ्चसप्तत्यात्मकं दण्डमर्हति । क्षत्रियोऽपितमाक्रुश्य ब्राह्मणाक्षेप निमित्ताच्छतदण्डादूनं पञ्चसप्ततिमेव दण्डमर्हति । मूर्धावसिक्तोऽपि तावाक्रुश्य तमेव दण्डमर्हति । मूर्धावसिक्ताम्बष्ठयोः परस्पराक्षेपे ब्राह्मणक्षत्रिययोः परस्पराक्रोशनिमित्तकौ यथाक्रमेण दण्डौ वेदितव्यौ । एवमन्यत्राप्यूहनीयम् ॥ २०६ ॥

एवं सवर्णविषये दण्डमभिधाय वर्णानामेव प्रतिलोमानुलोमाक्षेपे दण्डमाह-

प्रातिलोम्यापवादेषु द्विगुणत्रिगुणा दमाः ।
वर्णानामानुलोम्येन तस्मादर्धार्धहानितः ॥ २०७ ॥

अपवादा अधिक्षेपाः । प्रातिलोम्येनापवादाः प्रातिलोम्यापवादास्तेषु ब्राह्मणाक्रोशकारिणोः क्षत्रियवैश्ययोर्यथाक्रमेण पूर्ववाक्यात् द्विगुणपदोपात्तपञ्चाशत्पणापेक्षया द्विगुणाः शतपणास्त्रिगुणाः सार्धशतपणा दण्डा वेदितव्याः । शूद्रस्य ब्राह्मणाक्रोशे ताडनं जिह्वाच्छेदनं वा भवति । यथाह मनुः । शतं ब्राह्मणमाक्रुश्य क्षत्रियो दण्डमर्हति । वैश्योऽध्यर्धशतं द्वे वा शूद्रस्तु वधमर्हतीति । विट्शूद्रयोरपि क्षत्रियादनन्तरैकान्तरयोस्तुल्यन्यायतया शतमध्यर्धशतं च यथाक्रमेण क्षत्रियाक्रोशे वेदितव्यम् । शूद्रस्य वैश्याक्रोशे शतम् । आनुलोम्येन तु वर्णानां क्षत्रियविट्शूद्राणां ब्राह्मणेनाक्रोशे कृते तस्माद्ब्राह्मणाक्रोशनिमित्ताच्छतपरिमितात्क्षत्रियदण्डात्प्रतिवर्णमर्धस्यार्धस्य हानिं कृत्वावशिष्टं पञ्चाशत्पञ्चविंशतिसार्धद्वादशपणात्मकं यथाक्रमं ब्राह्मणो दण्डनीयः । तदुक्तं मनुना । पञ्चाशद्ब्राह्मणो दण्ड्यः क्षत्रियस्याभिशंसने । वैश्यः स्यादर्धपञ्चाशच्छूद्रे द्वादशको दम इति ॥

क्षत्रियेण वैश्ये शूद्रे वाक्रुष्टे यथाक्रमं पञ्चाशत्पञ्चविंशतिकौ दमौ । वैश्यस्य च शूद्राक्रोशे पञ्चाशदित्यूहनीयम् । ब्राह्मणराजन्यवत्क्षत्रियवैश्ययोरिति गौतमस्मरणात् । विट्शूद्रयोरेवमेव स्वजातिं प्रति तत्त्वत इति मनुस्मरणाच्च ॥ २०७ ॥

पुनर्निष्ठुराक्षेपमधिकृत्याह–

बाहुग्रीवानेत्रसक्थिविनाशे वाचिके दमः ।
शत्यस्तदर्धिकः पादनासाकर्णकरादिषु ॥ २०८ ॥

बाह्वादीनां प्रत्येकं विनाशे वाचिके वाचा प्रतिपादिते तव बाहू छिनद्मीत्येवंरूपे शत्यः शतपरिमितो दण्डो वेदितव्यः । पादनासाकर्णकरादिषु आदिग्रहणात्स्फिगादिषु वाचिके विनाशे तदर्धिकः तस्य शतस्यार्धं तदर्धं तद्यस्यास्त्यसौ तदर्धिकः पञ्चाशत्पणिको दण्डो वेदितव्यः ॥ २०८ ॥

अशक्तस्तु वदन्नेवं दण्डनीयः पणान्दश ।
तथा शक्तः प्रतिभुवं दाप्यः क्षेमाय तस्य तु ॥ २०९ ॥

किंच । यः पुनर्ज्वरादिना क्षीणशक्तिस्त्वद्बाह्वाद्यङ्गभङ्गं करोमीत्येवं शपत्यसौ दशपणान्दण्डनीयः । यः पुनः समर्थः क्षीणशक्तिं पूर्ववदाक्षिपत्यसौ पूर्वोक्तशतादिदण्डोत्तरकालं तस्याशक्तस्य क्षेमार्थं प्रतिभुवं दापनीयः ॥ २०९ ॥

तीव्राक्रोशे दण्डमाह–

पतनीयकृते क्षेपे दण्डो मध्यमसाहसः ।
उपपातकयुक्ते तु दाप्यः प्रथमसाहसम् ॥ २१० ॥

पातित्यहेतुभिर्ब्रह्महत्यादिभिर्वर्णिनामाक्षेपे मध्यमसाहसो दण्डः । उपपातकसंयुक्ते पुनर्गोघ्नस्त्वमसीत्येवमादिरूपे क्षेपे प्रथमसाहसं दण्डनीयः ॥ २१० ॥

त्रैविद्यनृपदेवानां क्षेप उत्तमसाहसः ।
मध्यमो जातिपूगानां प्रथमो ग्रामदेशयोः ॥ २११ ॥

किंच । त्रैविद्याः वेदत्रयसंपन्नास्तेषां राज्ञां देवानां च क्षेपे उत्तमसाहसो दण्डः । ये पुनर्ब्राह्मणमूर्धावसिक्तादिजातीनां पूगाः संघास्तेषां आक्षेपे मध्यमसाहसो दण्डः । ग्रामदेशयोः प्रत्येकमाक्षेपे प्रथमसाहसो दण्डो वेदितव्यः ॥ २११ ॥

इति वाक्पारुष्यं नाम विवादप्रकरणम् ।

अथ दण्डपारुष्यप्रकरणम् १९.

दण्डपारुष्यं नाम संप्रति प्रस्तूयते । तत्स्वरूपं च नारदेनोक्तम् । परगात्रेष्वभिद्रोहो हस्तपादायुधादिभिः । भस्मादिभिश्चोपघातो दण्डपारुष्यमुच्यते इति ॥ परगात्रेषु स्थावरजङ्गमात्मकद्रव्येषु हस्तपादायुधैरादिग्रहणाद्ग्रावादिभिर्योऽभिद्रोहो हिंसन दुःखो-

त्पादनं तथा भस्मना आदिग्रहणाद्रजः पंकपुरीषाद्यैश्च य उपघातः संस्पर्शनरूपं मनो दुःखोत्पादनं तदुभयं दण्डपारुष्यम् दण्ड्यतेऽनेनेति दण्डो देहस्तेन यत्पारुष्यं विरुद्धाचरणं जङ्गमादेर्द्रव्यस्य तद्दण्डपारुष्यम्।तस्यत्ववगोरणादिकरणभेदेन त्रैविध्यमभिधाय हीनमध्यमोत्तमद्रव्यरूपकर्मत्रैविध्यात् पुनस्त्रैविध्यं तेनैवोक्तम्। तस्योपदृष्टं त्रैविध्यं हीनमध्योत्तमक्रमाम् । अवगोरणनिःसङ्गपातनक्षतदर्शनैः ॥ हीनमध्योत्तमानां तु द्रव्याणां समतिक्रमात् । त्रीण्येवसाहसान्याहुस्तत्र कण्टकशोधनमिति ॥ निःसङ्गपातनं निःशङ्कप्रहरणम् त्रीण्येव साहसानि त्रिप्रकाराण्येव साहसात्कृतानि दण्डपारुष्याणीत्यर्थः ॥ तथा वाग्दण्डपारुष्ययोरुभयोरपि द्वयोः प्रवृत्तकलहयोर्मध्ये यः क्षमते तस्य न केवलं दण्डाभावः किंतु पूज्य एव । तथा पूर्वं कलहे प्रवृत्तस्य दण्डगुरुत्वम् । कलहे च बद्धवैरानुसन्धातुरेव दण्डभाक्त्वम् । तथा द्वयोरपराधविशेषापरिज्ञाने दण्डः समः तथा श्वपचादिभिरार्याणामपराधे कृते सज्जना एव दण्डदापनेऽधिकारिणस्तेषामशक्यत्वे तान् राजा घातयेदेव नार्थं गृह्णीयादित्येवं पञ्चप्रकारा विधयस्तेनैवोक्ताः । विधिः पञ्चविधस्तूक्त एतयोरुभयोरपि । पारुष्ये सति संरम्भादुत्पन्ने क्रुद्धयोर्द्वयोः ॥ स मन्यते यः क्षमते दण्डभाग्योऽतिवर्तते । पूर्वमाक्षारयेद्यस्तु नियतं स्यात्सदोषभाक्॥ पश्चाद्यः सोऽप्यसत्कारी पूर्वे तु विनयो गुरुः । द्वयोरापन्नयोस्तुल्यमनुबध्नाति यः पुनः ॥ स तयोर्दण्डमाप्नोति पूर्वो वा यदि वेतरः । पारुष्यदोषावृतयोर्युगपत्संप्रवृत्तयोः ॥ विशेषश्चेन्न लक्ष्येत विनयः स्यात्समस्तयोः । श्वपाकषण्डचण्डालव्यङ्गेषु वधवृत्तिषु ॥ हस्तिपव्रात्यदासेषु गुर्वाचार्यनृपेषु च । मर्यादातिक्रमे सद्यो घात एवानुशासनम् ॥ यमेव ह्यतिवर्तेरन्नेते सन्तं जनं नृषु ॥ स एव विनयं कुर्यान्न तद्विनयभाङ्नृपः ॥ मला ह्येते मनुष्याणां धनमेषां मलात्मकम् । अतस्तान्घातयेद्राजा नार्थदण्डेन दण्डयेदिति ॥

एवंभूतदण्डपारुष्यनिर्णयपूर्वकत्वाद्दण्डप्रणयनस्य तत्स्वरूपसंदेहे निर्णयहेतुमाह—

असाक्षिकहते चिह्नैर्युक्तिभिश्चागमेन च ।
द्रष्टव्यो व्यवहारस्तु कूटचिह्नकृतो भयात् ॥ २१२ ॥

यदा कश्चिद्रहस्यहमनेन हत इति राज्ञे निवेदयति तदा चिह्नैर्वर्णादिस्वरूपगतैर्लिङ्गैर्युक्त्या कारणप्रयोजनपर्यालोचनात्मिकया आगमेन जनप्रवादेन चशब्दाद्दिव्येन वा कूटचिह्नकृतसंभावनाभयात्परीक्षा कार्या ॥ २१२ ॥

एवं निश्चिते साधनविशेषेण दण्डविशेषमाह—

भस्मपङ्करजःस्पर्शे दण्डो दशपणः स्मृतः ।
अमेध्यपार्ष्णिनिष्ठ्यूतस्पर्शने द्विगुणः स्मृतः ॥ २१३ ॥

समेष्वेवं परस्त्रीषु द्विगुणस्तूत्तमेषु च ।
हीनेष्वर्धदमो मोहमदादिभिरदण्डनम् ॥ २१४ ॥

भस्मना पङ्केन रेणुना वा यः परं स्पर्शयत्यसौ दशपणं दंडं दाप्यः । अमेध्यमिति अश्रु-श्लेष्मनखकेशकर्णविट्दूषिकाभुक्तोच्छिष्टादिकंच गृह्यते । पार्ष्णिः पादस्यपश्चिमोभागः । निष्ठ्यूतं मुखनिःसारितं जलम् । तैः स्पर्शने ततः पूर्वाद्दशपणात् द्विगुणोविंशतिपणो दण्डोवेदितव्यः ॥ पुरीषादिस्पर्शने पुनः कात्यायनेन विशेष उक्तः । छर्दिमूत्रपुरीषाद्यैरापाद्यः स चतुर्गुणः । षड्गुणः कायमध्ये स्यान्मूर्ध्नि त्वष्टगुणः स्मृत इति । आद्यग्रहणाद्वसाशुक्रासृङ्मज्जानो गृह्यन्ते । एवंभूतः पूर्वोक्तोदण्डः सवर्णविषये द्रष्टव्यः । परभार्यासु चाविशेषेण । तथोत्तमेषु स्वापेक्षया अधिकश्रुतवृत्तेषु पूर्वोक्ताद्दशपणाद्विंशतिपणाच्चदण्डाद्द्विगुणो दण्डो वेदितव्यः । हीनेषु स्वापेक्षया न्यूनश्रुतादिषु पूर्वोक्तस्यार्धदमः पञ्चपणो दशपणश्च वेदितव्यः । मोहश्चित्तवैकल्यम् । मदो मद्यपानजन्योऽवस्थाविशेषः । आदिग्रहणाद्ग्रहावेशादिकम् । एतैर्युक्तेन भस्मादिस्पर्शने कृतेऽपि दण्डो न कर्तव्यः ॥ २१३ ॥ २१४ ॥

प्रातिलोम्यापराधे दंडमाह–

विप्रपीडाकरं छेद्यमङ्गमब्राह्मणस्य तु ।
उद्गूर्णे प्रथमो दण्डः संस्पर्शे तु तदर्धिकः ॥ २१५ ॥

ब्राह्मणानां पीडाकरमब्राह्मणस्य क्षत्रियादेर्यदङ्गं करचरणादिकं तच्छेत्तव्यम् । क्षत्रियवैश्ययोरपि पीडांकुर्वतः शूद्रस्याङ्गच्छेदनमेवायेन केनचिदङ्गेन हिंस्याच्छ्रेयांसमन्त्यजः । छेत्तव्यं तत्तदेवास्य तन्मनोरनुशासनमिति । द्विजातिमात्रस्यापराधे शूद्रस्याङ्गच्छेदविधानाद्वैश्यस्यापि क्षत्रियापकारिणोऽयमेव दण्डस्तुल्यन्यायत्वात । उद्गूर्णे वधार्थमुद्यते शस्त्रादिके प्रथमसाहसोदण्डोवेदितव्यः । शूद्रस्य पुनरुद्गूर्णेऽपि हस्तादिच्छेदनमेव । पाणिमुद्यम्य दण्डं वा पाणिच्छेदनमर्हतीति मनुस्मरणात् । उद्गिरणार्थं शस्त्रादिस्पर्शने तु तदर्धिकः प्रथमसाहसादर्धदण्डो वेदितव्यः ॥ भस्मादिसंस्पर्शे पुनः क्षत्रियवैश्ययोः प्रातिलोम्यापपवादेषु द्विगुणत्रिगुणादमा इति वाक्पारुष्योक्तन्यायेन कल्प्यम् । शूद्रस्य तत्रापि हस्तच्छेदएव अवनिष्ठीवतो दर्पाद्द्वावोष्ठौ छेदयेन्नृपः । अवमूत्रयतो मेढ्रमवशर्धयतो गुदमिति मनुस्मरणात् ॥ २१५ ॥

एवं प्रातिलोम्यापराधे दण्डमभिधाय पुनः सजातिमधिकृत्याह–

उद्गूर्णे हस्तपादे तु दशविंशतिकौ दमौ ।
परस्परं तु सर्वेषां शस्त्रे मध्यमसाहसः ॥ २१६ ॥

हस्ते पादे वा ताडनार्थमुद्गूर्णे यथाक्रमं दशपणो विंशतिपणश्च दण्डो वेदितव्यः ॥ परस्परवधार्थं शस्त्रे उद्गूर्णे सर्वेषां वर्णिनां मध्यमसाहसो दण्डः ॥ २१६ ॥

पादकेशांशुककरोल्लुञ्चनेषु पणान् दश ।
पीडाकर्षांशुकावेष्टपादाध्यासे शतं दमः ॥ २१७ ॥

किंच । पादकेशवस्त्रकराणामन्यतमं गृहीत्वा य उल्लुञ्चति झटित्याकर्षयति असौ दशपणं दण्ड्यः । पीडा च कर्षश्च अंशुकावेष्टश्च पादाध्यासश्च पीडाकर्षांशुकावेष्टपादाध्यासं तस्मिन् समुचिते शतं दण्ड्यः । एतदुक्तं भवति । अंशुकेनावेष्ट्य गाढमापीड्याकृष्य च यः पादेन घट्टयति तं शतं पणान् दापयेदिति ॥ २१७ ॥

शोणितेन विना दुःखं कुर्वन्काष्ठादिभिर्नरः ।
द्वात्रिंशतं पणान्दण्ड्यो द्विगुणं दर्शनेऽसृजः ॥ २१८ ॥

किंच । यः पुनः शोणितं यथा न दृश्यते तथा मृदुताडनं काष्ठलोष्ठादिभिः करोत्यसौ द्वात्रिंशतं पणान् दण्ड्यः ॥ यदा पुनर्गाढताडनेन लोहितं दृश्यते तदा द्वात्रिंशतो द्विगुणं चतुःषष्टिपणान् दण्डनीयः । त्वङ्मांसास्थिविभेदे पुनर्विशेषो मनुना दर्शितः । त्वग्भेदकः शतं दण्ड्यो लोहितस्य च दर्शकः । मांसभेत्ता च षण्निष्कान्प्रवास्यस्त्वस्थिभेदका इति ॥ २१८ ॥

करपाददतोभङ्गे छेदने कर्णनासयोः ।
मध्यो दण्डो व्रणोद्भेदे मृतकल्पहते तथा ॥ २१९ ॥

किंच । करपाददन्तस्य प्रत्येकं भङ्गे कर्णनासस्य च प्रत्येकं छेदनं रूढव्रणस्योद्भेदने मृतकल्पो यथा भवति तथा हते ताडिते मध्यमसाहसो वेदितव्यः । अनुबन्धादिना विषयस्य साम्यमत्रापादनीयम् ॥ २१९ ॥

चेष्टाभोजनवाग्रोधे नेत्रादिप्रतिभेदने ।
कन्धराबाहुसक्थ्नां च भङ्गे मध्यमसाहसः ॥२२० ॥

किंच । गमनभोजनभाषणनिरोधे नेत्रस्य आदिग्रहणाज्जिह्वायाश्च प्रतिभेदने कन्धरा ग्रीवा । बाहुःप्रसिद्धः । सक्थि ऊरुस्तेषां प्रत्येकं भञ्जने मध्यमसाहसो दण्डः ॥ २२०॥

एकं घ्नतां बहूनां च यथोक्ताद्द्विगुणो दमः ।
कलहापहृतं देयं दण्डश्च द्विगुणस्ततः ॥ २२१ ॥

अपिच । यदा पुनर्बहवोमिलिताएकस्याङ्गभङ्गादिकं कुर्वन्ति तदायस्मिन्यस्मिन् अपराधे योयोदण्ड उक्तस्तत्र तस्माद्द्विगुणो दण्डः प्रत्येकं वेदितव्यः। अतिक्रूरत्वात्तेषां प्रातिलोम्यानुलोम्यापराधयोरप्येतस्यैव सवर्णविषयेऽभिहितस्य दण्डजातस्य वाक्पारुष्योक्तक्रमेणहानिं वृद्धिं च कल्पयेत् । वाक्पारुष्ये यएवोक्तः प्रतिलोम्यानुलोमतः। स एव दण्डपारुष्ये दाप्यो राज्ञा यथाक्रममिति स्मरणात् । कलहे वर्तमाने यद्येनापहृतं तत्तेन प्रत्यर्पणीयम् । अपहृतद्रव्याद्द्विगुणश्चापहारनिमित्तोदण्डो देयः ॥ २२१ ॥

दुःखमुत्पादयेद्यस्तु स समुत्थानजं व्ययम् ।
दाप्यो दण्डं च यो यस्मिन्कलहे समुदाहृतः ॥ २२२ ॥

यो यस्य ताडनाद्दुःखमुत्पादयेत्स तस्य व्रणरोपणादौ औषधार्थं पथ्यार्थं च यो व्ययः क्रियते तं दद्यात् । समुत्थानं व्रणरोपणं यस्मिन्कलहे यो दण्डस्तं च दद्यान्नसमुत्थानजव्ययमात्रम् ॥ २२२ ॥

परगात्राभिद्रोहे दण्डमुक्त्वानन्तरं बहिरङ्गार्थनाशे दण्डमाह—

अभिघाते तथा छेदे भेदे कुड्यावपातने ।
पणान्दाप्यः पञ्च दशविंशतिं तद्व्ययं तथा ॥ २२३ ॥

मुद्गरादिना कुड्यस्याभिघाते विदारणे द्विधाकरणे च यथाक्रमं पञ्चपणोदशपणोविंशतिपणश्च दण्डोवेदितव्यः । अवपातने पुनः कुड्यस्यैते त्रयोदण्डाः समन्विताग्राह्याः। पुनः संपादनार्थं च धनं स्वामिने दद्यात् ॥ २२३ ॥

दुःखोत्पादि गृहे द्रव्यं क्षिपन्प्राणहरं तथा ।
षोडशाद्यः पणान्दाप्यो द्वितीयो मध्यमं दमम् ॥ २२४ ॥

अपिच । परगृहे दुःखजनकं कण्टकादि द्रव्यं प्रक्षिपन् षोडशपणान् दण्ड्यः । प्राणहरं पुनर्विषभुजङ्गादिकं प्रक्षिपन् मध्यमसाहसं दण्ड्यः ॥ २२४ ॥

पश्वभिद्रोहे दण्डमाह ।

दुःखे च शोणितोत्पादे शाखाङ्गच्छेदने तथा ।
दण्डः क्षुद्रपशूनां तु द्विपणप्रभृतिः क्रमात् ॥ २२५ ॥

क्षुद्राणां पशूनां अजाविकहरिणप्रायाणां ताडने दुःखोत्पादने असृक्स्रावणे शाखाङ्गच्छेदने शाखाशब्देन चात्र प्राणसंचाररहितं शृङ्गादिकं लक्ष्यते । अङ्गानि करचरणप्रभृतीशाखा चाङ्गं च निशाखाङ्गं तस्य छेदने द्विपणप्रभृतिर्दण्डः । द्वौ पणौ यस्य दण्डस्य सद्विपणः । द्विपणः प्रभृतिरादिर्यस्य दण्डगणस्यासौ द्विपणप्रभृतिः । स च दण्डगणो द्विपणश्चतुःपणः षट्पणोऽष्टपणइत्येवंरूपो नपुनर्द्विपणस्त्रिश्चतुष्पणः पञ्चपण इति कथमिति चेदुच्यते । अपराधगुरुत्वात्तावत्प्रथमदण्डाद्गुरुतरमुपरितनदण्डत्रयमवगम्यते । तत्र चाश्रुतत्रित्वादिसंख्याश्रयणाद्वरं श्रुतद्विसंख्यायाएवाभ्यासाश्रयणे न गुरुत्वसंपादनमिति निरवद्यम् ॥ २२५ ॥

लिङ्गस्य छेदने मृत्यौ मध्यमो मूल्यमेव च ।
महापशूनामेतेषु स्थानेषु द्विगुणो दमः ॥ २२६ ॥

किंच तेषां क्षुद्रपशूनां लिङ्गच्छेदने मरणे च मध्यमसाहसोदण्डः । स्वामिने च मूल्यं दद्यात् । महापशूनां पुनर्गोगजवाजिप्रभृतीनामेतेषु स्थानेषु ताडनलोहितस्रावणादिनिमित्तेषु पूर्वोक्ताद्दण्डाद्द्विगुणोदण्डोवेदितव्यः ॥ २२६ ॥

स्थावराभिद्रोहे दण्डमाह–

प्ररोहिशाखिनां शाखास्कन्धसर्वविदारणे ।
उपजीव्यद्रुमाणां च विंशतेर्द्विगुणो दमः ॥ २२७ ॥

प्ररोहाअङ्कुरास्तद्वन्त्यः शाखाः प्ररोहिण्यः याश्छिन्नाः पुनरुत्ताः प्रतिकाण्डं प्ररोहन्ति ताः शाखा येषां वटादीनां ते प्ररोहिशाखिनः तेषां शाखाच्छेदने । यतो मूलशाखानिर्गच्छन्ति सस्कन्धस्तस्य छेदने समूलवृक्षच्छेदने च यथाक्रमं विंशतिपणदण्डादारभ्य पूर्वस्मात् पूर्वस्मादुत्तरोत्तरदण्डोद्विगुणः । एतदुक्तं भवति । विंशतिपणश्चत्वारिंशत्पणोऽशीतिपण इत्येवं त्रयोदण्डायथाक्रमं शाखाछेदनादिष्वपराधेषु भवन्तीति । अप्ररोहिशाखिनामप्युपजीव्यवृक्षाणामाम्रादीनां पूर्वोक्तेषु स्थानेषु पूर्वोक्ता एव दण्डाः अनुपजीव्याप्ररोहिशाखिषु पुनर्वृक्षेषु कल्प्याः ॥ २२७ ॥

वृक्षविशेषान्प्रत्याह–

चैत्यस्मशानसीमासु पुण्यस्थाने सुरालये ।
जातद्रुमाणां द्विगुणो दमो वृक्षेऽथ विश्रुते ॥ २२८ ॥

चैत्यादिषु जातानां वृक्षाणां शाखाछेदनादिषु पूर्वोक्तादण्डाद्द्विगुणः । विश्रुते च पिप्पलपलाशादिके द्विगुणो दण्डः ॥ २२८ ॥

गुल्मादीन् प्रत्याह–

गुल्मगुच्छक्षुपलताप्रतानौषधिवीरुधाम् ।
पूर्वस्मृतादर्धदण्डः स्थानेषूक्तेषु कर्तने ॥ २२९ ॥

गुल्मअनतिदीर्घनिबिडलतामालत्यादयः । गुच्छाअवल्लीरूपाः असरलप्रायाः कुरण्टकादयः । क्षुपाः करवीरादयः सरलप्रायाः । लता दीर्घयायिन्यो द्राक्षातिमुक्ताप्रभृतयः । प्रतानाः काण्डप्ररोहरहिताः सरलयायिन्यः सारिवाप्रभृतयः । ओषध्यः फलपाकावसानाः शालिप्रभृतयः । वीरुधः छिन्ना अपि या विविधं प्ररोहन्ति ताः गुडूचीप्रभृतयः । एतेषां पूर्वोक्तेषु स्थानेषु विकर्तने छेदने पूर्वोक्तादण्डादर्धदण्डो वेदितव्यः ॥ २२९ ॥

इति दण्डापारुष्यप्रकरणम् ।

अथ साहसप्रकरणम् २०.

संप्रति साहसंनाम विवादपदंव्याचिख्यासुस्तल्लक्षणं तावदाह–

सामान्यद्रव्यप्रसभहरणात्साहसं स्मृतम् ।

सामान्यस्य साधारणस्य यथेष्टं विनियोगानर्हत्वाविशेषेण परकीयस्य वा द्रव्यस्यापहरणं साहसम् । कुतः प्रसभहरणात् प्रसह्य हरणाद्बलावष्टम्भेन हरणादिति यावत् ॥

एतदुक्तं भवति । राजदण्डं जनक्रोशं वोल्लंघ्य राजपुरुषेतरजनसमक्षं यत्किञ्चिन्मारणपरदारप्रधर्षणादिकं क्रियते तत्सर्वं साहसमिति साहसलक्षणम् । अतः साधारणधनपरधनयोर्हरणस्यापि बलावष्टम्भेन क्रियमाणत्वात्साहसत्वमिति । नारदेनापि साहसस्य स्वरूपं विवृतम् । सहसा क्रियते कर्म यत्किञ्चिद्बलदर्पितैः । तत्साहसमिति प्रोक्तं सहो बलमिहोच्यते इति । तदिदं साहसं चौर्यवाग्दण्डपारुष्यस्त्रीसंग्रहणेषु व्यासक्तमपि बलदर्पावष्टम्भोपाधितो भिद्यते इति दण्डातिरेकार्थं पृथगभिधानम् । तस्य च दण्डवैचित्र्यप्रतिपादनार्थं प्रथमादिभेदेन त्रैविध्यमभिधाय तल्लक्षणं तेनैव विवृतम् । तत्पुनस्त्रिविधं ज्ञेयं प्रथमं मध्यमं तथा । उत्तमं चेति शास्त्रेषु तस्योक्तं लक्षणं पृथक् ॥ फलमूलोदकादीनां क्षेत्रोपकरणस्य च । भङ्गाक्षेपोपमर्दाद्यैः प्रथमं साहसं स्मृतम् ॥ वासःपश्वन्नपानानां गृहोपकरणस्य च । एतेनैव प्रकारेण मध्यमं साहसं स्मृतम् ॥ व्यापादो विषशस्त्राद्यैः परदाराभिमर्शनम् । प्राणापरोधि यच्चान्यदुक्तमुत्तमसाहसम् ॥ तस्य दण्डः क्रियाक्षेपः प्रथमस्य शतावरः । मध्यमस्य तु शास्त्रज्ञैर्दृष्टः पञ्चशतावरः ॥ उत्तमे साहसे दण्डः सहस्त्रावर इष्यते वधः सर्वस्वहरणं पुरान्निर्वासनाङ्कने ॥ तदङ्गच्छेदइत्युक्तोदण्डउत्तमसाहसे इति ॥ वधादयश्चापराधतारतम्याद्रुत्तासाहसे समस्ता व्यस्ता वा योज्याः ॥

तत्र परद्रव्यापहरणरूपे साहसे दण्डमाह--

तन्मूल्याद्द्विगुणो दण्डो निह्नवे तु चतुर्गुणः ॥ २३० ॥

तस्यापहृतद्रव्यस्य मूल्यात् द्विगुणो दण्डः यः पुनः साहसं कृत्वा नाहमकार्षमिति निह्नुते तस्य मूल्याच्चतुर्गुणो दण्डो भवति ॥ एतस्मादेव विशेषदण्डविधानात्प्रथमसाहसादिसामान्यदण्डविधानमपहारव्यतिरिक्तविषयं गम्यते ॥ २३० ॥

साहसस्य प्रयोजयितारं प्रत्याह--

यः साहसं कारयति स दाप्यो द्विगुणं दमम् ।
यश्चैवमुक्त्वाहं दाता कारयेत्स चतुर्गुणम् ॥ २३१ ॥

यस्तु साहसं कुर्वित्येवमुक्त्वा कारयत्यसौ साहसिकाद्दण्डात् द्विगुणं दण्डं दाप्यः । यः पुनरहं तुभ्यं धनं दास्यामि त्वं कुर्वित्येवमुक्त्वा साहसं कारयति स चतुर्गुणं दण्डं दाप्योऽनुबन्धातिशयात् ॥ २३१ ॥

साहसिकविशेषं प्रत्याह--

अर्घ्याक्रोशातिक्रमकृद्भ्रातृभार्याप्रहारदः ।
संदिष्टस्याप्रदाता च समुद्रगृहभेदकृत् ॥ २३२ ॥
सामन्तकुलिकादीनामपकारस्य कारकः ।
पञ्चाशत्पणिको दण्ड एषामिति विनिश्चयः ॥ २३३ ॥

अर्घ्यस्याघ्यार्हस्याचार्यादेराक्षेपमाज्ञातिक्रमं च यः करोति यश्च भ्रातृभार्यां ताडयति तथा संदिष्टस्य प्रतिश्रुतस्यार्थस्याप्रदाता यश्च मुद्रितं गृहमुद्घाटयति तथा स्वगृहक्षेत्रादिसंसक्तगृहक्षेत्रादिस्वामिनां कुलिकानां स्वकुलोद्भवानां आदिग्रहणात् स्वग्राम्यस्वदेशीयानां च योऽपकर्ता ते सर्वे पञ्चाशत्पणपरिमितेन दण्डनीयाः ॥ २३२ ॥ २३३ ॥

स्वच्छन्दं विधवागामी विक्रुष्टे नाभिधावकः ।
अकारणे च विक्रोष्टा चण्डालश्चोत्तमान् स्पृशेत् ॥ २३४ ॥
शूद्रप्रव्रजितानां च दैवे पित्र्ये च भोजकः ।
अयुक्तं शपथं कुर्वन्न योग्यो योग्यकर्मकृत् ॥ २३५ ॥
वृषक्षुद्रपशूनां च पुंस्त्वस्य प्रतिघातकृत् ।
साधारणस्यापलापी दासीगर्भविनाशकृत् ॥ २३६ ॥
पितापुत्रस्वसृभ्रातृदम्पत्याचार्यशिष्यकाः ।
एषामपतितान्योन्यत्यागी च शतदण्डभाक् ॥ २३७ ॥

किंच । वियोगं विना यः स्वेच्छया विधवां गच्छति । चौरादिभयाकुलैर्विक्रुष्टे यः शक्तोऽपि नाभिधावति । यश्च वृथाक्रोशं करोति । यश्चाण्डालोब्राह्मणादीन् स्पृशति । यश्च शूद्रप्रव्रजितान् दिगम्बरादीन् दैवे पित्र्ये च कर्मणि भोजयति । यश्चायुक्तं मातरं ग्रहीष्यामीत्येवं शपथं करोति । तथा यश्च अयोग्यएव शूद्रादिर्योग्यकर्माध्ययनादि करोति । वृषो बलीवर्दः क्षुद्रपशवोऽजादयस्तेषां पुंस्त्वस्य प्रजननशक्तेर्विनाशकः । वृक्षक्षुद्रपशूनामिति पाठे हिंग्वाद्यौषधप्रयोगेण वृक्षादेः फलप्रसूनानां पातयिता साधारणमपलपति साधारणद्रव्यस्य वञ्चकदासीगर्भस्य पातयिता च ये च पित्रादयोऽपतिता एव सन्तोऽन्योन्यं त्यजन्ति ते सर्वे प्रत्येकं पणशतं दण्डार्हा भवन्ति ॥ २३४ ॥ २३५ ॥ २३६ ॥ २३७ ॥

इति साहसप्रकरणम् ॥

अथ निर्णेजकादीनां दंडकथनम् ।

साहसप्रसङ्गात्तत्सदृशापराधेषु निर्णेजकादीनां दण्डमाह-

वसानस्त्रीन्पणान् दण्ड्यो नेजकस्तु पराशुकम् ।
विक्रयावक्रयाधानयाचितेषु पणान्दश ॥ २३८ ॥

नेजकोवस्त्रस्य धावकः स यदि निर्णेजनार्थं समर्पितानि वासांसि स्वयमाच्छादयति तदासौ पणत्रयं दण्ड्यः । यः पुनस्तानि विक्रीणीते अवक्रयं वा एतावत्कालमुपभोगार्थं वस्त्रं दीयते मह्यमेतावद्धनं देयमित्येवं भाटकेन यो ददाति आधित्वं वा नयति स्वसुहृद्भ्यो याचितं वा ददात्यसौ प्रत्यपराधं दशपणान् दण्डनीयः । तानि च वस्त्राणि श्लक्ष्णशाल्मलीफ-

लके क्षालनीयानि न पाषाणे न च व्यत्यसनीयानि न च स्वगृहे वासयितव्यानि इतरथा दंड्यः । शाल्मले फलके श्लक्ष्णे निज्याद्वासांसि नेजकः । न च वासांसि वासोभिर्निर्हरेन्न च वासयेदिति मनुस्मरणात् । यदा पुनस्तानि प्रमादान्नाशयति तदा नारदेनोक्तं द्रष्टव्यम् । मूल्याष्टभागो हीयेत सकृद्धौतस्य वाससः । द्विःपादस्त्रिस्तृतीयांशश्चतुर्धौतेऽर्धमेव च ॥ अर्धक्षयात्तु परतः पादांशापचयः क्रमात् । यावत्क्षीणदशं जीर्णं जीर्णस्यानियमक्षेयः इति । अष्टपणक्रीतस्य सकृद्धौतस्य वस्त्रस्य नाशितस्याष्टमभागोनपणं मूल्यं देयम् । द्विर्धौतस्य तु पादोनं त्रिर्धौतस्य पुनस्तृतीयांशन्यूनम् । चतुर्धौतस्यार्धं पणचतुष्टयं देयम् । ततः परं प्रतिनिर्णेजनमवशिष्टं मूल्यं पादाद्यपचये न देयम् । यावज्जीर्णं जीर्णस्य पुनर्नाशितस्येच्छातो मूल्यदानकल्पनम् ॥ २३८ ॥

पितापुत्रविरोधे तु साक्षिणां त्रिपणो दमः ।
अन्तरे च तयोर्यः स्यात्तस्याप्यष्टगुणो दमः ॥ २३९ ॥

पितापुत्रयोः कलहे यः साक्ष्यमङ्गीकरोति न पुनः कलहं निवारयति असौ पणत्रयं दण्ड्यः । यश्च तयोः सपणे विवादे पणदाने प्रतिभूर्भवत्यसौ चकारात्तयोर्यः कलहं वर्धयति सोऽपि त्रिपणादष्टगुणं चतुर्विंशतिपणान्दण्डनीयः । दम्पत्यादिष्वयमेव दण्डोऽनुसरणीयः॥ २३९ ॥

तुलाशासनमानानां कूटकृन्नाणकस्य च ।
एभिश्च व्यवहर्ता यः स दाप्यो दममुत्तमम् ॥ २४० ॥

तुला तोलनदण्डः । शासनं पूर्वोक्तम् । मानं प्रस्थद्रोणादि । नाणकं मुद्रादिचिह्नितं द्रम्मनिष्कादि । एतेषां यः कूटकृत् देशप्रसिद्धपरिमाणादन्यथा न्यूनत्वमाधिक्यं वा द्रम्मादेरव्यवहारिकमुद्रात्वं वा ताम्रादिगर्भत्वं वा करोति यश्च तैः कूटैर्जानन्नपि व्यवहरति तावुभौ प्रत्येकमुत्तमसाहसं दण्डनीयौ ॥ २४० ॥

नाणकपरीक्षिणं प्रत्याह--

अकूटं कूटकं ब्रूते कूटं यश्चाप्यकूटकम् ।
स नाणकपरीक्षी तु दाप्य उत्तमसाहसम् ॥ २४१ ॥

यः पुनर्नाणकपरीक्षी ताम्रादिगर्भमेव द्रम्मादिकं सम्यगिति ब्रूते सम्यक् च वा कूटकमिति असावुत्तमसाहसं दण्ड्यः ॥ २४१ ॥

चिकित्सकं प्रत्याह–

भिषङ्मिथ्याचरन्दंड्यस्तिर्यक्षु प्रथमं दमम् ।
मानुषे मध्यमं राजपुरुषेषूत्तमं दमम् ॥ २४२ ॥

यः पुनर्भिषक् मिथ्या आयुर्वेदानभिज्ञ एव जीवनार्थं चिकित्सितज्ञोऽहमिति तिर्यङ्मनुष्यराजपुरुषेषु चिकित्सामाचरत्यसौ यथाक्रमेण प्रथममध्यमोत्तमसाहसान् दण्डनीयः ।

तत्रापि तिर्यगादिषु मूल्यविशेषेण वर्णविशेषेण राजप्रत्यासत्तिविशेषेण दण्डस्य लघुगुरुभावः कल्पनीयः ॥ २४२ ॥

अवध्यं यश्च बध्नाति बद्धं यश्च प्रमुञ्चति ।
अप्राप्तव्यवहारं च स दाप्यो दममुत्तमम् ॥ २४३ ॥

यः पुनर्बन्धनानर्हमनपराधिनंराजाज्ञयाविना बध्नाति । यश्च बद्धं व्यवहारार्थमाहूतं अनिर्वृत्तव्यवहारं चोत्सृजत्यसौ उत्तमसाहसं दाप्यः ॥ २४३ ॥

मानेन तुलया वापि योंऽशमष्टमकं हरेत् ।
दण्डं स दाप्यो द्विशतं वृद्धौ हानौ च कल्पितम् ॥ २४४ ॥

यः पुनर्वणिक् व्रीहिकार्पासादेः पण्यस्याष्टममंशं कूटमानेन कूटतुलया वा अन्यथा वापरिहरति असौ पणानां द्विशतं दण्डनीयः।अपहृतस्य द्रव्यस्य पुनर्वृद्धौ हानौ च दण्डस्यापि वृद्धिहानी कल्प्ये ॥ २४४ ॥

भेषजस्नेहलवणगन्धधान्यगुडादिषु ।
पण्येषु प्रक्षिपन् हीनं पणान् दाप्यस्तु षोडश ॥ २४५ ॥

भेषजमौषधद्रव्यम् । स्नेहो घृतादि । गन्धद्रव्यमुशीरादि । आदिशब्दाद्धिङ्गुमरीचादि। एतेष्वसारं द्रव्यं विक्रयार्थं मिश्रयतः षोडशपणो दण्डः ॥ २४५ ॥

मृच्चर्ममणिसूत्रायःकाष्ठवल्कलवाससाम् ।
अजातौ जातिकरणे विक्रेयाष्टगुणो दमः ॥ २४६ ॥

किंच । विद्यते बहुमूल्या जातिर्यस्मिन्मृच्चर्मादिके तदजाति तस्मिन्जातिकरणे विक्रयार्थं गन्धवर्णरसान्तरसञ्चारणेन बहुमूल्यजातीयसादृश्यसम्पादनेन । यथा मल्लिकामोदसञ्चारेण मृत्तिकायां सुगन्धामलकमिति । मार्जारचर्मणि वर्णोत्कर्षापादनेन । व्याघ्रचर्मेति । स्फटिकमणौ वर्णान्तरकरणेन पद्मराग इति । कार्पासिके सूत्रे गुणोत्कर्षाधानेन पट्टसूत्रमिति । कालायसे वर्णोत्कर्षाधानेन रजतमिति । बिल्वकाष्ठे चन्दनामोदसञ्चारणेन चन्दनमिति कङ्कोले त्वगाख्यं लवङ्गमिति । कार्पासिके वाससि गुणोत्कर्षाधानेन कौशेयमिति ।विक्रेयस्यापादितसादृश्यमृच्चर्मादेः पण्यस्याष्टगुणोदण्डोवेदितव्यः ॥२४६॥

समुद्रपरिवर्तं च सारभाण्डं च कृत्रिमम् ।
आधानं विक्रयं वापि नयतो दण्डकल्पना ॥ २४७ ॥
भिन्ने पणे तु पञ्चाशत्पणे तु शतमुच्यते ।
द्विपणे द्विशतो दण्डो मूल्यवृद्धौ च वृद्धिमान् ॥२४८॥

मुद्रः पिधानं मुद्रेण सह वर्तत इति समुद्रं करण्डकं परिवर्तनं व्यत्यासः योऽन्यदेवभ्रु-

क्तानां पूर्णं करण्डकं दर्शयित्वा हस्तलाघवेनान्यदेवस्फटिकानां पूर्णकरण्डकं समर्पयति यश्च सारभाण्डं कस्तूरिकादिकं कृत्रिमं कृत्वा विक्रयमाधिं वा नयति तस्य दण्डकल्पना वक्ष्यमाणा वेदितव्या । कृत्रिमकस्तूरिकादेर्मूल्यभूते पणे भिन्ने न्यूने न्यूनपणमूल्य इति यावत् । यस्मिन् कृत्रिमे विक्रीते पञ्चाशत्पणो दण्डः। पणमूल्ये पुनः शतम् द्विपणमूल्ये द्विशतोदण्डइत्येवं मूल्यवृद्धौ दण्डवृद्धिरुन्नेया ॥ २४७ ॥ २४८ ॥

वणिजं प्रत्याह—

संभूय कुर्वतामर्घं सबाधं कारुशिल्पिनाम् ॥
अर्घस्य ह्रासं वृद्धिं वा जानतो दम उत्तमः ॥ २४९ ॥

राजनिरूपितार्घस्यह्रासं वृद्धिं वा जानन्तोऽपि वणिजः संभूय मिलित्वा कारूणां रजकादीनां शिल्पिनां चित्रकारादीनां संबाधं पीडाकरमर्घान्तरं लाभलोभात्कुर्वन्तः पणसहस्रं दण्डनीयाः ॥ २४९ ॥

संभूय वणिजां पण्यमनर्घेणोपरुन्धताम् ।
विक्रीणतां वा विहितो दण्ड उत्तमसाहसः ॥ २५० ॥

किंच । ये पुनर्वणिजो मिलित्वा देशान्तरादागतं पण्यमनर्घेण हीनमूल्येन प्रार्थयमाना उपरुन्धन्ति महार्घेण वा विक्रीणन्ते तेषामुत्तमसाहसो दण्डो विहितो मन्वादिभिः॥२५०॥

केन पुनरर्घेण पणितव्यमित्यतआह—

राजनि स्थाप्यते योऽर्घः प्रत्यहं तेन विक्रयः ।
क्रयो वा निःस्रवस्तस्माद्वणिजां लाभकृत्स्मृतः ॥ २५१ ॥

राजनि संनिहिते सति यस्तेनार्घः स्थाप्यते निरूप्यते तेनार्घेण प्रतिदिनं क्रयो विक्रयो वा कार्यः । निर्गतः स्रवो निःस्रवो विशेषस्तस्माद्राजनिरूपितार्घाद्यो निःस्रवः सएव वणिजां लाभकारी न पुनः स्वच्छन्दपरिकल्पितात । मनुना चार्घकरणे विशेषो दर्शितः । पञ्चरात्रे पञ्चरात्रे पक्षे मासे तथागते । कुर्वीत चैषां प्रत्यक्षमर्घसंस्थापनं- नृप इति ॥ २५१ ॥

स्वदेशपण्ये तु शतं वणिग्गृह्णीत पञ्चकम् ।
दशकं पारदेश्ये तु यः सद्यः क्रयविक्रयी ॥ २५२ ॥

किंच । स्वदेशप्राप्तं पण्यं गृहीत्वा योविक्रीणीते असौ पञ्चकं शतं पणशते पणपञ्चकं लाभं गृह्णीयात् । परदेशात्प्राप्ते पुनः पण्ये शतपणमूल्ये दशपणाँल्लाभं गृह्णीयात् । यस्य पण्यस्य ग्रहणदिवस एव विक्रयः संपद्यते । यः पुनःकालान्तरे विक्रीणीते तस्य कालोत्कर्षवशाल्लाभोत्कर्षः कल्प्यः । एवं च यथार्घे निरूपिते पणशते पञ्चपणो लाभो भवति तथैवार्घो राज्ञा स्वदेशपण्यविषये स्थापनीयः ॥ २५२ ॥

पारदेश्यपण्येऽर्घनिरूपणप्रकारमाह-

पण्यस्योपरि संस्थाप्य व्ययं पण्यसमुद्भवम् ।
अर्घोऽनुग्रहकृत्कार्यः क्रेतुर्विक्रेतुरेव च ॥ २५३ ॥

देशान्तरादागते पण्ये देशान्तरागमनप्रत्यागमनभाण्डग्रहणशुल्कादिस्थानेषु यावानुपयुक्तोऽर्थस्तावन्तमर्थं परिगणय्य पण्यमूल्येन सह मेलयित्वा यथा पणशते दशपणो लाभः संपद्यते तथा क्रेतृविक्रेत्रोरनुग्रहकार्यर्घो राज्ञा स्थापनीयः ॥ २५३ ॥

इति निर्णेजकादीनां दंडकथनम् ।

अथ विक्रीयासंप्रदानप्रकरणम् २१.

प्रासङ्गिकं परिसमाप्याधुना विक्रीयासंप्रदानं तद्विवादपरमुच्यते ॥ तत्र विक्रेयद्रव्यस्य चराचरभेदेन द्वैविध्यमभिधाय पुनः षड्विधत्वं तेनैवप्रत्यपादि । लोकेऽस्मिन्द्विविधं पण्यं जङ्गमं स्थावरं तथा । षड्विधस्तस्य तु बुधैर्दानादानविधिः स्मृतः ॥ गणितं तुलितं मेयं क्रियया रूपतः श्रियेति । गणितं क्रमुकफलादि । तुलितं कनककस्तूरीकुङ्कुमादि । मेयं शाल्यादि । क्रियया वाहदोहादिरूपयोपलक्षितमश्वमहिष्यादि । रूपतः पण्याङ्गनादि । श्रिया दीप्त्या मरकतपद्मरागादीति ॥

एतत्षट्प्रकारकमपि पण्यं विक्रीयासंप्रयच्छतो दण्डमाह-

गृहीतमूल्यं यः पण्यं क्रेतुर्नैव प्रयच्छति ।
सोदयं तस्य दाप्योऽसौ दिग्लाभं वा दिगागते ॥ २५४ ॥

गृहीतं मूल्यं यस्य पण्यस्य विक्रेत्रा तद्गृहीतमूल्यं तद्यदि विक्रेता प्रार्थयमानाय स्वदेशवणिजे क्रेत्रे न समर्पयति तच्च पण्यं यदि क्रयकाले बहुमूल्यं सत्कालान्तरेऽल्पमूल्येनैव लभ्यते तदार्घह्रासकृतो य उदयो वृद्धिः पण्यस्य स्थावरजङ्गमात्मकस्य तेन सहितं पण्यं विक्रेता क्रेत्रे दापनीयः । यदा मूल्यह्रासकृतः पण्यस्योदयोनास्ति किंतु क्रयकाले यावदेव यतो मूल्यस्येयत्पण्यमिति प्रतिपन्नं तावदेव तदा तत्पण्यमादाय तस्मिन्देशे विक्रीणानस्य योलाभस्तेनोदयेन सहितं द्विकं त्रिकमित्यादिप्रतिपादितवृद्धिरूपोदयेन वा सहितं क्रेतुर्वाञ्छावशाद्दापनीयः । यथाह नारदः । अर्घश्चेदवहीयेत सोदयं पण्यमावहेत् । स्थानिनामेष नियमो दिग्लाभं दिग्विचारिणामिति ॥ यदा त्वर्घमहत्त्वेन पण्यस्य न्यूनभावस्तदातस्मिन्पण्ये वस्त्रगृहादिके य उपभोगस्तदाच्छादनसुखनिवासादिरूपो विक्रेतुस्तत्सहितं पण्यमसौ दाप्यः । यथाह नारदः । विक्रीय पण्यं मूल्येन यः क्रेतुर्न प्रयच्छति । स्थावरस्य क्षयं दाप्यो जङ्गमस्य क्रियाफलमिति । विक्रेतुरुपभोगः क्षय उच्यते । क्रेतृसंबन्धित्वेन क्षीयमाणत्वात् । न पुनः कुड्यपातसस्यघातादिरूपः । तस्य तु । उपहन्येत वा पण्यं दह्येतापह्रियेत वा । विक्रेतुरेव सोऽनर्थो विक्रीयासंप्रयच्छत इत्यत्रोक्तत्वात् ॥ यदा

त्वसौ क्रेता देशान्तरात्पण्यग्रहणार्थमागतस्तदा तत्पण्यमादाय देशान्तरे विक्रीणानस्य यो लाभस्तेन सहितं पण्यं विक्रेता क्रेत्रे दापयितव्यः । अयं च क्रीतपण्यसमर्पणनियमोऽनुशयाभावे द्रष्टव्यः ॥ सति त्वनुशये क्रीत्वा विक्रीय वा किञ्चिदित्यादि मनूक्तं वेदितव्यम् ॥ २५४ ॥

विक्रीतमपि विक्रेयं पूर्वक्रेतर्यगृह्णति ।
हानिश्चेत्क्रेतृदोषेण क्रेतुरेव हि सा भवेत् ॥ २५५ ॥

किंच । यदा पुनर्जातानुशयः क्रेता पण्यं न जिघृक्षति तदा विक्रीतमपि पण्यमन्यत्र विक्रेयम् । यदा पुनर्विक्रेत्रा दीयमानं क्रेता न गृह्णाति तच्च पण्यं राजदैविकेनोपहतं तदा क्रेतुरेवासौ हानिर्भवेत् । पण्याग्रहणरूपेण क्रेतृदोषेण नाशितत्वात् ॥ २५५ ॥

राजदैवोपघातेन पण्ये दोषमुपागते ।
हानिर्विक्रेतुरेवासौ याचितस्याप्रयच्छतः ॥ २५६ ॥

अपिच । यदा पुनः क्रेत्रा प्रार्थ्यमानमपि पण्यं विक्रेता न समर्पयति अजातानुशयोऽपि तच्च राजदैविकेनोपहतं भवति तदासौ हानिर्विक्रेतुरेव । अतोऽन्यददुष्टं पण्यं विनष्टसदृशं क्रेत्रे देयम् ॥ २५६ ॥

अन्यहस्ते च विक्रीतं दुष्टं वाऽदुष्टवद्यदि ।
विक्रीणीते दमस्तत्र मूल्यात्तु द्विगुणो भवेत् ॥ २५७ ॥

किंच । यः पुनर्विनैवानुशयमेकस्य हस्ते विक्रीतं पुनरन्यस्य हस्ते विक्रीणीते सदोषं वा पण्यं प्रच्छादितदोषं विक्रीणीते तदा तत्पण्यमूल्याद्द्विगुणो दमो वेदितव्यः । नारदेनाप्यत्र विशेषो दर्शितः । अन्यहस्ते च विक्रीय योऽन्यस्मै तत्प्रयच्छति । द्रव्यं तद्द्विगुणो दाप्यो विनयस्तावदेव तु । निर्दोषं दर्शयित्वा तु सदोषं यः प्रयच्छति । स मूल्याद्द्विगुणं दाप्यो विनयं तावदेव त्विति ॥ सर्वश्चायं विधिर्दत्तमूल्ये पण्ये द्रष्टव्यः ॥ अदत्तमूल्ये पुनः पण्ये वाङ्मात्रक्रये क्रेतृविक्रेत्रोर्नियमकारिणः समयादृते प्रवृत्तौ निवृत्तौ वा न कश्चिद्दोषः । यथाह नारदः । दत्तमूल्यस्य पण्यस्य विधिरेष प्रकीर्तितः । अदत्तेऽन्यत्र समयान्न विक्रेतुरविक्रय इति ॥ २५७ ॥

विक्रयानुशयोऽभिहितः क्रीतानुशयस्वरूपं तु प्राक् प्रपञ्चितं
अधुना तदुभयसाधारणं धर्ममाह--

क्षयं वृद्धिं च वणिजा पण्यानामविजानता ।
क्रीत्वा नानुशयः कार्यः कुर्वन् षड्भागदण्डभाक् ॥ २५८ ॥

परीक्षितक्रीतपण्यानां क्रयोत्तरकालं क्रयकालपरिमाणतोऽर्घकृतां वृद्धिमपश्यता क्रेत्रा अनुशयो न कार्यः । विक्रेत्रा च महार्घनिबन्धनं पण्यक्षयमपश्यता नानुशयितव्यम् । वृद्धि-

क्षयपरिज्ञाने पुनः क्रेतृविक्रेत्रोरनुशयोभवतीति व्यतिरेकादुक्तं भवति । अनुशयकालावधिस्तु नारदेनोक्तः । क्रीत्वा मूल्येन यत्पण्यं दुष्क्रीतं मन्यते क्रयी । विक्रेतुः प्रतिदेयं तत्तस्मिन्नेवाह्न्यविक्षतम् ॥ द्वितीयेऽह्नि ददत्क्रेता मूल्यास्त्रिंशांशमावहेत् । द्विगुणं तु तृतीयेऽह्नि परतः क्रेतुरेव तदिति ॥ अपरीक्षितक्रयविक्रये पुनः पण्यवैगुण्यनिबन्धनानुशयावधिर्दशैकपञ्चसप्ताहेत्यादिना दर्शित एव । तदनया वाचोयुक्त्या वृद्धिक्षयपरिज्ञानस्यानुशयकारणत्वमवगम्यते।तथा पण्यपरीक्षाविधिबलात्पण्यदोषाणामनुशयकारणत्वं अतःपण्यदोषतद्वृद्धिक्षयकारणत्रितयाभावेऽनुशयकालाभ्यन्तरेऽपि यद्यनुशयं करोति तदा पण्यषड्भागं दण्डनीयः।अनुशयकारणसद्भावेऽप्यनुशयकालातिक्रमेणानुशयं कुर्वतोऽप्ययमेव दण्डः। उपभोगेनाविनश्वरेषु स्थिरार्घेष्वनुशयकालातिक्रमेणानुशयं कुर्वतोमनूक्तोदण्डोद्रष्टव्यः । परेण तु दशाहस्य न दद्यान्नापि दापयेत् । आददानोददच्चैव राज्ञा दण्ड्यः शतानिषडिति ॥ २५८ ॥

इति विक्रीयासंप्रदानं नाम प्रकणरम् ।

अथ संभूयसमुत्थानप्रकरणम् २२.

संभूयसमुत्थानं नाम विवादपदमिदानीमभिधीयते-

समवायेन वणिजां लाभार्थं कर्म कुर्वताम् ।
लाभालाभौ यथाद्रव्यं यथा वा संविदा कृतौ ॥ २५९ ॥

सर्वे वयमिदं कर्म मिलिताः कुर्म इत्येवंरूपा संप्रतिपत्तिः समवायः तेन ये वणिङ्नटनर्तकप्रभृतयोलाभलिप्सवः प्रातिस्विकं कर्म कुर्वते तेषां लाभालाभावुपचयापचयौ यथाद्रव्यं येन यावद्धनं पण्यग्रहणार्थं दत्तं तदनुसारेणावसेयौ । यद्वा । प्रधानगुणभावपर्यालोचनयास्य भागद्वयमस्यैकोभाग इत्येवंरूपया संविदा समयेन यथा संप्रतिपन्नौ तथा वेदितव्यौ ॥ २५२ ॥

प्रतिषिद्धमनादिष्टं प्रमादाद्यच्च नाशितम् ।
सतद्दद्याद्विप्लवाच्च रक्षिताद्दशमांशभाक् ॥ २६० ॥

किंच तेषां संभूय प्रचरतां मध्ये पण्यमिदमित्थं न व्यवहर्तव्यमिति प्रतिषिद्धमाचरता यन्नाशितमनादिष्टमननुज्ञातं वा कुर्वाणेन तथा प्रमादात्प्रज्ञाहीनतया वा येन यन्नाशितं स तत्पण्यं वणिग्भ्योदद्यात् । यः पुनस्तेषां मध्ये चौरराजादिजनिताद्व्यसनात्पण्यं पालयति सतस्माद्रक्षितात्पण्याद्दशममंशं लभते ॥ २६० ॥

अर्घप्रक्षेपणाद्विंशं भागं शुल्कं नृपो हरेत् ।
व्यासिद्धं राजयोग्यं च विक्रीतं राजगामि तत् ॥ २६१ ॥

इयतः पण्यस्येयन्मूल्यमित्यर्घस्तस्य प्रक्षेपणात् राजतोनिरूपणाद्धेतोरसौ मूल्याद्विंशातितममंशं शुल्कार्थं गृह्णीयात् । यत्पुनर्व्यासिद्धमन्यत्र न विक्रेयमिति राज्ञा प्रतिषिद्धं यद्रा-

जयोग्यं मणिमाणिक्याद्यप्रतिषिद्धमपि तद्राज्ञेऽनिवेद्य लाभलोभेन विक्रीतं चेद्राजगामि मूल्यदाननिरपेक्षं तत्सर्वं पण्यं राजापहरेदित्यर्थः ॥ २६१ ॥

मिथ्यावदन्परीमाणं शुल्कस्थानादपासरन् ।
दाप्यस्त्वष्टगुणं यश्च सव्याजक्रयविक्रयी ॥ २६२ ॥

यः पुनर्वणिक् शुल्कवञ्चनार्थं पण्यपरिमाणं निह्नुते शुल्कग्रहणस्थानाद्वापसरति यश्चास्येदमस्येदं वेत्येवं विवादास्पदीभूतं पण्यं क्रीणाति विक्रीणीते वा ते सर्वे पण्यादष्टगुणं दण्डनीयाः ॥ २६२ ॥

तरिकः स्थलजं शुल्कं गृह्णन् दाप्यः पणान्दश ।
ब्राह्मणप्रातिवेश्यानामेतदेवानिमन्त्रणे ॥ २६३ ॥

अपि च । शुल्कं हि द्विविधं स्थलजं जलजं च । तत्र स्थलजमर्घप्रक्षेपणाद्विंशं भागं शुल्कं नृपो हरेदित्यत्रोक्तम् । जलजं तु मानवेऽभिहितम् । पणं यानं तरे दाप्यः पुरुषोऽर्धपणं तरे । पादं पशुश्च योषिच्च पादार्धं रिक्तकः पुमान् ॥ भाण्डपूर्णानि यानानि तार्यं दाप्यानि सारतः रिक्तभाण्डानियत्किञ्चित्पुमांसश्चपरिच्छदाः ॥ गर्भिणी तु द्विमासादिस्तथा प्रव्रजितो मुनिः । ब्राह्मणालिङ्गिनश्चैव न दाप्यास्तारिकं नरा इति ॥ शुक्लद्वयेऽप्ययमपरो विशेषः ॥ न भिन्नकार्षापणमस्तिशुल्कं न शिल्पवृत्तौ न शिशौ न दूते ॥ न भैक्षलब्धे न हृतावशेषे न श्रोत्रिये प्रव्रजितेन यज्ञेइति ॥ तीर्यतेऽनेनेति तारिः नावादिः तज्जन्यशुल्केऽधिकृतस्तरिकः स यदा स्थलोद्भवं शुल्कं गृह्णाति तदा दशपणान् दण्डनीयः । वेशोवेश्म प्रतिवेश इति स्ववेश्माभिमुखं स्ववेश्मपार्श्वस्थं चोच्यते तत्र भवाः प्रातिवेश्याः ब्राह्मणाश्च ते प्रातिवेश्याश्च ब्राह्मणप्रातिवेश्याः तेषांश्रुतवृत्तसंपूर्णानां श्राद्धादिषु विभवे सत्यनिमन्त्रणे एतदेव दशपणात्मकं दण्डनं वेदितव्यम् ॥ २६३ ॥

देशांतरमृतवणिग्रिक्थं प्रत्याह–

देशान्तरगते प्रेते द्रव्यं दायादबान्धवाः ।
ज्ञातयो वा हरेयुस्तदागतास्तैर्विना नृपः ॥ २६४ ॥

यदा संभूयकारिणां मध्ये यः कश्चिद्देशान्तरगतो मृतस्तदा तदीयमंशं दायादाः पुत्राद्यपत्यवर्गो बन्धवो मातृपक्षामातुलाद्याः ज्ञातयोऽपत्यवर्गव्यातिरिक्ताः सपिण्डा वा आगताःसंभूयव्यवहारिणो ये देशान्तरादागतास्ते वा गृह्णीयुः । तैर्विना दायादाद्यभावे राजा गृह्णीयात् । वाशब्देन च दायादादीनां वैकल्पिकमधिकारं दर्शयति पौर्वापर्यनियमस्तु पत्नी दुहितर इत्यादिप्रतिपादितएवात्रापि वेदितव्यः । शिष्यसब्रह्मचारिब्राह्मणनिषेधो वणिग्प्रातिश्च वचनप्रयोजनम् ॥ वणिजामपि मध्येयःपिण्डदानर्णदानादि समर्थः सगृह्णीयात् । सामर्थ्याविशषे सर्वे वणिजः संसृष्टिनो विभज्य गृह्णीयुः तेषामप्य-

भावे दशवर्षदायादाद्यागमनं प्रतीक्ष्यानागतेषु स्वयमेव राजा गृह्णीयात् । तादिदंनारदेन-स्पष्टीकृतम् । एकस्य चेत्स्यान्मरणं दायादोऽस्य तदाप्नुयात् । अन्यो वाऽसति दायादे शक्ताश्चेत्सर्व एव ते ॥ तदभावे तुगुप्तं तत्कारयेद्दशवत्सरान् । अस्वामिकमदायादं दशवर्षस्थित ततः ॥ राजा तदात्मसात्कुर्यादेवं धर्मो नहीयत इति ॥ २६४ ॥

जिह्मं त्यजेयुर्निर्लाभमशक्तोऽन्येन कारयेत् ।

किंच । जिह्मोवञ्चकः तं निर्गतलाभमाच्छिद्य त्यजेयुर्बहिःकुर्युः । यश्च संभूयकारिणां मध्ये भाण्डप्रत्यवेक्षणादिकं कर्तुमसमर्थोऽसावन्येन स्वं कर्म भाण्डभारवाहनं तदायव्ययपरीक्षणादिकं कारयेत् ॥

प्रागुपदिष्टं वणिग्धर्ममृत्विगादिष्वतिदिशति-

अनेन विधिराख्यात ऋत्विक्कर्षककर्मिणाम् ॥ २६५ ॥

अनेन लाभालाभौ यथाद्रव्यमित्यादिवणिग्धर्मकथनेन ऋत्विजां होत्रादीनांकृषीवलानां नटनर्तकतक्षादीनां च शिल्पकर्मोपजीविनां विधिर्वर्तनप्रकार आख्यातः । तत्र च ऋत्विजां धनविभागे विशेषो मनुना दर्शितः । सर्वेषामर्धिनो मुख्यास्तदर्धेनार्धिनोऽपरे । तृतीयिनस्तृतीयांशाश्चतुर्थांशाश्च पादिन इति ॥ अस्यायमर्थः । ज्योतिष्टोमेन तं शतेन दीक्षयन्तीति वचनेन गवां शतमृत्विगानतिरूपे दक्षिणाकार्ये विनियुक्तम् । ऋत्विजश्च होत्रादयः षोडश तत्र कस्य कियानंशइत्यपेक्षायामिदमुच्यते सर्वेषां होत्रादीनां षोडशर्त्विजांमध्ये ये मुख्याश्चत्वारोहोत्रध्वर्युब्रह्मोद्गातारः ते गोशतस्यार्धिनः सर्वेषां भागपूरणोपपत्तिवशादष्टाचत्वारिंशद्रूपार्धेनार्धभाजः । अपरे मैत्रावरुणप्रतिप्रस्थातृब्राह्मणाच्छंसिप्रस्तोतारस्तदर्धेन मुख्यांशस्यार्धेन चतुर्विंशतिरूपेणार्धभाजः । येपुनस्तृतीयिनः अच्छावाक्नेष्ट्राग्नीध्रप्रतिहर्तारस्ते तृतीयिनो मुख्यांशस्य षोडशगोरूपतृतीयांशेन तृतीयांशभाजः । येतु पादिनः ग्रावस्तुदुन्नेतृपोतृसुब्रह्मण्यास्ते मुख्यभागस्य यश्चतुर्थांशो द्वादशगोरूपस्तद्भाजः ॥ ननु कथमयमंशनियमो घटते । न तावदत्र समयो नापिद्रव्यसमवायो नापि वचनं यद्वशाद्भागनियमः स्यादतः समं स्यादश्रुतत्वादिति न्यायेन सर्वेषां समांशभाक्त्वं कर्मानुरूपेण वांशभाक्त्वमितियुक्तम् ॥ अत्रोच्यते । ज्योतिष्टोमकृतिके द्वादशाहेऽर्धिनस्तृतीयिनः पादिन इति सिद्धवदनुवादो न घटते । यदि तत्प्रकृतिभूते ज्योतिष्टोमे अर्धतृतीयचतुर्थांशभाक्त्वं मैत्रावरुणादीनां न स्यादतो वैदिकर्धिप्रभृतिसमाख्याबलात् प्रागुक्तोंऽशनियमोऽवकल्प्यत इति निरवद्यम् ॥ २६५ ॥

इति संभूयसमुत्थानप्रकरणम् ।

अथ स्तेयप्रकरणम् २३.

इदानीं स्तेयं प्रस्तूयते । तल्लक्षणं च मनुनाभिहितम् । स्यात्साहसं त्वन्वयवत्प्रसभं कर्म यत्कृतम् । निरन्वयं भवेत्स्तेयं कृत्वापह्नुवते च यदिति । अन्वयवत् । द्रव्यरक्षिराजाध्यक्षादिसमक्षम् । प्रसभं बलावष्टम्भेन यत्परधनहरणादिकं क्रियते तत्साहसम् । स्तेयं तु तद्विलक्षणम् । निरन्वयं द्रव्यस्वाम्याद्यसमक्षं वञ्चयित्वा यत्परधनहरणं तदुच्यते । यच्च सान्वयमपि कृत्वा न मयेदं कृतमिति भयान्निह्नुते तदपिस्तेयम् । नारदेनाप्युक्तम् । उपायैर्विविधैरेषां छलयित्वापकर्षणम् । सुप्तमत्तप्रमत्तेभ्यः स्तेयमाहुर्मनीषिण इति ॥

तत्र तस्करग्रहणपूर्वकत्वाद्दण्डनस्य ग्रहणस्य च ज्ञानपूर्वकत्वात् ज्ञानोपायं तावदाह—

ग्राहकैर्गृह्यते चौरो लोप्त्रेणाथ पदेन वा ।
पूर्वकर्मापराधी च तथा चाशुद्धवासकः ॥ २६६ ॥

यश्चौरोऽयमिति जनैर्विख्याप्यते असौ ग्राहकैराजपुरुषैः स्थानपालप्रभृतिभिर्गृहीतव्यः । लोप्त्रेणापहृतभाजनादिना वा चौर्यचिह्नेन नाशदिवसादारभ्य चौर्यपदानुसरणेन वा ग्राह्यः । यश्च पूर्वकर्मापराधी प्राक् प्रख्यातचौर्यः अशुद्धोऽप्रज्ञातो वासः स्थानं यस्यासौ अशुद्धवासकः सोऽपि ग्राह्यः ॥ २६६ ॥

अन्येऽपि शङ्कया ग्राह्या जातिनामादिनिह्नवैः ।
द्यूतस्त्रीपानसक्ताश्च शुष्कभिन्नमुखस्वराः ॥ २६७ ॥
परद्रव्यगृहाणां च पृच्छका गूढचारिणः ।
निराया व्ययवन्तश्च विनष्टद्रव्यविक्रयाः ॥ २६८ ॥

किंच । न केवलं पूर्वोक्ता ग्राह्याः किंत्वन्येऽपि वक्ष्यमाणैर्लिङ्गैः शङ्कया ग्राह्याः जातिनिह्नवेन नाहं शूद्र इत्येवं रूपेण । नामनिह्नवेन नाहं कपित्थ इत्येवंरूपेण । आदिग्रहणात्स्वदेशग्रामकुलाद्यपलापेन च लक्षिता ग्राह्याः । द्यूतपण्याङ्गनामद्यपानादिव्यसनेष्वतिप्रसक्तास्तथा कुतस्त्योऽसि त्वमिति चौरग्राहिभिः पृष्टो यदि शुष्कमुखो भिन्नस्वरो वा भवति तर्ह्यसावपि ग्राह्यः । बहुवचनात् स्विन्नललाटादीनां ग्रहणम् । तथा ये निष्कारणं कियदस्य धनं किं वास्य गृहमिति पृच्छन्ति वेषान्तरधारणेनात्मानं गूहयित्वा ये चरन्ति ये चायाभावेऽपि बहुव्ययकारिणः ये च विनष्टद्रव्याणां जीर्णवस्त्रभिन्नभाजनादीनामविज्ञातस्वामिकानां विक्रयकास्ते सर्वे चौरसंभावनया ग्राह्याः । एवं नानाविधचौर्यलिङ्गान्पुरुषान् गृहीत्वा एते चौराः किं वा साधव इति सम्यक्परीक्षेत् । न पुनर्लिङ्गदर्शनमात्रेण चौरनिर्णयं कुर्यात् । अचौरस्यापि लोप्त्रादिलिङ्गसंबन्धसंभवात् । यथाह नारदः । अन्यहस्तात्परिभ्रष्टमकामादुत्थितं भुवि । चौरेण वा परिक्षिप्तं लोप्त्रं यत्नात्परीक्षयेत् ।

तथा। असत्याः सत्यसंकाशाः सत्याश्चासत्यसन्निभाः । दृश्यन्ते विविधा भावास्तस्मादुक्तं परीक्षणमिति ॥ २६७ ॥ २६८ ॥

एवं चौर्यशङ्कया गृहीतेनात्मा संशोधनीय इत्याह-

गृहीतः शङ्कया चौर्ये नात्मानं चेद्विशोधयेत् ।
दापयित्वा गतं द्रव्यं चौरदण्डेन दण्डयेत् ॥ २६९ ॥

यदि चौर्यशङ्कया गृहीतस्तन्निस्तरणार्थमात्मानं नशोधयति तर्हि वक्ष्यमाणधनदापनवधादिदण्डभाग्भवेत् । अतो मानुषेण तदभावे दिव्येन वा शोधनीयः ॥ ननु नाहं चौर इति मिथ्योत्तरे कथं प्रमाणं संभवति । तस्याभावरूपत्वात् । उच्यते । दिव्यस्य तावद्भावाभावगोचरत्वं रुच्याऽवान्यतरः कुर्यादित्यत्र प्रतिपादितम् । मानुषं पुनर्यद्यपि साक्षाच्छुद्धमिथ्योत्तरे न संभवति तथापि कारणेन संसृष्टभावरूपमिथ्याकारणसाधनमुखेनाभावमपि गोचरयत्येव । यथा नाशापहारकाले अहं देशान्तरस्थ इत्यभियुक्तैर्भाविते चौर्याभावस्याप्यर्थात्सिद्धेः शुद्धिर्भवत्येव ॥ २६९ ॥

चौरदण्डमाह-

चौरं प्रदाप्यापहृतं घातयेद्विविधैर्वधैः ।

यस्तु प्रागुक्तपरीक्षया तन्निरपेक्षं वा निश्चितचौर्यस्तं स्वामिने अपहृतं धनं स्वरूपं मूल्यकल्पनया वा दापयित्वा विविधैर्वातैर्घातयेत् । एतच्चोत्तमसाहसदण्डप्राप्तियोग्योत्तमद्रव्यविषयम् । न पुनः पुष्पवस्त्रादिक्षुद्रमध्यमद्रव्यापहारविषयम् । साहसेषु य एवोक्तस्त्रिषु दण्डो मनीषिभिः । स एव दण्डः स्तेयेऽपि द्रव्येषु त्रिष्वनुक्रमादिति नारदवचनेन वधरूपस्योत्तमसाहसस्योत्तमद्रव्याविषये व्यवस्थापितत्वात् ॥ यत्पुनर्वृद्धमनुवचनम् । अन्यायोपात्तवित्तत्वाद्धनमेषां मलात्मकम् । अतस्तान् घातयेद्राजा नार्थदण्डेन दण्डयेदिति तदपि महापराधविषयम् ॥

चौरविशेषेऽपवादमाह-

सचिह्नं ब्राह्मणं कृत्वा स्वराष्ट्राद्विप्रवासयेत् ॥ २७० ॥

ब्राह्मणं पुनश्चौरं महत्यपराधेऽपि न घातयेदपि तु ललाटेऽङ्कयित्वा स्वदेशान्निष्कासयेत् । अङ्कनं च श्वपदाकारं कार्यम् । तथाच मनुः । (अ. ९ श्लो. २३७) गुरुतल्पे भगः कार्यः सुरापाने सुराध्वजः । स्तेये च श्वपदं कार्यं ब्रह्महण्यशिराः पुमानिति । एतच्च दण्डोत्तरकालं प्रायश्चित्तमचिकीर्षतो द्रष्टव्यम् ॥ यथाह मनुः । प्रायश्चित्तं तु कुर्वाणाः सवर्णा यथोदितम् । नाङ्क्या राज्ञा ललाटे तु दाप्यास्तूत्तमसाहसमिति ॥ २७० ॥

चौरदर्शने अपहृतद्रव्यप्राप्त्युपायमाह-

घातितेऽपहृते दोषो ग्रामभर्तुरनिर्गते ।
विवीतभर्तुस्तु पथि चौरोद्धर्तुरवीतके ॥ २७१ ॥

यदि ग्राममध्ये मनुष्यादिप्राणिवधो धनापहरणं वा जायते तदा ग्रामपतेरेव चौरोपेक्षादोषस्तत्परिहारार्थं स एव चौरं गृहीत्वा राज्ञेऽर्पयेत् । तदशक्तौ हृतं धनं धनिने दद्यात् । यदि चौरपदं स्वग्रामान्निर्गतं न दर्शयति । दर्शिते पुनस्तत्पदं यत्र प्रविशति तद्विषयाधिपतिरेव चौरं धनं चार्पयेत् । तथा च नारदः। गोचरे यस्य लुप्येत तेन चौरः प्रयत्नतः । ग्राह्यो दाप्योऽथवा शेषं पदं यदि न निर्गतम् । निर्गते पुनरेतस्मान्न चेदन्यत्र पातितम् । सामन्तान्मार्गपालांश्च दिक्पालांश्चैव दापयेदिति ॥ विवीते त्वपहारे विवीतस्वामिन एव दोषः । यदा त्वध्वन्येव तद्धृतं भवत्यवीतके वाविवीतादन्यत्र क्षेत्रे तदा चौरोद्धर्तुर्मार्गपालस्य दिक्पालस्य वा दोषः ॥ २७१ ॥

स्वसीम्नि दद्याद्ग्रामस्तु पदं वा यत्र गच्छति ।
पञ्चग्रामी बहिः क्रोशाद्दशग्राम्यथवा पुनः ॥ २७२ ॥

किंच । यदा पुनर्ग्रामाद्बहिः सीमापर्यन्ते क्षेत्रे मोषादिकं भवति तदा तद्ग्रामवासिन एव दद्युः । यदि सीम्नोबहिश्चौरपदं न निर्गतम् । निर्गते पुनर्यत्र ग्रामादिके चौरपदं प्रविशति स एव चौरार्पणादिकं कुर्यात् । यदा त्वनेकग्राममध्ये क्रोशमात्राद्बहिः प्रदेशे घातितो मुषितो वा चौरपदं च जनसंमर्दादिना भग्नं तदा पञ्चानां ग्रामाणां समाहारः पञ्चग्रामी दशग्रामसमाहारो दशग्रामी वा दद्यात् । विकल्पवचनं तु तथा तत्प्रत्यासत्त्यपहृतधनप्रत्यर्पणादिकं कुर्यादित्येवमर्थम् । यदा त्वन्यतोऽपहृतं द्रव्यं दापयितुं न शक्नोति तदा स्वकोशादेव राजा दद्यात् । चौरहृतमवजित्य यथास्थानं गमयेत्स्वकोशाद्वा दद्यादिति गौतमस्मरणात् ॥ मुषितामुषितसन्देहे मानुषेण दिव्येन वा निर्णयः कार्यः । यदि तस्मिन् दाप्यमाने भवेन्मोषे तु संशयः। मुषितः शपथं दाप्यो बन्धुभिर्वापि साधयेदिति वृद्धमनुस्मरणात् ॥ २७२ ॥

अपराधविशेषेण दण्डविशेषमाह—

बन्दिग्राहांस्तथा वाजिकुञ्जराणां च हारिणः ।
प्रसह्य घातिनश्चैव शूलानारोपयेन्नरान् ॥ २७३ ॥

बन्दिग्राहादीन् बलावष्टम्भेन घातकांश्च नरान् शूलानारोपयेत् । अयं च वधप्रकारविशेषोपदेशः ॥ कोष्ठागारायुधागारदेवतागारभेदकान् । हस्त्यश्वरथहर्तॄंश्च हन्यादेवाविचारयन्निति मनुस्मरणात् ॥ २७३ ॥

उत्क्षेपकग्रन्थिभेदौ करसन्दंशहीनकौ ।
कार्यौ द्वितीयापराधे करपादैकहीनकौ ॥ २७४ ॥

किंच । वस्त्राद्युत्क्षिपत्यपहरतीत्युत्क्षेपकः । वस्त्रादिबद्धं स्वर्णादिकं विस्रस्योत्कृत्य वा योऽपहरत्यसौ ग्रन्थिभेदकः तौ यथाक्रमं करेण सन्दंशसदृशेन तर्जन्याङ्गुष्ठेन च हीनौ कार्यौ । द्वितीयापराधे पुनः करश्च पादश्च करपादं तच्च तदेकं च करपादैकं तद्धीनं

ययोस्तौ करपादैकहीनकौ कार्यौ।उत्क्षेपकग्रन्थिभेदकयोरेकमेकंकरं पादं च छिन्द्यादित्यर्थः। एतदप्युत्तमसाहसप्रातियोग्यद्रव्यविषयम् । तदङ्गच्छेद इत्युक्तो दण्ड उत्तमसाहस इति-नारदवचनात् ॥ तृतीयापराधे तु वध एव । तथा च मनुः । अङ्गुलीर्ग्रन्थिभेदस्यछेदयेत्प्रथमे ग्रहे।द्वितीये हस्तचरणौ तृतीये वधमर्हतीति।जातिद्रव्यपरिमाणतो मूल्याद्यनुसारतो दण्डःकल्पनीय इति ॥ २७४ ॥

जातिद्रव्यपरिमाणपरिग्रहविनियोगवयःशक्तिगुणदेशकालादीनां-
दण्डगुरुलघुभावकारणानामानन्त्यात्प्रतिद्रव्यं वक्तुमशक्तेः-
सामान्येन दण्डकल्पनोपायमाह--

क्षुद्रमध्यमहाद्रव्यहरणे सारतो दमः ।
देशकालवयःशक्ति सञ्चिन्त्यं दण्डकर्मणि ॥ २७५ ॥

क्षुद्राणां मध्यमानामुत्तमानां च द्रव्याणां हरणे सारतो मूल्याद्यनुसारतो दण्डः कल्पनीयः । क्षुद्रादिद्रव्यस्वरूपं च नारदेनोक्तम् । मृद्भाण्डासनखट्वास्थिदारुचर्मतृणादि यत् । शमीधान्यं कृतान्नं च क्षुद्रं द्रव्यमुदाहृतम् ॥ वासः कौशेयवर्ज्यं च गोवर्ज्यं पशवस्तथा । हिरण्यवर्ज्यं लोहं च मध्यं व्रीहियवाअपि ॥ हिरण्यरत्नकौशेयं स्त्रीपुङ्गोगजवाजिनः । देवब्राह्मणराज्ञां च द्रव्यं विज्ञेयमुत्तमम् ॥ त्रिप्रकारेष्वपि द्रव्येष्वौत्सर्गिकः प्रथममध्यमोत्तमसाहसरूपोदण्डनियमस्तेनैव दर्शितः । साहसेषु य एवोक्तस्त्रिषु दण्डो मनीषिभिः । स एव दण्डः स्तेयेऽपि द्रव्येषु त्रिष्वनुक्रमादिति ॥ मृन्मयेषु मणिकमल्लिकादिषु गोवाजिव्यतिरिक्तेषु च महिषमेषादिपशुषु ब्राह्मणसबन्धिषु च कनकधान्यादिषु तरतमभावोऽस्तीति उच्चावचदण्डविशेषाकांक्षायां मूल्याद्यनुसारेण दण्डः कल्पनीयः । तत्र च दण्डकर्मणि दण्डकल्पनायां तद्धेतुभूतं देशकालवयःशक्तीतिसम्यक् चिन्तनीयम्।एतच्च जातिद्रव्यपरिणामपरिग्रहादीनामुपलक्षणम् ।तथाहि । अष्टपाद्यं स्तेयकिल्बिषं शूद्रस्य द्विगुणोत्तराणीतरेषां प्रतिवर्णं विदुषोऽतिक्रमे दण्डभूयस्त्वमिति । अयमर्थः । किल्बिषशब्देनात्र दण्डो लक्ष्यते । यस्मिन्नपहारे यो दण्ड उक्तः स विद्वच्छूद्रकर्तृकेऽपहारे अष्टगुणआपादनीयः । इतरेषां पुनर्विट्क्षत्रब्राह्मणादीनां विदुषां द्विगुणोत्तराणि किल्बिषाणि षोडशद्वात्रिंशन्नतुषष्टिगुणादण्डाआपादनीयाः । यस्माद्विद्वच्छूद्रकर्तृकेऽपहारे दण्डभूयस्त्वम् । मनुनाप्ययमेवार्थो दर्शितः । अष्टापाद्यं तु शूद्रस्य स्तेये भवति किल्बिषम् । षोडशैव तु वैश्यस्य द्वात्रिंशत्क्षत्रियस्य तु ॥ ब्राह्मणस्य चतुःषष्टिपूर्णं वापि शतं भवेत् । द्विगुणा वा चतुःषष्टिस्तद्दोषगुणवेदिनइति ॥ तथा परिमाणकृतमपि दण्डगुरुत्वं दृश्यते । यथाह मनुः (अ. ८ श्लो. ३२०) धान्यं दशभ्यः कुम्भेभ्यो हरतोभ्यधिकं वधः । शेषेष्वेकादशगुणं दाप्यस्तस्य च तद्धनमिति ॥ विंशतिद्रोणकः कुम्भ : । हर्तुर्ह्रियमाणस्वामिगुणापेक्षया सुभिक्षदुर्भिक्षकालाद्यपेक्षया ताडनाङ्गच्छेदनवधरूपादण्डायोज्याः ॥ तथा संख्याविशेषादपि

दण्डविशेषोरत्नादिषु। सुवर्णरजतादीनामुत्तमानां च वाससाम्। रत्नानां चैव सर्वेषां शतादभ्यधिके वधः॥ पञ्चाशतस्त्वभ्यधिके हस्तच्छेदनमिष्यते। शेषेष्वेकादशगुणं मूल्याद्दण्डं प्रकल्पयेदिति॥ तथा द्रव्यविशेषादपि। पुरुषाणां कुलीनानां नारीणां वा विशेषतः। रत्नानां चैव सर्वेषां हरणे वधमर्हति। अकुलीनानां तु दण्डान्तरम्। पुरुषं हरतो दण्ड उक्त उत्तमसाहसः। स्त्र्यपराधे तु सर्वस्वं कन्यां तु हरतो वध इति। क्षुद्रद्रव्याणां तु। माषतो न्यूनमूल्यानां मूल्यात्पञ्चगुणो दमः। काष्ठभाण्डतृणादीनां मृन्मयनां तथैव च॥ वेणुवैणवभाण्डानां तथा स्नाय्वस्थिचर्मणाम्॥ शाकानामार्द्रमूलानां हरणफलमूलयोः। गोरसेक्षुविकाराणां तथा लवणतैलयोः। पक्वान्नानां कृतान्नानां मत्स्यानामामिषस्य च। सर्वेषां मूल्यभूतानां मूल्यात्पञ्चगुणो दम इति नारदस्मरणात्॥ यः पुनः प्रथमसाहसः क्षुद्रद्रव्येषु शतावरः पञ्चाशत्पर्यन्तोऽसौ माषमूल्ये तदधिकमूल्ये वा यथायोग्यं व्यवस्थापनीयः॥ यत् पुनर्मानवं क्षुद्रद्रव्यगोचरवचनं तन्मूल्याद्द्विगुणो दम इति तदल्पप्रयोजनशरावादिविषयम्। तथापराधगुरुत्वादपि दण्डगुरुत्वम्। संधिं छित्वा तु ये चौर्यं रात्रौ कुर्वन्ति तस्कराः। तेषां छित्वा नृपो हस्तौ तीक्ष्णशूले निवेशयेत्॥ इत्येवं सर्वेषामानन्त्यात्प्रतिद्रव्यं वक्तुमशक्तेर्जातिपरिमाणादिभिः कारणैर्दण्डगुरुलघुभावः कल्पनीयः। पथिकादीनां पुनरल्पापराधे न दण्डः। यथाह मनुः (अ. ८ श्लो. ३४१) द्विजोऽध्वगः क्षीणवृत्तिर्द्वाविक्षू द्वे च मूलके। आददानः परक्षेत्रान्न दण्डं दातुमर्हति॥ तथा। चणकव्रीहिगोधूमयवानां मुद्गमाषयोः। अनिषिद्धैर्गृहीतव्यो मुष्टिरेकः पथि स्थितैः॥ तथैव सप्तमे भक्त भक्तानिषडनश्नता। अश्वस्तनविधानेन हर्तव्यं हीनकर्मण इति॥ २७५॥

अचौरस्यापि चौरोपकारिणो दण्डमाह—

भक्तावकाशाग्न्युदकमन्त्रोपकरणव्ययान्।
दत्त्वा चौरस्य वा हन्तुर्जानतो दम उत्तमः॥ २७६॥

भक्तमशनम्। अवकाशोनिवासस्थानम्। अग्निश्चोरस्य शीतापनोदाद्यर्थः। उदकं तृषितस्य। मन्त्रश्चौर्यप्रकारोपदेशः। उपकरणं चौर्यसाधनम्। व्ययः अपहारार्थं देशान्तरं गच्छतः पाथेयम्। एतानि चौरस्य हन्तुर्वा दुष्टत्वं जानन्नपि यः प्रयच्छति तस्योत्तमसाहसो दण्डः। चौरोपेक्षिणामपि दोषः। शक्ताश्च य उपेक्षन्ते तेऽपि तद्दोषभागिन इति नारदस्मरणात॥ २७६॥

शस्त्रावपाते गर्भस्य पातने चोत्तमो दमः।
उत्तमो वाधमोवापि पुरुषस्त्रीप्रमापणे॥ २७७॥

किंच। परगात्रेषु शस्त्रस्यावपातने तु दासीब्राह्मणगर्भव्यतिरेकेण गर्भस्य पातने चोत्तमो दमः दण्डः। दासीगर्भनिपातने तु दासीगर्भविनाशकृदित्यादिना शतदण्डोभिहितः। ब्राह्म-

णगर्भे तु हत्वा गर्भमविज्ञातमित्यत्र ब्रह्महत्यातिदेशं वक्ष्यति । पुरुषस्य स्त्रियाश्च प्रमापणे शीलवृत्ताद्यपेक्षयोत्तमो वाधमो वा दण्डो व्यवस्थितो वेदितव्यः ॥ २७७ ॥

विप्रदुष्टां स्त्रियं चैव पुरुषघ्नीमगर्भिणीम् ।
सेतुभेदकरीं चाप्सु शिलां बद्ध्वा प्रवेशयेत् ॥ २७८ ॥

अपि चाविशेषेणप्रदुष्टा विप्रदुष्टा भ्रूणघ्नी स्वगर्भपातनी च या च पुरुषस्य हन्त्री सेतूनां भेत्री च एता गर्भरहिताः स्त्रीर्गले शिलांबद्ध्वा अप्सु प्रवेशयेत् यथा न प्लवन्ति ॥ २७८॥

विषाग्निदां पतिगुरुनिजापत्यप्रमापणीम् ।
विकर्णकरनासौष्ठीं कृत्वा गोभिः प्रमापयेत् ॥ २७९ ॥

किंच । अगर्भिणीमित्यनुवर्तते । या च परवधार्थमन्नपानादिषु विषं ददाति क्षिपति । या च दाहार्थं ग्रामादिष्वग्निं ददाति । तथा या च निजपतिगुर्वपत्यानि मारयति तां छिन्नकर्णकरनासौष्ठीं कृत्वा अदान्तैर्दुष्टबलीवर्दैः प्रवाह्य मारयेत् । स्तेयप्रकरणे यदेतत्साहसिकस्य दण्डविधानं तत्प्रासङ्गिकमिति मन्तव्यम् ॥ २७९ ॥

अविज्ञातकर्तृके हनने हन्तृज्ञानोपायमाह-

अविज्ञातहतस्याशु कलहं सुतबान्धवाः ।
प्रष्टव्या योषितश्चास्य परपुंसि रताः पृथक् ॥ २८० ॥

अविज्ञातपुरुषेण घातितस्य संबन्धिनः सुताः प्रत्यासन्नाश्च बान्धवाः केनास्य कलहो जात इति कलहमाशु प्रष्टव्याः । तथा मृतस्य संबन्धिन्यो योषितो याश्च परपुंसि रता व्यभिचारिण्यस्ता अपि प्रष्टव्याः ॥ २८० ॥

कथं प्रष्टव्या इत्यत आह--

स्त्रीद्रव्यवृत्तिकामो वा केन वायं गतः सह ।
मृत्युदेशसमासन्नं पृच्छेद्वापि जनं शनैः ॥ २८१ ॥

किमयं स्त्रीकामो द्रव्यकामो वृत्तिकामो वा । तथा कस्यां किंसबन्धिन्यां वा स्त्रियामस्य रतिरासीत् । कस्मिन् वा द्रव्ये प्रीतिः । कुतो वा वृत्तिकामः । केन वा सह देशान्तरं गत इति नानाप्रकारं व्यभिचारिण्यो योषितः पृथक्पृथक् विश्वास्य प्रष्टव्याः । तथा मरणदेशनिकटवर्तिनो गोपाटविकाद्या ये जनास्तेऽपि विश्वासपूर्वकं प्रष्टव्याः । एवं नानाप्रकारैः प्रश्नैर्हन्तारं निश्चित्य तदुचितो दण्डो विधातव्यः ॥ २८१ ॥

क्षेत्रवेश्मवनग्रामविवीतखलदाहकाः ।
राजपत्न्यभिगामी च दग्धव्यास्तु कटाग्निना ॥ २८२ ॥

किंच । क्षेत्रं पक्वफलसस्योपेतम् । वेश्म गृहम् । वनमटवीम् । क्रीडावनं वा । ग्रामम् ।

विवीतमुक्तलक्षणम् । खलं वा ये दहन्ति यश्च राजपत्नीमभिगच्छति तान्सर्वान् कटैर्वीरणमयैर्वेष्टयित्वा दहेत् । क्षेत्रादिदाहकानां मारणदण्डप्रसंगाद्दण्डविधानम् ॥ २८२ ॥

इति स्तेयप्रकरणम् ।

अथ स्त्रीसंग्रहणप्रकरणम् २४.

स्त्रीसंग्रहणाख्यं विवादपदं व्याख्यायते । प्रथमसाहसादिदण्डप्राप्त्यर्थं त्रेधा तत्स्वरूपं व्यासेन विवृतम् । त्रिविधं तत्समाख्यातं प्रथमं मध्यमोत्तमम् । अदेशकालभाषाभिर्निर्जने च परस्त्रियाः ॥ कटाक्षावेक्षणं हास्यं प्रथमं साहसं स्मृतम् । प्रेषणं गन्धमाल्यानां धूपभूषणवाससाम् ॥ प्रलोभनं चान्नपानैर्मध्यमं साहसं स्मृतम् । सहासनं विविक्तेषु परस्परमुपाश्रयः ॥ केशाकेशिग्रहश्चैव सम्यक् संग्रहणं स्मृतम् ॥ स्त्रीपुंसयोर्मिथुनीभावः संग्रहणम् ॥

संग्रहणज्ञानपूर्वकत्वात्तत्कर्तुर्दण्डविधानं तज्ज्ञानोपायं तावदाह-

पुमान्संग्रहणे ग्राह्यः केशाकेशिपरस्त्रिया ।
सद्यो वा कामजैश्चिह्नैः प्रतिपत्तौ द्वयोस्तथा ॥ २८३ ॥

संग्रहणे प्रवृत्तः पुमान् केशाकेश्यादिभिर्लिङ्गैर्ज्ञात्वा गृहीतव्यः । परस्परं केशग्रहणपूर्विका क्रीडा केशाकेशि । तत्र तेनेदमिति सरूप इति बहुव्रीहौ सति इच्कर्मव्यतिहार इति समासांत इच्प्रत्ययः । अव्ययत्वाच्च लुप्ततृतीया विभक्तिः ॥ ततश्चायमर्थः । परभार्यया सह केशाकेशिक्रीडनेनाभिनवैः कररुहदशनादिकृतव्रणैः रागकृतैर्लिङ्गैर्द्वयोः संप्रतिपत्त्या वा ज्ञात्वा संग्रहणे प्रवृत्तो गृहीतव्यः । परस्त्रीग्रहणं नियुक्तावरुद्धादिव्युदासार्थम् ॥ २८३ ॥

नीवीस्तनप्रावरणसक्थिकेशावमर्शनम् ।
अदेशकालसंभाषं सहैकासनमेव च ॥ २८४ ॥

किंच । यः पुनः परदारपरिधानग्रन्थिप्रदेशकुचप्रावरणजघनमूर्धरुहादिस्पर्शनं साभिलाष इवाचरति । तथा अदेशे निर्जनेऽजनताकीर्णे वान्धकाराकुले संलापनं करोति । परभार्यया वा सहैकमञ्चकादौ रिरंसयेवावातिष्ठते सोऽपि संग्रहणे प्रवृत्तो ग्राह्यः । एतच्चशंक्यमानदोषपुरुषविषयमितरस्य तु न दोषः । यथाह मनुः । यस्त्वनाक्षारितः पूर्वमभिभाषेत कारणात् । न दोषं प्राप्नुयात्किञ्चिन्नहि तस्य व्यतिक्रम इति ॥ यः परस्त्रिया स्पृष्टः क्षमते असावपि ग्राह्यः इति तेनैवोक्तम् । स्त्रियं स्पृशेददेशे यः स्पृष्टो वा मर्षयेत्तथा । परस्परस्यानुमते सर्वं संग्रहणं स्मृतमिति । यश्च मयेयं विदग्धाऽसकृद्रमितेति श्लाघया भुजंगजनसमक्षं ख्यापयत्यसावपि ग्राह्य इति तेनैवोक्तम् । दर्पाद्वा यदि वा मोहाच्छ्लाघया वा स्वयं वदेत् । पूर्वं मयेयं भुक्तेति तच्च संग्रहणं स्मृतमिति ॥२८४॥

प्रतिषिद्धयोः स्त्रीपुंसयोःपुनःसँल्लापादिकरणे दण्डमाह-

स्त्री निषेधे शतं दद्याद्द्विशतं तु दमं पुमान् ।
प्रतिषेधे तयोर्दण्डो यथा संग्रहणे तथा ॥ २८५ ॥

प्रतिषिध्यत इति प्रतिषेधः पतिपित्रादिभिर्येन सह संभाषणादिकं निषिद्धं तत्र प्रवर्तमाना स्त्री शतपणं दण्डं दद्यात् । पुरुषः पुनरेवं निषिद्धे प्रवर्तमानो द्विशतं दद्यात-द्वयोस्तु स्त्रीपुंसयोः प्रतिषिद्धे प्रवर्तमानयोः संग्रहणे संभोगे वर्णानुसारेण यो दण्डो वक्ष्यते स एव विज्ञेयः । एतच्च चारणादिभार्याव्यतिरेकेण । नैषचारणदारेषु विधिर्नात्मोपजीविषु । सज्जयन्ति हि ते नारीं निगूढाश्चारयन्ति चेति मनुस्मरणात् ॥ २८५ ॥

तदिदानीं संग्रहणे दण्डमाह-

सजातावुत्तमो दण्ड आनुलोम्ये तु मध्यमः ।
प्रातिलोम्ये वधः पुंसो नार्याः कर्णादिकर्तनम् ॥ २८६ ॥

चतुर्णामपि वर्णानां बलात्कारेण सजातीयगुप्तपरदाराभिगमने साशीतिपणसहस्रं दण्डनीयः । यदा त्वानुलोम्येन हीनवर्णां स्त्रियमगुप्तामभिगच्छति तदामध्यमसाहसं दण्डनीयः । यदा पुनः सवर्णामगुप्तामानुलोम्येन गुप्तां वा व्रजति तदा मानवे विशेष उक्तः सहस्रं ब्राह्मणो दण्डयो गुप्तां विप्रां बलाद्व्रजन् । शतानि पञ्च दण्डयः स्यादिच्छन्त्या सह संगतः॥ सहस्रं-ब्राह्मणो दण्डं दाप्यो गुप्ते तु ते व्रजन् । शूद्रायां क्षत्रियविशोः सहस्रं तु भवेद्दम इति ॥ एतच्च गुरुसखिभार्याव्यतिरेकेण द्रष्टव्यम् । माता मातृष्वसा श्वश्रूर्मातुलानी पितृष्वसा । पितृव्यसखिशिष्यस्त्री भगिनीतत्सखी स्नुषा॥ दुहिताचार्यभार्या च सगोत्रा शरणागता। राज्ञी प्रव्रजिता धात्री साध्वी वर्णोत्तमा च या ॥ आसामन्यतमां गच्छन् गुरुतल्पग उच्यते। शिश्नस्योत्कर्तनात्तत्र नान्यो दण्डो विधीयत इति नारदस्मरणात् ॥ प्रातिलोम्ये उत्कृष्टवर्णस्त्रीगमने क्षत्रियादेः पुरुषस्य वधः । एतच्च गुप्ताविषयमन्यत्र तु धनदण्डः । उभावपि हि तावेव ब्राह्मण्या गुप्तया सह । विप्लुतौ शूद्रवद्दण्डयौ दग्धव्यौ वा कटाग्निना ॥ ब्राह्मणीं यद्यगुप्तां तु सेवेतां वैश्यपार्थिवौ ॥ वैश्यः पञ्चशतं कुर्यात्क्षत्रियं तु सहस्रिणमिति मनुस्मरणात् शूद्रस्य पुनरगुप्तामुत्कृष्टवर्णां स्त्रियं व्रजतो लिङ्गच्छेदनसर्वस्वापहारौ । गुप्तां तु व्रजतस्तस्य वधसर्वस्वापहाराविति तेनैवोक्तम् ॥ शूद्रो गुप्तमगुप्तं वा द्वैजातं वर्णमावसन् । अगुप्तमङ्गसर्वस्वैर्गुप्तं सर्वेण हीयत इति । नार्याः पुनर्हीनवर्णं व्रजन्त्याः कर्णयोरादिग्रहणान्नासादेश्च कर्तनम् । आनुलोम्ये सवर्णं वा व्रजन्त्या दण्डः कल्प्य अयं च वधाद्युपदेशो राज्ञ एव तस्यैव पालनाधिकारान्न द्विजातिमात्रस्य । तस्य ब्राह्मणः परीक्षार्थमपि शस्त्रं नाददीतेति शस्त्रग्रहणनिषेधात् । यदा तु राज्ञो निवेदने कालविलम्बनेन कार्यातिपाताशङ्का तदा स्वयमेव जारादीन् हन्यात् (मनुः) शस्त्रं द्विजातिभिर्ग्राह्यं धर्मो यत्रोपरुद्धयते । तथा (मनुः) नाततायिवधे दोषो हन्तुर्भवति कश्चन । प्रकाशं

वाप्रकाशं वा मन्युस्तं मन्युमृच्छतीति शस्त्रग्रहणाभ्यनुज्ञानाच्च ॥ तथा क्षत्रियवैश्ययोरन्योन्यस्त्र्यभिगमने यथाक्रमं सहस्रशतपणात्मकौ दण्डौ वेदितव्यौ । तदाह मनुः । वैश्यश्चेत्क्षत्रियां गुप्तां वैश्यां वा क्षत्रियो व्रजेत् । यो ब्राह्मण्यामगुप्तायां तावुभौ दण्डमर्हत इति ॥ २८६ ॥

पारदार्यप्रसङ्गात् कन्यायामपि दण्डमाह–

अलङ्कृतां हरेत्कन्यामुत्तमं ह्यन्यथाधमम् ।
दण्डं दद्यात्सवर्णासु प्रातिलोम्ये वधः स्मृतः ॥ २८७ ॥

विवाहाभिमुखीभूतामलङ्कृतां सवर्णां कन्यामपहरन्नुत्तमसाहसं दण्डनीयः । तदनभिमुखीं सवर्णां हरन् प्रथमसाहसम् । उत्कृष्टवर्णजां कन्यामपहरतः पुनः क्षत्रियादेर्वध एव ॥ दण्ड विधानाच्चापहर्तृसकाशादाच्छिद्यान्यस्मै देयेति गम्यते ॥ २८७ ॥

आनुलोम्यापहरणे दण्डमाह–

सकामास्वनुलोमासु न दोषस्त्वन्यथा दमः ।

यदि सानुरागां हीनवर्णां कन्यामपहरति तदा दोषाभावान्न दण्डः । अन्यथा त्वनिच्छन्तीमपहरतः प्रथमसाहसो दण्डः ॥

कन्यादूषणे दण्डमाह–

दूषणे तु करच्छेद उत्तमायां वधस्तथा ॥ २८८ ॥

अनुलोमास्वित्यनुवर्तते । यद्यकामां कन्यां बलात्कारेण नखक्षतादिना दूषयति तदा तस्य करश्छेत्तव्यः । यदा पुनस्तामेवाङ्गुलिप्रक्षेपेण योनिक्षतं कुर्वन्दूषयति तदा मनूक्तषट्शतसहितोऽङ्गुलिच्छेदः । अविषह्य तु यः कन्यां कुर्याद्दर्पेण मानवः । तस्याशु कर्त्ये अङ्गुल्यौ दण्डं चार्हति षट्शतमिति ॥ यदा पुनः सानुरागां पूर्ववद्दूषयति तदापि तेनैव विशेष उक्तः सकामां दूषयंस्तुल्यो नाङ्गुलिच्छेदमर्हति । द्विशतं तु दमं दाप्यः प्रसङ्गविनिवृत्तये इति ॥ यदा तु कन्यैव कन्यां दूषयति विदग्धा वा तत्रापि विशेषस्तेनैवोक्तः । कन्यैव कन्यां या कुर्यात्तस्यास्तु द्विशतो दमः । या तु कन्यां प्रकुर्यात् स्त्री सा सद्यो मौण्ड्यमर्हति ॥ अङ्गुल्योरेव च च्छेदं खरेणोद्वहनं तथेति । कन्यां कुर्यादिति कन्यां योनिक्षतवतीं कुर्यादित्यर्थः ॥ यदा पुनरुत्कृष्टजातीयां कन्यामविशेषात्सकामामकामां वाभिगच्छति तदाहीनस्य क्षत्रियादेर्वध एव उत्तमां सेवमानस्तु जघन्यो वधमर्हतीति मनुस्मरणात् ॥ यदा सवर्णां सकामामभिगच्छति तदा गोमिथुनशुल्कं तत्पित्रे दद्यात् यदीच्छति ॥ पितरि तु शुल्कमनिच्छति दण्डरूपेण तदेव राज्ञे दद्यात् । सवर्णामकामां तु गच्छतो वध एव । यथाह मनुः । शुल्कं दद्यात्सेवमानः समामिच्छेत्पिता यदि योऽकामां दूषयेत्कन्यां स सद्यो वधमर्हति। सकामां दूषयंस्तुल्यो तं वधं प्राप्नुयान्नर इति ॥ २८८ ॥

शतं स्त्रीदूषणे दद्याद्द्वे तु मिथ्याभिशंसने ।
पशून् गच्छन् शतं दाप्यो हीनां स्त्रीं गां च मध्यमम् ॥ २८९॥

किंच । स्त्रीशब्देनात्र प्रकृतत्वात्कन्यावमृश्यते । तस्या यदि कश्चिद्विद्यमानानेवापस्मार राजयक्ष्मादिदीर्घकुत्सितरोगसंसृष्टमैथुनत्वादिदोषान्प्रकाश्येयमकन्येति दूषयत्यसौ शतं दाप्यः । मिथ्याभिशंसने तु पुनरविद्यमानदोषाविष्कारेण दूषणे द्वे शते दापनीयः । गोव्यतिरिक्तपशुगमने तु शतं दाप्यः । यः पुनर्हीनां स्त्रियमन्त्यावसायिनीमविशेषात्सकामामकामां वा गां चाभिगच्छत्यसौ मध्यमसाहसं दण्डनीयः ॥ २८९ ॥

साधारणस्त्रीगमने दण्डमाह-

अवरुद्धासु दासीषु भुजिष्यासु तथैव च ।
गम्यास्वपि पुमान्दाप्यः पञ्चाशत्पणिकं दमम् ॥ २९० ॥

गच्छन्नित्यनुवर्तते । उक्तलक्षणावर्णस्त्रियो दास्यस्ता एव स्वामिना शुश्रूषाहानिव्युदासार्थं गृह एव स्थातव्यमित्येवं पुरुषान्तरोपभोगतोनिरुद्धाः अवरुद्धाः । पुरुषनियतपरिग्रहाः भुजिष्याः यदा दास्योऽवरुद्धा भुजिष्या वा भवेयुस्तदा तासु यथा चशब्दाद्वेश्यास्वैरिणीनामपि साधारणस्त्रीणां भुजिष्याणां च ग्रहणम् । तासु च सर्वपुरुषसाधारणतयागम्यास्वपि गच्छन् पञ्चाशत्पणान् दण्डनीयः । परपरिगृहीतत्वेन तासां परदारतुल्यत्वात् । एतच्च स्पष्टमुक्तं नारदेन । स्वैरिण्यब्राह्मणी वेश्या दासी निष्कासनी च या । गम्याः स्युरानुलोम्येन स्त्रियो न प्रतिलोमतः ॥ आस्वेव तु भुजिष्यासु दोषः स्यात्परदारवत् । गम्यास्वपिहि नोपेयाद्यत्ताः परपरिग्रहा इति ॥ निष्कासनी स्वाम्यनवरुद्धादासी । ननु च स्वैरिण्यादीनांसाधारणतया गम्यत्वाभिधानमयुक्तम् । नहि जातितः शास्त्रतो वा काश्चन लोके साधारणाः स्त्रिय उपलभ्यन्ते । तथाहि । स्वैरिण्यो दास्यश्च तावद्वर्णस्त्रियएव । स्वैरिणी या पतिं हित्वा सवर्णं कामतः श्रयेत् । वर्णानामानुलोम्येन दास्यं न प्रतिलोमत इति मनुस्मरणात् ॥ न च वर्णस्त्रीणां पत्यौ जीवति मृते वा पुरुषान्तरोपभोगो घटते । (मनुः) दुःशीलः कामवृत्तो वा गुणैर्वा परिवर्जितः । परिचर्यः स्त्रिया साध्व्या सततं देववत्पतिः ॥ कामं तु क्षपयेद्देहं पुष्पमूलफलैः शुभैः । न तु नामापि गृह्णीयात् पत्यौ प्रेते परस्य त्विति निषेधस्मरणात् ॥ नापि कन्यावस्थाया साधारणत्वम् । पित्रादिपरिरक्षितायाः कन्याया एव दानोपदेशात् । दात्रभावेऽपि तथाविधाया एव स्वयंवरोपदेशात् । न च दासीभावात् स्वधर्माधिकारच्युतिः । पारतंत्र्यं हि दास्यं न स्वधर्मपरित्यागः । नापि वेश्या साधारणी वर्णानुलोमजव्यतिरेकेण गम्यजात्यन्तरासंभवात् । तदन्तःपातित्वे च पूर्ववदेवागम्यत्वम् । प्रतिलोमजत्वे तु तासां नितरामगम्यत्वम् । अतः पुरुषान्तरोपभोगे तासां निन्दितकर्माभ्यासेन पातित्यात् । पतितसंसर्गस्य निषिद्धत्वाच्च न सकलपुरुषोपभोगयोग्यत्वम् । सत्यमेवम् । किं त्वत्र स्वैरिण्याद्युपभोगे पित्रादिरक्षकराजदण्डभयादिदृष्टदोषाभावाद्गम्यत्ववाचो युक्तिः

दण्डाभावश्चावरुद्धासु दासीष्विति नियतपुरुषपरिग्रहोपाधितो दण्डविधानात्तदुपाधिरहितास्वर्थादवगम्यते। स्वैरिण्याद्यानां पुनर्दण्डाभावो विधानाभावात् । कन्यां भजन्तीमुत्कृष्टां न किञ्चिदपि दापयेदिति लिङ्गनिदर्शनाच्चावगम्यते । प्रायश्चित्तं तु स्वधर्मस्खलननिमित्तं गम्यानां गन्तॄणां चाविशेषाद्भवत्येव । यत्पुनर्वेश्यानां जात्यन्तरासंभवे न वर्णान्तःपातित्यमनुमानादुक्तम्। वेश्या वर्णानुलोमाद्यन्तःपातिन्यो मनुष्यजात्याश्रयत्वात् ।ब्राह्मणादिवदिति । तन्न । तत्र कुण्डगोलकादिभिरनेकान्तिकत्वात् । अतो वेश्याख्या काचिज्जातिरनादिर्वेश्यायामुत्कृष्टजातेः समानजातेर्वा पुरुषादुत्पन्ना पुरुषसंभोगवृत्तिर्वेश्येति ब्राह्मण्यादिवल्लोकप्रसिद्धिबलादभ्युपगमनीयम् । न च निर्मूलेयं प्रसिद्धिः। स्मर्यते हि स्कन्दपुराणे। पञ्चचूडा नाम काञ्चनाप्सरसस्तत्सन्ततिर्वेश्याख्या पञ्चमी जातिरिति । अतस्तासां नियतपुरुषपरिणयनविधिविधुरतया समानोत्कृष्टजातिपुरुषाभिगमनेनादृष्टदोषो नापि दण्डस्तासु चानवरुद्धासु गच्छतां पुरुषाणां यद्यपि न दण्डस्तथाप्यदृष्टदोषोऽस्त्येव स्वदारनियतः सदेति नियमात् । पशुवेश्याभिगमने प्राजापत्यं विधीयत इति प्रायश्चित्तस्मरणाच्चेति निरवद्यम् ॥ २९० ॥

अवरुद्धासु दासीष्वित्यनेन दासीस्वैरिण्यादिभुजिष्याभिगमने दण्डं विदधतस्तास्वभुजिष्यासु दण्डो नास्तीत्यर्थादुक्तं तदपवादमाह–

प्रसह्य दास्यभिगमे दण्डो दशपणः स्मृतः ।
बहूनां यद्यकामाऽसौ चतुर्विंशतिकः पृथक् ॥ २९१ ॥

पुरुषसंभोगजीविकासु दासीस्वैरिण्यादिषु शुल्कदानविरहेण प्रसह्य बलात्कारेणाभिगच्छतो दशपणो दण्डः । यदि बहवएकामनिच्छन्तीमपि बलात्कारेणाभिगच्छन्ति तर्हि प्रत्येकं चतुर्विंशतिपणपरिमितं दण्डं दण्डनीयाः । यदा पुनस्तदिच्छया भाटिं दत्त्वा पश्चादनिच्छन्तीमपि बलाद्व्रजन्ति तदा तेषामदोषः । यदि व्याध्याद्यभिभवस्तस्या न स्यात् । व्याधिता सश्रमा व्यग्रा राजकर्मपरायणा । आमन्त्रिता चेन्नागच्छेददण्ड्या बडवा स्मृतेति नारदवचनात् ॥ २९१ ॥

गृहीतवेतना वेश्या नेच्छन्ती द्विगुणं वहेत् ।
अगृहीते समं दाप्यः पुमानप्येवमेव च ॥ २९२ ॥

यदा शुल्कं गृहीत्वा स्वस्थापि अर्थपतिं नेच्छति तदा द्विगुणं शुल्कं दद्यात्।तथा शुल्कं दत्त्वा स्वयमनिच्छतः स्वस्थस्य पुंसः शुल्कहानिरेव। शुल्कं गृहीत्वा पण्यस्त्री नेच्छन्ती द्विगुणं वहेत् । अनिच्छन्दत्तशुल्कोऽपि शुल्कहानिमवाप्नुयादिति तेनैवोक्तम् । तथान्योऽपि विशेषस्तेनैव दर्शितः । अप्रयच्छंस्तथा शुल्कमनुभूय पुमान् स्त्रियम् । आक्रमेण च संगच्छन् घातदन्तनखादिभिः ॥ अयोनौ वाभिगच्छेद्यो बहुभिर्वापि वासयेत् । शुल्कमष्टगुणं दाप्यो

विनयं तावदेव तु ॥ वेश्या प्रधाना यास्तत्र कामुकास्वद्गृहोषिताः । तत्समुत्थेषु कार्येषु निर्णयं संशये विदुरिति ॥ २९२ ॥

अयोनौ गच्छतो योषां पुरुषं वापि मेहतः ।
चतुर्विंशतिको दण्डस्तथा प्रव्रजितागमे ॥ २९३ ॥

किंच । यस्तु स्वयोषां मुखादावभिगच्छति पुरुषं वाभिमुखो मेहति तथा प्रव्रजितां वा गच्छत्यसौ चतुर्विंशतिपणान्दण्डनीयः ॥ २९३ ॥

अन्त्याभिगमने त्वङ्क्यः कुबन्धेन प्रवासयेत् ।
शूद्रस्तथान्त्य एव स्यादन्त्यस्यार्यागमे वधः ॥ २९४ ॥

किंच । अन्त्या चाण्डाली तद्गमने त्रैवर्णिकान्प्रायश्चित्तानभिमुखान् सहस्रं त्वन्त्यजस्त्रियमिति मनुवचनात्पणसहस्रं दण्डयित्वा कुबन्धेन कुत्सितबन्धेन भगाकारेणाङ्कयित्वा स्वराष्ट्रान्निर्वासयेत् । प्रायश्चित्ताभिमुखस्य पुनर्दण्डनमेव । शूद्रः पुनश्चाण्डाल्यभिगमेऽन्त्य एव चाण्डाल एव भवति । अन्त्यजस्य पुनश्चाण्डालादेरुत्कृष्टजातिस्त्र्यभिगमे वध एव २९४

इति स्त्रीसंग्रहणप्रकरणम् ॥

अथ प्रकीर्णकप्रकरणम् २५.

व्यवहारप्रकरणमध्ये स्त्रीपुंसयोगाख्यमप्यपरं विवादपदं मनुनारदाभ्यां विवृतम् । तत्र नारदः । विवाहादिविधिः स्त्रीणां यत्र पुंसां च कीर्त्यते । स्त्रीपुंसयोगसंज्ञं तद्विवादपदमुच्यत इति ॥ मनुरप्याह । अस्वतन्त्राः स्त्रियः कार्याः पुरुषैः स्वैर्दिवानिशम् । विषयेषु च सज्जन्त्यः संस्थाप्या ह्यात्मनोवशइत्यादि ॥ यद्यपि स्त्रीपुंसयोः परस्परमर्थिप्रत्यर्थितया नृपसमक्षं व्यवहारो निषिद्धस्तथापि प्रत्यक्षेण कर्णपरम्परया वा विदिते तयोः परस्परातिचारे दण्डादिना दम्पती निजधर्ममार्गे राज्ञा स्थापनीयौ । इतरथा दोषभाग्भवतीति व्यवहारप्रकरणे राजधर्ममध्ये अस्य स्त्रीपुंसधर्मजातस्योपदेशः । एतच्च विवाहप्रकरण एव सप्रपञ्चं प्रतिपादितमिति योगीश्वरेण न पुनरत्रोक्तम् ॥

सांप्रतं प्रकीर्णकाख्यं व्यवहारपदं प्रस्तूयते । तल्लक्षणं च कथितं नारदेन । प्रकीर्णके पुनर्ज्ञेया व्यवहारा नृपाश्रयाः । राज्ञामाज्ञाप्रतीघातस्तत्कर्मकरणं तथा ॥ पुरः प्रदानं संभेदः प्रकृतीनां तथैव च । पाखण्डिनैगमश्रेणीगणधर्मविपर्ययाः ॥ पितापुत्रविवादश्च प्रायश्चित्तव्यतिक्रमः । प्रतिग्रहविलोपश्च कोप आश्रमिणामपि । वर्णसंकरदोषश्च तद्वृत्तिनियमस्तथा । न दृष्टं यच्च पूर्वेषु सर्वं तत्स्यात्प्रकीर्णके इति ॥ प्रकीर्णके विवादपदे ये विवादा राजाज्ञोल्लङ्घनतदाज्ञाकरणादिविषयास्ते नृपसमवायिनः । नृप एव तत्र स्मृत्याचारव्यपेतमार्गे वर्तमानानां प्रतिकूलतामास्थाय व्यवहारनिर्णयं कुर्यात् ॥ एवं च वदता यो नृपाश्रयो व्यवहारस्तत्प्रकीर्णकमित्यर्थाल्लक्षितं भवति ॥

तत्रापराधविशेषेण दण्डविशेषमाह–

ऊनं वाभ्यधिकं वापि लिखेद्यो राजशासनम्।
पारदारिकचौरं वा मुञ्चतो दण्ड उत्तमः॥ २९५॥

राजदत्तभूमेर्निबन्धस्य वा परिमाणान्न्यूनत्वमाधिक्यं वा प्रकाशयन् राजशासनं यो लिखति यश्च पारदारिकं चौरं वा गृहीत्वा राज्ञेऽनर्पयित्वा मुञ्चति तावुभावुत्तमसाहसं दण्डनीयौ॥ २९५॥

प्रसंगान्नृपाश्रयव्यतिरिक्तव्यवहारविषयमपि दण्डमाह–

अभक्ष्येण द्विजं दूष्य दण्ड उत्तमसाहसम्।
मध्यमं क्षत्रियं वैश्यं प्रथमं शूद्रमर्धिकम्॥ २९६॥

मूत्रपुरीषादिना अभक्ष्येण भक्ष्यानर्हेणान्नपानादिमिश्रणेन द्रव्यरूपेण वा ब्राह्मणं दूषयित्वा खादयित्वोत्तमसाहसं दण्ड्यो भवति। क्षत्रियं पुनरेवं दूषयित्वा मध्यमम्। वैश्यं दूषयित्वा प्रथमम्। शूद्रं दूषयित्वा प्रथमसाहसस्यार्धं दण्ड्यो भवतीति संबन्धः। लशुनाद्यभक्ष्यदूषणे तु दोषतारतम्याद्दण्डतारतम्यमूहनीयम्॥ २९६॥

कूटस्वर्णव्यवहारी विमांसस्य च विक्रयी।
अङ्गहीनस्तु कर्तव्यो दाप्यश्चोत्तमसाहसम्॥ २९७॥

किंच। रसवेधाद्यापादितवर्णोत्कर्षैः कूटैः स्वर्णैर्व्यवहारशीलः यः स्वर्णकारादिः यश्च विमांसस्य कुत्सितमांसस्य श्वादिसंबधस्य विक्रयशीलः सौनिकादिः। चशब्दात्कूटरजतादिव्यवहारी च ते सर्वे प्रत्येकं नासाकर्णकरैस्त्रिभिरङ्गैर्हीनाः कार्याः। चशब्दादङ्गच्छेदेन समुच्चितमुत्तमसाहसं दण्डं दाप्याः। यत्पुनर्मनुनोक्तम्। सर्वकण्टकपापिष्ठं हेमकारं तुपार्थिवः॥प्रवर्तमानमन्याये छेदयेल्लवशः क्षुरैरिति तद्देवब्राह्मणराजस्वर्णविषयम्॥ २९७॥

चतुष्पादकृतो दोषो नापैहीति प्रजल्पतः।
काष्ठलोष्टेषु पाषाणबाहुयुग्यकृतस्तथा॥ २९८॥

चतुष्पादैर्गोगजादिभिः कृतो यो दोषो मनुष्यमारणादिरूपोऽसौ गवादिस्वामिनो न भवति अपसरेति प्रकर्षेणोच्चैर्भाषमाणस्य। तथा लकुटलोष्टसायकपाषाणोत्क्षेपणेन बाहुना युग्येन च युगं वहताश्वादिना कृतो यः पूर्वोक्तो दोषः सोऽपि काष्ठादीन्प्रास्यतो न भवत्यपसरेति प्रजल्पतः। काष्ठाद्युत्क्षेपणेन हिंसायां दोषाभावकथनं दण्डाभावप्रतिपादनार्थम्। प्रायश्चित्तं पुनरबुद्धिकरणनिमित्तमस्त्येव। काष्ठादिग्रहणं च शक्तितोमरादेरुपलक्षणार्थम्॥ २९८॥

छिन्ननस्येन यानेन तथा भग्नयुगादिना।
पश्चाच्चैवापसरता हिंसने स्वाम्यदोषभाक्॥ २९९॥

किंच । नसि भवा रज्जुर्नस्या छिन्ना शकटादियुक्तबलीवर्दनस्यारज्जुर्यस्मिन् तत् छिन्ननस्यं शकटादि तेन । तथा भग्नयुगेन आदिग्रहणाद्भग्नाक्षचक्रादिना च यानेन पश्चात्पृष्ठतोऽपसरता चशब्दात्तिर्यगपगच्छता प्रतिमुखंचागच्छता च मनुष्यादिहिंसने स्वामी प्राजको वा दोषभाङ्न भवति । अतत्प्रयत्नजनितत्वाद्धिंसनस्य। तथा च मनुः छिन्ननस्ये भग्नयुगे तिर्यक्प्रतिमुखागते । अक्षभङ्गे च यानस्य चक्रभङ्गे तथैव च ॥ छेदने चैव यन्त्राणां योक्त्ररश्म्योस्तथैव च । आक्रन्दे सत्यपैहीति न दण्डं मनुरब्रवीदिति ॥२९९॥

उपेक्षायां स्वामिनो दण्डमाह-

शक्तोऽप्यमोक्षयन्स्वामी दंष्ट्रिणां शृङ्गिणां तथा ।
प्रथमं साहसं दद्याद्विक्रुष्टे द्विगुणं तथा ॥ ३०० ॥

अप्रवीणप्राजकप्रेरितैर्दंष्ट्रिभिर्गजादिभिः शृङ्गिभिर्गवादिभिर्वध्यमानं समर्थोऽपि स्वामी यद्यमोक्षयन् उपेक्षते तदा अकुशलप्राजकनियोजननिमित्तं प्रथमसाहसं दण्डं दद्यात्।यदा तु मारिताऽहमिति विक्रुष्टेऽपि न मोक्षयति तदा द्विगुणं यदा पुनः प्रवीणमेव प्राजकं प्रेरयति तदा प्राजक एव दण्ड्यो न स्वामी।यथाह मनुः।प्राजकश्चेद्भवेदाप्तः प्राजको दण्डमर्हतीति॥ प्राजको यन्ता । आप्तोऽभियुक्तः । प्राणिविशेषाच्च दण्डविशेषः कल्पनीयः । यथाह मनुः । मनुष्यमरणे क्षिप्रं चौरवत्किल्बिषी भवेत् । प्राणभृत्सु महत्स्वर्धं गोगजोष्ट्रहयादिषु ॥ क्षुद्राणां तु पशूनां तु हिंसायां द्विशतो दमः । पञ्चाशत्तु भवेद्दण्डःशुभेषु मृगपक्षिषु ॥ गर्दभाजाविकानां तु दण्डः स्यात्पञ्चमाषकः । माषकस्तु भवेद्दण्डः श्वशूकरनिपातन इति ॥ ३०० ॥

जारं चौरेत्यभिवदन् दाप्यः पञ्चशतं दमम् ।
उपजीव्य धनं मुञ्चंस्तदेवाष्टगुणीकृतम् ॥ ३०१ ॥

किंच । स्ववंशकलङ्कभयाज्जारं पारदारिकं चौरं निर्गच्छेत्यभिवदन् पञ्चशतं पणानां पञ्चशतानि यस्मिन् दमे स तथोक्तस्तं दमं दाप्यः । यः पुनर्जारहस्ताद्धनमुपजीव्य उत्कोचरूपेणगृहीत्वा जारं मुञ्चत्यसौ यावद्गृहीतं तावदष्टगुणीकृतं दण्डं दाप्यः ॥३०१॥

राज्ञोऽनिष्टप्रवक्तारं तस्यैवाक्रोशकारिणम् ।
तन्मन्त्रस्य च भेत्तारं छित्वा जिह्वां प्रवासयेत् ॥ ३०२ ॥

किंच । राज्ञोऽनिष्टस्यानभिमतस्यामित्रस्तोत्रादेः प्रकर्षेण भूयोभूयो वक्तारं तस्यैव राज्ञ आक्रोशकारिणं निन्दाकरणशीलं तदीयस्य च मन्त्रस्य स्वराष्ट्रविवृद्धिहेतोः परराष्ट्रापक्षयकरस्य वा भेत्तारं अमित्रकर्णेषु जपन्तं तस्य जिह्वामुत्कृत्य स्वराष्ट्रान्निष्कासयेत् । कोशापहरणादौ पुनर्वध एव । राज्ञः कोशापहर्तॄंश्च प्रतिकूलेषु च स्थितान् । घातयेद्विविधैर्दण्डैररीणां चोपकारकानिति मनुस्मरणात् । विविधैः सर्वस्वापहाराङ्गच्छेदवधरूपैरित्यर्थः ॥ सर्वस्वापहारेऽपि यद्यस्य जीवनोपकरणं तन्नापहर्तव्यम् चौर्योपकरणं विना

यथाह नारदः । आयुधान्यायुधीयानां वाद्यादीन्वाद्यजीविनाम् । वेश्यास्त्रीणामलङ्कारान् वाद्यतोद्यादि तद्विदाम् ॥ यच्च यस्योपकरणं येन जीवन्ति कारुकाः । सर्वस्वहरणेऽप्येतन्न राजा हर्तुमर्हतीति ॥ ब्राह्मणस्य पुनर्न शारीरो दण्ड इति निषेधाद्वधस्थाने शिरोमुण्डनादिकं कर्तव्यम् । ब्राह्मणस्य वधो मौण्ड्यं पुरान्निर्वासनाङ्कने । ललाटे चाभिशस्ताङ्कः प्रयाणं गर्दभेन त्विति मनुस्मरणात् ॥ ३०२ ॥

मृताङ्गलग्नविक्रेतुर्गुरोस्ताडयितुस्तथा ।
राजयानासनारोढुर्दण्ड उत्तमसाहसः ॥ ३०३ ॥

किंच । मृतशरीरसंबन्धिनो वस्त्रपुष्पादेर्विक्रेतुः गुरोः पित्राचार्यादेस्ताडयितुः तथा राजानुमतिं विना तद्यानं गजाश्वादि आसनं सिंहासनादि आरोहतश्चोत्तमसाहसो दण्डः ३०३

द्विनेत्रभेदिनो राजद्विष्टादेशकृतस्तथा ।
विप्रत्वेन च शूद्रस्य जीवतोऽष्टशतो दमः ॥ ३०४ ॥

किंच । यः पुनः क्रोधादिना परस्य नेत्रद्वयं भिनत्ति । यश्च ज्योतिःशास्त्रवित् गुर्वादिहितेप्सुव्यतिरिक्तो राज्ञो द्विष्टमनिष्टं संवत्सरान्ते तव राज्यच्युतिर्भविष्यतीत्यादिरूपमादेशं करोति । तथा यः शूद्रो भोजनार्थं यज्ञोपवीतादिब्राह्मणलिङ्गानि दर्शयति तेषामष्टशतो दमः । अष्टौ पणशतानि यस्मिन्दमे स तथोक्तः । श्राद्धभोजनार्थं पुनःशूद्रस्य विप्रवेषधारिणः तप्तशलाकया यज्ञोपवीतवद्वपुष्यालिखेदिति स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम् । वृत्त्यर्थं यज्ञोपवीतादिब्राह्मणलिङ्गधारिणो वध एव । द्विजातिलिङ्गिनः शूद्रान्घातयेदिति स्मरणात् ॥ ३०४ ॥

रागलोभादिनाऽन्यथा व्यवहारदर्शने दण्डमाह—

दुर्दृष्टांस्तु पुनर्दृष्ट्वा व्यवहारान्नृपेण तु ।
सभ्याः सजयिनो दण्ड्या विवादाद्द्विगुणं दमम् ॥ ३०५ ॥

दुर्दृष्टान्स्मृत्याचारप्राप्तधर्मोल्लङ्घनेन रागलोभादिभिरसम्यग्विचारितत्वेनाशङ्क्यमानान्व्यवहरान्पुनः स्वयं राजा सम्यग्विचार्य निश्चितदोषाः पूर्वसभ्याः सजयिनः प्रत्येकं विवादपदे यो दमः पराजितस्य तद्द्विगुणं दाप्याः । अप्राप्तजेतृदण्डविधिपरत्वाद्वचनस्य रागाल्लोभादित्यादिना श्लोकेनापौनरुक्त्यम् । यदा पुनः साक्षिदोषेण व्यवहारस्य दुर्दृष्टता तदा साक्षिण एव दण्ड्या न जयी नापि सभ्याः । यदा तु राजानुमत्या व्यवहारस्य दुर्दृष्टत्वं तदा सर्व एव राजसहिताः सभ्यादयो दण्डनीयाः । पादो गच्छति कर्तारं पादः साक्षिणमृच्छति । पादः सभासदः सर्वान् पादो राजानमृच्छतीति वचनात् । एतच्च प्रत्येकं राजादीनां दोषप्रतिपादनपरं न पुनरेकैकस्यैव पापापूर्वस्य विभागाय । यथोक्तम्। कर्तृसमवायिफलजननस्वभावत्वादपूर्वस्य ॥ ३०५ ॥

न्यायतो निर्णीतव्यवहारस्य प्रत्यावर्तयितुर्दण्डमाह—

यो मन्येताजितोऽस्मीति न्यायेनापि पराजितः ।

तमायान्तं पुनर्जित्वा दापयेद्द्विगुणंदमम् ॥ ३०६ ॥

यः पुनर्न्यायमार्गेण पराजितोऽपि औद्धत्यान्नाहं पराजितोऽस्मीति मन्यते तमायान्तं कूटलेख्याद्युपन्यासेन पुनर्धर्माधिकरणमधितिष्ठन्तं धर्मेण पुनः पराजयं नीत्वा द्विगुणं दण्डं दापयेत् ॥ नारदेनाप्युक्तम् । तीरितं चानुशिष्टं वा यो मन्येत विधर्मतः । द्विगुणं दण्डमास्थाय तत्कार्यं पुनरुद्धरेदिति ॥ तीरितं साक्षिलेख्यादिनिर्णीतमनुद्धृतदण्डम् । अनुशिष्टमुद्धृतदण्डं दण्डपर्यन्तं नीतमिति यावत् ॥ यत्पुनर्मनुवचनम् । तीरितं चानुशिष्टं च यत्र क्वच न विद्यते । कृतं तद्धर्मतो ज्ञेयं न तत्प्राज्ञो निवर्तयेदिति । तदर्थिप्रत्यर्थिनोरन्यतरवचनाद्व्यवहारस्याधर्मतो वृत्तत्वाशङ्कायां पुनर्द्विगुणं दण्डं प्रतिज्ञापूर्वकं व्यवहारं प्रवर्तयेत् । न पुनर्धर्मतो वृत्तत्वनिश्चयेऽपि राज्ञा लोभादिना प्रवर्तयितव्य इत्येवं परम् । यत्पुनर्नृपान्तरेणापि न्यायापेतं कार्यं निवर्तितं तदपि सम्यक्परीक्षणेन धर्म्ये पथि स्थापनीयम् । न्यायापेतं यदन्येन राज्ञा ज्ञानकृतं भवेत् । तदप्यन्यायविहितं पुनर्न्याये निवेशयेदिति स्मरणात् ॥ ३०६ ॥

अन्यायगृहीतदण्डस्य गतिमाह-

राज्ञाऽन्यायेन यो दण्डो गृहीतो वरुणाय तम् ।
निवेद्य दद्याद्विप्रेभ्यः स्वयं त्रिंशद्गुणीकृतम् ॥ ३०७ ॥

अन्यायेन यो दण्डो राज्ञा लोभाद्गृहीतस्तं त्रिंशद्गुणीकृतं वरुणायेदमिति संकल्प्य ब्राह्मणेभ्यः स्वयं दद्यात् । यस्माद्दण्डरूपेण यावद्गृहीतमन्यायेन तावत्तस्मै प्रतिदेयमितरथापहारदोषप्रसङ्गात् । अन्यायदण्डग्रहणे पूर्वस्वामिन । स्वत्त्वविच्छेदाभावाच्चेति ॥ ३०७ ॥

इति श्रीमत्पद्मनाभभट्टोपाध्यायात्मजस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यविज्ञानेश्वरभट्टारकस्य कृतौ ऋजुमिताक्षराख्यायां याज्ञवल्कीयधर्मशास्त्रविवृतौ द्वितीयोऽध्यायो व्यवहाराख्यः समाप्तिमगात् ॥

अथास्मिन्नध्याये प्रकरणानुक्रमणिका कथ्यते । आद्यं साधारणव्यवहारमातृकाप्रकरणम् १ । असाधारणव्यवहारमातृकाप्रकरणम् २ । ऋणादानम् ३ । उपनिधिप्रकरणम् ४ । साक्षिप्रकरणम् ५ । लेख्यप्रकरणम् ६ । दिव्यप्रकरणम् ७ । दायविभागः ८ । सीमाविवादः ९ । स्वामिपालविवादः १० । अस्वामिविक्रयः ११ । दत्ताप्रदानिकम् १२ । क्रीतानुशयः १३ । अभ्युपेत्याशुश्रूषा १४ । संविद्व्यतिक्रमः १५ । वेतनादानम् १६ । द्यूतसमाह्वयाख्यम् १७ । वाक्पारुष्यम् १८ । दण्डपारुष्यम् १९ । साहसम् २० । विक्रीयासंप्रदानम् २१ । संभूयसमुत्थानम् २२ । स्तेयप्रकरणम् २३ । स्त्रीसंग्रहणम् २४ । प्रकीर्णकम् २५ । इति पञ्चविंशतिप्रकरणानि ॥ उत्तमोपपदस्येयं शिष्यस्य कृतिरात्मनः । धर्मशास्त्रस्य विवृतिर्विज्ञानेश्वरयोगिनः ॥ १ ॥

सन्तुरामजी सुन्दरमल खेड़वाल,
ठि० गोपालवाड़ी-बंबई.

श्रीः ।

अथ प्रायश्चित्ताध्यायः ।

अथाशौचप्रकरणम् १.

श्रीगणेशाय नमः । श्रीसरस्वत्यै नमः । श्रीगुरुभ्योनमः । गृहस्थाश्रमिणां नित्यनैमित्तिका धर्मा उक्ताः । अभिषेकादिगुणयुक्तस्य गृहस्थविशेषस्य गुणधर्माश्च प्रदर्शिताः । अधुना तदधिकारसंकोचहेतुभूताशौचप्रतिपादनमुखेन तेषामपवादः प्रतिपाद्यते । आशौचशब्देन च कालः स्नानाद्यपनोद्यः पिण्डोदकदानादिविधेः अध्ययनादिपर्युदासस्य च निमित्तभूतः पुरुषगतः कश्चनातिशयः कथ्यते न पुनः कर्मानधिकारमात्रम् । अशुद्धाबान्धवाः सर्वे इत्यादावशुद्धत्वाभिधानात् । अत्राशुद्धशब्दस्य च व्यवहारेऽनाहिताग्निदीक्षितादावनधिकारिमात्रे प्रयोगाभावात् वृद्धव्यवहारव्युत्पत्तिनिबन्धनत्वाच्च शब्दार्थावगतेः । किंच । यद्याशौचिनां दानादिनिषेधदर्शनात् तदप्ययोग्यत्वमाशौचशब्दाभिधेयंकल्पते तर्हि उदकदानादिविधिदर्शनान् तद्योग्यत्वमप्यभिधेयं स्यात् तत्रानेकार्थकल्पनादोषप्रसंगइत्युपेक्षणीयोऽयंपक्षः ॥

तत्राशौचिभिः सपिण्डाद्यैर्यत्कर्तव्यं तत्तावदाह—

ऊनद्विवर्षं निखनेन्न कुर्यादुदकं ततः ।
आस्मशानादनुव्रज्य इतरो ज्ञातिभिर्मृतः ॥ १ ॥
यमसूक्तं तथा गाथा जपद्भिर्लौकिकाग्निना ।
स दग्धव्य उपेतश्चेदाहिताग्न्यावृतार्थवत् ॥ २ ॥

ऊने अपरिपूर्णे द्वे वर्षे यस्यासावूनद्विवर्षस्तं प्रेतं निखनेत् भूमाववटं कृत्वा निदध्यान्न पुनर्दहेदित्यर्थः । न च सकृत्प्रसिञ्चन्त्युदकमित्यादिभिः प्रेतोद्देशेन विहितमुदकदानाद्यौर्ध्वदेहिकं कुर्यात् । अयं च गन्धमाल्यानुलेपनादिभिरलङ्कृत्य शुचौ भूमौ स्मशानादन्यत्रास्थिनिचयरहितायां बहिर्ग्रामान्निखननीयः । यथाह मनुः । ऊनद्विवार्षिकं प्रेतं निदध्युर्बान्धवाबहिः । अलङ्कृत्य शुचौ भूमावस्थिसंचयनादृते ॥ नास्य कार्योऽग्निसंस्कारोनास्य कार्योदकक्रिया । अरण्ये काष्ठवत्त्यक्त्वा क्षिपेयुस्त्र्यहमेव तु ॥ अरण्ये काष्ठवत्त्यक्त्वेत्यस्यायमर्थः । यथारण्ये काष्ठं त्यक्त्वोदासीनास्तद्विषये भवन्ति तथोनद्विवार्षिकमपि खातायां भूमौ परित्यज्य तद्विषये श्राद्धाद्यौर्ध्वदेहिकेषु उदासीनैर्भवितव्यमित्याचारादिप्राप्तश्राद्धाद्यभावोऽनेन दृष्टान्तेन सूच्यते । स च घृतेनाभ्यज्य यमगाथाः पठद्भिर्निधातव्यः । ऊनद्विवार्षिकं प्रेतं घृताक्तं निखनेद्बहिः । यमगाथा गायमानो यमसूक्तमनुस्मरन्निति यमस्मरणात् ॥ ततस्तस्मादूनद्विवार्षिकादितरः पूर्णद्विवर्षो यो मृतोऽसौ स्मशानपर्यन्तं

ज्ञातिभिः सपिण्डैः समानोदकैश्च ज्येष्ठपुरःसरैरनुव्रज्योऽनुगन्तव्योऽस्मादेव वचनात् ऊनद्विवर्षस्यानुगमनमनियतमिति गम्यते ॥ अनुगम्य च परेयिवांसमित्यादि यमसूक्तम् । यमदैवत्या गाथाश्च जपद्भिर्लौकिकेनासंस्कृतेनाग्निना दग्धव्यो यदि जातारणिर्नास्ति । तत्सद्भावे तु तन्मथितेन दग्धव्यो न लौकिकेन । तस्याग्निसंपाद्यकार्यमात्रार्थत्वेनोत्पत्तेः । लौकिकाग्निश्च चाण्डालाग्न्यादिव्यतिरिक्तो ग्राह्यः । चाण्डालाग्निरमेध्याग्निः सूतिकाग्निश्च कर्हिचित् । पतिताग्निश्चिताग्निश्च न शिष्टग्रहणोचिता इति देवलस्मरणात् ॥ लौगाक्षिणा चात्र विशेष उक्तः । तूष्णीमेवोदकं कुर्यात्तूष्णीं संस्कारमेव च । सर्वेषांकृतचूडानामन्यत्रापीच्छया द्वयमिति । अयमर्थः । चौलकर्मानन्तरकाले नियमेनाग्न्युदकदानं कार्यम् । अन्यत्रापि नामकरणादूर्ध्वं अकृतचूडेऽपीच्छया प्रेताभ्युदयकामनया द्वयं अग्न्युदकदानात्मकं तूष्णीं कार्यम् । न नियमेनेति विकल्पः । मनुनाप्यत्र विशेषोदर्शितः । नात्रिवर्षस्य कर्तव्या बान्धवैरुदकक्रिया । जातदन्तस्य वा कुर्यान्नाम्नि वापि कृते सति ॥ उदकग्रहणं साहचर्यादग्निसंस्कारस्याप्युपलक्षणार्थम् । नात्रिवर्षस्येति वचनात् ॥ कुलधर्मापेक्षया चूडोत्कर्षेऽपि वर्षत्रयादूर्ध्वमग्न्युदकदानादिनियमोऽवगम्यते । लौगाक्षिवचनाद्वर्षत्रयात्प्रागपि कृतचूडस्य तयोर्नियम इति विवेचनीयम् ॥ उपेतश्चेद्यद्युपनीतस्तर्हि आहिताग्न्यावृताआहिताग्नेर्दानप्रक्रियया स्वगृह्यादिप्रसिद्धया लौकिकाग्निनैव दग्धव्यः । अर्थवत्प्रयोजनवत् । अयमर्थः । यद्यस्य कृतद्वारं कार्यरूपं प्रयोजनंसंभवति भूमिजोषणप्रोक्षणादि तत्तदुपादेयम् । यत्पुनर्लुप्तप्रयोजनं पात्रयोजनादि तन्निवर्तते । तथा लौकिकाग्निविधानेन उपनीतस्य अनाहिताग्नेर्गृह्याग्निना दाहविधानेन च अपहृतप्रयोजनत्वादाहवनीयादेरपि निवृत्तिरिति ॥ अग्न्यन्तरविधानं च वृद्धयाज्ञवल्क्येनोक्तम् । आहिताग्निर्यथान्यायं दग्धव्यस्त्रिभिरग्निभिः । अनाहिताग्निरेकेन लौकिकेनापरोजन इति । न च शूद्रेण श्मशानंप्राति अग्निकाष्ठादिनयनं कार्यम् । यस्यानयति शूद्रोऽग्निं तृणं काष्ठं हवींषि च । प्रेतत्वं हि सदा तस्य स चाधर्मेण लिप्यत इति यमस्मरणात् ॥ तथा दाहश्च स्नपनाद्यनन्तरं कार्यः । प्रेतं दहेच्छुभैर्गन्धैः स्नापितं स्रग्विभूषितमितिस्मरणात् । प्रचेतसाप्युक्तम् । स्नानं प्रेतस्य पुत्राद्यैर्वस्त्राद्यैः पूजनं ततः । नग्नदेहं दहेन्नैव किञ्चिद्देयं परित्यजेदिति । किञ्चिद्देयमिति शववस्त्रैकदेशं श्मशानवास्यर्थं देयं परित्यजेदित्यर्थः ॥ प्रेतनिर्हरणेऽपि मनुना विशेषो दर्शितः । न विप्रं स्वेषु तिष्ठत्सु मृतं शूद्रेण हारयेत् । अस्वर्ग्या ह्याहुतिः सा स्याच्छूद्रसंपर्कदूषिता ॥ अत्र च स्वेषु तिष्ठत्सु इत्यविवक्षितम् । अस्वर्ग्यत्वादिदोषश्रवणात् ॥ दक्षिणेन मृतं शूद्रं परद्वारेण निर्हरेत् । पश्चिमोत्तरपूर्वैस्तु यथासंख्यं द्विजातयः ॥ तथा हारीतोपि । न ग्रामाभिमुखं प्रेतं हरेयुरिति ॥ यदा तु प्रोषितमरणे शरीरं न लभ्यते तदास्थिभिः प्रतिकृतिं कृत्वा तेषामप्यलाभे पर्णशरैः शौनकादिगृह्योक्तमार्गेण प्रतिकृतिं कृत्वा संस्कारः कार्यः । आशौचं चात्र दशाहादिकमेव । आहिताग्निश्चेत्प्रवसन् म्रियेत पुनः संस्कारं कृत्वा शववदाशौचमिति वसिष्ठस्मरणात् ॥ अनाहिताग्निस्तु त्रिरात्रं सुपिष्टैर्जलसंमिश्रैर्दग्धव्यश्च तथाग्निना । असौ स्वर्गाय लोकाय

स्वाहेत्युक्त्वा स बान्धवैः । एवं पर्णशरं दग्ध्वात्रिरात्रमशुचिर्भवेदिति वचनात् ॥ ततश्चा-यमर्थः॥नामकरणादर्वाङ्निखननमेव नचोदकदानादि तत ऊर्ध्वं यावत् त्रिवर्षं वैकल्पिकम-प्युदकदानम् । ततः परं यावदुपनयनं तूष्णीमेवाप्युदकादानं नियतं वर्षत्रयात्प्रागपि कृतचूडस्य उपनयनादूर्ध्वं पुनराहिताग्न्यावृता दाहं कृत्वा सर्वमौर्ध्वदेहिकं कार्यम् । अयं-तु विशेषः ।उपनीतस्य लौकिकाग्निना दाहः कार्यः । अनाहिताग्नेर्गृह्याग्निना दाहो यथा-संभवं पात्रयोजनं च कार्यम् ॥ १ ॥ २ ॥

संस्कारानन्तरं किं कर्तव्यमित्यत आह-

सप्तमाद्दशमाद्वापि ज्ञातयोऽभ्युपयन्त्यपः ।
अपनःशोशुचदघमनेन पितृदिङ्मुखाः ॥ ३ ॥

सप्तमाद्दिवसादर्वाग्दशमदिवसाद्वाज्ञातयः समानगोत्राः सपिण्डाः समानोदकाश्चअपनः शोशुचदघमित्यनेन मन्त्रेण दक्षिणामुखाः अपः अभ्युपयन्ति । अभ्युपगमनेन तत्प्रयोजन-भूतोदकदानविशिष्टमभ्युपगमनं लक्ष्यते ।एवं मातामहाचार्येष्वनन्तरं उदकदानस्यातिदेशद-र्शनात् । एतच्चायुग्मासु तिथिषु कार्यम् । प्रथमतृतीयपञ्चमसप्तमेषूदकक्रियेति गौतमस्मरणा त् ॥ एतच्च स्नानानन्तरं कार्यम् । शरीरमग्नौ संयोज्यानवेक्षमाणा आपोऽभ्युपयन्तीति शाता-तपस्मरणात् ॥ तथा प्रचेतसाप्यत्र विशेषो दर्शितः । प्रेतस्य बान्धवायथावृद्धमुदकमवतीर्य नोद्धर्षयेयुरुदकान्ते प्रसिञ्चेयुरपसव्ययज्ञोपवीतवाससोदक्षिणाभिमुखाब्राह्मणस्योदङ्मुखाः प्राङ्मुखाश्च राजन्यवैश्ययोरिति ॥ स्मृत्यन्तरे तु यावन्त्याशौचादिनानि तावदुदकदानस्या-वृत्तिरुक्ता । यथाह विष्णुः।यावदाशौचं तावत्प्रेतस्योदकं पिण्डं च दद्युरिति ॥ तथा प्रचे-तसाप्युक्तम् । दिने दिनेऽञ्जलीन्पूर्णान्प्रदद्यात्प्रेतकारणात् । तावद्वृद्धिः प्रकर्तव्या याव-त्पिण्डः समाप्यत इति ॥ प्रतिदिनमञ्जलीनां वृद्धिः कार्या यावद्दशमः पिण्डः समाप्यत-इत्यर्थः ॥ यद्यप्यनयोर्गुरुलघुकल्पयोरन्यतरानुष्ठानेनापि शास्त्रार्थः सिद्धस्तथापि बहुक्ले-शावहत्वेन गुरुतरकल्पे प्रवृत्त्यनुपपत्तेः प्रेतस्योपकारातिशयोभविष्यतीति कल्पनीयम् । अन्यथा गुरुतरकल्पाम्नायस्यानर्थक्यप्रसंगात् ॥ वसिष्ठेनापि विशेषोऽभिहितः । सव्योत्त-राभ्यां पाणिभ्यामुदकक्रियां कुर्वीरन्निति ॥ ३ ॥

वक्ष्यमाणसकृत्प्रसेकनामगोत्रादिभिर्गुणैर्विशिष्टस्योदकदानस्य-
समानगोत्रेषु मातामहादिष्वतिदेशमाह-

एवं मातामहाचार्यप्रेतानामुदकक्रिया ।
कामोदकं सखिप्रत्तास्वस्त्रीयश्वशुरर्त्विजाम् ॥ ४ ॥

यथा सगोत्रसपिण्डानां प्रेतानामुदकं दीयते तथा मातामहानामाचार्याणां च प्रेतानां नित्यमुदकक्रिया कार्या।सखा मित्रं प्रत्ताः परिणीतादुहितृभगिन्यादयःस्वस्त्रीयोभागिनेयः श्वशुरः प्रसिद्धः ऋत्विजोयाजकाः एषां सख्यादीनां प्रेतानां कमोदकंकार्यम् । काम

इच्छा कामेनोदकदानं क्रियते तत् कामोदकं प्रेताभ्युदयकामनायां सत्यामुदकं देयमसत्यां न देयमिति अकरणे प्रत्यवायो नास्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

उदकदाने गुणविधिमाह-

सकृत्प्रसिञ्चन्त्युदकं नामगोत्रेण वाग्यताः ।

तच्चोदकदानमित्थं कर्तव्यम् । सपिण्डाःसमानोदकाश्च मौनिनोभूत्वाप्रेतस्यनामगोत्रे उच्चार्य अमुकनामा प्रेतोऽमुकगोत्रस्तृप्यत्विति सकृदेवोदकं प्रसिञ्चेयुः । त्रिर्वात्रिःप्रत्येकं कुर्युः प्रेतस्तृप्यत्विति प्रचेतःस्मरणात् ॥ प्रतिदिनमञ्जलिवृद्धिस्तु प्रतिपादितैव । तथा अयमपि विशेषस्तेनैवोक्तः । नदीकूलं ततोगत्वा शौचं कृत्वा यथार्थवत् । वस्त्रं संशोधयेदादौ ततः स्नानं समाचरेत् ॥ सचैलस्तु ततः स्नात्वाशुचिः प्रयतमानसः । पाषाणं तत आदाय विप्रे दद्याद्दशाञ्जलीन् ॥ द्वादश क्षत्रिये दद्याद्वैश्ये पञ्चदश स्मृताः । त्रिंशच्छूद्रायदातव्यास्ततःसंप्रविशेद्गृहम् ॥ ततः स्नानं पुनः कार्यं गृहशौचं च कारयेदिति ॥

सपिण्डानां मध्ये केषांचिदुदकदानप्रतिषेधमाह-

न ब्रह्मचारिणः कुर्युरुदकं पतितास्तथा ॥ ५ ॥

ज्ञातित्वे सत्यपि ब्रह्मचारिणः समावर्तनपर्यन्तं पतिताश्च प्रच्युतद्विजातिकर्माधिकारा उदकादिदानं न कुर्युः ॥ ब्रह्मचर्योत्तरकालं पूर्वं मृतानां सपिण्डादीनां उदकदानमाशौचं च कुर्यादेव । यथाह मनुः । आदिष्टी नोदकं कुर्यादाव्रतस्य समापनात् । समाप्ते तूदकं दत्वा त्रिरात्रमशुचिर्भवेदिति । आदिष्टी अस्य ब्रह्मचार्यस्यपोशानकर्म कुरु दिवामास्वाप्सीरित्यादिव्रतादेशयोगाद्ब्रह्मचार्युच्यते । एतच्च पित्रादिव्यतिरेकेणेति वक्ष्यति । आचार्यपित्रुपाध्यायानित्यत्राचार्यः पुनरेवं मन्यते । आदिष्टीति प्रक्रान्तप्रायश्चित्तः कथ्यते यस्यैवायमुदकदानादिनिषेधः प्रायश्चित्तरूपव्रतसमाप्त्युत्तरकालमुदकदानाशौचविधिरिति ॥ तथा क्लीबादीनां चोदकादायित्वं निषिद्धम् । क्लीबाद्यानोदकं कुर्युः स्तेनाव्रात्याविधर्मिणः । गर्भभर्तृद्रुहश्चैव सुराप्यश्चैव योषित इति वृद्धमनुस्मरणात् ॥ ५ ॥

एवमुदकदाने कर्तृविशेषप्रतिषेधमुक्त्वा संप्रदानविशेषेण प्रतिषेधमाह-

पाखण्ड्यनाश्रिताः स्तेना भर्तृघ्न्यः कामगादिकाः ।
सुराप्य आत्मत्यागिन्यो नाशौचोदकभाजनाः ॥ ६ ॥

नरशिरःकपालादि श्रुतिबाह्यलिङ्गधारणं पाखण्डं तद्येषां ते पाखण्डिनः । अनाश्रिताः अधिकारे सत्यप्यकृताश्रमविशेषपरिग्रहाः । स्तेनाः सुवर्णाद्युत्तमद्रव्यहारिणः । भर्तृघ्न्यः पतिघातिन्यः कामगाः कुलटाः । आदिग्रहणात्स्वगर्भब्राह्मणघातिन्योगृह्यन्ते । सुराप्यो-यासां या सुरा प्रतिषिद्धा तत्पानरताः । आत्मत्यागिन्यः विषाग्न्युदकोद्बन्धनाद्यैरात्मानं यास्त्यजन्ति । एते पाखण्डचादयस्त्रिरात्रं दशरात्रं वेति वक्ष्यमाणस्याशौचस्योदकदाना-

द्यौर्ध्वदेहिकस्य च भाजना न भवन्ति । भाजयन्तीति भाजनाः सपिण्डादीनामाशौचा-दिनिमित्तभूता न भवन्ति अतस्तन्मरणे सपिण्डैरुदकदानादि न कार्यमित्येतत्प्रतिपादनपरं वचनम् । अत्र च सुराप्य इत्यादिषु लिङ्गमविवक्षितम् । लिङ्गं च वचनं देशः कालोऽयं कर्मणः फलम् । मीमांसाकुशलाः प्राहुरनुपादेयपञ्चकमित्यनुपादेयगतत्वात् । एतच्च बुद्धिपूर्वविषयम् । यथाह गौतमः । प्रायोऽनाशकशस्त्राग्निविषोदकोद्बन्धनप्रपतनैश्चेच्छता-मिति । प्रायो महाप्रस्थानम् । अनाशकमनशनम् । गिरिशिखरादवपातः प्रपतनम् । अत्र चेच्छतामिति विशेषणोपादानात् प्रमादकृते दोषो नास्तीत्यवगन्तव्यम् । अथ कश्चित् प्रमादेन म्रियेताग्न्युदकादिभिः । तस्याशौचं विधातव्यं कर्तव्या चोदकक्रियेति अङ्गिरःस्मरणात् ॥ तथा मृत्युविशेषादपि आशौचादिनिषेधः । चाण्डालादुदकात्सर्पा-द्ब्राह्मणाद्वैद्युतादपि । दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ॥ उदकं पिण्डदानं च प्रेतेभ्यो यत्प्रदीयते । नोपतिष्ठति तत्सर्वमन्तरिक्षे विनश्यतीति । एतदपि इच्छापूर्वमात्म-हननविषयम् । गौतमवचनेनेच्छापूर्वकमेवोदकेन हतस्याशौचनिषेधस्योक्तत्वात् । अत्रापि चाण्डालादुदकात्सर्पादिति तत्साहचर्यदर्शनाद्बुद्धिपूर्वविषयत्वनिश्चयः । अतोदर्पादिना चाण्डालादीन् हन्तुं गतोयस्तैर्मारितस्तस्यायं सर्वतएवात्मानं गोपायेदिति विध्यतिक्रम-निमित्तः पिण्डदानादिनिषेधः । एवं दुष्टदंष्ट्र्यादिग्रहणार्थमाभिमुख्येन दर्पाद्गच्छतोम-रणेऽयंनिषेधइतिअनुसंधेयम् । अयं चाशौचप्रतिषेधोदशाहादिकालावच्छिन्नस्य । हतानां नृपगोविप्रैरन्वक्षं चात्मघातिनामिति सद्यःशौचस्य वक्ष्यमाणत्वात् । तथा दाहादिक-मप्येषां न कार्यम् नाशौचं नोदकं नाश्रु न दाहाद्यन्त्यकर्म च । ब्रह्मदण्डहतानां च न कुर्यात्कटधारणमिति यमस्मरणात् । ब्रह्मदण्डहता ब्राह्मणदण्डहताः । प्रेतवहनसाधनं खट्वादि कटशब्देनोच्यते । न चाहिताग्निमग्निभिर्दहन्ति यज्ञपात्रैश्चेत्येतत् श्रुतिविहिताग्नियज्ञपा-त्रादिप्रतिपत्तिलोपप्रसंगात् । अयं स्मार्तो दाहदिनिषेधोविप्रादिहताग्निविषयं नास्कन्दती-त्याशङ्कनीयम् । यतश्चाण्डालादिहताहिताग्निसंबन्धिनामग्नियज्ञपात्राणां स्मृत्यन्तरे प्रति-पत्त्यन्तरंविधीयते । वैतानं प्रक्षिपेदप्सु आवसथ्यं चतुष्पथे । पात्राणि तु दहेदग्नौ यज-माने वृथामृत इति । तथा तच्छरीरस्यापि प्रतिपत्त्यन्तरमुक्तम् । आत्मनस्त्यागिनां नास्ति पतितानां तथा क्रिया । तेषामपि तथा गङ्गातोये संस्थापनं हितमिति स्मरणात् । तस्मादविशेषेण सर्वेषां दहनादिनिषेधः अतः स्नेहादिना निषेधातिक्रमे प्रायश्चित्तं कर्त-व्यम् । कृत्वाग्निमुदकं स्नानं स्पर्शनं वहनं कथाम् । रज्जुच्छेदाश्रुपातं च तप्तकृच्छ्रेण शुध्यतीति स्मरणात् । एतच्च प्रत्येकं बुद्धिपूर्वेवेदितव्यम् । अबुद्धिपूर्वकरणे तु एषाम-न्यतमं प्रेतं यो वहेत दहेत वा । कटोदकक्रियां कृत्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेदिति संवर्तोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ यः पुनस्तच्छवं केवलं स्पृष्टमश्रु वा पातितं यदि । पूर्वोक्तानाम-कारी चेदेकरात्रमभोजनमिति स्पर्शाश्रुपातयोरुपवासउक्तः ॥ असौ कृच्छ्रेष्वशक्तश्चतथा बन्धनच्छेदने वा मासं भैक्षाहारस्त्रिषवणं चेति सुमन्तुना भैक्षाशित्वमुक्तं तदप्यशक्तस्यैव।

एवमन्यान्यपि तद्विषयाणि स्मृतिवाक्यानि व्यवस्थापनीयानि । अयं च दाहादिप्रतिषेधोनित्यकर्मानुष्ठानासमर्थजीर्णवानप्रस्थादिव्यतिरिक्तविषयः । तेषामभ्यनुज्ञादर्शनात् । वृद्धः शौचस्मृतेर्लुप्तः प्रत्याख्यातभिषक्क्रियः । आत्मानं घातयेद्यस्तु भृग्वग्न्यनशनाम्बुभिः॥ तस्य त्रिरात्रमाशौचं द्वितीये त्वस्थिसंचयः । तृतीये तूदकं कृत्वा चतुर्थे श्राद्धमाचरेदिति स्मरणात् ॥

एवं येन येनोपाधिना आत्महननं शास्त्रतोऽभ्यनुज्ञायते तत्तद्व्यतिरिक्तमार्गेणात्महनने श्राद्धाद्यौर्ध्वदेहिकेषु निषिद्धेषु किं पुनस्तेषां कार्यमित्यपेक्षायां वृद्धयाज्ञवल्क्यच्छागलेयाभ्यामुक्तम् । नारायणबलिः कार्यो लोकगर्हाभयान्नरैः । तथा तेषां भवेच्छौचं नान्यथेत्यब्रवीद्यमः॥ तस्मात्तेभ्योऽपि दातव्यमन्नमेव सदक्षिणमिति॥ व्यासेनाप्युक्तम् । नारायणं समुद्दिश्य शिवं वा यत्प्रदीयते। तस्य शुद्धिकरं कर्म तद्भवेन्नैतदन्यथेति॥ एवं नारायणबलिः प्रेतस्यशुद्ध्यापादनद्वारेण श्राद्धादिसंप्रदानत्वयोग्यतां जनयतीति और्ध्वदेहिकमपि सर्वं कार्यमेव ।अत एव षट्त्रिंशन्मतेऽपि और्ध्वदेहिकस्याभ्यनुज्ञा दृश्यते। गोब्राह्मणहतानां च पतितानां तथैव च।ऊर्ध्वं संवत्सरात्कुर्यात्सर्वमेवौर्ध्वदेहिकमित्येवं संवत्सरादूर्ध्वमेव नारायणबलिं कृत्वौर्ध्वदेहिकं कार्यम् ॥

नारायणबलिश्चेत्थं कार्यः । कस्यांचिच्छुक्लैकादश्यां विष्णुं वैवस्वतं यमं च यथावदभ्यर्च्य पिण्डप्रवाहणान्तं कृत्वा नद्यां क्षिपेत् न पत्न्यादिभ्यो दद्यात्॥ततस्तस्यामेव रात्र्यामयुग्मान्ब्राह्मणानामंत्र्योपोषितः श्वोभूते मध्याह्ने विष्णवाराधनं कृत्वा एकोद्दिष्टविधिना ब्राह्मणपादप्रक्षालनादितृप्तिप्रश्नान्तं कृत्वा पिण्डपितृयज्ञावृतोल्लेखनाद्यवनेजनान्तं तूष्णीं कृत्वा विष्णवे ब्रह्मणे शिवाय यमाय च परिवारसहिताय चतुरः पिण्डान्दत्वा नामगोत्रसहितं प्रेतं संस्मृत्य विष्णोर्नाम संकीर्त्य पञ्चमं पिण्ड दद्यात् । ततो विप्रानाचान्तान्दक्षिणाभिस्तोषयित्वा तन्मध्ये चैकं गुणवत्तमं प्रेतबुद्ध्या संस्मरन् गोभूहिरण्यादिभिरतिशयेन संतोष्य ततः पवित्रपाणिभिर्विप्रैः प्रेताय तिलादिसहितमुदकं दापयित्वा स्वजनैः सार्धं भुञ्जीत ॥

सर्पहते त्वयं विशेषः । संवत्सरं यावत्पुराणोक्तविधिना पञ्चम्यां नागपूजां विधाय पूर्णे संवत्सरे नारायणबलिं कृत्वा सौवर्णं नागं दद्यात् गांच प्रत्यक्षाम् । ततः सर्वमौर्ध्वदेहिकं कुर्यात् ।

नारायणबलिस्वरूपं च वैष्णवेभिहितं यथा । एकादशीं समासाद्य शुक्लपक्षस्य वै तिथिम् । विष्णुं समर्चयेद्देवं यमं वैवस्वतं तथा॥ दश पिण्डान्घृताभ्यक्तान्दर्भेषु मधुसंयुतान्। तिलमिश्रान्प्रदद्याद्वै संयतो दक्षिणामुखः ॥ विष्णुं बुद्धौ समासाद्य नद्यम्भसि ततः क्षिपेत । नामगोत्रग्रहं तत्र पुष्पैरभ्यर्चनं तथा ॥ धूपदीपप्रदानं च भक्ष्यं भोज्यं तथा परम् । निमन्त्रयेत विप्रान्वै पञ्च सप्त नवापि वा ॥ विद्यातपः समृद्धान्वै कुलोत्पन्नान्समाहितान् । अपरेऽहनि संप्राप्ते मध्याह्ने समपोषितः ॥ विष्णोरभ्यर्चनं कृत्वा विप्रांस्तानुपवे

शयेत्।उदङ्मुखान्यथाज्येष्ठं पितृरूपमनुस्मरन्॥मनो विवेश्य विष्णौवै सर्वं कुर्यादतन्द्रितः। आवाहनादि यत्प्रोक्तं देवपूर्वं तदाचरेत् ॥ तृप्तान् ज्ञात्वा ततो विप्रान् तृप्तिं पृष्ट्वा यथाविधि। हविष्यव्यञ्जनेनैव तिलादिसहितेन च ॥पञ्च पिण्डान्प्रदद्याच्च दैवं रूपमनुस्मरन्। प्रथमं विष्णवे दद्याद्ब्रह्मणे च शिवाय च ॥ यमाय सानुचराय चतुर्थं पिण्डमुत्सृजेत्। मृतं संकीर्त्य मनसा गोत्रपूर्वमतः परम् । विष्णोर्नाम गृहीत्वैवं पञ्चमं पूर्ववत्क्षिपेत् ॥ विप्रानाचम्य विधिवद्दक्षिणाभिः समर्चयेत्। एकं वृद्धतमं विप्रं हिरण्येन समर्चयेत् ॥ गवा वस्त्रेण भूम्या च प्रेतं तं मनसा स्मरन् ।ततस्तिलाम्भो विप्रास्तु हस्तैर्दर्भसमन्वितैः। क्षिपेयुर्गोत्रपूर्वं तु नाम बुद्धौ निवेश्य च। हविर्गन्धतिलाम्भस्तु तस्मै दद्युः समाहिताः॥ मित्रभृत्यजनैः सार्धं पश्चाद्भुञ्जीत वाग्यतः। एवं विष्णुमते स्थित्वा यो दद्यादात्मघातिने॥ समुद्धरति तं क्षिप्रं नात्र कार्या विचारणा॥ सर्पदंशनिमित्तं सौवर्णं नागदानं प्रतिकृतिरूपेण भविष्यत्पुराणे सुमन्तुनाभिहितम्। सुवर्णभारनिष्पन्नं नागं कृत्वा तथैव गाम् । व्यासाय दत्त्वा विधिवत्पितुरानृण्यमाप्नुयात् ॥ ६ ॥

एवमुदकदानं सापवादमभिधायानन्तरं किं कार्यमित्यत आह–

कृतोदकान्समुत्तीर्णान्मृदुशाद्वलसंस्थितान् ।
स्नातानपवदेयुस्तानितिहासैः पुरातनैः ॥ ७ ॥

कृतमुदकदानं यैस्तान्कृतोदकान् स्नातान्सम्यगुदकादुत्तीर्णान्मृदुशाद्वले नवोद्गततृणचयावृतभूभागे सम्यक्स्थितान्पुत्रादीन्कुलवृद्धाः पुरातनैरितिहासैर्वक्ष्यमाणैरपवदेयुः शोकनिरसनसमर्थैर्वचोभिर्बोधयेयुः ॥ ७ ॥

शोकनिरसनसमर्थेतिहासस्वरूपमाह–

मानुष्ये कदलीस्तम्भनिःसारे सारमार्गणम् ।
करोति यः स संमूढो जलबुद्बुदसन्निभे ॥ ८ ॥

मनुष्यशब्देन जरायुजाण्डजादिचतुर्विधभूतजातं लक्ष्यते तस्य भावो मानुष्यं तत्र संसरणधर्मित्वेन कदलीस्तम्भवदन्तःसाररहिते जलबुद्बुदवदचिरविनश्वरे संसारे सारस्य स्थिरस्यमार्गणमन्वेषणं यः करोति स संमूढः अत्यन्तविनष्टचित्तःतस्मात्संसारस्वरूपवेदिभिर्भवद्भिरित्थं न कार्यम् ॥ ८ ॥

पञ्चधा संभृतः कायो यदि पञ्चत्वमागतः ।
कर्मभिः स्वशरीरोत्थैस्तत्र का परिदेवना ॥ ९ ॥

किंच। जन्मांतरात्मीयशरीरजनितैः कर्मबीजैः स्वफलोपभोगार्थं पञ्चधा पृथिव्यादिपञ्चभूतात्मकतया पञ्चप्रकारं संभृतो निर्मितः कायःस यदि फलोपभोगनिवृत्तौपञ्चत्वमागतः पुनः पृथिव्यादिरूपतां प्राप्तस्तत्र भवतां किमर्था परिदेवना । निष्प्रयोजनत्वान्नानुशोचनं कर्तव्यम्। वस्तुस्थितेस्तथात्वात् न हि केनचिद्वस्तुस्थितिरतिक्रमितुं शक्यते ॥ ९ ॥

गन्त्री वसुमती नाशमुदधिर्दैवतानि च ।
फेनप्रख्यः कथं नाशं मर्त्यलोको न यास्यति ॥ १० ॥

अपिच । नेदमाश्चर्यं मरणंनाम यतः पृथिव्यादीनि महान्त्यपि भूतानि नाशं गच्छन्ति ।तथा समुद्रा अपि जरामरणविरहिणोऽमरा अपि प्रलयसमये अवसानं गच्छन्ति-कथमिवास्थिरतया फेनसन्निभोमरणधर्मा भूतसंघोविनाशं न यास्यति।उचितमेव हि मरण-धर्मिणः प्रयाणं अतो निष्प्रयोजनः शोकसमावेशः ॥ १० ॥

अनिष्टापादकत्वादप्यनुशोचनं न कार्यमित्याह-

श्लेष्माश्रुबान्धवैर्मुक्तं प्रेतोभुङ्क्ते यतोऽवशः ।
अतो न रोदितव्यं हि क्रियाः कार्याः स्वशक्तितः ॥ ११ ॥

यस्मादनुशोचद्भिर्बान्धवैर्वदननयननिर्गमितं श्लेष्माश्रु वा यस्मादवशोऽकामोपि प्रेतो भुंक्ते तस्मान्न रोदितव्यं किंतु प्रेतहितेप्सुभिः स्वशक्त्यनुसारेण श्राद्धादिक्रियाः कार्याः ॥ ११ ॥

इति संश्रुत्य गच्छेयुर्गृहं बालपुरःसराः ।
विदश्य निम्बपत्राणि नियता द्वारि वेश्मनः ॥ १२ ॥
आचम्याग्न्यादि सलिलं गोमयं गौरसर्षपान् ।
प्रविशेयुः समालभ्य कृत्वाश्मनि पदं शनैः ॥ १३ ॥

एवं कुलवृद्धवचांसि सम्यगाकर्ण्य त्यक्तशोकाः सन्तो बालानग्रतः कृत्वा गृहं गच्छेयुः । गत्वा च वेश्मनो द्वारि स्थित्वा नियताः संयतमनस्काः निम्बपत्राणि विदश्य दशनैः खण्डनं कृत्वा खादित्वाचमनं कृत्वाग्न्युदकगोमयसर्षपानालभ्य आदिग्रहणा-द्दूर्वाप्रवालमग्निवृषभौवेति शंखोक्तौ दूर्वाङ्कुरवृषभावपि स्पृष्ट्वाश्मनि च पदं निधाय शनैरस्ख-लितं वेश्म प्रविशेयुः ॥ १२ ॥ १३ ॥

अतिदेशमाह-

प्रवेशनादिकं कर्म प्रेतसंस्पर्शिनामपि ।
इच्छतां तत्क्षणाच्छुद्धिः परेषां स्नानसंयमात् ॥१४ ॥

यदेतत्पूर्वोक्तं निम्बपत्रदशनादि वेश्मप्रवेशनान्तं कर्म तन्न केवलं ज्ञातीनामपितु परे-षामपि धर्मार्थं प्रेतालङ्कारनिर्हरणादिकं कुर्वतां भवति । प्रवेशनादिकमित्यत्र आदिशब्दो माङ्गलिकत्वात्प्रतिलोमक्रमाभिप्रायः । तेषां च धर्मार्थनिर्हरणादौ प्रवृत्तानां तत्क्षणाच्छुद्धि-मिच्छतां असपिण्डानां स्नानप्राणायामाभ्यामेव शुद्धिः । यथाह पराशरः । अनाथं ब्राह्मणं प्रेतं ये वहन्ति द्विजातयः । पदे पदे यज्ञफलमनुपूर्वं लभन्ति ते ॥ न तेषामशुभं किञ्चि-त्पापं वा शुभकर्मणाम् । जलावगाहनात्तेषां सद्यः शौचं विधीयत इति ॥ स्नेहादिना

निर्हरणे तु मनूक्तो विशेषः । असपिण्डं द्विजं प्रेतं विप्रो निर्हृत्य बन्धुवत् । विशुध्यति त्रिरात्रेण मातुराप्तांश्च बान्धवान् ॥ यद्यन्नमत्ति तेषां तु दशाहे नैव शुध्यति । अनदन्नन्नमह्नैव न चेत्तस्मिन् गृहे वसेत् इति ॥ अत्रेयं व्यवस्था । यः स्नेहादिना शवनिर्हरणं कृत्वा तदीयमन्नमश्नाति तद्गृहे च वसति तस्य दशाहेनैव शुद्धिः यस्तु केवलं तद्गृहे वसति न पुनस्तदन्नमश्नाति तस्य त्रिरात्रम् । यः पुनर्निर्हरणमात्रं करोति न तद्गृहे वसति न च तदन्नमश्नाति तस्यैकाह इति । एतत्सजातीयविषयम् । विजातीयविषये पुनर्यज्जातीयं प्रेतं निर्हरति तज्जातिप्रयुक्तमाशौचं कार्यम् । यथाह गौतमः । अवरश्चेद्वर्णः पूर्ववर्णमुपस्पृशेत्पूर्वो वावरं तत्र तच्छावोक्तमाशौचमिति ॥ उपस्पर्शनं निर्हरणम् । विप्रस्य शूद्रनिर्हरणे मासमाशौचम् । शूद्रस्य तु विप्रनिर्हरणे दशरात्रमित्येवं शववदाशौचं कार्यमित्यर्थः ॥ १४ ॥

ब्रह्मचारिणं प्रत्याह—

आचार्यपित्रुपाध्यायान्निर्हृत्यापि व्रती व्रती ।
सकटान्नं च नाश्नीयान्न च तैः सह संवसेत् ॥ १५ ॥

आचार्य उक्तलक्षणः माता च पिता च पितरौ उपाध्यायश्च पूर्वोक्तः एतान्निर्हृत्यापि व्रती ब्रह्मचारी व्रत्येव न पुनरस्य व्रतभ्रंशः । कटशब्देनाशौचं लक्ष्यते तत्सहचरितमन्नं सकटान्नं तद्ब्रह्मचारी नाश्नीयात् । न चाशौचिभिः सह संवसेत । एवं वदता आचार्यादिव्यतिरिक्तप्रेतनिर्हरणे तु ब्रह्मचारिणो व्रतलोप इत्यर्थादुक्तं भवति । अत एव वसिष्ठेनोक्तम् । ब्रह्मचारिणः शवकर्मिणो व्रतान्निवृत्तिरन्यत्र मातापित्रोरिति ॥ १५ ॥

आशौचिनांनियमविशेषमाह—

क्रीतलब्धाशना भूमौ स्वपेयुस्ते पृथक्पृथक् ।
पिण्डयज्ञावृता देयं प्रेतायान्नं दिनत्रयम् ॥ १६ ॥

क्रीतमयाचितं लब्धं वा अशनं येषां ते क्रीतलब्धाशनाः भवेयुरिति शेषः।क्रीतलब्धाशननियमात् । तदलाभेऽनशनमर्थात्सिद्धं भवति । अत एव वसिष्ठः ।गृहान्व्रजित्वा अधः प्रस्तरेत्र्यहमनश्नन्त आसीरन् क्रीतोत्पन्नेनवर्तेरन्निति । अधःप्रस्तर आशौचिनां शयनासनार्थस्तृणमयः प्रस्तरः। ते च सपिण्डा भूमावेव पृथक्पृथक् शयीरन् न खट्वादौ ॥ मनुनाप्यत्र विशेषो दर्शितः । अक्षारलवणान्नाः स्युर्निमज्जेयुश्च ते त्र्यहम् । मांसाशनं च नाश्नीयुः शयीरंश्च पृथक् क्षिताविति । तथा गौतमेनापिविशेष उक्तः । अधः शय्याशयिनो ब्रह्मचारिणः शवकर्मिण इति । तथा पिण्डपितृयज्ञप्रक्रियया प्राचीनावीतित्वादिरूपया प्रेताय दिनत्रयं पिण्डरूपमन्नं तूष्णीं क्षितौ देयम् । यथाह मरीचिः प्रेतपिण्डं बहिर्दद्याद्दर्भमन्त्रविवर्जितम् । प्रागुदीच्यां चरुं कृत्वा स्नातः प्रयतमानस इति । दर्भमन्त्रविवर्जितत्वमनुपनीतविषयम् ।असंस्कृतानां भूमौ पिण्डं दद्यात्संस्कृतानां कुशेष्विति

प्रचेतःस्मरणात् ॥ तथा कर्तृनियमश्च गृह्यपरिशिष्टाद्विज्ञेयः । असगोत्रः सगोत्रो वा यदि स्त्री यदि वा पुमान्।प्रथमेऽहनि यो दद्यात्स दशाहं समापयेदिति ॥तथा द्रव्यविनियमश्च शुनःपुच्छेन दर्शितः। शालिना सक्तुभिर्वापि शाकैर्वाप्यथ निर्वपेत्।प्रथमेऽहनि यद्द्रव्यं तदेव स्याद्दशाहिकम् ॥ तूष्णीं प्रसेकं पुष्पं च दीपं धूपं तथैव चेति॥ पिण्डश्च पाषाणे देयः । भूमौ माल्यं पिण्डं पानीयमुपले वा दद्युरितिशंखस्मरणात्। न च दद्युरिति बहुवचनेनोदकदानवत्सर्वैः पिण्डदानं कार्यमित्याशङ्कनीयं किंतु पुत्रेणैव कार्यम्। तदभावे प्रत्यासन्नेन सपिण्डानामन्यतमेन तदभावे मातृसपिण्डादिना कार्यम्। पुत्राभावे सपिण्डा मातृसपिण्डाः शिष्याश्च दद्युस्तदभावे ऋत्विगाचार्याविति गौतमस्मरणात्। पुत्रबहुत्वे पुनर्ज्येष्ठेनैव कार्यम्। सर्वैरनुमतिं कृत्वा ज्येष्ठेनैव तु यत्कृतम् । द्रव्येण वा विभक्तेन सर्वैरेव कृतं भवेदिति मरीचिस्मरणात् ॥ पिण्डसंख्यानियमश्च । ब्राह्मणस्य दश पिण्डाः क्षत्रियस्य द्वादशैवेत्येवमाशौचदिवससंख्यया विष्णुनाभिहितः।यावदाशौचं प्रेतस्योदकं पिंडमेकं च दद्युरिति॥ तथा स्मृत्यन्तरेऽपि । नवभिर्दिवसैर्दद्यान्नव पिण्डान्समाहितः । दशमं पिण्डमुत्सृज्य रात्रिशेषे शुचिर्भवेदिति शुचित्ववचनमपरेद्युः क्रियमाणश्राद्धार्थब्राह्मणनिमन्त्रणाभिप्रायेण । योगीश्वरेण तु पिण्डत्रयदानमभिहितं अनयोश्च गुरुलघुकल्पयोरुदकदानविषयोक्ता व्यवस्था विज्ञेया । अत्रापरः शातातपीयो विशेषः । आशौचस्य तु ह्रासेऽपि पिण्डान्दद्याद्दशैवत्विति ॥ त्रिरात्राशौचिनां पुनः पारस्करेण विशेषो दर्शितः। प्रथमे दिवसे देयास्त्रयः पिण्डाः समाहितैः । द्वितीये चतुरो दद्यादस्थिसंचयनं तथा ॥ त्रींस्तु दद्यात्तृतीयेऽह्नि वस्त्रादि क्षालयेत्तथेति ॥ १६ ॥

जलमेकाहमाकाशे स्थाप्यं क्षीरं च मृन्मये ॥

किंच । जलं क्षीरं च मृन्मये पात्रद्वये पृथक् पृथागाकाशे शिक्यादावेकाहं स्थापनीयम्। अत्र विशेषानुपादानात्प्रथमेऽहनि कार्यंतथा पारस्करवचनात्।प्रेतात्र स्नाहीत्युदकं स्थाप्यं पिब चेदमिति क्षीरम्॥तथास्थिसंचयनं च प्रथमादिदिनेषु कार्यम्। तथाह संवर्तः । प्रथमेऽह्नि तृतीये वा सप्तमे नवमे तथा । अस्थिसंचयनं कार्यं दिने तद्गोत्रजैः सहेति। क्वचिद्द्वितीये त्वस्थिसंचय इत्युक्तम्।वैष्णवे तु चतुर्थे दिवसेऽस्थिसंचयनं कुर्यात् तेषां च गङ्गाम्भसि प्रक्षेप इति अतोन्यतमस्मिन्दिने स्वगृह्योक्तविधिनास्थिसंचयनं कार्यम् । अङ्गिरसा चात्र विशेषो दर्शितः।अस्थिसंचयने यागो देवानां परिकीर्तितः। प्रेतीभूतं तमुद्दिश्य यः शुचिर्न करोति चेत् ॥ देवतानां तु यजनं तं शपन्त्यथ देवताः ॥ देवताश्चात्र श्मशानवासिन्यः । तत्र पूर्वदग्धाः श्मशानवासिनो देवाः शवानां परिकीर्तिता इति तेनैवोक्तम् । अतस्तान्देवानचिरमृतं च प्रेतमुद्दिश्य धूपदीपादिभिः पिण्डरूपेण चान्नेन तत्र पूजाकार्येत्युक्तं भवति ॥ तथा वपनं च दशमेऽहनि कार्यम् । दशमेऽहनि संप्राप्ते स्नानं ग्रामाद्बहिर्भवेत् । तत्र त्याज्यानि वासांसि केशश्मश्रुनखानि चेति देवलस्मरणात् ॥ तथास्मृत्यन्तरेऽपि । द्वितीयेऽहनि कर्तव्यं क्षुरकर्म प्रयत्नतः तृतीये पञ्चमे वापि सप्तमे वा प्रदानत-

इति। श्राद्धप्रदानादर्वागनियम इति यावत् । वपनं च केषामित्याकाङ्क्षायामापस्तम्बेनोक्तम्। अनुभाविनां च परिवापनमिति । अयमर्थः । शावं दुःखमनुभवन्तीत्यनुभाविनः सपिण्डास्तेषां चाविशेषेण वपनमुताल्पवयसामित्यपेक्षायामिदमेवोपतिष्ठते । अनुभाविनां परिवापनमिति । अनुपश्चाद्भवन्तीत्यनुभाविनोऽल्पवयसस्तेषां वपनमिति । अनुभाविनः पुत्रा इति केचिन्मन्यंते । गङ्गायां भास्करक्षेत्रे मातापित्रोर्गुरोर्मृतौ । आधानकाले सोमे च वपनं सप्तसु स्मृतमिति नियमदर्शनात् ॥

अशुचित्वेन सकलश्रौतस्मार्तकर्माधिकारनिवृत्तौ प्रसक्तायां केषुचिदभ्यनुज्ञानार्थमाह—

वैतानौपासनाः कार्याः क्रियाश्च श्रुतिचोदनात् ॥ १७ ॥

वितानोऽग्नीनां विस्तारस्तत्र भवा वैतानाः त्रेताग्निसाध्या अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासाद्याः क्रिया उच्यन्ते। प्रतिदिनमुपास्यत इत्युपासनो गृह्याग्निस्तत्र भवा औपासनाः सायंप्रातर्होमक्रिया उच्यन्ते ता वैतानौपासनाः वैदिक्यः क्रियाः कार्याः । कथं वैदिकत्वमिति चेत् श्रुतिचोदनात् तथा हि । यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयादित्यादिश्रुतिभिरग्निहोत्रादीनां चोदना स्पष्टैव ॥ तथा अहरहः स्वाहा कुर्यात्। अन्नाभावे केनचिदाकाष्ठादिति श्रुत्यौपासनहोमोऽपि चोद्यते । अत्र च श्रौतत्वविशेषणोपादानात्स्मार्तक्रियाणां दानादीनामननुष्ठानं गम्यते। अत एव वैयाघ्रपादेनोक्तम् । स्मार्तकर्मपरित्यागो राहोरन्यत्र सूतके। श्रौते कर्मणि तत्कालं स्नातः शुद्धिमवाप्नुयादिति । श्रौतानां च कार्यत्वाभिधानं नित्यनैमित्तिकाभिप्रायेण । यथाह पैठीनसिः । नित्यानि विनिवर्तेरन्वैतानवर्ज्यं शालाग्नौ चैक इति नित्यानि विनिवर्तेरन्नित्यविशेषेण आवश्यकानां नित्यनैमित्तिकानां निवृत्तौ प्रसक्तायां वैतानवर्ज्यमित्यग्नित्रयसाध्यावश्यकानां पर्युदासः । शालाग्नौ चैक इति गृह्याग्नौ भवानामप्यावश्यकानां पाक्षिकः पर्युदास उक्तः । अतस्तेष्वाशौचं नास्त्येव काम्यानां पुनः शौचाभावादननुष्ठानम् । मनुनाप्यनेनैवाभिप्रायेणोक्तम् । प्रत्यूहेन्नाग्निषु क्रिया इति । अग्निषु क्रिया न प्रत्यूहेदिति । अनग्निसाध्यानां पञ्चमहायज्ञादीनां निवृत्तिः । अत एव संवर्तः । होमं तत्र प्रकुर्वीतशुष्कान्नेन फलेन वा । पञ्चयज्ञविधानं तु न कुर्यान्मृत्युजन्मनोरिति। वैश्वदेवस्याग्निसाध्यत्वेऽपि वचनान्निवृत्तिः । विप्रो दशाहमासीत वैश्वदेवविवर्जित इति तेनैवोक्तत्वात् ॥ सूतके कर्मणां त्यागः संध्यादीनां विधीयत इति यद्यपि संध्याया विनिवृत्तिः श्रूयते तथाप्यञ्जलिप्रक्षेपादिकं कुर्यात् सूतके सावित्र्या चाञ्जलिं प्रक्षिप्य प्रदक्षिणं कृत्वा सूर्यं ध्यायन्नमस्कुर्यादिति पैठीनसिस्मरणात् ॥ यद्यपि वैतानौपासनाः कार्या इति सामान्येनोक्तं तथाप्यन्येन कारयितव्यम्। अन्य एतानि कुर्युरिति पैठीनसिस्मरणात् बृहस्पतिनाप्युक्तम्। सूतके मृतके चैव अशक्तौ श्राद्धभोजने। प्रवासादिनिमित्तेषु हावयेन्न तु हापयेदिति। तथा स्मार्तत्वेऽपि पिण्डपितृयज्ञश्रवणाकर्माश्वयुज्यादिकश्च नित्यहोमः कार्य एव । सूतके तु समुत्पन्ने स्मार्तं कर्म कथं भवेत्। पिण्डयज्ञं चरुं होममसगोत्रेण कारये-

दिति जातूकर्ण्यस्मरणात् । यद्यपि साङ्गे कर्मण्यकर्तृत्वं तथापि स्वद्रव्यत्यागात्मकं प्रधानं स्वयं कुर्यात् । तस्यानन्यनिष्पाद्यत्वात् अत एवोक्तम् । श्रौते कर्मणि तत्कालं स्नातः शुद्धि-मवाप्नुयादिति यत्पुनर्दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायश्च निवर्तत इति होमप्रतिषेधः स काम्याभिप्रायो वैश्वदेवाभिप्रायो वा व्यवस्थापनीयः । तथा सूतकान्नभोजनमपि न कार्यम् । उभयत्र दशाहानि कुलस्यान्नं न भुज्यत इति यमस्मरणात् । उभयत्र जननमरणयोः । दशा-हानीत्याशौचकालोपलक्षणम् । कुलस्य सूतयुक्तस्य संबन्ध्यन्नं असकुल्यैर्न भोक्तव्यं सकु-ल्यानां पुनर्न दोषः । सूतके तु कुलस्यान्नमदोषं मनुरब्रवीदिति तेनैवोक्तत्वात् । अयं च निषेधो दातृभोक्त्रोरन्यतरेण जनने मरणे वा ज्ञाते सति वेदितव्यः । उभाभ्यामपरिज्ञाते सूतकं नैव दोषकृत एकेनापि परिज्ञाते भोक्तुर्दोषमुपावहेदिति षट्त्रिंशन्मते दर्शनात् ॥ तथा विवाहादिषु सूतकोत्पत्तेः प्राक् ब्राह्मणार्थं पृथक्कृतमन्नं भोक्तव्यमेव । विवाहोत्सवय-ज्ञेषु त्वन्तरा मृतसूतके । पूर्वसंकल्पितार्थेषु न दोषः परिकीर्तित इति बृहस्पतिस्मरणात् ॥ तथाऽपरोपि विशेषः षट्त्रिंशन्मते दर्शितः । विवाहोत्सवयज्ञेषु त्वन्तरा मृतसूतके । परैरन्नं प्रदातव्यं भोक्तव्यं च द्विजोत्तमैः ॥ भुञ्जानेषु तु विप्रेषु त्वन्तरा मृतसूतके । अन्ये गेहोदकाचान्ताः सर्वेते शुचयः स्मृता इति ॥ तथाशौचपरिग्रहत्वेऽपि केषुचिद्द्रव्येषु दोषाभावः । यथाह मरीचिः । लवणे मधुमांसे च पुष्पमूलफ-लेषु च । शाककाष्ठतृणेष्वप्सु दधिसर्पिःपयःसु च ॥ तिलौषधाजिने चैव पक्वापक्वे स्वयंग्रहः । पण्येषु चैव सर्वेषु नाशौचं मृतसूतके इति । पक्वं भक्ष्यजातं मोदकादि । अपक्वं तण्डुलादि । स्वयंग्रह इति स्वयमेव स्वाम्यनुज्ञातो गृह्णीयादित्यर्थः । पक्वापक्वाभ्यनुज्ञातमन्नं तत्रप्रवृत्तविषयम् । अन्नसत्रप्रवृत्तानामाममन्नमगर्हितम् । भुक्त्वा पक्वान्नमेतेषां त्रिरात्रं तु पयः पिबेदित्यङ्गिरःस्मरणात् । अत्र पक्वशब्दो भक्ष्यव्यतिरिक्तौदनादिविषयः ॥ शवसंसर्गनिमि-त्ताशौचे त्वङ्गिरसा विशेष उक्तः । आशौचं यस्य संसर्गादापतेद्गृहमेधिनः । क्रियास्तस्य न लुप्यन्ते गृह्याणां च न तद्भवेदिति । तदाशौचं केवलं गृहमेधिन एव न पुनस्तद्गृहे भवानां भार्यादीनां तद्द्रव्याणां च भवेदित्यर्थः । अतिक्रान्ताशौचेऽप्ययमेवार्थः स्मृत्यन्तरे दर्शितः । अतिक्रान्ते दशाहे तु पश्चाज्जानाति चेद्गृही । त्रिरात्रं सूतकं तस्य न तद्द्रव्यस्य कर्हि-चिदिति ॥ १७ ॥

एवमाशौचिनो विधिप्रतिषेधरूपान्धर्मानभिधायाधुना आशौच-निमित्तं कालनियमं चाह-

त्रिरात्रं दशरात्रं वा शावमाशौचमिष्यते ।
ऊनद्विवर्ष उभयोः सूतकं मातुरेव हि ॥ १८ ॥

शवनिमित्तं शावम् । सूतकशब्देन च जननवाचिना तन्निमित्तमाशौचं लक्ष्यते । एवं च वदता जननमरणयोराशौचनिमित्तत्वमुक्तं भवति । तच्च जननमरणमुत्पन्नज्ञातमेव निमि-त्तम् । निर्दशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म चेत्यादिलिङ्गदर्शनात् । तथा । विगतं तु विदेशस्थं शृणुयाद्यो ह्यनिर्दशम् । यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवाशुचिर्भवेदित्यादिवाक्या-

रम्भसामर्थ्याच्च । उत्पत्तिमात्रापेक्षत्वे ह्याशौचस्य दशाहाद्याशौचकालनियमास्तत्तत्प्रभृतिका एवेति ॥ अनिर्देशज्ञातिमरणश्रवणे दशरात्रशेषमेवाशौचमर्थात् सिध्यतीति । यच्छेषं दशरात्रस्येत्याद्यनारम्भणीयं स्यात् तस्माज्ज्ञातमेव मरणं जननं च निमित्तं तच्चोभयनिमित्तमपि आशौचं त्रिरात्रं दशरात्रं चेष्यते मन्वादिभिः ॥ अत्राशौचप्रकरणे अहर्ग्रहणं रात्रिग्रहणं वा अहोरात्रोपलक्षणार्थम् । मन्वादिभिरिष्यत इति वचनं तदुक्तसपिण्डसमानोदकरूपविषयभेदप्रदर्शनार्थम् ॥ तथा हि । दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते । जननेऽप्येवमेव स्यान्निपुणां शुद्धिमिच्छताम् ॥ जन्मन्येकोदकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते । शवस्पृशो विशुध्यन्ति त्र्यहादुदकदायिन इत्येतैर्वाक्यैस्त्रिरात्रदशरात्रयोः समानोदकसपिण्डविषयत्वेन व्यवस्था कृता । अतः सपिण्डानां सप्तमपुरुषावधिकानामविशेषेण दशरात्रम् । समानोदकानां त्रिरात्रमिति ॥ यत्पुनः स्मृत्यन्तरवचनम् । चतुर्थे दशरात्रं स्यात्षण्निशाः पुंसि पञ्चमे । षष्ठे चतुरहाच्छुद्धिः सप्तमे त्वहरेव त्विति तद्विगीतत्वान्नादरणीयम् । यद्यप्यविगीतं तथापि मधुपर्काङ्गपश्वालम्भनवत् लोकविद्विष्टत्वान्नानुष्ठेयम् । अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म्यमप्याचरेन्न त्विति मनुस्मरणात् । न च सप्तमे प्रत्यासन्ने सपिण्ड एकाहो विप्रकृष्टाष्टमादिषु समानोदकेषु त्र्यहमिति युक्तम् । एवमविशेषेण सपिण्डानामाशौचे प्राप्ते क्वचिन्नियमार्थमाह । ऊनद्विवर्षे संस्थिते उभयोरेव मातापित्रोर्दशरात्रमाशौचं न सर्वेषां सपिण्डानाम् तेषां तु वक्ष्यति आदन्तजननात्सद्य इति । तथा च पैङ्गयः । गर्भस्थे प्रेते मातुर्दशाहं जात उभयोः कृते नाम्नि सोदराणां चेति । अथवा अयमर्थः।ऊनद्विवर्षे संस्थितेउभयोर्मातापित्रोरेव अस्पृश्यत्वलक्षणमाशौचं न सपिण्डानाम् । तथा स्मृत्यन्तरे । ऊनद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोरेव नेतरेषामिति अस्पृश्यत्वलक्षणमभिप्रेतं इतरस्य पुनः कर्मण्यनधिकारलक्षणस्य । सपिण्डेष्वपि आदन्तजन्मनः सद्य इत्यादिभिर्विहितत्वात् । अत्र दृष्टान्तः । सूतकं मातुरेवर्हीति । यथा सूतकं जनननिमित्तमस्पृश्यत्वलक्षणमाशौचं मातुरेव केवलं तथोनद्विवर्षोपरमे मातापित्रोरेवास्पृश्यत्वमिति । ऊनद्विवर्षे सपिण्डानामस्पृश्यत्वं प्रतिषेधतान्यत्रास्पृश्यत्वमभ्यनुज्ञातं भवति॥तथा च देवलः स्वाशौचकालाद्विज्ञेयं स्पर्शनं च त्रिभागतः । शूद्रविट्क्षत्रविप्राणां यथाशास्त्रं प्रचोदितामिति । एतच्चानुपनीतप्रयाणनिमित्ते अतिक्रान्ताशौचे च त्रिरात्रादौ वेदितव्यम् । उपनीतविषयेऽपि तेनैवोक्तम्। दशाहादित्रिभागेन कृते संचयने क्रमात् । अङ्गस्पर्शनमिच्छन्ति वर्णानां तत्त्वदर्शिनः ॥ त्रिचतुःपञ्चदशभिः स्पृश्या वर्णाः क्रमेण तु । भोज्यान्नो दशभिर्विप्रः शेषा द्वित्रिषडुत्तरैरिति ॥ द्युत्तरैर्दशभिः त्र्युत्तरैर्द्वादशभिः षडुत्तरैः पञ्चदशभिरिति द्रष्टव्यम् ॥ १८ ॥

जनननिमित्तमस्पृश्यत्वलक्षणमाशौचमाह—

पित्रोस्तु सूतकं मातुस्तदसृग्दर्शनाद्ध्रुवम् ।
तदहर्न प्रदुष्येत पूर्वेषां जन्मकारणात् ॥१९ ॥

सूतकं जनननिमित्तमस्पृश्यत्वलक्षणमाशौचं पित्रोर्मातापित्रोरेव न सर्वेषां सपि-

ण्डानाम् । तच्चास्पृश्यत्वं मातुर्ध्रुवं दशाहपर्यन्तं स्थिरमित्यर्थः । कुतस्तदसृग्दर्शनात् तस्याः संबन्धित्वेनासृजो दर्शनात् ॥ अत एव वसिष्ठः । नाशौचं विद्यते पुंसः संसर्गं चेन्न गच्छति । रजस्तत्राशुचि ज्ञेयं तच्च पुंसि न विद्यते इति । पितुस्तु ध्रुवं न भवति स्नानमात्रेणास्पृश्यत्वं निवर्तते । यथाह संवर्तः । जाते पुत्रे पितुः स्नानं सचैलं तु विधीयते । माता शुध्येद्दशाहेन स्नानात्तु स्पर्शनं पितुरिति । माता शुध्येद्दशाहेनेत्येतत्संव्यवहारयोग्यतामात्रम् । अदृष्टार्थेषु पुनः कर्मसु पैठीनसिना विशेष उक्तः । सूतिकां पुत्रवतीं विंशतिरात्रेण कर्माणि कारयेत् मासेन स्त्रीजननीमिति ॥ अङ्गिरसा च सपिण्डानामस्पृश्यत्वाभावः स्पृष्टीकृतः । सूतके सूतिकावर्ज्यं संस्पर्शो न निषिध्यते । संस्पर्शे सूतिकायास्तु स्नानमेव विधीयते इति । यस्मिन्दिवसे कुमारजननं तदहर्न प्रदुष्येत । तन्निमित्तदानाद्यधिकारापहारकृन्न भवतीत्यर्थः । यस्मात्तस्मिन्नहनि पूर्वेषां पित्रादीनां पुत्ररूपेण जन्म उत्पत्तिस्तस्मात्तदहर्न प्रदुष्येत । तथा च वृद्धयाज्ञवल्क्येनोक्तम् । कुमारजन्मदिवसे विप्रैःकार्यः प्रतिग्रहः । हिरण्यभूगवाश्वाजवासःशय्यासनादिषु ॥ तत्र सर्वं प्रतिग्राह्यं कृतान्नं न तु भक्षयेत् । भक्षयित्वा तु तन्मोहाद्द्विजश्चान्द्रायणं चरेदिति ॥ व्यासेनाप्यत्र विशेष उक्तः । सूतिकावासनिलया जन्मदा नाम देवताः । तासां यागनिमित्तं तु शुचिर्जन्मानि कीर्तिता ॥ प्रथमे दिवसे षष्ठे दशमे चैव सर्वदा । त्रिष्वेतेषु न कुर्वीत सूतकं पितृजन्मनि ॥ मार्कण्डेयेनाप्युक्तम् । रक्षणीया तथा षष्ठी निशा तत्र विशेषतः । रात्रौ जागरणं कार्यं जन्मदानां तथा बलिः ॥ पुरुषाः शस्त्रहस्ताश्च नृत्यगीतैश्च योषितः । रात्रौ जागरणं कुर्युर्दशम्यां चैव सूतक इति ॥ १९ ॥

आशौचमध्ये पुनर्जनने मरणे वा जाते प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकमावर्तत इति न्यायेन पुनर्दशाहाद्याशौचप्राप्तौ तदपवादमाह ।

अन्तरा जन्ममरणे शेषाहोभिर्विशुध्यति ।

वर्णापेक्षया वयोवस्थापेक्षया वा यस्य यावानाशौचकालस्तदन्तरा तत्समस्य ततो न्यूनस्य वाशौचस्य निमित्तभूते जनने मरणे वा जाते पूर्वाशौचावशिष्टैरेवाहोभिर्विशुध्यति । न पुनः पश्चादुत्पन्नजननादिनिमित्तं पृथक्पृथगाशौचं कार्यम् ॥ यदा पुनरल्पाद्वर्तमानाशौचाद्दीर्घकालमाशौचमन्तरा पतति तदा न पूर्वशेषेण शुद्धिः । यथाहोशनाः । स्वल्पाशौचस्य मध्ये तु दीर्घाशौचं भवेद्यदि । पूर्वेण विशुद्धिः स्यात्स्वकालेनैव शुध्यतीति । यमोऽप्याह। न अहोवृद्धिमदाशौचं पश्चिमेन समापयेदिति। अत्र चान्तराजन्ममरणे इति यद्यप्यविशेषेणाभिहितं तथापि न सूतकान्तर्वर्तिनः शावस्य पूर्वाशौचशेषेण शुद्धिः । यथाहांगिराः--सूतके मृतकं चेत्स्यान्मृतके त्वथ सूतकम् । तत्राधिकृत्य मृतकं शौचं कुर्यान्न सूतकमिति । तथा षट्त्रिंशन्मतेऽपि। शावाशौचे समुत्पन्ने सूतकं

तु यदा भवेत् । शावेन शुध्यते सूतिर्न सूतिः शावशोधिनीति तस्मान्न सूतकान्तःपातिनः शावस्य पूर्वशेषेण शुद्धिः । किंतु शावान्तःपातिन एव सूतकस्य तथा सजातीयान्तःपातित्वेऽपि शावस्य क्वचित्पूर्वशेषेण शुद्धेरपवादः स्मृत्यन्तरे दर्शितः । मातर्यग्रे प्रमीतायामशुद्धौ म्रियते पिता । पितुः शेषेण शुद्धिः स्यान्मातुः कुर्यात्तु पक्षिणीमिति । अयमर्थः । मातरि पूर्वं मृतायां तन्निमित्ताशौचमध्ये यदि पितुरुपरमः स्यात्तदा न पूर्वशेषेण शुद्धिः किंतु पितुः प्रयाणनिमित्ताशौचकालेनैव शुद्धिः कार्या । तथा पितुः प्रयाणनिमित्ताशौचमध्ये मातरि स्वर्यातायामपि न पूर्वशेषमात्राच्छुद्धिः किंतु पूर्वाशौचं समाप्योपरि पक्षिणीं क्षिपेदिति । तथाशौचसन्निपातकालविशेषकृतोऽप्यपवादो गौतमेनोक्तः। रात्रिशेषे सति द्वाभ्यां प्रभाते सति तिसृभिरिति । अयमर्थः । रात्रिमात्रावशिष्टे पूर्वाशौचे यद्याशौचान्तरं सन्निपतेत् तर्हि पूर्वाशौचंसमाप्यानन्तरं द्वाभ्यां रात्रिभ्यां शुद्धिः । प्रभाते पुनस्तस्या रात्रेः पश्चिमे यामे जननाद्याशौचान्तरंसन्निपाते सति तिसृभीरात्रिभिः शुद्धिः न पुनस्तच्छेषमात्रेण ॥ शातातपेनाप्युक्तम्।रात्रिशेषेद्व्यहाच्छुद्धिर्यामशेषे शुचिस्त्र्यहादिति प्रेतक्रिया पुनः सूतकसन्निपातेऽपि न निवर्तत इति तेनैवोक्तम् । अन्तर्दशाहे जननात्पश्चात्स्यान्मरणं यदि।प्रेतमुद्दिश्य कर्तव्यं पिण्डदानं स्वबन्धुभिः ॥ प्रारब्धे प्रेतपिण्डे तु मध्ये चेज्जननं भवेत्। तथैवाशौचपिण्डास्तु शेषान्दद्याद्यथाविधीति॥तदा शावाशौचयोः सन्निपातेऽपिप्रेतकृत्यं कार्यम् । तुल्यन्यायत्वात् । तथा जातकर्मादिकमपि पुत्रजन्मनिमित्तं आशौचान्तरसान्निपातेऽपि कार्यमेव । तथाह प्रजापतिः । आशौचेतु समुत्पन्ने पुत्रजन्म यदा भवेत् । कर्तुस्तात्कालिकी शुद्धिः पूर्वाशौचेन शुध्यतीति ॥

पूर्णप्रसवकालजननाशौचमभिधायाधुना अप्राप्तकाल-
गर्भनिःसरणनिमित्तमाशौचमाह-

गर्भस्रावे मासतुल्या निशाः शुद्धेस्तु कारणम् ॥ २० ॥

स्रवतिर्यद्यपि लोके द्रवद्रव्यकर्तृके परिस्यन्दे प्रयुज्यते तथाप्यत्र द्रवाद्रवद्रव्यसाधारणरूपेऽधः पतने वर्तते । कुतो द्रवत्वस्य प्रथममासएव संभवात्तत्र च मासतुल्यानिशा इति बहुवचनानुपपत्तेः । गर्भस्रावे यावन्तो गर्भग्रहणमासास्तत्समसंख्याका निशाः शुद्धेः कारणम् । एतच्च स्त्रिया एव । गर्भस्रावे मासतुल्या रात्रयः स्त्रीणां स्नानमात्रमेव पुरुषस्येति वृद्धवसिष्ठस्मरणात् । यत्पुनर्गौतमेन त्र्यहं चेति त्रिरात्रमुक्तं तन्मासत्रयादर्वाग्वेदितव्यम् । गर्भस्रुत्यां यथामासमचिरे तूत्तमे त्रयः । राजन्ये तु चतूरात्रं वैश्ये पञ्चाहमेव तु ॥ अष्टाहेन तु शूद्रस्य शुद्धिरेषा प्रकीर्तितेति मरीचिस्मरणात् । अचिरे मासत्रयादर्वाक् गर्भस्रावे उत्तमे ब्राह्मणजातौ त्रिरात्रमित्यर्थः । एतच्च षण्मासपर्यन्ते द्रष्टव्यम् । सप्तमादिषु पुनः परिपूर्णमेव प्रसवाशौचं कार्यम् । तत्र परिपूर्णाङ्गगर्भस्य जीवतो निर्गमदर्शनात् । तत्र च लोके प्रसवशब्दप्रयोगात् । षण्मासाभ्यन्तरे यावद्गर्भस्रावो भवेद्यदा । तदा मासस्मैस्तासां दिवसैः शुद्धिरिष्यते ॥ अत ऊर्ध्वं स्वजात्युक्तं तासामाशौचमिष्यते॥

सद्यः शौचं सपिण्डानां गर्भस्य पतने सतीति स्मरणात् ॥ एतच्च सपिण्डानां सद्यःशौच-विधानं द्रवभूतगर्भपतने वेदितव्यम्॥यत्पुनर्वसिष्ठवचनम् । ऊनद्विवार्षिके प्रेते गर्भस्यपतने च सपिण्डानां त्रिरात्रमिति तत्पञ्चमषष्ठयोः कठिनगर्भपतनविषयम् । आचतुर्थाद्भवेत्स्रावः पातः पञ्चमषष्ठयोः । अत ऊर्ध्वं प्रसूतिः स्याद्दशाहं सूतकं भवेत् ॥ स्रावे मातुस्त्रिरात्रं स्यात्सपिण्डाशौचवर्जनम्। पाते मातुर्यथामासं पित्रादीनां दिनत्रयमिति मरीचिस्मरणात्॥ सप्तममासप्रभृतिमृतजनने जातमृते वा सपिण्डानां जननिमित्तं परिपूर्णमाशौचम् । जातमृते मृतजाते वा सपिण्डानां दशाहमिति हारीतस्मरणात् । अतः सूतके चेदोत्था-नादाशौचं सूतकवदिति पारस्करवचनात् । ओत्थानादासूतिकाया उत्थानाद्दशाहमिति यावत् । सूतकवदिति शिशूपरमनिमित्तोदकदानरहितमित्यर्थः । बृहन्मनुरपि । दशा-हाभ्यन्तरे बाले प्रमीते तस्य बान्धवैः । शावाशौचं न कर्तव्यं सूत्याशौचं विधीयते इति । तथा च स्मृत्यन्तरमपि । अन्तर्दशाहोपरतस्य सूतकाहोभिरेवाशौचमिति । एव-मादिवचननिचयपर्यालोचनया सपिण्डानां जननिमित्ताशौचसंकोचोनास्तीति गम्यते । यत्पुनर्बृहद्विष्णुवचनम् । जाते मृते मृतजाते वा कुलस्य सद्यः शौचमिति तच्छिशूपरम निमित्तस्याशौचस्यस्नानाच्छुद्धिप्रतिपादनपरं न प्रसवनिमित्तस्य । तथा च पारस्करः । गर्भे यदि विपत्तिः स्याद्दशाहं सूतकं भवेत् । सपिण्डानां प्रसवनिमित्तस्य विद्यमा-नत्वात् । जीवञ्जातो यदि प्रेयात्सद्य एवविशुद्ध्यतीति प्रेताशौचाभिप्रायम् । तथा च शंखेनोक्तम् । प्राङ्नामकरणात्सद्यः शौचमिति यत्पुनः कात्यायनवचनम् । अनिवृत्ते दशाहे तु पञ्चत्वं यदि गच्छति । सद्य एव विशुद्धिः स्यान्नप्रेतं नोदकक्रियेति तदपि वैष्णवेन समानार्थम् । यदा तु न प्रेतं नैव सूतकमिति पाठस्तदा सूतकमस्पृश्यत्वं नैव पित्रादीनां भवतीत्यर्थः । अथवायमर्थः । अन्तर्दशाहे यदि शिशूपरमस्तदा न । प्रेता शौचं यदि तत्र सपिण्डजननं तदा सूतकमपि नैव कार्यं किंतु पूर्वाशौचेनैव शुद्धिरिति ॥ यत्तु बृहन्मनुवचनम् । जीवतो यदि ततो मृतः सूतक एव तु । सूतकं सकलं मातुः पित्रादीनां त्रिरात्रकमिति । यच्च बृहत्प्रचेतोवचनम् । मुहूर्तं जीवतो बालः । पञ्चत्वं यदि गच्छति । मातुः शुद्धिर्दशाहेन सद्यः शुद्धास्तु गोत्रिण इति । तत्रेयं व्यवस्था । जन-नानन्तरं नाभिवर्धनात्प्राङ्मृतो पित्रादीनां जननिमित्तमाशौचं दिनत्रयम् । सद्यः शौचं त्वग्निहोत्राद्यर्थम् । अग्निहोत्रार्थं स्नानोपस्पर्शनात्तत्कालं शौचमिति शङ्खस्मरणात् । नाभि-वर्धनोत्तरकाल तु शिशुप्रयाणेऽपि जननिमित्तं संपूर्णमाशौचं सपिण्डानाम् । यावन्न छिद्यते नालं तावन्नाप्नोति सूतकम् । छिन्ने नाले ततः पश्चात्सूतक तु विधीयत इति जैमिनिस्मरणात् । मनुनाप्ययमर्थो दर्शितः रात्रिभिर्मासतुल्याभिर्गर्भस्रावे विशुध्यति । रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वलेति पूर्वभागस्यार्थो दर्शितः । उत्तरस्य त्वयमर्थः । रजसि निःसरणादुपरते निवृत्ते रजस्वला स्त्री स्नानेन साध्वी देवादि-कर्मयोग्या भवति । स्पर्शनादिविषये पुनरनुपरतेऽपि रजसि चतुर्थेऽहनि स्नानाच्छुद्धा भवति । तदुक्तं वृद्धमनुना ।चतुर्थेऽहनि संशुद्धा भवति व्यवहारिकी । तथा स्मृत्यन्तरम्।

शुद्धा भर्तुश्चतुर्थेऽह्नि स्नानेन स्त्री रजस्वला ।दैवे कर्मणि पित्र्ये च पञ्चमेऽहनि शुद्ध्यतीति । पञ्चमेऽहनीति रजोनिवृत्तिकालोपलक्षणार्थम्।यदा रजोदर्शनादारभ्य पुनःसप्तदशदिनाभ्यन्तरे रजोदर्शनं तदा अशुचित्वं नास्त्येव। अष्टादशेऽत्वेकाहाच्छुद्धिः। एकोनविंशे द्व्यहात् । तत उत्तरेषु त्र्यहाच्छुद्धिः । यथाहात्रिः । रजस्वला यदि स्नाता पुनरेव रजस्वला । अष्टादशदिनादर्वागशुचित्वं न विद्यते ॥ एकोनविंशतेरर्वागेकाहं स्यात्ततो द्व्यहम् । विंशत्प्रभृत्युत्तरेषु त्रिरात्रमशुचिर्भवेदिति । चतुर्दशदिनादर्वागशुचित्वं न विद्यते इति स्मृत्यन्तरं तत्र स्नानप्रभृतित्वमभिप्रेतमतो न विरोधः । अयं चाशुचित्वप्रतिषेधो यस्या विंशतिदिनोत्तरकालमेव प्रायशो रजोदर्शनं तद्विषयः । यस्याः पुनरारूढयौवनायाः प्रागेवाष्टादशदिनात्प्राचुर्येण रजोनिर्गमस्तस्यास्त्रिरात्रमेवाशौचम् । तथा च यावत्त्रिरात्रं स्नानादिरहितया स्थातव्यम् । रजस्वला त्रिरात्रमशुचिर्भवति सा च नाञ्जीत नाभ्यञ्जीत नाप्सु स्नायादधः शयीत न दिवा स्वप्यात् । न ग्रहान्वीक्षेत नाग्निं स्पृशेत् नाश्नीयान्न रज्जुं सृजेत् न च दन्तान्धावयेत् न हसेन्नच किञ्चिदाचरेत् । अखर्वेण पात्रेण पिबेदञ्जलिना वा पात्रेण लोहितायसेन वेति विज्ञायत इति वसिष्ठस्मरणात् । आङ्गिरसेऽपि विशेषः । हस्तेऽश्नीयान्मृन्मये वाहविर्भुक् क्षितिशायिनी । रजस्वला चतुर्थेऽह्नि स्नात्वा शुद्धिमवाप्नुयादिति । पाराशरेऽपि विशेषः । स्नाने नैमित्तिके प्राप्ते नारी यदि रजस्वला । पात्रान्तरिततोयेन स्नानं कृत्वा व्रतं चरेत् ॥ सिक्तगात्रा भवेदद्भिः साङ्गोपाङ्गा कथञ्चन । न वस्त्रपीडनं कुर्यान्नान्यद्वासश्च धारयेत् इति ॥ उशनसाप्यत्र विशेषो दर्शितः । ज्वराभिभूता या नारी रजसा च परिप्लुता । कथं तस्या भवेच्छौचं शुद्धिः स्यात्केन कर्मणा ॥ चतुर्थेऽहनि संप्राप्ते स्पृशेदन्या तु तां स्त्रियम् । सा सचैलावगाह्यापः स्नात्वा स्नात्वा पुनः स्पृशेत् । दशद्वादशकृत्वो वा आचमेच्च पुनः पुनः ॥ अन्ते च वाससा त्यागस्ततः शुद्धा भवेच्च सा । दद्याच्छक्त्या ततो दानं पुण्याहेन विशुद्ध्यतीति । अयं चातुरमात्रे स्नानप्रकारोऽनुसरणीयः । आतुरे स्नान उत्पन्ने दशकृत्वो ह्यनातुरः । स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेदेनं ततः शुध्येत्स आतुर इति पराशरस्मरणात्। यदा तु रजस्वलायाः सूतिकाया वा मृतिर्भवति तदायं स्नानप्रकारः। सूतिकायां मृतायां तु कथं कुर्वन्ति याज्ञिकाः । कुम्भे सलिलमादाय पञ्चगव्यं तथैव च । पुण्यर्भिराभिमन्त्र्यापो वाचा शुद्धिं लभेत्ततः । तेनैव स्नापयित्वा तु दाहं कुर्याद्यथाविधि ॥ रजस्वलायास्तु । पञ्चभिः स्नापयित्वा तु गव्यैः प्रेतां रजस्वलाम् । वस्त्रान्तरावृतां कृत्वा दाहयेद्विधिपूर्वकमिति।एतच्च रजोदर्शनपुत्रजन्मादि यद्युदयोत्तरकालमुत्पन्नं तदा तद्दिवसप्रभृत्याशौचाहोरात्रगणना कार्या।यदा तु रजन्यां रजोदर्शनपुत्रजन्मादि जातं तदार्धरात्रात्प्राक्जननाद्युत्पत्तौ पूर्वदिवसैकदेशव्यापित्वेऽपि अशौचस्य तत्पूर्वदिवसप्रभृत्येव गणना कार्येत्येकःकल्पः । रात्रिं त्रेधा विभज्याद्ये भागद्वये जननादौ जाते पूर्वदिनं ग्राह्यमिति द्वितीयः प्रागुदयादित्यपरः । यथाह कश्यपः । उदिते तु यदा सूर्ये नारीणां दृश्यते रजः । जननं वा विपत्तिर्वा यस्याहस्तस्य शर्वरी ॥ अर्धरात्रावधिः कालः सूतकादौ विधीयते। रात्रिं कुर्यात्त्रिभागां तु द्वौ भागौ पूर्व एव तु ॥ उत्तरांशःप्रभातेन

युज्यते ऋतुसूतके । रात्राविव समुत्पन्ने मृते रजसि सूतके ॥ पूर्वमेवदिनं ग्राह्यं यावन्नोदयते रविरिति ॥ एतेषां च कल्पानां देशाचारतो व्यवस्था विज्ञेया । इदं चाशौचमाहिताग्नेरुपरमे संस्कारदिवसप्रभृति कर्तव्यम् । अनाहिताग्नेस्तु मरणदिवसप्रभृति संचयनं तूभयोरपि संस्कारदिवसप्रभृतीति विवेचनीयम् । यथाहाङ्गिराः । अनग्निमतउत्क्रान्तेः साग्नेः संस्कारकर्मणः । शुद्धिः संचयनं दाहान्मृताहस्तु यथातिथीति ॥ साग्नेः संस्कारकर्मण इति श्रवणादाहिताग्नौ पितरि देशान्तरमृते तत्पुत्रादीनामासंस्कारात्संध्यादिकर्मलोपो नास्तीत्यनुसंधेयम् । तथा च पैठीनसिः । अनग्निमत उत्क्रान्तेराशौचं हि द्विजातिषु । दाहादग्निमतो विद्याद्विदेशस्थे मृते सतीति ॥ २० ॥

सपिण्डत्वादिना दशाहादिप्राप्तौ क्वचिन्मृत्युविशेषेणापवादमाह-

हतानां नृपगोविप्रैरन्वक्षं चात्मघातिनाम् ।

नृपोऽभिषिक्तः क्षत्रियादिः । गोग्रहणं शृङ्गिदंष्ट्र्यादितिरश्चामुपलक्षणार्थम् । विप्रग्रहणमन्त्यजोपलक्षणम् । एतैर्हतानां संबन्धिनो ये सपिण्डास्तेषाम् । विषोद्बन्धनादिभिः बुद्धिपूर्वमात्मानं ये व्यापादयन्ति ते आत्मघातिनः । आत्मघातिग्रहणं पाखण्डयनाश्रिता इत्येकयोगोपात्तपतितमात्रोपलक्षणार्थम् । तत्संबन्धिनां चान्वक्षमनुगतमक्षमन्वक्षं सद्यः शौचमित्यर्थः । न पुनर्दशाहादिकम् । तथा च गौतमः । गोब्राह्मणहतानामन्वक्षं राजक्रोधाच्चायुद्धे प्रायोऽनाशकशस्त्राग्निविषोदकोद्बन्धनप्रपतनैश्चेच्छतामिति । क्रोधग्रहणं प्रमादव्यापादितनिरासार्थम् । अयुद्धग्रहणं युद्धहतस्यैकाहमाशौचमस्तीति ज्ञापनार्थम् । ब्राह्मणार्थे विपन्नानां योषितां गोऽग्रहेपि च । आहवेऽपि हतानां च एकरात्रमशौचकमिति स्मरणात् । एतच्च युद्धकालक्षतेनैव कालान्तरविपन्नस्य । समरमूर्धनिं हतस्य पुनः सद्यः शौचम् । यथाह मनुः । उद्यतैराहवे शस्त्रैः क्षत्रधर्महतस्य च । सद्यः संतिष्ठते यज्ञस्तथाशौचमितिस्थितिरिति ॥

ज्ञातस्यैव जननादेराशौचनिमित्तत्वाज्जन्मदिनादुत्तरकालेऽपि ज्ञाते दशाहादिप्राप्तावपवादमाह-

प्रोषिते कालशेषः स्यात्पूर्णे दत्त्वोदकं शुचिः ॥ २१ ॥

प्रोषिते देशान्तरस्थे यत्रस्थेन प्रथमदिवसएव सपिण्डजननादिकं न ज्ञायते तस्मिन्सपिण्डे कालस्य दशाहाद्यवच्छिन्नस्य यः शेषोऽवशिष्टकालः स एव शुद्धिहेतुर्भवति पूर्णे पुनराशौचकाले दशाहादिके प्रेतायोदकं दत्त्वा शुद्धिर्भवति । उदकदानस्य स्नानपूर्वकत्वात्स्नात्वोदकं दत्त्वा शुचिर्भवति । तदुक्तं मनुना । निर्दशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च । सवासा जलमाप्लुत्य शुद्धो भवति मानव इति ॥ पूर्णे दत्त्वोदकं शुचिरिति । प्रेतोदकदानसहचरितस्याशौचकालस्य शुद्धिहेतुत्वविधानात् । जन्मन्यतिक्रान्ताशौचं सपिण्डानां नास्तीति गम्यते । पितुस्तु निर्दशेऽपि जनने स्नानमस्त्येव । श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म-

चेति वचनात् । एतच्च पुत्रग्रहणं जन्मनि सपिण्डानामतिक्रान्ताशौचं नास्तीत्यत्र ज्ञापकम्। अन्यथा निर्दशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा जन्म च निर्दशमित्येवावक्ष्यत् । तथा च देवलः । नाशुद्धिः प्रसवाशौचे व्यतीतेषु दिनेष्वपीति । तस्माद्विपत्तावेवातिक्रान्ताशौचमिति स्थितिः॥ केचिदन्यथेमं श्लोकं पठन्ति । प्रोषिते कालशेषः स्यादशेषे त्र्यह एव तु । सर्वेषां वत्सरे पूर्णे प्रेते दत्त्वोदकं शुचिरिति । प्रोषिते प्रेते सर्वेषां ब्राह्मणक्षत्रियादीनामविशेषेण कालशेषः शुद्धिहेतुः । अशेषे पुनरतिक्रान्ते दशाहादौ सर्वेषां त्र्यहमेवाशौचम् । संवत्सरे पूर्णे यदि प्रोषितप्रयाणमवगतं स्यात्तदा सर्वो ब्राह्मणादिः स्नात्वोदकं दत्वा शुचिः स्यात । तथा च मनुः । संवत्सरे व्यतीते तु स्पृष्ट्वैवापो विशुध्यतीति । अयं च त्र्यहो दशाहादूर्ध्वं मासत्रयादर्वाग्द्रष्टव्यः। पूर्वोक्तं सद्यः शौचं तु नवममासादूर्ध्वमर्वाक्संवत्सराद्द्रष्टव्यम् । यत्पुनर्वासिष्ठं वचनम्। ऊर्ध्वं दशाहाच्छ्रुत्वैकरात्रमिति । तदूर्ध्वंषण्मासेभ्यो यावन्नवमम्। यद्यपि गौतमवचनम्। श्रुत्वा चोर्ध्वं दशम्याः पक्षिणीति तन्मासत्रयादूर्ध्वमर्वाक्षष्ठात्। तथा च वृद्धवसिष्ठः। मासत्रये त्रिरात्रं स्यात्षण्मासे पक्षिणी तथा। अहस्तु नवमादर्वागूर्ध्वं स्नानेन शुध्यतीति । एतच्च मातापितृव्यातिरिक्तविषयम् । पितरौ चेन्मृतौ स्यातां दूरस्थोऽपि हि पुत्रकः। श्रुत्वा तद्दिनमारभ्य दशाहं सूतकी भवेदिति पैठीनसिस्मरणात् । तथा च स्मृत्यन्तरेऽपि । महागुरुनिपाते तु आर्द्रवस्त्रोपवासिना । अतीतेऽब्देऽपि कर्तव्यं प्रेतकार्यं यथाविधीति । संवत्सरादूर्ध्वमपि प्रेतकार्यमाशौचोदकदानादिकं कार्यम् । न पुनः स्नानमात्रच्छुद्धिरित्यर्थः। पितृपत्न्यामपि मातृव्यतिरिक्तायां स्मृत्यन्तरे विशेषो दर्शितः । पितृपत्न्यामपेतायां मातृवर्ज्यं द्विजोत्तमः।संवत्सरे व्यतीतेऽपि त्रिरात्रमशुचिर्भवेदिति।यस्तु नद्यादिव्यवहिते देशान्तरे मृतस्तत्सपिण्डानां दशाहादूर्ध्वं मासत्रयादर्वागपि सद्यःशौचम् । देशान्तरमृतं श्रुत्वा क्लीबे वैखानसे यतौ। मृते स्नानेन शुद्ध्यन्ति गर्भस्रावे च गोत्रिण इति । देशान्तरलक्षणं च बृहस्पतिनोक्तम्। महानद्यंतरंयत्र गिरिर्वा व्यवधायकः। वाचो यत्र विभिद्यन्ते तद्देशान्तरमुच्यते । देशान्तरं वदन्त्येकेषष्टियोजनमायतम्।चत्वारिंशद्वदन्त्यन्ये त्रिंशदन्ये तथैव चेति।इदं चातिक्रान्ताशौचमुपनीतोपरमविषयम् । न पुनर्वयोवस्थाविशेषाशौचविषयमपि । तथा चोक्तं व्याघ्रपादेन । तुल्यं वयसि सर्वेषामतिक्रान्ते तथैव च । उपनीते तु विषमं तस्मिन्नेवातिकालजमिति । अयमर्थः । वयसि त्रिवर्षादिरूपे यदाशौचमादन्तजन्मनः सद्य इत्यादिवाक्यविहितं तत्सर्वेषां ब्राह्मणादिवर्णानां तुल्यमविशिष्टम् । अतिक्रान्ते दशाहादिके त्र्यहादि यदाशौचं तदपि सर्वेषामविशिष्टम् । उपनीते पुनरुपरमे दशद्वादशपञ्चदशत्रिंशद्दिनानीत्येवं विषमाशौचं ब्राह्मणादीनाम् । तस्मिन्नेवोपनीतोपरमएव अतिकालजमतिक्रान्ताशौचं भवति । न वयोवस्थाशौचातिक्रम इति ॥ २१ ॥

क्षत्रियादिषु दशरात्रस्य सपिण्डाशौचस्यापवादमाह—

क्षत्रस्य द्वादशाहानि विशः पञ्चदशैव तु ।
त्रिंशद्दिनानि शूद्रस्य तदर्धं न्यायवर्तिनः ॥ २२ ॥

क्षत्रियवैश्यशूद्राणां सपिण्डजनने तदुपरमे च यथाक्रमेण द्वादशपञ्चदशत्रिंशद्दिनान्याशौचं भवति ।न्यायवर्तिनःपुनःशूद्रस्य पाकयज्ञद्विजशुश्रूषादिरतस्य तदर्धं तस्य मासस्यार्धं पञ्चदशरात्रमाशौचम् । एवं च त्रिरात्रं वेत्येतद्दशरात्रमाशौचं पारिशेष्यात् ब्राह्मणविषयेऽव्यवतिष्ठते।स्मृत्यन्तरेषु तु क्षत्रियादीनां दशाहादयोऽप्याशौचकल्पा दर्शिताः।यथाह पराशरः। क्षत्रियस्तु दशाहेन स्वकर्मनिरतःशुचिः । तथैव द्वादशाहेन वैश्यः शुद्धिमवाप्नुयात् तथा च शातातपः । एकादशाहाद्राजन्यो वैश्यो द्वादशभिस्तथा । शूद्रो विंशतिरात्रेण शुध्येत मृतसूतके ॥ वसिष्ठस्तु-पञ्चदशरात्रेण राजन्यो विंशतिरात्रेण वैश्य इति ॥ अङ्गिरास्त्वाह । सर्वेषामेव वर्णानां सूतके मृतके तथा । दशाहाच्छुद्धिरेतेषामिति शातातपोऽब्रवीत् । इत्येवमनेकोच्चावचाशौचकल्पादर्शिताः। तेषां लोके समाचाराभावान्नातीव व्यवस्थाप्रदर्शनमुपयोगीति नात्र व्यवस्था प्रदर्श्यते। यदा पुनर्ब्राह्मणादीनां क्षत्रियादयः सपिण्डा भवन्ति तदा हारीताद्युक्ताशौचकल्पोऽनुसरणीयः । दशाहाच्छुध्यते विप्रो जन्महानौ स्वयोनिषु । षड्भिस्त्रिभिरथैकेन क्षत्रविट्शूद्रयोनिष्विति । विष्णुरप्याह । क्षत्रियस्य विट्शूद्रजाती सपिण्डेषु षड्रात्रत्रिरात्राभ्यां वैश्यस्यशूद्रे सपिण्डे षड्रात्रेण शुद्धिः।हीनवर्णानां तूत्कृष्टेषु सपिण्डेषु जातेषु मृतेषु वा तदाशौचव्यपगमे शुद्धिरिति ॥ बौधायनेन त्वविशेषेण दशाह इत्युक्तम् । क्षत्रविट्शूद्रजातीया ये स्युर्विप्रस्य बान्धवाः। तेषामशौचे विप्रस्य दशाहाच्छुद्धिरिष्यते इति ।अनयोश्च पक्षयोरापदनापद्विषयत्वेन व्यवस्था । दास्यादीनां तु स्वाम्याशौचेन स्पृश्यत्वं कर्मानधिकारस्तु मासावधिरेव । तदाहाङ्गिराः । दासी दासश्च सर्वो वै यस्य वर्णस्य यो भवेत् । तद्वर्णस्य भवेच्छौचं दास्यां मासस्तु सूतकमिति । प्रतिलोमानां त्वाशौचाभाव एव। प्रतिलोमा धर्महीना इति स्मरणात् ।केवलं मृतौ प्रसवे च मलापकर्षणार्थं मूत्रपुरीषोत्सर्गवत् शौचं भवत्येव ॥ २२ ॥

वयोवस्थाविशेषादपि दशाहाद्याशौचस्यापवादमाह-

आदन्तजन्मनः सद्य आचूडान्नैशिकी स्मृता ।
त्रिरात्रमाव्रतादेशाद्दशरात्रमतः परम् ॥ २३ ॥

यावता कालेन दन्तानामुत्पत्तिस्तस्मिन्काले अतीतस्य बालस्य तत्संबन्धिनां सद्यः शौचं चूडाकरणादर्वाङ्मृतस्य संबन्धिनां नैशिकी निशायां भवा अहोरात्रव्यापिन्यशुद्धिः। व्रतादेश उपनयनं ततोऽर्वाक् चूडायाश्चोर्ध्वमतीतस्य त्र्यहमशुद्धिः । अत्र चादन्तजन्मनः सद्य इति यद्यप्यविशेषणाभिधानं तथाप्यग्निसंस्काराभावे द्रष्टव्यम् । अदन्तजाते बाले प्रेते सद्य एव नास्याग्निसंस्कारो नोदकक्रियेति वैष्णवे अग्निसंस्काररहितस्य सद्यःशौचविधानात् । सति त्वग्निसंस्कारे अहस्त्वदत्तकन्यासु बालेषु चेति वक्ष्यमाण एकाहः ।तथा च यमः । अदन्तजाते तनये शिशौ गर्भच्युते तथा । सपिण्डानां तु सर्वेषामहोरात्रमशौचकमिति । नामकरणात्प्राक्सद्यः शौचमेव नियतम् । प्राङ्नामकरणात्सद्यः शौचमिति शङ्खस्मरणात् । चूडाकर्म प्रथमे तृतीये वा वर्षे स्मर्यते । चूडाकर्म द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मतः । प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्तव्यं श्रुतिचोदनादिति स्मरणात् ॥

ततश्च दन्तजननादूर्ध्वं प्रथमवार्षिकचूडापर्यन्तमेकाहः ॥ तत्र त्वकृतचूडस्य दन्तजनने सत्यपि त्रिवर्षं यावदेकाह एव । तथा च विष्णुः । दन्तजातेऽप्यकृतचूडेऽहोरात्रेण शुद्धिरिति । तत ऊर्ध्वं प्रागुपनयनात् त्र्यहः । यत्तु मनुवचनम् । नृणामकृतचूडानामशुद्धिर्नैशिकी स्मृता । निर्वृत्तचूडकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यत इति तस्याप्ययमेव विषयः। यत्तूनद्विवर्षमधिकृत्य तेनैवोक्तम् । अरण्ये काष्ठवत्त्यक्त्वा क्षिपेयुस्त्र्यहमेव त्विति । यच्च वसिष्ठवचनम् । ऊनद्विवर्षे प्रेते गर्भपतने वा सपिण्डानां त्रिरात्रमिति तत्संवत्सरचूडाभिप्रायेण । यत्त्वङ्गिरोवचनम् । यद्यप्यकृतचूडो वै जातदन्तश्च संस्थितः । तथापि दाहयित्वैनमाशौचं त्र्यहमाचरेदिति तद्वर्षत्रयादूर्ध्वं कुलधर्मापेक्षया चौलोत्कर्षे वेदितव्यम् । विप्रे न्यूनत्रिवर्षे तु मृते शुद्धिस्तु नैशिकीति तेनैवाभिहितत्वात् । न चायमेकाहो दन्तजननाभाव इति शङ्कनीयम् । न हि न्यूनत्रिवर्षस्य दन्तानुत्पत्तिः संभवति । तथा सत्यपि दन्तजनने अकृतचूडस्यैकाहं वदता विष्णुवचनेन विरोधश्च दुष्परिहरः स्यात् । तस्मात्प्राच्येव व्याख्या ज्यायसी । यत्तु कश्यपवचनम् । बालानामदन्तजातानां त्रिरात्रेण शुद्धिरिति तन्मातापितृविषयम् । निरस्य तु पुमाञ्छुक्रमुपस्पर्शाद्विशुध्यति । बैजिकादभिसंबन्धादनुरुन्ध्यादघं त्र्यहमिति जन्यजनकसंबन्धोपाधिकतया त्रिरात्रस्मरणात् । ततश्चायमर्थः । प्राङ्नामकारणात्सद्यः शौचं तदूर्ध्वं दन्तजननादर्वागग्निसंस्कारक्रियायां एकाह इतरथा सद्यः शौचम् । जातदन्तस्य च प्रथमवार्षिकाच्चौलादर्वागेकाहः। प्रथमवर्षादूर्ध्वं त्रिवर्षपर्यन्तं कृतचूडस्य त्र्यहः । इतरस्य त्वेकाहः । वर्षत्रयादूर्ध्वमकृतचूडस्यापि त्र्यहम् । उपनयनादूर्ध्वं सर्वेषां ब्राह्मणादीनां दशरात्रादिकमिति ॥ २३ ॥

इदानीं स्त्रीषु च वयोवस्थाविशेषेणापवादमाह—

अहस्त्वदत्तकन्यासु बालेषु च विशोधनम् ।

अदत्ता अपरिणीता याः कन्यास्तासु कृतचूडासु वाग्दानात्प्रागहोरात्रं विशेषेण शुद्धिकारणम् । सपिण्डानां सापिण्ड्यं च कन्यानां त्रिपुरुषपर्यन्तमेव । अप्रत्तानां तु स्त्रीणां त्रिपुरुषी विज्ञायते इति वसिष्ठस्मरणात् । बालेषु चानुत्पन्नदन्तेषु अग्निसंस्कारे सत्येकाहो विशोधनम् । अकृतचूडायां तु कन्यायां सद्यः शौचम् । अकृतचूडायां तु कन्यायां सद्यः शौचं विधीयत इत्यापस्तम्बस्मरणात् । वाग्दानादूर्ध्वं तु संस्कारात्प्राक्पतिपक्षे पितृपक्षे च त्रिरात्रमेव । यथाह मनुः । स्त्रीणामसंस्कृतानां तु त्र्यहाच्छुध्यन्ति बान्धवाः । यथोक्तेनैव कल्पेन शुध्यन्ति तु सनाभय इति । बान्धवाः पतिपक्षास्त्रिरात्रेण शुध्यन्ति सनाभयस्तु पितृपक्षाः सपिण्डा यथोक्तेनैव कल्पेन निर्वृत्तचूडकानामित्यादिनोक्तेन त्रिरात्ररूपेण न पुनर्दशरात्ररूपेण । विवाहात्प्राक् तस्यायुक्तत्वात् । अत एव मरीचिः। वारिपूर्वं प्रदत्ता तु या नैव प्रतिपादिता । असंस्कृता तु सा ज्ञेया त्रिरात्रमुभयोः स्मृतमिति । उभयोः पतिपितृपक्षयोः । विवाहादूर्ध्वं तु विष्णुना विशेषो दर्शितः । संस्कृतासु स्त्रीषु नाशौचं पितृपक्षे तत्प्रसवमरणे चेत्पितृगृहे स्यातां तदैकरात्रं त्रिरात्रं वेति । तत्र प्रसवे एकाहः प्रयाणे त्रिरात्रमिति व्यवस्था । इदं तु वयोवस्थाशौचं सर्ववर्ण

साधारणम् । क्षत्रियस्य द्वादशाहानीति तद्वर्णविशेषोपादानेनाभिधानात् अत एव मनुना अनुपात्तवर्णविशेषाशौचविधेः साधारण्यप्रतिपादनार्थं चातुवर्ण्याधिकारे सत्यपि पुनश्चतुर्णामपि वर्णानां यथावदनुपूर्वश इत्युक्तम् । तथाङ्गिरसाप्युक्तम् । अविशेषेण वर्णानामर्वाक्संस्कारकर्मणः । त्रिरात्रात्तु भवेच्छुद्धिः कन्यास्वह्ना विधीयते इति व्याघ्रपादवचनं च तुल्यं वयसि सर्वेषामिति प्राक्प्रदर्शितम् । अतो यथा पिण्डयज्ञावृता देयमित्यादि पिण्डोदकदानविधिः सर्ववर्णसाधारणः । यथा वा समानोदकाशौचविधिः अन्तरा जन्ममरणे इति संनिपाताशौचविधिश्च यदूर्ध्वंगर्भस्रावे मासतुल्या निशा इति स्रावाशौचविधिः प्रोषिते कालशेषः स्यादशेषे त्र्यहमेवत्विति विदेशस्थाशौचविधिश्च यथा वा गुर्वाद्याशौचविधिः सर्ववर्णसाधारणः । तथा वयोवस्थानिमित्तमप्याशौचं सर्ववर्णसाधारणमेव भवितुमर्हति।अत एव।क्षत्रे षड्भिःकृते चौले वैश्ये नवभिरुच्यते। ऊर्ध्वं त्रिवर्षाच्छूद्रे तु द्वादशाहो विधीयते ।तथा ।यत्र त्रिरात्रं विप्राणामाशौचं संप्रदृश्यते। तत्र शूद्रे द्वादशाहः षण्णव क्षत्रवैश्ययोरित्यादीनि ऋष्यशृङ्गादिवचनानि विगीतत्वबुद्धया नाद्रियमाणैर्धारेश्वरविश्वरूपमेधातिथिप्रभृतिभिराचार्यैरयमेव साधारणः पक्षोऽङ्गीकृतः अविगीतानि चार्तानार्तक्षत्रियादिविषयतया व्याख्येयानि ॥

गुर्वादिष्वतिदेशमाह-

गुर्वन्तेवास्यनूचानमातुलश्रोत्रियेषु च ॥ २९ ॥

गुरुरुपाध्यायः अन्तेवासी शिष्यः अनूचानोऽङ्गानां प्रवक्ता मातुलग्रहणेनात्मबन्धवो मातृबन्धवः पितृबन्धवश्च योनिसंबन्धा उपलक्ष्यन्ते । ते च पत्नी दुहितर इत्यत्र दर्शिताः । श्रोत्रिय एकशाखाध्यायी । एकां शाखामधीते श्रोत्रिय इति बौधायनस्मरणात् । एषूपरतेष्वहोरात्रमाशौचम् । यस्तु मुख्यो गुरुः पिता तदुपरमे सपिण्डत्वाद्दशाहमेव। यस्तु पिता पुत्रानुत्पाद्य संस्कृत्य वेदानध्याप्य वेदार्थं ग्राहयित्वा वृत्तिं च विदधाति तस्य महागुरुत्वात्तदुपरमे द्वादशरात्रं वा महागुरुषु दानाध्ययने वर्जयेदित्याश्वलायनेनोक्तंद्रष्टव्यम् । आचार्योपरमे तु त्रिरात्रमेव ।यथाह मनुः ।(अ. ५ श्लो. ८०)त्रिरात्रमाहुराशौचमाचार्ये संस्थिते सति। तस्य पुत्रे च पत्न्यां च दिवारात्रमिति स्थितिरिति । यदा त्वाचार्यादेरन्त्येष्टिं करोति तदा दशरात्रमाशौचम् । गुरोः प्रेतस्य शिष्यस्तु पितृमेधं समारभेत् । प्रेताहारैः समं तत्र दशाहेन विशुध्यतीति तेनैवोक्तत्वात् । श्रोत्रियस्य तु समानग्रामीणस्य एतदाशौचम् । एकाहं सब्रह्मचारिणि समानग्रामीणे च श्रोत्रिये इत्याश्वलायनस्मरणात् । एकाचार्योपनीतः सब्रह्मचारी । एतच्चासंनिधाने द्रष्टव्यम् ।सन्निहिते तु शिष्यादौ त्रिरात्रादि । यथाह मनुः । श्रोत्रिये तूपसंपन्ने त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् । मातुले पक्षिणींरात्रिं शिष्यर्त्विग्बान्धवेषु चेति । उपसंपन्ने मैत्रीप्रातिवेश्यत्वादिना संबन्धे शीलयुक्ते वा । मातुलग्रहणं मातृष्वस्रादेरुपलक्षणार्थम् । बान्धवा इत्यात्मबन्धवो मातृबन्धवः पितृबन्धवश्चोच्यन्ते । तथा च बृहस्पतिः । त्र्यहं मातामहाचार्यश्रोत्रियेष्वशुचि-

भवेदिति। तथा प्रचेताः। मृते चर्त्विजि याज्ये च त्रिरात्रेण विशुध्यतीति ॥ तथा च वृद्धवसिष्ठः। संस्थिते पक्षिणीं रात्रिं दौहित्रे भगिनीसुते। संस्कृते तु त्रिरात्रं स्यादिति धर्मो व्यवस्थितः ॥ पित्रोरुपरमे स्त्रीणामूढानां तु कथं भवेत्। त्रिरात्रेणैव शुद्धिः स्यादित्याह भगवान्यमः ॥ श्वशुरयोर्भगिन्यां च मातुलान्यां च मातुले। पित्रोः स्वसरि तद्वच्च पक्षिणीं क्षपयेन्निशाम् ॥ तथा। मातुले श्वशुरे मित्रे गुरौ गुर्वङ्गनासु च। आशौचं पक्षिणीं रात्रिं मृता मातामही यदि ॥ तथा च गौतमः। पक्षिणीमसपिण्डे योनिसंबन्धे सहाध्यायिनि चेति। योनिसंबन्धा मातुलमातृष्वस्रीयपितृष्वस्रीयादयः। तथा जाबालिः। एकोदकानां तु त्र्यहो गोत्रजानामहः स्मृतम्। मातृबन्धौ गुरौ मित्रे मण्डलाधिपतौ तथेति ॥ विष्णुः। असपिण्डे स्ववेश्मनि मृत एकरात्रमिति। तथा वृद्धः। भगिन्यां संस्कृतायां तु भ्रातर्यपि च संस्कृते। मित्रे जामातरि प्रेते दौहित्रे भगिनीसुते ॥ शालके तत्सुते चैव सद्यः स्नानेन शुध्यति। ग्रामेश्वरे कुलपतौ श्रोत्रिये च तपस्विनि॥ शिष्ये पञ्चत्वमापन्ने शुचिर्नक्षत्रदर्शनात् ॥ ग्राममध्यगतो यावच्छवस्तिष्ठति कस्यचित्। ग्रामस्य तावदाशौचं निर्गते शुचितामियादित्यादीन्याशौचविशेषप्रतिपादकानि स्मृतिवचनान्यन्वेषणीयानि। ग्रन्थगौरवभयादत्र न लिख्यन्ते। एषु चैकविषयगुरुलघ्वाशौचप्रतिपादकतया परस्परविरुद्धेषु सन्निधिविदेशस्थापेक्षया व्यवस्थाऽनुसंधातव्या ॥ २४ ॥

अनौरसेषु पुत्रेषु भार्यास्वन्यगतासु च।
निवासराजनि प्रेते तदहः शुद्धिकारणम् ॥ २५ ॥

किंच। अहरित्यनुवर्तते। अनौरसाः क्षेत्रजदत्तकादयः तेषु जातेषूपरतेषु वाहोरात्रमाशौचम्। तथा स्वभार्यास्वन्यगतास्वन्यं प्रतिलोमव्यतिरिक्तं आश्रितासु अतीतासु अत्राहोरात्रमेव न पुनः सत्यपि सापिण्ड्ये दशरात्रम्। प्रतिलोमाश्रितासु चाशौचाभाव एव। पाखण्ड्यनाश्रिता इत्यनेन प्रतिषेधात्। एतच्च भार्यापुत्रशब्दयोः संबन्धिशब्दत्वात्। यत्प्रतियौगिकं भार्यात्वं पुत्रत्वं च तस्यैवेदमाशौचं सपिण्डानां त्वाशौचाभावः। अत एव प्रजापतिः। अन्याश्रितेषु दारेषु परपत्नीसुतेषु च गोत्रिणः स्नानशुद्धाः स्युस्त्रिरात्रेणैव तत्पितेति। स्वैरिण्याद्यास्तु यमाश्रितास्तस्य तु त्रिरात्रमेव। यथाह विष्णुः। अनौरसेषु पुत्रेषु जातेषु च मृतेषु च। परपूर्वासु भार्यासु प्रसूतासु मृतासु चेति त्रिरात्रमत्र प्रकृतम्। अनयोश्च त्रिरात्रैकरात्रयोः सन्निधिविदेशस्थापेक्षया व्यवस्था। यदा तु पितुस्त्रिरात्रं तदा सपिण्डानामेकरात्रम्। यथाह मरीचिः। सूतके मृतके चैव त्रिरात्रं परपूर्वयोः। एकाहस्तु सपिण्डानां त्रिरात्रं यत्र वै पितुरिति। किंच। निवसत्यस्मिन्निति निवासः स्वदेशउच्यते तस्य यो राजा स्वामी विषयाधिपतिः स यस्मिन्नहनि अतीतस्तदहर्मात्रं शुद्धिकारणम्। रात्रौ चेदतीतस्तदा रात्रिमात्रम्। अत एव मनुः। प्रेते राजनि सज्योतिर्यस्य स्याद्विषये स्थित इति। ज्योतिषा सह वर्तते इति सज्योतिराशौचम्। अह्नि चेद्यावत्सूर्यदर्शनं रात्रौ चेद्यावन्नक्षत्रदर्शनमित्यर्थः ॥ २५ ॥

अनुगमनाशौचमाह-

ब्राह्मणेनानुगन्तव्यो न शूद्रो न द्विजः क्वचित् ।
अनुगम्याम्भसि स्नात्वा स्पृष्ट्वाग्निं घृतभुक् शुचिः ॥ २६ ॥

ब्राह्मणेन असपिण्डेन द्विजो विप्रादिः शूद्रो वा प्रेतो नानुगन्तव्यः । यदि स्नेहादिनाऽनुगच्छति तदाऽम्भसि तडागादिस्थे स्नात्वाग्निं स्पृष्ट्वा घृतं प्राश्य शुचिर्भवेत् । अस्य च घृतप्राशनस्य भोजनकार्यविधाने प्रमाणाभावान्न भोजनप्रतिषेधः । इदं च समानोत्कृष्टजातिविषयम् । यथाह मनुः । अनुगम्येच्छया प्रेतं ज्ञातिमज्ञातिमेव च । स्नात्वा सचैलः स्पृष्ट्वाग्निं घृतं प्राश्य विशुध्यतीति ॥ ज्ञातयो मातृसपिण्डाः । इतरेषां तु विहितत्वान्न दोषः । निकृष्टजात्यनुगमने तु स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम् । तत्र शूद्रानुगमने प्रेतीभूतं तु यः शूद्रं ब्राह्मणो ज्ञानदुर्बलः । अनुगच्छेन्नीयमानं स त्रिरात्रेण शुध्यति ॥ त्रिरात्रे तु ततश्चीर्णे नदीं गत्वा समुद्रगाम् । प्राणायामशतं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुध्यतीति पराशरोक्तम् । क्षत्रियानुगमने त्वहोरात्रं मानुषास्थि स्निग्धं स्पृष्ट्वा त्रिरात्रमाशौचं अस्निग्धे त्वहोरात्रं शवानुगमने चैकमिति वसिष्ठोक्तम् । वैश्यानुगमने पुनः पक्षिणी तथा क्षत्रियस्यानन्तरं वैश्यानुगमने अहोरात्रमेकान्तरशूद्रानुगमने पक्षिणी । वैश्यस्य शूद्रानुगमने एकाह इत्यूहनीयम् ॥ तथा रोदनेऽपि पारस्करेणोक्तम् । मृतस्य बान्धवैः सार्धं कृत्वा तु परिदेवनम् । वर्जयेत्तदहोरात्रं दानं श्राद्धादिकर्म चेति ॥ तथाऽलङ्करणमपि न कार्यम् । कृच्छ्रपादोऽसपिण्डस्य प्रेतालङ्करणे कृते । अज्ञानादुपवासः स्यादशक्तौ स्नानमिष्यते । इति शङ्खेन प्रायश्चित्तस्याम्नातत्वात् ॥ २६ ॥

सपिण्डाशौचे क्वचिदपवादमाह-

महीपतीनां नाशौचं हतानां विद्युता तथा ।
गोब्राह्मणार्थे संग्रामे यस्य चेच्छति भूमिपः ॥ २७ ॥

यद्यपि महीशब्देन कृत्स्नं भूगोलकमभिधीयते तथाप्यत्र सकलायाः क्षितेरेकभर्तृकत्वानुपपत्तेः । महीपतीनामिति बहुवचनानुरोधाच्च तदेकदेशभूतानि मण्डलानि लक्ष्यन्ते । तत्पालनाधिकृतानां क्षत्रियादीनामभिषिक्तानां नाशौचं तैराशौचं न कार्यमित्यर्थः ॥ तथा विद्युद्धतानां गोब्राह्मणरक्षणार्थं विपन्नानां च संबन्धिनो ये सपिण्डास्तैरप्याशौचं न कार्यम् । यस्य च मन्त्रिपुरोहितादेर्भूमिपतयोऽनन्यसाध्यमन्त्राभिचारादिकर्मसिद्ध्यर्थमाशौचाभावमिच्छन्ति तैरपि न कार्यम् । अत्र च महीपतीनां यदसाधारणत्वेन विहितं प्रजापरिरक्षणं तद्येन दानमानसत्कारव्यवहारदर्शनादिना विना न संभवति तत्रैवाशौचाभावो न पुनः पञ्चमहायज्ञादिष्वपि । तथा च मनुः । राज्ञो माहात्मिके स्थाने सद्यः शौचं विधीयते । प्रजानां परिरक्षार्थमासनं चात्र कारणमिति । गौतमेनाप्युक्तम् । राज्ञां च कार्यविघातार्थमिति राजभृत्यादेरप्याशौचं न भवति । यथाह प्रचेताः । कारवः

शिल्पिनो वैद्या दासीदासास्तथैव च । राजानो राजभृत्याश्च सद्यःशौचाः प्रकीर्तिता इति। कारवः सूपकारादयः । शिल्पिनश्चित्रकारचैलनिर्णेजकादयः । अयं चाशौचाभावः किंविषय इत्यपेक्षायां कर्मनिमित्तैः शब्दैस्तत्तदसाधारणस्य कर्मणो बुद्धिस्थत्वात्तत्रैव द्रष्टव्यः। अत एव विष्णुः । न राज्ञां राजकर्मणि न व्रतिनां व्रते न सत्रिणां सत्रे न कारूणां कारुकर्मणीति प्रतिनियतविषयमेवाशौचाभावं दर्शयति । शातातपीयेऽप्युक्तम् । मूल्यकर्मकराः शूद्रा दासीदासास्तथैवच । स्नाने शरीरसंस्कारे गृहकर्मण्यदूषिता इति ॥ इयं च दासादिशुद्धिरपरिहरणीयतया प्राप्तस्पर्शविषयेत्यनुसंधेयं अत एव स्मृत्यन्तरम् । सद्यःस्पृश्यो गर्भदासो भक्तदायस्त्र्यहाच्छुचिः । तथा चिकित्सको यत्कुरुते तदन्येन न शक्यते ॥ तस्माच्चिकित्सकः स्पर्शे शुद्धो भवति नित्यश इति ॥ २७ ॥

ऋत्विजां दीक्षितानां च यज्ञियं कर्म कुर्वताम् ।
सत्रिव्रतिब्रह्मचारिदातृब्रह्मविदां तथा ॥ २८ ॥
दाने विवाहे यज्ञे च संग्रामे देशविप्लवे ।
आपद्यपि हि कष्टायां सद्यः शौचं विधीयते ॥ २९ ॥

किंच । ऋत्विजो वरणसम्भृताः कर्तृविशेषाः। दीक्षया संस्कृता दीक्षितास्तेषां यज्ञियं यज्ञे भवं कर्म कुर्वतां सद्यः शौचं विधीयत इति सर्वत्रानुषङ्गः । दीक्षितस्य वैतानौपासनाः कार्या इत्यनेन सिद्धेऽप्यधिकारे पुनर्वचनं याजमानेषु स्वयं कर्तृत्वविधानार्थं सद्यःस्नानाविध्यर्थं च।सत्रिग्रहणेन सन्ततानुष्ठानतुल्यतयान्नसत्रप्रवृत्ता लक्ष्यन्ते । मुख्यानां तु सत्रिणां दीक्षितग्रहणेनैव सिद्धेः । व्रतिशब्देन कृच्छ्रचान्द्रायणादिप्रवृत्ताः स्नातकव्रतप्रायश्चित्तप्रवृत्ताश्चोच्यन्ते । तथा ब्रह्मचर्यादिव्रतयोगिनः श्राद्धकर्तुर्भोक्तुश्च ग्रहणम् । तथा स्मृत्यन्तरम्।नित्यमन्नप्रदस्यापि कृच्छ्रचान्द्रायणादिषु। निवृत्ते कृच्छ्रहोमादौ ब्राह्मणादिषु भोजने ॥ गृहीतनियमस्यापि तस्मादन्नस्य कस्यचित्। निमन्त्रितेषु विप्रेषु प्रारब्धे श्राद्धकर्मणि ॥ निमन्त्रितस्य विप्रस्य स्वाध्यायाद्विरतस्य च। देहे पितृषु तिष्ठत्सु नाशौचं विद्यते क्वचित् ॥ प्रायश्चित्तप्रवृत्तानां दातृब्रह्मविदां तथेति॥सत्रिणां व्रतिनां सत्रे व्रते च शुद्धिर्न कर्ममात्रे संव्यवहारे वा। तथा च विष्णुः । न व्रतिनां व्रते न सत्रिणां सत्रे इति ॥ ब्रह्मचार्युपकुर्वाणको नैष्ठिकश्च । यस्तु नित्यं दातैव न प्रतिग्रहीता स वैखानसो दातृशब्देनोच्यते । ब्रह्मविद्यतिः एतेषां च त्रयाणामाश्रमिणां सर्वत्र शुद्धिः । विशेषप्रमाणाभावात्। दानेच पूर्वसंकल्पितद्रव्यस्य नाशौचम् । पूर्वसंकल्पितं द्रव्यं दीयमानं न दुष्यतीति क्रतुस्मरणात् । स्मृत्यन्तरे चात्र विशेष उक्तः । विवाहोत्सवयज्ञादिष्वन्तरा मृतसूतके । शेषमन्नं परैर्देयं दातॄन्भोक्तॄंश्च न स्पृशेदिति। यज्ञे वृषोत्सर्गादौ विवाहे च पूर्वसंभृतसंभारे । तथा च स्मृत्यन्तरे । यज्ञे सम्भृतसम्भारे विवाहे श्राद्धकर्मणीति सद्यःशौचमत्र प्रकृतम्। विवाहग्रहणं पूर्वप्रवृत्तचौलोपनयनादिसंस्कारकर्मोपलक्षणम् । यज्ञग्रहणं च पूर्वप्रवृत्तदेवप्रतिष्ठारामाद्युत्सवमात्रोपलक्षणम् ।

न देवप्रतिष्ठोत्सर्गविवाहेषु न देशविभ्रमे नापद्यपि च कष्टायामाशौचमिति विष्णुस्मरणात् । संग्रामे युद्धे । संग्रामे समुपोढ्ळे राजानं संनाहयेदित्याश्वलायनाद्युक्तसंनहनविधौ प्रास्थानिकशान्तिहोमादौ च सद्यः शुद्धिः । देशस्य विस्फोटादिभिरुपसर्गे राजभयाद्वा विप्लवे तदुपशमनार्थे शान्तिकर्मणि सद्यः शौचम् । विप्लवाभावेऽपि क्वचिद्देशविशेषेण पैठीनसिना शुद्धिरुक्ता । विवाहदुर्गयज्ञेषु यात्रायां तीर्थकर्मणि । न तत्र सूतकं तद्वत्कर्म यज्ञादि कारयेदिति । तथा कष्टायामप्यापदि व्याध्याद्यभिभवेन मुमूर्षावस्थायां दुरितशमनार्थे दाने तथा सङ्कुचितवृत्तेश्च क्षुत्परिश्रान्तमातापित्रादिबहुकुटुम्बस्य तद्धरणोपयोगिनि प्रतिग्रहे सद्यः शुद्धिः । इयं च शुद्धिर्यस्य सद्यः शौचं विनार्त्युपशमो न भवति अश्वस्तनिकस्य तद्विषया । यास्त्वेकाहपर्याप्तसंचितधनस्तस्यैकाहः यस्त्र्यहोपयोगिसंचयी तस्य त्र्यहः । यस्तु चतुरहार्थमापादितद्रव्यः कुम्भी धान्यस्तस्य चतुरहः । कुसूलधान्यकस्य दशाह इत्येवं यस्य यावत्कालमार्त्यभावस्तस्य तावत्कालमाशौचम् । आपदुपाधिकत्वात् अशौचसङ्कोचस्य । अत एव मनुना । कुसूलधान्यको वा स्यात्कुंभीधान्यक एव वा त्र्यहैहिको वापि भवेदश्वस्तनिक एववेत्यत्र प्रतिपादितचतुर्विधगृहस्थाभिप्रायेण । दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते । अर्वाक्संचयनादस्थ्नां त्र्यहमेकाहमेव वेति कल्पचतुष्टयं प्रतिपादितं समानोदकविषयाश्च सङ्कुचिताशौचकल्पाः पक्षिण्येकाहः सद्यःशौचरूपाः स्मृत्यन्तरे दृष्टाः वृत्तिसङ्कोचोपाधिकतया एव योज्याः । अयं चाशौचसङ्कोचो येनैव प्रतिग्रहादिना विनार्तिस्तद्विषयो न सर्वत्रेत्यवगन्तव्यम् ॥ ननु एकाहाद्ब्राह्मणः शुध्येद्योऽग्निवेदसमन्वितः । त्र्यहात्केवलवेदस्तु विहीनो दशभिर्दिनैरित्यादिस्मृत्यन्तरवचनपर्यालोचनयाध्ययनज्ञानानुष्ठानयोगिनामेकाहादिना शुद्धिरित्येवं कस्मान्नेष्यते ॥ उच्यते दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते इति सामान्यप्राप्तदशाहबाधपुरःसरमेव ह्येकाहाद्ब्राह्मणः शुध्येदिति विधायकं भवति । बाधकस्यचानुपपत्तिनिबन्धनत्वात् । यावत्यबाधितेऽनुपपत्तिप्रशमो न भवति तावद्बाधनीयम् । अतः कियदनेन बाध्यमित्यपेक्षायामपेक्षितविशेषसमर्पणक्षमस्याग्निवेदसमन्वित इति वाक्यविशेषस्य दर्शनादग्निवेदविषयेऽग्निहोत्रादिकर्मणि स्वाध्याये च व्यवतिष्ठते न पुनर्दानादावपि । एवं चाग्निवेदपदयोः कार्यान्वयित्वं भवति इतरथा येनाग्निवेदसाध्यं कर्म कृतं तस्यैकाहाच्छुद्धिरिति पुरुषविशेषोपलक्षणत्वमेव स्यात् । न चैतद्युक्तं एवं च सति प्रत्यूहेन्नाग्निषु क्रियाः वैतानौपासनाः कार्याः क्रियाश्च श्रुतिचोदिताः । तथा ब्राह्मणस्य स्वाध्यायादिनिवृत्त्यर्थं सद्यः शौचमित्येवमादिभिर्मन्वादिवचनैरेकवाक्यता भवति । ततः उभयत्र दशाहानि कुलस्यान्नं न भुज्यते इति दशाहपर्यन्तभोजनादिकं प्रतिषेधयद्भिर्यमादिवचनैरविरोधोऽपि सिध्यति अतः क्वचित्कर्मविशेषे इदमाशौचसंकोच विधानं न पुनःसर्वसंव्यवहारादिगोचरमित्यलमतिप्रपञ्चेन।

इदं च स्वाध्यायविषये सद्यः शौचविधानं बहुवेदस्य ब्रह्मोज्झनताकृतायामार्तौ षड्द्रव्यम् । इतरस्य तु दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायश्च निवर्तते इति प्रतिषेध एव ।

एवं ब्राह्मणादिमध्ये यस्य यावत्कालमाशौचमुक्तं स तस्यानन्तरं स्नात्वा शुध्येत् न तत्कालातिक्रममात्रात् । यथाह मनुः । विप्रः शुध्यत्यपः स्पृष्ट्वा क्षत्रियो वाहनायुधम् । वैश्यः प्रतोदं रश्मीन्वा यष्टिं शूद्रः कृतक्रिय इति । अयमर्थः । कृतक्रियः इति प्रत्येकमभिसंबध्यते । विप्रोऽनुभूताशौचकालः कृतक्रियः कृतस्नानो हस्तेनापः स्पृष्ट्वा शुध्यति । स्पृष्ट्वेति स्पर्शनक्रियैवोच्यते न स्नानमाचमनं वा । वाहनादिषु तस्यैवानुषङ्गात् । अथवा कृतक्रियो यावदाशौचं कृतोदकादिक्रियः तदनन्तरं विप्रादिरुदकादि स्पृष्ट्वा शुध्येदिति इत्याशौचकालानन्तरं भाविस्नानप्रतिनिधित्वेनोच्यत इति । क्षत्रियादिर्वाहनादिकं स्पृष्ट्वा शुध्येदिति ॥ २८ ॥ २९ ॥

कुलव्यापिनीं शुद्धिमभिधायेदानीं प्रसंगात्प्रतिपुरुषव्यापिनीं शुद्धिमाह—

उदक्याशुचिभिः स्नायात्संस्पृष्टस्तैरुपस्पृशेत् ।
अब्लिङ्गानि जपेच्चैव गायत्रीं मनसा सकृत् ॥३० ॥

उदक्या रजस्वला अशुचयः शवचाण्डालपतितसूतिकाद्याः शावाशौचिनश्च एतैः संस्पृष्टः स्नायात् । तैः पुनरुदक्याशुचिसंस्पृष्टादिति संस्पृष्ट उपस्पृशेत् आचामेत् ।आचम्याब्लिङ्गानि आपोहिष्ठेत्येवमादीनि त्रीणि मन्त्रवाक्यानि जपेत् । त्रिष्वेव बहुवचनस्य चरितार्थत्वात् । तथा गायत्रीं च सकृन्मनसा जपेत्।ननु उदक्या संस्पृष्टः स्नायादित्येकवचननिर्दिष्टस्य कथं तैरिति बहुवचने परामर्शः । सत्यमेवम् । किंत्वत्र उदक्यादिसंस्पृष्टव्यतिरिक्तस्नानार्हमात्रस्पर्शेऽप्याचमनविधानार्थं तैरिति बहुवचननिर्देश इत्यविरोधः । ते च स्नानार्हाः स्मृत्यन्तरेऽवगन्तव्याः । यथाह पाराशरः ।दुःस्वप्ने मैथुने वान्ते विरिक्ते क्षुरकर्मणि । चितियूपश्मशानस्था स्पर्शने स्नानमाचरेदिति । तथा च मनुः । वान्तो विरिक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत् । आचामेदेव भुक्त्वान्नं स्नानं मैथुनिनः स्मृतमिति। मैथुनिनः स्नानमृतुकालविषयम् । अनृतौ तु यदा गच्छेच्छौचं मूत्रपुरीषवदिति बृहस्पतिस्मरणात् ॥ अनृतावपि कालविशेषेण स्मृत्यन्तरे स्नानमुक्तम् । अष्टम्यां च चतुर्दश्यां दिवा पर्वणि मैथुनम् ।कृत्वा सचैलं स्नात्वा च वारुणीभिश्च मार्जयेदिति। तथा च यमः। अजीर्णेऽभ्युदिते वान्ते तथाप्यस्तमिते रवौ।दुःस्वप्ने दुर्जनस्पर्शे स्नानमात्रं विधीयते इति । तथा बृहस्पतिः । मैथुने कटधूमे च सद्यः स्नानं विधीयते इत्येतदसचैलस्पर्शविषयम् । सचैले तु चित्यादिस्पर्शे सचैलमेव स्नानम् । यथाह च्यवनः । श्वानं श्वपाकं प्रेतधूमं देवद्रव्योपजीविनम् । ग्रामयाजिनं सोमविक्रयिणं यूपचितिं चितिकाष्ठं मद्यं मद्यभाण्डं सस्नेहं मानुषास्थि शवस्पृष्टं रजस्वलां महापातकिनं शवं स्पृष्ट्वा सचैलमम्भोऽवगाह्योत्तीर्याग्निमुपस्पृश्य गायत्रीमष्टवारं जपेत् । घृतं प्राश्य पुनः स्नात्वा त्रिराचामेदिति । एतच्च बुद्धिपूर्वविषयम् । अन्यत्र स्नानमात्रम् । शवस्पृष्टं दिवाकीर्तिं चितिं यूपं रजस्वलाम् । स्पृष्ट्वा त्वकामतो विप्रः स्नानं कृत्वा विशुध्यतीति बृहस्पतिस्मरणात् । एवमन्यत्रापि

वक्ष्यमाणेषु विषयसमीकरणमूहनीयम् ॥तथाच कश्यपः । उदयास्तमययोः स्कन्दयित्वा अक्षिस्पन्दने कर्णाक्रोशने चित्यारोहणे यूपसंस्पर्शने च सचैलं स्नानं पुनर्मामि इति जपेत्। महाव्याहृतिभिः सताज्याहुतीर्जुहुयादिति । तथा स्मृत्यन्तरे ।स्पृष्ट्वा देवलकं चैव सवासा जलमाविशेत् । देवार्चनपरो विप्रो वित्तार्थी वत्सरत्रयम् । असौ देवलको नाम हव्यकव्येषु गर्हितः॥तथा ब्रह्माण्डपुराणे ।शैवान्पाशुपतान् स्पृष्ट्वा लोकायतिकनास्तिकान्।विकर्मस्थान्द्विजाञ्शूद्रान्सवासा जलमाविशेदिति ॥ तथा । अस्वर्ग्या ह्याहुतिः सा स्याच्छूद्रसंपर्कदूषितेति लिंगाच्च शूद्रस्पर्शने निषेधः ॥ तथाऽङ्गिराः । यस्तु च्छायां श्वपाकस्य ब्राह्मणो ह्यधिरोहति । तत्र स्नानं प्रकुर्वीत घृतं प्राश्य विशुध्यतीति ॥ तथा व्याघ्रपादः । चाण्डालं पतितं चैव दूरतः परिवर्जयेत् । गोवालव्यजनादर्वाक्सवासा जलमाविशेदिति। एतदतिसंकटस्थलविषयम् । अन्यत्र तु बृहस्पतिनोक्तम् । युगं च द्वियुगं चैव त्रियुगं च च चतुर्युगम् । चाण्डालसूतिकोदक्यापतितानामधः क्रमादिति ॥ तथा पैठीनसिः । काकोलूकस्पर्शने सचैलं स्नानमनुदकमूत्रपुरीषकरणे सचैलं स्नानं महाव्याहृतिहोमश्च । अनुदकमूत्रपुरीषकरणे इत्येतच्चिरकालमूत्रपुरीषाशौचाकरणपरम् । तथाङ्गिराः । भासवायसमार्जारखरोष्ट्रं च श्वशूकरान् । अमेध्यानि च संस्पृश्य सचैलो जलमाविशेदितिमार्जारस्पर्शनिमित्तं स्नानमुच्छिष्टसमयेऽनुष्ठानसमये च वेदितव्यम्।समाचारात् ।अन्यदा तु मार्जारश्चैव दर्वी च मारुतश्च सदा शुचिरिति स्नानाभावः।श्वस्पर्शे तु स्नानं नाभेरूर्ध्वं वेदितव्यम् । अधस्तात्तु क्षालनमेव । नाभेरूर्ध्वं करौ मुक्त्वा शुना यद्युपहन्यते । तत्र स्नानमधस्ताच्चेत्प्रक्षाल्याचम्य शुध्यतीति तेनैवोक्तत्वात् ॥ तथा पक्षिस्पर्शे विशेषो जातूकर्ण्येनोक्तः । ऊर्ध्वं नाभेः करौ मुक्त्वा यदङ्गं संस्पृशेत्खगः।स्नानं तत्र प्रकुर्वीत शेषं प्रक्षाल्य शुध्यतीति ॥ अमेध्यस्पर्शेऽपि विष्णुना विशेषो दर्शितः । नाभेरधस्तात्प्रबाहुषु च कायिकैर्मलैः सुराभिर्मद्यैर्वोपहतो मृत्तोयैस्तदङ्गं प्रक्षाल्याचान्तः शुध्येत ॥ अन्यत्रापहतो मृत्तोयैस्तदङ्गं प्रक्षाल्य स्नायात्।तैरिन्द्रियेषूपहतस्तूपोष्य स्नात्वा पञ्चगव्येन दशनच्छदोपहतश्चेति । एतच्च परकीयामेध्यस्पर्शविषयम् ।आत्मीयमलस्पर्शे तु ऊर्ध्वमपि नाभेः क्षालनमेव । यथाह देवलः । मानुषास्थि वसां विष्ठामार्तवं मूत्ररेतसी । मज्जानं शोणितं वापि परस्य यदि संस्पृशेत् ॥ स्नात्वा प्रमृज्य लेपादीनाचम्य स शुचिर्भवेत् । तान्येव स्वानि संस्पृश्यन् पूतः स्यात्परिमार्जनादिति ॥ शङ्खः । रथ्याकर्दमतोयेन ष्ठीवनाद्येन वा तथा । नाभेरूर्ध्वं नरः स्पृष्टः सद्यः स्नानेन शुध्यतीति ॥ यमेनाप्यत्र विशेष उक्तः । सकर्दमं तु वर्षासु प्रविश्य ग्रामसङ्करम् । जङ्घयोर्मृत्तिकास्तिस्रः पादयोर्द्विगुणास्ततः इति । ग्रामसङ्करं ग्रामसलिलप्रवाहप्रवेशं सकर्दमं प्रविश्येत्यर्थः॥मारुतशोषिते तु कर्दमादौ न दोषः। रथ्याकर्दमतोयानि पृष्टान्यन्त्यश्ववायसैः ।मारुतेनैव शुध्यन्ति पक्वेष्टकचितानि चेति प्रागुक्तत्वात् ॥ अस्थिनि मनुना विशेष उक्तः । नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति । आचम्यैव तु निःस्नेहं गां स्पृष्ट्वा वीक्ष्य वा रविमिति । इदं द्वैजातास्थिविषयम् ।

अन्यत्र वसिष्ठोक्तम् । मानुषास्थिस्निग्धे स्पृष्ट्वा त्रिरात्रमाशौचमस्निग्धे त्वहोरात्रम् । अमानुषे तु विष्णूक्तम्।भक्ष्यवर्ज्यं पञ्चनखशवं तदस्थि च सस्नेहं स्पृष्ट्वा स्नातः पूर्ववस्त्रं प्रक्षालितं बिभृयादिति ॥ एवमन्येऽपि स्नानार्हाः स्मृत्यन्तरतोऽवबोद्धव्याः ॥ एवं स्नानार्हाणां बहुत्वात्तदभिप्रायं तैरिति बहुवचनमविरुद्धम् । उदक्याशुचिभिः स्नायादित्येतच्चाण्डालाद्यचेतनव्यवधानस्पर्शे वेदितव्यम् । चेतनव्यवधाने तु मानवम् । (अ. ५ श्लो. ८५) दिवाकीर्तिमुदक्यां च पतितं सूतिकां तथा । शवं तत्स्पृष्टिनं चैव स्पृष्ट्वा स्नानेन शुध्यतीति ॥ तृतीयस्य त्वाचमनमेव । तमेव तु स्पृशेद्यस्तु स्नानं तस्य विधीयते । ऊर्ध्वमाचमनं प्रोक्तं द्रव्याणां प्रोक्षणं तथेति संवर्तस्मरणात् । एतच्चाबुद्धिपूर्वकविषयम् । मतिपूर्वे तु तृतीयस्यापि स्नानमेव यथाह गौतमः । पतितचण्डालसूतिकोदक्याशवस्पृष्टितत्स्पृष्ट्युपस्पर्शने सचैलमुदकोपस्पर्शनाच्छुध्येदिति। चतुर्थस्यत्वाचमनम्। उपस्पृश्याशुचिस्पृष्टं तृतीयं वापि मानवः । हस्तौ पादौ च तोयेन प्रक्षाल्याचम्य शुध्यतीति देवलस्मरणात् । अशुचिना पुनरुदक्यादिस्पर्शे देवलेन विशेष उक्तः । श्वपाकं पतितं व्यङ्गमुन्मत्तं शवहारकम् । सूतिकां साविकां नारीं रजसा च परिप्लुताम् ॥ श्वकुक्कुटवराहांश्च ग्राम्यान्संस्पृश्य मानवः । सचैलः सशिराः स्नात्वा तदानीमेव शुध्यति ॥ अशुद्धास्स्वयमप्येतानशुद्धस्तु यदि स्पृशेत् । विशुध्यत्युपवासेन तथा कृच्छ्रेण वा पुनरिति । साविका प्रसवस्य कारयित्री । कृच्छ्रः श्वपाकादिविषयः । श्वादिषु तूपवास इति व्यवस्था॥ ३० ॥

अधुना कालशुद्धौ दृष्टान्तत्वेन द्रव्यशुद्धिप्रकरणोक्तांस्तथैवात्र प्रकरणे वक्ष्यमाणांश्च शुद्धिहेतूननुक्रामति—

कालोऽग्निःकर्ममृद्वायुर्मनो ज्ञानं तपो जलम् ।
पश्चात्तापो निराहारः सर्वेऽमी शुद्धिहेतवः ॥ ३१ ॥

यथाग्न्यादयोऽमी सर्वे स्वविषये शुद्धिहेतवस्तथाकालोऽपि दशरात्रादिकः शास्त्रगम्यत्वाच्छुद्धिहेतुत्वस्य । अग्निस्तावच्छुद्धिहेतुर्यथाभ्यधायि पुनः पाकान्महीमयमिति । कर्म च शुद्धिनिमित्तं यथा वक्ष्यति अश्वमेधावभृथस्नानादिति। तथामृदपि शुद्धिकारणं यथा कथितम् । सलिलं भस्म मृद्वापि प्रक्षेप्तव्यं विशुद्धय इति। वायुरपि शुद्धिहेतुः यथोदीरितं मारुतेनैवशुध्यन्तीति । मनोऽपि वाचः शुद्धिसाधनं यथाम्नायि मनसा वा इषिता वाग्वदतीत्यादि ज्ञानं चाध्यात्मिकं बुद्धिशुद्धौ निदानं यथाभिधास्यति क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानादिति । तपश्च कृच्छ्रादि यथा वदिष्यति प्राजापत्यं चरेत्कृच्छ्रं समो वा गुरुतल्पग इत्यादि । तथा जलमपि शरीरादेः यथा जल्पिष्यति वर्ष्मणो जलमिति । पश्चात्तापो विशुद्धिजनकः यथा गादितं ख्यापनेनानुतापेनेति । निराहारोऽपि शुद्ध्युपादानं यथा व्याहरिष्यति त्रिरात्रोपोषितो जप्त्वेत्यादिः ॥ ३१ ॥

अकार्यकारिणां दानं वेगो नद्याश्च शुद्धिकृत् ।
शोध्यस्य मृच्च तोयं च संन्यासो वै द्विजन्मनाम् ॥ ३२ ॥

तपो वेदविदां क्षान्तिर्विदुषां वर्ष्मणो जलम् ।
जपः प्रच्छन्नपापानां मनसः सत्यमुच्यते ॥ ३३ ॥
भूतात्मनस्तपोविद्ये बुद्धेर्ज्ञानं विशोधनम् ।
क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता ॥ ३४ ॥

किंच । अकार्यकारिणां निषिद्धसेविनां दानमेव मुख्यं शुद्धिकारणं यथा व्याख्यास्यति पात्रे धनं वा पर्याप्तं दत्वेति । नद्याः निदाघादौ अल्पतोयतया अमेध्योपहततीरायाः कूलङ्कषवर्षाम्बुप्रवाहः वेगः शुद्धिकृत् । शोधनीयस्य द्रव्यस्य मृच्च तोयं च शुद्धिकृद्यथेह भणितम् । अमेध्याक्तस्य मृत्तोयैः शुद्धिर्गन्धापकर्षणादिति । संन्यासः प्रव्रज्या द्विजन्मनां मानसोपचारे शुद्धिकृत् । तपो वेदाभ्यासो वेदविदां शुद्धिकारणम् । कृच्छ्रादि तु सर्वसाधारणं न वेदविदामेव। क्षान्तिरुपशमो विदुषां वेदार्थविदाम् । वर्ष्मणः शरीरस्य जलम् । प्रच्छन्नपापानामविख्यातदोषाणां अघमर्षणादिसूक्तजपः शुद्धिकारणम् । शुद्धिसाधनम् ।मनःसदसत्संकल्पात्मकं तस्यासत्संकल्पत्वादशुद्धस्य सत्यं साधुसंकल्पः शोधकम् ।भूतशब्देन तद्विकारभूतो देहेन्द्रियसबन्धो लक्ष्यते ।तत्र स्थूलोऽहंकृशोऽहं काणोऽहं बधिरोहमिति एवं तदभिमानित्वेन योऽयमात्मा वर्तते स भूतात्मा तस्य तपोविद्ये शुद्धिनिमित्ते ।तपःशब्दे नानेकजन्मस्वेकस्मिन्नपि वा जन्मनि जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यवस्थास्वात्मनो योऽयमन्वयः शरीरादेश्च व्यतिरेकः सोऽभिधीयते ।यथा तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्वेति पञ्चकोशव्यतिरेकप्रतिपादनपरे वाक्ये विद्याशब्देन चौपनिषदमस्थूलमनण्वह्रस्वमसंगोह्ययमात्मेत्यादि त्वंपदार्थनिरूपणविषयवाक्यमन्यज्ज्ञानमुच्यते एताभ्यामस्य शुद्धिः । शरीरादिव्यतिरेकबुद्धेः संशयविपर्ययरूपत्वेनाशुद्धायाः प्रमाणरूपज्ञानं विशोधनं क्षेत्रस्य तपोविद्याविशुद्धस्य त्वंपदार्थभूतस्य तत्त्वमसीत्यादिवाक्यजन्यात्साकाररूपादीश्वरज्ञानात् परमात्मशुद्धिर्मुक्तिलक्षणा यथा ताः शुद्धयः परमपुरुषार्थास्तद्व्युक्ततराकालशुद्धिरपीत्येवं प्रशंसार्थभूतात्मापि विशुद्ध्यभिधानम् ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

इत्याशौचप्रकरणम् ॥

अथापद्धर्मप्रकरणम् २.

आपद्यपि च कष्टायां सद्यः शौचं विधीयत इत्यापदि मुख्याशौचकल्पानामनुष्ठानासंभवेन सद्यःशौचाद्यनुकल्पमुक्त्वेदानीं तत्प्रसंगादापदि प्रतिग्रहोऽधिको विप्रे याजनाध्यापने तथेत्याद्युक्तयाजनादिमुख्यवृत्त्यसंभवेन वृत्त्यन्तरमाह-

क्षात्रेण कर्मणा जीवेद्विशां वाप्यापदि द्विजः
निस्तीर्यतामथात्मानं पावयित्वा न्यसेत्पथि ॥ ३५ ॥

द्विजो विप्रो बहुकुटुम्बतया स्ववृत्त्या जीवितुमसमर्थः क्षत्रसंबन्धिना कर्मणा शस्त्रग्रहणादिनापदि जीवेत। तेनापि जीवितुमशक्नुवन् वैश्यसबन्धिना कर्मणा वाणिज्यादिना जीवेत् न शूद्रवृत्त्या। तथा च मनुः। उभाभ्यामप्यजीवंस्तु कथं स्यादिति चेद्भवेत्। कृषिगोरक्षमास्थाय जीवेद्वैश्यस्य जीविकामिति। तथा आपद्यपि न हीनवर्णेन ब्राह्मीवृत्तिराश्रयणीया किंतु ब्राह्मणेन क्षात्री क्षत्रियेण वैश्यसंबन्धिनी वैश्येन च शौद्रीत्येवं स्वानन्तरहीनवृत्तिरेव। अजीवन्तः स्वधर्मेणानन्तरां पापीयसीं वृत्तिमातिष्ठेरन्। न तु कदाचिज्ज्यायसीमिति वसिष्ठस्मरणात्। ज्यायसी च ब्राह्मी वृत्तिः। तथा च स्मृत्यन्तरम्। उत्कृष्टं वापकृष्टं वा तयोः कर्म न विद्यते। मध्यमे कर्मणी हित्वा सर्वसाधारणे हिते इति। शूद्रस्य उत्कृष्टं ब्राह्मं कर्म न विद्यते। तथा ब्राह्मणस्यापकृष्टं शौद्रं कर्म मध्यमे क्षत्रवैश्यकर्मणी पुनरापद्गतसर्ववर्णसाधारणे हिते इति। शूद्रश्चापद्गतो वैश्यवृत्त्या शिल्पैर्वा जीवेत्। शूद्रस्य द्विजशुश्रूषा तया जीवन्वणिग्भवेत्। शिल्पैर्वा विविधैर्जीवेत् द्विजातिहितमाचरन्निति प्रागुक्तत्वात्॥ मनुना चात्र विशेषो दर्शितः। यैः कर्मभिः प्रचरितैः शुश्रूष्यन्ते द्विजातयः। तानि कारुककर्माणि शिल्पानि विविधानि चेति। अनेनैव न्यायेनानुलोमोत्पन्नानामपि स्वानन्तरावृत्तिरूहनीया। एवं स्वानन्तरहीनवर्णवृत्त्या आपदं निस्तीर्य प्रायश्चित्ताचरणेनात्मानं पावयित्वापथि न्यसेत्। स्ववृत्तावात्मानं स्थापयेदित्यर्थः। यद्वायमर्थः। गर्हितवृत्त्यार्जितधनं पथि न्यसेदुत्सृजेदिति। तथा च मनुः। जपहोमैरपैत्येनो याजनाध्यापनैः कृतम्। प्रतिग्रहनिमित्तं तु त्यागेन तपसैव त्विति॥ ३५॥

वैश्यवृत्त्या जीवतो ब्राह्मणस्य यदपणनीयं तदाह—

फलोपलक्षौमसोममनुष्यापूपवीरुधः।
तिलौदनरसक्षारान्दधि क्षीरं घृतं जलम्॥३६॥
शस्त्रासवमधूच्छिष्टं मधु लाक्षा च बर्हिषः।
मृच्चर्मपुष्पकुतुपकेशतक्रविषाक्षितीः॥ ३७॥
कौशेयनीललवणमांसैकशफसीसकान्।
शाकार्द्रौषधिपिण्याकपशुगन्धांस्तथैव च॥ ३८॥

नो विक्रीणीतेति प्रत्येकमभिसंबध्यते। फलानि कदलीफलादीनि बदरेङ्गुदव्यतिरिक्तानि। यथाह नारदः स्वयंशीर्णानि पर्णानि फलानां बदरेङ्गुदे। रज्जुः कार्पासिकं सूत्रं तच्चेदविकृतं भवेदिति। उपलं माणिक्याद्यश्ममात्रं क्षौममतसीसूत्रमयं वस्त्रं क्षौमग्रहणं तान्तवादेरुपलक्षणम्। यथाह मनुः। सर्वं च तान्तवं रक्तं शाणक्षौमाविकानि च। अपि चेत्स्युररक्तानि फलमूले तथौषधीरिति। सोमो लताविशेषः। मनुष्यपदेनाविशेषात् स्त्री पुंनपुंसकानां ग्रहणम्। अपूपमण्डकादिभक्ष्यमात्रम्। वीरुधो वेत्रामृतादि-

लताः । तिलाः प्रसिद्धाः । ओदनग्रहणं भोज्यमात्रोपलक्षणं रसा गुडेक्षुरसशर्करादयः । तथा च मनुः । क्षीरं क्षौद्रं दधि घृतं तैलं मधु गुडं कुशानिति । क्षारा यवक्षारादयः दधिक्षीरयोर्ग्रहणं । मस्तुपिण्डकिलाटकूर्चिकादीनां तद्विकाराणामुपलक्षणम् । क्षीरं सविकारमितिगौतमस्मरणात् । घृतग्रहणंतैलादिस्नेहमात्रोपलक्षणम् । जलं प्रसिद्धं शस्त्रं खड्गादि ।आसवग्रहणं मद्यमात्रोपलक्षणम् । मधूच्छिष्टं सिक्थकं मधु क्षौद्रं लाक्षा जतु बर्हिषः कुशाः मृत् प्रसिद्धा चर्माजिनं पुष्पं प्रसिद्धं अजलोमकृतः कम्बलः कुतुपः केशाश्चमर्यादिसम्बद्धाः तक्रमुदश्वित् ।विषं शृङ्ग्यादि क्षितिर्भूमिः नित्यं भूमिव्रीहियवाजाव्यश्वर्षभधेन्वनडुहश्चैक इति सुमन्तुस्मरणात् कौशेयं कोशप्रभवंवसनम् । नीलं नीलीरसम् लवणग्रहणेनैव बिडसौवर्चलसैन्धवसामुद्रसोमककृत्रिमाण्यविशेषेण गृह्यन्ते मांसं प्रसिद्धं एकशफा हयादयः सीसग्रहणं लोहमात्रोपलक्षणं शाकं सर्वमविशेषाद् ओषधयः फलपाकान्ताः आर्द्रौषधय इति विशेषोपादानात् शुष्केषु न दोषः । पिण्याकः प्रसिद्धः पशव आरण्याः । आरण्याश्च पशून्सर्वान्दंष्ट्रिणश्च वयांसि चेति मनुस्मरणात् ॥ गन्धाश्चन्दनागुरुप्रभृतयः सर्वानेतान्वैश्यवृत्त्या जीवन्ब्राह्मणः कदाचिदपि न विक्रीणीत। क्षत्रियादेस्तु न दोषः अत एव नारदेन वैश्यवृत्तावविक्रेयं ब्राह्मणस्य पयो दधीति ब्राह्मणग्रहणं कृतम् ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

प्रतिप्रसवमाह-

वैश्यवृत्त्यापि जीवन्नो विक्रीणीत कदाचन ।
धर्मार्थं विक्रयं नेयास्तिला धान्येन तत्समाः ॥ ३९ ॥

यद्यावश्यकाः पाकयज्ञादिधर्माः स्वसाधनव्रीह्यादिधान्याभावेन न निष्पद्यन्ते तर्हि धान्येन तिला विक्रयं नेयाः । तत्समाः द्रोणपरिमिता द्रोणपरिमितेनेत्येवं तेन धान्येन समाः । तथा च मनुः । काममुत्पाद्य कृष्यां तु स्वयमेव कृषीवलः । विक्रीणीत तिलान् शुद्धान्धर्मार्थमचिरस्थितानिति । धर्मग्रहणमावश्यकभेषजाद्युपलक्षणम् । अत एव नारदः । अशक्तौ भेषजस्यार्थे यज्ञहेतोस्तथैव च । यद्यवश्यं तु विक्रेयास्तिला धान्येन तत्समा इति यद्यन्यथा विक्रीणीते तर्हि दोषः । भोजनाभ्यञ्जनाद्दानाद्यदन्यत्कुरुते तिलैः । कृमिर्भूत्वा श्वविष्ठायां पितृभिः सह मज्जतीति मनुस्मरणात् सजातीयैः पुनर्विनिमयो भवत्येव । मनुः रसारसैर्निमातव्या न त्वेव लवणं रसैः । कृतान्नं च कृतान्नेन तिला धान्येन तत्समा इति । कृतान्नं सिद्धान्नं तच्च कृतान्नेन परिवर्तनीयमिति यावत् । कृतान्नं चाकृतान्नेनेति पाठे सिद्धमन्नमकृतान्नेन तण्डुलादिना परिवर्तनीयमिति यावत् ॥ ३९ ॥

पूर्वोक्तनिसिद्धातिक्रमे दोषमाह-

लाक्षालवणमांसानि पतनीयानि विक्रये ।
पयो दधि मद्यं च हीनवर्णकराणि तु ॥ ४० ॥

लाक्षालवणमांसानि विक्रीयमाणानि सद्यः पतनीयानि द्विजातिकर्महानिकराणि । पयःप्रभृतीनि तु हीनवर्णकराणि शूद्रतुल्यत्वापादकानि । एतद्व्यतिरिक्तापण्यविक्रये वैश्यतुल्यता । यथाह मनुः । सद्यः पतति मांसेन लाक्षया लवणेन च । त्र्यहेण शूद्रो भवति ब्राह्मणः क्षीरविक्रयात् ॥ इतरेषामपण्यानां विक्रयादिह कामतः । ब्राह्मणः सप्तरात्रेण वैश्यभावं निगच्छति ॥ ४० ॥

आपद्गतः संप्रगृह्णन्भुञ्जानो वाग्यतस्ततः ।
न लिप्यैतैनसा विप्रो ज्वलनार्कसमो हि सः ॥ ४१ ॥

किंच । यस्त्वधनः अवसन्नकुटुम्बतया आपद्गतोऽपि क्षत्रवृत्तिं वैश्यवृत्तिं वा न प्रविविक्षति स यतस्ततो हीनतरस्ततो हीनतरहीनतमेभ्यः प्रतिगृह्णंस्तदन्नं भुञ्जानोऽपि वा नैवेनसा पापेन लिप्यते । यतस्तस्यामापदवस्थायामसत्प्रतिग्रहादावधिकारित्वेन ज्वलनार्कसमः ज्वलनोऽर्कश्च हीनसंस्कारेऽपि न दुष्यति तथायमापद्गतोऽपि न दुष्यतीत्येतावता तत्साम्यं एवं च वदता आपद्गतस्य परधर्माश्रयणाद्विगुणमपि स्वधर्मानुष्ठानमेव मुख्यमिति दर्शितं भवति । तथा च मनुः । वरं स्वधर्मो विगुणो न पारक्यः स्वनुष्ठितः । परधर्माश्रयाद्विप्रः सद्यः पतति जातित इति ॥ ४१ ॥

कृषिः शिल्पं भृतिर्विद्या कुसीदं शकटं गिरिः ।
सेवानूपं नृपो भैक्ष्यमापत्तौ जीवनानि तु ॥ ४२ ॥

किंच । आपत्तौ जीवनानीति विशेषणात् कृष्यादीनां मध्ये अनापदवस्थायां यस्य या वृत्तिः प्रतिषिद्धा तस्य सा वृत्तिरनेनाभ्यनुज्ञायते । यथापदि वैश्यवृत्तिः स्वयंकृता कृषिर्विप्रक्षत्रिययोरभ्यनुज्ञायते । एवं शिल्पादीन्यस्याभ्यनुज्ञायन्ते । शिल्पं सूपकरणादि । भृतिः प्रेष्यत्वम् । विद्या भृतकाध्यापकत्वाद्या । कुसीदं वृद्ध्यर्थं द्रव्यप्रयोगः । तत्स्वयंकृतमभ्यनुज्ञायते । शकटं भाटकेन धान्यादिवहनद्वारेण जीवनहेतुः । गिरिस्तद्गततृणेन्धनद्वारेण जीवनम् । सेवा परचित्तानुवर्तनम् । अनूपं प्रचुरतृणवृक्षजलप्रायः प्रदेशः । तथा नृपयाचनं भैक्ष्यं स्नातकस्यापि एतान्यापत्तौ जीवनानि । तथा च मनुः । विद्या शिल्पं भृतिः सेवा गोरक्षा विपणिः कृषिः । गिरिर्भैक्ष्यं कुसीदं च दश जीवनहेतवः ॥ ४२ ॥

यदा कृष्यादीनामपि जीवनहेतूनामसंभवस्तदा कथं-
जीवनमित्यत आह-

बुभुक्षितस्त्र्यहं स्थित्वा धान्यमब्राह्मणाद्धरेत् ।
प्रतिगृह्य तदाख्येयमभियुक्तेन धर्मतः ॥ ४३ ॥

धान्याभावेन त्रिरात्रं बुभुक्षितोऽनश्नन् स्थित्वा अब्राह्मणाच्छूद्रात्तदभावे वैश्यात् तदभावे क्षत्रियाद्वा हीनकर्मण एकाहपर्याप्तं धान्यमाहरेत् । यथाह मनुः । तथैव सप्तमे भक्ते भक्तानि षडनश्नता । अश्वस्तनविधानेन हर्तव्यं हीनकर्मण इति । तथा प्रतिग्रहोत्तरकालं

च यदपहृतं तद्धर्मतो यथावृत्तमाख्येयम्। यदि नाष्टिकेन स्वामिना त्वयेदं किं ममापहृतमित्यभियुज्यते। यथाह मनुः। खलात्क्षेत्रादगाराद्वा यतो वाप्युपलभ्यते। आख्यातव्यं तु तत्तस्मै पृच्छते यदि पृच्छतीति ॥ ४३ ॥

इदमपरमापत्प्रसंगाद्राज्ञो विधीयते-

तस्य वृत्तं कुलं शीलं श्रुतमध्ययनं तपः।
ज्ञात्वा राजा कुटुम्बं च धर्म्यां वृत्तिं प्रकल्पयेत् ॥ ४४ ॥

योऽशनया परीतोऽवसीदति तस्य वृत्तमाचारं कुलमाभिजात्यं शीलमात्मगुणं श्रुतं शास्त्रश्रवणं अध्ययनं वेदाध्यनं तपः कृच्छ्रादि च परीक्ष्य राजा धर्मादनपेतां वृत्तिं प्रकल्पयेत्। अन्यथा तस्य दोषः। तथा च मनुः। यस्य राज्ञस्तु विषये श्रोत्रियः सीदति क्षुधा। तस्य सीदति तद्राष्ट्रं दुर्भिक्षव्याधिपीडितमिति ॥ ४४ ॥ इत्यापद्धर्मप्रकरणम् ॥

अथ वानप्रस्थधर्मप्रकरणम् ३.

चतुर्णामाश्रमिणां मध्ये ब्रह्मचारिगृहस्थयोर्धर्माः प्रतिपादिताः साम्प्रतमवसरप्राप्तान्वानप्रस्थधर्मान्प्रतिपादयितुमाह-

सुतविन्यस्तपत्नीकस्तया वानुगतो वनम्।
वानप्रस्थो ब्रह्मचारी साग्निः सोपासनो व्रजेत् ॥ ४५ ॥

वने प्रकर्षेण नियमेन च तिष्ठति चरतीति वनप्रस्थः वनप्रस्थ एव वानप्रस्थः संज्ञायां दैर्घ्यम्॥ भाविनीं वृत्तिमाश्रित्य वनं प्रतिष्ठासुरितियावत्। असौ सुतविन्यस्तपत्नीकस्त्वयेयं भरणीयेत्येवं सुते विन्यस्ता निक्षिप्ता पत्नी येन स तथोक्तः। यदि सा पतिपरिचर्याभिलाषेण स्वयमपि वनं जिगमिषति तदा तयानुगतो वा सहितः। ब्रह्मचारी ऊर्ध्वरेताः साग्निर्वैतानाग्निसहितः तथा सोपासनो गृह्याग्निसहितश्च वनं व्रजेत्। सुतविन्यस्तपत्नीक इति वदता कृतगार्हस्थ्यो वानप्रस्थो वनवासेऽधिक्रियत इति दर्शितम्। एतच्चाश्रमसमुच्चयपक्षमङ्गीकृत्योक्तम्। इतरथा अविप्लुतब्रह्मचर्योयमिच्छेत्तमावसेदित्यकृतगार्हस्थ्योऽपि वनवासेऽधिक्रियत एव। अयं च वनप्रवेशो जराजर्जरकलेवरस्य जातपौत्रस्य वा। यथाह मनुः। गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः। अपत्यस्यैवचापत्यं तदारण्यं समाश्रयेदिति। अयंच पुत्रेषुपत्नीनिक्षेपो विद्यमानभार्यस्य मृतभार्यस्याप्यापस्तम्बादिभिः वनवासस्मरणात् अतो यत् दाहयित्वाग्निहोत्रेणेति पुनराधानविधानं तदपरिपक्वकषायविषयम्। साग्निः सोपासन इत्यत्रापि यदार्धाधानं कृतं तदा श्रौताग्निभिर्गृह्येण च सहितो वनं व्रजेत्॥ सर्वाधाने तु श्रौतैरेव केवलम्। यदि कथञ्चिज्ज्येष्ठभ्रातुरनाहिताग्नित्वादिना श्रौताग्नयोऽनाहितास्तर्हि केवलं सोपासनो व्रजेदित्येवं विवेचनीयम्। अग्निनयनं च तन्निर्वर्त्याग्निहोत्रादिकर्मसिद्ध्यर्थम्। अत एव मनुः। वैतानिकं च जुहुयादग्निहोत्रं यथाविधि। दर्शमस्कन्दयन्पर्व पौर्णमासं च शक्तित इति ॥ ननु च पुत्रनिक्षिप्तपत्नीकस्य तद्विरहिणः कथमग्निहोत्रादिकर्मानुष्ठानं

घटते पत्न्या सह यष्टव्यमिति सहाधिकारनियमात् । सत्यमेवं किंत्वत्र पत्नीनिक्षेप विधिबलादेव तन्नैरपेक्ष्येणाधिकारः कल्प्यते । यथा हि रजस्वलायां यस्य व्रत्येहनि पत्न्यनालम्भुका स्यात्तामवरुध्य यजेतेत्यवरोधविधिबलात्तन्निरपेक्षता। यद्वा वनप्रतिष्ठमानमेव पतिं पत्न्यनुमन्यत इति न विरोधः । न च यथा ब्रह्मचारिणो विधुरस्य वा वनं प्रस्थितस्याग्निहोत्रादिपरिलोपः तथा निक्षिप्तपत्नीकस्यापि अग्नीहोत्राद्यभाव इति शङ्कनीयम् । अपाक्षिकत्वेन श्रवणात् । न च ब्रह्मचारिविधुरयोरपि अग्निसाध्यकर्मसु अनधिकारः। पञ्चममासादूर्ध्वमाहितश्रावणिकाग्नेस्तदधिकारदर्शनात्। वानप्रस्थो जटिलश्चीराजिनवासानफालकृष्टमधितिष्ठेत् अकृष्टं मूलफलं संचिन्वीत उर्ध्वरेताः क्ष्माशयो दद्यादेव न प्रतिगृह्णीयादूर्ध्वं पञ्चभ्यो मासेभ्यः श्रावणिकेनाग्निमाधायाहिताग्निर्वृक्षमूलको दद्याद्देवपितृमनुष्येभ्यः स गच्छेत्स्वर्गमानन्त्यमिति वसिष्ठस्मरणात् । चीरं वस्त्रखण्डो वल्कलं वा । न फालकृष्टमधितिष्ठेत्कृष्टक्षेत्रस्योपरि न निवसेत् । श्रावणिकेन वैदिकेन मार्गेण न लौकिकेनेत्यर्थः ॥ ४५ ॥

साग्निः सोपासनी व्रजेदित्येतदग्निसाध्यश्रौतस्मार्तकर्मानुष्ठानार्थमित्युक्तं तत्र गुणविधिमाह–

अफालकृष्टेनाग्नींश्च पितॄन्देवातिथीनपि ।
भृत्यांश्च तर्पयेच्छ्मश्रुजटालोमभृदात्मवान् ॥ ४६ ॥

फालग्रहणं कर्षणसाधनोपलक्षणं अकृष्टक्षेत्रोद्भवेन नीवारवेणुश्यामाकादिना अग्नींस्तर्पयेत् अग्निसाध्यानि कर्माण्यनुतिष्ठेत् । चशब्दाद्भिक्षादानमपि तेनैव कुर्यात् । तथा पितॄन्देवानतिथीन् अपिशब्दाद्भूतान्यपि तेनैव तर्पयेत् । तथा भृत्यान् चशब्दादाश्रमप्राप्तानपि। तथा च मनुः। यद्भक्ष्यं स्यात्ततोदद्याद्बलिं भिक्षां च शक्तितः। अम्मूल फलभिक्षाभिरर्चयेदाश्रमागतानिति ॥ एवं पञ्चमहायज्ञान्कृत्वा स्वयमपि तच्छेषमेव भुञ्जीत देवताभ्यश्च तद्धुत्वा वन्यं मेध्यतरं हविः । शेषमात्मनि युञ्जीत लवणं च स्वयंकृतमिति मनुस्मरणात् । स्वयंकृतमूखरलवणमेव । भोजनार्थे यागाद्यर्थे च मुन्यन्ननियमात् । ग्राम्याहारपरित्यागोऽर्थसिद्धः । अत एव मनुः । संत्यज्य ग्राम्यमाहारं सर्वं चैव परिच्छदमिति । ननु च दर्शपूर्णमासादेर्व्रीह्यादिग्राम्यद्रव्यसाध्यत्वात्कथं तत्परित्यागः । न च वचनीयमफालकृष्टेनाग्नींश्चेति विशेषवचनसामर्थ्याद्व्रीह्यादिबाध इति । विशेषविषयिण्यापि स्मृत्या श्रुतिबाधस्यान्याय्यत्वात अफालकृष्टविधेश्च स्मार्ताग्निसाध्यकर्मविषयत्वेनाप्युपपत्तेः । सत्यमेवं किंत्वत्र व्रीह्यादेरप्यफालकृष्टत्वसंभवान्न विरोधः । अत एव मनुना । वासन्तशारदैर्मेध्यैर्मुन्यन्नैः स्वयमाहृतैः । पुरोडाशांश्चरूंश्चैव विधिवन्निर्वपेत्पृथगिति । नीवारादीनां मुन्यन्नानां स्वयमुत्पन्नानां स्वतो मेध्यत्वे सिद्धेऽपि पुनर्मेध्यग्रहणम् यज्ञार्हव्रीह्यादि प्राप्त्यर्थं कृतम् । मेधो यज्ञस्तदर्हं मेध्यमिति । तथा श्मश्रूणि मुखजानिरोमाणि जटारूपांश्च शिरोरुहान्कक्षादीनि च रोमाणि बिभृयात् ।

रोमग्रहणं नखानामप्युपलक्षणम् । तथाच मनुः । जटाश्च बिभृयान्नित्यं श्मश्रुलोमनखांस्तथेति । तथात्मवानात्मोपासनाभिरतः स्यात् ॥ ४६ ॥

पूर्वोक्तद्रव्यसंचयनियममाह-

अह्नो मासस्य षण्णां वा तथा संवत्सरस्य वा ।
अर्थस्य संचयं कुर्यात्कृतमाश्वयुजे त्यजेत् ॥ ४७ ॥

एकस्याह्नः संबन्धिभोजनयजनादिदृष्टादृष्टकर्मणः पर्याप्तस्यार्थस्य संचयं कुर्यात् । मासस्य वा षण्णां मासानां वा संवत्सरस्य वा संबन्धिकर्मपर्याप्तं संचयं कुर्यात् नाधिकम् । यद्येवं क्रियमाणमपि कथंचिदतिरिच्यते तर्हि तदतिरिक्तमाश्वयुजे मासि त्यजेत् ॥ ४७ ॥

दान्तस्त्रिषवणस्नायी निवृत्तश्च प्रतिग्रहात् ।
स्वाध्यायवान्दानशीलः सर्वसत्वहिते रतः ॥ ४८ ॥

किंच । दान्तो दर्परहितः त्रिषु सवनेषु प्रातर्मध्यन्दिनापराह्णेषु स्नानशीलः तथा प्रतिग्रहे पराङ्मुखः च शब्दाद्याजनादिनिवृत्तश्च स्वाध्यायवान् वेदाभ्यासरतः तथा फलमूलभिक्षादिदानशीलः सर्वप्राणिहिताचरणनिरतश्च भवेत् ॥ ४८ ॥

दन्तोलूखलिकः कालपक्वाशी वाश्मकुट्टकः ।
श्रौतं स्मार्तं फलस्नेहैः कर्मकुर्यात्तथा क्रियाः ॥ ४९ ॥

किंच दन्ता एवोलूखलं निस्तुषीकरणसाधनं दन्तोलूखलं तद्यस्यास्ति स दन्तोलूखलिकः कालेनैव पक्वं कालपक्वं नीवारवेणुश्यामाकादिबदरेंगुदादिफलं च तदशनशीलः कालपक्वाशी वाशब्दोऽग्निपक्वाशनो वा स्यात् कालपक्वभुगेव वेति मनूक्ताग्निपक्वाशित्वाभिप्रायः । अश्मकुट्टको वा भवेत् अश्मना कुट्टनमवहननं यस्य स तथोक्तः । तथा श्रौतं स्मार्तं च कर्म दृष्टार्थाश्च भोजनाभ्यञ्जनादिक्रियाः लकुचमधूकादिमेध्यतरुफलोद्भवैः स्नेहद्रव्यैः कुर्यान्न तु घृतादिकैः । तथा च मनुः । मेध्यवृक्षोद्भवानद्यात्स्नेहांश्च फलसंभवानिति ॥ ४९ ॥

पुरुषार्थतया विहिताद्विर्भोजननिवृत्त्यर्थमाह-

चान्द्रायणैर्नयेत्कालंकृच्छ्रैर्वा वर्तयेत्सदा ।
पक्षे गते वाप्यश्नीयान्मासे वाहनि वा गते ॥ ५० ॥

चान्द्रायणैर्वक्ष्यमाणलक्षणै कालं नयेत् । कृच्छ्रैर्वाप्राजापत्यादिभिः कालं वर्तयेत् । यद्वा पक्षे पञ्चदशदिनात्मकेऽतीते अश्नीयात् । मासे वाऽहनि गते वा नक्तमश्नीयात् । अपिशब्दाच्चतुर्थकालिकत्वादिनापि । यथाह मनुः । नक्तं वान्नं समश्नीयाद्दिवा वाहृत्य शक्तितः । चतुर्थकालिको वा स्याद्यद्वाप्यष्टमकालिक इति । एतेषां कालनियमानां स्वशक्त्यपेक्षया विकल्पः ॥ ५० ॥

स्वप्याद्भूमौ शुची रात्रौ दिवा संप्रपदैर्नयेत् ।
स्थानासनविहारैर्वा योगाभासेन वा तथा ॥ ५१ ॥

किंच । आहारविहारावसरवर्ज्यं रात्रौ शुचिः प्रयतः स्वप्यात् नोपविशेन्नापि तिष्ठेत् । दिवा स्वप्नस्य पुरुषमात्रार्थतया प्रतिषिद्धत्वान्न तन्निवृत्तिपरम्। तथा भूमावेव स्वप्यात् तच्च भूमावेव न शय्यान्तरितायां मञ्चकादौ वा । दिनं तु संप्रपदैरटनैर्नयेत् । स्थानासनरूपैर्वा विहारैः संचारैः कञ्चित्कालं स्थानं कञ्चिच्चोपवेशनमित्येवं वा दिनं नयेत् योगाभ्यासेन वा-तथा च मनुः । विविधाश्चौपनिषदीरात्मसंसिद्धये श्रुतिरिति। आत्मनः संसिद्धये ब्रह्मत्वप्राप्तये । तथाशब्दात्क्षितिपरिलोडनाद्वा नयेत् ॥ भूमौ विपरिवर्तेत तिष्ठेद्वा प्रपदैर्दिनमिति मनुस्मरणात् प्रपदैः पादाग्रैः ॥ ५१ ॥

ग्रीष्मे पञ्चाग्निमध्यस्थो वर्षासु स्थण्डिलेशयः ।
आर्द्रवासास्तु हेमन्ते शक्त्या वापि तपश्चरेत् ॥ ५२ ॥

किंच । त्रिऋतुः संवत्सरो ग्रीष्मो वर्षा हेमन्त इति दर्शनात् ग्रीष्मे चैत्रादिमासचतुष्टये चतसृषु दिक्षु चत्वार उपरिष्टादादित्य इत्येवं पञ्चानामग्नीनां मध्ये तिष्ठेत् । तथा वर्षासु श्रावणादिमासचतुष्टये स्थण्डिलेशयः।वर्षधाराविनिवारणविरहिणि भूतले निवसेत् । हेमन्ते मार्गशीर्षादिमासचतुष्टये क्लिन्नं वासो वसीत। एवंविधतपश्चरणे असमर्थः स्वशक्त्यनुरूपं वा तपश्चरेत् । यथा शरीरशोषस्तथा यतेत । तपश्चरंश्चोग्रतरं शोषयेद्देहमात्मन इति मनुस्मरणात् ॥ ५२ ॥

यः कण्टकैर्वितुदति चन्दनैर्यश्च लिम्पति ।
अक्रुद्धोऽपरितुष्टश्च समस्तस्य च तस्य च ॥ ५३ ॥

किंच । यः कश्चित्कण्टकादिभिर्विविधमङ्गानि तुदति व्यथयति तस्मै न क्रुध्येत् ।यश्चन्दनादिभिरुपलिम्पति सुखयति तस्य तु न परितुष्येत् । किंतु तयोरुभयोरपि समः स्यादुदासीनो भवेत् ॥ ५३ ॥

अग्निपरिचर्याक्षमं प्रत्याह—

अग्नीन्वाप्यात्मसात्कृत्वा वृक्षावासोऽमिताशनः ।
वानप्रस्थगृहेष्वेव यात्रार्थं भैक्ष्यमाचरेत् ॥ ५४ ॥

अग्नीनात्मनि समारोप्य वृक्षावासो वृक्ष एव आवासः कुटी यस्य स तथोक्तः । मिताशनः स्वल्पाहारः अपिशब्दात्फलमूलाशनश्च भवेत् ।यथाह मनुः ।अग्नीनात्मनि वैतानान्समारोप्य यथाविधि । अनग्निरनिकेतः स्यान्मुनिर्मूलफलाशन इति । मुनिर्मौनव्रतयुक्तः फलमूलासंभवे च यावत्प्राणधारणं भवति तावन्मात्रं भैक्ष्यं वानप्रस्थगृहेष्वाचरेत् ॥ ५४ ॥

यदा तु तदसंभवोऽव्याध्यभिभवो वा तदा किंकार्यमित्यतआह—

ग्रामादाहृत्य वा ग्रासानष्टौ भुञ्जीत वाग्यतः

ग्रामाद्वा भैक्ष्यमाहृत्य वाग्यतोमौनी भूत्वा अष्टौग्रासान्भुञ्जीत । ग्राम्यभैक्ष्यविधानान्मुन्यन्ननियमोऽर्थल्लुप्तः । यदा पुनरष्टभिर्ग्रासैः प्राणधारणं न संभवति तदाष्टौ ग्रासामुनेर्भैक्ष्यं वानप्रस्थस्य षोडशेति स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम् ॥

सकलानुष्ठानसमर्थं प्रत्याह-

वायुभक्षः प्रागुदीचीं गच्छेद्वावर्ष्मसंक्षयात् ॥ ५५ ॥

अथवा वायुरेव भक्षो यस्यासौ वायुभक्षः प्रागुदीचीमैशानीं दिशं गच्छेत् । आवर्ष्मसंक्षयात् वर्ष्म वपुस्तस्य निपातपर्यन्तमकुटिलगतिर्गच्छेत् । यथाह मनुः । अपराजितां वास्थाय गच्छेद्दिशमजिह्मगइति । महाप्रस्थानेऽप्यशक्तोभृगुपतनादिकं वा कुर्यात् । वानप्रस्थोवीराध्वानं ज्वलनाम्बुप्रवेशनं भृगुपतनं वानुतिष्ठेदिति स्मरणात् । स्नानाचमनादिधर्माब्रह्मचारिप्रकरणाद्यभिहिताश्चाविरोधिनोऽस्यापि भवन्ति । उत्तरेषां चैतदविरोधीति गौतमस्मरणात् ॥ एवं प्रागुदितैन्दवादिदीक्षामहाप्रस्थानपर्यन्तं तनुत्यागान्तमनुतिष्ठन्ब्रह्मलोके पूज्यतां प्राप्नोति । यथाह मनुः । आसां महर्षिचर्याणां त्यक्त्वान्यतमया तनुम् । वीतशोकभयोविप्रोब्रह्मलोके महीयते इति । ब्रह्मलोकः स्थानविशेषो न तु नित्यं ब्रह्म।तत्र लोकशब्दस्याप्रयोगात्।तत्र तुरीयाश्रममन्तरेण मुक्त्यनङ्गीकाराच्च । न च योगाभ्यासेन वा पुनरिति ब्रह्मोपासनविध्यनुपपत्त्या तद्भावापत्तिः परिशङ्कनीया । सालोक्यादिप्राप्त्यर्थत्वेनापि तदुपपत्तेः । अत एव श्रुतौ त्रयोधर्मस्कन्धा इत्युपक्रम्य यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमः तपएवेति द्वितीयःब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयः अत्यन्तमाचार्यकुल एवमात्मानमवसादयन्निति गार्हस्थ्यवानप्रस्थ्यनैष्ठिकत्वस्वरूपमभिधाय सर्व एते पुण्यलोका भवन्तीति त्रयाणामाश्रमिणां पुण्यलोकप्राप्तिमभिधाय ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीति पारिशेष्यात् परिव्राजकस्यैव ब्रह्मसंस्थस्य मुक्तिलक्षणामृतत्वप्राप्ति रभिहिता। यदपि श्राद्धकृत्सत्यवादी च गृहस्थोऽपि विमुच्यत इति गृहस्थस्यापि मोक्षप्रतिपादनं तद्भवान्तरानुभूतपारिव्रज्यस्येत्यवगन्तव्यम् ॥ ५५ ॥

इति वानप्रस्थधर्मप्रकरणम् ॥

अथ यतिधर्मप्रकरणम् ४.

वैखानसधर्माननुक्रम्य क्रमप्राप्तान्परिव्राजकधर्मा न्साम्प्रतं प्रस्तौति-

वनाद्गृहाद्वा कृत्वेष्टिं सार्ववेदसदक्षिणाम् ।
प्राजापत्यां तदन्ते तानग्नीनारोप्य चात्मनि ॥ ५६ ॥
अधीतवेदो जपकृत्पुत्रवानन्नदोऽग्निमान् ।

शक्त्या च यज्ञकृन्मोक्षे मनः कुर्यात्तु नान्यथा ॥ ५७ ॥

यावता कालेन तीव्रतपःशोषितवपुषो विषयकषायपरिपाकोभवति पुनश्च मदोद्भवाशङ्का नोद्भाव्यते तावत्कालं वनवासं कृत्वा तत्समनन्तरं मोक्षे मनः कुर्यात्।वनगृहशब्दाभ्यां तत्संबन्ध्याश्रमोलक्ष्यते । मोक्षशब्देन च मोक्षैकफलकश्चतुर्थाश्रमः ॥ अथवा गृहाद्गार्हस्थ्यादनन्तरं मोक्षे मनः कुर्यात । अनेन च पूर्वोक्तश्चतुराश्रमसमुच्चयपक्षः पाक्षिक इति द्योतयति । तथा च विकल्पोजाबालश्रुतौ श्रूयते । ब्रह्मचर्यं परिसमाप्य गृही भवेद् गृही भूत्वा वनी भवेत् वनी भूत्वा प्रव्रजेत् यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत् गृहाद्वा वनाद्वेति ॥ तथा गार्हस्थ्योत्तराश्रमबाधश्च गौतमेन दर्शितः । ऐकाश्रम्यंत्वाचार्याः प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्येति। एषां च समुच्चयविकल्पबाधपक्षाणां सर्वेषां श्रुतिमूलत्वादिच्छया विकल्पः अतोयत्कैश्चित्पण्डितंमन्यैरुक्तम्। स्मार्तत्वान्नैष्ठिकत्वादीनां गार्हस्थ्येन श्रौतेन बाधः गार्हस्थ्याधनधिकृतान्धक्लीबादिविषयता वेति तत्स्वाध्यायाध्ययनवैधुर्यनिबन्धनमित्युपेक्षणीयम्। किंच । यथा विष्णुक्रमणाज्यावेक्षणाद्यक्षमतया पंग्वादीनां श्रौतेष्वनधिकारस्तथा स्मार्तेष्वप्युदकुम्भाहरणभिक्षाचर्यादिष्वक्षमत्वात्कथं पंग्वादिविषयतया नैष्ठिकत्वाद्याश्रमनिर्वाहः॥ अस्मिंश्चाश्रमे ब्राह्मणस्यैवाधिकारः । मनुः । आत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेद्गृहात् । तथा एषवोऽभिहितोधर्मोब्राह्मणस्य चतुर्विधइत्युपक्रमोपसंहाराभ्यां मनुना ब्राह्मणस्याधिकारप्रतिपादनात् । ब्राह्मणाः प्रव्रजन्तीति श्रुतेश्चाग्रजन्मन एवाधिकारोन द्विजातिमात्रस्य । अन्ये तु त्रैवर्णिकानां प्रकृतत्वात् त्रयाणां वर्णानां वेदमधीत्य चत्वारआश्रमा इति सूत्रकारवचनाच्च द्विजातिमात्रस्याधिकारमाहुः ॥ यदा च वनाद्गृहाद्वा प्रव्रजति तदा सार्ववेदसदक्षिणां सार्ववेदसी सार्ववेदसंबन्धिनी दक्षिणा यस्याः सा तथोक्तां प्रजापतिदेवताकामिष्टिं कृत्वा तदन्ते तान्वैतानानग्नीनात्मनि श्रुत्युक्तविधानेन समारोप्य चशब्दादुदगयने पौर्णमास्यां पुरश्चरणमादौ कृत्वा शुद्धेन कायेनाष्टौ श्राद्धानि निर्वपेत् द्वादश वेति बौधायनाद्युक्तं पुरश्चरणादिकं च कृत्वा तथाधीतवेदोजपपरायणोजातपुत्रोदीनान्धकृपणार्पितार्थोयथाशक्त्यन्नदश्च भूत्वाऽनाहिताग्निज्येष्ठत्वादिना प्रतिबन्धाभावे कृताधानोनित्यनैमित्तिकान् यज्ञान्कृत्वा मोक्षे मनः कुर्यात् । चतुर्थाश्रमं प्रविशेन्नान्यथा । अनेनानपाकृतर्णत्रयस्य प्रव्रज्यायामनधिकारं दर्शयति । यथाह मनुः । (अ. ६ श्लो. ३५) ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनोमोक्षे निवेशयेत । अनपाकृत्य मोक्षं तु सेवमानोव्रजत्यधइति ॥ यदा तु ब्रह्मचर्यात्प्रव्रजति तदा न प्रजोत्पादनादिनियमः । अकृतदारपरिग्रहस्य तत्रानधिकारात् रागप्रयुक्तत्वाच्च । विवाहस्य ऋणत्रयापाकरणविधिरेव दारानाक्षिपतीति शङ्कनीयम् । विद्याधनार्जननियमवदन्दारसंभवे तस्यानाक्षेपकत्वात् । ननु जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते र्षिभ्योयज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य इति । जातमात्रस्यैव प्रजोत्पादन नीति दर्शयति । नैवम् । न हि जातमात्रः अकृतदाराग्निपरिग्रहो

तस्मादधिकारी जायमानोब्राह्मणादिर्यज्ञादीननुतिष्ठेदिति तस्यार्थः। अतश्चोपनीतस्य वेदाध्ययनमेवावश्यकम् । कृतदाराग्निपरिग्रहस्य प्रजोत्पादनमपीति निरवद्यम्॥ ५६ ॥ ५७ ॥

एवमधिकारिणं निरूप्य तद्धर्मानाह--

सर्वभूतहितः शान्तस्त्रिदण्डी सकमण्डलुः ।
एकारामः परिव्रज्य भिक्षार्थी ग्राममाश्रयेत् ॥ ५८ ॥

सर्वभूतेभ्यः प्रियाप्रियकारिभ्योहितउदासीनोन पुनर्हिताचरणः । हिंसानुग्रहयोरनारम्भीति गौतमस्मरणात् । शान्तोबाह्यान्तःकरणोपरतः त्रयोदण्डाअस्य सन्तीति त्रिदण्डी ते च दण्डावैणवा ग्राह्याः । प्राजापत्येष्टयनन्तरं त्रीन्वैणवान्दण्डान्मूर्धप्रमाणान्दक्षिणेन पाणिना धारयेत्सव्येन सोदकं कमण्डलुमिति स्मृत्यन्तरदर्शनात् ।एकं वा दण्डं धारयेत्। एकदण्डी त्रिदण्डी वेति बौधायनस्मरणात्।चतुर्थमाश्रमं गच्छेद्ब्रह्मविद्यापरायणः । एकदण्डी त्रिदण्डी वा सर्वसंगविवर्जित इति चतुर्विंशतिमते दर्शनाच्च । तथा शिखाधारणमपि वैकल्पिकम् । मुण्डः शिखी वेति गौतमस्मरणात् मुण्डोऽममोऽक्रोधोऽपरिग्रहइति वसिष्ठस्मरणात् । यज्ञोपवीतधारणमापि वैकल्पिकमेव । सशिखान्केशान्निकृन्त्य विसृज्य यज्ञोपवीतमिति काठकश्रुतिदर्शनात् । कुटुम्बं पुत्रदारांश्च वेदाङ्गानि च सर्वशः । केशान् यज्ञोपवीतं च त्यक्त्वा गूढश्चरेन्मुनिरिति बाष्कलस्मरणाच्च । अथ यज्ञोपवीतमप्सु जुहोति भूःस्वाहेति । अथदण्डमादत्ते सखे मां गोपायेति परिशिष्टदर्शनाच्च । यद्यशक्तिस्तदा कन्थापि ग्राह्या । काषायी मुण्डस्त्रिदण्डी कमण्डलुपवित्रपादुकासनकन्थामात्रइति देवलस्मरणात् । शौचाद्यर्थं कमण्डलुसहितश्च भवेत् । एकारामःप्रव्रजितान्तरेणासहायः संन्यासिनीभिः स्त्रीभिश्च । स्त्रीणां चैक इति बौधायनेन स्त्रीणामपि प्रव्रज्यास्मरणात् । तथा च दक्षः । एकोभिक्षुर्यथोक्तश्च द्वावेव मिथुनं स्मृतम् । त्रयोग्रामः समाख्यात ऊर्ध्वं तु नगरायते ॥ राजवार्तादि तेषां तु भिक्षावार्ता परस्परम् । अपि पैशुन्यमात्सर्यं सन्निकर्षान्न संशय इति परिव्रज्य परिपूर्वोव्रजतिस्त्यागे वर्तते अतश्चाहंममाभिमानं तत्कृतं च लौकिकं कर्मनिचयं वैदिकं च नित्यकाम्यात्मकं संत्यजेत् । तदुक्तं मनुना।सुखाभ्युदयिकं चैव नैश्रेयसिकमेव च । प्रवृत्तं च निवृत्तंच द्विविधं कर्म वैदिकम् ॥ इह वामुत्र वा काम्यं प्रवृत्तं कर्म कीर्त्यते । निष्कामं ज्ञानपूर्वं तु निवृत्तमुपदिश्यते ॥ यथोक्तान्यपि कर्माणि परिहाय द्विजोत्तमः । आत्मज्ञाने शमे च स्याद्वेदाभ्यासे च यत्नवानिति । अत्र वेदाभ्यासः प्रणवाभ्यासस्तत्र यत्नवान् । भिक्षाप्रयोजनार्थं ग्राममाश्रयेत् प्रविशेत् न पुनः सुखनिवासार्थम्। वर्षाकाले तु न द[illegible]। उर्ध्वं वार्षिकाभ्यां मासाभ्यां नैकस्थानवासीति शङ्खस्मरणात् । अशक्तौ पुनर्मासचतुष्टयपर्यन्तमपि स्थातव्यं न चिरमेकत्र वसेदन्यत्र वर्षाकालात् । श्रावणादयश्चत्वारोमासा वर्षाकालइति देवलस्मरणात्।एकरात्रं वसेद्ग्रामे नगरे रात्रिपञ्चकम् । वर्षाभ्योन्यत्र वर्षासु मासांस्तु चतुरोवसेदिति काण्वस्मरणात् ॥ ५८ ॥

कथं भिक्षाटनं कार्यमित्यत आह—

अप्रमत्तश्चरेद्भैक्षं सायाह्नेऽनभिलक्षितः ।
रहिते भिक्षुकैर्ग्रामे यात्रामात्रमलोलुपः ॥ ५९ ॥

अप्रमत्तोवाक्चक्षुरादिचापलरहितोभैक्षं चरेत् । वसिष्ठेनात्र विशेषोदर्शितः । सप्तागाराण्यसंकल्पितानि चरेद्भैक्षमिति । सायाह्ने अह्नः पञ्चमे भागे । तथाच मनुः । विधूमे सन्नमुसले व्यङ्गारे भुक्तवज्जने । वृत्ते शरावसंपाते नित्यं भिक्षां यतिश्चरेदिति । तथा एककालं चरेद्भिक्षां प्रसज्येत्न तु विस्तरे । भैक्षप्रसक्तोहि यतिर्विषयेष्वपि सज्जतीति । अनभिलक्षितः ज्योतिर्विज्ञानोपदेशादिना अचिह्नितः । मनुः । न चोत्पातनिमित्ताभ्यां न नक्षत्राङ्गविद्यया । नानुशासनवादाभ्यां भिक्षां लिप्सेत कर्हिचिदिति तेनाक्तत्वादिति ॥ यत्पुनर्वसिष्ठवचनम् । ब्राह्मणकुले वा यल्लभेत तद्भुंजीत सायंप्रातर्मांसवर्ज्यमिति तदशक्तविषयम् ॥ भिक्षुकैर्भिक्षणशीलैः पाखण्ड्यादिभिर्वर्जितेग्रामे । मनुनात्र विशेषउक्तः।न तापसैर्ब्राह्मणैर्वा वयोभिरपि वा श्वभिः । आकीर्णं भिक्षुकैरन्यैरगारमुपसंव्रजेदिति ॥ यावता प्राणयात्रा वर्तते तावन्मात्रं भैक्षं चरेत् । तथा च संवर्तः । अष्टौ भिक्षाः समादाय मुनिः सप्त च पञ्च वा । अद्भिः प्रक्षाल्य ताः सर्वास्ततोऽश्नीयाच्च वाग्यत इति । अलोलुपोमिष्टान्नव्यञ्जनादिष्वप्रसक्तः ॥ ५९ ॥

भिक्षाचरणार्थं पात्रमाह—

यतिपात्राणिमृद्वेणुदार्वलाबुमयानि च ।
सलिलं शुद्धिरेतेषां गोवालैश्चावघर्षणम् ॥ ६० ॥

मृदादिप्रकृतिकानि यतीनां पात्राणि भवेयुः । तेषां सलिलं गोवालावघर्षणं च शुद्धिसाधनम् । इयं च शुद्धिर्भिक्षाचरणप्रयोगाङ्गभूतानामेध्याद्युपहतविषया । तदुपघाते द्रव्यशुद्धिप्रकरणोक्ता द्रष्टव्या । अत एव मनुना । (अ. ६ श्लो. ५३) अतैजसानि पात्राणि तस्य स्युर्निर्व्रणानि च । तेषामद्भिः स्मृतं शौचं चमसानामिवाध्वर इति चमसदृष्टान्तोपादानेन प्रयोगिकी शुद्धिर्दर्शिता । पात्रान्तराभावे भोजनमपि तत्रैव कार्यम् । तद्भैक्ष्यं गृहीत्वैकान्ते तेन पात्रेणान्येन वा तूष्णीं मात्रया भुञ्जीतेति देवलस्मरणात् ॥ ६० ॥

एवंभूतस्य यतेरात्मोपासनाङ्गं नियमविषयमाह—

संनिरुध्येन्द्रियग्रामं रागद्वेषौ प्रहाय च ।
भयं हित्वा च भूतानाममृती भवति द्विजः ॥ ६१ ॥

चक्षुरादीन्द्रियसमूहं रूपादिविषयेभ्यः सम्यङ्निरुध्य विनिवर्त्य रागद्वेषौ प्रियाप्रियविषयौ प्रहाय त्यक्त्वा चशब्दादीर्ष्यादीनपि तथा भूतानामपकारेण भयमकुर्वन् शुद्धान्तःकरणः सन्नद्वैतसाक्षात्कारेणामृती भवति मुक्तोभवति ॥ ६१ ॥

कर्तव्याशयशुद्धिस्तु भिक्षुकेण विशेषतः ।
ज्ञानोत्पत्तिनिमित्तत्वात्स्वातन्त्र्यकरणाय च ॥ ६२ ॥

किंच । विषयाभिलाषद्वेषजनितदोषकलुषितस्याशयस्यान्तःकरणस्य शुद्धिः कल्मषक्षयःप्राणायामैः कर्तव्या । तस्याः शुद्धेरात्माद्वैतसाक्षात्काररूपज्ञानोत्पत्तिनिमित्तत्वात् । एवं च सति विषयासक्तितज्जनितदोषात्मकप्रतिबन्धक्षये सत्यात्मध्यानधारणादौ स्वतन्त्रो भवति । तस्माद्भिक्षुकेण त्वेषाशुद्धिर्विशेषतोऽनुष्ठेया । तस्य मोक्षप्रसाधनत्वात् । मोक्षस्य च शुद्धान्तः करणतामन्तरेण दुर्लभत्वात् । यथाह मनुः । दह्यन्ते ध्मायमानानां धातूनां हि यथा मलाः । तथेन्द्रियाणां दह्यन्ते दोषाः प्राणस्य निग्रहादिति ॥ ६२ ॥

इन्द्रियनिरोधोपायतया संसारस्वरूपनिरूपणमाह-

अवेक्ष्या गर्भवासाश्च कर्मजा गतयस्तथा ।
आधयो व्याधयः क्लेशा जरा रूपविपर्ययः ॥ ६३ ॥
भवो जातिसहस्रेषु प्रियाप्रियविपर्ययः ।

वैराग्यसिद्ध्यर्थं मूत्रपुरीषादिपूर्णनानाविधगर्भवासा अवेक्षणीयाः पर्यालोचनीयाः चशब्दाज्जननोपरमावपि। तथानिषिद्धाचरणादिक्रियाजन्या महारौरवादिनिरयपतनरूपागतयः। तथाधयोमनःपीडाः व्याधयश्च ज्वरातीसाराद्याः शारीराः क्लेशाः अविद्यास्मितरागद्वेषाभिनिवेशाः पञ्च । जरा वलितपलिताद्यभिभवः । रूपविपर्ययः खञ्जकुब्जत्वादिना प्राक्तनस्य रूपस्यान्यथाभावः ॥ ६३ ॥ तथा श्वसूकरखरोरगाद्यनेकजातिषु भव उत्पत्तिः । तथा इष्टस्याप्राप्तिः अनिष्टस्य प्राप्तिरित्यादिबहुतरक्लेशावहं संसारस्वरूपं पर्यालोच्य तत्परिहारार्थमात्मज्ञानोपायभूतेन्द्रियजये प्रयतेत ॥

एवमवेक्ष्यानन्तरं किं कार्यमित्यत आह-

ध्यानयोगेन संपश्येत्सूक्ष्मआत्मात्मनि स्थितः ॥ ६४ ॥

योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः आत्मैकाग्रता ध्यानं तस्याएव बाह्यविषयत्वोपरमः ध्यानयोगेन निदिध्यासनापरपर्यायेण सूक्ष्मशरीरप्राणादिव्यतिरिक्तः क्षेत्रज्ञः आत्मनि ब्रह्मण्यवस्थितः इत्येवं तत्त्वंपदार्थयोरभेदं सम्यक् पश्येत अपरोक्षीकुर्यात् । अतएव श्रुतौ आत्मा वारे द्रष्टव्य इति साक्षात्काररूपं दर्शनमनूद्य तत्साधनत्वेन श्रोतव्योमन्तव्योनिदिध्यासितव्य इति श्रवणमनननिदिध्यासनानि विहितानि ॥ ६४ ॥

नाश्रमः कारणं धर्मे क्रियमाणो भवेद्धि सः ।
अतो यदात्मनो पथ्यं परेषां न तदाचरेत् ॥ ६५ ॥

किञ्च । प्राक्तनश्लोकोक्तात्मोपासनाख्ये धर्मे नाश्रमोदण्डकमण्डल्वादिधारणं कारणं यस्मादसौ क्रियमाणोभवेदेव नातिदुष्करः तस्माद्यदात्मनोऽपथ्यमुद्वेगकरं परुषभाषणादि

तत्परेषां न समाचरेत् । अनेन ज्ञानोत्पत्तिहेतुभूतान्तःकरणशुद्ध्यापादनत्वेनान्तरङ्गत्वात् । रागद्वेषप्रहाणस्य प्रधानत्वेन प्रशंसार्थमाश्रमनिराकरणम् । न पुनस्तत्परित्यागाय तस्यापि विहितत्वात् । तदुक्तं मनुना । दूषितोऽपि चरेद्धर्मं यत्र तत्राश्रमे वसन् । समः सर्वेषु भूतेषु न लिङ्गं धर्मकारणमिति ॥ ६५ ॥

सत्यमस्तेयमक्रोधो ह्रीः शौचं धीर्धृतिर्दमः ।
संयतेन्द्रियता विद्या धर्मः सर्व उदाहृतः ॥ ६६ ॥

किंच । सत्यं यथार्थप्रियवचनम् । अस्तेयं परद्रव्यानपहारः । अक्रोधोऽपकारिण्यपि क्रोधस्यानुत्पादनम् । ह्रीर्लज्जा । शौचमाहारादिशुद्धिः । धीर्हिताहितविवेकः । धृतिरिष्टवियोगेऽनिष्टप्राप्तौ प्रचलितचित्तस्य यथापूर्वमवस्थापनम् । दमो मदत्यागः । संयतेंद्रियता अप्रतिषिद्धेष्वविषयेषु अनतिसंगः विद्या आत्मज्ञानम् । एतैः सत्यादिभिरनुष्ठितैः सर्वो धर्मोऽनुष्ठितोभवति । अनेन दण्डकमण्डल्वादिधारणबाह्यलक्षणात्सत्यादीनामात्मगुणानामन्तरङ्गतां द्योतयति ॥ ६६ ॥

ननु ध्यानयोगेनात्मनि स्थितमात्मानं पश्येदित्युक्तं-
जीवपरमात्मनोर्भेदाभावादित्यत आह-

निःसरन्ति यथा लोहपिण्डात्तप्तात्स्फुलिङ्गकाः ।
सकाशादात्मनस्तद्वदात्मानः प्रभवन्ति हि ॥ ६७ ॥

यद्यपि जीवपरमात्मनोः परमार्थिकोभेदोनास्ति तथाप्यात्मनः सकाशादविद्योपाधिभेदभिन्नतया जीवात्मानः प्रभवन्ति हि यस्मात् तस्माद्युज्यत एव जीवपरमात्मनोर्भेदव्यपदेशः । यथा हि तप्ताल्लोहपिण्डादयोगोलकाद्विस्फुलिङ्गकास्तेजोवयवानिःसरन्ति निःसृताश्च स्फुलिङ्गव्यपदेशं लभन्ते तद्वत् अतउपपन्नआत्मात्मनि स्थितोद्रष्टव्य इति । यद्वायमर्थः ननु सुषुप्तिसमयेप्रलये च सकलक्षेत्रज्ञानां ब्रह्मणि प्रलीनत्वात् कस्यायमात्मोपासनाविधिरित्यतआह । निःसरन्तीत्यादि । यद्यपि सूक्ष्मरूपेण प्रलयवेलायां प्रलीनास्तथाप्यात्मनः सकाशादविद्योपाधिभेदभिन्नतया जीवात्मानः प्रभवन्ति पुनः कर्मवशात्स्थूलशरीराभिमानिनो जायन्ते तस्मान्नोपासनाविधिविरोधः तैजसस्य पृथग्भावसाम्याल्लोहपिण्डदृष्टान्तः ॥ ६७ ॥

ननु चानुपात्तवपुषां क्षेत्रज्ञानां निष्परिस्पन्दतया कथं तन्निबन्धनोजरायुजाण्डजादिचतुर्विधदेहपरिग्रह इत्यत आह-

तत्रात्मा हि स्वयं किञ्चित्कर्म किञ्चित्स्वभावतः ।
करोति किञ्चिदभ्यासाद्धर्माधर्मोभयात्मकम् ॥ ६८ ॥

यद्यपि तस्यामवस्थायाम् परिस्पन्दात्मकक्रियाभावस्तथापि धर्माधर्माध्यवसायात्मकं

कर्म मानसं भवत्येव । तस्य च विशिष्टशरीरग्रहणहेतुत्वमस्त्येव । वाचिकैः पक्षिमृगतां मानसैरन्त्यजातितामिति मनुस्मरणात् । एवं गृहीतवपुः स्वयमेवान्वयव्यतिरेकनिरपेक्षः स्तन्यपानादिके कृते तृप्तिर्भवत्यकृते न भवतीत्येवंरूपौ यावन्वयव्यतिरेकौ तत्र निरपेक्षः प्राग्भवीयानुभवभावितभावनानुभावाद्भूतकार्यावबोधः किञ्चित्स्तन्यपानादिकं करोति किंचित्स्वभावतोयदृच्छया प्रयोजनाभिसंधिनिरपेक्षपिपीलिकादिभक्षणं करोति किञ्चिद्भवान्तराभ्यासवशाद्धर्माधर्मोभयरूपं करोति । तथा च स्मृत्यन्तरम् । प्रतिजन्म यदभ्यस्तं दानमध्ययनं तपः । तेनैवाभ्यासयोगेन तदेवाभ्यसते पुनरिति ॥ एवं जीवानां कर्मवैचित्र्यात्कृतं जरायुजादिदेहवैचित्र्यं युज्यतएव ॥ ६८ ॥

नन्वेवं सति ब्रह्मणएव कथञ्चिज्जीवव्यपदेश्यत्वात्तस्य च नित्यत्वादिधर्मत्वात्कथं विष्णुमित्रोजात इति व्यवहारइत्याशंक्याह--

निमित्तमक्षरः कर्ता बोद्धा ब्रह्म गुणी वशी ।
अजः शरीरग्रहणात्स जातइति कीर्त्यते ॥ ६९ ॥

सत्यमात्मा सकलजगत्प्रपञ्चाविर्भावेऽविद्यासमावेशवशात्समवाय्यसमवायिनिमित्तमित्येवं स्वयमेव त्रिविधमपि कारणं न पुनः कार्यकोटिनिविष्टः यस्मादक्षरोऽविनश्वरः । ननु सत्वादिगुणविकारस्य सुखदुःखमोहात्मकस्य कार्यभूते. जगत्प्रपञ्चे दर्शनात्तद्गुणवत्या प्रकृतेरेव जगत्कर्तृतोचिता न पुनर्निर्गुणस्य ब्रह्मणः । मैवं मंस्थाः । आत्मैव कर्ता यस्मादसौ जीवोपभोग्यसुखदुःखहेतुभूताद्दृष्टादेर्बोद्धा न ह्यचेतनायाः प्रकृतेर्नामरूपव्याकृतविचित्रभोक्तृवर्गभोगानुकूलभोग्यभोगायतनादियोगिजगत्प्रपञ्चरचना घटते तस्मादात्मैव कर्ता तथा सएव ब्रह्म बृंहकोविस्तारकः न चासौ निर्गुणः यतस्तस्य त्रिगुणशक्तिरविद्या प्रकृतिप्रधानाद्यपरपर्याया विद्यते अतः स्वतो निर्गुणत्वेऽपि शक्तिमुखेन सत्वादिगुणयोगी कथ्यते न चैतावता प्रकृतेः कारणता यस्मादात्मैव वशी स्वतन्त्रतोन प्रकृतिर्नाम स्वतन्त्रं तत्त्वान्तरं तादृग्विधत्वे प्रमाणाभावात् न च वचनीयं शक्तिरूपापि सैव कर्तृभूतेति । यतः शक्तिमत्कारकं न शक्तिस्तस्मादात्मैव जगतस्त्रिविधमपि कारणं तथा अज उत्पत्तिरहितः अतस्तस्य यद्यपि साक्षाज्जननं नोपपद्यते तथापि शरीरग्रहणमात्रेण जात इत्युच्यते अवस्थान्तरयोगितयोत्पत्तेः । गृहस्थोजात इतिवत् ॥ ६९ ॥

शरीरग्रहणप्रकारमाह-

सर्गादौ स यथाकाशं वायुं ज्योतिर्जलं महीम् ।
सृजत्येकोत्तरगुणांस्तथादत्ते भवन्नपि ॥ ७० ॥

सृष्टिसमये सपरमात्मा यथाकाशादीन् शब्दैकगुणं गगनं शब्दस्पर्शगुणः पवनः शब्दस्पर्शरूपगुणं तेजः शब्दस्पर्शरूपरसवदुदकम् शब्दस्पर्शरूपरसगन्धगुणा जगतीत्येवमेको-

त्तरगुणान् सृजति । तथात्मा जीवभावमापन्नोभवन्नुत्पद्यमानोऽपि स्वशरीरस्यारम्भकत्वे नापि तानुपादत्ते गृह्णाति ॥ ७० ॥

कथं शरीरारम्भत्वं पृथिव्यादीनामित्यतआह–

आहुत्याप्यायते सूर्यः सूर्याद्वृष्टिरथौषधिः ।
तदन्नं रसरूपेण शुक्रत्वमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

यजमानैः प्रक्षिप्तयाहुत्या पुरोडाशादिरसेनाप्यायते सूर्यः । सूर्याच्च कालवशेन परिपक्वाज्यादिहवीरसाद्वृष्टिर्भवति ततोव्रीह्याद्यौषधिरूपमन्नं तच्चान्नं सेवितं सत् रसरुधिरादिक्रमेण शुक्रशोणितभावमापद्यते ॥ ७१ ॥

ततः किमित्यतआह–

स्त्रीपुंसयोस्तु संयोगे विशुद्धे शुक्रशोणिते ।
पञ्चधातून्स्वयं षष्ठ आदत्ते युगपत्प्रभुः ॥ ७२ ॥

ऋतुवेलायां स्त्रीपुंसयोर्योगे शुक्रं च शोणितं च शुक्रशोणितं तस्मिन्परस्परसंयुक्ते विशुद्धे वातपित्तश्लेष्मदुष्टग्रन्थिपूयक्षीणमूत्रपुरीषगन्धरेतांस्यबीजानीति स्मृत्यन्तरोक्तदोषरहिते स्थित्वा पञ्चधातून् पृथिव्यादिपञ्चमहाभूतानि शरीरारम्भकतया स्वयं षष्ठश्चिद्धातुरात्मा प्रभुः शरीरारम्भकरणेऽदृष्टकर्मयोगितया समर्थोयुगपदादत्ते भोगायतनत्वेन स्वीकरोति । तथा च शारीरके । स्त्रीपुंसयोः संयोगे योनौ रजसाभिसंसृष्टं शुक्रं तत्क्षणमेव सह भूतात्मना गुणैश्च सत्वरजस्तमोभिः सह वायुना प्रेर्यमाणं गर्भाशये तिष्ठतीति ॥ ७२ ॥

इन्द्रियाणि मनः प्राणो ज्ञानमायुः सुखं धृतिः ।
धारणा प्रेरणं दुःखमिच्छाहङ्कारएव च ॥ ७३ ॥
प्रयत्नआकृतिर्वर्णः स्वरद्वेषौ भवाभवौ ।
तस्यैतदात्मजं सर्वमनादेरादिमिच्छतः ॥ ७४ ॥

किंच । इन्द्रियाणि ज्ञानकर्मेन्द्रियाणि वक्ष्यमाणानि । मनश्चोभयसाधारणम् । प्राणोऽपानो व्यानउदानः समानइत्येवं पञ्चवृत्तिभेदभिन्नः शारीरोवायुः प्राणः ।ज्ञानमवगमः । आयुः कालविशेषावच्छिन्नं जीवनम् । सुखं निर्वृतिः । धृतिश्चित्तस्थैर्यम् । धारणा प्रज्ञामेधा च । प्रेरणं ज्ञानकर्मेन्द्रियाणामधिष्ठातृत्वम् । दुःखमुद्वेगः । इच्छा स्पृहा । अहङ्कारोऽहङ्कृतिः । प्रयत्नः उद्यमः । आकृतिराकारः । वर्णोगौरिमादिः । स्वरः षड्जगान्धारादिः । द्वेषो वैरम् । भवः पुत्रपश्वादिविभवः । अभवस्तद्विपर्ययः तस्यानादेरात्मनोनित्यस्यादिमिच्छतः शरीरं जिघृक्षमाणस्य सर्वमेतदिन्द्रियादिकमात्मजनितं प्राग्भवीयकर्मबीजजन्यमित्यर्थः ॥ ७३ ॥ ७४ ॥

संयुक्तशुक्रशोणितस्य कार्यरूपपरिणतौ क्रममाह-

प्रथमे मासि संक्लेदभूतो धातुविमूर्छितः ।
मास्यर्बुदं द्वितीये तु तृतीयेऽङ्गेन्द्रियैर्युतः ॥ ७५ ॥

असौ चेतनः षष्ठोधातुः धातुविमूर्छितः धातुषु पृथिव्यादिषु विमूर्छितोलोलीभूतः क्षीरनीरवदेकीभूत इति यावत् । प्रथमे गर्भमासे संक्लेदभूतोद्रवरूपतां प्राप्त एवावतिष्ठते । न कठिनतया परिणमते । द्वितीये तु मास्यर्बुदमीषत्कठिनमांसपिण्डरूपं भवति । अयमभिप्रायः । कौष्ठ्यपवनजठरदहनाभ्यां प्रतिदिनमीषदीषच्छोष्यमाणं शुक्रसंपर्कात् द्रवीभूतं भूतजातं त्रिंशद्भिर्दिनैः काठिन्यमापद्यत इति । तथा च सुश्रुते । द्वितीये शीतोष्णानिलैरपच्यमानो भूतसंघातोघनोजायत इति।तृतीये तु मास्यङ्गैरिन्द्रियैश्च संयुक्तोभवति।॥७५॥

आकाशाल्लाघवं सौक्ष्म्यं शब्दं श्रोत्रं बलादिकम् ।
वायोश्च स्पर्शनं चेष्टां व्यूहनं रौक्ष्यमेव च ॥ ७६ ॥
पित्तात्तु दर्शनं पक्तिमौष्ण्यं रूपं प्रकाशिताम् ।
रसात्तु रसनं शैत्यं स्नेहं क्लेदं समार्दवम् ॥ ७७ ॥
भूमेर्गन्धं तथा घ्राणं गौरवं मूर्तिमेव च ।
आत्मा गृह्णात्यजः सर्वं तृतीये स्पन्दते ततः ॥ ७८ ॥

किंच आत्मा गृह्णातीति सर्वत्र संबध्यते । गगनाल्लघिमानं लङ्घनक्रियोपयोगिनम् । सौक्ष्म्यं सूक्ष्मेक्षित्वं शब्दं विषयं श्रोत्रं श्रवणेन्द्रियं बलं दार्ढ्यं आदिग्रहणात्सुषिरत्वं विविक्ततां च आकाशाच्छब्दं श्रोत्रंविविक्ततां सर्वच्छिद्रसमूहांश्चेति गर्भोपनिषद्दर्शनात् । पवनात्स्पर्शेन्द्रियं चेष्टां गमनागमनादिकाम् । व्यूहनमङ्गानां विविधं प्रसारणम् । रौक्ष्यं कर्कशत्वं चशब्दात्स्पर्शं च पित्तात्तेजसोदर्शनम् । चक्षुरिन्द्रियम् । पक्तिं भुक्तस्यान्नस्य पचनम् । औष्ण्यमुष्णस्पर्शत्वमङ्गानाम् । रूपं श्यामिकादि । प्रकाशितां भ्राजिष्णुताम् । तथा संतापामर्षादि च । शौर्यामर्षतैक्ष्ण्यपक्त्यौष्ण्यभ्राजिष्णुतासंतापवर्णरूपेन्द्रियाणि तैजसानीति गर्भोपनिषद्दर्शनात् ।एवं रसादुदकाद्रसनेन्द्रियम् ।शैत्यमङ्गानां स्निग्धतां मृदुत्वसहितं क्लेदमार्द्रताम् । तथा भूमेर्गन्धं घ्राणेन्द्रियम् । गरिमाणं मूर्तिं च सर्वमेतत्परमार्थतोजन्मरहितोप्यात्मा तृतीये मासि गृह्णाति । ततश्चतुर्थे मासि स्पंदते चलति तथा शारीरके । तस्माच्चतुर्थे मासि चलनादावभिप्रायं करोति ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥

दौर्हृदस्याप्रदानेन गर्भो दोषमवाप्नुयात् ।
वैरूप्यं मरणं वापि तस्मात्कार्यं प्रियं स्त्रियाः ॥ ७९ ॥

किंच । गर्भस्यैकं हृदयं गर्भिण्याश्चापरमित्येवं द्विहृदया तस्याः स्त्रिया यदभिलषितं तत् दौर्हृदं तस्याप्रदानेन गर्भोविरूपतां मरणरूपं वा दोषं प्राप्नोति । तस्मात्तद्दौ-

षपरिहारार्थं च गर्भिण्याः स्त्रियाः यत्प्रियमभिलषितं तत्संपादनीयम् । तथा च सुश्रुते । द्विहृदयां नारीं दौहृदिनीमाचक्षते तदभिलषितं दद्यात् वीर्यवन्तंचिरायुषं पुत्रं जनयतीति । तथा च व्यायामादिकमपि गर्भग्रहणप्रभृति तया परिहरणीयम् । ततः प्रभृति व्यायामव्यवायातितर्पणदिवास्वप्नरात्रिजागरणशोकभययानारोहणवेगधारणकुक्कुटासनशोणितमोक्षणानि परिहरेदिति तत्रैवाभिधानात् । गर्भग्रहणं च श्रमादिभिर्लिङ्गैरवगंतव्यम् । सद्योगृहीतगर्भायाः श्रमोग्लानिः पिपासा सक्थिसीदनं शुक्रशोणितयोरवबन्धः स्फुरणं च योनेरित्यादि तत्रैवोक्तम् ॥ ७९ ॥

स्थैर्यं चतुर्थे त्वङ्गानां पञ्चमे शोणितोद्भवः ।
षष्ठे बलस्य वर्णस्य नखरोम्णां च संभवः ॥ ८० ॥

किंच । तृतीये मासि प्रादुर्भूतस्यांगसङ्घस्य चतुर्थे मासि स्थैर्यं स्थेमा भवति । पञ्चमे लोहितस्योद्भव उत्पत्तिः तथा षष्ठे बलस्य वर्णस्य कररुहरोम्णांच संभवः॥८०॥

मनश्चैतन्ययुक्तोऽसौ नाडीस्नायुशिरायुतः ।
सप्तमे चाष्टमे चैव त्वङ्मांसस्मृतिमानपि ॥ ८१ ॥

किंच । असौ पूर्वोक्तोगर्भः सप्तमे मासि मनसा चेतसा चेतनया च युक्तो नाडीभिर्वायुवाहिनीभिः स्नायुभिरस्थिबन्धनैः शिराभिर्वातपित्तश्लेष्मवाहिनीभिश्च संयुतः तथाष्टमे मासि त्वचा मांसेन स्मृत्या च युक्तोभवति ॥ ८१ ॥

पुनर्धात्रीं पुनर्गर्भमोजस्तस्य प्रधावति ।
अष्टमे मास्यतो गर्भो जातः प्राणैर्वियुज्यते ॥ ८२ ॥

किंच । तस्याष्टममासिकस्य गर्भस्यौजः कश्चनगुणविशेषोधात्रीं गर्भं च प्रति पुनः पुनरतितरां चञ्चलतया शीघ्रं गच्छति अतोऽष्टमे मासि जातोगर्भः प्राणैर्वियुज्यते । अनेनौजः स्थितिरेव जीवनहेतुरिति दर्शयति ॥ ओजःस्वरूपं च स्मृत्यन्तरे दर्शितम् । हृदि तिष्ठति यच्छुद्धमीषदुष्णं सपीतकम् । ओजः शरीरे संख्यातं तन्नाशान्नाशमृच्छतीति ॥ ८२ ॥

नवमे दशमे वापि प्रबलैः सूतिमारुतैः ।
निःसार्यते बाण इव यन्त्रच्छिद्रेण सज्वरः ॥ ८३ ॥

किंच । एवं करचरणचक्षुरादिपरिपूर्णाङ्गेन्द्रियो नवमे दशमे वापि मासे अपिशब्दात्प्राक्सप्तमेऽष्टमे वा अत्यायासादिदोषवत् प्रबलसूतिहेतुप्रभञ्जनप्रेरितः स्नाय्वस्थिचर्मादिनिर्मितवपुर्यन्त्रस्य च्छिद्रेण सूक्ष्मसुषिरेण सज्वरो दुःसहदुःखाभिभूयमानोनिःसार्यते धनुर्यन्त्रेण सुधन्वप्रेरितोबाणइवातिवेगेन । निर्गमसमनन्तरं च बाह्यपवनस्पृष्टोनष्टप्राचीनस्मृतिर्भवति । जातः स वायुना स्पृष्टो न स्मरति पूर्वं जन्म मरणं कर्म च शुभाशुभमिति निरुक्तस्याष्टादशेऽभिधानात ॥ ८३ ॥

कायस्वरूपं विवृण्वन्नाह--

तस्य षोढा शरीराणि षट् त्वचो धारयन्ति च ।
षडङ्गानि तथास्थ्नां च सह षष्ट्या शतत्रयम् ॥ ८४ ॥

तस्यात्मनो यानि जरायुजाण्डजशरीराणि तानि प्रत्येकं षट्प्रकाराणि रक्तादिषड्धातुपरिपाकहेतुभूतषडग्निस्थानयोगित्वेन । तथा ह्यन्नरसो जाठराग्निना पच्यमानो रक्ततां प्रतिपद्यते रक्तं च स्वकोशस्थेनाग्निना पच्यमानं मांसत्वम् । मांसं च स्वकोशानलपरिपक्वं मेदस्त्वं मेदोऽपि स्वकोशवह्निना पक्वमस्थितां अस्थ्यपि स्वकोशशिखिपरिपक्वं मज्जात्वं मज्जापि स्वकोशपावकपरिपच्यमानश्चरमधातुतया परिणमते चरमधातोस्तु परिणतिर्नास्तीति स एवात्मनः प्रथमः कोशइत्येवं षट्कोशाग्नियोगित्वात् षट्प्रकारत्वं शरीराणाम् । अन्नरसरूपस्य तु प्रथमधातोरनियतत्वान्न तेन प्रकारान्तरत्वम् । तानि च शरीराणि षट् त्वचो धारयन्ति रक्तमांसमेदोस्थिमज्जाशुक्राख्याः षट् धातवएव रम्भास्तम्भत्वगिव बाह्याभ्यन्तररूपेण स्थिताःत्वगिवाच्छादकत्वात्त्वचस्ताः षट्त्वचोधारयन्ति तदिदमायुर्वेदप्रसिद्धम् । तथाङ्गानि च षडेव करयुग्मं चरणयुगलमुत्तमाङ्गं गात्रमिति अस्थ्नां तु षष्टिसहितं शतत्रयमुपरितनषट्श्लोक्या वक्ष्यमाणमवगन्तव्यम् ॥ ८४ ॥

स्थालैः सह चतुःषष्टिर्दन्ता वै विंशतिर्नखाः ।
पाणिपादशलाकाश्च तेषां स्थानचतुष्टयम् ॥ ८५ ॥

किंच । स्थालानि दन्तमूलप्रदेशस्थान्यस्थीनि द्वात्रिंशत्तैः सह द्वात्रिंशद्दन्ताश्चतुःषष्टिर्भवन्ति । नखाः करचरणरुहाविंशतिः हस्तपादस्थानि शलाकाकारान्यस्थीनि मणिबन्धस्योपरिवर्तीनि अङ्गुलिमूलस्थानि विंशतिरेव तेषां नखानां शलाकास्थ्नां च स्थानचतुष्टयं द्वौ चरणौ करौ चेत्येवमस्थ्नां चतुरुत्तरं शतम् ॥ ८५ ॥

षष्ट्यङ्गुलीनां द्वे पार्ष्ण्योर्गुल्फेषु च चतुष्टयम् ।
चत्वार्यरत्निकास्थीनि जङ्घयोस्तावदेव तु ॥ ८६ ॥

किंच । विंशतिरङ्गुलयस्तासां एकैकस्यास्त्रीणि त्रीणीत्येवमङ्गुलिसंबन्धीन्यस्थीनि षष्टिर्भवन्ति । पादयोः पश्चिमौ भागौ पार्ष्णी तयोरस्थिनी द्वे एकैकस्मिन्पादे गुल्फौ द्वावित्येवं चतुर्षु गुल्फेषु चत्वार्यस्थीनि बाह्वोररत्निप्रमाणानि चत्वार्यस्थीनि जङ्घयोस्तावदेव चत्वार्येवेत्येवं चतुःसप्ततिः ॥ ८६ ॥

द्वेद्वे जानुकपोलोरुफलकांससमुद्भवे ।
अक्षतालूषकश्रोणीफलके च विनिर्दिशेत् ॥ ८७ ॥

किंच । जङ्घोरुसन्धिर्जानुः कपोलो गल्लः ऊरुः सक्थि तत्फलकं अंसोभुजशिरः अक्षः कर्णनेत्रयोर्मध्ये शंखादधोभागः तालूषकं काकुदं श्रोणी ककुद्मती तत्फलकं तेषामेकैकत्रास्थीनि द्वेद्वे विनिर्दिशेदित्येवं चतुर्दशास्थीनि भवन्ति ॥ ८७ ॥

भगास्थ्येकं तथा पृष्ठे चत्वारिंशच्च पञ्च च ।
ग्रीवा पञ्चदशास्थी स्याज्जत्रवेकैकं तथा हनुः ॥ ८८ ॥

किंच । गुह्यास्थ्येकं पृष्ठे पश्चिमभागे पञ्चचत्वारिंशदस्थीनि भवन्ति ग्रीवा कंधरा सा पञ्चदशास्थी स्यात् भवेत् । वक्षोंसयोः सन्धिर्जत्रुः प्रतिजत्रु एकैकं हनुश्चिबुकं तत्राप्येकमस्थीत्येवं चतुःषष्टिः ॥ ८८ ॥

तन्मूले द्वे ललाटाक्षिगण्डे नासाघनास्थिका ।
पार्श्वकाः स्थालकैः सार्धमर्बुदैश्च द्विसप्ततिः ॥ ८९ ॥

किंच । तस्य हनोर्मूलेऽस्थिनी द्वे ललाटं भालं अक्षि चक्षुः गण्डः कपोलाक्षयोर्मध्यप्रदेशः तेषां समाहारोललाटाक्षिगण्डं तत्र प्रत्येकमस्थियुगुलं नासा घनसंज्ञकास्थिमती पार्श्वकाः कक्षाधःप्रदेशसंबन्धीन्यस्थीनि तदाधारभूतानि स्थालकानि तैः स्थालकैः अर्बुदैश्चास्थिविशेषैः सह पार्श्वका द्विसप्ततिः पूर्वोक्तैश्च नवभिः सार्धमेकाशीतिर्भवन्ति ॥ ८९ ॥

द्वौ शङ्खौ कपालानि चत्वारि शिरसस्तथा ।
उरः सप्तदशास्थीनि पुरुषस्यास्थिसंग्रहः ॥ ९० ॥

किंच । भ्रूकर्णयोर्मध्यप्रदेशावस्थिविशेषौ शंखकौ शिरसः संबन्धीनि चत्वारि कपाला- उरोवक्षस्तत्सप्तदशास्थिकमित्येवं त्रयोविंशतिःपूर्वोक्तैश्च सह षष्ट्यधिकं शतत्रयमित्येवं पुरुषस्यास्थिसंग्रहः कथितः ॥ ९० ॥

सविषयाणि ज्ञानेन्द्रियाण्याह--

गन्धरूपरसस्पर्शशब्दाश्च विषयाः स्मृताः ।
नासिका लोचने जिह्वा त्वक् श्रोत्रं चेन्द्रियाणि च ॥ ९१ ॥

एते गन्धादयोविषयाः पुरुषस्य बन्धनहेतवः विषयशब्दस्य षिञ् बन्धने इत्यस्य धातोर्व्युत्पन्नत्वात् । एतैश्च गन्धादिभिर्बोध्यत्वेन व्यवस्थितैः स्वस्वगोचरसंवित्साधनतयानुमेयानि घ्राणादिपञ्चेन्द्रियाणि भवंति ॥ ९१ ॥

कर्मेन्द्रियाणि दर्शयितुमाह-

हस्तौ पायुरुपस्थं च जिह्वा पादौ च पञ्च वै ।
कर्मेन्द्रियाणि जानीयान्मनश्चैवोभयात्मकम् ॥ ९२ ॥

हस्तौ प्रसिद्धौ पायुर्गुदं उपस्थं रतिसंपाद्यसुखसाधनं जिह्वा प्रसिद्धा पादौ च एतानि हस्तादीनि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि आदाननिर्हारानन्दव्यवहारविहारादिकर्मसाधनानि जानीयात् । मनोन्तःकरणं युगपद्ज्ञानानुत्पत्तिगम्यं तच्च बुद्धिकर्मेन्द्रियसहकारितयोभयात्मकम् ॥ ९२ ॥

प्राणायतनानि दर्शयितुमाह-

नाभिरोजोगुदं शुक्रं शोणितं शङ्खकौ तथा ।

मूर्धांसकण्ठहृदयं प्राणस्यायतनानि च ॥ ९३ ॥

नाभिप्रभृतीनि दश प्राणस्य स्थानानि। समाननाम्नः पवनस्य सकलाङ्गचारित्वेऽपि नाभ्यादिस्थानविशेषवाचोयुक्तिः प्राचुर्याभिप्राया ॥ ९३ ॥

प्राणायतनानि प्रपञ्चयितुमाह--

वपा वसावहननं नाभिः क्लोमा यकृत्प्लिहा ।
क्षुद्रान्त्रं वृक्ककौ बस्तिः पुरीषाधानमेव च ॥ ९४ ॥
आमाशयोऽथ हृदयं स्थूलान्त्रं गुदएव च ।
उदरं च गुदौ कोष्ठ्यौ विस्तारोऽयमुदाहृतः ॥ ९५ ॥

वपा प्रसिद्धा वसा मांसस्नेहः नाभिः प्रसिद्धा अवहननं फुप्फुसः प्लीहा आयुर्वेदप्रसिद्धा तौ च मांसपिण्डाकारौ स्तः सव्यकुक्षिगतौ यकृत्कालिका क्लोमा मांसपिण्डस्तौ क्षुद्रान्त्रं हृत्स्थान्त्रं वृक्ककौ हृदयसमीपस्थौ मांसपिण्डौ बस्तिर्मूत्राशयः पुरीषाधानं पुरीषाशयः आमाशयोऽपक्वान्नस्थानं हृदयं हृत्पुण्डरीकं स्थूलान्त्रगुदोदराणि प्रसिद्धानि बाह्याद्गुदवलयादन्तर्गुदवलये द्वे तौच गुदो कोष्ठ्यौ कोष्ठे नाभेरधः प्रदेशे भवौ अयं च प्राणायतनस्य विस्तार उक्तः पूर्वश्लोके तु संक्षेपः अत एव पूर्वश्लोकोक्तानां केषांचिदिह पाठः ॥ ९४ ॥ ९५ ॥

पुनः प्राणायतनप्रपञ्चार्थ माह--

कनीनिके चाक्षिकूटे शष्कुली कर्णपत्रकौ ।
कर्णौ शङ्खौ भ्रुवौ दन्तवेष्टावोष्ठौ ककुन्दरे ॥ ९६ ॥
वङ्क्षणौ वृषणौ वृक्कौ श्लेष्मसंघातजौ स्तनौ ।
उपजिह्वा स्फिजौ बाहू जङ्घोरुषु च पिण्डिका ॥ ९७ ॥
तालूदरं बस्तिशीर्षं चिबुके गलशुण्डिके ।
अवटश्चैवमेतानि स्थानान्यत्र शरीरके ॥ ९८ ॥
अक्षिवर्णचतुष्कं च पद्धस्तहृदयानि च ।
नव च्छिद्राणि तान्येव प्राणस्यायतनानि तु ॥ ९९ ॥

कनीनिके अक्षितारे अक्षिनासिकयोः सन्धी अक्षिकूटे शष्कुली कर्णशष्कुली कर्णपत्रकौ कर्णपाल्यौ कर्णौ प्रसिद्धौ दन्तवेष्टौदन्तपाल्यौ ओष्ठौ प्रसिद्धौ ककुन्दरे जघनकूपकौ वङ्क्षणौ जघनोरुसंधी वृक्कौ पूर्वोक्तौ स्तनौ च श्लेष्मसंघातौ उपजिह्वा घण्टिका स्फिजौ कटिप्रोथौ बाहू प्रसिद्धौ जङ्घोरुषु च पिण्डिका जङ्घयोरूर्वोश्च पिण्डिका मांसलप्रदेशः गलशुण्डिके हनुमूलगल्लयोः सन्धी शीर्षं शिरः अवटः शरीरे यः कश्चन निम्नोदेशः

कण्ठमूलकक्षादिः अवटुरिति पाठे कृकाटिका तथाक्ष्णोः कनीनिकयोः प्रत्येकं श्वेतं पार्श्व-द्वयमिति वर्णचतुष्टयम् । यद्वा अक्षिपुटचतुष्टयं शेषं प्रसिद्धम्। एवमेतानि कुत्सिते शरीरे स्थानानि। तथाक्षियुगलम् । कर्ण युग्मम् । नासाविवरद्वयमास्यंपायुरुपस्थमेतानिपूर्वोक्ता-निनवच्छिद्राणिचप्राणस्यायतनान्येव ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥

शिराः क्षतानि सप्तैव नव स्नायुशतानि च ।
धमनीनां शते द्वे तु पञ्च पेशीशतानि च ॥ १०० ॥

किंच। शिरा नाभिसंबद्धाश्चत्वारिंशत्संख्या वातपित्तश्लेष्मवाहिन्यः सकलकलेवरव्यापि न्योनानाशाखिन्यः सत्यः सप्तशतसंख्या भवन्ति । तथाङ्गप्रत्यङ्गसंधिबन्धनाः स्नायवोन-वशतानिधमन्योनामनाभेरुद्भूताश्चतुर्विंशतिसंख्याःप्राणादिवायुवाहिन्यः शाखाभेदेनद्विशतं भवन्ति।पेश्यःपुनः मांसलाकारा ऊरुपिण्डिकाद्यङ्गप्रत्यङ्गसंधिन्यः पञ्चशतानिभवन्ति १००

पुनश्चासामेव शिरादीनां शाखाप्राचुर्येण संख्यान्तरमाह–

एकोनत्रिंशल्लक्षाणि तथा नव शतानि च ।
षट् पञ्चाशच्च जानीत शिराधमनिसंज्ञिताः ॥ १०१ ॥

शिराधमन्योमिलिताः शाखोपशाखाभेदेन एकोनत्रिंशल्लक्षाणि । तथा च नवशतानि षट्पञ्चाशच्च भवन्तीत्येवं हे सामश्रवः प्रभृतयो मुनयो जानीत ॥ १०१ ॥

त्रयो लक्षास्तु विज्ञेयाः श्मश्रुकेशाः शरीरिणाम् ।
सप्तोत्तरं मर्मशतं द्वे च संधिशते तथा ॥ १०२ ॥

किंच। शरीरिणां श्मश्रूणि केशाश्च मिलिताः सन्तस्त्रयोलक्षाविज्ञेयाः । मर्माणि मर णकराणि क्लेशकराणि च स्थानानि तेषां सप्तोत्तरं शतं ज्ञेयम्। अस्थां तु द्वे सन्धिशते स्नायुशिरादिसन्धयः पुनरनन्ताः ॥ १०२ ॥

सकलशरीरसुषिरादिसंख्यामाह–

रोम्णां कोट्यस्तु पञ्चाशच्चतस्रः कोटय एव च ।
सप्तषष्टिस्तथा लक्षाः सार्धाः स्वेदायनैः सह ॥ १०३ ॥
वायवीयैर्विगण्यन्ते विभक्ताः परमाणवः ।
यद्यप्येकोऽनुवेत्त्येषां भावनां चैव संस्थितिम् ॥ १०४ ॥

पूर्वोदितशिराकेशादिसहितानां रोम्णां परमाणवः सूक्ष्मसूक्ष्मतररूपाभागाःस्वेदस्रवण सुषिरैः सह चतुः पञ्चाशत्कोट्यः । तथा सप्तोत्तरषष्टिलक्षाः सार्धाः पञ्चाशत्सहस्रसहिताः वायवीयैर्विभक्ताः पवनपरमाणुभिः पृथक्कृता विगण्यन्ते एतच्च शास्त्रदृष्ट्याभिहितम् । चक्षु-रादिकरणपथगोचरत्वाभावात्। अस्यार्थस्य द्वयमतिगहनमर्थं शिरादिभावसंस्थानुरूपं

हे मुनयो भवतां मध्ये यः कश्चिदनुवेत्ति सोपि महान् अग्र्यो बुद्धिमतां अतोयत्नतो बुद्धिमता बोद्धव्या भावसंस्थितिः ॥ १०३ ॥ १०४ ॥

शारीरवसादिपरिमाणमाह-

रसस्य नव विज्ञेया जलस्याञ्जलयो दश ।
सप्तैव तु पुरीषस्य रक्तस्याष्टौ प्रकीर्तिताः ॥ १०५ ॥
षट् श्लेष्मा पञ्च पित्तं च चत्वारो मूत्रमेव च ।
वसा त्रयो द्वौ तु मेदोमज्जैकोर्ध्वं तु मस्तके ॥ १०६ ॥
श्लेष्मौजसस्तावदेव रेतसस्तावदेव तु ।
इत्येतदस्थिरं वर्ष्म यस्य मोक्षाय कृत्यसौ ॥ १०७ ॥

सम्यक् परिणताहारसारोरसस्तस्य परिमाणं नवाञ्जलयः पार्थिवपरमाणुसंश्लेषनिमित्तस्य जलस्याञ्जलयो दश विज्ञेयाः । पुरीषस्य वर्चस्कस्य सप्तैव । रक्तस्य जाठरानलपरिपाकापादितलौहित्यस्यान्नरसस्याष्टावञ्जलयः प्रकीर्तिताः । श्लेष्मणः कफस्य षडञ्जलयः। पित्तस्य तेजसः पञ्च मूत्रोच्चारणस्य चत्वारः । वसाया मांसस्नेहस्य त्रयः । मेदसो-मांसरसस्य द्वावञ्जली । मज्जा त्वस्थिगतसुषिरगतस्तस्यैकोऽञ्जलिः । मस्तके पुनरर्धाञ्जलिः श्लेष्मौजसः श्लेष्मसारस्य तथा रेतसश्चरमधातोस्तावदेवार्धाञ्जलिरेव । एतच्च समधातुपुरुषाभिप्रायेणोक्तम् विषमधातोस्तु न नियमः । वैलक्षण्याच्छरीराणामस्थायित्वात्तथैव च । दोषधातुमलानां च परिमाणं न विद्यते इत्यायुर्वेदस्मरणात् ॥ इतीदृशमस्थिस्नाय्वाद्यारब्धमेतदशुचिनिधानं वर्ष्मास्थिरमिति यस्य बुद्धिरसौ कृती पण्डितो-मोक्षाय समर्थोभवति वैराग्यनित्यानित्यविवेकयोर्मोक्षोपायत्वात् अस्थिमूत्रपुरीषादिप्राचुर्यज्ञानस्य वैराग्यहेतुत्वात् । अत एव व्यासः । सर्वाशुचिनिधानस्य कृतघ्नस्य विनाशिनः । शरीरकस्यापि कृते मूढाः पापानि कुर्वते ॥ यदि नामास्य कायस्य यदन्तस्तद्बहिर्भवेत्।दण्डमादाय लोकोऽयं शुनः काकांश्च वारयेदिति । तस्मादीदृशकुत्सितशरीरस्यात्यन्तिकविनिवृत्त्यर्थमात्मोपासने प्रयतितव्यम् ॥ १०५ ॥ १०६ ॥ १०७ ॥

उपासनीयात्मस्वरूपमाह-

द्वासप्ततिसहस्राणि हृदयादभिनिःसृताः ।
हिताहिता नाम नाड्यस्तासां मध्ये शशिप्रभम् ॥ १०८ ॥
मण्डलं तस्य मध्यस्थ आत्मा दीप इवाचलः ।
स ज्ञेयस्तं विदित्वेह पुनराजायते नतु ॥ १०९ ॥

हृदयप्रदेशादभिनिःसृताः कदम्बकुसुमकेसरवत्सर्वतोनिर्गता हिताहितकत्वेन हिताहितसंज्ञा द्वासप्ततिसहस्राणि नाड्योभवन्ति । अपरास्तिस्त्रोनाड्यस्तासामिडापिङ्गलाख्ये

द्वे नाड्यौ सव्यदक्षिणपार्श्वगते हृदि विपर्यस्ते नासाविवरसंबद्धे प्राणापानायतने। सुषुम्नाख्या पुनस्तृतीया दण्डवन्मध्ये ब्रह्मरन्ध्रविनिर्गता तासां नाडीनां मध्ये मण्डलं चन्द्रप्रभं तस्मिन्नात्मा निर्वातस्थ दीपइवाचलः प्रकाशमान् आस्ते सएवंभूतोज्ञातव्यः तत्साक्षात्करणादिह संसारे न पुनः संसरति अमृतत्वं प्राप्नोति ॥ १०८ ॥ १०९ ॥

ज्ञेयं चारण्यकमहं यदादित्यादवाप्तवान्।
योगशास्त्रं च मत्प्रोक्तं ज्ञेयं योगमभीप्सता ॥ ११० ॥

किंच। चित्तवृत्तेर्विषयान्तरतिरस्कारेणात्मनि स्थैर्यं योगस्तत्प्राप्त्यर्थं बृहदारण्यकाख्यमादित्याद्यन्मया प्राप्तं तच्च ज्ञातव्यम्। तथा यन्मयोक्तं योगशास्त्रं तदपि ज्ञातव्यम् ॥ ११० ॥

कथं पुनरसावात्मा ध्यातव्यइत्यत आह--

अनन्यविषयं कृत्वा मनोबुद्धिस्मृतीन्द्रियम्।
ध्येय आत्मा स्थितोयोऽसौ हृदये दीपवत्प्रभुः ॥ १११ ॥

आत्मव्यतिरिक्तविषयेभ्योमनोबुद्धिस्मृतीन्द्रियाणि प्रत्याहृत्य आत्मैकविषयाणि कृत्वा आत्मा ध्येयः योऽसौ प्रभुर्निर्वातस्थप्रदीपवद्दीप्यमानोनिष्प्रकम्पोहृदि तिष्ठति एतदेव तस्य ध्येयत्वम्। यच्चित्तवृत्तेर्बहिर्विषयावभासतिरस्कारेणात्मप्रवणतानाम शरावसंपुटनिरुद्धप्रभाप्रतानप्रसरस्येव प्रदीपस्यैकनिष्ठत्वम् ॥ १११ ॥

यस्य पुनश्चित्तवृत्तिर्निराकारालम्बनतया समाधौ नाभिरमते तेन शब्दब्रह्मोपासनं कार्यमित्याह--

यथाविधानेन पठन्सामगायमविच्युतम्।
सावधानस्तदाभ्यासात्परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ ११२ ॥

स्वाध्यायाऽऽगतमार्गानतिक्रमेण सामगायं सामगानं साम्नोगानात्मकत्वेऽपि गायमिति विशेषणं प्रगीतमन्त्रव्युदासार्थम्। अविच्युतमस्खलितं सावधानः सामाध्वन्यनुस्यूतात्मैकाग्रचित्तवृत्तिः पठंस्तदभ्यासवशात् तत्र निष्णातः शब्दाकारशून्योपासनेन परं ब्रह्माधिगच्छति। तदुक्तम् शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छतीति ॥ ११२ ॥

यस्य पुनर्वैदिक्यां गीतौ चित्तं नाभिरमते तेन लौकिकगीतानुस्मृतात्मोपासनं कार्यमित्याह--

अपरान्तकमुल्लोप्यं मद्रकं मकरीं तथा।
औवेणकं सरोबिन्दुमुत्तरं गीतकानि च ॥ ११३ ॥
ऋग्गाथा पाणिका दक्षविहिता ब्रह्मगीतिका।
गेयमेतत्तदभ्यासकरणान्मोक्षसंज्ञितम् ॥ ११४ ॥

अपरान्तकोल्लोप्यमद्रकमकर्यौ वैणकानि सरोबिन्दुसहितं चोत्तरमित्येतानि प्रकरणाख्यानि सप्त गीतानि चशब्दादासारितवर्धमानकादिमहागीतानि गृह्यन्ते ऋग्गाथाद्याश्चतस्रो गीतिका इत्येतदपरान्तकादिगीतजातमध्यारोपितात्मभावं मोक्षसाधनत्वान्मोक्षसंज्ञितं मन्तव्यम् । तदभ्यासस्यैकाग्र्यतापादनद्वारेणात्मैकतापत्तिकारणत्वात् ॥ ११२ ॥ ११४ ॥

वीणावादनतत्त्वज्ञः श्रुतिजातिविशारदः ।
तालज्ञश्चाप्रयासेन मोक्षमार्गं नियच्छति ॥ ११५ ॥

किंच । भरतादिमुनिप्रतिपादितवीणावादनतत्त्ववेदी श्रूयते इति श्रुतिः द्वाविंशतिविधा सप्तस्वरेषु । तथाहि । षड्जमध्यमपञ्चमाः प्रत्येकं चतुःश्रुतयः ऋषभधैवतौ प्रत्येकं त्रिश्रुती गान्धारनिषादौ प्रत्येकं द्विश्रुती इति जातयस्तु षड्जादयः सप्त शुद्धाः संकरजातयस्त्वेकादशेत्येवमष्टादशविधास्तासु विशारदः प्रवीणः । ताल इति गीतपरिमाणं कल्प्यते तत्स्वरूपज्ञश्चतदनुविद्धब्रह्मोपासनतया तालादिभङ्गभयाच्चित्तवृत्तेरात्मैकाग्रतायाः सुकरत्वादल्पायासेनैवमुक्तिपथं नियच्छति प्राप्नोति ॥ ११५ ॥

चित्तविक्षेपाद्यन्तरायहतस्य फलान्तरमाह-

गीतज्ञो यदि योगेन नाप्नोति परमं पदम् ॥
रुद्रस्यानुचरो भूत्वा तेनैव सह मोदते ॥ ११६ ॥

गीतज्ञोयदि कथञ्चिद्योगेन परमं पदं नाप्नोति तर्हि रुद्रस्य सचिवोभूत्वा तेनैव सह मोदते क्रीडति ॥ ११६ ॥

पूर्वोक्तमुपसंहरति ।

अनादिरात्मा कथितस्तस्यादिस्तु शरीरकम् ।
आत्मनस्तु जगत्सर्वं जगतश्चात्मसंभवः ॥ ११७ ॥

प्रागुक्तरीत्या अनादिरात्मा क्षेत्रज्ञस्तस्य च शरीरग्रहणमेवादिरुद्भवः कथितः । अजः शरीरग्रहणादित्यत्र परमात्मनश्च सकाशात्पृथिव्यादिसकलभुवनोद्भवः तस्मादुद्भूताच्च पृथिव्यादिभूतसंघाताज्जीवानां स्थूलशरीरतया सम्भवश्च कथितः सर्गादौ स यथाकाशमित्यादिना ॥ ११७ ॥

एतदेव प्रश्नपूर्वकं विवृणोति ।

कथमेतद्विमुह्यामः सदेवासुरमानवम् ।
जगदुद्भूतमात्मा च कथं तस्मिन्वदस्व नः ॥ ११८ ॥

यदेतत्सकलसुरासुरमनुजादिसहितं जगदात्मनः सकाशात्कथमुत्पन्नं आत्मा च तस्मिन् जगति कथं तिर्यङ्नरसरीसृपादिशरीरभाग्भवतीत्येतस्मिन्नर्थे विमुह्यामः अतोमोहापनुत्त्यर्थमस्माकं विस्तरशो वदस्व ॥ ११८ ॥

एवं मुनिभिः पृष्टः प्रत्युत्तरमाह—

मोहजालमपास्येह पुरुषो दृश्यते हि यः ।
सहस्रकरपन्नेत्रः सूर्यवर्चाः सहस्रकः ॥ ११९ ॥
स आत्मा चैव यज्ञश्च विश्वरूपः प्रजापतिः ।
विराजः सोऽन्नरूपेण यज्ञत्वमुपगच्छति ॥ १२० ॥

इह जगति यदिदं स्थूलकलेवरादावनात्मनि आत्माभिमानरूपं मोहजालं तदपास्य तद्व्यतिरिक्तोयः पुरुषोऽनेककरचरणलोचनः सूर्यवर्चाः अनन्तरश्मिः सहस्रकः बहुशिरा दृश्यते । एतच्च तत्तद्गोचरशक्त्याधारतयोच्यते तस्य साक्षात्कारादिसंबन्धाभावात् । स एवात्मा यज्ञः प्रजापतिश्च यतोऽसौ विश्वरूपः सर्वात्मकः वैश्वरूप्यमेव कथमिति चेत् यस्मादसौ विराजः पुरोडाशाद्यन्नरूपेण यज्ञत्वमुपगच्छति यज्ञाच्च वृष्ट्यादिद्वारेण प्रजासृष्टिरित्येवं वैश्वरूप्यम् ॥ ११९ ॥ १२० ॥

एतदेव प्रपञ्चयति—

यो द्रव्यदेवतात्यागसंभूतो रस उत्तमः ।
देवान्संतर्प्य स रसो यजमानं फलेन च ॥ १२१ ॥
संयोज्य वायुना सोमं नीयते रश्मिभिस्ततः ।
ऋग्यजुःसामविहितं सौरं धामोपनीयते ॥ १२२ ॥
स्वमण्डलादसौ सूर्यः सृजत्यमृतमुत्तमम् ॥
यज्जन्म सर्वभूतानामशनानशनात्मनाम् ॥ १२३ ॥
तस्मादन्नात्पुनर्यज्ञः पुनरन्नं पुनः क्रतुः ।
एवमेतदनाद्यन्तं चक्रं संपरिवर्तते ॥ १२४ ॥

द्रव्यस्य चरुपुरोडाशादेर्देवतोद्देशेन त्यागाद्योरसः अदृष्टरूपमात्मनः परिणत्यन्तरमुत्तमः सकलजगज्जन्मबीजतयोत्कृष्टतमः संभूतः स देवान्संप्रदानकारकभूतान्सम्यक्प्रीणयित्वा यजमानं चाभिलषितफलेन संयोज्य पवनेन प्रेर्यमाणश्चन्द्रमण्डलं प्रति नीयते । ततः शशिमण्डलाद्रश्मिभिर्भानुमण्डलम् । सैषा त्रय्येव विद्या तपतीत्यभेदाभिधानात् ऋग्यजुः साममयं प्रत्युपनीयते । ततः स्वमण्डलादसौ सूर्योऽमृतरसं वृष्टिरूपमुत्तमं यत्सकलभूतानामशनानशनात्मनां चराचराणां जननिमित्तं तत्सृजति । तस्माद्वृष्टिसंपादितौषधिमयात्प्रजोत्पत्तिहेतोरन्नात्पुनर्यज्ञःयज्ञाच्च पूर्वाभिहितभङ्ग्या पुनरन्नं अन्नाच्च पुनः क्रतुरित्येवमेतदखिलं संसारचक्रं प्रवाहरूपेणोत्पत्तिविनाशविरहितं सम्यक्परिवर्तत इत्यनेन क्रमेणात्मनःसकाशादखिलजगदुत्पत्तिः । तत्र चात्मनः स्वकर्मानुरूपविग्रहपरिग्रहः ॥ १२१ ॥ ॥ १२२ ॥ १२३ ॥ १२४ ॥

ननु यद्यात्मनः संसरणमनाद्यन्तं तर्हि अनिर्मुक्तिप्रसंग इत्यतआह-

अनादिरात्मा संभूतिर्विद्यते नान्तरात्मनः ।
समवायी तु पुरुषो मोहेच्छाद्वेषकर्मजः ॥ १२५ ॥

यद्यप्यात्मनोऽनादित्वात्संभूतिर्न विद्यते अन्तरात्मनः शरीरव्यापिनः तथापि पुरुषः शरीरेण समवायी भवति भोगायतने सुखदुःखात्मकं भोग्यजातमुपभुङ्क्ते इत्येवंभूतेन संबन्धेन संबन्धी भवत्येव सच समवायः मोहेच्छाद्वेषजनितकर्मनिर्मेयो नतु निसर्गजातः तस्य कार्यत्वेनविनाशोपपत्तेर्न निर्मुक्तिः ॥ १२५ ॥

आत्मनोजगज्जन्मेत्युक्तं तत्प्रपञ्चयितुमाह-

सहस्रात्मा मया यो व आदिदेव उदाहृतः ।
मुखबाहूरुपज्जाः स्युस्तस्य वर्णा यथाक्रमम् ॥ १२६ ॥
पृथिवी पादतस्तस्य शिरसो द्यौरजायत ।
नस्तः प्राणा दिशः श्रोत्रात्स्पर्शाद्वायुर्मुखाच्छिखी ॥ १२७ ॥
मनसश्चन्द्रमा जातश्चक्षुषश्च दिवाकरः ।
जघनादन्तरिक्षं च जगच्च सचराचरम् ॥ १२८ ॥

योऽसौ सकलजीवात्मकतया प्रपञ्चात्मकतया च सहस्रात्मा बहुरूपस्तथा सकलजगद्धेतुतया आदिदेवो मया युष्माकमुदाहृतः तस्य वदनभुजसक्थिचरणजाता यथाक्रममग्रजन्मादयश्चत्वारोवर्णास्तथा तस्य पादाद्भूमिर्मस्तकात्सुरसद्म घ्राणात्प्राणाः कर्णात्ककुभः स्पर्शात्पवनो वदनाद्धुतवहः मनसः शशाङ्कः नेत्राद्भानुः जघनाद्गगनं जङ्गमाजङ्गमात्मकं जगच्च ॥ १२६ ॥ १२७ ॥ १२८ ॥

अत्र चोदयन्ति-

यद्येवं स कथं ब्रह्मन्पापयोनिषु जायते ।
ईश्वरः स कथं भावैरनिष्टैः संप्रयुज्यते ॥ १२९ ॥
करणेनान्वितस्यापि पूर्वं ज्ञानं कथञ्चन ।
वेत्ति सर्वगतां कस्मात्सर्वगोऽपि न वेदनाम् ॥ १३० ॥

हे ब्रह्मन् योगीश्वर यद्यात्मैव जीवादिभावं भजते तर्हि कथमसौ पापयोनिषु मृगपक्ष्यादिषु जायते । अथ मोहरागद्वेषादिदोषदुष्टत्वात्तत्र जन्मेत्युच्यते । तच्च न यस्मादीश्वरः स्वतन्त्रः कथमनिष्टैर्मोहरागादिभावैः संयुज्यते । किंच । तथेदमप्यत्र दूषणम् । मनःप्रभृति ज्ञानोपायैः सहितस्यापि तस्यात्मनः पूर्वज्ञानं जन्मान्तरानुभूतविषयं तस्मान्नोत्पद्यते । तथा सर्वप्राणिगतां वेदनां सुखादिरूपां स्वयं सर्वज्ञोऽपि सर्वदेहगतोऽपि कस्मान्न वेत्ति तस्मादात्मैवेश्वरो जीवादिभावं भजत इत्युक्तम् ॥ १२९ ॥ १३० ॥

तत्र पूर्वचोद्यस्योत्तरमाह—

अन्त्यपक्षिस्थावरतां मनोवाक्कायकर्मजैः ।
दोषैः प्रयाति जीवोऽयं भवयोनिशतेषु च ॥ १३१ ॥

यद्यपीश्वरः स्वरूपेण सत्यज्ञानानन्दलक्षणः तथाप्यविद्यासमावेशवशान्मोहरागादिभावैरभिभूयमानोनानाहीनयोनिजननसाधनं मानसादित्रिविधं कर्मनिचयमाचरति । तेन चान्त्यादिहीनयोनितामापद्यते । अन्त्याश्चाण्डालादयः पक्षिणः काकादयः स्थावरा वृक्षादयः तेषां भावोऽन्त्यपक्षिस्थावरता तां यथाक्रमेण मनोवाक्कायारब्धकर्मदोषैः जन्मसहस्रेष्वयं जीवः प्राप्नोति ॥ १३१ ॥

अनन्ताश्च यथा भावाः शरीरेषु शरीरिणाम् ।
रूपाण्यपि तथैवेह सर्वयोनिषु देहिनाम् ॥ १३२ ॥

किंच । शरीरिणां जीवानां शरीरेषु भावा अभिप्रायविशेषाः सत्वाद्युद्रेकतारतम्याद्यथानन्तास्तथा तत्कार्याण्यपि रूपाणि कुब्जवामनत्वादीनि देहिनां सर्वयोनिषु भवन्ति १३२

ननु यदि कर्मजन्यानि कुब्जत्वादीनि तर्हि कर्मानन्तरमेव तैर्भवितव्यमित्याशङ्क्याह—

विपाकः कर्मणां प्रेत्य केषांचिदिह जायते ।
इह वामुत्र वैकेषां भावस्तत्र प्रयोजनम् ॥ १३३ ॥

केषांचिज्ज्योतिष्टोमादिकर्मणां विपाकः फलं प्रेत्य देहान्तरे भवति केषांचित्कारीर्यादिकर्मणां वृष्ट्यादि फलमिहैव भवति । केषांचिच्चित्रादीनां फलं पश्वादिकमिह देहान्तरे वेत्यनियतम् । न ह्यनन्तरमेव कर्मफलेन भवितव्यमिति शास्त्रार्थः । अत्र च कर्मणां शुभाशुभफलजनकत्वे सत्त्वादिभाव एव प्रयोजकभूतस्तदायत्तत्वात्फलतारतम्यस्य ॥ १३३ ॥

मनोवाक्कायकर्मजैरन्त्यादियोनीः प्राप्नोतीत्युक्तं तत्प्रपञ्चयितुमाह—

परद्रव्याण्यभिध्यायंस्तथानिष्टानि चिन्तयन् ।
वितथाभिनिवेशी च जायतेऽन्त्यासु योनिषु ॥ १३४ ॥

परधनानि कथमपहरेयमिति आभिमुख्येन ध्यायंस्तथानिष्टानि ब्रह्महत्यादीनि हिंसात्मकानि करिष्यामीति चिन्तयन् वितथे असत्यभूते वस्तुनि अभिनिवेशः पुनः पुनः संकल्पः तद्वांश्च चण्डालाद्यन्त्ययोनिषु जायते ॥ १३४ ॥

पुरुषोऽनृतवादी च पिशुनः परुषस्तथा ।
अनिबद्धप्रलापी च मृगपक्षिषु जायते ॥ १३५ ॥

किंच । यस्त्वनृतवदनशीलः परुषः पिशुनः कर्णेजपः पुरुषः परोद्वेगकरभाषी अनि-

बद्धप्रलापी प्रकृतासङ्गतार्थवादी च बुद्धिपूर्वाबुद्धिपूर्वावृत्त्यादितारतम्याद्धीनोत्कृष्टेषु मृगपक्षिषु जायते ॥ १३५ ॥

अदत्तादाननिरतः परदारोपसेवकः ।
हिंसकश्चाविधानेन स्थावरेष्वभिजायते ॥ १३६ ॥

किंच । अदत्तादाननिरतः परधनापहारप्रसक्तः परदारप्रसक्तश्चाविहितमार्गेण प्राणिनां घातकश्च दोषगुरुलघुभावतारतम्यात्तरुलताप्रतानादिस्थावरेषु जायते ॥ १३६ ॥

सत्त्वादिगुणपरिपाकमाह-

आत्मज्ञः शौचवान्दान्तस्तपस्वी विजितेन्द्रियः ।
धर्मकृद्वेदविद्यावित्सात्त्विको देवयोनिताम् ॥ १३७ ॥

आत्मज्ञोविद्याधनाभिजनाद्यभिमानरहितः शौचवान् बाह्याभ्यन्तरशौचयुक्तः दान्त उपशमान्वितः तपस्वी कृच्छ्रादितपोयुक्तः तथेन्द्रियार्थेष्वप्रसक्तः नित्यनैमित्तिकधर्मानुष्ठाननिरतः वेदार्थवेदी च यः स सात्त्विकः सच सत्त्वोद्रेकतारतम्यवशादुत्कृष्टोत्कृष्टतरसुरयोनितां प्राप्नोति ॥ १३७ ॥

असत्कार्यरतोऽधीर आरम्भी विषयी च यः ।
स राजसो मनुष्येषु मृतो जन्माधिगच्छति ॥ १३८ ॥

किंच । असत्कार्येषु तूर्यवादित्रनृत्यादिष्वभिरतोयस्तथा अधीरोऽव्यग्रचित्तः आरम्भी सदा कार्याकुलोविषयेष्वतिप्रसक्तश्च सरजोगुणयुक्तः तद्गुणतारतम्याद्धीनोत्कृष्टमनुष्यजातिषु मरणानन्तरमुत्पत्तिं प्राप्नोति ॥ १३८ ॥

निद्रालुः क्रूरकृल्लुब्धो नास्तिको याचकस्तथा ।
प्रमादवान्भिन्नवृत्तो भवेत्तिर्यक्षु तामसः ॥ १३९ ॥

तथा यः पुनर्निद्राशीलः प्राणिपीडाकरोलोभयुक्तश्च तथा नास्तिकोधर्मादेर्निन्दकः याचनशीलः प्रमादवान् कार्याकार्यविवेकशून्यः विरुद्धाचारश्च असौ तमोगुणयुक्तस्तत्तारततम्याद्धीनहीनतरपश्वादियोनिषु जायते ॥ १३९ ॥

पूर्वोक्तमुपसंहरति-

रजसा तमसा चैवं समाविष्टो भ्रमन्निह ।
भावैरनिष्टैः संयुक्तः संसारं प्रतिपद्यते ॥ १४० ॥

एवमविद्याविद्धोऽयमात्मा रजस्तमोभ्यां सम्यगाविष्ट इह संसारे पर्यटन् नानाविधदुःखप्रदैर्भावैरभिभूतः पुनः पुनः संसारं देहग्रहणं प्राप्नोति । इतीश्वरः स कथं भावैरनिष्टैः संप्रयुज्यत इति अस्य चोद्यस्य नावकाशः ॥ १४० ॥

यदपि करणैरन्वितस्यापि इति द्वितीयं चोद्यं तस्योत्तरमाह-

मलिनो हि यथादर्शो रूपालोकस्य न क्षमः ।

तथाविपक्ककरण आत्मज्ञानस्य न क्षमः ॥ १४१ ॥

यद्यप्यात्मा अन्तःकरणादिज्ञानसाधनसंपन्नस्तथापि जन्मान्तरानुभूतार्थावबोधे न समर्थः अविपक्ककरणोरागादिमलाक्रान्तचित्तोयस्मात् यथा दर्पणो मलच्छन्नोरूपज्ञानोत्पादनसमर्थो न भवति ॥ १४१ ॥

ननु प्राग्भवीयज्ञानस्यापि आत्मप्रकाशित्वात्तस्य च स्वतः सिद्धत्वान्नानुपलम्भो युक्तइत्याशङ्क्याह—

कट्वेर्वारौ यथा पक्के मधुरः सन्नसोऽपि न।
प्राप्यते ह्यात्मनि तथा नापक्ककरणे ज्ञता ॥ १४२ ॥

अपक्के कट्वेर्वारौ तिक्तकर्कटिकायां विद्यमानोऽपि मधुरोरसः यथा नोपलभ्यते तथात्मन्यपक्ककरणे विद्यमानापि ज्ञता ज्ञातृता प्राग्भवीयवस्तुगोचरता न प्राप्यते ॥ १४२ ॥

वेत्ति सर्वगतां कस्मात्सर्वगोऽपि न वेदनामिति यदुक्तं तत्रोत्तरमाह—

सर्वाश्रयां निजे देहे देही विन्दति वेदनाम्।
योगी मुक्तश्च सर्वासां योगमाप्नोति वेदनाम् ॥ १४३ ॥

यः पुनर्देही देहाभिमानयुक्तः स सर्वाश्रयामध्यात्मिकादिबहुरूपां वेदनां स्वकर्मोपार्जित एव देहे प्राप्नोति न देहान्तरगतां भोगायतनारम्भादृष्टवैलक्षण्यादेव। यस्तु योगी मुक्तो मुक्ताहङ्कारादिः सकलक्षेत्रगतानां सुखदुःखादिसंविदां वेदिता भवति परिपक्ककरणत्वात् ॥ १४३ ॥

नन्वेकस्मिन्नात्मनि सुरनरादिदेहेषु भेदप्रत्ययोन घटत इत्याशङ्क्याह—

आकाशमेकं हि यथा घटादिषु पृथग्भवेत्।
तथात्मैको ह्यनेकश्च जलाधारेष्विवांशुमान् ॥ १४४ ॥

यथैकमेव गगनं कूपकुम्भाद्युपाधिभेदभिन्नं नानेवानुभूयते यथावा भानुरेकोऽपि भिन्नेषु जलभाजनेषु करकमणिकमल्लिकादिषु नानेवानुभूयते तथैकोप्यात्मा अन्तःकरणोपाधिभेदेन नाना प्रतीयते द्वितीयदृष्टान्तोपादानमात्मभेदस्यापारमार्थिकत्वद्योतनार्थम् ॥ १४४ ॥

पञ्चधातून्स्वयं षष्ठ आदत्ते युगपत्प्रभुरित्याद्युक्तमर्थमुपसंहृत्याह—

ब्रह्मखानिलतेजांसि जलं भूश्चेति धातवः।
इमे लोकाएषचात्मा तस्माच्च सचराचरम् ॥ १४५ ॥

ब्रह्म आत्मा खं गगनं अनिलोवायुः तेजोऽग्निः जलं प्रसिद्धं भूश्चेत्येते वातादिधातवः शरीरं व्याप्य धारयन्तीति धातवोऽभिधीयन्ते तत्र खादयः पञ्च धातवो लोक्यन्ते दृश्यन्ते इति लोकाजडा इति यावत्। एष चिद्धातुरात्मा एतस्माज्जडाजडसमुदायात्स्थावरजङ्गमात्मकं जगदुत्पद्यते ॥ १४५ ॥

कथमसावात्मा जगत्सृजतीत्याह-

मृद्दण्डचक्रसंयोगात्कुम्भकारो यथा घटम् ।
करोति तृणमृत्काष्ठैर्गृहं वा गृहकारकः ॥ १४६ ॥
हेममात्रमुपादाय रूपं वा हेमकारकः ।
निजलालासमायोगात्कोशं वा कोशकारकः ॥ १४७ ॥
कारणान्येवमादाय तासु तास्विह योनिषु ।
सृजत्यात्मानमात्मा च संभूय करणानि च ॥ १४८ ॥

यथा हि कुलालो मृच्चक्रचीवरादिकं करणजातमुपादाय करकशरावादिकं नानाविधकार्यजातं रचयति। यथा वा वर्धकिस्तृणमृत्काष्ठैः परस्परसापेक्षैः एकं गृहाख्यं कार्यं करोति ॥ यथा वा हेमकारः केवलं हेमोपादाय हेमानुगतमेव कटकमुकुटकुण्डलादि कार्यमुत्पादयति ॥ यथा वा कोशकारकः कीटविशेषो निजलालयारब्धमात्मबन्धनं कोशाख्यमारभते तथात्मापि पृथिव्यादीनि साधनानि परस्परसापेक्षाणि तथा करणान्यपि श्रोत्रादीन्युपादाय अस्मिन्संसारे तासु सुरादियोनिषु स्वयमेवात्मानं निजबद्धं शरीरितया सृजति ॥१४६॥ ॥ १४७ ॥ १४८ ॥

किं पुनर्वैषयिकज्ञानेन्द्रियव्यतिरिक्तात्मसद्भावे प्रमाणमित्याशङ्क्याह-

महाभूतानि सत्यानि यथात्मापि तथैव हि ।
कोऽन्यथैकेन नेत्रेण दृष्टमन्येन पश्यति ॥ १४९ ॥

यथा हि पृथिव्यादिमहाभूतानि सत्यानि प्रमाणगम्यत्वात् तथात्मापि सत्यः अन्यथा यदि बुद्धीन्द्रियव्यतिरिक्तो ज्ञाता ध्रुवो न स्यात्तर्हि एकेन चक्षुरिन्द्रियेण दृष्टं वस्तु अन्येन स्पर्शनेन्द्रियेण कोविजानाति यमहमद्राक्षं तमहं स्पृशामीति ॥ १४९ ॥

वाचं वा को विजानाति पुनः संश्रुत्य संश्रुताम् ।
अतीतार्थस्मृतिः कस्य कोवा स्वप्नस्य कारकः ॥ १५० ॥
जातीरूपवयोवृत्तविद्यादिभिरहङ्कृतः ।
शब्दादिविषयोद्योगं कर्मणा मनसा गिरा ॥ १५१ ॥

तथा कस्यचित्पुरुषस्य वाचं पूर्वं श्रुत्वा पुनः श्रूयमाणां वाचं तस्य वागियमिति कः प्रत्यभिजानाति । तस्मात् ज्ञानेन्द्रियातिरिक्तोज्ञाताध्रुव इति सिद्धम् ॥ किञ्च । यद्यात्मा ध्रुवो न स्यात् तर्ह्यनुभूतार्थगोचरा स्मृतिः पूर्वानुभवभावितसंस्कारोद्बोधनिबन्धना कस्य भवेत् । । न ह्यन्येन दृष्टे वस्तुनि अन्यस्य स्मृतिरुपपद्यते । तथा कः स्वप्नज्ञानस्य कारकः । न हीन्द्रियाणामुपरतव्यापाराणां तत्कारकत्वम् । तथा

हमेवाभिजिनत्वादिसंपन्न इत्येवंविधोऽनुसंधानप्रत्ययः कस्य भवति स्थिरात्मव्यतिरिक्तस्य । तथा शब्दस्पर्शादिविषयोपभोगसिद्ध्यर्थमुद्योगं मनोवाक्कायैः कः कुर्यात् । तस्मादपि बुद्धीन्द्रियव्यतिरिक्त आत्मा स्थितः ॥ १५० ॥ १५१ ॥

उपासनाविशेषविध्यर्थं संसारस्वरूपं विवृण्वन्नाह—

स संदिग्धमतिः कर्मफलमस्ति न वेति वा ।
विप्लुतः सिद्धमात्मानमसिद्धोऽपि हि मन्यते ॥ १५२ ॥

योऽसौ पूर्वोक्त आत्मा विप्लुतोऽहङ्कारदूषितः स सकलकर्मसु फलमस्ति न वेति संदिग्धमतिर्भवति तथाऽसिद्धोऽप्यकृतार्थोऽपि सिद्धमेव कृतार्थमात्मानं मन्यते ॥ १५२ ॥

मम दाराः सुतामात्या अहमेषामिति स्थितिः ।
हिताहितेषु भावेषु विपरीतमतिः सदा ॥ १५३ ॥

किंच । तस्य विप्लुतमतेर्मम पुत्रकलत्रप्रेष्यपुत्रादयोऽहमेषामित्यतीव ममताकुलस्थितिर्भवति । तथा हिताहितकरे कार्यप्रकरे स विप्लुतमतिर्विपरीतमतिः सदा भवेत् ॥ १५३ ॥

ज्ञेयज्ञे प्रकृतौ चैव विकारे वा विशेषवान् ।
अनाशकानलापातजलप्रपतनोद्यमी ॥ १५४ ॥
एवंवृत्तोऽविनीतात्मा वितथाभिनिवेशवान् ।
कर्मणा द्वेषमोहाभ्यामिच्छया चैव बध्यते ॥ १५५ ॥

किंच । ज्ञेयं जानातीति ज्ञेयज्ञः तस्मिन्नात्मनि प्रकृतौ चात्मनोगुणसाम्यवस्थायांविकारेऽहङ्कारादाववविशेषवान् विवेकानभिज्ञोभवति । तथानशनहुताशनाम्बुप्रवेशाविज्ञेषाशनादिषु विप्लववशात्कृतप्रयत्नोभवेत् । एवं नानाप्रकाराकार्यप्रवृत्तोऽविनीतात्माऽसंयतात्मा असत्कार्याभिनिवेशयुक्तः सन् तत्कृतकर्मजातेन रागद्वेषाभ्यां मोहेन च बध्यते ॥१५४॥१५५॥

शरीरग्रहणद्वारेण कथं पुनस्तस्य विस्रंभो भवतीत्यतआह—

आचार्योपासनं वेदशास्त्रार्थेषु विवेकिता ।
तत्कर्मणामनुष्ठानं संगः सद्भिर्गिरः शुभाः ॥ १५६ ॥
स्त्र्यालोकालम्भविगमः सर्वभूतात्मदर्शनम् ।
त्यागः परिग्रहाणां च जीर्णकाषायधारणम् ॥ १५७ ॥
विषयेन्द्रियसंरोधस्तन्द्रालस्यविवर्जनम् ।
शरीरपरिसंख्यानं प्रवृत्तिष्वघदर्शनम् ॥ १५८ ॥
नीरजस्तमसा सत्त्वशुद्धिर्निःस्पृहता शमः ।
एतैरुपायैः संशुद्धः सत्त्वयोग्यमृती भवेत् ॥ १५९ ॥

विद्यार्थमाचार्यसेवा वेदान्तार्थेषु पातञ्जलादियोगशास्त्रार्थेषु च विवेकित्वम् । तत्प्रतिपादितध्यानकर्मणामनुष्ठानम् । सत्पुरुषसंगः प्रियहितवचनत्वम् । ललनालोकनालम्भयोः परित्यागः । सर्वभूतेष्वात्मवद्दर्शनं समत्वदर्शनम् । परिग्रहाणां च पुत्रक्षेत्रकलत्रादीनां त्यागः । जीर्णकाषायधारणम् । तथा शब्दस्पर्शादिविषयेषु श्रोत्रादीन्द्रियाणां प्रवृत्तिनिरोधः तन्द्रानिद्रानुकारिणी । आलस्यमनुत्साहः तयोर्विशेषेण त्यागः । शरीरकस्य परिसंख्यानमस्थिराशुचित्वादिदोषानुसंधानम् । तथा सकलगमनादिषु प्रवृत्तिषु सूक्ष्मप्राणिवधादिदोषपरामर्शः । तथा रजस्तमोविधुरता प्राणायामादिभिर्भावशुद्धिः । निःस्पृहता विषयेष्वनभिलाषः।शमो बाह्यान्तःकरणसंयमः एतैराचार्योपासनादिभिरुपायैः सम्यक् शुद्धःकेवलसत्त्वयुक्तो ब्रह्मोपासनेनामृती भवेत् मुक्तोभवति ॥ १५६ ॥ १५७ ॥ १५८ ॥ १५९ ॥

कथममृतत्वप्राप्तिरित्यतआह-

तत्त्वस्मृतेरुपस्थानात्सत्त्वयोगात्परिक्षयात् ।
कर्मणां सन्निकर्षाच्च सतां योगः प्रवर्तते ॥ १६० ॥
शरीरसंक्षये यस्य मनः सत्त्वस्थमीश्वरम् ।
अविप्लुतमतिः सम्यग्जातिसंस्मरतामियात् ॥ १६१ ॥

आत्माख्यतत्त्वस्मृतेरात्मनि निश्चलतयोपस्थानात् सत्त्वशुद्धियोगात्केवलसत्त्वगुणयोगात्कर्मबीजानां परिक्षयात सत्पुरुषाणां च संबन्धात् आत्मयोगः प्रवर्तते किंच । यस्य पुनर्योगिनोऽविप्लुतमतेः शरीरसंक्षयसमये मनः सत्त्वयुक्तं सम्यगेकाग्रतयेश्वरंप्रति व्याप्रियते स यद्युपासनाप्रयोगाप्रवीणतयात्मानं नाधिगच्छति तर्हि विशिष्टसंस्कारपाटववशेन जात्यन्तरानुभूतकृमिकीटादिनानागर्भवासादिसमुद्भूतदुःखस्मरत्वं प्राप्नुयात । तत्स्मरणेन च जातोद्वेगस्तद्विच्छेदकारिणि मोक्षे प्रवर्तते ॥ १६० ॥ १६१ ॥

यत्स्वयं दुःसंस्कारतया पूर्वां जातिं न स्मरति तस्य का गतिरित्यत्राह-

यथा हि भरतो वर्णैर्वर्णयत्यात्मनस्तनुम् ।
नानारूपाणि कुर्वाणस्तथात्मा कर्मजास्तनूः ॥ १६२ ॥

भरतोनटः स यथा रामरावणादिनानारूपाणि कुर्वाणः सितासितपीतादिभिर्वर्णैरात्मनस्तनुं वर्णयति रचयति तथैवात्मा तत्तत्कर्मफलोपभोगार्थं कुब्जवामनादिनानारूपाणि। कर्मनिमित्तानि कलेवराण्यादत्ते ॥ १६२ ॥

कालकर्मात्मबीजानां दोषैर्मातुस्तथैव च ।
गर्भस्य वैकृतं दृष्टमङ्गहीनादि जन्मतः ॥ १६३ ॥

किंच । न केवलं कर्मैव कुब्जवामनत्वादिनिमित्तं किंतु कालकर्मणी स्वपितृकारण

बीजदोषोमातृदोषश्चेति सर्वमेतत्सहकारिकारणम् । एतेन दृष्टादृष्टस्वरूपेण कारणकलापेन गर्भस्यां ङ्गहीनत्वादिविकारोजन्म न आरभ्यानियतकालोदृष्टः ॥ १६३ ॥

नन्ु प्राकृतिकप्रलयावसरे महदाद्यखिलविकारविनाशे कर्मणो नाशात्कथं तन्निबन्धनः प्रथमपिण्डपारि ग्रह इत्याशङ्क्याह--

अहङ्कारेण मनसा गत्या कर्मफलेन च ।
शरीरेण च नात्मायं मुक्तपूर्वः कथंचन ॥ १६४ ॥

मनोहङ्कारौ प्रसिद्धौ । गतिः संसरणहेतुभूतोदोषराशिः । कर्मफलं धर्माधर्मरूपम् । शरीरं लिङ्गात्मकं एतैरहङ्कारादिभिरयमात्मा कदाचिदपि न मुच्यते यावन्मोक्षः॥ १६४॥

ननु प्रतिनियतकर्मणां जीवानांप्रतिनियतकालमेवोपरातिर्युक्ता न पुनः संग्रामादौ युगपदकाले प्राणसंक्षय इत्याशङ्क्याह--

वर्त्याधारः स्नेहयोगाद्यथा दीपस्य संस्थितिः ।
विक्रियापि च दृष्टैवमकाले प्राणसंक्षयः ॥ १६५ ॥

यथा खलु तैलक्लिन्नानेकपर्तिवर्तिनीनां नानाज्वालानां युगपत्संस्थितिः तासां च स्थितीनां तदुत्तरं दोधूयमानपवनाहतिरूपविपत्तिहेतूपनिपातयौगपद्याद्युगपदुपरतिर्यथा भवति तथैव रथिसारथिवाजिकुञ्जरादिजीवानां युद्धाख्योपरतिहेतुयौगपद्यादकालेऽपि प्राणपरिक्षयो नानुपपन्नः । एतदुक्तं भवति । प्रतिनियतकालविपत्तिहेतुभूतादृष्टस्य तद्विरुद्धाकार्याकरदृष्टहेतूपनिपातेन प्रतिबन्ध इति ॥ १६५ ॥

मोक्षमार्गमाह–

अनन्ता रश्मयस्तस्य दीपवद्यः स्थितो हृदि ।
सितासिताः कर्बुरूपाः कपिला नीललोहिताः ॥ १६६ ॥
ऊर्ध्वमेकः स्थितस्तेषां यो भित्त्वा सूर्यमण्डलम् ।
ब्रह्मलोकमतिक्रम्य तेन याति परां गतिम् ॥ १६७ ॥

योऽसौ हृदि प्रदीपवत् स्थितो जीवस्तस्यानन्ता रश्मयो नाड्यः सुखदुःखहेतुभूता द्वासप्ततिसहस्राणीत्यादिनोक्ताः सितासितकर्बुरादिरूपाः सर्वतः स्थितास्तेषामेकोरश्मिरूर्ध्वं व्यवस्थितः योऽसौ मार्तण्डमण्डलं निर्भिद्य हिरण्यगर्भनिलयं चातिक्रम्य वर्तते तेन जीवः परां गतिमपुनरावृत्तिलक्षणां प्राप्नोति ॥ १६६ ॥ १६७ ॥

स्वर्गमार्गमाह–

यदस्यान्यद्रश्मिशतमूर्ध्वमेव व्यवस्थितम् ।
तेन देवशरीराणि सधामानि प्रपद्यते ॥ १६८ ॥

यदस्यात्मनो मुक्तिमार्गभूतादृश्मेरन्यद्रश्मिशतमूर्ध्वाकारमेव व्यवस्थितं तेन सुरशरीराणि तैजसानि सुखैकभोगाधिकरणानि सधामानि कनकरजतरत्नरचितामरपुरसहितानि प्रपद्यते ॥ १६८ ॥

संसरणमार्गमाह-

येनैकरूपाश्चाधस्ताद्रश्मयश्च मृदुप्रभाः ।
इह कर्मोपभोगाय तैः संसरति सोऽवशः ॥ १६९ ॥

ये पुनस्तस्याधस्ताद्रश्मयोमृदुप्रभास्तैरिह फलोपभोगार्थं संसारे संसरति अवशःस्वकृतकर्मपरतन्त्रः ॥ १६९ ॥

भूतचैतन्यवादिपक्षं परिजिहीर्षुराह-

वेदैः शास्त्रैः सविज्ञानैर्जन्मना मरणेन च ।
आर्त्या गत्या तथा गत्या सत्येन ह्यनृतेन च ॥ १७० ॥
श्रेयसा सुखदुःखाभ्यां कर्मभिश्च शुभाशुभैः ।
निमित्तशाकुनज्ञानग्रहसंयोगजैः फलैः ॥ १७१ ॥
तारानक्षत्रसंचारैर्जागरैः स्वप्नजैरपि ।
आकाशपवनज्योतिर्जलभूतिमिरैस्तथा ॥ १७२ ॥
मन्वन्तरैर्युगप्राप्त्या मन्त्रौषधिफलैरपि ।
वित्तात्मानं वेद्यमानं कारणं जगतस्तथा ॥ १७३ ॥

वेदैः स एष नेति नेतीत्यात्मेति अस्थूलमनण्वह्रस्वमपाणिपादमित्यादिभिः । शास्त्रैश्च मीमांसान्वीक्षिक्यादिभिः । विज्ञानैश्च ममेदं शरीरमित्यादिदेहव्यतिरिक्तात्मानुभवैः । तथा जन्ममरणाभ्यां जन्मान्तरानुष्ठितधर्माधर्मनियताभ्यां देहातिरिक्तात्मानुमानम् ।आर्त्या जन्मान्तरगतकर्मानुष्ठातृनियतया । तथा गमनागमनाभ्यां ज्ञानेच्छाप्रयत्नाधारनियताभ्यामपि भौतिकदेहातिरिक्तात्मानुमानम् । न हि देहस्य चैतन्यादि संभवति यतः कारणगुणप्रोक्तक्रमेण कार्यद्रव्ये वैशेषिकगुणारम्भो दृष्टः न च तत्कारणभूतपार्थिवपरमाण्वादिषु चैतन्यादिसमवायः संभवति तदारब्धस्तम्भकुम्भादिभौतिकेष्वनुपलम्भात । न च मदशक्तिवदुदकादिद्रव्यान्तरसंयोगज इति वाच्यम् । शक्तेः साधारणगुणत्वात । अतो भौतिकदेहातिरिक्तचैतन्यादिसमवाय्यङ्गीकर्तव्यः । सत्यानृते प्रसिद्धे । श्रेयो हितप्राप्तिः । सुखदुःखे आमुष्मिके । तथा शुभकर्मानुष्ठानमशुभकर्मपरित्यागः एतैश्च ज्ञाननियतैः देहातिरिक्तात्मानुमानम् । निमित्तं भूकम्पादि । शाकुनं ज्ञानं पिङ्गलादि पतत्रिचेष्टालिङ्गकंज्ञानम् । ग्रहाः सूर्यादयः तत्संयोगजैः फलैः । तारा अश्विन्यादिव्यतिरिक्तानि ज्योतींषि नक्षत्राण्याश्वयुक्प्रभृतीनि एतेषां संचारैः शुभाशुभफलद्योतनैर्जा-

गैर्जागरावस्थाजन्यैश्च सच्छिद्रादित्यादिदर्शनैः तथा स्वप्नजैः खरवाराहयुक्तरथारोहणादिज्ञानैः तथा आकाशाद्यैश्च जीवोपभोगार्थतया सृष्टैस्तथा मन्वंन्तरप्राप्त्या युगान्तरप्राप्त्या देहेऽनुपपद्यमानतया तथा मन्त्रौषधिफलैः प्रेक्षापूर्वकैः क्षुद्रकर्माद्यैः साक्षात्परम्परया वा देहेऽनुपपद्यमानैर्वेद्यमानं हे मुनयो वित्त जानीत ॥१७०॥१७१॥१७२॥१७३॥

अहङ्कारः स्मृतिर्मेधा द्वेषो बुद्धिः सुखं धृतिः।
इंद्रियान्तरसंचार इच्छा धारणजीविते ॥ १७४ ॥
स्वर्गः स्वप्नश्च भावानां प्रेरणं मनसो गतिः।
निमेषश्चेतना यत्न आदानं पाञ्चभौतिकम् ॥ १७५ ॥
यत एतानि दृश्यंते लिङ्गानि परमात्मनः।
तस्मादस्ति परो देहादात्मा सर्वग ईश्वरः ॥ १७६ ॥

किंच। अहङ्कृतिरहङ्कारः। स्मृतिः प्राग्भवीयानुभवभावितसंस्कारोद्बोधनिबन्धना स्तन्यपानादिगोचरा। सुखमैहिकम्। धृतिर्धैर्यम्। इन्द्रियान्तरेण हि दृष्टेऽर्थे इन्द्रियान्तरस्य संचारोयमहमद्राक्षं तमहं स्पृशामीत्येवमनुसन्धानरूप इन्द्रियान्तरसंचारः। अत्रेच्छाप्रयत्नचैतन्यानां स्वरूपेण लिङ्गत्वम्। पूर्वश्लोकेतु गमनसत्यवचनादिहेतुतया आर्थिकलिङ्गत्वमित्यपौनरुक्त्यम्। धारणं शरीरस्य। जीवितं प्राणधारणम्। स्वर्गोऽनियतदेहान्तरोपभोग्यः सुखविशेषः। स्वप्नः प्रसिद्धः। पूर्वश्लोके तु स्वप्नस्य शुभफलद्योतनाय लिङ्गत्वम् अत्र स्वरूपेणेत्यपौनरुक्त्यम्। तथा भावानामिन्द्रियादीनां प्रेरणम्। मनसो गतिश्चेतनाधिष्ठानव्याप्ता। निमेषः प्रसिद्धः। तथा पञ्चभूतानामुपादानम्। यस्मादेतानि लिङ्गानि भूतेष्वनुपपन्नानि साक्षात्परम्परया वा परमात्मनो द्योतकानि दृश्यन्ते तस्मादस्ति देहातिरिक्तआत्मा सर्वगईश्वर इति प्रसिद्धम्॥१७४॥१७५॥१७६॥

क्षेत्रज्ञस्वरूपमाह—

बुद्धीन्द्रियाणि सार्थानि मनःकर्मेन्द्रियाणि च।
अहङ्कारश्च बुद्धिश्च पृथिव्यादीनि चैव हि ॥ १७७ ॥
अव्यक्तमात्मा क्षेत्रज्ञः क्षेत्रस्यास्य निगद्यते।
ईश्वरः सर्वभूतस्थः सन्नसन्सदसच्च यः ॥ १७८ ॥

बुद्धीन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि सार्थानि शब्दादिविषयसहितानि मनः कर्मेन्द्रियाणि वागादीनि तथाहङ्कारो बुद्धिश्च निश्चयात्मिका पृथिव्यादीनि पञ्चभूतानि अव्यक्तं प्रकृतिरित्येतत् क्षेत्रमस्य योऽसावीश्वरः सर्वगतः अत एव सद्रूपः प्रमाणान्तराग्राह्यत्वात्। असन् अस्पष्टप्रतीतिकत्वात्। सदसद्रूपोऽसावात्मा क्षेत्रज इति निगद्यते ॥ १७७ ॥ १७८ ॥

बुद्ध्यादेरुत्पत्तिमाह-

बुद्धेरुत्पत्तिरव्यक्तात्ततोऽहङ्कारसंभवः ।
तन्मात्रादीन्यहङ्कारादेकोत्तरगुणानि च ॥ १७९ ॥

सत्त्वादिगुणसाम्यमव्यक्तम् । ततस्त्रिप्रकारायाः सत्त्वरजस्तमोमय्या बुद्धेरुत्पत्तिः । तस्याश्च वैकारिकतैजसोभूतादिरिति त्रिविधोऽहङ्कार उत्पद्यते तत्र तामसोद्भूतादिसंज्ञकादहङ्कारात्तन्मात्राणि आदिग्रहणाद्गगनादीनि तानि चैकोत्तरगुणान्युत्पद्यन्ते चशब्दाद्वैकारिकतैजसाभ्यां बुद्धिकर्मेन्द्रियाणामुत्पत्तिः ॥ १७९ ॥

गुणस्वरूपमाह-

शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसोगन्धश्च तद्गुणाः ।
यो यस्मान्निसृतश्चैषां स तस्मिन्नेव लीयते ॥ १८० ॥

तेषां गगनादिपञ्चभूतानां एकोत्तरवृद्ध्या पञ्च शब्दादयो गुणा वेदितव्याः । एषां च बुद्ध्यादिविकाराणां मध्ये यो यस्मात्प्रकृत्यादेरुत्पन्नः स तस्मिन्नेव सूक्ष्मरूपेण प्रलयसमये प्रलीयते ॥ १८० ॥

प्रकरणार्थमुपसंहरन्नाह-

यथात्मानं सृजत्यात्मा तथा वः कथितो मया ।
विपाकात्त्रिप्रकाराणां कर्मणामीश्वरोऽपि सन् ॥ १८१ ॥
सत्वं रजस्तमश्चैव गुणास्तस्यैव कीर्तिताः ।
रजस्तमोभ्यामाविष्टश्चक्रवद्भ्राम्यते ह्यसौ ॥ १८२ ॥
अनादिरादिमांश्चैव स एव पुरुषः परः ।
लिङ्गेन्द्रियग्राह्यरूपः सविकार उदाहृतः ॥ १८३ ॥

मानसादित्रिप्रकारकर्मणां विपाकादीश्वरोऽपि सन्नात्मा यथात्मानं सृजति तथा युष्माकं कथितः । सत्त्वादयश्च गुणास्तस्यैवाविशिष्टस्य कीर्तिताः । तथा स एव रजस्तमोभ्यामाविष्टश्चक्रवदिह संसारे भ्राम्यतीत्यपि कथितम् । स एवानादिः परमपुरुषः शरीरग्रहणेनादिमान् कुब्जवामनादिविकारसहितः यथा स्थूलाकारतया परिणतो लिङ्गैरिन्द्रियैश्च ग्राह्यस्वरूप उदाहृतः ॥ १८१ ॥ १८२ ॥ १८३ ॥

स्वर्गिमार्गमाह-

पितृयानोऽजवीथ्याश्च यदगस्त्यस्य चान्तरम् ।
तेनाग्निहोत्रिणोयान्ति स्वर्गकामा दिवं प्रति ॥ १८४ ॥

अजवीथ्यमरमार्गः तस्यागस्त्यस्य च यदन्तरमसौ पितृयानस्तेनाग्निहोत्रिणः स्वर्गकामाः स्वर्गं प्राप्नुवन्ति ॥ १८४ ॥

ये च दानपराः सम्यगष्टाभिश्च गुणैर्युताः ।
तेऽपि तेनैव मार्गेण सत्यव्रतपरायणाः ॥ १८५ ॥

किंच । ये दानादिस्मार्तकर्मपराः सम्यग्दम्भरहिताः तथाष्टाभिरात्मगुणैर्दयाक्षान्तिरनसूया शौचमनायासोमङ्गलमकार्पण्यमस्पृहेति गौतमादिप्रतिपादितैर्युक्ताः । तथा ये च सत्यवचननिरतास्तेऽपि तेनैव पितृयानेनैव सुरसदनमाप्नुवन्ति ॥ १८५ ॥

ननु नैमित्तिकादिप्रतिसंचरेऽखिलाध्यापकप्रलयादविदितवेदास्तस्योपरितना जनाः कथमग्निहोत्रादिकं कर्म करिष्यन्ति कथंतरां चाकृतकर्माणःस्वर्गमार्गमधिरोक्ष्यंतीत्यतआह-

तत्राष्टाशीतिसाहस्रमुनयो गृहमेधिनः ।
पुनरावर्तिनो बीजभूता धर्मप्रवर्तकाः ॥ १८६ ॥

तत्र पितृयानेऽष्टाशीतिसहस्रसंख्या मुनयोगृहस्थाश्रमिणः पुनरावृत्तिधर्माणः सर्गादौ वेदस्योपदेशकतया धर्मतरुप्रादुर्भावे बीजभूताः सन्तोऽग्निहोत्रादिधर्मप्रवर्तकाः अतोन प्रागुदितदोषसमासंगः ॥ १८६ ॥

सप्तर्षिनागवीथ्यन्तर्देवलोकं समाश्रिताः ।
तावन्त एव मुनयः सर्वारम्भविवर्जिताः ॥ १८७ ॥
तपसा ब्रह्मचर्येण संगत्यागेन मेधया ।
तत्र गत्वावतिष्ठन्ते यावदाभूतसंप्लवम् ॥ १८८ ॥

किंच । सप्तर्षयः प्रसिद्धाः नागवीथी ऐरावतपन्थाः तदन्तराले तावन्तएव अष्टाशीतिसहस्रसंख्यामुनयः सर्वारम्भविवर्जिताः केवलज्ञाननिष्ठाः तपोब्रह्मचर्ययुक्ताः तथा संगत्यागिनोदेवलोकं समाश्रिताः आभूतसंप्लवं प्राकृतप्रलयपर्यन्तमवतिष्ठन्ते । तत्र च स्थिताः सृष्ट्यादावाध्यात्मिकधर्माणां प्रवर्तकाः ॥ १८७ ॥ १८८ ॥

कथंभूतास्ते मुनय इत्यत आह-

यतो वेदाः पुराणानि विद्योपनिषदस्तथा ।
श्लोकाः सूत्राणि भाष्याणि यच्च किञ्चन वाङ्मयम् ॥ १८९ ॥

यतोद्विविधादपि मुनिसमूहाच्चत्वारोवेदाः पुराणाङ्गविद्योपनिषदश्च नित्यभूता एवाध्येतृपरम्परायाताःप्रवृत्तास्तथा श्लोका इतिहासात्मकाः सूत्राणि च शब्दानुशासनमीमांसागोचराणि भाष्याणि च सूत्रव्याख्यारूपाणि यदन्यदायुर्वेद्यादिकं वाङ्मयं तदपि यत्सकाशात्प्रवृत्तंतथाविधास्ते मुनयोधर्मप्रवर्तकाः । एवं सति वेदस्य नानित्यतादोषप्रसंगः ॥ १८९ ॥

ततः किमित्यत आह-

वेदानुवचनं यज्ञो ब्रह्मचर्यं तपोदमः ।
श्रद्धोपवासः स्वातन्त्र्यमात्मनोज्ञानहेतवः ॥ १९० ॥

वदस्य नित्यत्वे सति तत्प्रामाण्यबलाद्वेदानुवचनादयः सत्त्वशुद्ध्यापादनद्वारेणात्मज्ञानस्य हेतव इत्युपपन्नं भवति ॥ १९० ॥

स ह्याश्रमैर्विजिज्ञास्यः समस्तैरेवमेव तु ।
द्रष्टव्यस्त्वथ मन्तव्यः श्रोतव्यश्च द्विजातिभिः ॥ १९१ ॥
य एनमेवविन्दन्ति ये चारण्यकमाश्रिताः ।
उपासते द्विजाः सत्यं श्रद्धया परया युताः ॥ १९२ ॥

किंच । यस्मान्नित्यतयात्मप्रमाणभूतोवेदस्तस्मादसावुक्तमार्गेण सकलाश्रमिभिर्नानाप्रकारं जिज्ञासितव्यः । तमेव प्रकारं दर्शयति । द्विजातिभिर्द्रष्टव्यः अपरोक्षीकर्तव्यः । तत्रोपायं दर्शयति । श्रोतव्योमन्तव्य इति । प्रथमतोवेदान्तश्रवणेन निर्णेतव्यः तदनन्तरं मन्तव्यः युक्तिभिर्विचारयितव्यः ततोऽसौ ध्यानेनापरोक्षी भवति । ये द्विजातयोऽतिशयश्रद्धायुक्ताःसन्तोनिर्जनप्रदेशमाश्रिताः एवमुक्तेन मार्गेण एनमात्मानं सत्यं परमार्थभूतमुपासते ते आत्मानं विन्दन्ति लभन्ते प्राप्नुवन्ति ॥ १९१ ॥ १९२ ॥

प्राप्तिमार्गंदेवयानमाह—

क्रमात्ते संभवन्त्यर्चिरहः शुक्लं तथोत्तरम् ।
अयनं देवलोकं च सवितारं सवैद्युतम् ॥ १९३ ॥
ततस्तान्पुरुषोऽभ्येत्य मानसोब्रह्मलौकिकान् ।
करोति पुनरावृत्तिस्तेषामिह न विद्यते ॥ १९४ ॥

ते विदितात्मानः क्रमादग्न्याद्यभिमानिदेवतास्थानेषु मुक्तिमार्गभूतेषु विश्राम्य तैः प्रस्थापिताः परमपदं प्राप्नुवन्ति । अर्चिर्वह्निः अहर्दिनं शुक्लपक्षः तथोत्तरायणं सुरसद्म सविता सूर्यः वैद्युतं च तेजः तान् एवं क्रमादर्चिरादिस्थानगतान्मानसः पुरुषोब्रह्मलोकभाजः करोति । तेषामिह संसारे पुनरावृत्तिर्न विद्यते किंतु प्राकृतप्रतिसंचरावसरे त्यक्तलिङ्गशरीराः परमात्मन्येकीभवन्ति ॥ १९३ ॥ १९४ ॥

पूर्वोक्तपितृयानमाह—

यज्ञेन तपसा दानैर्ये हि स्वर्गजितो नराः ।
धूमं निशां कृष्णपक्षं दक्षिणायनमेव च ॥ १९५ ॥
पितृलोकं चन्द्रमसं वायुं वृष्टिं जलं महीम् ।
क्रमात्ते संभवन्तीह पुनरेव व्रजन्ति च ॥ १९६ ॥
एतद्यो न विजानाति मार्गद्वितयमात्मवान् ।
दन्दशूकः पतङ्गो वा भवेत्कीटोऽथवा कृमिः ॥ १९७ ॥

ये पुनर्विहितैर्यज्ञदानतपोभिः स्वर्गफलभोक्तारस्ते क्रमाद्धूमादिचन्द्रपर्यन्तपदार्थाभिमानिनीर्देवताः प्राप्य पुनरेव वायुवृष्टिजलभूमीः प्राप्य व्रीह्याद्यन्नरूपेण शुक्रत्वमवाप्य संसारिणो योनिं व्रजन्ति । एतन्मार्गद्वयप्रमत्तो यो न विजानाति मार्गद्वयोपायभूतधर्मानुष्ठानं न करोति असौ दन्दशूको भुजङ्गः पतङ्गः शलभः कृमिः कीटो वा भवेत् ॥ १९५ ॥ १९६ ॥ १९७ ॥

उपासनाप्रकारमाह—

ऊरुस्थोत्तानचरणः सव्ये न्यस्योत्तरं करम् ।
उत्तानं किञ्चिदुन्नाम्य मुखं विष्टभ्य चोरसा ॥ १९८ ॥
निमीलिताक्षः सत्त्वस्थो दन्तैर्दन्तानसंस्पृशन् ।
तालुस्थाचलजिह्वश्च संवृतास्यः सुनिश्चलः ॥ १९९ ॥
संनिरुध्येन्द्रियग्रामं नातिनीचोच्छ्रितासनः ।
द्विगुणं त्रिगुणं वापि प्राणायाममुपक्रमेत् ॥ २०० ॥
ततो ध्येयः स्थितो योऽसौ हृदये दीपवत्प्रभुः ।
धारयेत्तत्र चात्मानं धारणां धारयन्बुधः ॥ २०१ ॥

ऊरुस्थावुत्तानौ चरणौ यस्य स तथोक्तः बद्धपद्मासनः । तथोत्ताने सव्यकरे दक्षिणमुत्तानं न्यस्य मुखं किञ्चिदुन्नाम्योरसा च विष्टभ्य स्तम्भयित्वा तथा निमीलिताक्षः सत्त्वस्थः कामक्रोधादिरहितोदन्तैर्दन्तानसंपृशन् तथा तालुनि स्थिता अचला जिह्वा यस्य स तथोक्तः । तथा संवृतास्यः पिहिताननः सुनिश्चलोनिष्प्रकम्पः तथा सम्यगिन्द्रियसमूहं विषयेभ्यः प्रत्याहृत्य नातिनीचासनो नात्युच्छ्रितासनोयथा चित्तविक्षेपो न भवति तथोपविष्टः सन् द्विगुणं त्रिगुणं वा प्राणायामाभ्यासमुपक्रमेत् । ततोवशीकृतपवनेन योगिना योऽसौ हृदये दीपवदप्रकम्पः प्रभुः स्थितोऽसौ ध्यातव्यः । तत्र च हृदि आत्मानं मनोगोचरतया धारयेत् । धारणामवधारयेत् । धारणास्वरूपं च । जान्वग्रभ्रमणेनच्छोटिकादानकालोमात्रा ताभिः पञ्चदशमात्राभिरधमः प्राणायामः । त्रिंशद्भिर्मध्यमः । पञ्चचत्वारिंशद्भिरुत्तमः । एवं प्राणायामत्रयात्मिकैकाधारणा तास्तिस्रोयोगशब्दवाच्यास्ताश्च धारयेत् । यथोक्तमन्यत्र । संभ्रम्य च्छोटिकां दद्यात्कराग्रं जानुमण्डले । मात्राभिः पञ्चदशभिः प्राणायामोऽधमः स्मृतः ॥ मध्यमो द्विगुणः श्रेष्ठस्त्रिगुणोधारणा तथा । त्रिभिस्त्रिभिः स्मृतैकैका ताभिर्योगस्तथैव चेति ॥ १९८ ॥ १९९ ॥ २०० ॥ २०१ ॥

धारणात्मकयोगाभ्यासे प्रयोजनमाह—

अन्तर्धानं स्मृतिः कान्तिर्दृष्टिः श्रोत्रज्ञता तथा ।
निजं शरीरमुत्सृज्य परकायप्रवेशनम् ॥ २०२ ॥

अर्थानां छन्दतः सृष्टिर्योगसिद्धेर्हि लक्षणम् ।
सिद्धे योगे त्यजन्देहममृतत्वाय कल्पते ॥ २०३ ॥

अणिमाप्राप्त्या परैरदृश्यत्वमन्तर्धानम् । स्मृतिरतीन्द्रियेष्वर्थेषु मन्वादेरिव स्मरणम् । कान्तिकमनीयता । दृष्टिरतीतानागतेष्वप्यर्थेषु । तथा श्रोत्रज्ञता अतिदवीयसि देशेऽभिव्यज्यमानतया श्रोत्रपथमनासेदुषामपि शब्दानां ज्ञातृता । निजशरीरत्यागेन परशरीरप्रवेशनम् स्ववाञ्छावशेनार्थानां करणनिरपेक्षतया सृष्टिरित्येतद्योगस्य सिद्धेर्लक्षणं लिङ्गं न चैतावदेव प्रयोजनं किंतु सिद्धे योगे त्यजन्देहममृतत्वाय कल्पते ब्रह्मत्वप्राप्तये च प्रभवति ॥ २०२ ॥ २०३ ॥

यज्ञदानाद्यसंभवे सत्त्वशुद्धावुपायान्तरमाह-

अथवाप्यभ्यसन्वेदं न्यस्तकर्मा वने वसन् ।
अयाचिताशी मितभुक्परां सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ २०४ ॥

अथवा त्यक्तकामी अनिषिद्धकर्मा अन्यतमं वेदमभ्यसन् एकान्तशीलोऽयाचितमिताशनापादितसत्त्वशुद्धिरात्मोपासनेन परां मुक्तिलक्षणां सिद्धिं प्राप्नोति ॥ २०४ ॥

न्यायागतधनस्तत्त्वज्ञाननिष्ठोऽतिथिप्रियः ।
श्राद्धकृत्सत्यवादी च गृहस्थोऽपि हि मुच्यते ॥ २०५ ॥

किंच । सत्प्रतिग्रहादिन्यायेनोपार्जितधनः अतिथिपूजातत्परः नित्यनैमित्तिकश्राद्धानुष्ठाननिरतः गृहस्थोऽपि हि यस्मान्मुक्तिमवाप्नोति तस्मान्न केवलमैहिकपारिव्रज्यपरिग्रह एव मुक्तिसाधनम् ॥ २०५ ॥

इत्यध्यात्मप्रकरणम् ।

अथ प्रायश्चित्तप्रकरणम् ५.

वर्णाश्रमेतराणां नोब्रूहि धर्मानशेषतइत्यत्र प्रतिपाद्यतया प्रतिज्ञातषड्विधधर्ममध्ये पञ्चप्रकारं धर्ममभिधायाधुनावशिष्टं नैमित्तिकं धर्मजातं प्रायश्चित्तपदाभिलप्यं प्रारिप्सुः प्रथमतस्तत्प्ररोचनार्थमधिकारिविशेषप्रदर्शनार्थं चार्थवादरूपं कर्मविपाकं तावदाह-

महापातकजान्घोरान्नरकान्प्राप्य दारुणान् ।
कर्मक्षयात्प्रजायन्ते महापातकिनस्त्विह ॥ २०६ ॥

ब्रह्महत्यादिपञ्चकस्य महापातकसंज्ञा ब्रह्महा मद्यप इत्यत्र वक्ष्यते तद्योगिनो महापातकिनस्ते महापातकजनितांस्तामिस्रादिनरकान्स्वजनितदुष्कृतानुरूपान् घोरानतितीव्रवेदनापादकत्वेनातिभयङ्करान्दारुणान्दुःखैकभोगनिलयान् प्राप्य कर्मक्षयात् कर्मजन्यनरकदुःखो-

पभोगक्षयादनन्तरं कर्मशेषात्पुनरिह संसारे दुःखबहुलश्वसृगालादितिर्यग्योनिषु प्रकर्षेण भूयो भूयो जायन्ते । महापातकिग्रहणमितरेषामप्युपपातक्यादीनामुपलक्षणम् । तेषां च तिर्यगादियोनिप्राप्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् ॥ २०६ ॥

महापातकिनां संसारप्राप्तिमुक्त्वा तद्विशेषकथनायाह—

मृगाश्वसूकरोष्ट्राणां ब्रह्महा योनिमृच्छति ।
खरपुल्कसवेनानां सुरापो नात्र संशयः ॥ २०७ ॥
कृमिकीटपतङ्गत्वं स्वर्णहारी समाप्नुयात् ।
तृणगुल्मलतात्वं च क्रमशो गुरुतल्पगः ॥ २०८ ॥

मृगा हरिणादयः श्वसूकरोष्ट्राः प्रसिद्धाः तेषां योनिं ब्रह्महा स्वकर्मशेषेण प्राप्नोति खरो रासभः पुल्कसः प्रतिलोमनिषादेन शूद्र्यां जातः वैदेहकेनाम्बष्ठ्यां जातो वेनस्तेषां योनीः सुरापः प्राप्नोति । कृमयः सजातीयसंभोगनिरपेक्षा मांसविष्ठागोमयादिजन्याः ततः किंचित्स्थूलतराः पक्षास्थिरहिताः पिपीलिकादयः कीटाः पतङ्गः शलभः तेषां योनिं ब्राह्मणस्वर्णहारी प्राप्नुयात् । तृणं काशादि गुल्मलते प्रागुक्ते तज्जातीयतां क्रमेण गुरुतल्पगः प्राप्नोति । एतच्चाकामकृतविषयम् । कामकारकृते त्वन्यास्वपि दुःखबहुलयोनिषु संसरन्ति । यथाह मनुः । श्वसूकरखरोष्ट्राणां गोवाजिमृगपक्षिणाम् । चण्डालपुल्कसानां च ब्रह्महा योनिमृच्छति ॥ कृमिकीटपतङ्गानां विड्भुजां चैव पक्षिणाम् । हिंस्राणां चैव सत्त्वानां सुरापो ब्राह्मणो व्रजेत ॥ लूताहिसरटानां च तिरश्चां चाम्बुचारिणाम् । हिंस्राणां च पिशाचानां स्तेनो विप्रः सहस्रशः ॥ लूतोर्णनाभः सरटः कृकलासः । तृणगुल्मलतानां च क्रव्यादां दंष्ट्रिणामपि । क्रूरकर्मकृतां चैव शतशो गुरुतल्पग इति ॥ २०७ ॥ २०८ ॥

एवं च तिर्यक्त्वादुत्तीर्णानां मानुष्ये लक्षणानि भवंतीत्याह—

ब्रह्महा क्षयरोगी स्यात्सुरापः श्यावदन्तकः ।
हेमहारी तु कुनखी दुश्चर्मा गुरुतल्पगः ॥ २०९ ॥
यो येन संवसत्येषां स तल्लिङ्गोऽभिजायते ।
अन्नहर्तामयावी स्यान्मूको वागपहारकः ॥ २१० ॥
धान्यमिश्रोऽतिरिक्ताङ्गः पिशुनः पूतिनासिकः ।
तैलहृत्तैलपायी स्यात्पूतिवक्त्रस्तु सूचकः ॥ २११ ॥

किंच । एवं रौरवादिनरकेषु श्वसूकरखरादियोनिषु च दारुणं दुःखमनुभूयानन्तरं दुरितशेषेण जननसमयएव क्षयरोगादिलक्षणयुक्ताः । प्रचुरेषु मानवशरीरेषु संसरंति । ब्रह्महा क्षयरोगी राजयक्ष्मी भवेत् । निषिद्धसुरापानी स्वभावतः कृष्णदशनः । ब्राह्मणहेम्नां हर्ता कुत्सितनखित्वम् । गुरुदारगामी दुश्चर्मत्वं कुष्ठिताम् । एतेषां ब्रह्महादीनां मध्ये येन पतितेन यः पुरुषः संवसति स तल्लिङ्गोऽभिजायते ।

णापूर्वनाशो जन्यते। मन्थनजनिताशुशुक्षणिनेवारणिक्षयस्तस्मान्न पापविनाशार्थं व्रतपरिचर्या नापि संव्यवहारार्थम्। नहि शिष्टाः कुनख्यादिभिः सह संबन्धं परिहरन्ति। प्राचीनक्षयात्पापनाशेन संव्यवहारार्थत्वस्यापि सिद्धेर्नार्थो व्रतचर्यया॥ यत्तु वसिष्ठेनोक्तम्। कुनखी श्यावदन्तश्च कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरेदिति तत्क्षामवत्यादिवन्नैमित्तिकमात्रं न पुन पापक्षयार्थं संव्यवहार्यसिद्ध्यर्थं वेति मन्तव्यम्॥ २१६॥

यथा कर्म फलं प्राप्य तिर्यक्त्वं कालपर्ययात्।
जायन्ते लक्षणभ्रष्टा दरिद्राः पुरुषाधमाः॥ २१७॥

किंच। यथा कर्म स्वकृतदुष्कृतानतिक्रमेण तदनुरूपं नरकादि फलं तिर्यक्त्वं च प्राप्य कालक्रमेण क्षीणे कर्मणि दुष्टलक्षणा दरिद्राश्च पुरुषेषु निकृष्टा जायन्ते॥२१७॥

ततो निष्कल्मषीभूताः कुले महति भोगिनः।
जायन्ते विद्ययोपेता धनधान्यसमन्विताः॥ २१८॥

किंच। ततो दुर्लक्षणमनुष्यजन्मानन्तरं निष्कल्मषीभूता नरकाद्युपभोगद्वारेण क्षीणपापाः प्राग्भवीयसुकृतशेषेण महाकुले भोगसंपन्नाः विद्याधनधान्यसंपन्ना जायन्ते॥२१८॥

एवं प्रायश्चित्तेषु प्ररोचनार्थं कर्मविपाकमभिधायाधुना तेष्वेवाधिकारिणं निरूपयितुमाह-

विहितस्याननुष्ठानान्निन्दितस्य च सेवनात्।
अनिग्रहाच्चेन्द्रियाणां नरः पतनमृच्छति॥ २१९॥
तस्मात्तेनेह कर्तव्यं प्रायश्चित्तं विशुद्धये।
एवमस्यान्तरात्मा च लोकश्चैव प्रसीदति॥ २२०॥

विहितमिति यदावश्यकं संध्योपासनाग्निहोत्रादिकं नित्यं अशुचिस्पर्शादौ नैमित्तिकत्वेन चोदितं स्नानादिकं च तदुभयमुच्यते यस्याकरणात् निन्दितस्य निषिद्धस्य सुरापानादेः करणात् इन्द्रियाणामनिग्रहाच्च नरः पतनमृच्छति प्राप्नोति प्रत्यवायी भवतीति यावत्॥ नन्विन्द्रियार्थेषु सर्वेषु न प्रसज्येत कामत इतीन्द्रियप्रसक्तेरपि निषिद्धत्वान्निन्दितग्रहणेनैव गतार्थत्वात्किमर्थमनिग्रहाच्चेन्द्रियाणामिति पृथगुपादानम्। अत्रोच्यते। इन्द्रियप्रसक्तिनिषिद्धस्य नैकान्ततः प्रतिषेधरूपता स्नातकव्रतमध्येऽस्य पाठात्तत्र च व्रतानीमानि धारयेदिति व्रतशब्दाधिकारान्नञ्श्रवणाच्चेन्द्रियप्रसक्तिप्रतिषेधकः संकल्पो विधीयते। स चोभयरूप इति पृथगुपादनम्॥ ननु विहिताकरणात् प्रत्यवैति कुतोऽवसितम्। न तावदग्निहोत्रादिचोदना पुरुषप्रवर्तनात्मकाननुष्ठानस्य प्रत्यवायहेतुतामाक्षिपति। विषयानुष्ठानस्य पुरुषार्थत्वावगतिमात्रपर्यवसायिनी हिंसा तावन्मात्रेण प्रवृत्त्युपपत्तेर्न पुनरकरणस्य प्रत्यवायहेतुत्वमपि वक्ति। क्षीणशक्तित्वादनुपपत्तेः। किंच यद्यप्यनुपपत्त्युपशमेऽपि प्रवृत्तिसिद्ध्यर्थमर्थान्तरं कल्प्यते तर्हि निषिध्यमानप्रत्यवायपरिहा-

रार्थतयैव तद्वर्जनस्य पुरुषार्थत्वासिद्धावपि फलान्तरं कल्प्येत न चैतत्कस्यचिदपि संमतम्॥ ननु यथा निषिद्धेष्वर्थवादावगतप्रत्यवायपरिहारार्थतयैव पुरुषार्थत्वं तथा विहितेष्वप्यर्थवादावगताकरणजन्यप्रत्यवायपरिहारार्थता कस्मान्न स्यात् । मैवम् । न हि सर्वत्राग्निहोत्रादिषु तादृग्विधार्थवादाः सन्ति। न च विहितस्याननुष्ठानान्नरः पतनमृच्छतीतीयं स्मृतिरेव वाक्यशेषस्थानीयेति चतुरस्रम्। न हि वाक्यान्तरप्रमीते कार्ये वाक्यान्तरेणार्थवादः संभवति। भवतु वा कथञ्चिदेकवाक्यतयार्थवादस्तथापि नाभावरूपविहिताकरणं कार्यान्तरं जनयितुं क्षमते। ननु ज्वरे चैवातिसारे च लङ्घनं परमौषधमित्यायुर्वेदवचनाद्भोजनाभावरूपं लङ्घनं ज्वरशान्तिं जनयतीति यथावगम्यते तथात्रापि भवतु । मैवम् । यतो नात्रापि लङ्घनाज्ज्वरशान्तिः किं तर्हि ज्वरनाशप्रतिबन्धकभोजनाभावे सति जठरानलपरिपाकजननाद्धातुसाम्यादिति मन्तव्यम् । तस्माद्विहितस्याननुष्ठानान्नरः पतनमृच्छतीति कथमस्याः स्मृतेर्गतिरिति वाच्यम् । उच्यते । अग्निहोत्रादिविषयाधिकारासिद्धिरूपप्रत्यवायाभिप्रायेणेति न दोषः। ननु (अ.१२ श्लो७१।७२) वान्ताश्युल्कामुखः प्रेतो विप्रो धर्मात्स्वकाच्च्युतः। अमेध्यकुणपाशी तु क्षत्रियः कटपूतनः ॥ मैत्राक्षज्योतिकः प्रेतो वैश्यो भवति पूयभुक् । चैलाशकस्तु भवति शूद्रो धर्मात्स्वकाच्च्युत इत्येतानि विहिताकरणप्रत्यवायपराणि मनुवचनानि कथं घटन्ते। उच्यते यथा वा न्तमश्नत उल्कया वा दह्यमानमुखस्य दुःखं तथास्यापि विहितमकुर्वतः पुरुषस्य पुरुषार्थासिद्धेरित्यकरणनिन्दनमनुष्ठानप्ररोचनार्थमित्यविरोधः । यद्वा प्राग्भवीयनिषिद्धाचरणाक्षिप्तविहितानुष्ठानविरोधि रागालस्यादिजन्यं वान्ताश्युल्कामुखप्रेतत्वादिरूपमिति न क्वचिदभावस्य कारणतेति मन्तव्यम् ॥ ननु पुंश्चलीवानरखरदष्टमिथ्याभिशस्तादौ विहिताकरणादिनिमित्तानामन्यतमस्याप्यभावात्कथं प्रत्यवायिता कथं च तदभावे प्रायश्चित्तविधानम् । उच्यते। अस्मादेव पापक्षयार्थं प्रायश्चित्तविधानाज्जन्मान्तराचरितनिषिद्धसेवादिजन्यं पापापूर्वं समाक्षिप्तमिथ्याभिशापादिकं तन्निमित्तप्रायश्चित्तापनोद्यमनेनानुष्ठितमिति कल्प्यते । पुरुषप्रयत्ननिरपेक्ष्येण कार्यरूपोत्पत्त्यनुपपत्तेः । न च पुंश्चल्यादिगतप्रयत्नेन पुरुषान्तरे पापोत्पत्तिः कर्तृसमवायित्वनियमाद्धर्माधर्मयोस्तस्माद्युक्तैव प्रायश्चित्ते निमित्तत्रयपरिगणना । तथा च मनुः । (अ. ११ श्लो. ४४) अकुर्वन् विहितं कर्म निन्दितं च समाचरन् । प्रसक्तश्चेन्द्रियार्थेषु प्रायश्चित्तीयते नर इति । नरग्रहणं प्रतिलोमजातानामपि प्रायश्चित्ताधिकारप्राप्त्यर्थम् । तेषामप्यहिंसादिसाधारणधर्मव्यतिक्रमसंभवतु । यस्मादेवं निषिद्धाचरणादिना प्रत्यवैति तस्मात्तेन कृतनिषिद्धसेवादिना पुरुषेण प्रायश्चित्तं कर्तव्यमिहलोके परत्र च विशुद्ध्यर्थम् । प्रायश्चित्तशब्दश्चायं पापक्षयार्थे नैमित्तिके कर्मविशेषे रूढः । एवं प्रायश्चित्ते कृते अस्यान्तरात्मा शुद्धतया प्रसीदति लोकश्चायं संव्यवहर्तुं प्रसीदति।एवं च वदतैतद्दर्शितम्। नैमित्तिकोऽयं प्रायश्चित्ताधिकारः तत्र चार्थवादगतदुरितक्षयोपि जातेष्टिन्यायेन साध्यता स्वीक्रियते न च दुरितपरिजिहासुनानुष्ठीयत इत्येतावता कामाधिकाराशङ्का कार्या । यस्मात् मनुः चरितव्यमतो-

नित्यंप्रायश्चित्तं विशुद्धये।निन्द्यैर्हि लक्षणैर्युक्ता जायन्तेऽनिष्कृतैनस इत्यकरणे दोषश्रवणेनावश्यकत्वावगमात् ॥ २१९ ॥ २२० ॥

प्रायश्चित्ताकरणे दोषमाह--

प्रायश्चित्तमकुर्वाणाः पापेषु निरता नराः ।
अपश्चात्तापिनः कष्टान्नरकान्यान्ति दारुणान् ॥ २२१ ॥

पापेषु शास्त्रार्थव्यतिक्रमजनितेषु प्रसक्ताः पुरुषाः अपश्चात्तापिनो मया दुष्कृतं कृतमित्येवमुद्वेगरहिताः प्रायश्चित्तमकुर्वाणाः दुःसहान्नरकान्प्राप्नुवन्ति ॥ २२१ ॥

नरकस्वरूपं विवृण्वन्नाह--

तामिस्रं लोहशङ्कुं च महानिरयशाल्मली ।
रौरवं कुड्मलं पूतिमृत्तिकं कालसूत्रकम् ॥ २२२ ॥
संघातं लोहितोदं च सविषं संप्रपातनम् ।
महानरककाकोलं संजीवनमहापथम् ॥ २२३ ॥
अवीचिमन्धतामिस्रं कुम्भीपाकं तथैव च ।
असिपत्रवनं चैव तापनं चैकविंशकम् ॥ २२४ ॥
महापातकजैर्घोरैरुपपातकजैस्तथा ।
अन्विता यान्त्यचरितप्रायश्चित्ता नराधमाः ॥ २२५ ॥

तामिस्रप्रभृतींस्तापनपर्यन्तानेकविंशतिनरकानन्वर्थ संज्ञाद्योतितावान्तरभेदान्महापातकोपपातकजनितभयङ्करदुरितैरन्विता अनाचरितप्रायश्चित्ताः पुरुषाधमाः प्राप्नुवन्ति ॥ २२२ ॥ २२३ ॥ २२४ ॥ २२५ ॥

उपात्तदुरितनाशार्थं प्रायश्चित्तमित्युक्तं तत्र विशेषमाह--

प्रायश्चित्तैरपैत्येनो यदज्ञानकृतं भवेत् ।
कामतो व्यवहार्यस्तु वचनादिह जायते ॥ २२६ ॥

प्रायश्चित्तैर्वक्ष्यमाणैरज्ञानाद्यदेनः पापं कृतं तदपैति गच्छति न कामतः कृतम् । किंतु तत्र प्रायश्चित्तविधायकवचनबलादिह लोके व्यवहार्यो जायते । अत्र च प्रायश्चित्तैरपैत्येनो यदज्ञानकृतमित्युपक्रमात्तत्प्रतियोगितया ज्ञानत इति वक्तव्ये यत्कामत इत्युक्तं तज्ज्ञानकामयोस्तुल्यत्वप्रदर्शनार्थम्। तथा हि विहितं यदकामानां कामात्तद्द्विगुणं भवेत्। तथा अबुद्धिपूर्वक्रियायामर्धं प्रायश्चित्तम् । तथा म्लेच्छेनाधिगता शूद्रा त्वज्ञानात्तु कथञ्चन । कृच्छ्रत्रयं प्रकुर्वीत ज्ञानात्तु द्विगुणं भवेदित्यादिभिर्वचनैर्ज्ञानकामयोस्तुल्यप्रायश्चित्तदर्शनात्तुल्यफलतैव । किंच । स्वतन्त्रप्रवृत्तिर्विषयज्ञानकामनाभ्यां नियता तयोरन्यतरापायेऽपि तस्या असंभवादतः कामत इत्युक्ते ज्ञानाज्ञानतइत्युक्ते ऽपि कामः प्राप्नोत्य

विनाभावात् । न च चौरादिभिर्बलात्प्रवर्त्यमानस्य सत्यपि विषयज्ञाने कामनाभावान्ना-विनाभाव इति वाच्यम् ।यतोऽत्र विद्यमानस्यापि ज्ञानस्य प्रवृत्तिहेतुत्वाभावेनासत्समत्वम्॥ यत्तु शुष्केऽपि पिपतिषोर्भ्रान्त्या कर्दमपतनं तत्रापि वास्तवज्ञानाभावात्तद्विषयकामनायाश्चा-भाव एव । एवमज्ञानकामनयोरप्यव्यभिचार एव । ननुप्रायश्चित्तैरपैत्येन इति न युक्तम्।फलविनाश्यत्वात्कर्मणः।मैवम्। यथा पापोत्पत्तिः शास्त्रगम्या तथा तत्परिक्षयोऽपीती नात्र प्रमाणान्तरं क्रमते अत एव गौतमेन पूर्वोत्तरपक्षभंग्या अयमर्थो दर्शितः तत्र प्रायश्चितं कुर्यान्न कुर्यादिति मीमांसन्ते न कुर्यादित्याहुर्न हि कर्म क्षीयते इति कुर्या-दित्यपरे पुनः स्तोमेनेष्ट्वा पुनः सवनमायान्तीति विज्ञायते । व्रात्यः स्तोमेनेष्ट्वा ब्रह्मचर्यं चरे-दुपनयनत इति सर्वं पाप्मानं तरति भ्रूणहत्यां योऽश्वमेधेन यजत इति पुनः सवन-मायान्तीति। सवनसंपाद्यज्योतिष्टोमादिद्विजातिकर्मणि योग्यो भवतीत्यर्थः । न चेदम-र्थवादमात्रमधिकारिविशेषणाकाङ्क्षायां रात्रिसत्रन्यायेनार्थवादिकफलस्यैव कल्पना न्याय्य-त्वादतो युक्तं प्रायश्चित्तैरपैत्येन इति ॥ ननु कामकृते प्रायश्चित्ताभावात्कथं व्यवहार्यत्वं तदभावश्चानभिसंधिकृतेऽपराधे प्रायश्चित्तमिति वसिष्ठवचनादियं विशु-द्धिरुदिता प्रमाप्याकामतो द्विजम् । कामतो ब्राह्मणवधे निष्कृतिर्न विधीयते इति मनुवचनाच्चावगम्यते । नैतत् । यः कामतो महापापं नरःकुर्यात्कथञ्चन । नतस्य निष्कृतिर्दृष्टा भृग्वग्निपतनादृते इति तथा । विहितं यदकामानां कामात्तद्विगुणं भवेदिति च कामकृतेऽपि प्रायश्चित्तदर्शनात् । यत्तु वसिष्ठवचनम् । तस्याप्यकाम-कृतेऽपराधे प्रायश्चित्तं शुद्धिकरमित्यभिप्रायो न पुनः कामकृतेऽपि प्रायश्चित्ताभाव इति। यत्तु मनुवचनमियं विशुद्धिरुदितेत्यादि तदपीयमिति सर्वनामपरामृष्टद्वादशवार्षिक-व्रतचर्याया एव कामतो ब्राह्मणवधे निष्कृतिर्न विधीयते इत्यनेन प्रतिषेधो न पुनः प्रायश्चित्तमात्रस्य । मरणान्तिकादेः प्रायश्चित्तस्य दर्शितत्वात् । ननु यदि कामकृते ऽपि प्रायश्चित्तमस्ति तर्हि पापक्षयोऽपि कस्मान्न स्यादविशेषाद्यदि पापक्षयोऽपि नास्ति-तर्हि व्यवहार्यतापि कथं भवति।उच्यते। उभयप्रायश्चित्ताविशेषेऽपि फलविशेषः शास्त्रतोऽवग म्यते । अज्ञानकृते तु सर्वत्र पापक्षयः । यत्र तु ब्रह्महा सुरापो गुरुतल्पगो मातृपितृयो निसंबद्धाङ्गस्तेननास्तिकनिन्दितकर्माभ्यासिपतितात्याग्यपतितत्यागिनःपतिता पातकसंयो-जकाश्चेति गौतमोक्तमहापातकादौ व्यवहार्यत्वं निषिद्धम् । तस्मिन्पतनीये कर्मणि कामतः कृते व्यवहार्यत्वमात्रं न पापक्षय इति । न च पापक्षयाभावे व्यवहार्यत्वमनुपपन्नम् । द्वे हि पापस्य शक्ती नरकोत्पादिका व्यवहारनिरोधिका चेति। तत्रेतरशक्त्यविनाशेऽपि व्यव-हारनिरोधिकायाः शक्तेर्विनाशो नानुपपन्नस्तस्मात्पापानपगमेऽपि व्यवहार्यत्वं नानुपपन्नम्। यत्तु मनुवचनम् । अकामतः कृते पापे प्रायश्चित्तं विदुर्बुधाः । कामकारकृतेऽप्याहुरेके श्रुतिनिदर्शनादिति । तदपि कामकृतेऽपि प्रायश्चित्तप्राप्त्यर्थम् । न पुनः पापक्षयप्र-तिपादनपरम् । अपतनीये पुनः कामकृतेऽपि प्रायश्चित्तेन पापक्षयो भवत्येव । अकामतः कृतं पापं वेदाभ्यासेन शुध्यति । कामतस्तु कृतं मोहात्प्रायश्चित्तैः पृथग्विधै-

रिति मनुस्मरणात् । पतनीयेऽपि कर्मणि कामकृते मरणान्तिकप्रायश्चित्तेषु कल्मषक्षयो भवत्येव । फलान्तराभावात् । नास्यान्यस्मिँल्लोके प्रत्यापत्तिर्विद्यते कल्मषं तु निर्हन्यत इत्यापस्तम्बस्मरणात् ॥ २२६ ॥

निषिद्धाचरणादिकं प्रायश्चित्ते निमित्तमित्युक्तं तत्प्रपञ्चयितुमाह-

ब्रह्महा मद्यपः स्तेनस्तथैव गुरुतल्पगः ।
एते महापातकिनो यश्च तैः सह संवसेत् ॥ २२७ ॥

हन्तिरयं प्राणवियोगकरणे व्यापारे रूढः यद्व्यापारसमनन्तरं कालान्तरे वा कारणान्तरनिरपेक्षः प्राणवियोगो भवति। स ब्राह्मणं हतवानिति ब्रह्महा। मद्यपो निषिद्धसुरायाः पायी । स्तेनो ब्राह्मणस्य सुवर्णहर्ता ब्राह्मणसुवर्णापहरणं महापातकमित्यापस्तंबस्मरणात्। गुरुतल्पगो गुरुभार्यागामी । तल्पशब्देन शयनवाचिना साहचर्याद्भार्या लक्ष्यते । एते ब्रह्महादयो महापातकिनः।पातयन्तीति पातकानि ब्रह्महत्यादीनि।महच्छब्देन तेषां गुरुत्वं ख्याप्यते तद्योगिनो महापातकिन इति लाघवार्थं संज्ञाकरणम् । यश्च तैर्ब्रह्महादिभिः प्रत्येकं सह संवसति।एभिस्तु संवसेद्यो वै वत्सरं सोऽपि तत्सम इति वक्ष्यमाणन्यायेन सोऽपि महापातकी।तथाशब्दः प्रकारवचनः अनुग्राहकप्रयोजकादिकर्तृसंग्रहार्थः । अनुग्राहकश्च यः पलायमानममित्रं उपरुन्धन् परेभ्यश्च हन्तारं परिरक्ष्य हन्तुर्दृढिमानमुपजनयन्नुपकरोति स उच्यते।अत एवमनुना ग्राहकस्य हिंसाफलसंबन्धो दर्शितः।बहूनामेककार्याणां सर्वेषां शस्त्रधारिणाम् । यद्येको घातयेत्तत्र सर्वे ते घातकाः स्मृता इति॥ तथा प्रयोजकादीनामप्यापस्तम्बेन फलसंबन्ध उक्तः।प्रयोजितानुमन्ता कर्ता चेति।स्वर्गनरकफलेषु कर्मसु भागिनो यो भूय आरभते तस्मिन्फलविशेष इति तत्राप्रवृत्तस्य प्रवर्तकः प्रयोजकः । स च त्रिप्रकारः आज्ञापयिताभ्यर्थयमान उपदेष्टेति।तत्राज्ञापयितानाम स्वयमुच्चःसन्नीचं भृत्यादिकं यः प्रेषयति मदीयममित्रं जहीति स उच्यते । अभ्यर्थमानस्तु यः स्वयमसमर्थः सन् प्रार्थनादिना मच्छत्रुं व्यापादयेत्युच्चं प्रवर्तयति सोऽभिधीयते।अनयोश्च स्वार्थसिद्ध्यर्थमेव प्रयोक्तृत्वम्। उपदेष्टा पुनरस्त्वं शत्रुमित्थं व्यापादयेति मर्मोद्घाटनाद्युपदेशपुरःसरं प्रेरयन्कथ्यते तत्र च प्रयोज्यगतमेव फलमिति तेषां भेदः । अनुमन्ता तु प्रवृत्तस्य प्रवर्तकः।स द्विप्रकारः कश्चित्स्वार्थसिद्ध्यर्थमनुजानाति कश्चित्परार्थमिति । नन्वनुमननस्य कथं हिंसाहेतुत्वम् ।न तावत्प्राणवियोगोत्पादनेन तस्य साक्षात्कर्तृव्यापारजन्यत्वान्नापि प्रयोजकस्येव साक्षात्कर्तृप्रवृत्त्युत्पादनद्वारेण प्रवृत्तस्य प्रवर्तकत्वात्। न च साधु त्वयाध्यवसितमिति प्रवृत्तमेवानुमन्यतइति शङ्कनीयम्।तादृशमननस्य हिंसां प्रत्यहेतुत्वाद्यर्थहेतुत्वाच्च।उच्यते। यत्र हि राजादिपारतन्त्र्यात्स्वयं मनसा प्रवृत्तोऽपि प्रवृत्तिविच्छेदभयादागामिदण्डभयाद्वा शिथिलप्रयत्नो राजाद्यनुमतिमपेक्षते तत्रानुमतिर्हन्तुः प्रवृत्तिमुपोद्बलयतीति हिंसाफलंप्रति हेतुतां प्रतिपद्यते तथान्योपिभर्त्सनताडनधनापहारादिना परान्कोपयति सोऽपि मरणहेतुभूतमन्यूत्पादनद्वारेण हिंसाहेतुर्भवत्यत एव विष्णुनोक्तम्।आक्रुष्टस्ताडितो वापि धनैर्वा विप्रयोजितः।यमुद्दिश्य त्यजे-

त्प्राणांस्तमाहुर्ब्रह्मघातकमिति । तथा । ज्ञातिमित्रकलत्रार्थं सुहृत्क्षेत्रार्थमेव च । यमुद्दिश्य त्यजेत्प्राणांस्तमाहुर्ब्रह्मघातकमिति । न च कृतेष्वप्याक्रोशनादिषु कस्यचिन्मन्यूत्पत्त्यदर्शनादकारणतेति शङ्कनीयम् । पुरुषस्वभाववैचित्र्यात् । ये अल्पतरेणापि निमित्तेन जातमन्यवो भवन्ति तेष्वव्यभिचार इति नाकारणता । एतेषां चानुग्राहकप्रयोजकादीनां प्रत्यासत्तिव्यवधानापेक्षया व्यापारगतगुरुलाघवापेक्षया च फलगुरुलाघववात् प्रायश्चित्तगुरुलाघवं बोद्धव्यम् । यो भूय आरभते तस्मिन्फलविशेष इति वचनात् । तथा ह्यनुग्राहकस्य तावत्स्वयमेव हिंसायां प्रवृत्तेन स्वतन्त्रकर्तृत्वे सत्यपि साक्षात्प्राणवियोगफलकखड्गप्रहारादिव्यापारयोगित्वाभावेन साक्षात्कर्तृवद्भूयो हिंसारम्भकत्वाभावादल्पफलत्वमल्पप्रायश्चित्तं च । प्रयोजकस्य तु स्वतन्त्रकर्तृ प्रवृत्तिजनकत्वेन व्यवहितत्त्वात्ततोऽल्पफलत्वम् । प्रयोजकानां मध्ये परार्थप्रवृत्तत्वेनोपदेष्टुरल्पफलत्वम् ॥ ननु प्रयोजकहस्तस्थानीयत्वात्प्रयोजकस्य न फलसंबन्धो युक्तः । यदि परप्रयुक्त्या प्रवर्तमानस्यापि संबन्धः तर्हि स्थपतितडागे खनितृप्रभृतीनामपि मूल्येन प्रवर्तमानानां स्वर्गादिफलप्रसंगः । उच्यते । शास्त्रफलं प्रयोक्तरीति न्यायेनाधिकारिकर्तृगतफलजनका देवकूपतडागनिर्माणादयः । न च स्थपतितडागकर्त्रादयो देवकूपतडागकरणादिष्वधिकारिणः । स्वर्गकामित्वात् । अत्र पुनः परप्रयुक्त्या प्रवर्तमानानामप्यहिंसायामधिकारित्वाद्भवत्येव तद्व्यतिक्रमनिबन्धनो दोषः अनुमन्तुस्तु प्रयोजकादप्यल्पफलत्वं प्रयोजकव्यापाराद्बहिरङ्गत्वाल्लघुत्वाच्चानुमननस्य निमित्तकर्तुः पुनराक्रोशकादेः प्रवृत्तिहेतुभूतमन्युजनकत्वेन व्यवहितत्वान्मरणानुसंधानं विना प्रवृत्तत्वाच्चानुमन्तुः सकाशादप्यफलत्वम् ॥ ननु यदि व्यवहितस्यापि कारणत्वं तर्हि मातापित्रोरपि हन्तृपुरुषोत्पादनद्वारेण हननकर्तृत्वप्रसंगः । उच्यते । नहि पूर्वभावित्वमात्रेण कारणत्वम् । कारणतयापि तथाभावित्वोपपत्तेः । यत्खलु स्वरूपातिरिक्तकार्योत्पत्त्यनुगुणव्यापारयोगि भवति तद्धि कारणम् । यदि रथन्तरसामा सोमः स्यादैन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयादिति रथन्तरसामतैवक्रतोरैन्द्रवायवाग्रतायां कारणं न हि तत्र सोमयागःस्वरूपेण कारणं व्यभिचारान्न च पित्रोस्तादृग्विधकारणलक्षणयोगित्वमिति नातिप्रसंगः । अनेनैव न्यायेन धर्माभिसंधिना निर्मितकूपवाप्यादौ प्रमादपतितब्राह्मणादिमरणे खानयितुर्दोषाभावः । नहि कूपोऽनेन खानितःअतोहमात्मानं व्यापादयामीत्येवं कूपखनननिमित्तव्यापादनं यथाक्रोशादौ । अतः कूपकर्तुरपि कारणत्वमेव न पुनर्हिंसाहेतुत्वमिति मातापितृतुल्यतैव । तथा क्वचित्सत्यपि हिंसानिमित्तयोगित्वे परोपकारार्थप्रवृत्तौ वचनाद्दोषाभावः । यथाह संवर्तः । बन्धने गोश्चिकित्सार्थे गूढगर्भविमोचने । यत्ने कृते विपत्तिश्चेत्प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ औषधं स्नेहमाहारं ददद्गोब्राह्मणादिषु । दीयमाने विपत्तिः स्यान्न स पापेन लिप्यते ॥ दाहच्छेदशिराभेदप्रयत्नैरुपकुर्वताम् । प्राणसंत्राणसिद्ध्यर्थं प्रायश्चित्तं न विद्यते इति । एतच्चादाननिदाननिपुणभिषग्विषयम् । इतरस्य तु भिषङ्मिथ्याचरन्दाप्य इत्यत्र दोषो दर्शितः ॥ यत्तु मन्युनिमित्ताक्रोशनादिकमकुर्वतोऽपि नाम गृहीत्वोन्मादादिनात्मानं व्यापादयति तत्रापि न दोषः । अकारणं तु यः कश्चि-

द्विजः प्राणान्परित्यजेत् । तस्यैव तत्र दोषः स्यान्न तु यं परिकीर्तयेदिति ॥ यथा यत्राप्याक्रोशकादिजनितमन्युनात्मानं खड्गादिना प्रहृत्य मरणादर्वागाक्रोशनादिकर्त्रा धनदानादिना संतोषितो यदि जनसमक्षमुच्चैः श्रावयति नात्राक्रोशकस्यापराध इति तत्रापि वचनान्न दोषः । यथाह विष्णुः । उद्दिश्य कुपितो हत्वा तोषितः श्रावयेत्पुनः । तस्मिन्मृते न दोषोऽस्ति द्वयोरुच्छ्रावणे कृते इति । एतेषां च प्रयोजकादीनां दोषगुरुलघुभावपर्यालोचनया प्रायश्चित्तविशेषं वक्ष्यामः ॥ २२७ ॥

ब्रह्महत्यासमान्याह–

गुरूणामध्यधिक्षेपो वेदनिन्दा सुहृद्वधः ।
ब्रह्महत्यासमं ज्ञेयमधीतस्य च नाशनम् ॥ २२८॥

गुरूणामाधिक्येनाधिक्षेपः अनृताभिशंसनम् । गुरोरनृताभिशंसनमिति महापातकसमानीति गौतमस्मरणात् । एतच्च लोकाविदितदोषाभिशंसविषयम् । दोषं बुद्ध्वा न पूर्वं परेषां समाख्याता स्यात्संव्यवहारे चैनं परिहरेदित्यापस्तम्बस्मरणात् । नास्तिक्याभिनिवेशेन वेदकुत्सनम् । सुहृन्मित्रं तस्याब्राह्मणस्यापि वधः । अधीतस्यवेदस्यासच्छास्त्रविनोदेनालस्यादिना वा नाशनं विस्मरणम् । एतानि प्रत्येकं ब्रह्महत्यासमानि । यत्पुनः स्वाध्यायाग्निसुतत्याग इति अधीतत्यागस्योपपातकमध्ये परिगणनं तत्कथञ्चित्कुटुम्बभरणाकुलतयाऽसच्छास्त्रश्रवणव्यग्रतया वा विस्मरणे द्रष्टव्यम् ॥ २२८ ॥

सुरापानसमान्याह–

निषिद्धभक्षणं जैह्म्यमुत्कर्षे च वचोऽनृतम् ।
रजस्वलामुखास्वादः सुरापानसमानि तु ॥ २२९ ॥

निषिद्धं लशुनादिकं तस्य मतिपूर्वभक्षणम्।अत एव मनुः।छत्राकं विड्वराहं च लशुनं ग्रामकुक्कुटम्।पलाण्डुं गृञ्जनं चैव मत्या जग्ध्वा पतेन्नर इति । अमतिपूर्वे तु प्रायश्चित्तान्तरम् । (अ.५श्लो.२०) अमत्यैतानि षट् जग्ध्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत् । यदि चान्द्रायणं वापि शेषेषूपवसेदहरिति तेनैवोक्तत्वात्।जैह्म्यं कौटिल्यं अन्याभिसंधानेनान्यावादिमन्यकर्तृत्वं च अत्र च जैह्म्यमिति यद्यपि सामान्येनोक्तं तथापि प्रायश्चित्तस्य गुरुत्वान्निमित्तस्यापि गुरुविषयम् । जैह्म्यमिति गौरवं गम्यते । अस्ति च नैमित्तिकपर्यालोचनया निमित्तस्य विशेषावगतिः । यथा यस्योभावग्नी अनुगतौ स्यातामभिनिम्लोचेद्वा पुनराधेयं तत्र प्रायश्चित्तिरित्यत्रोभावित्यस्यनिमित्तविशेषणत्वेन हविरुभयत्ववदविवक्षितत्वेऽप्यग्निद्वयनिष्पादकपुनराधेयरूपे नैमित्तिकविधिबलादग्निद्वयानुगतिरेव निमित्तमिति कल्प्यते । तथात्रापीतियुक्तंनिमित्तगौरवकल्पनम् । समुत्कर्षनिमित्तं राजकुलादावचतुर्वेद एव चतुर्वेदोऽहमित्यनृतभाषणम्।रजस्वलाया अकामवशेन वक्त्रासवसेवनमेतानि सुरापानसमानि २२९॥

सुवर्णस्तेयसमान्याह—

अश्वरत्नमनुष्यस्त्रीभूधेनुहरणं तथा ।
निक्षेपस्य च सर्वं हि सुवर्णस्तेयसंमितम् ॥ २३० ॥

अश्वादिना ब्राह्मणसंबन्धिनां निक्षेपस्य च सुवर्णव्यतिरिक्तस्यापहरणमेतत्सर्वं सुवर्णस्तेयसमं वेदितव्यम् ॥ २३० ॥

गुरुतल्पसमान्याह—

सखिभार्याकुमारीषु स्वयोनिष्वन्त्यजासु च ।
सगोत्रासु सुतस्त्रीषु गुरुतल्पसमं स्मृतम् ॥ २३१ ॥

सखा मित्रं तस्य भार्या कुमार्युत्तमजातीया कन्यका तासु । सकामास्वनुलोमासु न दोषस्त्वन्यथा दमः । दूषणे तु करच्छेद उत्तमायां वधस्तथेति तत्रैव दण्डविशेषप्रतिपादनात् प्रायश्चित्तगुरुत्वं युक्तम् । स्वयोनिर्भगिनी अन्त्यजा चाण्डाली सगोत्रा समानगोत्रा सुतस्त्री स्नुषा एतासां गमनं प्रत्येकं गुरुतल्पसमम् । एतच्च रेतःसेकादूर्ध्वं वेदितव्यम् । अर्वाङ्निवृत्तौ तु न गुरुतल्पेन समत्वं किंत्वल्पमेव प्रायश्चित्तम् । रेतःसेकः स्वयोनीषु कुमारीष्वन्त्यजासु च । सख्युः पुत्रस्य च स्त्रीषु गुरुतल्पसमं विदुरिति मानवे रेतःसेक इतिविशेषणोपादानात् । सगोत्राग्रहणेनैव सिद्धे पुनः सुतस्त्रीग्रहणं प्रायश्चित्तगौरवप्रतिपादनार्थम् । ब्रह्महत्यादिसमत्ववचनं गुर्वधिक्षेपादेस्तन्निमित्तप्रायश्चित्तोपदेशार्थम् । ननु वेदनिन्दादौ दोषस्य लघुत्वाद्गुरुतरं ब्रह्महत्यादिप्रायश्चित्तं न युज्यते । नैवम् । गुरुप्रायश्चित्तोपदेशबलादेव दोषगुरुत्वमवगम्यते । न च ब्रह्महत्यादिप्रायश्चित्तातिदेशार्थमेवेदं वचनं भवति । किंतु दोषगौरवमात्रप्रतिपादनपरमित्याशङ्कनीयम् । यतस्तावन्मात्रप्रतिपादनपरत्वे ब्रह्महत्यासममिदं गुरुतल्पसममित्यादिभेदेन समत्वाभिधानं नोपपद्यते । तच्च प्रायश्चित्तं समशब्देनोपदिश्यमानं ब्रह्महत्यादिप्रायश्चित्तेभ्यः किञ्चिन्न्यूनमेवोपदिश्यते । लोके राजसमो मन्त्रीत्यादिवाक्येषु समशब्दस्य किञ्चिद्धीने प्रयोगदर्शनात् । महतः पातकस्येतरस्य च तुल्यत्वस्यायुक्तत्वाच्च । एवं च सति याज्ञवल्क्येन ब्रह्महत्यासमत्वेनोक्तानामपि ब्रह्मोज्झत्ववेदनिन्दासुहृद्वधानां मनुना यत्सुरापानसाम्यम् । ब्रह्मोज्झता वेदनिन्दा कौटसाक्ष्यं सुहृद्वधः । गर्हितान्नाद्ययोर्जग्धिः सुरापानसमानि षडित्युक्तं तत्प्रायश्चित्तविकल्पार्थम्। एवमन्येष्वपि वचनेषु विरोधः परिहर्तव्यः । यत्तु वसिष्ठेन गुरोरलीकनिर्बन्धे कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा सचैलः स्नातो गुरुप्रसादात् पूतोभवति इति लघुप्रायश्चित्तमुक्तं तदमतिपूर्वे सकृदनुष्ठाने वेदितव्यम्॥ २३१॥

गुरुतल्पातिदेशमाह—

पितुः स्वसारं मातुश्च मातुलानीं स्नुषामपि ।
मातुः सपत्नीं भगिनीमाचार्यतनयां तथा ॥ २३२ ॥

आचार्यपत्नीं स्वसुतां गच्छंस्तु गुरुतल्पगः ।
लिङ्गं छित्त्वा वधस्तत्र सकामायाः स्त्रिया अपि ॥ २३३ ॥

पितृष्वस्रादयः प्रसिद्धास्ताः गच्छन् गुरुतल्पगस्तस्य लिङ्गं छित्त्वा राज्ञा वधः कर्तव्यो दण्डार्थः प्रायश्चित्तं च तदेव । चशब्दाद्राज्ञीप्रव्रजितादीनां ग्रहणम् । यथाह नारदः । माता मातृष्वसा श्वश्रूर्मातुलानी पितृष्वसा । पितृव्यसखिशिष्यस्त्री भगिनी तत्सखी स्नुषा ॥ दुहिताचार्यभार्या च सगोत्रा शरणागता । राज्ञी प्रव्रजिता धात्री साध्वी वर्णोत्तमा च या ॥ आसामन्यतमां गच्छन्गुरुतल्पग उच्यते । शिश्नस्योत्कर्तनात्तत्र नान्यो दण्डो विधीयते इति । राज्ञी राज्यस्य कर्तुर्भार्या न क्षत्रियस्यैव । तद्गमने प्रायश्चित्तान्तरोपदेशात् । धात्री मातृव्यतिरिक्ता स्तन्यदानादिना पोषयित्री । साध्वी व्रतचारिणी । वर्णोत्तमा ब्राह्मणी । अत्र च मातृग्रहणं दृष्टान्तार्थम् । अयं च लिङ्गच्छेदवधात्मको दण्डो ब्राह्मणव्यतिरिक्तस्य । न जातु ब्राह्मणं हन्यात्सर्वपापेष्ववस्थितमिति तस्य वधनिषेधात् । वधस्यैव प्रायश्चित्तरूपत्वात् । अस्य च विषयं गुरुतल्पप्रायश्चित्तप्रकरणे प्रपञ्चयिष्यामः । अत्र स्नुषाभगिन्योः पूर्वश्लोकेन गुरुतल्पसमीकृतयोः पुनर्ग्रहणं प्रायश्चित्तविकल्पार्थम् । यदा पुनरेताः स्त्रियः सकामाः सत्य एतानेव पुरुषान्वशीकृत्योपभुञ्जन्ते तदा तासामपि पुरुषवद्वध एव दण्डः प्रायश्चित्तं च । एतानि गुर्वधिक्षेपादितनयागमनपर्यन्तानि महापातकातिदेशविषयाणि सद्यः पतनहेतुत्वात् पातकान्युच्यन्ते । यथाह यमः । मातृष्वसा मातृसखी दुहिता च पितृष्वसा । मातुलानी स्वसा श्वश्रूर्गत्वा सद्यः पतेन्नर इति । गौतमेन पुनरन्येषामपि पातकत्वमुक्तम् । मातृपितृयोनिसंबद्धाङ्गस्तेननास्तिकनिन्दितकर्माभ्यासिपतितात्याग्यपतितत्यागिनः पतिताः पातकसंयोजकाश्चेति । तेषां च महापातकोपपातकमध्येपाठान्महापातकान्न्यूनत्वमुपपातकाच्च गुरुत्वमवगम्यते । तदुक्तम् । महापातकतुल्यानि पापान्युक्तानि यानि तु । तानि पातकसंज्ञानि तन्न्यूनमुपपातकमिति । तथा चाङ्गिराः । पातकेषु सहस्रं स्यान्महत्सु द्विगुणं तथा । उपपापे तुरीयं स्यान्नरकं वर्षसंख्ययेति ॥ २३२ ॥ २३३ ॥

एवं महापातकानि तत्समानि च पातकानि परिगणय्योपपातकानि परिगणयितुमाह--

गोवधो व्रात्यता स्तेयमृणानां चानपाक्रिया ।
अनाहिताग्नितापण्यविक्रयः परिवेदनम् ॥ २३४ ॥
भृतादध्ययनादानं भृतकाध्यापनं तथा ।
पारदार्यं पारिवित्त्यं वार्धुष्यं लवणक्रिया ॥ २३५ ॥
स्त्रीशूद्रविट्क्षत्रवधो निन्दितार्थोपजीवनम् ।
नास्तिक्यं व्रतलोपश्च सुतानां चैव विक्रयः ॥ २३६ ॥

धान्यकुप्यपशुस्तेयमयाज्यानां च याजनम् ।
पितृमातृसुतत्यागस्तडागारामविक्रयः ॥ २३७ ॥
कन्यासंदूषणं चैव परिविन्दकयाजनम् ।
कन्याप्रदानं तस्यैव कौटिल्यं व्रतलोपनम् ॥ २३८ ॥
आत्मनोऽर्थे क्रियारम्भो मद्यपस्त्रीनिषेवणम् ।
स्वाध्यायाग्निसुतत्यागो बांधवत्याग एव च ॥ २३९ ॥
इन्धनार्थं द्रुमच्छेदः स्त्रीहिंसौषधजीवनम् ।
हिंस्रयन्त्रविधानं च व्यसनान्यात्मविक्रयः ॥ २४० ॥
शूद्रप्रेष्यं हीनसख्यं हीनयोनिनिषेवणम् ।
तथैवानाश्रमे वासः परान्नपरिपुष्टता ॥ २४१ ॥
असच्छास्त्राधिगमनमाकरेष्वधिकारिता ।
भार्याया विक्रयश्चैषामेकैकमुपपातकम् ॥ २४२ ॥

गोवधे गोपिण्डव्यापादनम्। कालेऽनुपनीतत्वं व्रात्यता । ब्राह्मणसुवर्णतत्समव्यतिरिक्तपरद्रव्यापहरणं स्तेयम्। गृहीतस्य सुवर्णादेरप्रदानं ऋणानामनपाकरणम्। तथा देवर्षिपितॄणां संबन्ध्यृणस्यानपाकरणं च सत्यधिकारेऽनाहिताग्नित्वम्॥ननु ज्योतिष्टोमादिकामश्रुतयः स्वाङ्गभूताग्निनिष्पत्त्यर्थमाधानं प्रयुञ्जत इति मीमांसकप्रसिद्धिरतश्च यस्याग्निभिः प्रयोजनं तस्य तदुपायभूताधाने प्रवृत्तिर्व्रीह्याद्यर्थिन इव धनार्जनेन यस्य पुनरग्निभिः प्रयोजनं नास्ति तस्याप्रवृत्तिरिति कथमनाहिताग्निता दोषः । उच्यते । अस्मादेवाधानस्यावश्यकत्ववचनान्नित्यश्रुतयोऽपि साधिकारित्वाविशेषादाधानस्य प्रयोजिका इति स्मृतिकाराणां अभिप्रायो लक्ष्यत इत्यदोषः । तथा अपण्यस्य लवणादेर्विक्रयः । सहोदरस्य ज्येष्ठस्य तिष्ठतः कनीयसो भ्रातुर्दाराग्निसंयोगः परिवेदनम् ॥ २३४ ॥ पणपूर्वाध्यापकादध्ययनग्रहणं पणपूर्वाध्यापनम्। परदारसेवनं गुरुतल्पसमव्यतिरेकेण।पारिवित्त्यं कनीयसिकृतविवाहे ज्येष्ठस्य विवाहराहित्यम्। वार्धुष्यं प्रतिषिद्धवृद्ध्युपजीवनम् । लवणस्योत्पादनम् ॥ २३५ ॥ स्त्रिया वधः ब्राह्मण्या अप्यात्रेयीव्यतिरेकेण। शूद्रवधः अदीक्षितविट्क्षत्रियवधः । निन्दितार्थोपजीवनमराजस्थापितार्थोपजीविनम्। नास्तिक्यं नास्ति परलोकइत्याद्यभिनिवेशः । व्रतलोपो ब्रह्मचारिणः स्त्रीप्रसङ्गः । सुतानामपत्यानां विक्रयः ॥ २३६ ॥ धान्यं व्रीह्यादि कुप्यमसारद्रव्यं त्रपुसीसादि पशवो गवादयः तेषामहरणम् । गोवधो व्रात्यता स्तेयमित्यनेन स्तेयग्रहणेनैव सिद्धे पुनर्धान्यकुप्यादिस्तेयग्रहणं नित्यार्थमतो धान्यादिव्यतिरिक्तद्रव्यस्तेयें नावश्यमेतदेव प्रायश्चित्तमपि तु ततो न्यूनमपि भवत्येव । एतेन बान्धवत्यागग्रहणेनैव सिद्धे पुनः पित्रादित्यागग्रहणं व्याख्यातम्। अयाज्यानां जातिकर्मदुष्टानां शूद्रव्रात्यादीन

याजनम् । पितृमातृसुतानामपतितानां त्यागो गृहान्निष्कासनम्। तडागारामस्य चोद्यानोपवनादेर्विक्रयः॥२३७॥कन्यायाः दूषणमङ्गुल्यादिना योनिविदारणं न तु भोगः।तस्यसखिभार्याकुमारीष्विति गुरुतल्पसमत्वस्योक्तत्वात् । परिविंदकयाजनं तस्य च कन्याप्रदानम्। कौटिल्यं गुरोरन्यत्र । गुरुविषयस्य तु कौटिल्यस्य सुरापानसमत्वमुक्तम् । पुनर्व्रतलोपग्रहणमशिष्टाप्रतिषिद्धेष्वपि श्रीहरिचरणकमलप्रेक्षणात् प्राक् ताम्बूलादिकं न भक्षयामीत्येवंरूपेषु प्राप्त्यर्थं न तु स्नातकव्रतप्राप्त्यर्थम् । तच्च स्नातकव्रतलोपे च प्रायश्चित्तमभोजनमिति मनुना लघुप्रायश्चित्तस्यप्रतिपादितत्वात् ॥ २३८ ॥ तथात्मार्थं च पाकलक्षणक्रियारम्भः । (मनुः) अघं स केवलं भुङ्क्ते यः पचत्यात्मकारणात् इति तस्यैव प्रतिषिद्धत्वात् । क्रियामात्रविषयत्वे तु प्रतिषेधकल्पनया गौरवं स्यात् । मद्यपायाः स्त्रिया जायाया अपि निषेवणमुपभोगः । स्वाध्यायत्यागो व्याख्यातः । अग्नीनां श्रौतस्मार्तानां त्यागः । सुतत्यागः संस्काराद्यकरणम् । बान्धवानां पितृव्यमातुलादीनां त्यागः सति विभवे अपरिरक्षणम् ॥ २३९ ॥ पाकादिदृष्टप्रयोजनसिद्ध्यर्थमार्द्रद्रुमच्छेदो न त्वाहवनीयपरिरक्षणार्थमपि । स्त्रिया हिंसया औषधेन च वर्तनं जीवनं स्त्रीहिंसौषधजीवनम् । तत्र स्त्रीजीवनं नाम भार्यां पण्यभावेन प्रयोज्य तल्लब्धोपजीवनम् । स्त्रीधनेनोपजीवनं वा । हिंसया जीवनं प्राणिवधेन जीवनम् । औषधजीवनं वशीकरणादिना । हिंस्रयन्त्रस्य तिलेक्षुपीडाकरस्य प्रवर्तनम् । व्यसनानि मृगयादीन्यष्टादश । आत्मविक्रयो द्रव्यग्रहणेन परदास्यकरणम्॥२४०॥ शूद्रसेवनं हीनेषु मैत्रीकरणम् अनूढसवर्णदारस्य केवलहीनवर्णदारोपयमनं साधारणस्त्रीसंभोगश्च।अगृहीताश्रमित्वं सत्यधिकारे। परान्नपरिपुष्टता परपाकरतित्वम् ॥ २४१ ॥ असच्छास्त्रस्य चार्वाकादिग्रन्थस्याधिगमः । सर्वाकरेषुसुवर्णाद्युत्पत्तिस्थानेषु राजाज्ञयाधिकारित्वम् । भार्याया विक्रयः चशब्दान्मन्वाद्युक्ताभिचारामतिपूर्वलशुनादिभक्षणादेर्ग्रहणम्। एषांगोवधादीनां प्रत्येकमुपपातकसंज्ञा वेदितव्या।मनुनापुनरन्यान्यपि निमित्तानि जातिभ्रंशकरसङ्करीकरणापात्रीकरणमलिनीकरणसंज्ञानि परिगणितानि।मनुः ब्राह्मणस्य रुजः कृत्या घ्रातिरघ्रेयमद्ययोः।जैह्म्यं च मैथुनं पुंसि जातिभ्रंशकरं स्मृतम् खराश्वोष्ट्रमृगेभानामजाविकवधस्तथा। सङ्करीकरणं ज्ञेयं मीनाहिमहिषस्य च ॥ निन्दितेभ्यो धनादानं वाणिज्यं शूद्रसेवनम्।अपात्रीकरणं ज्ञेयमसत्यस्य च भाषणम्॥ कृमिकीटवयोहत्या मद्यानुगतभोजनम् फलैधःकुसुमस्तेयमधैर्यं च मलावहमिति ॥ अतोन्यऽन्निमित्तजातं प्रकीर्णकं कथ्यते।बृहद्विष्णुना च समस्तानि प्रायश्चित्तनिमित्तान्युत्तरोत्तरं लघीयांसि पृथक्संज्ञाभेदभिन्नानि दर्शितानि। ब्रह्महत्या सुरापानं ब्राह्मणसुवर्णापहरणं गुरुदारगमनमिति महापातकानि तत्संयोगश्च॥ मातृगमनं दुहितृगमनं स्नुषागमनमित्यतिपातकानि॥यागस्थक्षत्रियवधो वैश्यस्य च रजस्वलायाश्चान्तर्वन्त्याश्चात्रिगोत्रायाश्चाविज्ञातस्य गर्भस्य शरणागतस्य च घातनं ब्रह्महत्यासमानि । कौटसाक्ष्यं सुहृद्वध इत्येतौ सुरापानसमौ ॥ ब्राह्मणस्य भूमिहरणं सुवर्णस्तेयसमम् ॥ पितृव्यमातामहमातुलनृपपत्न्यभिगमनं गुरुदारगमनसमम् ॥

पितृष्वसृमातृष्वसृगमनं श्रोत्रियर्त्विगुपाध्यायमित्रपत्न्यभिगमनं च स्वसुः सख्याः सगोत्राया उत्तमवर्णाया रजस्वलायाः शरणागतायाः प्रव्रजिताया निक्षिप्तायाश्च गमनमित्येतान्यनुपातकानि ॥ अनृतवचनं समुत्कर्षे राजगामि च पैशुन्यं गुरोश्चालीकनिर्बन्धो वेदनिन्दा अधीतस्य त्यागोऽग्निपितृमातृसुतदाराणां च । अभोज्यान्नभक्षणं परस्वापहरणं परदारानुगमनमयाज्यानां च याजनम् । व्रात्यताभृतकाध्यापनं भृतकाध्ययनादानं सर्वाकरेष्वधिकारो महायन्त्रप्रवर्तनं द्रुमगुल्मवल्लीलतौषधीनां हिंसया जीवनमभिचारमूलकर्मसु च प्रवृत्तिरात्मार्थक्रियारम्भः अनाहिताग्निता देवर्षिपितॄणामृणस्यानपाक्रिया असच्छास्त्राधिगमनं नास्तिकता कुशीलता मद्यपस्त्रीनिषेवणमित्युपपातकानि ॥ ब्राह्मणस्य रुजःकरणमघ्रेयमद्ययोर्घ्रातिजैह्म्यं पशुषु पुंसि च मैथुनाचरणमित्येतानि जातिभ्रंशकराणि ॥ ग्राम्यारण्यपशूनां हिंसनं सङ्करीकरणम् । निन्दितेभ्यो धनादानं वाणिज्यं कुसीदजीवनं असत्यभाषणं शूद्रसेवनमित्यपात्रीकरणानि ॥ पक्षिणां जलचराणां जलजानां च घातनं कृमिकीटघातनं मद्यानुगतभोजनमिति मलावहानि यदनुक्तं तत्प्रकीर्णकमिति ॥ कात्यायनेन तु महापातकसमानां विष्णुनानुपातकत्वेनोक्तानां पातकसंज्ञा दर्शिता।महापापं चातिपापं तथा पातकमेव च । प्रासंगिकं चोपपापमित्येवं पञ्चको गण- इति ॥ ननूपपातकादीनां कथं पातकत्वं पतनहेतुत्वाभावात् । यदि तेषामपि पतनहेतुत्वं- तर्हि मातृपितृयोनिसंबन्धाङ्ग इत्यादिपरिगणनमनर्थकम् । अथैवमुच्येत । यद्यपि महापातकतत्समेष्विव सद्यः पातित्यहेतुत्वंनास्ति तथाप्यभ्यसापेक्षया पातित्यहेतुत्वमविरुद्धम् । निन्दितकर्माभ्यासी गौतमवचनादिति । मैवम् ।अभ्यासस्यानिरूप्यमाणत्वात् द्विःशतकृत्वो वेति । तत्राविशेषेऽङ्गीक्रियमाणे योऽपि द्विर्दिवा स्वपिति यः शतकृत्वो वा गोवधं करोति तयोरविशेषेण पातित्यं स्यात् । अत्रोच्यते । यत्रार्थवादे प्रत्यवायविशेषः श्रूयते प्रायश्चित्तबहुत्वं वा तस्मिन्निन्दितकर्मणि यावत्यभ्यस्यमाने महापातकतुल्यत्वं भवति तावानभ्यासः पातित्यहेतुः । दिवास्वप्नादौ तु सहस्रकृत्वोऽप्यभ्यस्यमाने न महापातकतुल्यत्वं भवतीति न तत्र पातित्यमतो युक्तमुपपातकादेरभ्यासापेक्षया पतनहेतुत्वम् ॥ २४२ ॥

एवं व्यवहारार्थं संज्ञाभेदसहितं प्रायश्चित्तनिमित्तपरिगणनं कृत्वा नैमित्तिकानि प्रदर्शयितुमाह—

शिरःकपाली ध्वजवान्भिक्षाशी कर्म वेदयन् ।
ब्रह्महा द्वादशाब्दानि मितभुक्छुद्धिमाप्नुयात् ॥ २४३ ॥

शिरसः कपालमस्यास्तीति शिरःकपाली तथा ध्वजवान् कृत्वा शवशिरोध्वजमिति मनुस्मरणात् । अन्यच्छिरःकपालं दण्डाग्रसमारोपितं ध्वजशब्दवाच्यं गृह्णीयात् । तच्च कपालं स्वव्यापादितब्राह्मणशिरःसंबन्धि ग्राह्यम्।ब्राह्मणोब्राह्मणं घातयित्वा तस्यैव शिरःकपालमादाय तीर्थान्यनुसंचरेदिति शातातपस्मरणात् । तदलाभेऽन्यस्य ब्राह्मणस्यैव ग्राह्यम्। एतदुभयं पाणिनैव ग्राह्यम् । खट्वाङ्गकपालपाणिरिति गौतमस्मरणात् । खट्वाङ्गशब्देन

दण्डारोपितशिरःकपालात्मको ध्वजो गृह्यते । न पुनः खट्वैकदेशः तेन महोक्षः खट्वाङ्गं परशुरित्यादिव्यवहारेषु तत्रैव प्रसिद्धेः । एतच्च कपालधारणं चिह्नार्थं न पुनर्भोजनार्थं भिक्षार्थं वा । मृन्मयकपालपाणिर्भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशेदिति गौतमस्मरणात् । तथा च वनवासिना तेन भवितव्यम् । ब्रह्महा द्वादशाब्दानि कुटिं कृत्वा वने वसेदिति मनुस्मरणात् । ग्रामसमीपादौ वा (मनुः) कृतवापनो वा निवसेद्ग्रामान्ते गोव्रजेऽपि वा । आश्रमे वृक्षमूले वा सर्वभूतहिते रत इति तेनैवोक्तत्वात् । कृतवापनो वेति विकल्पाभिधानाज्जटी वेति लक्ष्यते । अत एव संवर्तः।ब्रह्महा द्वादशाब्दानि वालवासा जटी ध्वजीति । तथा भिक्षाशनशीलश्च भवेत् । भिक्षा च लोहितकेन मृन्मयखण्डशरावेण ग्राह्या । लोहितकेन खण्डशरावेण ग्रामं भिक्षार्थे प्रविशेदिति आपस्तम्बस्मरणात् । सप्तागाराण्येवात्र मृष्टं लभ्यते नात्रेत्येवमसंकल्पितानि भिक्षार्थं प्रविशेत्सप्तागाराण्यसंकल्पितानि चरेद्भैक्ष्यमिति वसिष्ठस्मरणात् । तथा सायङ्काल एव सा ग्राह्या । एककालाहार इति तेनैवोक्तत्वात् । तच्च भैक्षं ब्राह्मणादिवर्णेष्वेव कार्यम् । चातुर्वर्ण्ये चरेद्भैक्षं खट्वाङ्गी संयतात्मवान्। इति संवर्तस्मरणात् । यथा ब्रह्महास्मीति स्वकर्म ख्यापयन् द्वारिस्थितो भिक्षां चरेत्। वेश्मनो द्वारि तिष्ठामि भिक्षार्थी ब्रह्मघातक इति पराशरस्मरणात् । अयं च भैक्षाशित्वनियमो वन्यैर्जीवनाशक्तौ द्रष्टव्यः । भिक्षार्थं प्रविशेद्ग्रामं वन्यैर्यदि न जीवतीति संवर्तस्मरणात्। तथा ब्रह्मचर्यादियुक्तेन च तेन भवितव्यम् । खट्वाङ्गपाणिर्द्वादशवत्सरान् ब्रह्मचारी भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशेत्कर्माचक्षाणः । यथोपक्रामेत्ससंदर्शनादार्यस्यस्थानासनाभ्यां विहरेत्सवनेषूदकोपस्पर्शी शुध्येदिति गौतमस्मरणात् । ब्रह्मचारिग्रहणं च वर्जयेन्मधुमांसं गन्धमाल्यादिवास्वप्नाञ्जनोपानच्छत्रकामक्रोधलोभमोहहर्षनृत्यगीतपरिवादनभयानीति ब्रह्मचारिप्रकरणोक्ताविरुद्धधर्मप्राप्त्यर्थम् । अत एव शंखः । स्थानवीरासनी मौनी मौञ्जी दण्डकमण्डलुः । भिक्षाचर्याग्निकार्यं च कूश्माण्डीभिः सदा जप इति।तस्य भवेदिति शेषः । अत्र सवनेषूदकस्पर्शीति स्नानविधानात् तदङ्गभूतमन्त्रादिप्राप्तिरप्यवगम्यते । तथा शुचिना कर्म कर्तव्यमित्यस्य सर्वकर्मसाधारणस्मरणत्वाद्व्रतचर्याङ्गभूतशौचसंपत्त्यर्थं स्नानवत्संध्योपासनमपि कार्यम्।तस्यापि शौचापादनद्वारेण सर्वकर्मशेषत्वात्। तथा च दक्षः। संध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु । यत्किञ्चित्कुरुते कर्म न तस्य फलभाग्भवेदिति । न च द्विजातिकर्मभ्यो हानिः पतनमिति वचनात् संध्योपासनायाश्च द्विजातिकर्मत्वादप्राप्तिरिति शङ्कनीयम् । यस्मात्पतितस्यैव व्रतचर्योपदेशात्तदङ्गतयैव संध्योपासनादिप्राप्तिरतोद्विजातीनामध्ययनमिज्या दानं ब्राह्मणस्याधिकाः प्रवचनयाजनप्रतिग्रहा इत्यादीनामेव द्विजातिकर्मणां व्रतचर्याङ्गभूतानां हानिर्न सर्वेषाम् । तावन्मात्रबाधेन हानिवचनस्य चरितार्थत्वात् । इयं च मनुयाज्ञवल्क्यगौतमादिप्रतिपादिता द्वादशवर्षव्रतचर्या एकैव न पुनर्भिन्ना । परस्परसापेक्षत्वादविरोधाच्च । तथाहि । भिक्षाशी कर्म वेदयन्नित्युक्ते किं भिक्षापात्रं केषां वा गृहेषु कतिषु वेत्याकाङ्क्षायामेव । तत्र लोहितकेन खण्डशरावेणेत्यापस्तम्बवचनैः परिपूरणमविरुद्धम्।

अतः सर्वैरेककल्पोपदेशात्कैश्चिदुक्तम् । मनुगौतमाद्युक्तेतिकर्तव्यतायाः परस्परसापेक्षत्वेऽपि विकल्प इति तदनिरूप्यैवोक्तमिति मन्तव्यम् । एवं द्वादशवर्षाणि व्रतचर्यामावर्त्य ब्रह्महा शुद्धिमाप्नुयात् । इदं च कामकृतब्रह्मवधविषयम् । (अ. ११ श्लो. ८९) इयं विशुद्धिरुदिता प्रमाप्याकामतो द्विजम् । कामतो ब्राह्मणवधे निष्कृतिर्न विधीयते इति मनुस्मरणात् ॥ अत्रेदं चिन्तनीयम् । किं तत्र द्विजब्राह्मणवधे प्रायश्चित्तस्य तन्त्रत्वमुतावृत्तिरिति । तत्र केचिन्मन्यन्ते । ब्रह्महा द्वादशाब्दानीत्यत्र ब्रह्मशब्दस्यैकस्मिन् द्वयोर्बहुषु साधारणत्वादेकस्मिन्ब्राह्मणवधे यत्प्रायश्चित्तं तदेव द्वितीये तृतीयेऽपि । तत्रैकब्राह्मणवधनिमित्तैकप्रायश्चित्तानुष्ठाने सतीदं कृतमिदं नेति न शक्यते वक्तुम् । देशकालकर्तॄणांप्रयोगानुबन्धभूतानामभेदेनागृह्यमाणविशेषत्वात्तत्रानुष्ठानेनैव पापक्षयलक्षणकार्यनिष्पत्तिर्युक्ता । यथा तन्त्रानुष्ठितैः प्रयाजादिभिराग्नेयादिषु तन्त्रेणैवानेकोपकारलक्षणकार्याणां निष्पत्तिः । नचैवं वाच्यम् । द्वित्रब्राह्मणवधे पापस्य गुरुत्वादि गुरुणि गुरूणि लघुनि लघूनीति गौतमवचनादावृत्तमेव प्रायश्चित्तानुष्ठानं युक्तम् । विलक्षणकार्ययोस्तन्त्रेण निष्पत्त्यनुपपत्तेरिति । यतो नेदं वचनमावृत्तिविधायकं किंतूपदिष्टानां गुरुलघुकल्पानां व्यवस्थाप्रतिपादनपरम् । न च द्वितीयब्राह्मणवधे पापस्य गुरुत्वम्।प्रमाणाभावात् । यच्च मनुदेवलाभ्यामुक्तं विधेः प्राथमिकादस्माद्द्वितीये द्विगुणं भवेत्।तृतीये त्रिगुणं प्रोक्तं चतुर्थे नास्ति निष्कृतिरिति।तदपि प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकमावर्तत इति न्यायेन द्वित्रब्राह्मणवधगोचरनैमित्तिकशास्त्रावृत्त्यनुवादेन चतुर्थे तदभावविधिपरम्। न पुनर्द्वितीयब्रह्मवधे प्रायश्चित्तानुष्ठानद्वैगुण्यविधिपरमिति । वाक्यभेदप्रसंगात्। तस्मात् द्वित्रब्राह्मणवधेऽपि सकृदेव द्वादशावर्षिकाद्यनुष्ठानं युक्तम्।यथाग्नये कामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदित्यादिगृहदाहादिनिमित्तेषु चोदितानां क्षामवत्यादीनां युगपदनेकेष्वपि गृहदाहादिनिमित्तेषु सकृदेवानुष्ठानम् ।अत्रोच्यते। न हि वचनविरोधे न्यायः प्रभवति॥ वचनं च विधेः प्राथमिकादित्यादिकं द्वित्रब्राह्मणवध प्रायश्चित्तानुष्ठानावृत्तिविधिपरम्। एवं सति न्यायलभ्यतन्त्रानुष्ठानबाधेनावृत्तिविशेषकरं स्यात्। इतरथा शास्त्रतः प्राप्त्यनुवादकत्वेनानर्थकं स्यात् न च वाक्यभेदः । चतुर्थादिब्रह्मवधपर्युदासेनेतरत्रावृत्तप्रायश्चित्तविधानेनैकार्थत्वात्। किंच ।चतुर्थे नास्ति निष्कृतिरिति लिङ्गदर्शनाद्धन्यमानब्राह्मणसंख्योत्कर्षे दोषगौरवं गम्यते। तथा देवलादिवचनाच्च। यस्त्स्यादनभिसंधाय पापं कर्म सकृत्कृतम्। तस्येयं निष्कृतिर्दृष्टा धर्मविद्भिर्मनीषिभिरिति ।न च विलक्षणयोर्गुरुलघुदोषयोः क्षयस्तंत्रेण निष्पद्यते अत एवंविधेषु दोषगुरुत्वेन कार्यवैलक्षण्यादपि प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकस्यावृत्तिर्युक्ता क्षामवत्यादिषु पुनः कार्यस्यावैलक्षण्याद्युक्तस्तन्त्राभाव इत्यलं प्रपञ्चेन। यच्चेदं चतुर्थे नास्ति निष्कृतिरिति तदपि महापातकविषयम्। पापस्यातिगुरुत्वेन प्रायश्चित्ताभावप्रतिपादनपरत्वात्। अतः शूद्रान्नसेवनादौ बहुशोऽप्यभ्यस्ते तदनुगुणप्रायश्चित्तावृत्तिः कल्पनीया न पुनः प्रायश्चित्ताभावः ।

अत एवोक्तं मनुना। (अ० ११ श्लो० १४० ।) पूर्णे चानस्यनस्थ्नां तु शूद्रहत्या- व्रतं चरेदिति। इदं च द्वादशवार्षिकं व्रतं साक्षाद्धन्तुरेव। ब्रह्महेति तस्यैवाभिधानात्। अनुग्राहकप्रयोजकादेस्तु तत्र दोषानुसारेण प्रायश्चित्ततारतम्यं कल्पनीयम्। तत्रा- नुग्राहको यत्प्रायश्चित्तभाजं पुरुषमनुगृह्णाति स तत्प्रायश्चित्तं पादोनं कुर्यात् अत- स्तस्य द्वादशवार्षिके पादोनं नववार्षिकं प्रयोजकस्त्वर्धोनं षड्वार्षिकं कुर्यात्। अनु- मन्ता पुनः सार्धपादं सार्धचतुर्वार्षिकं निमित्ती त्वेकपादं त्रिवार्षिकम्। अत एव सुमन्तुः- तिरस्कृतो यदा विप्रो हत्वात्मानं मृतो यदि। निर्गुणः साहसात्क्रोधाद्गृहक्षेत्रादिकारणात्॥ त्रैवार्षिकं व्रतं कुर्यात्प्रतिलोमां सरस्वतीम्। गच्छेद्वापि विशुद्ध्यर्थं तत्पापस्येति निश्चि- तम्। अत्यर्थं निर्गुणो विप्रो ह्यत्यर्थं निर्गुणोपरि। क्रोधाद्वै म्रियते यस्तु निर्निमित्तं तु भर्त्सितः॥ वत्सरत्रितयं कुर्यान्नरः कृच्छ्रं विशुद्धये इति॥ यदा पुनर्निमित्तात्यन्तगुणवदु- परि आत्मघाती चात्यन्तनिर्गुणस्तदैकवर्षमेव ब्रह्महत्याव्रतं कुर्यात्। केशश्मश्रुनखादीनां कृत्वा तु वपनं वने। ब्रह्मचर्यं चरन्विप्रो वर्षेणैकेन शुद्ध्यतीति तेनैवोक्तत्वात्। अनयैव दिशानुग्राहकप्रयोजकादीनां येऽनुग्राहकप्रयोजकादयस्तेषामपि प्रायश्चित्तं कल्प्यम्। अस्यां च कल्पनायां प्रयोजयितानुमन्ता कर्ता चेति स्वर्गनरकफलेषु कर्मसु भागिनो भूय आर- भते तस्मिन्फलविशेष इत्यापस्तम्बीयं वचनं मूलम्। तथा प्रोत्साहकादीनामपि दण्डप्राय- श्चित्ते कल्प्ये। यथाह पैठीनसिः। हन्ता मन्त्रोपदेष्टा च तथा संप्रतिपादकः। प्रोत्साहकः सहायश्च तथा मार्गानुदेशकः॥ आश्रयः शस्त्रदाता च भक्तदाता विकर्मिणाम। उपेक्षक शक्तिमांश्चैव दोषवक्तानुमोदकः। अकार्यकारिणस्त्वेषां प्रायश्चित्त प्रकल्पयेत्। यथाशक्त्यनु- रूपं च दण्डं चैषां प्रकल्पयेदिति। तथा बालवृद्धादीनां साक्षात्कर्तृत्वेऽप्यर्धमेव। अशीतिर्य- स्य वर्षाणि बालो वाप्यनषोडशः। प्रायश्चित्तार्धमर्हन्ति स्त्रियो रोगिण एव चेत्यङ्गिरःस्म- रणात्॥ तथार्वाक्तु द्वादशाद्वर्षादशीतेरूर्ध्वमेव वा। अर्धमेव भवेत्पुंसां तुरीयं तत्र योषिता- मिति॥ तथानुपनीतस्यापि बालकस्य पादमात्रमेव प्रायश्चित्तम्। स्त्रीणामर्धं प्रदातव्यं वृद्धानां रोगिणां तथा। पादो बालेषु दातव्यः सर्वपापेष्वयं विधिरिति विष्णुस्मरणात्। अतश्च य- च्छङ्खेन। ऊनैकादशवर्षस्य पञ्चवर्षात्परस्य च। प्रायश्चित्तं चरेद्भ्राता पिता वान्यः सुहृ ज्जन इति प्रतिपाद्योक्तम्। अतो बालतरस्यास्य नापराधो न पातकम्। राजदण्डो न तस्या- स्ति प्रायश्चित्तं न विद्यते इति तदपि संपूर्णप्रायश्चित्ताभावप्रतिपादनपरं न पुनः सर्वात्मना तदभावप्रतिपादनपरम्। आश्रमविशेषनिरपेक्षेण श्रूयमाणेषु ब्राह्मणो न हन्तव्यस्तस्माद्ब्रा- ह्मणराजन्यौ वैश्यश्च न सुरां पिबेदित्येवमादिष्वनपेक्षितवयोविशेषस्यैवाधिकारात्तस्तदीय मपि प्रायश्चित्तं पित्रादिभिरेवाचरणीयम्। पुत्रानुत्पाद्य संस्कृत्य वेदमध्याप्य वृत्तिं विदध्या- दिति तस्यैव पुत्रहिताचरणे अधिकृतत्वात्। यत्र पुनः कस्मिंश्चिद्ब्रह्मवधे प्रयोजकभावमा- पन्नस्यान्यस्मिन्साक्षात्कर्तृत्वे गुरुलघुप्रायश्चित्तसन्निपातस्तत्र द्वादशवार्षिकादिगुरुप्रा- यश्चित्तान्तःपातिनः प्रयोजकसंबन्धिलघुप्रायश्चित्तस्य प्रसंगात्कार्यसिद्धिः। न चैवं सत्यविशेषाल्लघुकल्पेन महतोऽपि सिद्धिः स्यादित्याशङ्कनीयम्। अत्र ह्यन्तःपाति-

तयानुष्ठाने विशेषानपगमात्प्रसंगात्कार्यसिद्धिरवगम्यते । न च लघ्वन्तःपातिमहाकल्प इति कुतः प्रसंगाशङ्का । न च चैत्रवधजनितकल्माषक्षयार्थमनुष्ठेयेन कथं विष्णुमित्रवधोत्पाद्यपापनिवृत्तिरिति वाच्यम् चैत्राद्युद्देशस्यातन्त्रत्वात् । अतो यथा काम्यनियोगनिष्पत्त्यर्थं स्वर्गार्थं वानुष्ठितैराग्नेयादिभिर्नित्यनियोगनिष्पत्तिस्तद्वल्लघुप्रायश्चित्तस्यापि कार्यसिद्धिः । यत्पुनर्मध्यमाङ्गिरोवचनम् । गवां सहस्रं विधिवत्पात्रेभ्यः प्रतिपादयेत् । ब्रह्महाविप्रमुच्येत सर्वपापेभ्य एव चेति तत्सवनस्थगुणवद्ब्राह्मणविषयम । एतच्च द्विगुणं सवनस्थे तु ब्राह्मणे व्रतमादिशेदिति एतद्वाक्यविहितद्विगुणद्वादशवार्षिकव्रतचर्याशक्तस्य वेदितव्यम् । प्रायश्चित्तस्यातिगुरुत्वात् न त्वनावृत्तद्वादशवार्षिकविषयम् । तत्र हि द्वादशदिनान्येकैकप्राजापत्यमिति गणनायां प्राजापत्यानां षष्ट्यधिकशतत्रयं भवति। यद्यपि प्राजापत्यस्यान्ते त्र्यहमुपवासोऽधिकस्तथाप्यत्र वनवासजटाधारणवन्याहारत्वादिरूपतपोविशेषयुक्तत्वादुपवासाभावेऽप्येकैकस्य द्वादशाहस्य प्राजापत्यतुल्यत्वम्। ततश्च प्रजापत्यक्रियाशक्तो धेनुं दद्याद्विचक्षणः। गवामभावे दातव्यं तन्मूल्यं वा न संशय इत्यनेन न्यायेन प्रतिप्राजापत्यमेकैकस्यां धेन्वां दीयमानायां धेनूनामपि षष्ट्यधिकं शतत्रयं भवति। न पुनः सहस्रमतो यथोक्त एव विषयो युक्तः । यदपि शङ्खवचनम् पूर्ववदमतिपूर्वं चतुर्षु वर्णेषु विप्रं प्रमाप्य द्वादशवत्सरान्षट् त्रीन्सार्धसंवत्सरं च व्रतान्यादिशेत्तेषामन्ते गोसहस्रं तदर्धं तस्यार्धं तदर्धं दद्यात्सर्वेषां वर्णानामानुपूर्व्येणेति द्वादशवार्षिकगोसहस्रयोः समुच्चयपरं तदाचार्यादिहननविषयं द्रष्टव्यम् ।तस्यातिगुरुत्वात्। तथा च दक्षः ।सममब्राह्मणे दानं द्विगुणं ब्राह्मणब्रुवे । आचार्ये शतसाहस्रं श्रोत्रिये दत्तमक्षयमिति प्रतिपाद्योक्तत्वात् । समं द्विगुणसाहस्रमानन्त्यं च यथाक्रमम । दाने फलविशेषः स्याद्धिंसायां तद्वदेव हीति । तथापस्तम्बेन द्वादशवार्षिकमुक्त्वोक्तमस्मिन्नेव विषये । गुरुं हत्वा श्रोत्रियं वा एतदेवव्रतमोत्तमादुच्छ्वासाच्चरेदिति । तत्र यावज्जीवमावर्त्यमाने व्रते यदा त्रैगुण्यं चातुर्गुण्यं वा संभाव्यते तदा तत्रसमर्थस्य बहुधनस्यायं दानतपसोः समुच्चयो द्रष्टव्यः । द्वादशवार्षिकव्यतिरिक्तानां तु सुमन्तुपराशराद्युक्तानां प्रायश्चित्तानामुत्तरत्र व्यवस्थां वक्ष्यामः ॥ ननु च द्वादशवार्षिकादिकल्पानां व्यवस्था कुतोऽवसिता । तावत् द्वादशवार्षिकादिविधायकवाक्यैरिति युक्तम् । तत्राप्रतीतेः । न च वाच्यं प्रमाणावगतगुरुलघुकल्पानां बाधो मा प्रसाक्षीदिति व्यवस्था कल्प्यत इति । विकल्पसमुच्चयाङ्गाङ्गिभावानामन्यतमाश्रयणेनापि बाधस्य सुपरिहरत्वात् । अत्रोच्यते । न तावद्द्वादशवार्षिकसेतुदर्शनादीनां विषसंकल्पानां विकल्पोऽवकल्प्यते । विकल्पाश्रयणे गुरुकल्पानामनुष्ठानासंभवेनानर्थक्यप्रसंगात् । न च षोडशिग्रहणाग्रहणवद्विषमयोरपि विकल्पोपपत्तिरिति वाच्यम् । यतस्तत्रापि सति संभवे ग्रहणमेवेति युक्तं कल्पयितुम् । यद्वा षोडशिग्रहणानुगृहीतेनातिरात्रेण क्षिप्रं स्वर्गादिसिद्धिरतिशयितस्य वा स्वर्गस्येति कल्पनीयम् । इतरथा ग्रहणविधेरानर्थक्यप्रसंगात् नापि समुच्चयः । उपदेशातिदेशप्राप्तिमन्तरेण समु-

च्चयो न संभवति । उपदेशावगतनैरपेक्ष्यस्य बाधप्रसंगात् । न चाङ्गाङ्गिभावः श्रुत्यादिविनियोजकानामभावात् । श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानानि विनियोजकानि । अतःपरस्परोपमर्दपरिहारार्थं विषयव्यवस्थाकल्पनैवोचिता सा च जातिशक्तिगुणाद्यपेक्षया कल्पनीया । जातिशक्तिगुणापेक्षं सकृद्बुद्धिकृतं तथा । अनुबन्धादि विज्ञाय प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेदिति देवलस्मरणात् ॥ २४३ ॥

पूर्वोक्तस्य ब्रह्महत्यादिप्रायश्चित्तस्य नैमित्तिकसमाप्त्यवधिमाह-

ब्राह्मणस्य परित्राणाद्गवां द्वादशकस्य च ।
तथाश्वमेधावभृथस्नानाद्वा शुद्धिमाप्नुयात् ॥ २४४ ॥

यश्चौरव्याघ्रादिभिर्व्यापाद्यमानस्य ब्राह्मणस्यैकस्याप्यात्मप्राणानन्तरे कृत्वा प्राणत्राणं करोति गवां द्वादशकस्यवाऽसंपूर्णेऽपि द्वादशवार्षिके शुद्ध्येत् । यद्यपि प्राणत्राणे प्रवृत्तस्तदकृत्वैव म्रियते तथापि शुद्ध्यत्येव । अत एव मनुना । ब्राह्मणार्थे गवार्थे वा सद्यः प्राणान्परित्यजेत् । मुच्यते ब्रह्महत्याया गोप्ता गोर्ब्राह्मणस्य चेति । ब्राह्मणरक्षणं तदर्थमरणं च पृथगुपात्तम् । तथा परकीयाश्वमेधावभृथाख्यकर्माङ्गभूतस्नानसमये स्वयमपि स्नात्वा ब्रह्महत्यायाः शुद्धिमाप्नुयात् । स्नानं च स्वकल्मषं विख्याप्य कुर्यात् । तथा च मनुः । शिष्ट्वा वा भूमिदेवानां नरदेवसमागमे । स्वमेनोऽवभृथे स्नात्वा हयमेधे विमुच्यत इति । भूमिदेवा ब्राह्मणा ऋत्विजस्तेषां राज्ञा यजमानेन नरदेवेन समवाये स्वीयमेनः शिष्ट्वा विख्याप्याश्वमेधावभृथे स्नात्वा शुध्येत् यदि तैरनुज्ञातो भवति । अश्वमेधावभृथं गत्वा तत्रानुज्ञातः स्नातः सद्यः पूतो भवतीति शङ्खस्मरणात् ॥ अश्वमेधावभृथग्रहणमग्निष्टुन्मध्यानां पञ्चदशरात्रादिक्रत्वन्तराणामग्निष्टुत्समाप्तिकानां च सर्वमेधादीनामुपलक्षणम् । अश्वमेधावभृथे वान्ययज्ञेऽप्यग्निष्टुदन्तश्चेति गौतमस्मरणात् । अयं च प्रक्रान्तद्वादशवार्षिकस्य कथञ्चित् ब्राह्मणप्राणत्राणादिकं कुर्वतो व्रतसमाप्त्यवधिरुच्यते । यथा सारस्वते सत्रे प्लाक्षं प्रस्रवणं प्राणोत्थानमृषभैकशतानां वा गवां सहस्रस्याभावे सर्वस्वजान्यां गृहपतिमरणे चेति । न पुनः स्वतन्त्रं प्रायश्चित्तान्तरम् । तथा च शङ्खः । द्वादशे वर्षे शुद्धिं प्राप्नोत्यन्तरा वा ब्राह्मणं मोचयित्वा गवां वा द्वादशानां परित्राणात्सद्य एवाश्वमेधावभृथस्नानाद्वा पूतो भवति। अत एव मनुना । कृतवापनो वा निवसेदिति द्वादशवार्षिकस्य गुणविधिं प्रक्रम्य । ब्राह्मणार्थे गवार्थे वा सद्यः प्राणान्परित्यजेत् । मुच्यते ब्रह्महत्याया गोप्ता गोर्ब्राह्मणस्य चेत्यादिना मध्ये ब्राह्मणत्राणादिकमभिधाय एवं दृढव्रतो नित्यं ब्रह्मचारी समाहितः । समाप्ते द्वादशे वर्षे ब्रह्महत्यां व्यपोहतीति द्वादशवार्षिकमेवोपसंहृतम् । ननु ब्रह्महत्यायाः शुद्धिमाप्नुयादिति ब्रह्माणत्राणादीनां द्वादशवार्षिकेण सहैकफलत्वावगमात्स्वातन्त्र्यमेव युक्तम् । न पुनरङ्गत्वम् । किंच प्रधानविरोधित्वादपि नाङ्गत्वम् । प्रधानानुग्राहकं ह्यङ्गं भवति । न च प्रारब्धद्वादशवार्षिकस्येदं विधानम् ।

येन तत्कार्ये विधानं गम्यते । यथा सत्रायावगूर्यविश्वजिता यजेतेति सत्रप्रयोगप्रवृत्तस्य तत्परिसमापनाक्षमस्य विश्वजिद्विधानमतोऽपि स्वातन्त्र्यमेव युक्तम् । यथाग्निप्रवेशलक्ष्यभावादीनाम्। न च तेषामपि द्वादशवार्षिकोपक्रमोपसंहारमध्यपठितत्वेन तदङ्गत्वमिति शङ्कनीयम् । यतः सत्यपि मध्यपाठे निर्ज्ञातप्रयोजनत्वेन प्रयोजनाकाङ्क्षाविरहान्न परस्परमङ्गाङ्गित्वं युक्तम् । यथा सामिधेनीप्रकरणमध्यवर्तिनामग्निविदामग्निसमिन्धनप्रकाशनत्वेन सामिधेनीभिः सहैककार्याणां न सामिधेन्यङ्गत्वम् । न चैकान्ततोऽग्निप्रवेशादीनां द्वादशवार्षिकमध्ये पाठः । वसिष्ठगौतमादिभिरेषां द्वादशवार्षिकप्रक्रमात्प्रागेव पठितत्वात् इदमेव स्वातन्त्र्यं प्रकटयितुं मनुना । लक्ष्यं शस्त्रभृतां वा स्यात्प्रास्येदात्मानमग्नौ वेति प्रतिवाक्यं वा शब्दः पठितः।तथा प्रतिप्रायश्चित्तमेवोपसंहृतम्। अतोऽन्यतममास्थाय विधिं विप्रः समाहितः । ब्रह्महत्याकृतं पापं व्यपोहत्यात्मवत्तयेति ।अतोऽग्निप्रवेशादीनां स्वातन्त्र्यमेव युक्तम् । अतश्च ब्राह्मणत्राणादेरप्येकफलत्वान्नाङ्गत्वमिति । उच्यते । । परिहृतमेतदन्तरा ब्राह्मणं मोचयित्वेत्यादिना शङ्खवचनेनाङ्गत्वावगमात् । अङ्गस्यैव सतः प्रधानद्वारेण फलसंबन्धः न च प्रधानविरोधः । यतो ब्राह्मणत्राणावधिकस्यैव व्रतानुष्ठानस्य फलसाधनत्वं विधीयते इति न विरोधः ॥ २४४ ॥

दीर्घतीव्रामयग्रस्तं ब्राह्मणं गामथापि वा ।
दृष्ट्वा पथि निरातङ्कं कृत्वा तु ब्रह्महा शुचिः ॥ २४५॥

किंच। दीर्घेण बहुकालव्यापिना तीव्रेण दुःसहेनामयेन कुष्ठादिव्याधिना ग्रस्तं पीडितं ब्राह्मणं गां वा तथाविधां पथि दृष्ट्वा निरातङ्कं नीरुजं कृत्वा ब्रह्महा शुचिर्भवति । ननु ब्राह्मणस्य परित्राणादित्यत्र यदुक्तं ब्राह्मणरक्षणं तदेव किमर्थं पुनरुच्यते ब्राह्मणं गामथापिवेति।सत्यमेवम्। किं त्वात्मप्राणपरित्यागेनाधस्तनवाक्ये ब्राह्मणरक्षणमुक्तमधुना पुनरौषधदानादिनेति विशेषः । अमुनैवाभिप्रायेणोक्तं मनुना । विप्रस्य तन्निमित्ते या प्राणालाभे विमुच्यते इति ॥ २४५ ॥

आनीय विप्रसर्वस्वं हृतं घातित एव वा ।
तन्निमित्तं क्षतः शस्त्रैर्जीवन्नपि विशुध्यति ॥ २४६ ॥

किंच। विप्रस्यापहृतसर्वस्वतयावसीदतः संबन्धि द्रव्यं भूहिरण्यादिकं चौरैर्हृतं साकल्येनानीय रक्षणं यः करोति स विशुध्यति । आनयने प्रवृत्तः स्वयं चौरैर्घातितो वा यदिवा तन्निमित्तं ब्राह्मणसर्वस्वानयनार्थं तत्र युध्यमानः शस्त्रैः क्षतो मृतकल्पो जीवन्नपि विशुध्यति। शस्त्रैरिति बहुवचनं क्षतबहुत्वप्रात्यर्थम् ।अत एव मनुना । त्रिवारं प्रतिरोद्धा वा सर्वस्वमवजित्य वेति त्रिवारग्रहणं कृतम्। एतस्य श्लोकद्वयोक्तकल्पपञ्चकस्य ब्राह्मणरक्षणरूपकत्वेनान्तरा वा ब्राह्मणं मोचयित्वेत्यनेन शङ्खवचनेन क्रोडीकृतत्वात् द्वादशवार्षिकसमाप्त्यवधित्वेन विनियोगान्न स्वातन्त्र्यम् ॥ २४६ ॥

प्रायश्चित्तान्तरमाह—

लोमभ्यः स्वाहेत्येवं हि लोमप्रभृति वै तनुम् ।
मज्जान्तां जुहुयाद्वापि मन्त्रैरेभिर्यथाक्रमम् ॥ २४७ ॥

लोमभ्यःस्वाहेत्येवमादिभिर्मन्त्रैर्लोमप्रभृतिमज्जान्तां तनुं जुहुयात् । इतिशब्दः करणत्वनिर्देशार्थः । एवंशब्दः प्रकारसूचनार्थः । हिशब्दः स्मृत्यन्तरप्रसिद्धत्वगादीनां प्रभृतिशब्देनाक्षिप्यमाणानां द्योतनार्थः । ततो लोमादीनि होमद्रव्याणि चतुर्थ्या निर्दिश्यन्ते स्वाहाकारं पठित्वा तैर्मन्त्रैर्जुहुयात् । ते च हूयमानद्रव्याणां लोमत्वग्लोहितमांसमेदःस्नाय्वस्थिमज्जानामष्टसंख्यत्वादष्टौ मन्त्रा भवन्ति । तथा च वसिष्ठः । ब्रह्महाग्निमुपसमाधाय जुहुयाल्लोमानि मृत्योर्जुहोमि लोमभिर्मृत्युं वाशय इति प्रथमाम् । १ । त्वचंमृत्योर्जुहोमित्वचामृत्युंवाशय इति द्वितीयाम् । २ । लोहितंमृत्योर्जुहोमिलोहितेनमृत्युंवाशय इति तृतीयाम् । ३ । मांसानिमृत्योर्जुहोमिमांसैर्मृत्युंवाशय इति चतुर्थीम् । ४ । मेदोमृत्योर्जुहोमिमेदसामृत्युंवाशय इति पञ्चमीम् । ५ । स्नायूनिमृत्योर्जुहोमिस्नायुभिर्मृत्युंवाशय इति षष्ठीम् । ६ । अस्थीनिमृत्योर्जुहोमिअस्थिभिर्मृत्युंवाशय इति सप्तमीम् । ७ । मज्जांमृत्योर्जुहोमिमज्जाभिर्मृत्युंवाशय इत्यष्टमीम् । ८ । अत्र च लोमप्रभृतितनुं जुहुयादिति लोमादीनां होमद्रव्यत्वावगमाल्लोमभ्यः स्वाहेति सत्यपि चतुर्थीनिर्देशे लोमादीनां न देवतात्वं कल्प्यते । द्रव्यप्रकाशनेनैव मन्त्राणां होमसाधनत्वोपपत्तेः । किंतु लोमभिर्मृत्युंवाशय इत्यादिवसिष्ठमन्त्रपर्यालोचनया मृत्योरेव हविःसंबन्धावगमाद्देवतात्वं कल्प्यते । अतश्च लोमादीनि सामर्थ्यात्स्वधितिनावदाय मृत्यूद्देशेनाष्टौहोमान्कृत्वान्ते तनुं प्रक्षिपेत् अतो यत्कैश्चिदुक्तमनादिष्टद्रव्यत्वादाज्यहविष्का होमा इति तदनिरूप्येवोक्तमित्युपेक्षणीयम् । जुहुयादित्यनेनाग्नौ सिद्धे भ्रूणहाग्निमुपसमाधायेति पुनरग्निग्रहणं लौकिकाग्निप्राप्त्यर्थम् । युक्तं चैतत् । पतिताग्नीनां प्रतिपत्तिविधानात् । आहिताग्निस्तु यो विप्रो महापातकभाग्भवेत् । प्रायश्चित्तैर्न शुद्ध्येत तदग्नीनां तु का गतिः ॥ वैतानंप्रक्षिपेत्तोये शालाग्निं शमयेद्बुध इत्युशनःस्मरणात् । तथा । महापातकसंयुक्तदैवात्स्यादग्निमान्यदि । पुत्रादिः पालयेदग्नीन् युक्तश्चादोषसंक्षयात् ॥ प्रायश्चित्तं न कुर्याद्यः कुर्वन्वा म्रियते यदि । गृह्यं निवार्पयेच्छ्रौतमप्स्वस्येत्सपरिच्छदमिति कात्यायनस्मरणात् । तनुप्रक्षेपश्चोत्थायोत्थाय त्रिरधोमुखेन कर्तव्यः । यथाह मनुः । प्रास्येदात्मानमग्नौ वा समिद्धे त्रिरवाक्शिरा इति । गौतमेनाप्यत्र विशेषो दर्शितः । प्रायश्चित्तमग्नौ सक्तिर्ब्रह्मघ्नस्त्रिरवस्थातस्येति । अवस्थातस्य अनशनकर्शितकलेवरस्येत्यर्थः । तथा च काठकश्रुतिः । अनशनेन कर्शितोऽग्निमारोहेदिति । इदं च मरणान्तिकं प्रायश्चित्तं कामकारविषयम् यथाह मध्यमाङ्गिराः । प्राणान्तिकं च यत्प्रोक्तं प्रायश्चित्तं मनीषिभिः । तत्कामकारविषयं विज्ञेयं नात्र संशयः । तथा । यः कामतो महापापं नरः

कुर्यात्कथञ्चन । न तस्य शुद्धिर्निर्दिष्टा भृग्वग्निपतनादृते इति । एतच्च प्रायश्चित्तं स्वतन्त्रमेव । न ब्राह्मणत्राणादिवत् द्वादशवार्षिकांतर्भूतमित्युक्तं प्राक् ॥ २४७ ॥

संग्रामे वा हतो लक्ष्यभूतः शुद्धिमवाप्नुयात् ।
मृतकल्पः प्रहारार्तो जीवन्नपि विशुध्यति ॥ २४८ ॥

किंच । अथवा संग्रामे युद्धभूमावुभयदलप्रेरितशरसंपातस्थाने लक्ष्यभूतो मृतः शुद्धिमवाप्नुयात् । गाढमर्मप्रहारजनिततीव्रवेदनो मृतकल्पो मूर्छितो जीवन्नपि विशुद्ध्यति । लक्ष्यभावश्च प्रायश्चित्यहमित्येवं विदुषां धनुर्विद्याविदां संग्रामे स्वेच्छया कर्तव्यो न तु राज्ञा बलात्कारयितव्यः । यथाह मनुः । लक्ष्यं शस्त्रभृतां वा स्याद्विदुषामिच्छयात्मन इति । इदं च मरणान्तिकत्वात् साक्षात्कर्तुः क्षत्रियस्य कामकारविषयम् । अपिशब्दादश्वमेधादिनापि शुद्ध्यति । यथाह मनुः । यजेत वाश्वमेधेन स्वर्जितागोसवेन च । अभिजिद्विश्वजिद्भ्यां वा त्रिवृताग्निष्टुतापि वेति । अश्वमेधानुष्ठानं सार्वभौमक्षत्रियस्यैव । यजेत वाश्वमेधेन क्षत्रियस्तु महीपतिरिति पराशरस्मरणात्।नासार्वभौमो यजेतेत्यसार्वभौमस्य प्रतिषेधदर्शनाच्च । इदं चाश्वमेधानुष्ठानं सार्वभौमस्य कामकारकृते मरणान्तिकस्थाने द्रष्टव्यम् । महापातककर्तारश्चत्वारो मतिपूर्वकम् । अग्निं प्रविश्य शुद्ध्यन्ति स्थित्वा वा महति क्रताविति यमेन मरणकालाग्निप्रवेशतुल्यतया महाक्रतोरश्वमेधस्य निर्दिष्टत्वात् । स्वर्जितादयश्च त्रैवर्णिकस्याहिताग्नेरिष्टप्रथमयज्ञस्य द्वादशवार्षिकेण सह विकल्पन्ते । न च स्वर्जितार्थमाधानं प्रथमयज्ञानुष्ठानं वा कार्यम् । पतितस्य द्विजातिकर्मस्वनधिकारात् । न च संध्योपासनवदविरोध इति युक्तम् । आधानादेरुत्तरक्रतुशेषत्वाभावात् । ते च दक्षिणान्यूनाधिक्याश्रयणेन द्वादशवार्षिकाद्यर्हेषु साक्षाद्धन्त्रादिषु व्यवस्थापनीयाः ॥ २४८ ॥

अरण्ये नियतो जप्त्वा त्रिर्वै वेदस्य संहिताम् ।
शुद्ध्येत वा मिताशीत्वा प्रतिस्रोतःसरस्वतीम् ॥ २४९ ॥

किंच । अरण्ये निर्जनप्रदेशे नियतो नियताहारो जपेद्वा नियताहार इति मनुस्मरणात् । त्रिवारं मन्त्रब्राह्मणात्मकं वेदं जपित्वा शुद्ध्यति । संहिताग्रहणं पदक्रमव्युदासार्थम् । यद्वा मिताशनो भूत्वा प्लाक्षात्प्रस्रवणादारभ्य पश्चिमोदधेः प्रतिस्रोतः स्रोतःस्रोतः प्रति सरस्वतीमित्वा गत्वा विशुद्ध्यति । अशनं च हविष्येण कार्यम् । (अ. ११ श्लो. ७७) हविष्यभुग्वानुचरेत्प्रतिस्रोतः सरस्वतीमिति मनुस्मरणात् । अयं च वेदजपो विदुषो हन्तुर्निर्धनस्यात्यन्तगुणवतो निर्गुणव्यापादने प्रमादकृते द्रष्टव्यः । सरस्वतीगमनं तु तादृश एव विषये विद्याविरहिणो द्रष्टव्यम् । निमित्तिनश्च । तिरस्कृतो यदा विप्रो निर्गुणो म्रियते यदि इति सुमन्तुवचनस्य दर्शितत्वात् । यत्पुनर्मनुवचनम् । जपित्वान्यतमं वेदं योजनानां शतं व्रजेदिति तदप्यरण्ये नियतो जप्त्वेत्येतस्यैव विषयेऽशक्तस्यैव द्रष्टव्यम् ॥ २४९ ॥

पात्रे धनं वा पर्याप्तं दत्वा शुद्धिमवाप्नुयात् ।
आदातुश्च विशुद्ध्यर्थमिष्टिर्वैश्वानरी तथा ॥ २५० ॥

किंच । न विद्यया केवलयेत्याद्युक्तलक्षणे पात्रे गोभूहिरण्यादिकं जीवनपर्याप्तं समर्थं धनं दत्वा शुद्धिमवाप्नुयात् । तद्धनं यः प्रगृह्णाति तस्य वैश्वानरदैवत्येष्टिः शुद्ध्यर्थं कर्तव्या । एतच्चाहिताग्निविषयम् । अनाहिताग्नेस्तु तद्दैवत्यश्चरुर्भवति । य एवाहिताग्नेर्धर्मः स एवौपासनिकस्येति गृह्यकारवचनात् । वाशब्दात्सर्वस्वं सपरिच्छदं वा गृहं दद्यात् । यथाह मनुः । सर्वस्वं वा वेदविदे ब्राह्मणायोपपादयेत् । धनं वा जीवनायालं गृहं वा सपरिच्छदमिति । इदं च पात्रे धनदानं निर्गुणस्य धनवतो हन्तुर्निर्गुणव्यापादने द्रष्टव्यम् । तत्रैव विषये अविद्यमानान्वयस्य सर्वस्वदानं सान्वयस्य तु सोपस्करगृहदानमिति व्यवस्था । यदपि पराशरेणोक्तम् । चातुर्विद्योपपन्नस्तु विधिवद्ब्रह्मघातके । समुद्रसेतुगमनं प्रायश्चित्तं विनिर्दिशेत् ॥ सेतुबन्धपथे भिक्षां चातुर्वर्ण्यात्समाहरेत् । वर्जयित्वा विकर्मस्थाञ्छत्रोपानद्विवर्जितः । अहं दुष्कृतकर्मा वै महापातककारकः । गृहद्वारेषु तिष्ठामि भिक्षार्थी ब्रह्मघातकः ॥ गोकुलेषु च गोष्ठेषु ग्रामेषु नगरेषु च । तपोवनेषु तीर्थेषु नदीप्रस्रवणेषु च ॥ एतेषु ख्यापयेदेनः पुण्यं गत्वा तु सागरम् । ब्रह्महा विप्रमुच्येत स्नात्वा तस्मिन्महोदधौ ॥ ततः पूतो गृहं प्राप्य कृत्वा ब्राह्मणभोजनम् । दत्वा वस्त्रं पवित्राणि पूतात्मा प्रविशेद्गृहम् ॥ गवां वापि शतं दद्याच्चातुर्विद्याय दक्षिणाम् । एवं शुद्धिमवाप्नोति चातुर्विद्यानुमोदित इति । तदपि पात्रे धनं वा पर्याप्तमित्यनेन समानविषयम् । यच्च सुमन्तुवचनम् । ब्रह्महा संवत्सरं कृच्छ्रं चरेदधःशायी त्रिषवणी कर्मावेदको भैक्षाहारी दिव्यनदीपुलिनसंगमाश्रमगोष्ठपर्वतप्रस्रवणतपोवनविहारी स्यात्स्थानवीरासनी संवत्सरे पूर्णे हिरण्यमणिगोधान्नतिलभूमिसर्पींषि ब्राह्मणेभ्यो ददत्पूतो भवति । तदपि हन्तुर्मूर्खस्य धनवतो जातिमात्रव्यापादने द्रष्टव्यम् । यत्पुनर्वसिष्ठवचनम् । द्वादशरात्रमभक्षो द्वादशरात्रमुपवसेदिति तन्मनसाध्यवसितब्रह्महत्यस्य स्वत एवोपरतजिघांसस्य वेदितव्यम् यत्पुनः षण्ढं तु ब्राह्मणं हत्वा शूद्रहत्याव्रतं चरेत् । चान्द्रायणं वा कुर्वीत पराकद्वयमेव चेति षट्त्रिंशन्मतवचनं तदप्रत्यानेथपुंस्त्वस्य सप्रत्ययवधे द्रष्टव्यम् । अत्रैव विषये अप्रत्ययवधे बृहस्पतिराह । अरुणायाः सरस्वन्याः संगमे लोकविश्रुते । शुध्येत्त्रिषवणस्नायी त्रिरात्रोपोषितो द्विज इति । एवमन्यान्यपि स्मृतिवचनान्यन्विष्य विषमाणां व्यवस्था विज्ञेया । समानां तु विकल्पः । एतानि च द्वादशवार्षिकादिधनपर्यन्तानि ब्राह्मणस्यैव । क्षत्रियादेस्तु द्विगुणादिकम् । यथाहाङ्गिराः । पर्षद्या ब्राह्मणानां तु साराज्ञां द्विगुणा मता । वैश्यानां त्रिगुणा प्रोक्ता पर्षद्वच्च व्रतं स्मृतमिति ॥ एवं च ब्राह्मणानां येन हन्तृहन्यमानगतगुणविशेषेण यः प्रायश्चित्तविशेषो व्यवस्थितः स एव तद्गुणविशिष्टे क्षत्रियादौ हन्तरि द्विगुणस्त्रिगुणो वेदितव्यः । अनयैव दिशा क्षत्रियवैश्यादावपि हीनेनोत्कृष्टवधे दोषगौरवात्प्रायश्चित्तस्यापि द्वैगुण्यादि कल्पनीयम् । दोषगौरवं च दण्डगौरवादवगम्यते । यथोक्तम् । प्रतिलोमाप-

वादेषु द्विगुणस्त्रिगुणो दमः। वर्णानामानुलोम्ये च तस्मादर्धार्धहानित इति। यत्तु चतुर्विंशतिमतवचनम्। प्रायश्चित्तं यदाम्नातं ब्राह्मणस्य महर्षिभिः। पादोनं क्षत्रियः कुर्यादर्धं वैश्यः समाचरेत्॥ शूद्रः समाचरेत्पादमशेषेष्वपि पाप्मस्विवति तत्प्रातिलोमानुष्ठितचतुर्विधसाहसव्यतिरिक्तविषयम्। तथा मूर्धावसिक्तादीनामप्यनुलोमोत्पन्नानां दण्डवत्प्राश्चित्तमूहनीयम्। दर्शितं दण्डतारतम्यम्। दण्डप्रणयनं कार्यं वर्णजात्युत्तराधरैरिति। ततश्च मूर्धावसिक्तस्य ब्राह्मणवधे ब्राह्मणादतिरिक्तं क्षत्रियात् न्यूनमध्यर्धं द्वादशवार्षिकं भवति। अनयैव दिशा प्रतिलोमोत्पन्नानामपि प्रायश्चित्तगौरवमूहनीयम्। तथा आश्रमिणामपि अङ्गिरसा विशेषो दर्शितः। गृहस्थोक्तानि पापानि कुर्वन्त्याश्रमिणो यदि। शौचवच्छोधनं कुर्युर्वाग्ब्रह्मनिदर्शनादिति। शौचवदिति एतच्छौचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम्। त्रिगुणं तु वनस्थानां यतीनां तु चतुर्गुणमिति वचनाद्यथा ब्रह्मचार्यादीनां शौचं द्विगुणादिक्रमेण वर्धते तथा शोधनं प्रायश्चित्तमपि भवतीत्यर्थः॥ ब्रह्मचारिणस्तु प्रायश्चित्तद्वैगुण्यं षोडशवर्षादूर्ध्वमेव। अर्वाक्तु पुनर्बालो वाप्यूनषोडशः। प्रायश्चित्तार्धमर्हन्तीति षोडशवर्षादर्वाचीनस्यार्धप्रायश्चित्ताभिधानात्। न च द्वादशवार्षिके चतुर्गुणे क्रियमाणे मध्ये विपत्तिशङ्कया समाप्त्यनुपपत्तेः प्रवृत्तिरेव वोपपद्यते इति शङ्कनीयम्। यतः प्रक्रान्तप्रायश्चित्तस्य मध्ये विपत्तावपि पापक्षयो भवत्येव। यथाह हारीतः। प्रायश्चित्ते व्यवसिते यदि कर्ता विपद्यते। पूतस्तदहरेवासाविह लोके परत्र चेति। व्यासोऽप्याह। धर्मार्थं यतमानस्तु न चेच्छक्नोति मानवः। प्राप्तो भवति तत्पुण्यमत्र वै नास्ति संशय इति॥ ५० ॥

अधुना निमित्तान्तरेषु ब्रह्महत्याप्रायश्चित्तस्यातिदेशमाह—

यागस्थक्षत्रविड्घाती चरेद्ब्रह्महणि व्रतम्।
गर्भहा च यथावर्णं तथात्रेयीनिषूदकः॥ २५१॥

दीक्षणीयाद्युदवसानीयापर्यन्ते सोमयागप्रयोगे वर्तमानौ क्षत्रियवैश्यौ यो व्यापादयति असौ ब्रह्महणि पुरुषे यद्व्रतमुपदिष्टं द्वादशवार्षिकादि तच्चरेत्। यद्यपि यागशब्दः सामान्यवचनस्तथाप्यत्र सोमयागमभिधत्ते॥ सवनगतौ च राजन्यवैश्याविति वसिष्ठेन सवनत्रयसंपाद्यस्य सोमयागस्यैव निर्दिष्टत्वात्। अत्र च गुरुलघुभूतानां द्वादशवार्षिकादिब्रह्महत्याव्रतानां जातिशक्तिगुणाद्यपेक्षया प्राग्व्यवस्था वेदितव्या। एवं गर्भवधादिष्वपि। मरणान्तिकं तु नातिदिश्यते। व्रतग्रहणात्। अतः कामतो यागस्थक्षत्रियादिवधे व्रतस्यैव द्वैगुण्यम्। एतच्च व्रतं संपूर्णमेव कर्तव्यम्। पूर्वयोर्वर्णयोर्वेदाध्यायिनं हत्वेति प्रक्रम्यापस्तम्बेन द्वादशवार्षिकाभिधानात्। गर्भं च विन्नासु संभूतं हत्वा यथावर्णं यद्वर्णपुरुषवधे यत्प्रायश्चित्तमुक्तं तद्वर्णगर्भवधे तच्चरेत्। एतच्चानुपजातस्त्रीपुन्नपुंसकव्यञ्जनगर्भविषयम्। हत्वा गर्भमविज्ञातमिति मानवे विशेषदर्शनात्। अत्र च यद्यपि ब्राह्मणगर्भस्य ब्राह्मणत्वादेव तद्वधनिमित्तव्रतप्राप्तिस्तथापि स्त्रीत्वस्यापि संभवात्स्त्रीशूद्रविट्क्षत्रवध इत्युपपातकत्वेन तत्प्रायश्चित्तप्राप्तिरपि स्यादतः

स्त्रीपुन्नपुंसकत्वेनाविज्ञातेऽपि ब्राह्मणगर्भत्वमात्रप्रयुक्तं ब्रह्महत्याव्रतं कुर्यादित्यर्थवदतिदेशवचनम् । उपजाते स्त्रीपुंसादिविशेषव्यञ्जने यथायथमेव प्रायश्चित्तम् । यश्चात्रेय्या निषूदको व्यापादकः सोपि तथा व्रतं चरेत् । हन्यमानात्रेयीवर्णानुरूपं व्रतं चरेदित्यर्थः । आत्रेयीशब्देन ऋतुमत्युच्यते । रजस्वलामृतुस्नातामात्रेयीमाहुरत्र ह्येतदपत्यं भवतीति वसिष्ठस्मरणात् । अत्रिगोत्रजा च । अत्रिगोत्रां वा नारीमिति विष्णुस्मरणात् । एतदुक्तं भवति।ब्राह्मणगर्भवधे ब्राह्मण्यात्रेयीवधेच ब्रह्महत्याव्रतम्। अत्र क्षत्रियगर्भवधे क्षत्रियात्रेयीवधे च क्षत्रहत्याव्रतमेवमन्यत्रापीति । चशब्दात्साक्ष्ये अनृतवचनादिष्वपि । तथाह मनुः उक्त्वा चैवानृतं साक्ष्ये प्रतिरभ्य गुरुं तथा । अपहृत्य च निक्षेपं कृत्वा च स्त्रीसुहृद्वधमिति । यत्र व्यवहारे असत्यवचनेन प्राणिनां वधप्राप्तिस्तद्विषयमेतत् । प्रायश्चित्तस्यातिगुरुत्वात् । प्रतिरम्भः क्रोधावेशः । निक्षेपश्च ब्राह्मणसंबन्धी स्त्रीचाहिताग्निभार्या पतिव्रतत्वादिगुणयुक्तोच्यते सवनस्था च । यथाहाङ्गिराः । आहिताग्नेर्द्विजाग्र्यस्य हत्वा पत्नीमनिन्दिताम् । ब्रह्महत्याव्रतं कुर्यादात्रेयीघ्नस्तथैव चेति । सवनस्थां स्त्रियं हत्वा ब्रह्महत्याव्रतं चरेदिति पराशरस्मरणात् ॥ एवं च सवनस्थाग्निहोत्रिण्यात्रेयीवधे ब्रह्महत्याप्रायश्चित्त[illegible]देशात्तद्व्यतिरिक्तस्त्रीवधस्य स्त्रीशूद्रविट्क्षत्रवध इत्युपपातकमध्यपाठादुपपातकत्वमेव ॥ ननु ब्राह्मणो न हंतव्य इत्यत्र निषेधेऽनुपादेयगतत्वेन लिङ्गवचनयोरविवक्षितत्वाद्ब्राह्मणजातेश्च स्त्रीपुंसयोरविशेषात्तदतिक्रमनिमित्तप्रायश्चित्तविधेर्ब्रह्महा द्वादशाब्दानीत्यस्योभयत्र प्राप्तत्वात् । किमर्थं तथात्रेयीनिषूदकइत्यतिदेशवचनम् । उच्यते सत्यपि ब्राह्मणत्वे अनात्रेय्या वधस्य महापातकप्रायश्चित्तस्यैवातिदेशो न पातित्यस्य अत पतितत्यागादि कार्यमत्र न भवति ॥ २५१ ॥

चरेद्व्रतमहत्वा पि घातार्थं चेत्समागतः ।
द्विगुणं सवनस्थे तु ब्राह्मणे व्रतमादिशेत् ॥ २५२ ॥

किंच । यथावर्णमित्यनुवर्तते ब्राह्मणादिहनने कृतनिश्चयस्तद्व्यापादनार्थंसम्यगागत्य शस्त्रादिप्रहारे कृते कथञ्चित्प्रतिघातादिप्रबन्धवशादसौ न मृतस्तदा अहत्वापि यथावर्णं ब्रह्महत्यादि व्रतं चरेत् । तथा च गौतमः । सृष्टश्चेद्ब्राह्मणवधे अहत्वापीति ॥ ननु हनने तदभावे चैकप्रायश्चित्तता न युक्ता। सत्यम् अत एवौपदेशिकेभ्योन्यूनत्वादातिदेशिकानां पादोनान्येव ब्रह्महत्यादिव्रतानि द्वादशवार्षिकादीनि भवन्ति । एतच्च प्रपञ्चितं प्राक्।किंच। यस्तु सवनसंपाद्यं सोमयागमनुतिष्ठन्तं ब्राह्मणं व्यापादयति तस्मिन्द्वादशवार्षिकादि व्रतं द्विगुणं समादिशेत् । तेषां च व्रतानां गुरुलघुभूतानां जातिशक्तिगुणाद्यपेक्षया सत्यपि सवनस्थत्वस्याविशेषे पूर्ववदेव व्यवस्थावगन्तव्या । ब्रह्महत्यासमानां तु गुर्वधिक्षेपादीनामातिदेशिकेभ्योऽपि न्यूनत्वादर्धोनद्वादशवार्षिकादिप्रायश्चित्तमित्युक्तम् ॥ २५२ ॥

इति ब्रह्महत्याप्रायश्चित्तप्रकरणम् ॥

अथ क्रमप्राप्तं सुरापानप्रायश्चित्तं प्रक्रमते—

सुराम्बुघृतगोमूत्रपयसामग्निसन्निभम् ।
सुरापोऽन्यतमं पीत्वा मरणाच्छुद्धिमृच्छति ॥ २५३ ॥

सुरादीनां मध्येऽन्यतममग्निसंनिभं क्काथापादिताग्निस्पर्शदाहशक्तिकं कृत्वा पीत्वा सुरापो मरणाच्छुद्धिं प्राप्नोति।गोमूत्रसाहचर्याद्गव्ये एव घृतपयसी ग्राह्ये।घृतपयःसाहचर्याच्च गैणमेव गोमूत्रम् ।एतच्चार्द्रवाससा कार्यम् । सुराप आर्द्रवासाश्च अग्निवर्णां सुरां पिबेदिति पैठीनसिस्मरणात् । तथा लौहेन पात्रेण सुरापोऽग्निवर्णां सुरामायसेन पात्रेण ताम्रेण वा पिबेदिति प्रचेतःस्मरणात् । एतच्च सकृत्पानमात्रे । सुरापानं सकृत्कृत्वाप्यग्निवर्णां सुरां पिबेदिन्यङ्गिरःस्मरणात् । यत्तु वसिष्ठवचनम् । अभ्यासे तु सुरायाश्च त्वग्निवर्णां सुरां पिबेद्द्विज इति । तत्सुराव्यतिरिक्तमद्यपानविषयम् । एतच्च कामकारविषयम् । सुरापाने कामकृते ज्वलन्तीं तां विनिक्षिपेत् । मुखे तया विनिर्दग्धे मृतः शुद्धिमवाप्नुयादिति बृहस्पतिस्मरणात् ॥ यत्तु सुरां पीत्वा द्विजो मोहादग्निवर्णां सुरां पिबेदिति मनुना मोहग्रहणं कृतं तच्छास्त्रार्थापरिज्ञानाभिप्रायेण ॥ अत्रेदं चिन्तनीयम् । किं सुराशब्दो मद्यमात्रे रूढ उत तिसृष्वेव गौडीमाध्वीपैष्टीष्वाहोस्वित्पैष्टयामेवेति । तत्र केचिन्मद्यमात्रे रूढ इति वर्णयन्ति । अभ्यासे तु सुराया इति वासिष्ठे पैष्ट्यादित्रयव्यतिरिक्तेऽपि मद्यमात्रे सुराशब्दप्रयोगदर्शनात् न चासौ गौणः प्रयोग इति शङ्कनीयम् । मदजननशक्तिमत्त्वोपाधिकतया सर्वत्र मुख्यत्वोपपत्तौ गौणत्वकल्पनाया अन्याय्यत्वादिति तदयुक्तम् । पानसं द्राक्षमाधूकं खार्जूरं तालमैक्षवम् । मधूत्थं सैरमारिष्टं मैरेयं नालिकेरजम् ॥ समानानि विजानीयान्मद्यान्येकादशैव तु । द्वादशं तु । सुरामद्यंसर्वेषामधमं स्मृतमिति पुलस्त्येन मद्यविशेषत्वेन सुराया निर्दिष्टत्वात् । अतश्च मद्यमात्रे सुराशब्दप्रयोगो गौणः । अन्ये पुनः पैष्ट्यादिषु तिसृषु सुराशब्दस्य रूढिं मन्यंते तथा हि । यद्यप्यनेकत्र सुराशब्दप्रयोगो दृश्यते तथापि कुत्रानादित्वमिति संदेहे गौडी माध्वी च पैष्टी च विज्ञेया त्रिविधा सुरेति मनुवचनाद्गुडपिष्टमधुविकारेष्वनादित्वनिर्धारणात्तत्रैव मुख्यत्वं युक्तम् । न चानेकत्र शक्तिकल्पना दोषः।मदशक्तेरुपाधित्वाश्रयणेन तस्य सुपरिहरत्वात् । न च तालादिरसेष्वप्युपाधेर्विद्यमानत्वादतिप्रसंगः । पङ्कजादिशब्दवद्योगरूढत्वाश्रयणात् । अतश्चयथैवैका तथा सर्वा न पातव्याद्विजोत्तमैरिति तिसृणां सुराणां समानदोषत्वप्रतिपादनपरम् । न पुनरनयोर्गौडीमाध्व्योः पैष्टीसुरासमत्वप्रतिपादनपरम् । द्विजोत्तमग्रहणं द्विजात्युपलक्षणम् । एतदप्ययुक्तम् । द्वादशं तु सुरामद्यं सर्वेषामधमंस्मृतमिति पुलस्त्यवचने गौडीमाध्वीभ्यामपि सुरामद्यस्यातिरेकदर्शनात् । तथा (मनुः) सुरा वै मलमन्नानां पाप्मा च मलमुच्यत इति । अन्नविकारस्यैव सुरात्वनिर्देशादन्नशब्दस्य चान्नेन व्यञ्जनमित्यादिषु व्रीह्यादिविकारएव प्रयोगदर्शनात् । गुडमधुनोश्च रसरूपत्वात्तथा सौत्रामणीग्रहेषु चान्नविकार एव सुरा-

शब्दस्य श्रुतत्वात् पैष्टयेसुरा मुख्योच्यते । इतरयोस्तु सुराशब्दो गौणः । यत्तूक्तम् । गौडी माध्वीति मनुवचनात्तिसृष्वप्यौत्पत्तिकत्वनिर्धारणेति तदप्ययुक्तम् । यतो नेदं शब्दानुशासनवच्छब्दार्थसंबन्धानादित्वप्रतिपादनपरं किंतु कार्यप्रतिपादनपरं अतोगुरुप्रायश्चित्तनिमित्ततया गौडीमाध्व्योर्गौण:सुराशब्दप्रयोगः । एवं च नानेकशक्तिकल्पनादोषोनाप्युपाध्याश्रयणं कृतम् । न चात्र द्विजोत्तमग्रहणस्योपलक्षणत्वम् । अतश्च (मनुः) सुरा वै मलमन्नानां पाप्मा च मलमुच्यते। तस्माद्ब्राह्मणराजन्यौ वैश्यश्च न सुरां पिबेदिति पैष्टया एव वर्णत्रयसंबन्धित्वेन निषेधः । गौड्यादीनां तु मद्यानां ब्राह्मणसंबन्धित्वेनैव निषेधो न क्षत्रियवैश्ययोः । यक्षरक्षःपिशाचान्नं मद्यं मांसं सुरासवम् । तद्ब्राह्मणेन नात्तव्यं देवानामश्नता हविरिति मानवे ब्राह्मणेनेति विशेषोपादानात् । बृहद्विष्णुनापि ब्राह्मणस्यैव मद्यप्रतिषेधोदर्शितः । माधूकमैक्षवं सैरं तालं खार्जूरपानसम् । मधूत्थं चैव माध्वीकं मैरेयं नालिकेरजम् । अमेध्यानि दशैतानि मद्यानि ब्राह्मणस्य त्विति ॥ बृहद्याज्ञवल्क्येनापि क्षत्रियवैश्ययोर्दोषाभावोदर्शितः । कामादपि हि राजन्यो वैश्यो वापि कथंचन । मद्यमेव सुरां पीत्वा न दोषं प्रतिपद्यते ॥ व्यासेनापि तयोर्माध्वीपानमनुज्ञातम् । उभौ मध्वासवक्षीबौ उभौ चन्दनचर्चितौ । एकपर्यङ्करथिनौदृष्टौ मे केशवार्जुनाविति । एवं ब्राह्मणसंबन्धित्वेन मद्यमात्रनिषेधे सत्यपि(मनुः)गौडी माध्वी च पैष्टी च विज्ञेयात्रिविधा सुरा।यथैवैका तथा सर्वा न पातव्या द्विजोत्तमैरिति गौडीमाध्व्योः पृथङ्निषेधवचनं दोषगुरुत्वेन सुरासमत्वप्रतिपादनपरम्। अयं च सुरानिषेधोऽनुपनीतस्यानूढायाश्च कन्यायाअभवत्येव । तस्माद्ब्राह्मणराजन्यौ वैश्यश्च । न सुरां पिबेदिति जातिमात्रावच्छेदेन निषेधात् । अतश्च । सुरांपीत्वा द्विजो मोहादिति प्रायश्चित्तविधिवाक्ये मनुना यत् द्विजग्रहणं कृतं तद्वर्णत्रयोपलक्षणार्थम् ।निमित्तभूतनिषेधसापेक्षत्वान्नैमित्तिकविधेर्निषेधे च वर्णमात्रस्यावच्छेदकत्वात् ।यथा यस्य हविर्निरुप्तं पुरस्ताच्चन्द्रमा अभ्युदेतीति निमित्तवाक्ये हविर्मात्राभ्युदयस्यनिमित्तत्वावगतौ तत्सापेक्षनैमित्तिकवाक्ये श्रूयमाणमपि त्रेधातन्दुलान्विभजेदिति तन्दुलग्रहणं तन्दुलादिस्वरूपहविर्मात्रोपलक्षणम् । इयांस्तुविशेषः।पादो बालेषु दातव्यः सर्वपापेष्वयं विधिरिति वचनात्कामकारेऽपि न मरणान्तिकं किंतु पादमेव द्विगुणीकृत्य षड्वार्षिकं देयम्।विहितं यदकामानां कामात्तद्द्विगुणं चरेदित्यङ्गिरःस्मरणात् । एवं वृद्धातुरादिष्वपि योज्यम् । तथा तद्ब्राह्मणेन नात्तव्यं देवानामश्नता हविरिति मद्यस्यापि जातिमात्रावच्छेदेन निषिद्धत्वादनुपनीतेनापि न पेयम् ॥ ननु कथमनुपनीतस्य दोषः । प्रागुपनयनात्कामचारकामवादकामभक्षा इति गौतमवचनात् । तथा । मद्यमूत्रपुरीषाणां भक्षणे नास्ति कश्चन । दोषस्त्वापञ्चमाद्वर्षादूर्ध्वं पित्रोः सुहृद्गुरोरिति कुमारवचनाच्च दोषाभावावगतेः । उच्यते । सुरामद्ययोर्निषेधवाक्ये जातिमात्रस्यावच्छेदकत्वश्रवणादप्रतिहतैव निषेधप्रवृत्तिः अत एव स्मृत्यन्तरे निषेधवचनम् । सुरापाननिषेधस्तु जात्याश्रय इति स्थितिरिति अतः पादो बालेषु दातव्यः सर्वपापेष्वयं विधिरिति । सर्वापापेषु सुरापानादिष्विति वचनात्पाद एव सुरापाने प्रायश्चित्तम् । तथा जातूकर्ण्येन मद्यपानेऽपि प्रायश्चित्तमुक्तम् । अनुपेतस्तु

यो बालो मद्यं मोहात्पिबेद्यादि । तस्य कृच्छ्रत्रयं कुर्यान्माता भ्राता तथा पितेति अतो गौतमवचनं सुरादिव्यतिरिक्तशुक्तपर्युषितादिविषयम् । कुमारवचनं तु स्वल्पदोषख्यापनपरम् । अत एव प्रागुपनयनात्कृतदोषस्योपनयनमेव प्रायश्चित्तमित्युक्तं मनुना । गार्भैर्होमैर्जातकर्मचूडामौञ्जीनिबन्धनैः । बैजिकं गार्भिकं चैनो द्विजानामपमृज्यत इति । अयमत्रार्थः । त्रैवर्णिकानामुत्पत्तिप्रभृतिपैष्टीप्रतिषेधः । ब्राह्मणस्य तु मद्यमात्रनिषेधोऽप्युत्पत्तिप्रभृत्येव । राजन्यवैश्ययोस्तु न कदाचिदपि गौड्या मद्यप्रतिषेधः । शूद्रस्य न सुराप्रतिषेधो नापि मद्यमात्रप्रतिषेधः ॥ २५३ ॥

प्रायश्चित्तान्तरमाह—

वालवासा जटी वापि ब्रह्महत्याव्रतं चरेत् ।
पिण्याकं वा कणान्वापि भक्षयेत्त्रिसमा निशि ॥ २५४ ॥

गोछागादिलोमनिर्मितवस्त्रप्रावृतो वालवासाः । वालवासोग्रहणं चीरवल्कलयोरुपलक्षणार्थम् । सुरापगुरुतल्पगौ चीरवल्कलवाससौ ब्रह्महत्याव्रतं चरेयातामिति प्रचेतःस्मरणात् । जटिग्रहणं मुण्डत्वनिराकरणार्थम् । ब्रह्महत्याव्रतं चरेदित्यनेनैव सिद्धे यद्वालवसनादिग्रहणं तदन्यत्र संभवे स्वयंधारितशिरःकपालादिनिवृत्त्यर्थम् । इदमकामतो जलबुद्ध्या यः सुरां पिबति तद्विषयम् । इयंविशुद्धिरुदिता प्रमाप्याकामतोद्विजमित्यकामोपाधित्वेन विहितस्यैव द्वादशवार्षिकातिदेशात । अत्र च सुरापानस्य महापातकत्वात्सत्यप्यातिदेशिकत्वे संपूर्णमेव द्वादशवार्षिकं कुर्यात् न पादोनम् । अतएव वृद्धहारीतः । द्वादशभिर्वर्षैर्महापातकिनः पूयन्ते इति । अथवा पिण्याकं पिण्डितं त्रिसमाः वर्षत्रयपर्यन्तं रात्रौ भक्षयेत् । कणास्तन्दुलाणवस्तान्वा पूर्ववद्भक्षयेत् । एतच्च सकृदेव कार्यम् । कणान्वाभक्षयेदब्दं पिण्याकं वा सकृन्निशीति मनुस्मरणात् । अस्य च पिण्याकादिभक्षणस्य भोजनकार्ये विहितत्वादशनान्तरपरित्यागः । एतच्चोदकबुद्ध्या सुरापाने छर्दनोत्तरकाले वेदितव्यम् । एतदेव व्रतं कुर्यान्मद्यपश्छर्दने कृते । पञ्चगव्यं तु तस्योक्तं प्रत्यहं कायशोधनमिति व्यासवचनात् । न च सुरासंसृष्टे यदुपलभ्यमानंतद्गन्धरसोदकपानविषयमिदमिति सुन्दरम् । संसर्गेऽपि सुरात्वस्यानपायात । यथाज्यत्वस्य पृषदाज्ये अत एवाज्यपा इति निगमाः कार्याः न पृषदाज्यपा इत्येवमुक्तं न्यायविद्भिः । यत्पुनरापस्तम्बवचनम् । स्तेयं कृत्वा सुरां पीत्वा गुरुदारान्गत्वा ब्रह्महत्यां च कृत्वा चतुर्थं कालं मितभोजनो योऽभ्युपेयात्सवनानुकल्पं स्थानासनाभ्यां विहरंस्त्रिभिर्वर्षैः पापं व्यपनुदतीति । यत्त्वङ्गिरोवचनम् । महापातकसंयुक्ता वर्षैः शुध्यन्ति ते त्रिभिरिति तदुभयमपि पिण्याकं वा कणान्वेत्यनेनैकविषयम् । यदपि यमेन प्रायश्चित्तद्वयमुक्तम् । बृहस्पतिसवनेनेष्ट्वा सुरापो ब्राह्मणः पुनः । समत्वं ब्राह्मणैर्गच्छेदित्येषा वैदिकी श्रुतिः ॥ भूमिप्रदानं यः कुर्यात्सुरां पीत्वा द्विजोत्तमः । पुनर्न च पिबेत्तां तु संस्कृतः स विशुध्यतीति तदुभयं पूर्वेण सहैकविषयम् ॥ यद्वा अतिरिक्तदक्षिणाकल्पाश्रयणाद्द्वादशवार्षिकेण सह

विकल्पते । अत्रापि बालवृद्धादीनां सार्धैकवर्षीयमनुपनीतानां तु नवमासकमित्येवं कल्पना कार्या । यत्तु मनुवचनम् । कणान्वा भक्षयेदब्दं पिण्याकं वा सकृन्निशि । सुरापानापनुत्त्यर्थं वालवासा जटी ध्वजीति तत्तालुमात्रसंयोगे सुराया अबुद्धिपूर्वे द्रष्टव्यम् । ननु च द्रवद्रव्यस्याभ्यवहरणं पानमित्युच्यते । अभ्यवहरणं च कण्ठादधोनयनं न तात्वादिसंयोगमात्रमतः कथं तत्र पाननिमित्तं प्रायश्चित्तम् । उच्यते । येन ताल्वादिसंयोगेन विना पानक्रिया न निवर्तते सोऽपि पानक्रियाप्रतिषेधेन प्रतिषिद्धः अतो यद्यपि मुख्यपानाभावान्न महापातकत्वं तथापि तत्प्रतिषेधेन तदङ्गभूताव्यभिचारिताल्वादिसंयोगस्यापि प्रतिषिद्धत्वेन दोषस्य विद्यमानत्वाद्भवत्येव प्रायश्चित्तम् । चरेद्व्रतमहत्वापि घातार्थं चेत्समागत इति । यथा हननप्रतिषेधेन तदङ्गभूताध्यवसायादेरपि प्रतिषिद्धत्वात्प्रायश्चित्तविधानम् । यत्तु बौधायनीयम् । त्रैमासिकममत्या सुरापाने कृच्छ्राब्दपादं चरित्वा पुनरुपनयनमिति । यच्च याम्यम् । सुरां पीत्वा द्विजं हत्वा रुक्मं हृत्वा द्विजन्मनः । संयोगं पतितैर्गत्वा द्विजश्चान्द्रायणं चरेदिति । यदपि बार्हस्पत्यम् । गौडीमाध्व्यौ सुरां पैष्टीं पीत्वा विप्रः समाचरेत् । तप्तकृच्छ्रं पराकं च चान्द्रायणमनुक्रमादिति । तत्रितयमप्यनन्यौषधसाध्यव्याध्युपशमार्थे पाने वेदितव्यम् । प्रायश्चित्तस्याल्पत्वात् । यदा तु सुरासंसृष्टं शुष्करसमेवान्नं भक्षयति तदा पुनरुपनयनम् । यथाह मनुः । अज्ञानात्प्राश्य विण्मूत्रं सुरासंसृष्टमेव च । पुनः संस्कारमर्हन्ति त्रयो वर्णा द्विजातय इति ॥ यदा च शुष्कसुराभाण्डस्थोदकंपिबति तदा शातातपोक्तं कुर्यात् । सुराभाण्डोदकपाने छर्दनं घृतप्राशनमहोरात्रोपवासश्चेति ॥ यत्तु बौधायनीयम् । सुरापानस्य यो भाण्डेष्वपः पर्युषिताः पिबेत् । शङ्खपुष्पीविपक्कं तु क्षीरं सर्पिः पिबेत्त्र्यहमिति तत्पर्युषितत्वादधिकम् । अकामतोऽभ्यासे पुनर्मनुनोक्तम् । अपः सुराभाजनस्था मद्यभाण्डस्थितास्तथा । पञ्चरात्रं पिबेत्पीत्वाशङ्खपुष्पीशृतं पय इति ॥ यत्तु विष्णूक्तम् । अपः सुराभाजनस्थाः पीत्वा सप्तरात्रं शङ्खपुष्पीशृतं पयःपिबेदिति तन्मतिपूर्वकपाने । ज्ञानतोऽभ्यासे तु बृहद्यम आह । सुराभाण्डस्थितं तोयं यदि कश्चित्पिबेद्द्विजः । स द्वादशाहं क्षीरेण पिबेद्ब्राह्मीं सुवर्चलामिति ॥ सुरापस्य मुखगन्धघ्राणे तु मानवम् । ब्राह्मणस्तु सुरापस्य गन्धमाघ्राय सोमपः । प्राणानप्सु त्रिरायम्य घृतं प्राश्य विशुद्ध्यतीति तत्सोमयाजिन एवामतिपूर्वे । मतिपूर्वे तु द्विगुणं अपीतसोमस्य तु कल्प्यम् । साक्षात्सुरागन्धघ्राणस्य तु घ्रातिरघ्रेयमद्ययोरिति जातिभ्रंशकरत्वात् । जातिभ्रंशकरं कर्म कृत्वान्यतममिच्छया । चरेत्सान्तपनं कृच्छ्रं प्राजापत्यमनिच्छयेति मनूक्तं द्रष्टव्यम् ॥२५४॥

एवं मुख्यसुरापाने प्रायश्चित्तमुक्त्वा मद्यपाने प्रायश्चित्तमाह-

अज्ञानात्तु सुरां पीत्वा रेतोविण्मूत्रमेव च ।
पुनः संस्कारमर्हन्ति त्रयो वर्णा द्विजातयः ॥ २५५ ॥

यः पुनरज्ञानादुदकबुद्ध्या सुरां मद्यं ब्राह्मणः पिबति ये च ब्राह्मणादयो रेतोविण्मूत्राणि प्राश्नन्ति ते त्रयोऽपि द्विजातयो वर्णास्तप्तकृच्छ्रपूर्वकं पुनरुपनयनप्रायश्चित्तमर्हन्ति ।

अत्र मद्यपाने योऽयं पुनः संस्कारः स ब्राह्मणस्यैव । क्षत्रियविशोस्तदभ्यनुज्ञानस्य दर्शितत्वात् । सुराशब्दश्चात्र मद्यपरः । प्रायश्चित्तस्यातिलघुत्वात् । अज्ञानतो मुख्यसुरापाने द्वादशवार्षिकस्य विहितत्वाच्च । अत एव गौतमेनात्र मद्यशब्दः प्रयुक्तः । अमत्या मद्यपाने पयोघृतमुदकं वायुं प्रतित्र्यहं तप्तानि पिबेत्स तप्तकृच्छ्रस्ततोऽस्य संस्कारो मूत्रपुरीषकुणपरेतसां प्राशने चेति । यदप्यस्मिन्नेव विषये मनुनोक्तम् । अज्ञानाद्वारुणीं पीत्वा संस्कारेण विशुद्ध्यतीति तदपि तप्तकृच्छ्रपूर्वकमेव।गौतमवाक्यानुरोधात्। पुनःसंस्कारश्च पुनरुपनयनम्।तच्चाश्वलायनाद्युक्तक्रमेण कर्तव्यम् ।यथोक्तम्।अथोपेतपूर्वस्य कृताकृतं केशवपनं मेधाजननं चानिरुक्तं परिदानं कालश्च तत्सवितुर्वृणीमह इति सावित्रीमिति । मतिपूर्वमद्यपाने वसिष्ठोक्तं द्रष्टव्यम् । मत्या मद्यपाने त्वसुरायाः सुरायाश्चाज्ञाने कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ घृतप्राशनं पुनः संस्कारश्चेति । चान्द्रायणं वा शङ्खोक्तम् । असुरामद्यपायी चान्द्रायणं चरेदिति मुखमात्रप्रवेशे तु मद्यस्यापस्तम्बीयं षड्रात्रम् । अभक्ष्याणामपेयानामलेह्यानां च भक्षणे । रेतोमूत्रपुरीषाणां प्रायश्चित्तं कथं भवेत् ॥ पद्मोदुम्बरबिल्वानां पलाशस्य कुशस्य च । एतेषामुदकं पीत्वा षड्रात्रेणविशुद्ध्यतीति । एतच्च तालादिमद्यविषयम् । गौडीमाध्व्योः पुनरज्ञानपाने असुरायाः सुरायाश्चाज्ञानत इति वसिष्ठोक्तकृच्छ्रातिकृच्छ्रसहितः पुनः संस्कारो घृतप्राशश्च द्रष्टव्यः । तयोर्मतिपूर्वपाने तु पिण्याकं वा कणान्वेति त्रैवार्षिकम् । कामतस्तु तत्पानाभ्यासे अभ्यासे तु सुराया अग्निवर्णां सुरां पिबेन्मरणात्पूतो भवतीति वासिष्ठं मरणान्तिकं द्रष्टव्यम् । नात्र सुराशब्दः पैष्ट्यभिप्रायः। तस्याः सकृत्पानेऽपि मरणान्तिकस्य दर्शितत्वात् ॥ मद्यवासितशुष्कभाण्डोदकस्याज्ञानतः पाने बृहद्यमोक्तम् । मद्यभाण्डस्थितं तोयं यदि कश्चित्पिबेद्द्विजः । कुशमूलविपक्केन त्र्यहं क्षीरेण वर्तयेदिति ॥ अज्ञानतोऽभ्यासे तु वसिष्ठेनोक्तम् । मद्यभाण्डस्थितं तोयं यदि कश्चित्पिबेद्द्विजः । पद्मोदुम्बरबिल्वानां पलाशस्य कुशस्य च । एतेषामुदकं पीत्वा त्रिरात्रेण विशुध्यतीति ॥ ज्ञानतः पाने तु विष्णूक्तम् । मद्यभाण्डस्थितं तोयं पीत्वा पञ्चरात्रं शङ्खपुष्पीशृतंपयः पिबेदिति॥ज्ञानतोऽभ्यासे तु शङ्खेनोक्तम् । मद्यभाण्डस्थितं तोयं पीत्वा सप्तरात्रं गोमूत्रं यावकं पिबेदिति ॥ अत्यन्ताभ्यासे तु हारीतोक्तम् । मद्यभाण्डस्थितं तोयं यदि कश्चित्पिबेद्द्विजः । द्वादशाहं तु पयसा पिबेद्ब्राह्मीं सुवर्चलामिति ॥ एषु च वाक्येषु द्विजग्रहणं ब्राह्मणाभिप्रायम् । क्षत्रियवैश्ययोरप्रतिषेधादिति दर्शितं प्राक् ॥ इदं च गौडीमाध्वीभाण्डस्थजलपानविषयं गुरुत्वात्प्रायश्चित्तस्य तालादिमद्यभाण्डोदकपाने तु कल्प्यम् ॥ २५५ ॥

द्विजातिभार्यां प्रत्याह—

पतिलोकं न सा याति ब्राह्मणी या सुरां पिबेत् ।
इहैव सा शुनी गृध्री सूकरी चोपजायते ॥२५६

या द्विजातिभार्या सुरां पिबति सा कृतपुण्यापि सती पतिलोकं न याति किंचि-

हैव लोके श्वगृध्रसूकरलक्षितां तिर्यग्योनिं क्रमेण प्राप्नोति ॥ ब्राह्मणीग्रहणं चात्र तिस्रो वर्णानुपूर्व्येणेति न्यायेन यस्य द्विजातेर्यावत्यो भार्यास्तासामुपलक्षणम् । अत एव मनुः । पतत्यर्धं शरीरस्य यस्य भार्या सुरां पिबेत् । पतितार्धशरीरस्य निष्कृतिर्न विधीयते इति । धर्मार्थकामेषु सहाधिकाराद्दम्पत्योरेकशरीरत्वमेवातो यस्य द्विजातेर्भार्या सुरां पिबति तस्य भार्यारूपमर्धं शरीरं पतति पतितस्य च भार्यारूपस्यार्धशरीरस्यनिष्कृतिर्न विधीयते । तस्माद्द्विजातिभार्यया ब्राह्मण्याद्यया सुरा न पेया । तस्माद्ब्राह्मणराजन्यौ वैश्यश्च न सुरां पिबेदिति निषेधविधौ लिङ्गस्याविवक्षितत्वेन वर्णत्रयभार्याणामपि प्रतिषेधे सिद्धे पुनर्वचनं द्विजातिभार्यायाः शूद्राया अपि सुराप्रतिषेधप्राप्त्यर्थम् । अतो द्विजातिभार्याभिः सुरापाने प्रायश्चित्तस्यार्धं कार्यम् । शूद्रभार्यायास्तु शूद्रायाः शूद्रवदेव न प्रतिषेधः । सुरापानसमेषु तु निषिद्धभक्षणादिषु सुरापानप्रायश्चित्तार्धमित्युक्तं प्राक् ॥ २५६ ॥

इतिसुरापानप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

क्रमप्राप्तं सुवर्णस्तेयप्रायश्चित्तमाह–

ब्राह्मणः स्वर्णहारी तु राज्ञे मुसलमर्पयेत् ।
स्वकर्म ख्यापयंस्तेन हतो मुक्तोऽपि वा शुचिः ॥ २५७ ॥

ब्राह्मणस्वामिकं सुवर्णं योऽपहरत्यसौ सुवर्णस्तेयं मया कृतमित्येवं स्वकर्म ख्यापयन् राज्ञे मुसलं समर्पयेत् । मुसलसमर्पणस्य दृष्टार्थत्वात्तेन मुसलेन राजा तं हन्यात् तेन राज्ञा हतो मुक्तो वा शुद्धो भवति । अपहरणशब्देन च समक्षं परोक्षं वा बलाच्चौर्येण वा क्रयादिस्वत्वहेतुं विना ग्रहणमुच्यते । मुसलं समर्पयेदिति यद्यपि सामान्येनोक्तं तथापि तस्य हननार्थत्वात् तत्समर्थस्यायोमयादेर्ग्रहणम् । अत एव मनुनोक्तम् । स्कन्धेनादाय मुसलं लकुटं वापि खादिरम् । असिं चोभयतस्तीक्ष्णमायसं दण्डमेव वेति ॥ शंखेनाप्यत्र विशेष उक्तः । सुवर्णस्तेनः प्रकीर्णकेश आर्द्रवासा आयसं मुसलमादाय राजानमुपतिष्ठेदिदं मया पापं कृतमनेन मुसलेन मां घातयस्वेति स राज्ञा शिष्टः सन्पूतो भवतीति।हननं चावृत्तिविधानाभावात्सकृदेव । अत एव मनुनोक्तम्। (अ. ११ श्लो. १००) ततो मुसलमादाय सकृद्धन्यात्तु तं स्वयमिति । एवं सकृत्तानेन हतो मृतः शुद्ध्येत मुक्तो वा मरणाज्जीवन्नपि शुद्ध्येदिति यावत् ॥ तथा च संवर्तेनोक्तम् । ततो मुसलमादाय सकृद्धन्यात्तु तं स्वयम् । यदि जीवति स स्तेनस्ततः स्तेयाद्विशुद्ध्यते इति ॥ यथोक्तं ब्रह्मवधे । मृतकल्पः प्रहारार्तो जीवन्नपि विशुध्यतीति ॥ नन्वताडित एव राज्ञा मुक्तः स्तेनः शुध्येदित्ययमर्थः कस्मान्नेष्यते । उच्यते । अघ्नन्नेनस्वी राजेति गौतमीये ताडनमकुर्वतो राज्ञो दोषाभिधानात् । भवतु राज्ञो दोषस्तथाप्यतिक्रान्तनिषेधेन राज्ञा स्नेहादिना मुक्तः स्तेनः कथं न शुध्येदिति चेत् उच्यते । एवं च सत्यकारणिका शुद्धिरापतेत् । अथोच्यते । मोक्षोत्तरकालं द्वादशवार्षिकाद्य-

नुष्ठानेन शुद्ध्यङ्गीकरणान्नाकारणिकेति । तदप्यसुन्दरम् । मुक्तः शुचिरिति मोक्षस्यैव शुद्धिहेतुत्वाभिधानात् । अतः प्राच्यैव व्याख्या ज्यायसी । मुक्तो वा मरणाज्जीवन्नपि विशुध्येदिति यावत् । इदं च मरणान्तिकं सार्ववर्णिकस्यापहर्तुर्न तु ब्राह्मणस्यैव । ब्राह्मणः स्वर्णहारीति नैमित्तिकवाक्ये विशेषानुपादानात् क्षत्रियादीनां च महापातकित्वाविशेषात्प्रायश्चित्तान्तरस्यानाम्नानाच्च ॥ यत्पुनर्मानवे सुवर्णस्तेयकृद्विप्र इति विप्रग्रहणं तन्नरमात्रोपलक्षणम् । प्रायश्चित्तीयते नर इति तस्यैव प्रकृतत्वात् । मनुः । ब्रह्महत्या सुरापानं स्तेयं गुर्वङ्गनागम इति निमित्तवाक्ये विशेषानुपादानाच्च । तत्सापेक्षनैमित्तिकवाक्ये सुवर्णस्तेयकृद्विप्र इत्यत्र श्रूयमाणमप्युपलक्षणमेव युक्तम् । यथाभ्युदितेष्टचां यस्य हविरिति वाक्ये तन्दुलग्रहणं हविर्मात्रस्य ॥ इदं च राज्ञा हननं ब्राह्मणव्यतिरिक्तस्य न जातु ब्राह्मणं हन्यात्सर्वपापेष्वपि स्थितमिति मानवे ब्राह्मणवधस्य निषिद्धत्वात् । यदि कथंचिदतिक्रान्तनिषेधेन राज्ञा हन्यते तथापि शुद्धो भवति । मनुः । वधेन शुध्यति स्तेनो ब्राह्मणस्तपसैव वेति । ब्राह्मणस्यापि वधेन शुद्ध्यभिधानात् । न च तपसैव वेत्येवकारेण वधनिषेधः । तस्य केवलतपसापि शुद्ध्यभिधानपरत्वात् । यदि वधो निषिद्धस्तर्हि तपसैव वेति विकल्पाभिधानमनुपपन्नम् । न च दण्डाभिप्रायं विकल्पाभिधानम् । तस्यानिर्दिष्टत्वात् । किंच । एकार्थास्तु विकल्पेरन्निति न्यायेनैकार्थानामेव विकल्पो व्रीहियवयोरिव । न च दण्डतपसोरेकार्थत्वं दण्डस्य दमनार्थत्वात्तपसश्च पापक्षयहेतुत्वात् । न च वधेन शुध्यति स्तेन इति सामान्यविषयेण वधेन ब्राह्मणस्तपसैव वेति विशिष्टविषयस्य तपसो विकल्पोपपत्तिः । न हि भवति ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्याय वेति विकल्पस्तस्माद्द्वयोरपि सामान्यविषयत्वमेव । यद्वा क्षत्रियस्यापि न निषेधः । मनुना सुवर्णस्तेयकृद्विप्र इत्यभिधाय गृहीत्वा मुसलं राजा सकृद्धन्यात्तु तं स्वयमिति सर्वनाम्ना प्रकृत ब्राह्मणपरामर्शेनैव हननविधानात् । नजातु ब्राह्मणं हन्यादित्यस्य प्रायश्चित्तव्यतिरिक्तदण्डरूपहननविषयत्वेनाप्युपपत्तेः । एतच्च मरणान्तिकं मतिपूर्वसुवर्णस्तेयविषयम् । मरणान्तिकं हियत्प्रोक्तं प्रायश्चित्तं मनीषिभिः । तत्तु कामकृते पापे विज्ञेयं नात्र संशय इति मध्यमाङ्गिरःस्मरणात् । अत्र च सुवर्णशब्दः परिमाणविशिष्टहेमद्रव्यवचनो न जातिमात्रवचनः । जालसूर्यमरीचिस्थं त्रसरेणू रजः स्मृतम् । तेऽष्टौ लिक्षा तु तास्तिस्रो राजसर्षपउच्यते ॥ गौरस्तु ते त्रयः षड्भिर्यवो मध्यस्तु ते त्रयः । कृष्णलः पञ्च ते माषस्ते सुवर्णस्तु षोडशेति षोडशमाषपरिमिते हेमनि सुवर्णशब्दस्य परिभाषितत्वात् । अतो ब्राह्मणसुवर्णापहरणं महापातकमित्यादिप्रयोगेषु कृतपरिमाणस्यैव सुवर्णस्य ग्रहणं युक्तम् । परिमाणकरणस्य दृष्टार्थत्वात् । न ह्यदृष्टार्थपरिमाणस्मरणम् । नापि लोकव्यवहारार्थम् । अतत्परत्वात्स्मृतिकारप्रवृत्तेः । अत एवोक्तं न्यायविद्भिः । कार्यकाले संज्ञापरिभाषयोरुपस्थानमिति । तथा नामापि गुणफलोपबन्धेनार्थवदित्युक्तम् । पञ्चदशान्याज्यानीत्यत्र तु न च दण्डमात्रोपयोगिपरिमाण स्मरणमिति युक्तम् । तावन्मात्रार्थत्वे प्रमाणाभावात् । अतोऽविशेषात्सर्वशेषत्वमेव युक्तम् । किंच । दण्डस्य दमनार्थत्वाद्दमनस्य च परिमाणविशेषमन्तरेणापि सिद्धेर्नातीव परिमाणस्म-

रणमुपयुज्यते। शब्दैकसमधिगम्ये तु महापातकित्वादावेकान्ततः स्मरणमुपयुज्यते अतः षोडशमाषात्मकसुवर्णपरिमितहेमहरणएव महापातकित्वं तन्निमित्तं मरणान्तिकादिप्रायश्चित्तविधानं च। द्वित्रादिमाषात्मकहेमहरणं तु क्षत्रियादिहेमहरणवदुपपातकमेवेति युक्तम्। किंच। सुवर्णान्न्यूनपरिमाणहेमहरणे प्रायश्चित्तान्तरोपदेशात्तत्परिमाणस्य हेम्नो हरणे मरणान्तिकादिप्रायश्चित्तमिति युक्तम्। तथा चोक्तं षट्त्रिंशन्मते। वालाग्रमात्रेऽपहृते प्राणायामं समाचरेत्। लिक्षामात्रेऽपि च तथा प्राणायामत्रयं बुधः॥ राजसर्षपमात्रे तु प्राणायामचतुष्टयम्। गायत्र्यष्टसहस्रं च जपेत्पापविशुद्धये॥ गौरसर्षपमात्रे च सावित्रीं वै दिनं जपेत। यवमात्रे सुवर्णस्य प्रायश्चित्तं दिनद्वयम्॥ सुवर्णकृष्णलं ह्येकमपहृत्य द्विजोत्तमः। कुर्यात्सान्तपनं कृच्छ्रं तत्पापस्यापनुत्तये॥ अपहृत्य सुवर्णस्य माषमात्रं द्विजोत्तमः। गोमूत्रयावकाहारस्त्रिभिर्मासैर्विशुध्यति। सुवर्णस्यापहरणे वत्सरं यावकी भवेत। ऊर्ध्वं प्राणान्तिकं ज्ञेयमथवा ब्रह्महव्रतम्॥ इदं च वत्सरं यावकाशनं किञ्चिन्न्यूनसुवर्णापहारविषयम्। सुवर्णापहारे मन्वादिमहास्मृतिषु द्वादशवार्षिकविधानात्। बलाद्ये कामकारेण गृह्णन्ति स्वं नराधमाः। तेषां तु बलकर्तॄणां प्राणान्तिकमिहोच्यते॥ सुवर्णपरिमाणादर्वागपीत्यभिप्रेतम्। इदं च स्तेयप्रायश्चित्तमपहृतधनं तत्स्वामिने दत्त्वैव कार्यम्। स्तेये ब्रह्मस्वभूतस्य सुवर्णादेः कृतेः पुनः स्वामिनेऽपहृतं देयं हर्त्रा त्वेकादशाधिकमिति स्मरणात्॥ तथा चरेत्सान्तपनं कृच्छ्रं तन्निर्यात्यात्मशुद्धये इति मनुस्मरणाच्च। दण्डप्रकरणेऽप्युक्तम्। शेषेष्वेकादशगुणं दाप्यस्तस्य च तद्धनमिति॥ यदा त्वशक्त्या राजा हनुमसमर्थस्तदा वसिष्ठो द्रष्टव्यम्। स्तेनः प्रकीर्णकेशो राजानमभियाचेत् ततस्तस्मै राजोदुम्बरं शस्त्रं दद्यात्तेनात्मानं प्रमापयेत् मरणात्पूतो भवतीति विज्ञायत इति। औदुम्बरं ताम्रमयम्। यदपि द्वितीयं प्रायश्चित्तं तेनोक्तम्। निष्कालको गोघृताक्तो गोमयाग्निना पादप्रभृत्यात्मानं प्रमापयेन्मरणात्पूतो भवतीति विज्ञायते इति। तदपि गुरुश्रोत्रिययागस्थादिविप्रद्रव्यापहारविषयम्। क्षत्रियाद्यपहर्तृविषयं वा। तत्र निष्कालक इति निर्गतकेशश्मश्रुलोमाभिधीयते। तथाश्वमेधाद्यनुष्ठानेन वा तथा प्रचेतसा मरणान्तिकमभिधायोक्तम्। इष्ट्वावाश्वमेधेन गोसवेन वा विशुध्येदिति। एतच्च विट्क्षत्रियाद्यपहर्तृविषयम्॥ २५७॥

प्रायश्चित्तान्तरमाह-

अनिवेद्य नृपे शुध्येत्सुरापव्रतमाचरन्।
आत्मतुल्यं सुवर्णं वा दद्याद्वा विप्रतुष्टिकृत्॥ २५८॥

स्वीयं स्तेयं राजन्यनिवेद्य सुरापव्रतं द्वादशवार्षिकमाचरन् शुध्येत्। शवशिरोध्वजत्कपालधारणनिराकरणार्थं सुरापव्रतमित्युक्तम्। एतच्चाकामकारविषयम्। इयं विशुद्धिरुदिता प्रमाप्याकामतोद्विजमित्यकामतो विहितस्यैव द्वादशवार्षिकस्यातिदेशात्॥ नन्वकामतोऽपहार एव न संभवतीति कथं तद्विषयत्वम्। उच्यते। यदा वस्त्रप्रान्तग्रथितं सुवर्णादिकमज्ञानादपहरति रजतादिद्रव्यान्तरबुद्ध्या वा हृत्वानन्त-

रमेवान्यस्मै दत्तं नाशितं वा न पुनः स्वामिने प्रत्यर्पितं तदा संभवत्येवाकामतोऽपहारः । यस्तु ताम्रादिकस्य रसवेधाद्यापादितसुवर्णरूपस्यापहारो न तत्रेदं प्रायश्चित्तम् । मुख्यजातिसमवायाभावात् । नच मुख्यसादृश्यमात्रेण गौणे मुख्यधर्मा भवन्ति । यद्यपीदृशमेवासुवर्णं सुवर्णभ्रान्त्यापहरति तथापि नेदं प्रायश्चित्तम् । असुवर्णापहारित्वादेव । न च सृष्टश्चेद्ब्राह्मणवधे अहत्वापीतिवदत्रापि दोष इति वाच्यम् । असुवर्णे प्रवृत्तत्वा देव । न ब्राह्मणः सृष्टश्चेदित्यस्य विषयः । यच्चेदं मनसा पापं ध्यात्वा प्रणवपूर्वकं व्याहृतीर्मनसा जपेत् । व्याहृत्या प्राणायामं त्रिराचरेत् । प्रवृत्तौ कृच्छ्रं द्वादशरात्रं च रेदिति तदपि सम्यगर्थप्रवृत्तिविषयम् । अतो नेदृशमज्ञानतः स्वर्णापहारः प्रायश्चित्तस्य निमित्तम् । किंतु रजतादिबुद्ध्या पूर्वोक्त एव स्वर्णापहारः । अस्मिन्नेव विषये यदा-पहर्तात्यन्तमहाधनः तदात्मतुलितं सुवर्णं दद्यात् । अथ तावद्धनं नास्ति तपश्चर्यायां चाशक्तस्तदा विप्रतुष्टिकृद्विप्रस्य यावज्जीवं कुटुम्बभरणपर्याप्ततया तुष्टिकरं धनं दद्यात् । यदा तु निर्गुणस्वामिकं द्रव्यमपहरति तदा एतदेव व्रतं स्तेनः पादन्यूनं समाचरेदिति व्यासेनोक्तं नववार्षिकं द्रष्टव्यम् । यदा पुनरीदृशमेव क्षुत्क्षामकुटुम्बपरिरक्षणार्थमप हरति तदा अत्रिप्रतिपादितषड्वार्षिकं स्वर्जिदादिं वा क्रतुं कुर्यात्तीर्थयात्रां च । षडब्दं वाचरेत् कृच्छ्रं यजेद्वा क्रतुना द्विजः । तीर्थानि वा भ्रमन्विद्वांस्ततः स्तेया-द्विमुच्यते इति । यदा त्वपहारसमनन्तरमेव महाकष्टं मया कृतमिति जातानुतापः प्रत्यर्पयति त्यजति वा तदापस्तम्बीयं चतुर्थकालमिताशनेन त्रिवर्षमवस्थानमाङ्गिरसं वा वज्राख्यं त्रैवार्षिकं द्रष्टव्यम् ॥ ननु प्रत्यर्पणे त्यागे वापहारधात्वर्थस्य निष्पन्नत्वा-त्कथं प्रायश्चित्ताल्पत्वम् । अथानिष्पन्नस्तदा प्रायश्चित्ताभाव एव स्यान्न तु प्रायश्चित्ताल्प-त्वम् । मैवम् । अपहारस्योपभोगादिफलपर्यन्तत्वादुपभोगात्प्राङ्निवृत्तौ च पुष्कलस्यापहारा-र्थस्याभावाद्युक्तमेव प्रायश्चित्ताल्पत्वं पीतवान्त इवापेयद्रव्ये ॥ नन्वेवं सति चौरह-स्ताद्बलादाकृष्य ग्रहणेऽपि तस्योपभोगलक्षणफलाभावात्प्रायश्चित्ताल्पत्वप्रसंगः । मैवम् । तस्य त्यागे स्वतः प्रवृत्त्यभावात् फलपर्यन्तेऽपहारे स्वतः प्रवृत्तत्वाच्च । यस्तु रज-तताम्रादिसंसृष्टसुवर्णापहारो न तत्रेदं लघुप्रायश्चित्तम् । यतः संसर्गेऽपि सुवर्णत्वं नापैति । आज्यत्वमिव पृषदाज्ये । अतस्तत्र द्वादशवार्षिकमेवेति युक्तम् । अथ सुव-र्णसदृशं द्रव्यान्तरमेवेति लघुप्रायश्चित्तमुच्यते । न तर्हि तत्र त्रैवार्षिकादिलघुप्राय-श्चित्तादिविषयता असुवर्णत्वादेव । किंतूपपातकप्रायश्चित्तमेव । यदप्यपरमापस्तम्बो-क्तम् । स्तेयं कृत्वा सुरां पीत्वा कृच्छ्रं सांवत्सरं चरेदिति । तत्सुवर्णपरिमाणादर्वाङ्मा-षान्नाधिकपरिमाणद्रव्यविषयम् । यत्तूक्तं सुमन्तुना । सुवर्णस्तेयी माषं सावित्र्याष्टस-हस्रमाज्याहुतीर्जुहुयात् प्रत्यहं त्रिरात्रमुपवासं तप्तकृच्छ्रेण च पूतो भवतीति । तत्पूर्वोक्त माषपरिमाणसुवर्णापहारप्रायश्चित्तेन सह विकल्पते । यदप्यपरं तेनैवोक्तम् । सुवर्ण-स्तेयी द्वादशरात्रं वायुभक्षः पूतो भवतीति तन्मनसापहारे प्रवृत्तस्य स्वतएवोपरताप-

जिहीर्षस्य वेदितव्यम् । अत्रापि बालवृद्धादिष्वर्धमेव प्रायश्चित्तं वेदितव्यम् । यानि चाश्वरत्नमनुष्यस्त्रीभूधेनुहरणं यथेत्यादिना सुवर्णस्तेयसमत्वेन प्रतिपादितानि तेष्वर्धमेव कार्यम् । यत्पुनश्चतुर्विंशतिमतवचनम् । रूप्यं हृत्वा द्विजो मोहाच्चरेच्चान्द्रायणव्रतम् । गद्याणदशकादूर्ध्वमाशताद्द्विगुणं चरेत् ॥ आसहस्रात्तु त्रिगुणमूर्ध्वं हेमविधिः स्मृतः ॥ सर्वेषां धातुलोहानां पराकन्तु समाचरेत् । धान्यानां हरणे कृच्छ्रंतिलानामैन्दवं स्मृतम् ॥ रत्नानां हरणे विप्रश्चरेच्चान्द्रायणव्रतमिति तदपि गद्याणसहस्राधिकरजतहरणे सुवर्णस्तेयसमप्रायश्चित्तप्रतिपादनार्थं न पुनस्तन्निवृत्त्यर्थम् । यदपि रत्नापहारे चान्द्रायणमुक्तं तदपि गद्याणसहस्राद्धीनमूल्यरत्नापहारे द्रष्टव्यम् । ऊर्ध्वं पुनः सुवर्णस्तेयसमम् ॥२५८॥

इति सुवर्णस्तेयप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

उद्देशक्रमप्राप्तं गुरुतल्पगमनप्रायश्चित्तमाह-

तप्तेऽयःशयने सार्धमायस्या योषिता स्वपेत् ।
गृहीत्वोत्कृत्य वृषणौ नैर्ऋत्यां चोत्सृजेत्तनुम् ॥ २५९ ॥

समा वा गुरुतल्पग इति वक्ष्यमाणश्लोकगतं गुरुतल्पगपदमत्र संबध्यते । तप्तेऽयःशयने यथा मरणक्षमं भवति तथा तप्ते अग्निवर्णे कृते कार्ष्णायसे शयने अयोमय्या स्त्रीप्रतिकृत्या तप्तया सह गुरुतल्पगः स्वप्यात् । एवंसुप्त्वा तनुं देहं उत्सृजेन्म्रियेतेति यावत् । शयनं च गुर्वङ्गनागमनं मया कृतमित्येवं स्वकर्म विख्याप्य कुर्यात् गुरुतल्प्यभिभाष्यैनं इति मनुस्मरणात् । तथा स्त्रियमालिङ्ग्य कार्यम् । गुरुतल्पगो मृन्मयीमायसीं वा स्त्रियः प्रतिकृतिमग्निवर्णां कृत्वा कार्ष्णायसशयने अयोमय्या स्त्रीप्रतिकृत्या कृत्वा तमालिङ्ग्य पूतो भवतीति वृद्धहारीतस्मरणात् । तथा मुण्डितलोमकेशेन घृताभ्यक्तेन कर्तव्यम् । निष्कालको घृताभ्यक्तस्तप्तांतां सूर्मीं मृन्मयीं वा परिष्वज्य मरणात्पूतो भवतीति विज्ञायत इति वसिष्ठस्मरणात् । न च गुरुतल्पोऽभिभाष्यैनस्तप्ते स्वप्यादयोमये।सूर्मीं ज्वलन्तीं वाश्लिष्य मृत्युना स विशुध्यतीति मनुवाक्यानुरोधेन तप्तलोहयोषिदालिङ्गनं च निरपेक्षप्रायश्चित्तद्वयमित्याशङ्कनीयम् । आयस्या योषिता स्वपेत् । कुत्रेत्याकाङ्क्षायां तप्तेऽयः शयन इति परस्परसापेक्षतयैकत्वावगमादेककल्पत्वमेव युक्तम् ॥ अथवा वृषणौ सलिङ्गौ स्वयमुत्कृत्य छित्वाञ्जलिना गृहीत्वा नैर्ऋत्यां दक्षिणप्रतीच्यां दिशि देहपातान्तमकुटिलगतिर्गत्वा तनुमुत्सृजेत् । यथाह मनुः । स्वयं वा शिश्नवृषणावुत्कृत्याधाय चाञ्जलौ । नैर्ऋतींदिशमातिष्ठेदानिपातादजिह्मग इति । गमनं पृष्ठतोऽनीक्षमाणेन कर्तव्यम् । क्षुरेण शिश्नवृषणावुत्कृत्यानवेक्षमाणो व्रजेदिति शङ्खलिखितस्मरणात् । एवं गच्छन् यत्र कुड्यादिना प्रतिबध्यते तत्रैव मरणान्तं तिष्ठेत् । सवृषणं शिश्नमुत्कृत्याञ्जलावाधाय दक्षिणाभिमुखो गच्छेद्यत्रैव प्रतिहतस्तत्रैव तिष्ठेदाप्रलयादिति वसिष्ठस्मरणात् । यथाह नारदः । आसामन्यतमां गच्छन्गुरुतल्पग उच्यते । शिश्नस्योत्कर्तनात्तत्र नान्यो दण्डो विधीयते ॥ एवं दण्डार्थमपि लिङ्गाद्युत्कर्तनं पापक्षयार्थमपि भवति । इदमेव मरणान्ति-

कदण्डमभिप्रेत्योक्तं मनुना । राजभिर्धृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः। निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथेति । धनदण्डेन पुनः प्रायश्चित्तं भवत्येव । प्रायश्चित्तं तु कुर्वाणाः सर्वे वर्णा यथोदितम् । नाङ्क्या राज्ञा ललाटे स्युर्दाप्यास्तूत्तमसाहसमिति तेनैवोक्तत्वात् । अनयोश्च मरणान्तिकयोरन्यतरानुष्ठानेन गुरुतल्पगः शुद्ध्येत्।गुरुशब्दश्चात्र मुख्यया वृत्त्या पितरि वर्तते । (अ. २ श्लो. १४२) निषेकादीनि कर्माणि यः करोति यथाविधि।संभावयति चान्नेन स विप्रो गुरुरुच्यते इति मनुना गुरुत्वप्रतिपादनपरे वाक्ये निषेकादिकर्तुर्जनकस्यैवगुरुत्वाभिधानात् । योगीश्वरेण च निषेकादिकर्माभिप्रायेणोक्तम् । स गुरुर्यः क्रियां कृत्वा वेदमस्मै प्रयच्छतीति॥ननु गुरुशब्दस्यान्यत्रापि प्रयोगो दृश्यते। उपनीयगुरुः शिष्यमित्यादिनाचार्ये । स्वल्पं वा बहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः । तमपीह गुरुं विद्यादित्युपाध्याये । व्यासेनाप्यन्यत्र प्रयोगो दर्शितः । गुरवो मातृपितृपत्न्याचार्यविद्यादातृज्येष्ठभ्रातर ऋत्विजो भयत्रातान्नदाता चेति । न चानेकार्थकल्पनादोषः। गुरुशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तभूतायाः पूजार्हतायाः सर्वत्रानुस्यूतेः । दर्शितं च तस्याः प्रवृत्तिनिमित्तत्वं योगीश्वरेण । एते मान्या यथा पूर्वमेभ्यो माता गरीयसीति मान्या इत्युपक्रम्य गरीयसीत्युपसंहारं कुर्वता । न च । उपाध्यायान्दशाचार्य आचार्याणां शतं पितेत्युपाध्यायादधिकाचार्यात्पितुरतिशयितत्ववचनात्स एव मुख्य इति वाच्यम् । आचार्येऽप्यातिशयितत्वस्याविशिष्टत्वात् । मनुः उत्पादकब्रह्मदात्रोर्गरीयान्ब्रह्मदः पितेति । गौतमेनाप्युक्तम् । आचार्यः श्रेष्ठो गुरूणामिति । किंच यद्यतिशयितत्वमात्रेण मुख्यत्वमुच्यते तर्हि सहस्रमिति वचनान्मातुरेवगुरुत्वंस्यात् । तस्मात्सर्वे गुरवस्तत्पत्नीगमनं गुर्वङ्गनागमनमिति युक्तम् । उच्यते । निषेकादीनीति मनुवचनं निषेकादिकर्तुर्जनकस्य गुरुत्वप्रतिपादनपरम् । अनन्यपरत्वात् । यत्पुनर्व्यासगौतमवचनं तत्परिचर्यापूजादिविधिशेषतया स्तुत्यर्थत्वेनान्यपरम् अतो गुरुत्वप्रतिपादनपरान्निषेकादीति मनुवचनात्पितुरेव मुख्यं गुरुत्वमिति स्थितम् । अत एव वसिष्ठेनाचार्यपुत्रशिष्यभार्यासु चैवमित्याचार्यदारेष्वातिदेशिकं गुरुतल्पप्रायश्चित्तमुक्तम् । तथा जातूकर्ण्यादिभिरप्युक्तम् । आचार्यादेस्तु भार्यासु गुरुतल्पव्रतं चरेदित्यादि । आचार्यादेर्मुख्यगुरुत्वे गुरूपदेशत एव व्रतप्राप्तेरतिदेशोऽनर्थक एव स्यात् । किंच । संवर्तेन स्पष्टमेव पितृदारग्रहणं कृतम् । पितृदारान्समारुह्य मातृवर्ज्यं नराधम इति । षट्त्रिंशन्मतेऽपि । पितृभार्यां तु विज्ञाय सवर्णां योऽधिगच्छतीति । अतोऽपि निषेकादिकर्ता पितैव मुख्यो गुरुः । तच्च गुरुत्वं वर्णचतुष्टयेऽप्यविशिष्टम् । निषेकादिकर्तृत्वाविशेषात- अतः स विप्रो गुरुरुच्यते इति विप्रग्रहणमुपलक्षणम् । अतः पितृपत्नीगमनमेव महापातकम् । गमनं च चरमधातुविसर्गपर्यन्तं कथ्यते । अतस्ततोऽर्वाङ्निवृत्तौ न महापातकित्वम् । तत्र चेदं तप्तेऽयःशयने सार्धमायस्येत्याद्युक्तं मरणान्तिकं प्रायश्चित्तद्वयम् । तच्च जनन्यामकामकृते । तत्सपत्न्यां तुसवर्णायामुत्तमवर्णायां अकामकृते द्रष्टव्यम् ।

पितृभार्यां तु विज्ञाय सवर्णां योऽधिगच्छति । जननीं चाप्यविज्ञाय नामृतः शुद्धिमाप्नुयादिति षट्त्रिंशन्मतेऽभिधानात् ॥ जनन्यां तु कामकृते वासिष्ठम् । निष्कालको घृताभ्यक्तो गोमयाग्निना पादप्रभृत्यात्मानमवदाहयेदिति द्रष्टव्यम् । अकामतोऽभ्यासेऽप्येतदेव ॥ ननु च मातुः सपत्नीं भगिनीमाचार्यतनयां तथा । आचार्यपत्नीं स्वसुतां गच्छंस्तु गुरुतल्पग इति । अतिदेशाभिधानान्मातृसपत्नीगमने त्वौपदेशिकं प्रायश्चित्तमयुक्तम् । उच्यते । पितृभार्यां सवर्णामित्यस्मादेव सवर्णग्रहणाद्धीनवर्णसपत्नीविषयमिदमातिदेशिकमिति नविरोधः ॥ इदं च मुख्यस्यैव पुत्रस्य इतरेषां पुनः पुत्रकार्यकरत्वमेव न पुत्रत्वम् । यथाह मनुः । क्षेत्रजादीन्सुतानेतानेकादशयथोचितान् । पुत्रप्रतिनिधीनाहुः क्रियालोपान्मनीषिण इति । तत्रोभयेच्छातः प्रवृत्तौ तप्तेऽयःशयन इति । प्रथमं प्रायश्चित्तम् । स्वेन प्रोत्साहने तु गृहीत्वोत्कृत्यवृषणाविति द्वितीयम् । अनुबन्धातिशयेन प्रायश्चित्तगुरुत्वस्योक्तत्वात् तया प्रोत्साहितस्य तु मानवम् । तप्तलोहशयनज्वलत्सूर्म्योलिङ्गनयोरन्यतरं द्रष्टव्यम् । यत्तु शङ्खेन द्वादशवार्षिकमुक्तम् । अधःशायी जटाधारी पर्णमूलफलाशनः । एककालं समश्नीत वर्षे तु द्वादशे गते ॥ रुक्मस्तेयी सुरापश्च ब्रह्महागुरुतल्पगः । व्रतेनैतेन शुध्यन्ति महापातकिनस्त्विमे इति । तत्समवर्णोत्तमवर्णपितृदारगमने अकामकृते वा द्रष्टव्यम् । तत्रैव कामतः प्रवृत्तस्य रेतः सेकात्प्राङ्निवृत्तौ षड्वार्षिकमकामतस्तु त्रैवार्षिकम् । जनन्यां तु कामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकात्प्राङ्निवृत्तौ द्वादशवार्षिकमकामतस्तु षड्वार्षिकमिति कल्प्यम् । यस्तु संवर्तेन पितृदारान्समारुह्य मातृवर्ज्यं नराधम इत्यादिना समारोहणमात्रे तप्तकृच्छ्र उक्तः स हीनवर्णगुरुदारेषु रेतःसेकादर्वाग्द्रष्टव्यः ॥ २५९ ॥

प्रायश्चित्तान्तरमाह-

प्राजापत्यं चरेत्कृच्छ्रं समा वा गुरुतल्पगः ।
चान्द्रायणं वा त्रीन्मासानभ्यसेद्वेदसंहिताम् ॥ २६० ॥

अथवा प्राजापत्यं कृच्छ्रं वक्ष्यमाणलक्षणं समाः वर्षत्रयं चरेत् । एतच्च ब्राह्मणीपुत्रस्य शूद्रजातीयगुरुभार्यागमने मतिपूर्वं द्रष्टव्यम् । यदा तु गुरुपत्नीं सवर्णां व्यभिचारिणीमबुद्धिपूर्वं गच्छति तदा वेदजपसहितं चान्द्रायणत्रयं कुर्यात् । तत्रैव कामतः प्रवृत्तावौशनसम् । गुरुतल्पाभिगामी संवत्सरं ब्रह्महव्रतं षण्मासान्वा तप्तकृच्छ्रं चरेदिति । क्षत्रियागमने तु मतिपूर्वं याज्ञवल्कीयम् । मातुः सपत्नीं भगिनीमाचार्यतनयां तथेति गुरुतल्पव्रतातिदेशात्त्रवार्षिकम् । इदं चातिदेशिकं सवर्णगुरुभार्यागमनविषयं न भवति । तत्र कामतो मरणान्तिकस्याकामतो द्वादशवार्षिकस्य विहितत्वात् । अतः क्षत्रियादिविषयमेवेति युक्तम् । तत्रैव कामतोऽभ्यासे मरणान्तिकम् । मत्यागत्वा पुनर्भार्यां गुरोः क्षत्रसुतां द्विजः । अण्डाभ्यां रहितं लिङ्गमुत्कृत्य स मृतः शुचिरिति कण्वस्मरणात् । अत्रैव विषये प्रायश्चित्तं यदा न चिकीर्षति तदा छित्वा लिङ्गं वधस्तस्य सकामायाः स्त्रियास्तथेति याज्ञव-

ल्कीयो वधदण्डः प्रायश्चित्तस्थाने द्रष्टव्यः । वैश्यायां तु गुरुभार्यायां कामतो गमने षड्वार्षिकम् । अत एव स्मृत्यन्तरम् । ब्राह्मणीपुत्रस्य क्षत्रियायां मातरि गमने पादहान्या द्वादशवार्षिकमेवमन्यवर्णास्विति । अयमर्थः । ब्राह्मणीपुत्रस्य क्षत्रियायां मातुः सपत्न्यां गमने पादन्यूनं द्वादशवार्षिकं नववार्षिकमिति यावत् । तस्यैव तथाभूतायां वैश्यायां षड्वार्षिकम् । शूद्रायां तु त्रैवार्षिकं प्रायश्चित्तमिति एवं क्षत्रियापुत्रस्य वैश्यायां मातरि नववार्षिकम् । शूद्रायां तु षड्वार्षिकम् । एवमेव वैश्यापुत्रस्यापीति । वैश्यायां तु कामतोऽभ्यासे मरणान्तिकमेव । गुरोर्भार्यां तु यो वैश्यां मत्या गच्छेत्पुनः पुनः । लिङ्गाग्रं छेदयित्वा तु ततः शुध्येत्स किल्बिषादिति लौगाक्षिस्मरणात् । शूद्रायां तु कामतोऽभ्यासे द्वादशवार्षिकम् । पुनः शूद्रां गुरोर्गत्वा बुद्ध्या विप्रः समाहितः । ब्रह्मचर्यमदुष्टात्मा संचरेद्द्वादशाब्दिकमित्युपमन्युस्मरणात् । क्षत्रियायां गुरुभार्यायामबुद्धिपूर्वगमने यमोक्तं त्रिवार्षिकमष्टमकालाशनं द्रष्टव्यम् । कालेऽष्टमे वा भुञ्जानो ब्रह्मचारी सदा व्रती । स्थानासनाभ्यां विहरंस्त्रिरह्नोऽभ्युपयन्नपः ॥ अधःशायी त्रिभिर्वर्षैस्तदपोहति पातकमिति॥अत्रैवाभ्यासे जातूकर्ण्योक्तम्। गुरोः क्षत्रसुतां भार्यां पुनर्गत्वा त्वकामतः । अण्डमात्रं समुत्कृत्य शुध्येज्जीवन्मृतोऽपि वेति ॥ वैश्यायां त्वकामतो गमने प्राजापत्यं चरेत्कृच्छ्रमित्येतदेव याज्ञवल्कीयम् । तथा च वृद्धमनुः गमने गुरुभार्यायाः पितृभार्यागमे तथा । अब्दत्रयमकामास्तु कृच्छ्रं नित्यं समाचरेदिति । तत्रैवाभ्यासे हारीतोक्तं मरणान्तिकं ब्रह्मचर्यम् अभ्यस्य विप्रो वैश्यायां गुरोरज्ञानमोहितः षडङ्गं ब्रह्मचर्यं च संचरेद्यावदायुषमिति । गुरुभार्यायां शूद्रायां त्वमतिपूर्वं मानवम् । खट्वाङ्गी चीरवासा वा श्मश्रुलो विजने वने । प्राजापत्यं चरेत्कृच्छ्रमब्दमेकं समाहित इति ॥ अथवा गुरुदाराभिगामी संवत्सरं कण्टकिनीं शाखां परिष्वज्याधःशायी त्रिषवणी भैक्षाहारः पूतो भवतीति सुमन्तूक्तं कुर्यात् । तत्रैवाभ्यासे मानवम् । चान्द्रायणं वात्रीन्मासानभ्यस्य नियतेन्द्रिय इति क्षत्रियायां कामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकादर्वाङ्निवृत्तौ व्याघ्रोक्तम् । कृच्छ्रं चैवातिकृच्छ्रं च तथा कृच्छ्रातिकृच्छ्रकम् । चरेन्मासत्रयं विप्रः क्षत्रियागमने गुरोरिति । अत्रेयं व्यवस्था । तया प्रोत्साहितस्य त्रैमासिकं प्राजापत्यचरणम् । उभयेच्छातः प्रवृत्तस्यातिकृच्छ्रचरणं तावदेव । स्वेन प्रोत्साहितायां पुनः कृच्छ्रातिकृच्छ्रानुष्ठानं च तावदेवेति। तत्रैव कामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकात्पूर्वं कण्वोक्तं द्रष्टव्यम्। चान्द्रायणं तप्तकृच्छ्रमतिकृच्छ्रं तथैव च। सकृद्गत्वा गुरोर्भार्यामज्ञानात्क्षत्रियां द्विज इति। तया प्रोत्साहितस्यातिकृच्छ्रः। उभयेच्छातः प्रवृत्तस्य तप्तकृच्छ्रः। स्वेन प्रोत्साहितायां तु चान्द्रायणम् । वैश्यायां कामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकात्पूर्वं निवृत्तौ कण्वोक्तम् । तप्तकृच्छ्रं पराकं च तथा सान्तपनं गुरोः । भार्यां वैश्यां सकृद्गत्वा बुद्ध्या मासं चरेद्द्विज इति। अत्रोभयोरिच्छातः प्रवृत्तौ तप्तकृच्छ्रः । स्वेन प्रोत्साहितायां पराकः । तया प्रोत्साहितस्य सान्तपनम् ॥ अत्रैवकामतः प्रवृत्तस्य प्रजापतिराह । पञ्चरात्रं तु नाश्नीयात्संप्राप्तौ वा तथैव

च । वैश्यां भार्यां गुरोर्गत्वा सकृदज्ञानतो द्विज इति । तया प्रोत्साहितस्य तु पञ्चरात्रम्। उभयेच्छातः प्रवृत्तौ सप्तरात्रम् । स्वेन प्रोत्साहितायामष्टरात्रम् । शूद्रायां तु कामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकात्पूर्वं निवृत्तौ जाबालिराह । अतिकृच्छ्रं तप्तकृच्छ्रं पराकं वा तथैव च। गुरोः शूद्रां सकृद्गत्वा बुद्ध्या विप्रः समाचरेदिति। तया प्रोत्साहितस्यातिकृच्छ्रम् । उभयेच्छातः प्रवृत्तौ तप्तकृच्छ्रः । स्वेन प्रोत्साहितायां पराकः । तत्रैवाकामतः प्रवृत्तस्य दैर्घतमसम् । प्राजापत्यं सान्तपनं सप्तरात्रोपवासकम् । गुरोः शूद्रां सकृद्गत्वा चरेद्विप्रः समाहित इति । तया प्रोत्साहितस्य प्राजापत्यम् । उभयेच्छातः प्रवृत्तौ सान्तपनम् । स्वेन प्रोत्साहितायां सप्तरात्रोपवास इति । अनयैव दिशान्येषामपि स्मृतिवचसां विषयव्यवस्थोहनीया । पुरुषवच्च स्त्रीणामप्यत्र महापातकित्वमविशिष्टम् । तथा हिकात्यायनः। एष दोषश्च शुद्धिश्च पतितानामुदाहृता । स्त्रीणामपि प्रसक्तानामेष एव विधिः स्मृत इति मतस्तस्या अपि कामतः प्रवृत्तौ मरणान्तिकमविशिष्टम् । अत एव पुरुषस्य मरणान्तिकमुक्त्वा स्त्रिया अपि योगीश्वरेण मरणान्तिकं दर्शितम् । छित्वा लिङ्गं वधस्तस्य सकामायाः स्त्रियास्तथेति। । अकामस्तु मनुनोक्तम् । एतदेव व्रतं कार्यं योषित्सु पतितास्वपीति द्वादशवार्षिकमेवार्धकल्पनया कार्यम्। यानि पुनर्गुरुतल्पसमानि सखिभार्याकुमारीषु स्वयोनिष्वन्त्यजासु च । सगोत्रासु सुतस्त्रीषु गुरुतल्पसमं स्मृतमिति प्रतिपादितानि यानि चातिदेशविषयभूतानि। पितुः स्वसारं मातुश्च मातुलानीं स्नुषामपि । मातुः सपत्नीं भगिनीमाचार्यतनयां तथा ॥ आचार्यपत्नीं स्वसुतां गच्छंस्तु गुरुतल्पग इति प्रतिपादितानि तथैकरात्रादूर्ध्वं कामतोऽभ्यस्तेषु यथाक्रमेण षड्वार्षिकं नववार्षिकं च प्रायश्चित्तं विज्ञेयम् । अस्मिन्नेव विषये कामतोऽत्यन्ताभ्यासे मरणान्तिकम् । तथा च बृहद्यमः । रेतः सिक्त्वा कुमारीषु स्वयोनिष्वन्त्यजासु च । सपिण्डापत्यदारेषु प्राणत्यागो विधीयते इति । अन्त्याश्चात्र चाण्डालः श्वपचः क्षत्ता सूतो वैदेहिकस्तथा । मागधायोगवौ चैव सप्तैतेऽन्त्यावसायिन इति मध्यमाङ्गिरोदर्शिता ज्ञातव्याः । न तु रजकश्चर्मकारश्चेत्यादिप्रतिपादिताः । तेषु लघुप्रायश्चित्तस्योक्तत्वात् ॥ तथा । चाण्डालान्त्यस्त्रियो गत्वा भुक्त्वा च प्रतिगृह्य च । पतत्यज्ञानतो विप्रो ज्ञानात्साम्यं तु गच्छतीति चाण्डालादिसाम्यं प्रतिपादयता मनुनापि कामतोऽत्यन्ताभ्यासे मरणान्तिकं दर्शितम् । तथा ह्यज्ञानतश्चाण्डालीगमनाभ्यासे पतत्यतः पतितप्रायश्चित्तं द्वादशवार्षिकं कुर्यात् । कामतोऽत्यन्ताभ्यासे चाण्डालैः साम्यं गच्छत्यतो द्वादशवार्षिकाधिकं मरणान्तिकं कुर्यात् । एतच्च बहुकालाभ्यासविषयम् । एकरात्राभ्यासे तु वर्षत्रयम् । यथाह मनुः । यत्करोत्येकरात्रेण वृषलीसेवनाद्द्विजः । तद्भैक्षभुग्जपन्नित्यं त्रिभिर्वर्षैर्व्यपोहतीति । अत्र वृषलीशब्देन चाण्डाल्यभिधीयते । चण्डाली बन्धकी वेश्या रजःस्था या च कन्यका । ऊढा या च सगोत्रा स्याद्वृषल्यः पञ्च कीर्तिता इति स्मृत्यन्तरे वृषलीशब्दप्रयोगदर्शनात्।बन्धकी स्वैरिणी । कथं पुनरत्राभ्यासावगमः । उच्यते । यत्करोत्येकरात्रेणेत्यन्तसंयोगापवर्गवाचिन्यास्तृतीयाया दर्शनात् । एकरात्रेण चात्यन्तसंयोगो गमनस्याभ्यासं विनानुपपन्न

इति गमनाभ्यासोऽवगम्यते अतएवैकरात्राद्बहुकालाभ्यासविषयं प्रागुक्तम् । द्वादशवर्षादिगुरुतल्पव्रतातिदेशिकं मरणान्तिकं च । यदा पुनर्ज्ञानतोऽज्ञानतो वा चाण्डालाद्याः सकृद्गच्छन्ति तदा । चाण्डालपुल्कसानां तु भुक्त्वा गत्वा च योषितम् । कृच्छ्राब्दमाचरेज्ज्ञानादज्ञानादैन्दवद्वयमिति । यमाद्युक्तसंवत्सरं कृच्छ्रानुष्ठानम् । अमत्या चान्द्रायणद्वयं यथाक्रमेण द्रष्टव्यम् । स्वयोनिष्वन्त्यजासु चेत्येकवाक्यसमभिव्यवहाराद्भगिन्यादिष्वपीयमेव व्यवस्था वेदितव्या । मरणान्तिकं चात्राग्निप्रवेशनम् । जनन्यां च भगिन्यां च स्वसुतायां तथैव च । स्नुषायां गमनं चैव विज्ञेयमतिपातकम् ॥ अतिपातकिनस्त्वेते प्रविशेयुर्हुताशनमिति कात्यायनस्मरणात् । जनन्यां सकृद्गमने भगिन्यादिषु चासकृद्गमने अग्निप्रवेश इति द्रष्टव्यम् । महापातकस्य जननीगमनस्य तदतिदेशविषयभूतातिपातकस्य भगिन्यादिगमनस्य तुल्यत्वायोगात् । यत्तु बृहद्यमेनोक्तम् । चाण्डालीं पुल्कसीं म्लेच्छीं स्नुषां च भगिनीं सखीम् । मातापित्रोः स्वसारं च निक्षिप्तां शरणागताम् ॥ मातुलानीं प्रव्रजितां स्वगोत्रां नृपयोषितम । शिष्यभार्यां गुरोर्भार्यां गत्वा चान्द्रायणं चरेदिति । यत्त्वङ्गिरोवचनम् । पतितान्त्यस्त्रियो गत्वा भुक्त्वा च प्रतिगृह्य च । मासोपवासं कुर्वीत चान्द्रायणमथापि वेति । तदुभयमपि गुरुतल्पातिदेशविषयेषु कामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकादर्वाङ्निवृत्तौ द्रष्टव्यम् । यदपि संवर्तवचनम् । भगिनीं मातुराप्तां च स्वसारं चान्यमातृजाम् । एता गत्वा स्त्रियो मोहात्तप्तकृच्छ्रं समाचरेदिति तदन्तरोक्त एव विषये अकामतः प्रवृत्तस्य रेतःसेकादर्वाङ्निवृत्तौ द्रष्टव्यम् । यदा पुनरेता एव अत्यन्तव्यभिचारिणीर्गच्छति तदापीदमेव प्रायश्चित्तयुगलं चान्द्रायणतप्तकृच्छ्रात्मकं क्रमेण कामतोऽकामतश्च प्रवृत्तौ द्रष्टव्यम् । साधारणस्त्रीषु तु गुरुणोपभुक्तास्वपि गमने गुरुतल्पत्वदोषो नास्ति । जात्युक्तं पारदार्यं च कन्यादूषणमेव च । साधारणस्त्रियो नास्ति गुरुतल्पत्वमेव चेति व्याघ्रस्मरणात् । एवमन्यान्यपि स्मृतिवचनान्युच्चावचप्रायश्चित्तप्रतिपत्तिपराण्यन्विष्य विषयव्यवस्थोहनीया ग्रंथगौरवभयान्न लिख्यन्ते ॥ २६० ॥

इति गुरुतल्पप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

एवं ब्रह्महादिमहापातकिप्रायश्चित्तमभिधायावसरप्राप्तं तत्संसर्गिप्रायश्चित्तमाह–

एभिस्तु संवसेद्यो वै वत्सरं सोऽपि तत्समः ।

एभिः पूर्वोक्तैर्ब्रह्महादिभिरेकं संवत्सरं योऽत्यन्तं संवसति सहाचरति सोऽपि तत्समः । यो येन सहाचरति स तदीयमेव प्रायश्चित्तं कुर्यादिति तदीयप्रायश्चित्तातिदेशार्थं तत्समग्रहणम् । न पुनः पातकत्वातिदेशार्थम् । तस्य यश्च तैः सह संवसेदित्युप[illegible]त एव सिद्धत्वात् । अत्रच सत्यप्यतिदेशत्वे कृत्स्नमेव द्वादशवार्षिकं कार्यम् । साक्षान्महापातकित्वात्संसर्गिणः । अपि शब्दान्न केवलमहापातकिसंयोगी तत्समः किं त्वतिपातकिपातक्युपपातक्यादीन मध्ये यो येन सह संसर्गं करोति सोऽपि तत्सम इति तदीयमेव प्रायश्चित्तं कुर्यादिति

दर्शयति। अतएव मनुना सकलं प्रायश्चित्तजातमभिधायाभिहितम्।यो येन पतितेनैषां संसर्गं याति मानवः। स तस्यैव व्रतं कुर्यात्तत्संसर्गविशुद्धये इति । विष्णुनापि सामान्येनोषपातक्याद्येनस्विमात्रसंसर्गे तत्प्रायश्चित्तभाक्त्वं दर्शितम् । पापात्मना येन सह यः संसृज्येत स तस्यैव व्रतं कुर्यादिति । अत एव मनुना सामान्येनैनस्विमात्रप्रतिषेधः कृतः। एनस्विभिरनिर्णिक्तैर्नार्थं कंचित्समाचरेदिति। तथा। न संसर्गं भजेत्सद्भिः प्रायश्चित्ते कृते सतीति।एतच्च द्वादशवार्षिकादिपतितप्रायश्चित्तबुद्धिपूर्वसंसर्गविषयम्। पतितेन सहोषित्वा जानन्संवत्सरं नरः। मिश्रितस्तेन सोऽब्दान्ते स्वयं च पतितो भवेदिति देवलस्मरणात्। अज्ञानतः संसर्गे पुनर्वसिष्ठोक्तम्।पतितसंप्रयोगे तु ब्राह्मेण यौनेन वा स्रौवेण वा यास्तेभ्यः सकाशान्मात्रा उपलब्धास्तासां परित्यागस्तैश्च न संवसेदुदीचीं दिशं गत्वाऽनश्नन्संहिताध्ययनमधीयानः पूतो भवतीति विज्ञायते इति । तथा। ब्रह्महा मद्यपः स्तेनस्तथैव गुरुतल्पगः। एते महापातकिनो यश्च तैः सह संवसेदिति सर्वमनवद्यम्। तैरिति तृतीयासर्वनामपरामृष्टप्रकृतब्रह्महादिचतुष्टयसंसर्गिण एव महापातकित्ववचनात्तत्संसर्गिणो न महापातकित्वम् । ननु महापातकिसंसर्ग एव महापातकित्वे हेतुर्न ब्रह्महादिविशेषसंसर्गः । तस्य व्यभिचारात्। अतोऽत्र ब्रह्महादिसंसर्गिसंसर्गिणोऽपि महापातकिसंसर्गो विद्यत इति । तस्यापि महापातकित्वं स्यान्न च प्रतिषेधः। उच्यते । स्यादेवं यदि प्रमाणान्तरगम्यं महापातकित्वं स्यात् । शब्दैकसमधिगम्ये तु तस्मान्नैवं भवितुमर्हतीति । तैरिति प्रकृतविशेषपरामर्शिना सर्वनाम्ना ब्रह्महादिविशेषसंसर्गस्यैव महापातकित्वहेतुत्वस्यावगमितत्वात् । एवं च सति प्रतिषेधाभावोऽप्यहेतुः। प्राप्त्यभावादेव। अतः संसर्गिसंसर्गिणां द्विजातिकर्मभ्यो हानिर्न भवति प्रायश्चित्तं तु भवत्येव । न च संसर्गिसंसर्गिणः पातित्याभावे कथं प्रायश्चित्तमिति वाच्यम् । एनस्विभिरनिर्णिक्तैर्नार्थं कंचित्समाचरेदिति सामान्येनैनस्विमात्रप्रतिषेधेन महापातकिसंसर्गिसंसर्गस्यापि प्रतिषिद्धत्वात्पातित्याभावेऽपि युक्तमेव प्रायश्चित्तं तच्च पादहीनम् । यो येन संवसेद्वर्षं सोऽपि तत्समतामियात्। पादहीनं चरेत्सोऽपि तस्य तस्य व्रतं द्विज इति व्यासोक्तं द्रष्टव्यम्। एवं चतुर्थपञ्चमयोरपि कामतः संसर्गिणोरर्धहीनं त्रिपादोनं च द्रष्टव्यम्। अतः साक्षाद्ब्रह्महादिसंसर्गिण एव तदीयप्रायश्चित्ताधिकारो न संसर्गिसंसर्गिण इति सिद्धम् । अत्र च ब्रह्महादिषु यद्यपि कामतो मरणान्तिकमुपदिष्टं तथापि संसर्गिणस्तन्नातिदिश्यते। स तस्यैव व्रतं कुर्यादिति व्रतस्यैवातिदेशात् । मरणस्य च व्रतशब्दवाच्यत्वाभावात्। अतोऽत्र कामकृतेऽपि संसर्गे द्वादशवार्षिकमकामतस्तु तदर्धम् । संसर्गश्च स्वनिबन्धनकर्मभेदादनेकधा भिद्यते। यथाह वृद्धबृहस्पतिः । एकशय्यासनं पङ्क्तिर्भाण्डपंक्त्यन्नमिश्रणम् । याजनाध्यापने योनिस्तथा च सहभोजनम् । नवधा संकरः प्रोक्तो न कर्तव्योऽधमैः सहेति देवलोऽपि । संलापस्पर्शनिःश्वाससहयानासनाशनात् । याजनाध्यापनाद्यौनात्पापं संक्रमते नृणामिति । एकशय्यासनमेकखट्वासनमेकपङ्क्तिभोजनमेकभाण्डपचनमन्नेन मिश्रणं संसर्गस्तदीयान्नभोजनमिति यावत् । याजनं पतितस्यस्वस्य

वा तेन । अध्यापनं तस्य स्वस्य वा तेन । यौनं तस्मै कन्यादानं तत्सकाशाद्वा कन्यायाः प्रतिग्रहः । सहभोजनमेकामत्रभोजनम । संलापः संभाषणम् । स्पर्शो गात्रसंमर्दः । निःश्वासः पतितमुखवायुसंपर्कः । सहयानमेकतुरगाद्यारोहणं एतेषां मध्ये केन कर्मणा कियता कालेन पातित्यमित्यपेक्षायां बृहद्विष्णुनोक्तम् । संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन्नेकयानभोजनासनशयनैर्यौनस्रौवमुख्यैस्तु संबन्धैः सद्य एवेति । अत्रैकभोजनमेकपङ्क्तिभोजनम् । एकामत्रभोजने तु सद्यः पातित्यम । याजनं योनिसंवन्धं स्वाध्यायं सहभोजनम् । कृत्वा सद्यः पतत्येव पतितेन न संशय इति देवलस्मरणात । स्रौवशब्देन याजनमभिधीयते । मुख्यशब्देन मुखभवत्वेनाध्यापनम् । यौनस्रौवमुख्यैरिति सत्यपि द्वन्द्वनिर्देशे प्रत्येकमेव तेषां सद्यः पतनहेतुत्वम् । यः पतितैः सह यौनमुख्यस्रौवानां संबन्धानामन्यतमं संबन्धं कुर्यात्तस्याप्येतदेव प्रायश्चित्तमिति सुमन्तुस्मरणात् । एकयानादिचतुष्टयस्य तु समुदितस्यैव पतनहेतुत्वम् । एकयानभोजनासनशयनैरिति इतरेतरयुक्तानां निर्देशात । प्रत्येकानुष्ठानस्य तु पतनहेतुत्वाभावेऽपि दोषहेतुत्वमस्त्येव । आसनाच्छयनाद्यानात्संभाषात्सहभोजनात् । संक्रामन्ति हि पापानि तैलबिन्दुरिवाम्भसीति पराशरवचनेन निरपेक्षाणामपि पापहेतुत्वावगमात् । संलापस्पर्शनिःश्वासानां तु यानादिचतुष्टयेनानुषङ्गिकतया समुच्चितानामेव। पतनहेतुत्वं न पृथग्भूतानामल्पत्वात् । पापहेतुत्वं पुनरस्त्येव । संलापस्पर्शनिः श्वासैरिति देवलवचनस्य दर्शितत्वात्। अतः संलापादिरहिते सहयानादिचतुष्टये कृते पञ्चमभागोनं द्वादशवार्षिकं प्रायश्चित्तं कुर्यात् । तत्सहिते तु पूर्णम् । एवं च सति एभिस्तु संवसेद्यो वै वत्सरं सोऽपि तत्सम इति योगीश्वरवचनमपि सहयानादिचतुष्टयपरमेव युक्तम्। अतः संलापादीनां पृथक्पातित्यहेतुत्वं नास्त्यतएव मनुना । संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन् । याजनाध्यापनाद्यौनान्न तु यानासनाशनादिति यानादिचतुष्टयस्यैव संवत्सरेण पातित्यहेतुत्वमुक्तम । अत्रासनग्रहणं शयनस्याप्युपलक्षणम । अत्र च संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन् । यानाशनासनादिति व्यवहितेन संबन्धः । प्राग्दर्शितविष्णुवचनानुरोधात् । तथा । संवत्सरेण पतति पतितेन सहाचरन् । भोजनासनशय्यादि कुर्वाणः सार्वकालिकमिति वचनाच्च । न चानन्वयदोषः । यानासनाशनादिहेतोराचरन्नाचारं कुर्वन्निति भेदविवक्षया संबन्धोपपत्तेः । यथा एतया पुनराधेयसंमितयष्टेति । यद्वा । आचरन्निति शत्रा हेत्वर्थस्य गमितत्वात् । यानासनादिति द्वितीयार्थे पञ्चमी । याजनाध्यापनाद्यौनान्न तु संवत्सरेण पतति किंतु सद्य एव । प्राचीनवचननिचयानुरोधादेव । अतो यौनादिचतुष्टयेन सद्यः पतति यानादिचतुष्टयेन तु संवत्सरे निरन्तराभ्यासेनेति युक्तं वत्सरं सोपि सत्सम इति । अत्यन्तसंयोगवाचिन्या द्वितीयाया दर्शनादन्तरितदिवसगणना कार्या । यथा षष्ट्यधिकशतत्रयदिवसव्यापित्वं संसर्गस्य भवति ततो न्यूने तु न पतितप्रायश्चित्तं किं त्वन्यदेव । यथाह पराशरः । संसर्गमाचरन्विप्रः पतिनादिष्वकामतः । पञ्चाहं वा दशाहं वा द्वादशाहमथापि वा ॥ मासार्धं

मासमेकं वा मासत्रयमथापि वा । अब्दार्धमेकमब्दं वा भवेदूर्ध्वं तु तत्समः ॥ त्रिरात्रं प्रथमे पक्षे द्वितीये कृच्छ्रमाचरन् । चरेत्सान्तपनं कृच्छ्रं तृतीये पक्ष एव तु ॥ चतुर्थे दशरात्रं स्यात्पराकः पञ्चमे ततः । षष्ठे चान्द्रायणं कुर्यात्सप्तमे त्वैन्दवद्वयम् ॥ अष्टमे च तथा पक्षे षण्मासान्कृच्छ्रमाचरेदिति ॥ कामतः संसर्गे पुनर्विशेषः स्मृत्यन्तरेऽभिहितः । सुमन्तुः । पञ्चाहे तु चरेत्कृच्छ्रं दशाहे तप्तकृच्छ्रकम् । पराकस्त्वर्धमासे स्यान्मासे चान्द्रायणं चरेदिति ॥ मासत्रये प्रकुर्वीत कृच्छ्रं चान्द्रायणोत्तरम् । षाण्मासिके तु संसर्गे कृच्छ्रं त्वब्दार्धमाचरेत॥संसर्गे त्वाब्दिके कुर्यादब्दं चान्द्रायणं नर इति ।अत्र चाब्दिके संसर्गे इति किंचिन्न्यून इति द्रष्टव्यम्।पूर्णे तु वत्सरे मन्वादिभिर्द्वादशवार्षिकस्मरणात । यत्तु बार्हस्पत्यंवचनम्।षाण्मासिके तु संसर्गे याजनाध्यापनादिना।एकत्रासनशय्याभिः प्रायश्चित्तार्थमाचरेदिति । याजनाध्यापनाद्यौनैकपात्रभोजनानां षण्मासात्पातित्यवचनमेतदकामतोऽत्यन्तापदि पञ्चमहायज्ञादिप्राये याजनेऽङ्गाध्यापने दुहितृभगिनीव्यतिरिक्ते च यौनिसंबन्धे द्रष्टव्यम्।प्रकृष्टयाजनादिभिः सद्यः पातित्यस्योक्तत्वात् । एतद्दिगवलम्बनेनैव दुहितृभगिनी स्नुषागाम्यतिपातकिसंसर्गिणां कामतो नववार्षिकम् । अकामतः सार्धचतुर्वार्षिकं कल्पनीयम्।सखिपितृव्यदारादिगामिपातकिसंसर्गिणां कामतःषड्वार्षिकमकामतस्त्रैवार्षिकम्।अथोपपातक्यादिसंसर्गिणामपि कामतस्तदीयमेव त्रैमासिकमकामतोऽर्धमित्यूहनीयम् पुरुषवत्स्त्रीणामपि महापातक्यादिसंसर्गात्पातित्यमविशिष्टम् । यथाह शौनकः।पुरुषस्य यानि पतननिमित्तानि स्त्रीणामपि तान्येव ब्राह्मणी हीनवर्णसेवायामधिकं पततीति अतस्तासामपि महापातकिप्रभृतीनां मध्ये येन सह संसर्गस्तदीयमेव प्रायश्चित्तमर्धकृत्या योजनीयम् । एवं बालवृद्धातुराणामपि कामतोऽर्धमकामतः पादः । तथानुपनीतस्यापि बालस्य कामतः पादोऽकामतस्तदर्धमित्येषां दिक् ॥

पतितसंसर्गप्रतिषेधेन प्रतिषिद्धस्य यौनसंबन्धस्य क्वचित्प्रतिप्रसवमाह

कन्यां समुद्वहेदेषां सोपवासामकिञ्चनाम् ॥ २६१ ॥

एषां पतितानां कन्यां पतितावस्थायामुत्पन्नां सोपवासां कृतसंसर्गकालोचितप्रायश्चित्तामकिञ्चनामगृहीतवस्त्रालङ्कारादिपितृधनामुद्वहेत्।कन्यां समुद्वहेदिति वदन्स्वयमेव कन्यां त्यक्तपतितसंसर्गां समुद्वहेन्न पुनः पतितहस्तात्प्रतिगृह्णीयादिति दर्शयति । एवं च सति पतितयौनसंसर्गप्रतिषेधविरोधोऽपि परिहृतो भवति । अयं चार्थो बृहद्धारीतेन स्पष्टीकृतः। पतितस्य तु कुमारीं विवस्त्रामहोरात्रोपोषितां प्रातः शुक्लेनाहतेन वाससाच्छादितां नाहमेतेषां न ममैत इति त्रिरुच्चैरभिदधानां तीर्थे स्वगृहे वोद्वहेदिति। तथा एषां कन्यां समुद्वहेदिति वचनात्स्त्रीव्यतिरिक्ततदीयापत्यस्य संसर्गानर्हतां दर्शयति । अत एव वसिष्ठः । पतितेनोत्पन्नः पतितो भवति अन्यत्र स्त्रियाः सा हि परगामिनी तामरिक्थमुद्वहेदिति ॥२६१॥

इति संसर्गप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

निषिद्धसंसर्गप्रसंगान्निषिद्धसंसर्गोत्पन्नप्रतिलोमवधे प्रायश्चित्तमाह ।

चान्द्रायणं चरेत्सर्वानवकृष्टान्निहत्य तु ।

अवकृष्टाः सूतमागधादयः प्रतिलोमोत्पन्नास्तेषां प्रत्येकं हनने चान्द्रायणम् । तथा च शङ्खः । सर्वेषामवकृष्टानां वधे प्रत्येकं चान्द्रायणमिति । यद्वाङ्गिरसोक्तम् । सवान्त्यजानां गमने भोजने संप्रमापणे । पराकेण विशुद्धिः स्यादित्याङ्गिरसभाषितमिति पराकं कुर्यात । तत्र कामतः सूतादिवधे चान्द्रायणम् ।अकामस्तु सूतवधे पराकः। वैदेहिकवधे पादोनः । चाण्डालवधे द्विपादः । मागधवधे पादोनः पराकः । क्षत्तरि द्विपादः । आयोगवे च पादद्वयम्।अनयैव दिशा चान्द्रायणस्यापि तारतम्यं कल्प्यम्।यत्तु ब्रह्मगर्भवचनम्। प्रतिलोमप्रसूतानां स्त्रीणां मासावधिः स्मृतः । अन्तरप्रभवानां च सूतादीनां चतुर्द्विषडिति तदावृत्तिविषयम् । तत्र सूतवधे षण्मासाः वैदेहकवधे चत्वारः चाण्डालवधे द्वाविति योग्यतयान्वयः।तथा मागधवधे चत्वारः क्षत्तरि द्वैमासिकं आयोगवं च द्वैमासिकमिति व्यवस्था ॥

नैमित्तिकव्रतानां जपादिसाध्यत्वाद्विद्याविरहिणां च शूद्रादीनां तदनुपपत्तेराज्यावेक्षणादिसाध्येष्विवान्धानामनधिकारमाशंक्याह—

शूद्रोऽधिकारहीनोऽपि कालेनानेन शुध्यति ॥ २६२ ॥

यद्यपि शूद्रो जपाद्यधिकारहीनस्तथाप्यनेन द्वादशवार्षिकादिकालसंपाद्येन व्रतेन शुध्यति । शूद्रग्रहणं स्त्रीणां प्रतिलोमजानां चोपलक्षणम् । यद्यपि तस्य गायत्र्यादिजपासंभवस्तथापि नमस्कारमन्त्रजपो भवति अत एव स्मृत्यन्तरेऽभिहितम् । उच्छिष्टं चास्य भोजनमनुज्ञातोऽस्य नमस्कारो मन्त्र इति । यद्वा वचनबलाज्जपादिरहितमेव व्रतं कुर्यात् । तस्माच्छूद्रं समासाद्य सदा धर्मपथेस्थितम्। प्रायश्चित्तं प्रदातव्यं जपहोमविवर्जितमित्यङ्गिरःस्मरणात्। तथापरमपि तेनैवोक्तम्। शूद्रः कालेन शुध्येत गोब्राह्मणहिते रतः। दानैर्वाप्युपवासैर्वा द्विजशुश्रूषया तथेति ॥ यत्तु मानवम् । न चास्योपदिशेद्धर्मं न चास्य व्रतमादिशेदिति शूद्रस्य व्रतोपदेशनिषेधपरं वचनं तदनुपसन्नशूद्राभिप्रायम् । यदपि स्मृत्यन्तरवचनम् । कृच्छ्राण्येतानि कार्याणि सदा वर्णत्रयेण तु । कृच्छ्रेष्वेतेषु शूद्रस्य नाधिकारो विधीयते इति तत्काम्यकृच्छ्राभिप्रायम् । अतः स्त्रीशूद्रयोः । प्रतिलोमजानां त्रैवर्णिकवत् व्रताधिकार इति सिद्धम् । यत्तु गौतमवचनम् प्रतिलोमा धर्महीना इति तदुपनयनादिविशिष्टधर्माभिप्रायम् ॥ २६२ ॥

इति पञ्च महापातकप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

महापातकादिपञ्चकमध्ये महापातकातिपातकानुपपातक प्रायश्चित्तान्युक्त्वाधुनोपपातकप्रायश्चित्तानि व्याचक्षाणः पाठक्रमप्राप्तं गोवधप्रायश्चित्तं तावदाह—

पञ्चगव्यं पिबेद्गोघ्नो मासमासीत संयमः ।

गोष्ठेशयो गोऽनुगामी गोप्रदानेन शुध्यति ॥ २६३ ॥
कृच्छ्रं चैवातिकृच्छ्रं च चरेद्वापि समाहितः ।
दद्यात्त्रिरात्रं चोपोष्य वृषभैकादशास्तु गाः ॥ २६४ ॥

गां हन्तीति गोघ्नः । मूलविभुजादित्वात्कप्रत्ययः । असौ मासं समाहित आसीत् । किं कुर्वन्यश्च तानि गव्यानि गोमूत्रगोमयक्षीरदधिघृतानि यथाविधि मिश्रितानि पिबन् । आहारान्तरपरित्यागेन भोजनकार्ये तस्य विधानात् । तथा गोष्ठेशयः । प्रातशयनानुवादेन गोष्ठविधानेन दिवा च स्वापप्रतिषेधाद्रात्रौ गोशालायां शयानो गा अनुगच्छाति तदस्य व्रतमिति गोऽनुगामी । व्रतेणिनिः । अतश्च यासां गोष्ठे शेते सन्निधानात्ता एव गाः प्रातर्वनं विचरन्तीरनुगच्छेव । अनुगच्छेदिति वचनाद्यदा ता गच्छन्ति तदैव स्वयमनुगच्छेद्यदानुतिष्ठन्त्यासते वा तदा पश्चाद्गमनस्याशक्यकरणत्वात्स्वयमपि तिष्ठेदासीत वेति गम्यते । अनुगमनविधानादेव ताभिः सायं गोष्ठं व्रजन्तीभिः सह गोष्ठप्रवेशोऽप्यर्थसिद्धः । एवं कुर्वन्मासान्ते गोप्रदानेन एकां गां दत्त्वा तावता शास्त्रार्थस्य संपत्तेर्गोहत्यायाः शुध्यतीत्येकं व्रतम् । मासं गोष्ठेशयो गोऽनुगामीत्यनुवर्तते । पञ्चगव्याहारस्य तु निवृत्तिः । कृच्छ्रविधानादेव । अतश्च मासं निरन्तरं कृच्छ्रं समाहितश्चरेदित्यपरम् । अत एव जाबालेन मासं प्राजापत्यस्य पृथक् प्रायश्चित्तत्वमुक्तम् । प्राजापत्यं चरेन्मासं गोहन्ता चेदकामतः । गोहितो गोऽनुगामी स्याद्गोप्रदानेन शुद्ध्यतीति । अतिकृच्छ्रं वा तथैव समाचरेदित्यन्यत् । कृच्छ्रातिकृच्छ्रयोर्लक्षणमुत्तरत्र वक्ष्यते-अथवा त्रिरात्रमुपवासं कृत्वा वृषभ एकादशो यासां गवां ता दद्यादिति व्रतचतुष्टयम्। तत्राकामकृते जातिमात्रब्राह्मणस्वामिकगोमात्रवधे उपवासं कृत्वा वृषभैकादशगोदानसहितास्त्रिरात्रोपवासो द्रष्टव्यः । विशिष्टस्वामिकाया विशिष्टगुणवत्याश्च वधे गुरुप्रायश्चित्तस्य वक्ष्यमाणत्वात् । क्षत्रियसंबन्धिन्यास्तु तादृग्विधे व्यापादने मासं पञ्चगव्याशित्वं प्रथमं प्रायश्चित्तम् । अत्र मांस पञ्च गव्याशनस्यातिस्वल्पत्वात्तन्मासोपवासतुल्यत्वम् । ततश्च षड्भिः षड्भिरुपवासैरेकैकप्राजापत्य कल्पनया पञ्चकृच्छ्राणां प्रत्याम्नायेन पञ्चधेनवो मासान्ते च दीयमाना गौरेकेति षट् धेनवो भवन्तीति वृषभैकादशगोदानसहितत्रिरात्रव्रताल्लघीयस्त्वम् । कथं पुनर्ब्राह्मणगवीनां गुरुत्वम् । देवब्राह्मणराज्ञां तु विज्ञेयं द्रव्यमुत्तममिति नारदेन तद्द्रव्यस्योत्तमत्वाभिधानात् । गोषु ब्राह्मणसंस्थास्विति दण्डभूयस्त्वदर्शनाच्च । वैश्यसंबन्धिन्यास्तु तादृग्विधे व्यापादने मासमतिकृच्छ्रं कुर्यात् । अतिकृच्छ्रे त्वाद्ये त्रिरात्रत्रये पाणिपूरान्नभोजनमुक्तम् । अन्त्ये त्रिरात्रेऽनशनम् । अतोऽतिकृच्छ्रधर्मेण मासव्रते क्रियमाणे षड्रात्रमुपवासो भवति । चतुर्विंशत्यहे च पाणिपूरान्नभोजनम् । ततश्च कृच्छ्रप्रत्याम्नायकल्पनयाकिञ्चिन्न्यूनं धेनुपञ्चकं भवतीति पूर्वस्माद्व्रतद्वयाल्लघिष्ठत्वेन वैश्यस्वामिकगोवधविषयता युक्ता। तादृश एव विषये शूद्रस्वामिकगोहत्यायां मासं प्राजापत्यव्रतं द्वितीयंतत्रच सार्धप्राजापत्यद्वयात्मकेन प्रत्याम्नायेन किञ्चिदधिकं धेनुद्वयं भवतीति पूर्वेभ्यो लघुतमत्वा-

च्छूद्रविषयतोचिता।अथ चैतत्प्रायश्चित्तचतुष्टयं साक्षात्कर्त्रनुग्राहकप्रयोजकानुमन्तृपुगुरुलघुभावतारम्यापेक्षया पूर्वोक्त एव विषये योजनीयम्।यत्तु वैष्णवं व्रतत्रयम् । गोघ्नस्य पञ्चगव्येन मासमेकं पलत्रयम्। प्रत्यहं स्यात्पराको वा चान्द्रायणमथापि वेति । यच्च काश्यपीयम् । गां हत्वा तच्चर्मणा प्रावृतोमासं गोष्ठिशयस्त्रिषवणस्नायी नित्यं पञ्चगव्याहार इति । यच्च शातातपीयम्।मासं पञ्चगव्याहार इति तत्पञ्चकमपि याज्ञवल्कीयपञ्चगव्याहारसमानविषयम्।यच्च शंखप्रचेतोभ्यामुक्तम् । गोघ्नः पञ्चगव्याहारः पञ्चविंशतिरात्रमुपवसेत्सशिखं वपनं कृत्वा गोचर्मणा प्रावृतो गाश्चानुगच्छन् गोष्ठशयो गां च दद्यादिति । एतच्च याज्ञवल्कीयमासातिकृच्छ्रव्रतसमानविषयम् । दद्यात्त्रिरात्रं चोपोष्येत्येतद्विषयमेवात्यन्तगुणिनो हन्तुर्वेदितव्यम् । अत्रैव विषये पञ्चगव्याशक्तस्य तु द्वितीयं काश्यपीयं मासं पञ्चगव्येनेति प्रतिपाद्य षष्ठे काले पयोभक्षो वा गच्छन्तीष्वनुगच्छेत्तासु सुखोपविष्टासु चोपविशेन्नाति पूर्वं गच्छेन्नाति विषमेणावतारयेन्नाल्पोदके पाययेदन्ते ब्राह्मणान्भोजयित्वा तिलधेनुं दद्यादिति द्रष्टव्यम् । अत्राप्यशक्तस्य गोघ्नो मासं यवागूं प्रसृतितन्दुलशृतां भुञ्जानो गोभ्यः प्रियं कुर्वन् शुध्यतीति पैठिनसिनोक्तं वेदितव्यम् । यत्तु सौमन्तम् । गोघ्नस्य गोप्रदानं गोष्ठे शयनं द्वादशरात्रं पञ्चगव्यप्राशनं गवानुगमनं चेति । यच्च संवर्तेनोक्तम् । सक्तुयावकभैक्षाशी पयो दधि घृतं सकृत् । एतानि क्रमशोऽश्नीयान्मासार्धं स समाहितः ॥ ब्राह्मणान्भोजयित्वा तु गां दद्यादात्मशुद्धये इति । यच्च बार्हस्पत्यम् । द्वादशरात्रं पञ्चगव्याहार इति । तत्त्रितयमपि याज्ञवल्कीयमासप्राजापत्येन समानविषयं मृतकल्पगोहत्याविषयं वा विषमप्रदेशत्रासेन जनितव्याधितो मरणविषयं वा वेदितव्यम् । तदिदं सर्वप्रागुक्तमकामविषयम् । यदा पुनरीदृग्विधामविशिष्टविप्रस्वामिकामवशिष्टां गां कामतः प्रमापयति तदा मनुना मासं यवागूपानं मासद्वयं हविष्येण चतुर्थकालभोजनं मासत्रयं वृषभैकादशगोदानयुक्तं शाकादिना वर्तनमिति व्रतत्रितयमाम्नातम् । यथाह (अ. ११ श्लो. १०८,११६) उपपातकसंयुक्तो गोघ्नो मासं यवान्पिबेत् । कृतवापो वसेद्गोष्ठे चर्मणार्द्रेण संवृतः ॥ चतुर्थकालमश्नीयादक्षारलवणं मितम् । गोमूत्रेण चरेत्स्नानं द्वौ मासौ नियतेन्द्रियः ॥ दिवानुगच्छेत्ता गास्तु तिष्ठन्नूर्ध्वं रजःपिबेत् । शुश्रूषित्वा नमस्कृत्वा रात्रौ वीरासनं वसेत् ॥ तिष्ठन्तीष्वनुतिष्ठेत्तु व्रजन्तीष्वप्यनुव्रजेत् । आसीनासु तथासीनो नियतो वीतमत्सरः ॥ आतुरामभिशस्तां वा चौरव्याघ्रादिभिर्भयैः । पतितां पङ्कलग्नां वा सर्वोपायैर्विमोचयेत् ॥ उष्णे वर्षति शीते वा मारुते वाति वा भृशम् । न कुर्वीतात्मनस्त्राणं गोरकृत्वा तु शक्तितः ॥ आत्मनो यदि वान्येषां गृहे क्षेत्रेऽथवा खले । भक्षयन्तीं न कथयेत्पिबन्तं चैव वत्सकम् ॥ अनेन विधिना यस्तु गोघ्नो गा अनुगच्छति । स गोहत्याकृतं पापं त्रिभिर्मासैर्व्यपोहति ॥ वृषभैकादशा गाश्च दद्यात्सुचरितव्रतः।अविद्यमानेसर्वस्वं वेदविद्भ्यो निवेदयेत्॥एतत्त्रितययाज्ञवल्कीयमासप्राजापत्यमासंपञ्चगव्याशनवृषभैकादशगोदानयुक्तत्रिरात्रोपवासरूपव्रतत्रितयविषयं यथाक्रमेण द्रष्टव्यम्। यत्त्वङ्गिरसा मानवेतिकर्तव्यतायुक्तं त्रैमासिकमभिधायाधिकमभिहितम् । अक्षारल

वर्णं रूक्षं षष्ठे कालेऽस्य भोजनम् । गोमतीं वा जपेद्विद्यामोङ्कारं वेदमेव च । व्रतवद्धारयेद्दण्डं समन्त्रां चैव मेखलामिति । तन्मानवविषयम् । एवं पुष्टितारुण्यादिकिञ्चिद्गुणातिशययोगिन्यां द्रष्टव्यम् । अतिबालामतिकृशामतिवृद्धां च रोगिणीम् । हत्वा पूर्वविधानेन चरेदर्धव्रतं द्विज इति पुष्टितारुण्यादिरहितायां गव्यर्धप्रायश्चित्तदर्शनात् । यदा तु याज्ञवल्कीयमासातिकृच्छ्रव्रतनिमित्तभूतां गामविशिष्टस्वामिकां जातिमात्रयोगिनीं कामतो व्यापादयति तदा विहितं यदकामानां कामात्तद्द्विगुणं चरेदिति न्यायेन पूर्वोक्तमेवाकामविहितं मासातिकृच्छ्रव्रतं द्विगुणं कुर्यात् । यत्तु हारीतेन । गोघ्नस्तच्चर्मोर्ध्ववालं परिधायेत्यादिना मानवीमितिकर्तव्यतामभिधायोक्तम् । वृषभैकादशाश्च गा दत्त्वा त्रयोदशे मासे पूतो भवतीति तत्सवनस्थश्रोत्रियगोवधे अकामकृते द्रष्टव्यम् । यत्तु वसिष्ठेन । गां चेद्धन्यात्तस्याश्चर्मणार्द्रेण परिवेष्टितः षण्मासान् कृच्छ्रतप्तकृच्छ्रावातिष्ठेदृषभवेहतौ दद्यादिति षाण्मासिकं कृच्छ्रतप्तकृच्छ्रानुष्ठानमुक्तम् । यदपि देवलेन । गोघ्नः षण्मासांस्तच्चर्मपरिवृतो गोव्रजनिवासी गोभिरेव सह चरन् प्रमुच्यत इति तत् द्वयमपि हारीतीयेन समानविषयम् । तत्रैव कामकारकृते कात्यायनीयं त्रैवार्षिकम् । गोघ्नस्तच्चर्मसंवीतो वसेद्गोष्ठेऽथवा पुनः । गाश्चानुगच्छेत्सततं मौनी वीरासनादिभिः ॥ वर्षशीतातपक्लेशवह्निपङ्कभयार्दिताः । मोक्षयेत्सर्वयत्नेन पूयते वत्सरैस्त्रिभिरिति द्रष्टव्यम् । यच्च शाङ्खं त्रैवार्षिकम् । पादं तु शूद्रहत्यायामुदक्यागमने तथा । गोवधे च तथा कुर्यात्परस्त्रीगमने तथेति ॥ तदपि कात्यायनीयव्रतसमानविषयम् ॥ यत्तु यमेनाङ्गिरसीमितिकर्तव्यतामभिधाय गोसहस्रं शतं वापि दद्यात्सुचरितव्रतः । अविद्यमाने सर्वस्वं वेदविद्भ्यो निवेदयेदिति गोसहस्रयुक्तं गोशतयुक्तं च द्वैमासिकं व्रतद्वयमभिहितम् । तत्र यदा सवनस्थश्रोत्रियातिदुर्गतबहुकुटुम्बब्राह्मणसंबन्धिनीं कपिलां कर्माङ्गभूतां गर्भिणीं बहुक्षीरतरुणिमादिगुणशालिनीं निर्गुणो धनवान्सप्रयत्नं खड्गादिना व्यापादयति तदा गोसहस्रयुक्तं द्वैमासिकं कुर्यात् । गर्भिणीं कपिलां दोग्ध्रीं होमधेनुं च सुव्रताम् । खड्गादिना घातयित्वा द्विगुणं व्रतमाचरेदिति विशिष्टायां गवि बार्हस्पत्ये प्रायश्चित्तविशेषदर्शनात ॥ अतएव प्रचेतसा । स्त्रीगर्भिणीगोगर्भिणीबालवृद्धावधेषु भ्रूणहा भवतीति । ईदृग्विधमेव गोवधमभिसंधाय ब्रह्महत्याव्रतमतिदिष्टम् । द्वितीयं तु याम्यं गोशतदानयुक्तं व्रतं कात्यायनीयव्रतविषये धनवतो द्रष्टव्यम् । यत्तु गौतमेन । वृषभैकगोशतदानसमुच्चितं त्रैवार्षिकं प्राकृतं ब्रह्मचर्यं वैश्यवधेऽभिधाय गोवधेऽतिदिष्टम् । गां च हत्वा वैश्यवदिति । एतच्च त्रैवार्षिकव्रतप्रत्याम्नायभूतनवतिधेनुभिः सार्धं वृषभैकशता गावो नवन्यूनं द्विशतं भवतीति गोसहस्रयुक्तद्वैमासिकव्रतान्न्यूनत्वात्पूर्वोक्तविषये एव कामतो वधे । यद्वा तत्रैव विषये गर्भरहितायाः कामतो वधे द्रष्टव्यम् । तादृग्विधाया एव गर्भरहितायास्त्वकामतो हननेऽपि कात्यायनीयमेव त्रैवार्षिकं कल्प्यम् । यत्तु यमेनोक्तम् । काष्ठलोष्टाश्मभिर्गावः शस्त्रैर्वा निहता यदि । प्रायश्चित्तं कथं तत्र शस्त्रे शस्त्रे विधीयते । काष्ठे सान्तपनं कुर्यात्प्राजापत्यं तु लोष्टके । तप्तकृच्छ्रं तु पाषाणे शस्त्रे चाप्यतिकृच्छ्रकम् ॥ प्रायश्चित्ते ततश्चीर्णे कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् । त्रिंशद्वा वृषभं चैकं दद्यात्तेभ्यश्च दक्षिणामिति ॥ तत्पू-

वोक्तगोसहस्रशतादिदानत्रैवार्षिकादिव्रतविषयेष्वेव काष्ठादिसाधनविशेषजनितवधनिमित्तसा न्तपनादिपूर्वकत्वप्रतिपादनपरं न तु निरपेक्षलघुत्वाद्व्रतस्य । तथा वयोविशेषादपि प्रायश्चित्त विशेषउक्तः । अतिवृद्धामतिकृशामतिबालां च रोगिणीम् । हत्वा पूर्वविधानेन चरेदर्ध-व्रतं द्विजः ॥ ब्राह्मणान्भोजयेच्छक्त्या दद्याद्धेमतिलांस्तथेति ॥ निरोगादिवधे यद्विहितं तस्यार्धम् ॥ बृहत्प्रचेतसाप्यत्र विशेषउक्तः । एकवर्षे हते वत्से कृच्छ्रपादो विधीयते । अबुद्धिपूर्वे पुंसः स्याद्विपादस्तु द्विहायने । त्रिहायने त्रिपादः स्यात्प्राजापत्यमतः पर-मिति ॥ तथा गर्भिण्या वधे यदा गर्भोऽपि निहतो भवति तदा प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकमाव-र्तेत इति न्यायेनाविशेषेण द्विगुणव्रतप्राप्तौ षट्त्रिंशन्मते विशेषउक्तः । पादउत्पन्नमात्रे तु द्वौ पादौ दृढतां गते । पादोनं व्रतमुद्दिष्टं हत्वा गर्भमचेतनम् ॥ अङ्गप्रत्यङ्गसंपूर्णे गर्भे चेतःसमन्विते । द्विगुणं गोव्रतं कुर्यादेषा गोघ्नस्य निष्कृतिरिति ॥ बहुकर्तृके तु हनने संवर्तापस्तम्बौ विशेषमाहतुः । एका चेद्बहुभिः काचिद्दैवाद्व्यापादिता क्वचित् । पादं पादं तु हत्यायाश्चरेयुस्ते पृथक्पृथगिति । यादृग्विधगोहत्यायां यद्व्रतमुपदिष्टं तत्पादं प्रत्येकं कुर्युर्वचनात् । एका चेदित्युपलक्षणमित्यतो बहुभिर्द्वयोर्बहूनां च व्यापादनं प्रतिपुरुषं पाद-द्वयं पादोनं वा कल्पनीयम् । तच्चाकामतो वधे द्रष्टव्यम् । दैवादिति विशेषणोपादानात् । कामकारे तु बहूनामपि प्रत्येकं कृत्स्नदोषसंबन्धात्कृत्स्नव्रतसंबन्धोयुक्तः । सत्रिणामिव प्रतिपुरुषं कृत्स्नव्यापारसमवायात् । एकं घ्नतां बहूनां तु यथोक्ताद्विगुणो दम इति प्रत्येकं दण्डद्वैगुण्यदर्शनाच्च । यदा त्वेकेनैव बन्धनादिव्यापारेण बहवो गावो व्यापादितास्तत्र संवर्तापस्तम्बौ विशेषमाहतुः।व्यापन्नानां बहूनां तु रोधने बन्धने तथा । भिषङ्मिथ्योपचारे च द्विगुणं गोव्रतं चरेदिति । बहुष्वपि व्यापन्नेषु न प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकानुष्ठानं नापि तन्त्रेण किंतु वचनबलाद्द्विगुणमेव । तथा भिषगपि विरुद्धौषधदानेनैकस्याअप्यकामतो व्यापादने द्विगुणं गोव्रतं कुर्यात् । भिषग्व्यतिरिक्तस्य केवलं उपकारार्थं प्रवृत्तस्य त्वकामतः प्रति-कूलौषधदाने व्यास आह । औषधं लवणं चैवपुण्यार्थमपि भोजनम् । अतिरिक्तं न दात-व्यं काले स्वल्पं तु दापयेत् ॥ अतिरिक्ते विपत्तिश्चेत्कृच्छ्रपादो विधीयत इति ॥ यत्त्वा-पस्तम्बेनोक्तम् । पादमेकं चरेद्रोधे द्वौ पादौ बन्धने चरेत् । योजने पादहीनं स्याच्चरेत्सर्वं निपातने इति । तद्व्यवहितव्यापारिणो निमित्तकर्तुर्विज्ञेयम् । न साक्षात्कर्तुः । साक्षात्कर्तृनिमित्तिनोश्च भेदस्तेनैव दर्शितः । पाषाणैर्लकुटैर्वापि शस्त्रेणान्येन वा बलात् । निपातयन्ति ये गास्तु कृत्स्नं कुर्युर्व्रतं हि ते ॥ तथैव बाहुजङ्घोरुपार्श्वग्रीवांघ्रि-मोटनैरिति । एतदुक्तं भवति । पाषाणखड्गादिभिर्ग्रीवामोटनादिना वा येऽङ्गानि पात-यन्ति ते साक्षाद्धन्तारस्तेष्वेव कृत्स्नं प्रायश्चित्तम् । ये तु व्यवहितरोधबन्धादिव्यापार-योगिनस्ते निमित्तिनस्तेषां न कृत्स्नव्रतसंबन्धः किंतु तदवयवैरेव पादद्विपादादिभिरिति । तत्र च रोधादिना व्यवहितव्यापारत्वाविशेषेऽपि वचनात्क्वचित्पादः क्वचिद्विपादः पादोनं क्वचिदिति युक्तम् । अत्राह पराशरः । गवां बन्धनयोक्त्रैस्तु भवेन्मृत्युरकामतः ।

अकामकृतपापस्य प्राजापत्यं विनिर्दिशेत् ॥ प्रायश्चित्ते ततश्चीर्णे कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम्। अनडुत्सहितां गां च दद्याद्विप्राय दक्षिणामिति ॥ अयं च प्राजापत्यो यदि रोधादिकं कृत्वा तज्जन्यप्रमादपरिजिहीर्षया प्रत्यवेक्षमाण आस्ते तदा द्रष्टव्यः । अकामकृतपापस्येति विशेषणोपादानात् । यदा तु न प्रमादसंसरणं करोति तदा पादमेकं चरेद्रोधे द्वौ पादौ बन्धने चरेत् । योजने पादहीनं स्याच्चरेत्सर्वं निपातन इत्यङ्गिरसोक्तं त्रैमासिकपादं किञ्चिदधिकं वा विंशत्यहर्गोवधव्रतं कुर्यात् ॥ आपस्तम्बेनापि विशेष उक्तः । अतिदोहातिवाहाभ्यां नासिकाच्छेदने तथा । नदीपर्वतसंरोधे मृते पादोनमाचरेदिति । लक्षणमात्रोपयोगिनि तु दाहे न दोषः । अन्यत्राङ्कनलक्षाभ्यां वाहने मोचने तथा। सायं संगोपनार्थं च न दुष्येद्रोधबन्धने इति पराशरस्मरणात् । अङ्कनं स्थिरचिह्नकरणम् । लक्षणं साम्प्रतोपलक्षणम् । वाहने शास्त्रोक्तमार्गेण रक्षणार्थमपि नालिकेरादिभिर्बन्धने भवत्येव दोषः । न नालिकेरेण न शाणवालैर्न चापि मौञ्जेन न बन्धशृङ्खलैः । एतैस्तु गावो न निबन्धनीया बध्वा तु तिष्ठेत्परशुं गृहीत्वा ॥ कुशैः काशैश्च बध्नीयात्स्थाने दोषविवर्जिते इति व्यासस्मरणात् । तथान्योऽपि विशेषस्तेनैवोक्तः । घण्टाभरणदोषेण विपत्तिर्यत्र गोर्भवेत् । गोकृच्छ्रार्धं भवेत्तत्र भूषणार्थं हि तत्स्मृतम् ॥ अतिदोहातिदमने संघाते चैव योजने । बध्वा शृङ्खलपाशैश्च मृते पादोनमाचरेदिति ॥ पालनाकरणादिनोपेक्षायां क्वचित्प्रायश्चित्तविशेषस्तेनैवोक्तः । जलौघपल्वले मग्ना मेघविद्युद्धतापि वा । श्वभ्रे वा पतिताकस्माच्छ्वापदेनापि भक्षिता ॥ प्राजापत्यं चरेत्कृच्छ्रं गोस्वामी व्रतमुत्तमम् । शीतवाताहता वा स्यादुद्बन्धनहतापि वा ॥ शून्यागार उपेक्षायां प्राजापत्यं विनिर्दिशेदिति । इदं तु कार्यान्तरविरहेऽप्युपेक्षायां वेदितव्यम् । कार्यान्तरव्यग्रतयोपेक्षायां त्वर्धम् । पल्वलौघमृगव्याघ्रश्वापदादिनिपातने । श्वभ्रप्रपातसर्पाद्यैर्मृते कृच्छ्रार्धमाचरेत् । अपालत्वात्तु कृच्छ्रं स्याच्छून्यागार उपप्लवे इति विष्णुस्मरणात् ॥ तथा सत्यपि व्यापादने क्वचिदुपकारार्थप्रवृत्तौवचनाद्दोषाभावः । यथाह संवर्तः । यन्त्रणे गोचिकित्सार्थे मूढगर्भविमोचने । यत्ने कृते विपत्तिः स्यान्न स पापेन लिप्यते इति । यन्त्रणं व्याध्यादिनिर्यातनार्थं संदंशाङ्कुशादिप्रवेशनम् । तथा । औषधं स्नेहमाहारं दद्द्गोब्राह्मणे द्विजः । दीयमाने विपत्तिश्चेन्न स पापेन लिप्यते ॥ ग्रामघाते शरौघेण वेश्मभङ्गान्निपातने । दाहच्छेदशिराभेदप्रयोगैरुपकुर्वताम् । द्विजानां गोहितार्थं च प्रायश्चित्तं न विद्यते । अत्र पराशरोऽप्याह । अतिवृष्टिहतानां च प्रायश्चित्तं न विद्यते । कूपखाते च धर्मार्थे गृहदाहे च या मृता । ग्रामदाहे तथा घोरे प्रायश्चित्तं न विद्यते इति। इदं तु बन्धनरहितस्यैव पशोः कथञ्चिद्गृहादिदाहदानेन मृतविषयम् । इतरथापस्तम्बेनोक्तम् । कान्तारेष्वथ दुर्गेषु गृहदाहे स्वलेपु च । यदि तत्र विपत्तिः स्यात्पाद एको विधीयते इति । तथास्थ्यादिभङ्गे मरणाभावेऽपि क्वचित्प्रायश्चित्तमुक्तम्। अस्थिभङ्गं गवां कृत्वा लाङ्गूलच्छेदनं तथा। पाटनं दन्तशृङ्गाणां मासार्धं तु यवान्पिबेदिति। यत्त्वाङ्गिरसम। शृङ्गदन्तास्थिभङ्गे वा चर्मनिर्मोचनेऽपि वा। दशरात्रं पिबेन्मूत्रं स्वस्थापि यदि गौर्भवेदिति

वज्रशब्दवाच्यं क्षीरादिवर्तनमुक्तं तदशक्तविषयम् । इदं च प्रायश्चित्तं गोस्वामिने व्यापन्नगोसदृशीं गां दत्त्वैव कार्यम् । यथाह पराशरः । प्रमापणे प्राणभृतां दद्यात्तत्प्रतिरूपकम् । तस्यानुरूपं मूल्यं वा दद्यादित्यब्रवीद्यम इति । मनुरपि । (अ. ८ श्लो. २८८) यो यस्य हिंस्याद्द्रव्याणि ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा । स तस्योत्पादयेत्तुष्टिं राज्ञे दद्याच्च तत्समिति । एतच्च पूर्वोक्तप्रायश्चित्तजातं ब्राह्मणस्यैव हन्तुर्वेदितव्यम् । क्षत्रियादेस्तु हन्तुर्बृहद्विष्णुना विशेषोऽभिहितः । विप्रे तु सकलं देयं पादोनं क्षत्रिये स्मृतम् । वैश्येऽर्धं पाद एकस्तु शूद्रजातिषु शस्यत इति । यस्त्वङ्गिरोवचनम् । पर्षद्या ब्राह्मणानां तु सा राज्ञां द्विगुणा मता । वैश्यानां त्रिगुणा प्रोक्ता पर्षद्वच्च व्रतं स्मृतमिति तत्प्रातिलोम्येन वाग्दण्डपारुष्यादिविषयम् । तथा स्त्रीवृद्धबालादीनां त्वर्धम् । अनुपनीतस्य बालस्य पाद इति च प्रागुक्तमनुसंधेयम् ॥ स्त्रीणां पराशरेण विशेषोऽभिहितः । वपनं नैव नारीणां नानुव्रज्या जपादिकम् । न गोष्ठे शयनं तासां न वसीरन्गवाजिनम् । सर्वान्केशान्समुद्धृत्य छेदयेदङ्गुलद्वयम् । सर्वत्रैवं हि नारीणां शिरसो मुण्डनं स्मृतमिति । पुरुषेषु च विशेषः संवर्तेन दर्शितः । पादेऽङ्गरोमवपनं द्विपादे श्मश्रुणोऽपि च । त्रिपादे तु शिखावर्ज्यं सशिखं तु निपातने इति । पादोनप्रायश्चित्तार्हस्य कण्ठादधस्तनाङ्गरोम्णामेव वपनम् । अर्धप्रायश्चित्तार्हस्य तु श्मश्रूणामपि । पादप्रायश्चित्तार्हस्य पुनः शिरोगतानामपि शिखावर्जितानाम् । पादचतुष्टयार्हस्य तु सशिखस्य सकलकेशजातस्येति । एवमेतद्दिगवलम्बनेनान्येषामपि स्मृतिवचसां विषयो निरूपणीयः ॥ २६३ ॥ २६४ ॥

इति गोवधप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

अधुनान्येषामुपपातकानां प्रायश्चित्तमाह—

उपपातकशुद्धिः स्यादेवं चान्द्रयणेन वा ।
पयसा वापि मासेन पराकेणाथवा पुनः ॥ २६५ ॥

एवमुक्तेन गोवधव्रतेन मासं पञ्चगव्याशनादिनान्येषां व्रात्यतादीनामुपपातकानां शुद्धिर्भवेत् । चान्द्रायणेन वा वक्ष्यमाणलक्षणेन मासं पयोव्रतेन वा पराकेण वा शुद्धिर्भवेत् । अत्रातिदेशसामर्थ्याद्गोचर्मवसनगोपरिचर्यादिभिर्गोवधासाधारणैः कतिपयैर्न्यूनत्वमवगम्यते । एतच्च व्रतचतुष्टयमकामकारे शक्त्यपेक्षया विकल्पितं द्रष्टव्यम् । कामकारे तु । एतदेव व्रतं कुर्युरुपपातकिनो द्विजाः । अवकीर्णिवर्ज्यं शुद्ध्यर्थं चान्द्रायणमथापि वेति मनूक्तं त्रैमासिकं द्रष्टव्यम् । अत एव वचनादयं प्रायश्चित्तातिदेशः सर्वेषामुपपातकगणपठितानामुक्तप्रायश्चित्तानामनुक्तप्रायश्चित्तानां चावकीर्णिवर्जितानामविशेषेण वेदितव्यः । अवकीर्णिनस्तु प्रतिपदोक्तमेव । नन्वनुक्तप्रायश्चित्तविषयतयैवातिदेशता युक्ता । इतरथा प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तबाधसापेक्षत्वप्रसंगात् । नैवम् । तथा सत्युक्तनिष्कृतीनामुपपातकगणपाठोऽनर्थकः स्यात् । यदि परमुपपातकमध्ये सामान्यतः पठितस्यान्यत्र विशेषतः प्रायश्चित्तान्तरमुच्यते । यथा अयाज्यानां च याजनं त्रीन्कृच्छ्रा-

नाचरेत् । व्रात्ययाजकोऽभिचरन्नपीति स एव विषयः केवलं परिहीयेत न पुनर्विशेषतः पठितस्यान्यत्रापि विशेषत एव यत्र प्रायश्चित्तमुच्यते सोपि यथा इन्धनार्थं द्रुमच्छेदः वृक्षगुल्मलतावीरुच्छेदने जप्यमृक्शतमिति । अतो व्रात्यतादिषु अस्मिन् शास्त्रे शास्त्रान्तरे वा दृष्टैः प्रायश्चित्तैः सहोपपातकशुद्धिः स्यादेवमित्यादिना प्रतिपादितव्रतचतुष्टयस्य समविषमताकल्पनेन विकल्पो विषयविभागोवाश्रयणीयः । तानि स्मृत्यन्तरदृष्टप्रायश्चित्तानि पाठक्रमेण व्रात्यादिषु योजयिष्यामः। तत्र व्रात्यतायां मनुनेदमुक्तम्। येषां द्विजानां सावित्री नानुच्येत यथाविधि । तांश्चारयित्वा त्रीन् कृच्छ्रान् यथाविध्युपनाययेदिति । यच्च यमेनोक्तम् । सावित्री पतिता यस्य दशवर्षाणि पञ्च च । सशिखं वपनं कृत्वा व्रतं कुर्यात्समाहितः ॥ एकविंशतिरात्रं च पिबेत्प्रसृतियावकम् । हविषा भोजयेच्चैव ब्राह्मणान्सप्त पञ्च च ॥ ततो यावकशुद्धस्य तस्योपनयनं स्मृतमिति तदुभयमपि याज्ञवल्कीयमासपयोव्रतविषयम् । यत्तु वसिष्ठेनोक्तम् । पतितसावित्रीक उद्दालकव्रतं चरेत् द्वौ मासौ यावकेन वर्तयेन्मासं पयसा पक्षमामिक्षयाऽष्टरात्रं घृतेन षड्रात्रम याचितेन त्रिरात्रमब्भक्षोऽहोरात्रमुपवसेदश्वमेधावभृथं गच्छेद्व्रात्यस्तोमेन वा यजतेति । अत्रेयं व्यवस्था । यस्योपनेत्राद्यभावेन तत्कालातिक्रमस्तस्य याज्ञवल्कीयव्रतानामन्यतमं शक्त्यपेक्षया भवति । अनापद्यतिक्रमे तु मानवं त्रैमासिकम् । तत्रैव पञ्चदशवर्षादूर्ध्वमपि कियत्कालातिक्रमे तूद्दालकव्रतं व्रात्यस्तोमो वेति । येषां तु पित्रादयोऽप्यनुपनीतास्तेषामापस्तम्बोक्तम् । यस्य पितापितामहावनुपनीतौ स्यातां तस्य संवत्सरं त्रैविद्यकं ब्रह्मचर्यम् । यस्य प्रपितामहादेर्नानुस्मर्यते तस्य उपनयनं तस्य द्वादशवर्षाणि त्रैविद्यकं ब्रह्मचर्यमिति । तथा स्तेयेऽप्युपपातकसाधारणप्राप्तव्रतचतुष्टयापवादकं प्रायश्चित्तं मनुनोक्तम् । धान्यान्नधनचौर्याणि कृत्वा कामाद्द्विजोत्तमः । सजातीयगृहादेव कृच्छ्राब्धेन विशुध्यतीति । द्विजोत्तमस्य सजातीयो ब्राह्मण एवातो विप्रपरिग्रहे ब्राह्मणस्य हर्तुरिदं क्षत्रियादेस्त्वल्पं कल्प्यम्।अथाष्टापाद्यं स्तेयकिल्बिषं शूद्रस्य द्विगुणोत्तराणीतरेषां प्रतिवर्णं विदुषोऽतिक्रमे दण्डभूयस्त्वमिति क्षत्रियादेरपहर्तुर्दण्डाल्पत्वस्य दर्शनात्।तथा।विप्रे तु सकलं देयं पादोनं क्षत्रिये स्मृतमिति पादपादहान्या प्रायश्चित्तदर्शनात् । तथा।क्षत्रियादिपरिग्रहेणापि दण्डानुसारेण प्रायश्चित्ताल्पत्वं कल्प्यम्।अतः क्षत्रियपरिग्रहे चौर्ये षाण्मासिकम्।वैश्यपरिग्रहे त्रैमासिकं गोवधव्रतम्। शूद्रपरिग्रहे चान्द्रायणं कल्प्यम् । एवमुत्तरत्राप्यूहनीयम् । इदं च दशकुम्भधान्यापहारविषयम्।अधिकं तु धान्यंदशभ्यः कुम्भेभ्यो हरतो दम उत्तमः । पलसहस्रादधिके वध इति वधदर्शनात्। कुम्भश्च पञ्चसहस्रपलपरिमाणः। धान्यसाहचर्यादन्नधने चैतावद्धान्यपरिमिते वेदितव्यम्। अन्नशब्देन तन्दुलादिकमभिधीयते। धनशब्देन ताम्ररजतादिकम्। इदं तु प्रायश्चित्तं कामकारविषयम्। अकामतस्तु त्रैमासिकं गोवधव्रतम्। तथा। मनुष्याणां च हरणे स्त्रीणां क्षेत्रगृहस्य च। कूपवापीजलानां च शुद्धिश्चान्द्रायणेन त्विति। सार्धशतद्वयपणलभ्यजलापहार इदं चान्द्रायणं प्राप्तमपीतरगोवधव्रतनिवृ-

त्यर्थं विधीयते। तावन्मूल्यजलापहारे पानीयस्य तृणस्य च तन्मूल्याद्द्विगुणो दण्ड इति पञ्चशतं तथेति चान्द्रायणविषये पञ्चशतदण्डविधानात्तावत्परिमाणदण्डचान्द्रायणयोर्गो-वधादौ सहचरितत्वात्तथा कृच्छ्रातिकृच्छ्रैन्दवयोः पणपञ्चशतं तथेति चान्द्रायणविषये पञ्चशतपणदण्डविधानाच्च। एतच्च क्षत्रियादिद्रव्यापहारे द्रष्टव्यम्। ब्राह्मणसंबन्धिद्रव्यापहारे तु। मनुः(अ.११श्लो.५७)निक्षेपस्यापहरणे नराश्वरजतस्य च। भूमिवज्रमणीनां च रुक्मस्तेय समं स्मृतमिति द्रष्टव्यम्। तथा मनुः। द्रव्याणामल्पसाराणां स्तेयंकृत्वान्यवेश्मनः। चरेत्सान्त पनं कृच्छ्रं तन्निर्यात्यात्मशुद्धये इत्यनेनाल्पप्रयोजनत्रपुसीसादिद्रव्यापहारविशेषेण स्तेय-सामान्योपपातकप्रायश्चित्तापवादः। इदं च चान्द्रायणनिमित्तभूतार्धतृतीयशतमूल्यस्य पञ्चदशांशार्धत्रपुसीसाद्यपहारे प्रायश्चित्तम्। चान्द्रायणपञ्चदशांशत्वात्तस्य। तथा द्रव्यविशेषेणाप्युपपातकसामान्यप्राप्तव्रतापवादः। मनुः भक्ष्यभोज्यापहरणे यानशय्या-सनस्य च। पुष्पमूलफलानां च पञ्चगव्यं विशोधनमिति एकवारभोजनपर्या प्तभक्ष्यभोज्यापहार इदम्। द्वित्रिवारभोजनपर्याप्तापहारे त्रिरात्रम्। यथाह पैठी-नसिः। भक्ष्यभोज्यान्नस्योदरपूरणमात्रहरणे त्रिरात्रमेकरात्रं वा पञ्चगव्याहारश्चेति॥ यानादीनामप्येतत्साहचर्यादेतावन्मूल्यानामेवापहरणे एतत्प्रायश्चित्तम्। सर्वत्रापि ह्रिय-माणद्रव्यन्यूनाधिकभावेन प्रायश्चित्तस्यापि लघुगुरुभावः कल्पनीयः। तथा। तृणका-ष्ठद्रुमाणां च शुष्कान्नस्य गुडस्य च। तैलचर्मामिषाणां च त्रिरात्रं स्यादभोजनमिति। एषां च तृणादीनां भक्ष्यादित्रिगुणत्रिरात्रप्रायश्चित्तस्य दर्शनात् तत्त्रिगुणमूल्यार्घाणामेत त्प्रायश्चित्तम्। तथा मनुः। मणिमुक्ताप्रवालानां ताम्रस्य रजतस्य च। अयस्कांस्योपलानां च द्वादशाहं कदन्नतेति। अत्रापि भक्ष्यादिवत् द्वादशगुणप्रायश्चित्तदर्शनात् तन्मूल्यद्वा-दशगुणमूल्यमणिमुक्ताद्यपहार एतत्प्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम्। तथा मनुः। कार्पासकीटजोर्णानां-द्विखुरैकखुरस्य च। पक्षिगन्धौषधीनां च रज्ज्वाश्चैवं त्र्यहं पय इति। अत्रापि भक्ष्यादित्रिगुण प्रायश्चित्तदर्शनात्तत्त्रिगुणमूल्यानामपहार एवैतत्प्रायश्चित्तं ज्ञेयम्। ह्रियमाणद्रव्यन्यूना-धिकभावेन प्रायश्चित्ताल्पत्वमहत्त्वं कल्प्यमेव। इदं च स्तेयप्रायश्चित्तमपहृतद्रव्यदानो-त्तरकालमेव द्रष्टव्यम्। यथाह विष्णुः। दत्त्वैवापहृतं द्रव्यं स्वामिने व्रतमाचरेदिति। ऋणा-पाकरणं चपुत्रपौत्रैर्ऋणं देयमितिविहितम् तस्यानपाकरणे। तथा वैदिकस्य च जायमानो वै ब्राह्मण इत्येतद्वाक्येनर्णसंस्तुतयज्ञाद्यकरणे च उपपातकशुद्धिःस्यादेवमित्यादिनोपपात-कसामान्यविहित व्रतचतुष्टयं शक्त्यपेक्षया योज्यम्। प्रायश्चित्तान्तरमप्यत्र मनुनोक्तम्। इष्टिं वैश्वानरीं चैव निर्वपेदब्दपर्यये। लुप्तानां पशुसोमानां निष्कृत्यर्थमसंभव इति। अब्दपर्यये संवत्सरान्ते। तथाधिकृतस्यानाहिताग्नित्वेऽप्येतदेव व्रतचतुष्टयं वत्सरादूर्ध्व-मापदि शक्त्यपेक्षया योज्यम्। अनापदि तु मानवं त्रैमासिकम्। अर्वाक्पुनर्वत्सरात् कार्ष्णाजिनिर्विशेषमाह। काले त्वाधाय कर्माणि कुर्याद्विप्रो विधानतः। तदकुर्वन् त्रिरात्रेण मासि मासि विशुद्ध्यति। अनाहिताग्नौ पित्रादौ यक्ष्यमाणः सुतो यदि। स हि

व्रात्येन पशुना यजेतनन्निष्क्रयाय त्विति । एकाग्रेरपि विशेषस्तेनैवोक्तः । कृतदारो गृहे ज्येष्ठो यो नादध्यादुपासनम् । चान्द्रायणं चरेद्वर्षं प्रतिमासमहोऽपि वेति । तथा अपण्यानां विक्रये च स्मृत्यन्तरे प्रायश्चित्तविशेषः उक्तः । यथाह हारीतः । गुडतिलपुष्पमूलफलपक्वान्नविक्रये सोमपानं सौम्यः कृच्छ्रः । लाक्षालवणमधुमांसतैलक्षीरदधिघृतगन्धतक्रचर्मवाससामन्यतमविक्रये चान्द्रायणम् । तथा । ऊर्णाकेशकेशरभूधेनुवेश्माश्मशस्त्रविक्रये च भक्ष्यमांसस्नाय्वस्थिशृङ्गनखशुक्तिविक्रये तप्तकृच्छ्रः । हिङ्गुगुग्गुलहरितालमनःशिलाञ्जनगैरिकक्षारलवणमणिमुक्ताप्रवालवैणववेणुमृन्मयेषु च तप्तकृच्छ्रः । आरामतडागोदपानपुष्करिणीसुकृताविक्रये त्रिषवणस्नाय्यधःशायी चतुर्थकालाहारो दशसहस्रं जपन् संवत्सरेण पूतो भवति । हीनमानोन्मानसंकरसंकीर्णविक्रये चेति एवमन्यैरपि शंखविष्णवाद्युक्तवचनैर्यत्र प्रायश्चित्तविशेषो नोक्तस्तत्रानापदि मानवमुपपातकसाधारणतः प्राप्तं त्रैमासिकम् । आपदि तु याज्ञवल्कीयं व्रतचतुष्टयं शक्त्यपेक्षया योज्यम् । तथा परिवेत्तरि च वसिष्ठेन प्रायश्चित्तविशेष उक्तः । परिविविदानः कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ चरित्वा तस्मै दत्वा पुनर्निविशेत् तां चैवोपयच्छेतेति । परिविविदानः परिवेत्ता उच्यते तत्स्वरूपं च प्राग्व्याख्यातम् । असौ कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ चरित्वा तस्मै ज्येष्ठाय तां स्वोढां दत्वा ब्रह्मचर्याहृतभैक्षवद्गुरुपरिभवपरिहारार्थं निवेद्य पुनरुद्वहेत्। कामित्यपेक्षायामुक्तम्।तामेवोपयच्छेतेति । तामेव स्वोढां ज्येष्ठाय निवेदितां तेन चानुज्ञातामुद्वहेत् । यत्तु हारीतेनोक्तम् । ज्येष्ठेऽनिविष्टे कनीयान्निविशमानः परिवेत्ता भवति परिवित्तिर्ज्येष्ठः परिवेदनी कन्या परिदायी दाता परियष्टा याजकस्ते सर्वे पतिताः संवत्सरं प्राजापत्येन कृच्छ्रेण पावयेयुरिति । यदपि शङ्खेनोक्तम् । परिवित्तिः परिवेत्ता च संवत्सरं ब्राह्मणगृहेषु भैक्ष्यं चरेयातामिति तदुभयमपि कामकारेण कन्यापित्राद्यननुज्ञातोद्वाहविषयम् । प्रायश्चित्तस्य गुरुत्वात् । यदा पुनः कामतः कन्यां पित्रादिदत्तामेव परिणयति तदा मानवं त्रैमासिकम् । पूर्वोक्तौ कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ याज्ञवल्कीयं च व्रतचतुष्टयमज्ञातविषयम् । यमेनाप्यत्र विशेष उक्तः । कृच्छ्रो द्वयोः पारिवेद्ये कन्यायाः कृच्छ्र एव च । अतिकृच्छ्रं चरेद्दाता होता चान्द्रायणं चरेदिति । एतच्च पर्याहिताग्न्यादीनामपि समानम् । एकयोगनिर्देशात् । यथाह गौतमः । परिवित्तिपरिवेत्तृपर्याहितपर्याधात्रग्रेदिधिषूदिधिषूपतीनां संवत्सरं प्राकृतं ब्रह्मचर्यमिति। अत एव वसिष्ठेनाग्रेदिधिषूपत्यादाविदमेव प्रायश्चित्तमुक्तम् । अग्रेदिधिषूपतिः कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा निविशेत तां चैवोपयच्छेत । दिधिषूपतिः कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ चरित्वा तस्मै दत्तां पुनर्निविशेतेति।अग्रेदिधिष्वादेर्लक्षणं स्मृत्यन्तरेऽभिहितम्। ज्येष्ठायां यद्यनूढायां कन्यायामुह्यतेऽनुजा ।या साग्रेदिधिषूर्ज्ञेया पूर्वा तु दिधिषूः स्मृतेति । तत्राग्रेदिधिषूपतिः प्राजापत्यं कृत्वा तामेव ज्येष्ठां पश्चादन्येनोढामुद्वहेत । दिधिषूपतिस्तु कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ कृत्वा स्वोढां कनीयस्याः पूर्वविवोढ्रे दत्वाऽन्यामुद्वहेदिति परिवेदनम् । तथा । भृतकाध्यापकभृतकाध्यापितयोश्च पयसा ब्रह्मसुवर्चलां पिबेदित्य-

धिकृत्य विष्णुनोक्तम् । भृतकाध्यापनं कृत्वा भृतकाध्यापितस्तथा । अनुयोगप्रदानेन त्रीन्पक्षान्नियतः पिबेदिति । उत्कर्षहेतोरधीयानस्य नाशितं त्वयेत्येव पर्यनुयोगोऽनुयोगप्रदानम् । अत एव स्मृत्यन्तरे । दत्तानुयोगानध्येतुः पतितान्मनुरब्रवीदित्युक्तम् । अत्रापि पूर्वोक्तव्रतैः सहास्य शक्त्यपेक्षया विकल्पः । तथा पारदार्येऽप्युपपातकसामान्यप्राप्तमानवत्रैमासिकस्य याज्ञवल्कीयव्रतचतुष्टयस्यापि गुरुदारादावपवाद उक्तः । तथान्यत्रापि गौतमादिभिः पारदार्यविशेषेणापवाद उक्तः । यथाह गौतमः । द्वे परदारे त्रीणि श्रोत्रियस्येति । तथा वार्षिकं प्राकृतं ब्रह्मचर्यं प्रस्तुत्य तेनैवेदमभिहितम् । उपपातकेषु चैवमिति । तत्रेयं व्यवस्था । ऋतुकाले कामतो जातिमात्रब्राह्मणीगमने वार्षिकं प्राकृतं ब्रह्मचर्यं तस्मिन्नेव काले कर्मसाधनत्वादिगुणशालिन्या ब्राह्मण्या गमने द्वे वर्षे प्राकृतं ब्रह्मचर्यम् । तादृश्या एव श्रोत्रियभार्याया गमने त्रीणि वर्षाणि प्राकृतं ब्रह्मचर्यम् । यद्वा श्रोत्रियपत्न्यां गुणवत्यां ब्राह्मण्यां त्रैवार्षिकम् । तादृग्विधायामेव क्षत्रियायां द्वैवार्षिकम् । तादृश्यामेव वैश्यायां वार्षिकमिति व्यवस्था । एतत्समानदृष्ट्या शूद्रायाः षाण्मासिकं प्राकृतं ब्रह्मचर्यं कल्पनीयम् । अत एव शङ्खेन वैश्यामवकीर्णः संवत्सरं ब्रह्मचर्यं त्रिषवणं चानुतिष्ठेत्क्षत्रियायां द्वे वर्षे त्रीणि ब्राह्मण्यां वैश्यायां शूद्रायां ब्राह्मणपरिणीतायामिति वर्णक्रमेण ह्रासो दर्शितः । एवं क्षत्रियस्यापि क्षत्रियस्यादिषु स्त्रीषु क्रमेणद्विवार्षिकवार्षिकषाण्मासिकानि पूर्वोक्त एव विषये योजनीयानि । वैश्यस्य च वैश्याशूद्रयोर्वार्षिकषाण्मासिके । शूद्रस्य शूद्र्यां परभार्यायां षाण्मासिकमेव । यत्त्वापस्तम्बीयम् । सवर्णायामनन्यपूर्वायां सकृत्संनिपाते पादः पतत्येवमभ्यासे पादः पादश्चतुर्थे सर्वमिति तद्गौतमीयत्रिवार्षिकेण समानविषयम् । अनन्यपूर्विकायां तु चतुरभ्यासे द्वादशवार्षिकप्रायश्चित्तविधानादेकस्यामेव गमनाभ्यासे नेदं प्रायश्चित्तं किंतु प्रतिगमनं पादन्यूनं कल्प्यम् । एतत्सर्वं कामकारविषयम् । अकामतः पुनरेतदेवार्धकृत्या पूर्वोक्तविषये योजनीयम् । अनृतुकाले तु जातिमात्रब्राह्मण्यां कामतो गमने मानवं त्रैमासिकम् । जातिमात्रक्षत्रियादिस्त्रीषु पुनरस्मिन्नेव विषये तदीयान्येव द्वैमासिकचान्द्रायणमासिकानि योजनीयानि । क्षत्रियादीनां क्षत्रियादिस्त्रीषु द्वैमासिकादीन्येव । अकामतः पुनरेतासु त्रैवार्षिकाणां याज्ञवल्कीयमृषभैकादशगोदानं मासं प्राजापत्याचरणं च क्रमेण द्रष्टव्यम् । शूद्रागमने तु कामतो विहितं मासव्रतमेवार्धकृत्या योजनीयम् । अत एव संवर्तः । शूद्रां तु ब्राह्मणो गत्वा मासं मासार्धमेव वा । गोमूत्रयावकाहारस्तिष्ठेत्तत्पापमुक्तय इत्यकामतोऽर्धमासिकमित्यभिप्रेतम् । ब्राह्मणश्चेदं प्रेक्षापूर्वकं ब्राह्मणदारानभिगच्छेत्तन्निवृत्तधर्मकर्मणः कृच्छ्रोऽनिवृत्तधर्मकर्मणोऽतिकृच्छ्र इति तद्ब्राह्मणभार्यायां शूद्रायां द्रष्टव्यम् । द्विजातिस्त्रीषु च विप्रोढासु द्विस्त्रिर्व्यभिचारितासु अबुद्धिपूर्वगमने वा । तथा च संवर्तः । विप्रामस्वजनां गत्वा प्राजापत्यं समाचरेदिति । कामतस्तु । राज्ञीं प्रव्रजितां धात्रीं साध्वीं वर्णोत्तमामिति । कृच्छ्रद्वयं प्रकुर्वीत सगोत्रामभिगम्य

चेति यमोक्तं कृच्छ्रद्वयं द्रष्टव्यम् । चतुराद्यभ्यासे तु व्यभिचारस्य स्वैरिण्यां वृषल्यामवकीर्णः सचैलस्नातउदकुम्भं दद्याद्ब्राह्मणाय । वैश्यायां च चतुर्थकालाहारो ब्राह्मणान्भोजयेद्यवसभारं च गोभ्यो दद्यात् । क्षत्रियायां त्रिरात्रोपोषितो घृतपात्रं दद्यात् । ब्राह्मण्यां षड्रात्रोपोषितो गां दद्याद्गोष्ववकीर्णः प्राजापत्यं चरेत् । अनूढायामवकीर्णः पलालभारं सीसमाषकं च दद्यात् इति शङ्खोक्तं वेदितव्यम् । चतुराद्यभ्यासेविषयत्वं चास्य चतुर्थे स्वैरिणी प्रोक्ता पञ्चमे बन्धकी मतेति स्मृत्यन्तरादवगम्यते अत्रैव विषये षट्त्रिंशन्मतेऽप्युक्तम् । ब्राह्मणीं बन्धकीं गत्वा किञ्चिद्दद्याद्विजातये । राजन्यां चेद्धनुर्दद्याद्वैश्यां गत्वा तु चैलकम् । शूद्रां गत्वा तु वै विप्र उदकुम्भं द्विजातये । दिवसोपोषितो वा स्याद्दद्याद्विप्राय भोजनमिति ॥ अनुलोमव्यवाये गर्भेद्विगुणं यदि सा अतिदूषिता न प्रतिलोमगा न भवति तदैव । अन्यजातिगमने द्वैगुण्यं प्रतिलोमदूषितासु अन्त्यावसायिस्त्रीषु च चाण्डालीगर्भे यथा गुरुतल्पव्रतं तथा किञ्चिन्न्यूनं तारतम्यं कल्प्यम् । चाण्डालीगमने वार्षिकम् । गर्भे गुरुतल्पव्रतं तथैव ज्ञेयम् । इदं प्रायश्चित्तजातं गर्भानुत्पत्तिविषयम् । तदुत्पत्तौ तु यद्विशेषेण यत्प्रायश्चित्तमुक्तं तदेव तत्र द्विगुणं कुर्यात् । गमने तु व्रतं यत्स्याद्गर्भे तद्द्विगुणं चरेदित्युशनःस्मरणात् । शूद्र्यां गर्भमादधतश्चतुर्विंशतिमते विशेष उक्तः । वृषल्यामभिजातस्तु त्रीणि वर्षाणि चतुर्थकालसमये नक्तं भुञ्जीतेति । यत्तु मनुवचनम् । शूद्रां शयनमारोप्य ब्राह्मणो यात्यधोगतिम् । जनयित्वा सुतं तस्यां ब्राह्मण्यादेव हीयत इति तत्पापगौरवख्यापनपरम् । प्रातिलोम्यव्यवाये तु सर्वत्र पुरुषस्य वध एव । प्रातिलोम्ये वधः पुंसो नार्याः कर्णादिकर्तनमिति वचनात् ॥ यत्तु वृद्धप्रचेतोवचनम् । शूद्रस्य ब्राह्मणीं मोहाद्गच्छतः शुद्धिमिच्छतः । पूर्णमेतद्व्रतं देयं माता यस्माद्धि तस्य सा ॥ पादहान्यान्यवर्णासु गच्छतः सार्ववर्णिकमिति । द्वादशवार्षिकातिदेशकं तत् स्वभार्याभ्रान्त्या गच्छतो वेदितव्यम् । मोहादिति विशेषणोपादानात् । यत्तु संवर्तवचनम् । कथञ्चिद्ब्राह्मणीं गच्छेत्क्षत्रियो वैश्य एव वा । कृच्छ्रं सान्तपनं वा स्यात्प्रायश्चित्तं विशुद्धये ॥ शूद्रस्तु ब्राह्मणीं गच्छेत्कथञ्चित्काममोहितः । गोमूत्रयावकाहारो मासेनैकेन शुद्ध्यतीति तदत्यन्तव्यभिचरितब्राह्मणीविषयम् ॥ अन्त्यजागमनेऽपि प्रायश्चित्तं बृहत्संवर्तेनोक्तम् । रजकव्याधशैलूषवेणुचर्मोपजीविनाम् । एतास्तु ब्राह्मणो गत्वा चरेच्चान्द्रायणद्वयमिति । इदं ब्राह्मणस्य कामतः सकृद्गमनविषयम् । क्षत्रियादीनां तु पादपादहीनं कल्प्यम् । अत्रैवापस्तम्बेनोक्तम् । म्लेच्छी नटी चर्मकारी रजकी बुरुडी तथा । एतासु गमनं कृत्वा चरेच्चान्द्रायणद्वयमिति । अन्त्यजाश्च तेनैव दर्शिताः । रजकश्चर्मकारश्च नटो बुरुड एव च । कैवर्तमेदभिल्लाश्च सप्तैते चान्त्यजाः स्मृताः इति । ये तु चाण्डालादयोऽन्त्यावसायिनस्तत्स्त्रीगमने गुरुतरं प्रायश्चित्तं गुरुतल्पप्रकरणे दर्शितम् । एतासां चान्त्यजस्त्रीणां मध्ये यदेकस्यां व्यवाये प्रायश्चित्तमभिहितं तत्सर्वासु भवति । सर्वासां सदृशत्वात् । यथाहोशनाः । बहूनामेकधर्माणामेकस्यापि यदुच्यते । सर्वेषां तद्भवेत्कार्य-

मेकरूपा हि ते स्मृता इति । अकामतस्तु गमने । चण्डालमेदश्वपचकपालव्रतचारिणाम् । अकामतः स्त्रियो गत्वा पराकव्रतमाचरेदित्यापस्तम्बोक्तं द्रष्टव्यम् । यच्च संवर्तवचनम् । रजकव्याधशैलूषवेणुचर्मोपजीविनाम् । स्त्रियो विप्रो यदा गच्छेत्कृच्छ्रं चान्द्रायणं चरेदिति तदप्यकामविषयम् । यत्तु शातातपेनोक्तम् । कैवर्तीं रजकीं चैव वेणुचर्मोपजीविनीम् । प्राजापत्यविधानेन कृच्छ्रेणैकेन शुद्ध्यतीति । तद्रेतःसेकात्प्राङ्निवृत्तिविषयम् । यत्तूशनसोक्तम् । कापालिकान्नभोक्तॄणां तन्नारीगामिनां तथा । ज्ञानात्कृच्छ्राब्दमुद्दिष्टमज्ञानादैन्दवं स्मृतमिति तदभ्यासविषयम् । यदा तु चाण्डाल्यादिषु गच्छतो गर्भो भवति तदा चाण्डाल्यां गर्भमारोप्य गुरुतल्पव्रतं चरेदित्युशनसोक्तं द्वादशवार्षिकं द्रष्टव्यम् । यस्त्वन्त्यजायां प्रसूतस्य निष्कृतिर्न विधीयते । निर्वासनं कृताङ्कस्य तस्य कार्यमसंशयमित्यापस्तम्बवचनं तत्कामकारविषयम् । स्त्रीणामपि सवर्णानुलोमव्यवाये तदेव भवति । यत्पुंसः परदारेषु तच्चैनां चारयेद्व्रतमिति मनुस्मरणात् । प्रातिलोम्येन व्यवाये एव परस्त्रीपुंसयोः प्रायश्चित्तभेदः । यथाह वसिष्ठः । शूद्रश्चेद्ब्राह्मणीमभिगच्छेद्वीरणैर्वेष्टयित्वा शूद्रमग्नौ प्रास्येत् ब्राह्मण्याः शिरसि वपनं कारयित्वा सर्पिषाभ्यज्य नग्नां खरमारोप्य महापथमनुसंव्राजयेत्पूता भवतीति । वैश्यश्चेद्ब्राह्मणीमभिगच्छेल्लोहितदर्भैर्वेष्टयित्वा वैश्यमग्नौ प्रास्य ब्राह्मण्याः शिरसि वपनं कारयित्वा सर्पिषाभ्यज्य नग्नां गौरखरमारोप्य महापथमनुसंव्राजयेत्पूता भवतीति । राजन्यश्चेद्ब्राह्मणीमभिगच्छेच्छरपत्रैर्वेष्टयित्वा राजन्यमग्नौ प्रास्येत् ब्राह्मण्याः शिरसि वपनं कारयित्वा सर्पिषाभ्यज्य नग्नां गौरखरमारोप्य महापथमनुसंव्राजयेत्पूता भवतीति विज्ञायत इति । एवं वैश्यो राजन्यां शूद्रश्च राजन्यावैश्ययोरिति पूता भवतीति वचनाद्राजवीथीपरिव्राजनमेव दण्डरूपं प्रायश्चित्तान्तरनिरपेक्षं शुद्धिसाधनमिति दर्शयति ॥ ब्राह्मण्याः प्रातिलोम्येन द्विजातिव्यवाये प्रायश्चित्तान्तरमप्युक्तं संवर्तेन । ब्राह्मण्यकामा गच्छेच्चेत्क्षत्रियं वैश्यमेव वा । गोमूत्रयावकैर्मासात्तदर्धाच्च विशुध्यतीति । कामतस्तु द्विगुणं कर्तव्यम् । कामात्तद्विगुणं भवेदिति वचनात् । षट्त्रिंशन्मतेऽपि ब्राह्मणी क्षत्रियवैश्यसेवायामतिकृच्छ्रं कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ चरेत् क्षत्रिययोषित् ब्राह्मण राजन्यवैश्यसेवायां कृच्छ्रार्धं प्राजापत्यमतिकृच्छ्रम् । वैश्ययोषिद्ब्राह्मणराजन्य वैश्यसेवायां कृच्छ्रपादं कृच्छ्रार्धं प्राजापत्यम् । शूद्रायाः शूद्रसेवने प्राजापत्यम् । ब्राह्मणराजन्यवैश्यसेवायां त्वहोरात्रं त्रिरात्रं कृच्छ्रार्धमिति । शूद्रसेवायां तु विशेषो बृहत्प्रचेतसोक्तः । विप्रा शूद्रेण संपृक्ता न चेत्तस्मात्प्रसूयते । प्रायश्चित्तं स्मृतं तस्याः कृच्छ्रं चान्द्रायणत्रयम् । एतदनिच्छन्त्यां स्वपतिभ्रान्त्या वा वेदितव्यम् । चान्द्रायणे द्वे कृच्छ्रश्च विप्राया वैश्यसेवने । कृच्छ्रचान्द्रायणे स्यातां तस्याः क्षत्रियसंगमे ॥ क्षत्रिया शूद्रसंपर्के कृच्छ्रं चान्द्रायणद्वयम् । चान्द्रायणं सकृच्छ्रं तु चरेद्वैश्येन संगता ॥ शूद्रं गत्वा चरेद्वैश्या कृच्छ्रं चान्द्रायणोत्तरम् । आनुलोम्ये प्रकुर्वीत कृच्छ्रपादावरोपितमिति । प्रजातायास्तु चतुर्विंशतिमते विशेष उक्तः । विप्रगर्भे पराकः स्यात्क्षत्रियस्य तथैन्दवम् । ऐन्दवश्च पराकश्च वैश्यस्याकामकारतः ॥ शूद्रगर्भे भवेत्त्यागश्चाण्डालो जायते यतः । गर्भस्रावे धातु-

दोषैश्चरेच्चान्द्रायणत्रयमिति । अकामकारत इति विशेषणोपादानात् कामकारे पुनः पराकादिकं द्विगुणं कुर्यात् । यदा त्वनिःसृतगर्भैव दशमासं स्थित्वा प्रजायते तदा प्रायश्चित्ताभावः । ब्राह्मणक्षत्रियविशां भार्याः शूद्रेण संगताः । अप्रजाता विशुद्ध्यन्ति प्रायश्चित्तेन नेतरा इति वसिष्ठस्मरणात् । यदा त्वाहितगर्भैव पश्चाच्छूद्रादिभिर्व्यभिचरति तदा गर्भपातशङ्कया प्रसवोत्तरकालमेव प्रायश्चित्तं कुर्यात् । अन्तर्वत्नी तु या नारी समेताक्रम्य कामिना । प्रायश्चित्तं न कुर्यात्सा यावद्गर्भो न निःसृतः ॥ जाते गर्भे व्रतं पश्चात्कुर्यान्मासं तु यावकम् । न गर्भदोषस्तस्यास्ति संस्कार्यः स यथाविधीति स्मृत्यन्तरदर्शनात्। यदा त्वौद्धत्यात्प्रायश्चित्तं न कुर्वन्ति तदा नार्याः कर्णादिकर्तनमिति द्रष्टव्यम् ॥ अन्त्यजादिगमनेऽपि स्त्रीणां स्मृत्यन्तरे प्रायश्चित्तं दर्शितम् । रजकव्याधशैलूषवेणुचर्मोपजीविनः । ब्राह्मण्येतान्यदा गच्छेदकामादैन्दवत्रयमिति । तथा चाण्डाल्याद्यन्त्यजागमनेऽपि । चाण्डालं पुल्कसं म्लेच्छं श्वपाकं पतितं तथा। ब्राह्मण्यकामतो गत्वा चान्द्रायणचतुष्टयमिति। अकामत इति वचनात्कामतो द्विगुणं कल्प्यम् । तथा। चाण्डालेन तु संपर्कं यदि गच्छेत्कथञ्चन । सशिखं वपनं कुर्याद्भुञ्जीयाद्यावकौदनम् ॥ त्रिरात्रमुपवासः स्यादेकरात्रं जले वसेत् । आत्मना संमिते कूपे गोमयोदककर्दमे ॥ तत्र स्थित्वा निराहारा सा त्रिरात्रं ततः क्षिपेत् । शङ्खपुष्पीलतामूलं पत्रं वा कुसुमं फलम् । क्षीरे सुवर्णसंमिश्रं क्राथयित्वा ततः पिबेत्॥ एकभक्तं चरेत्पश्चाद्यावत्पुष्पवती भवेत् ।बहिस्तावच्च निवसेद्यावच्चरति तद्व्रतम् । प्रायश्चित्ते ततश्चीर्णे कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् । गोद्वयं दक्षिणां दद्याच्छुद्ध्यै स्वायंभुवोऽब्रवीदिति । एतदप्यकामविषयमेव । यदि गच्छेत्कथञ्चनेति वचनात् ॥ ऋष्यशृङ्गेणाप्यन्त्यजाव्यवाये प्रायश्चित्तान्तरमुक्तम् । संपृक्ता स्यादथान्त्यैर्या सा कृच्छ्राब्दं समाचरेदिति । कामतः सकृद्गमने इदम् । यदा त्वाहितगर्भाया एव पश्चाच्चाण्डालादिव्यवायस्तदा तेनैव विशेष उक्तः। अन्तर्वत्नी तु युवतिः संपृक्ता चान्त्ययोनिना। प्रायश्चित्तं न सा कुर्याद्यावद्गर्भो न निःसृतः ॥ न प्रचारं गृहे कुर्यान्न चाङ्गेषु प्रसाधनम् । न शयीत समं भर्त्रा न वा भुञ्जीत बान्धवैः ॥ प्रायश्चित्तं गते गर्भे विधिं कृच्छ्राब्दिकं चरेत् । हिरण्यमथ वा धेनुं दद्याद्विप्राय दक्षिणामिति ॥ यदा तु कामतोऽत्यन्तसंपर्कं करोति तदा । अन्त्यजेन तु संपर्के भोजने मैथुने कृते । प्रविशेत्संप्रदीप्तेऽग्नौ मृत्युना सा विशुद्ध्यतीत्युशनसोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ यदातूक्तं प्रायश्चित्तं न करोति तदा पुल्लिङ्गेनाङ्कनीया वध्या वा भवेत् । हीनवर्णोपभुक्ता या सांक्या वध्याथवा भवेदिति पराशरस्मरणात् ॥ तथा परिवित्तिप्रायश्चित्तानामपि परिवेतृप्रायश्चित्तवद्व्यवस्था विज्ञेया । इयांस्तु विशेषः । परिवेत्तुर्यस्मिन्विषये कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ तत्र परिवित्तेः प्राजापत्यमिति । परिवित्तिः कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा पुनर्निविशेत तां चैवोपयच्छेदिति वसिष्ठस्मरणात् । वार्धुष्यलवणक्रययोस्तुमनुयोगीश्वरोक्तसामान्योपपातकप्रायश्चित्तानि जातिशक्तिगुणाद्यपेक्षया योज्यानि ॥ २६५ ॥

इति परिवित्तिप्रकरणम् ।

लवणक्रयानन्तरं स्त्रीशूद्रविट्क्षत्रवध इत्युपपातकमध्ये पठितं तत्र प्रायश्चित्तान्तरमप्याह—

ऋषभैकसहस्रा गा दद्यात्क्षत्रवधे पुमान् ।
ब्रह्महत्याव्रतं वापि वत्सरत्रितयंचरेत् ॥ २६६ ॥
वैश्यहाब्दं चरेदेतद्द्याद्वैकशतं गवाम् ।
षण्मासाच्छूद्रहाप्येतद्धेनूर्दद्याद्दशाथवा ॥ २६७ ॥

एकमधिकं यस्मिन्सहस्रे तदेकसहस्रं तस्य पूरण एकसहस्रः ऋषभ एकसहस्रो यासां गवां ताः ऋषभैकसहस्रास्ताः क्षत्रवधे दद्यात् । अथवा बृहत्प्रायश्चित्तं ब्रह्महत्याव्रतं वर्षत्रयं कुर्यात् । वैश्यघाती पुनरेतत् ब्रह्महत्याव्रतमेकंवर्षं चरेत् । गवामृषभैकशतं वा दद्यात् । शूद्रघाती तु ब्रह्महत्याव्रतं षण्मासं चरेत् । यद्वा दशधेनूरचिरप्रसूताः सवत्सा दद्यात् इदमकामतो जातिमात्रक्षत्रियादिवधविषयम् । अकामतस्तु राजन्यं विनिपात्येति प्रक्रम्यैतेषामेव प्रायश्चित्तानां मानवेऽभिधानात् । दानतपसोश्च शक्त्यपेक्षया व्यवस्था । ईषद्वृत्तस्थयोस्तु विट्शूद्रयोः। तुरीयो ब्रह्महत्यायाः क्षत्रियस्य वधे स्मृतः। वैश्येऽष्टमांशो व्रतस्थे शूद्रे ज्ञेयस्तु षोडश इति मनूक्तं द्रष्टव्यम् । वृत्तस्थे क्षत्रिये तु सार्धचतुर्वार्षिकं कल्प्यम् । वृत्तशब्देन चात्रगुणादिकमुच्यते । गुरुपूजा घृणा शौचं सत्यमिन्द्रियनिग्रहः। प्रवर्तनं हितानां च तत्सर्वं वृत्तमुच्यते । इति मनुस्मरणात् । यत्तु वृद्धहारीतवचनम् । ब्राह्मणः क्षत्रियं हत्वा षड्वर्षाणि व्रतं चरेत् । वैश्यं हत्वा चरेदेवं व्रतं त्रैवार्षिकं द्विजः ॥ शूद्रं हत्वा चरेद्वर्षं वृषभैकादशाश्च गा इति तत्कामकारविषयम्॥ श्रोत्रियक्षत्रियादिवधे तु तुरीयोंऽनं क्षत्रियस्य वधे ब्रह्महणि व्रतम् । अर्धं वैश्यवधे कुर्यात्तुरीयं वृषलस्य त्विति वृद्धहारीतोक्तं द्रष्टव्यम् । यत्तु वसिष्ठवचनम् ब्राह्मणो राजन्यं हत्वाष्टौ वर्षाणि व्रतंचरेत् षट् वैश्यं त्रीणि शूद्रमिति तदपि हारीतीयेन समानविषयम् । क्षत्रिये त्वीषद्गुणन्यून इत्येतावान् विशेषः।यदा तु श्रोत्रियो वृत्तस्थश्च भवति तदा पूर्वयोर्वर्णयोदाध्यायिनं हत्वेत्यापस्तम्बोक्तं द्वादशवार्षिकं द्रष्टव्यम् । प्रारब्धयागे त्वश्रोत्रिये क्षत्रियादौ व्यापादिते यागस्थक्षेत्रविद्घाती चरेद्ब्रह्महणि व्रतमिति द्रष्टव्यम् । श्रोत्रिये पुनर्यागस्य क्षत्रियादौ ब्रह्माणस्य राजन्यवधे षड्वार्षिकं प्राकृतं ब्रह्मचर्यमृषभैकसहस्राश्च गा दद्याद्वैश्यवधे त्रिवार्षिकमृषभैकशताश्च गा दद्यात् शूद्रवधे । सांवत्सरिकमृषभैकादशाश्च गा दद्यादिति गौतमोक्तो दानतपसोः समुच्चयोद्रष्टव्यः । एतच्चामतिपूर्वविषयम् । पूर्ववदमतिपूर्वं चतुर्षु वर्णेषु प्रमाप्य द्वादश षट् त्रीन् संवत्सरं च व्रतान्यादिशेत् तेषामन्ते गोसहस्रं च ततोऽर्धं तस्यार्धमर्धं दद्यात् सर्वेषामानुपूर्व्येणेति शङ्खस्मरणात् । इदं च द्वादशवार्षिकं गौतमीयविषयमेव किञ्चिन्न्यूनगुणे क्षत्रिये गुणाधिकयोर्वैश्यशूद्रयोश्च द्रष्टव्यम् । स्त्रीशूद्रविट्क्षत्र-

यत्र इत्युपपातकमध्ये विशेषत एव पठितत्वेनोत्सर्गापवादन्यायगोचरत्वाभावादुपपातकसामान्यप्राप्तान्यपि प्रायश्चित्तान्यत्र योजनीयानि । तत्र दुर्वृत्तक्षत्रियादौ कामतो व्यापादिते मानवं त्रैमासिकं त्रैवार्षिकं द्वैमासिकं चान्द्रायणं च वर्णक्रमेण योज्यम् । अकामतस्तु योगीश्वरोक्तं त्रिरात्रोपवाससहितमृषभैकादशगोदानं मासं पञ्चगव्याशनं मासिकं च पयोव्रतं यथाक्रमेण योज्यम् । एतच्च प्रागुक्तं व्रतजातं ब्राह्मणकर्तृके क्षत्रियादिवधे द्रष्टव्यम् । अकामतस्तु राजन्यं विनिपात्य द्विजोत्तमः । तथाब्राह्मणराजन्यवधे षड्वार्षिकं तथा ॥ ब्राह्मणः क्षत्रियं हत्वेत्यादिषु मनुगौतमहारीतवाक्येषु ब्राह्मणग्रहणात्क्षत्रियादिकर्तृके तु क्षत्रियादिवधे पादन्यूनं द्रष्टव्यम् । विप्रे तु सकलं देयं पादोनं क्षत्रिये-स्मृतम् । वैश्येऽर्धमेकपादस्तु शूद्रजातिषु शस्यत इति वृद्धविष्णुस्मरणात् । यत्तु पर्षद्या ब्राह्मणानां तु सा राज्ञां द्विगुणा मता । वैश्यानां त्रिगुणा प्रोक्ता पर्षद्वच्च व्रतं स्मृतमित्यङ्गिरोवचनं तत्प्रातिलोम्येन वाग्दण्डपारुष्यविषयमित्युक्तं गोवधप्रकरणे । मूर्धावसिक्तादीनां वधे एतत्प्रायश्चित्तजातं न भवति । तेषां क्षत्रियादित्वाभावात् । अतो दण्डानुसारेणैव तद्वधे पूर्वोक्तव्रतकदम्बस्य वृद्धिह्रासौ कल्पनीयौ । दण्डस्य च वृद्धिह्रासौ दर्शितौ । दण्डप्रणयनं कार्यं वर्णजात्युत्तराधरे इत्यत्र ॥ २६६ ॥ २६७ ॥

इति क्षत्रियादिवधप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

स्त्रीवधे प्रायश्चित्तमाह-

दुर्वृत्तब्रह्मविट्क्षत्रशूद्रयोषाः प्रमाप्य तु ।
दृतिं धनुर्बस्तमविं क्रमाद्द्याद्विशुद्धये ॥ २६८ ॥

ब्राह्मणादिभार्या दुर्वृत्ताः स्वैरिणीः प्रमाप्य क्रमेण दृतिं जलाधारचर्मकोशं धनुःकार्मुकं बस्तं छागमविं मेषं च विशुद्धये दद्यात् । इदं च प्रातिलोम्येनांत्यजातिप्रसूतानां ब्राह्मण्यादीनामकामतो वधविषयम् । कामतस्तु ब्रह्मगर्भ आह । प्रतिलोमप्रसूतानां स्त्रीणां मासावधिः स्मृतः । अन्तरप्रभवानां च सूतादीनां चतुर्द्विषडिति । ब्राह्मण्यादिवधे षण्मासाः क्षत्रियायाश्चत्वारो वैश्याया द्वावित्येवं यथार्हतयान्वयः । यदा तु वैश्यकर्मणा जीवन्तीं व्यापादयति तदा किञ्चिद्देयम् । वैशिकेन किञ्चिदिति गौतमस्मरणात् । वैशिकेन वैश्यकर्मणा जीवन्त्यां व्यापादितायां किञ्चिदेव देयं तच्च जलम् । कोशं कूपे च विप्रे वा ब्राह्मण्याः प्रतिपादयेत् । वधे धनुः क्षत्रियाया बस्तो वैश्यावधे स्मृतः । शूद्रायामाविकं वैश्यां हत्वा दद्याज्जलं नर इत्यङ्गिरःस्मरणात् । यदा पुनः क्षत्रियादिभिः प्रातिलोम्येन व्यभिचारिता ब्राह्मण्याद्या व्यापाद्यन्ते तदा गोवधप्रायश्चित्तानि यथार्हं योज्यानि ॥ २६८ ॥

ईषद्व्यभिचरितब्राह्मण्यादिवधे विशेषमाह-

अप्रदुष्टां स्त्रियं हत्वा शूद्रहत्याव्रतं चरेत् ।

यदा त्वप्रकर्षेण दुष्टामीषद्व्यभिचारिणीं ब्राह्मण्यादिकां व्यापादयति तदा शूद्रहत्याव्रतं षाण्मासिकं कुर्यात् । यद्वा दशधेनूर्दद्यात् । इदं च षाण्मासिकमकामतो ब्राह्मण्या

व्यापादने क्षत्रियावधे तु कामकृते द्रष्टव्यम् । कामतो वैश्यावधे दशधेनूर्दद्यात् । कामतः शूद्रावधे तु उपपातकसाधारणप्राप्तं मासं पञ्चगव्याशनम् । यदा कामतो ब्राह्मणीं व्यापादयति तदा द्वादशमासिकम् । क्षत्रियादीनां त्वकामतो व्यापादने त्रैमासिकं सार्धमासं सार्धद्वाविंशत्यहानि। यथाह प्रचेताः । अनृतुमतीं ब्राह्मणीं हत्वा कृच्छ्राब्दं षण्मासान्वेति क्षत्रियां हत्वा षण्मासान्मासत्रयं वेति । वैश्यां हत्वा मासत्रयं सार्धमासं वेति । शूद्रां हत्वा सार्धमासं सार्धद्वाविंशत्यहानि वेति॥ यत्तु हारीतेन षड्वर्षाणि राजन्ये प्राकृतं ब्रह्मचर्यं त्रीणि वैश्ये सार्धं शूद्र इति प्रतिपाद्योक्तं क्षत्रियवत् ब्राह्मणीषु वैश्यवत् क्षत्रियायां शूद्रवद्वैश्यायां शूद्रां हत्वा नवमासानित्युक्तं तदपि कर्मसाधनत्वादिगुणयोगिनीनां कामतो व्यापादने द्रष्टव्यम् । अकामतस्तु सर्वत्रार्धं कल्प्यम् । आत्रेय्यां तु प्रागुक्तम् ।

इति स्त्रीवधप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

हिंसाप्रायश्चित्तप्रसंगात्प्रकीर्णकपदाभिधेयानुपपातकप्राणिवधेऽपि प्रायश्चित्तमाह–

अस्थिमतां सहस्रं तु तथानस्थिमतामनः ॥ २६९ ॥

अस्थिमतां प्राणिनां कृकलासप्रभृतीनामनुक्तनिष्कृतीनां सहस्रं हत्वा अनस्थिमतां च यूकामत्कुणदंशमशकप्रभृतीनामनः शकटं तत्परिपूर्णमात्रं हत्वा शूद्रहत्याव्रतं षाण्मासिकं प्राकृतं ब्रह्मचर्यं चरेत् । दशधेनूर्वा दद्यात् । सहस्रमिति परिमाणनियमात्ततोऽधिकवधे त्वतिरिक्तं कल्प्यम् । अर्वाक्पुनः प्रत्येकं वधे तु किञ्चित्सास्थिवधे देयं प्राणायामस्त्वनस्थिक इति वक्ष्यति । तथानस्थिमतामन इति । एतच्च क्षोदिष्ठजन्तुविषयम् । स्थविष्ठानस्थिघुणादिजन्तुवधे तु कृमिकीटवयोहत्येत्यादिना मलिनीकरणीयान्यभिधाय मलिनीकरणीयेषु तप्तः स्याद्यावकस्त्र्यहमिति मनूक्तं द्रष्टव्यम् ॥ २६९ ॥

मार्जारगोधानकुलमण्डूकांश्च पतत्रिणः ।
हत्वा त्र्यहं पिबेत्क्षीरं कृच्छ्रं वा पादिकं चरेत् ॥ २७० ॥

किंच । मार्जारादयः प्रसिद्धाः पतत्रिणश्चाषकाकोलूकास्तान् हत्वा त्रिरात्रं पयः पिबेत् पादकृच्छ्रं वा चरेत् । वाशब्दाद्योजनगमनादिकं वा कुर्यात् ॥ यथाह मनुः । पयः पिबेत्त्रिरात्रं वा योजनं वाध्वनो व्रजेत् । अपः स्पृशेत्स्रवन्त्यां वा सूक्तं वाब्दैवतं जपेदिति । इदं च प्रत्येकवधविषयम्। समुदितवधे तु । मार्जारनकुलौ हत्वा चाषं मण्डूकमेव च। श्वगोधोलूककाकांश्च शूद्रहत्याव्रतं चरेदिति मनूक्तं षाण्मासिकं द्रष्टव्यम् ॥ यत्पुनर्वसिष्ठेनोक्तम् । श्वमार्जारनकुलमण्डूकसर्पदहरमूषिकान् हत्वा कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरेत् । किञ्चिद्दद्यादिति तत्कामतोऽभ्यासविषयं वेदितव्यम्। दहरोऽल्पमूषकश्छुच्छुन्दरिर्वा॥ २७० ॥

गजे नीलवृषाः पञ्च शुके वत्सो द्विहायनः ।
खराजमेषेषु वृषो देयः क्रौञ्चे त्रिहायनः ॥ २७१ ॥

किंच । दन्तिनि व्यापादिते पञ्च नीलवृषा देयाः । शुके पक्षिणि द्विवर्षो वत्सः । रासभच्छागैडकेषु व्यापादितेषु प्रत्येकमेको वृषः । क्रौञ्चे पक्षिणि त्रिहायनो वत्सो देय इति सर्वत्रानुषङ्गः ॥ मनुनाप्यत्र विशेष उक्तः । वासो दद्याद्धयं हत्वा पञ्च नीलान् वृषान् गजम् । अजमेषावनड्वाहं खरं हत्वैकहायनमिति ॥ २७१ ॥

हंसश्येनकपिक्रव्याज्जलस्थलशिखण्डिनः ।
भासं च हत्वा दद्याद्गामक्रव्यादस्तु वत्सिकाम् ॥ २७२ ॥

किंच । क्रव्यमपक्वं मांसमत्तीति क्रव्याद्व्याघ्रसृगालादिर्मृगविशेषः वानरसाहचार्यात् । तथा हंसश्येनसमभिव्याहारात्कङ्कगृध्रादिः पक्षिविशेषश्च गृह्यते । जलशब्देन जलचरा बकादयो गृह्यन्ते । स्थलशब्देन स्थलचरा बकादयः । शिखण्डी मयूरः । भासः पक्षिविशेषः । शेषाः प्रसिद्धाः । एषां प्रत्येकं वधे गामेकां दद्यात् । अक्रव्यादस्तु हरिणादिमृगान् खञ्जरादिपक्षिविशेषान्हत्वा वत्सतरीं दद्यात् । तथा च मनुः । हत्वा हंसं बलाकां च बकंबर्हिणमेव च । वानरं श्येनभासौ च स्पर्शयेद्ब्राह्मणाय गाम् ॥ क्रव्यादस्तु मृगान् हत्वा धेनुं दद्यात्पयस्विनीम् । अक्रव्यादो वत्सतरीमुष्ट्रं हत्वा तु कृष्णलमिति ॥ २७२ ॥

उरगेष्वयसो दण्डः पण्डके त्रपु सीसकम् ।
कोले घृतघटो देय उष्ट्रे गुञ्जा हयेऽशुकम् ॥ २७३ ॥

किंच । सरीसृपेषु व्यापादितेषु अयोमयो दण्डस्तीक्ष्णप्रान्तोदेयः । पण्डके नपुंसके व्यापादिते त्रपु सीसकं च माषपरिमितं दद्यात् पलालभारं वा । पण्डकं हत्वा पलालभारं त्रपु सीसकं वा दद्यादिति स्मृत्यन्तरदर्शनात् । यद्यपि पण्डको लिङ्गहीनः स्यात्संस्कारार्हश्च नैव स इति देवलवचनेन सामान्येनैव स्त्रीपुंल्लिङ्गरहितो निर्दिष्टस्तथापि न गोब्राह्मणरूपस्येह विवक्षा । गोब्राह्मणवधनिषेधस्य जात्यवच्छेदेन प्रवृत्तेः । लिङ्गविरहिणि च पण्डे जातिसमवायाविशेषात्तन्निमित्तमेव लघुप्रायश्चित्तमुक्तं तस्मान्मृगपक्षिण एव विवक्षिताः । मृगपक्षिसमभिव्याहाराच्च । कोले सूकरे व्यापादिते घृतकुम्भो देयः । उष्ट्रे गुञ्जा देया । वाजिनि विनिपातितेऽशुकं वस्त्रं देयम् । तथा च मनुः । अभ्रिं कार्ष्णायसीं दद्यात्सर्पं हत्वा द्विजोत्तमः । पलालभारकं षण्डे सैसकं चैव माषकमिति ॥ २७३ ॥

तित्तिरौ तु तिलद्रोणं गजादीनामशक्नुवन् ।
दानं दातुं चरेत्कृच्छ्रमेकैकस्य विशुद्धये ॥ २७४ ॥

किंचाह । तित्तिरौ पतत्रिणि व्यापादिते तिलद्रोणं दद्यात् । द्रोणशब्दश्च परिमाणविशेषवचनः । अष्टमुष्टि भवेत्किञ्चित्किञ्चिदष्टौ तु पुष्कलम् । पुष्कलानि तु चत्वारि आढकः परिकीर्तितः ॥ चतुराढको भवेद्द्रोण इत्येतन्मानलक्षणमिति स्मरणात् ॥ पूर्वोक्तानां

गजादीनां व्यापादने निर्धनत्वेन नीलवृषपञ्चकादिदानं कर्तुमशक्नुवन् प्रत्येकं कृच्छ्रं चरेद्विशुद्ध्यर्थम् । कृच्छ्रशब्दश्चात्र लक्षणया क्लेशसाध्ये तपोमात्रे द्रष्टव्यः । तपांसि गौतमेन दर्शितानि। संवत्सरः षण्मासाश्चत्वारस्त्रयो द्वावेकश्चतुर्विंशत्यहो द्वादशाहः षडहस्त्र्यहोऽहोरात्र इति कालः । एतान्येवानादेशे विकल्पेन क्रियेरन्नेनसि गुरुणि गुरूणि लघुनि लघूनीति । यदि कृच्छ्रशब्देन मुख्योऽर्थो गृह्यते तर्हि गजे शुके वा विशेषेण प्राजापत्य एव स्यात । न च तद्युक्तम् । तपोमात्रपरत्वे तु दानगुरुलघुभावाकल्पनया तपसोऽपि गुरुलघुभावो युज्यते । ततश्च गजे द्विमासिकं यावकाशनं शुके तूपवास इति । एवमन्यत्रापि दानानुसारेण प्रायश्चित्तं कल्प्यम् ॥ २७४ ॥

फलपुष्पान्नरसजसत्त्वघाते घृताशनम् ।

किंचाह । औदुम्बरादौ फले मधूकादौ च कुसुमे चिरस्थितभक्तासक्त्वाद्यन्ने च रसे च गुडादौ यानि सत्त्वानि प्राणिनो जायन्ते तेषां घाते घृतप्राशनं शुद्धिसाधनम् । इदं च घृतप्राशनं भोजनकार्ये एव विधीयते । प्रायश्चित्तानां तपोरूपत्वात् । दर्शितं च तपोरूपत्वमाङ्गिरसे प्रायश्चित्तपदनिर्वचनव्याजेन । प्रायो नाम तपः प्रोक्तं चित्तं निश्चय उच्यते । तपोनिश्चयसंयुक्तं प्रायश्चित्तं तदुच्यते इति ॥

प्रतिप्राणिप्रायश्चित्तस्यानन्त्यात् पृष्टाकोटेनापि वक्तुमशक्यत्वात्सामान्येन प्रायश्चित्तमाह—

किञ्चित्सास्थिवधे देयं प्राणायामस्त्वनास्थिके ॥ २७५ ॥

अस्थिमतां कृकलासादिप्राणिनां न्यूनसहस्रसंख्यानां प्रत्येकं वधे किञ्चित्स्वल्पं धान्यहिरण्यादि देयम् । अनास्थिके त्वेकः प्राणायामः । तत्र किञ्चिदिति यदा हिरण्यं दीयते तदा पणमात्रम् । अस्थिमतां वधे पणो देय इति सुमन्तुस्मरणात् । यदा तु धान्यं देयं तदाष्टमुष्टि देयम् । अष्टमुष्टि भवेत्किञ्चिदिति स्मरणात् । एतच्चानुक्तनिष्कृतिप्राणिवधविषयम् । यत्र तु प्रायश्चित्तविशेषः श्रूयते तत्र स एव भवति । यथाह पराशरः । हंससारसचक्राह्वक्रौञ्चकुक्कुटघातकः । मयूरमेषौ हत्वा च एकभक्तेन शुद्ध्यति ॥ मद्गुं च टिट्टिभं चैव शुकं पारावतं तथा । आडिकां च बकं हत्वा शुध्येद्वै नक्तभोजनात् ॥ चाषकाककपोतानां सारीतित्तिरघातकः । अन्तर्जल उभे संध्ये प्राणायामेन शुध्यति ॥ गृध्रश्येनविहङ्गानामुलूकस्य च घातकः । अपक्वाशी दिनं तिष्ठेद्वौ कालौ मारुताशनः ॥ हत्वामूषिकमार्जारसर्पाजगरडुण्डुभान् । प्रत्येकं भोजयेद्विप्रान् लोहदण्डश्च दक्षिणा ॥ सेधाकच्छपगोधानां शशशल्यकघातकः । वृन्ताकफलगुञ्जाशी अहोरात्रेण शुध्यति । मृगरोहिवराहाणामविकाश्वस्तघातने । वृकजम्बूकऋक्षाणां तरक्षूणां च घातकः ॥ तिलप्रस्थं त्वसौ दद्याद्वायुभक्षो दिनत्रयम् । गजमेषतुरङ्गोष्ट्रगवयानां निपातने ॥ प्रायश्चित्तमहोरात्रं त्रिसंध्यं चावगाहनम् । खरवानरसिंहानां चित्रकव्याघ्रघातकः ॥ शुद्धिमेति त्रिरात्रेण ब्राह्मणानां च भोजनैरिति ॥ एवमन्येषामपि स्मृतिवचसां देशकालाद्यपेक्षया विषयव्यवस्था कल्पनीया ॥ २७५ ॥

इति हिंसाप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

इन्धनार्थं द्रुमच्छेद इत्युपपातकोद्देशे पठितं हिंसाप्रसंगलो-
भेन तद्व्युत्क्रमपठितमप्यपकृष्य तत्र प्राय-
श्चित्तमाह-

वृक्षगुल्मलतावीरुच्छेदने जप्यमृक्शतम् ।
स्यादोषधिवृथाच्छेदे क्षीराशी गोऽनुगो दिनम् ॥ २७६ ॥

फलदानां आम्रपनसादीनां च वृक्षाणां गुल्मादीनां च यज्ञाद्यदृष्टार्थं विना छेदने ऋचां गायत्र्यादीनां शतं जप्तव्यम् । औषधीनां तु ग्राम्यारण्यानां वृथैव छेदने दिनं कृत्स्नमहर्गवां परिचर्यामनुगम्यान्ते क्षीरं पिबेत् आहारान्तरपरित्यागेन । पञ्चयज्ञार्थं तु न दोषः । एतच्च फलादिद्वारेणोपयोगिषु द्रष्टव्यम् । फलदानां तु वृक्षाणां छेदने जप्यमृक्शतम् । गुल्मवल्लीलतानां तु पुष्पितानां च वीरुधामिति मनुस्मरणात् । दृष्टार्थत्वेऽपि कर्षणाङ्गभूतहलाद्यर्थत्वे न दोषः । फलपुष्पोपगान् पादपान्न हिंस्यात्कर्षणकरणार्थं चोपहन्यादिति वसिष्ठस्मरणात् । यत्र तु स्थानविशेषाद्दण्डाधिक्यं तत्र प्रायश्चित्ताधिक्यमपि कल्पनीयम् । तदुक्तम् । चैत्यश्मशानसीमासु पुण्यस्थाने सुरालये । जातद्रुमाणां द्विगुणो दमो वृक्षे ऽथ विश्रुते इति । अयं च ऋक्शतजपो द्विजातिविषयो न पुनः शूद्रादिविषयः । तेषां जपेऽनधिकारात् । अतस्तेषां दण्डानुसारेण द्विरात्रादिकं कल्पनीयम् । उपपातकमध्ये विशेषतः पाठस्यानर्थक्यपरिहारार्थमुपपातकसाधारणप्रायश्चित्तमप्यत्र भवति । एतच्च गुरुत्वादभ्यासविषयं कल्प्यम् ॥ २७६ ॥

इति द्रुमच्छेदः ।

पुंश्चलीवानरादिवधप्रायश्चित्तप्रसंगात्तद्दंशनिमित्तं
प्रायश्चित्तमाह-

पुंश्चलीवानरखरैर्दष्टश्चोष्ट्रादिवायसैः ।
प्राणायामं जले कृत्वा घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥ २७७ ॥

पुंश्चल्यादयः प्रसिद्धाः एतैर्दष्टः पुमान् जले प्राणायामं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुध्यति । आदिग्रहणाच्छृगालादीनां ग्रहणम् । यथाह मनुः श्वसृगालखरैर्दष्टो ग्राम्यैः क्रव्याद्भिरेव च । नराश्वोष्ट्रवराहैश्च प्राणायामेन शुध्यतीति । अयं च घृतप्राशो भोजनप्रत्याम्नायो द्रष्टव्यः । प्रायश्चित्तानां तपोरूपत्वेन शरीरसंतापनार्थत्वात् । एतदशक्तविषयम् । श्वसृगालमृगमहिषाजाविकखरकरभनकुलमार्जारमूषिकाप्लवबककाकपुरुषदष्टानामापोहिष्ठेत्यादिभिः स्नानं प्राणायामत्रयं चेति यत्सुमन्तुवचनं तन्नाभेरधःप्रदेशे ईषद्दष्टविषयम् । यत्त्वङ्गिरोवचनम् । ब्रह्मचारी शुना दष्टस्त्र्यहं सायं पिबेत्पयः । गृहस्थश्चेद्द्विरात्रं तु एकाहं योऽग्निहोत्रवान् ॥ नाभेरूर्ध्वं तु दष्टस्य तदेव द्विगुणं भवेत् । स्यादेतत्त्रि-

गुणं वक्त्रे मस्तके तु चतुर्गुणमिति तत्सम्यग्दष्टविषयम्। क्षत्रियवैश्ययोस्तु पादपादन्यूनं कल्पनीयम्। शूद्रस्य तु। शूद्राणां चोपवासेन शुद्धिर्दानेन वा पुनः। गां वा दद्याद्वृषं चैकं ब्राह्मणाय विशुद्धये इति बृहदङ्गिरसोक्तं द्रष्टव्यम्। यत्तु वसिष्ठवचनम्। ब्राह्मणस्तु शुना-दष्टो नदीं गत्वा समुद्रगाम्। प्राणायामशतं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुध्यतीति तदुत्तमा-ङ्गदंशविषयम्॥ स्त्रीणां तु। ब्राह्मणीतु शुना दष्टा जम्बूकेन वृकेण वा। उदितं ग्रहन-क्षत्रं दृष्ट्वा सद्यः शुचिर्भवेदिति पराशरोक्तं द्रष्टव्यम्॥ कृच्छ्रादिव्रतस्थायाः पुनस्तेनैव विशेषो दर्शितः। त्रिरात्रमेवोपवसेच्छुना दष्टा तु सव्रता। सघृतं यावकं भुक्त्वा व्रतशेषं समापयेदिति॥ रजस्वलायामपि विशेषः पुलस्त्येन दर्शितः। रजस्वला यदा दष्टा शुना जम्बूकरासभैः। पञ्चरात्रं निराहारा पञ्चगव्येन शुध्यति॥ ऊर्ध्वं तु द्विगुणं नाभेर्वक्त्रे तु त्रिगुणं तथा। चतुर्गुणं स्मृतं मूर्ध्नि दष्टेऽन्यत्राप्लुतिर्भवेत् इति। अन्यत्राऽरजस्वला-वस्थायाम्। यस्तु श्वादिभिर्घ्राणादिनोपहन्यते तस्य शातातपेन विशेष उक्तः। शुना घ्रातावलीढस्य नखैर्विलिखितस्य च। अद्भिः प्रक्षालनं शौचमग्निना चोपकूलनमिति। उपकूलनं तापनम्॥ यदा यदा तु श्वादिदंशशस्त्रघातादिजनितव्रणे कृमय उत्पद्यन्ते तदा मनुना विशेष उक्तः। ब्राह्मणस्य व्रणद्वारे पूयशोणितसंभवे। कृमिरुत्पद्यते यस्य प्राय-श्चित्तं कथं भवेत्॥ गवां मूत्रपुरीषेण त्रिसंध्यं स्नानमाचरेत। त्रिरात्रं पञ्चगव्याशी त्वधोनाभ्या विशुध्यति॥ नाभिकण्ठान्तरोद्भूते व्रणे चोत्पद्यते कृमिः। षड्रात्रं तु त्र्यहं पञ्चगव्याशनमिस्मृतम्॥ तत्र श्वादिदंशव्रणे तद्दंशप्रायश्चित्तानन्तरमिदं कर्तव्यम्। शस्त्रादिजनितव्रणे त्वेतदेव। त्र्यहं पञ्चगव्याशनादिकमिति शेषः॥ क्षत्रियादिषु तु प्रति-वर्णं पादपादह्रासः कल्पनीयः॥ २७७॥

शारीरत्वग्धातुविच्छेदकदंशप्रायश्चित्तप्रसंगा-च्छारीरचरमधातुविच्छेदकस्कन्दने प्रायश्चित्तमाह—

यन्मेद्यरेतइत्याभ्यां स्कन्नं रेतोऽभिमन्त्रयेत्।
स्तनान्तरं भ्रुवोर्मध्यं तेनानामिकया स्पृशेत्॥ २७८॥

यदि कथञ्चित्स्त्रीसंभोगमनन्तरेणापि हठाच्चरमधातुर्विसृष्टस्तदा तत्स्कन्नं रेतो यन्मे-द्यरेतः पृथिवीं० पुनर्मामैत्विन्द्रियमित्याभ्यां मन्त्राभ्यामभिमन्त्रयेत्। तेन चा-भिमन्त्रितेन रेतसा स्तनयोर्भ्रुवोश्च मध्यमुपकनिष्ठिकया स्पृशेत्॥ अन्ये तु स्कन्नस्य रेतसोऽशुचित्वेन स्पर्शकर्मण्ययोग्यत्वात्तेनेत्यनामिकासाहचर्यात्स्वबुद्धिस्थाङ्गुष्ठपरत्वेन व्याचक्षते तेनाङ्गुष्ठेनानामिकया चेति। अङ्गुष्ठपदग्रहणे वृत्तभङ्गप्रसंगात्तेनेति निर्दिष्टमिति। तदसत्। अङ्गुष्ठस्याबुद्धिस्थत्वात्। नच शब्दसंनिहितपरित्यागेनार्थाद्बुद्धिस्थस्यान्वयो युक्तः। तदुक्तम्। गम्यमानस्य चार्थस्य नैवदृष्टं विशेषणम्। शब्दांतरैर्विभक्त्या वाधूमोऽयं ज्वलतीति वदिति। न च रेतसोऽशुचित्वेन स्पर्शायोग्यत्वम्। विधानादेव प्रायश्चित्तार्थरूप-स्पर्शे योग्यत्वमवगम्यते प्रायश्चित्तरूपपान इव सुरायाः। इदं च प्रायश्चित्तं गृहस्थ-

स्यैवाकामतः स्कन्नविषयम् । ब्रह्मचारिणः स्वप्ने जागरणावस्थायां च गुरुप्रायश्चित्तस्य दर्शनात् ॥ यत्तु मनुवचनम् । गृहस्थः कामतः कुर्याद्रेतसः स्कन्दनं भुवि । सहस्रं तु जपेद्देव्याः प्राणायामैस्त्रिभिः सहेति तत्कामकारविषयम् ॥ २७८ ॥

मयि तेज इति च्छायां स्वां दृष्ट्वाम्बुगतां जपेत् ।
सावित्रीमशुचौ दृष्टे चापल्ये चानृतेऽपि च ॥ २७९ ॥

किंच । स्वीयं प्रतिबिम्बमंबुगतं चेत् दृष्टं तदा मयितेज इन्द्रियमितीमं मन्त्रं जपेत् । अशुचिद्रव्यदर्शने पुनः सावित्रीं सवितृदैवत्यां तत्सवितुरित्यादिकामृचं जपेत्। तथा वाक्पाणिपादादिचापल्यकरणे तामेव जपेत् । अनृतवचने च । एतत्कामकारे द्रष्टव्यम् । अकामकृते तु सुप्त्वा भुक्त्वा च क्षुत्वा च निष्ठीव्योक्तानृतानि च । पीत्वा-पोध्येप्यमाणश्च आचामेत्प्रयतोऽपि सन्निति मनूक्तमाचमनं द्रष्टव्यम् ॥ यत्तु संवर्त-वचनम् । क्षुते निष्ठीवने चैव दन्तश्लिष्टे तथानृते । पतितानां च संभाषे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् । तदल्पप्रयोजने जलाभावे वा द्रष्टव्यम् ॥ स्त्रीशूद्रविट्क्षत्रवधानन्तरं नि थौपजीवनं पठितं तत्र च मनुयोगीश्वरप्रोक्तान्युपपातकप्रायश्चित्तानि जातिशक्तिगुणाद्यपे-क्षया वेदितव्यानि। नास्तिक्येऽपि तानि प्रायश्चित्तानि तथैव प्रयोज्यानि।नास्तिक्यशब्देन च वेदनिन्दनं तेन जीवनमुच्यते तत्रोभयत्रापि वसिष्ठेन प्रायश्चित्तान्तरमप्युक्तम् । नास्तिक कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा विरमेन्नास्तिक्यान्नास्तिकवृत्तिस्त्वतिकृच्छ्रमिति।एतच्च सकृत्क-रणविषयम् । उपपातकप्रायश्चित्तान्यभ्यासविषयाणि । यच्च शङ्खेनोक्तम् । नास्तिको नास्तिकवृत्तिः कृतघ्नः कूटव्यवहारीमिथ्याभिशंसी इत्येते पञ्चसंवत्सरं ब्राह्मणगृहे भैक्ष्यं चरेयुरिति । यच्च हारीतेन नास्तिको नास्तिकवृत्तिरिति प्रक्रम्य पञ्चतापोऽभ्रावका-शजलशयनान्यनुतिष्ठेयुरिति ग्रीष्मवर्षाहेमन्तेष्विति । तदुभयमप्यत्यन्ताभिनिवेशेन बहु-कालाभ्यासविषयम् ॥ २७९ ॥

नास्तिक्यानन्तरं व्रतलोपश्चेत्युक्तं तत्रावकीर्णस्याप्रसि-द्धत्वात्तल्लक्षणकथनपूर्वकं प्रायश्चित्तमाह-

अवकीर्णी भवेद्गत्वा ब्रह्मचारी तु योषितम् ।
गर्दभं पशुमालभ्य नैर्ऋतं स विशुध्यति ॥ २८० ॥

ब्रह्मचार्युपकुर्वाणको नैष्ठिकश्चासौ योषितं गत्वाऽवकीर्णी भवति । चरमधातोर्विसर्गोऽव-कीर्णं तद्यस्यास्तीति सोऽवकीर्णी स निर्ऋतिदैवत्येन गर्दभपशुना यागं कृत्वा विशुध्यति । गर्दभस्य पशुत्वे सिद्धेऽपि पुनः पशुग्रहणमथ पशुकल्प इत्याश्वलायनादिगृह्योक्तपशु-धर्मप्राप्त्यर्थम्।एतच्चारण्येच चतुष्पथे लौकिकाग्नौ कार्यम् । ब्रह्मचारी चेत्स्त्रियमुपेयादरण्ये चतुष्पथे लौकिकेऽग्नौ रक्षोदैवतं गर्दभं पशुमालभेतेति वसिष्ठस्मरणात् ॥ तथा रात्रावेका-क्षिविकलेन यष्टव्यम् । तथा च मनुः । अवकीर्णी तु काणेन रासभेन चतुष्पथे । पाकयज्ञविधानेन यजेत निर्ऋतिं निशीति । पशोरभावे चरुणा यष्टव्यम् । निर्ऋतिं वा चरुं

निर्वपेत् तस्य जुहुयात् कामाय । स्वाहा कामकामाय स्वाहा । निर्ऋत्यै स्वाहा रक्षोदेवताभ्यःस्वाहेति वसिष्ठस्मरणात् । एतच्चाशक्तविषयम् । शक्तस्य पुनर्गर्दभेनावकीर्णी निर्ऋतिं चतुष्पथे यजेत । तस्याजिनमूर्ध्ववालं परिधाय लोहितपात्रः सप्तगृहान् भैक्षं चरेत् कर्माचक्षाणः संवत्सरेण शुद्ध्यतीति गौतमोक्तोवार्षिकतपःसमुच्चितः पशुयागश्चरुर्वा द्रष्टव्यः । तथा त्रिषवणस्नानमेककालभोजनं च द्रष्टव्यम् । एतस्मिन्नेनसि प्राप्ते वसित्वा गर्दभाजिनम्।सप्तागारान् चरेद्भैक्षं स्वकर्म परिकीर्तयन्॥ तेभ्यो लब्धेन भैक्षेण वर्तयन्नेककालिकम् ।उपस्पृशंस्त्रिषवणमब्देन स विशुध्यतीति मनुस्मरणात्॥ इदं च वार्षिकमश्रोत्रियब्राह्मणपत्न्यां वैश्यायां श्रोत्रियपत्न्यां च द्रष्टव्यम्॥यदा तु गुणवत्योर्ब्राह्मणीक्षत्रियर्यो श्रोत्रियभार्ययोरवकिरति तदा त्रिवार्षिकं द्विवार्षिकं च क्रमेण द्रष्टव्यम्।यथाहतुः शङ्खलिखितौ । गुप्तायां वैश्यायामवकीर्णः संवत्सरं त्रिषवणमनुतिष्ठेत् ।क्षत्रियायां तु द्वे वर्षे । ब्राह्मण्यां त्रीणि वर्षाणीति । यत्त्वङ्गिरोवचनम् । अवकीर्णिनिमित्तं तु ब्रह्महत्याव्रतं चरेत् । चीरवासास्तु षण्मासांस्तथा मुच्येत किल्बिषादिति तदकामतोमानवाब्दिकविषयमीषद्व्यभिचारिणीविषयं वा ॥ अत्यन्तव्यभिचारितासु पुनः स्वैरिण्यां वृषल्यामवकीर्णः सचैलं स्नातउदकुम्भं दद्याद्ब्राह्मणाय। वैश्यायां चतुर्थकालाहारो ब्राह्मणान्भोजयेत् यवसभारं च गोभ्योदद्यात् । क्षत्रियायां त्रिरात्रमुपोषितोघृतपात्रं दद्यात् । ब्राह्मण्यां षड्रात्रमुपोषितो गां च दद्यात् । गोष्ववकीर्णः प्राजापत्यं चरेत् । षण्ढायामवकीर्णः पलालभारं सीसमाषकं च दद्यादिति शङ्खलिखितोदितं वेदितव्यम् । एतच्चावकीर्णिप्रायश्चित्तं त्रैवर्णिकस्यापि ब्रह्मचारिणः समानम् । अवकीर्णी द्विजो राजा वैश्यश्चापि खरेण तु । इष्ट्वा भैक्षाशिनो नित्यं शुध्यन्त्यब्दात्समाहिता इति शाण्डिल्यस्मरणात् । यदा स्त्रीसंभोगमन्तरेण कामतश्चरमधातुं विसृजति दिवा च स्वप्ने वा विसृजति तदा नैर्ऋतयागमात्रं द्रष्टव्यम् । एतदेव रेतसः प्रयत्नोत्सर्गे दिवा स्वप्ने चेति वसिष्ठेन यागमात्रस्यातिदिष्टत्वात् । व्रतान्तरेषु कृच्छ्रचान्द्रायणादिष्वतिदिष्टब्रह्मचर्येषु स्कन्दने सत्येतदेव यागमात्रम् । व्रतान्तरेषु चैवमिति तेनैवातिदिष्टत्वात् । स्वप्नस्कन्दने तु मनूक्तं द्रष्टव्यम् । स्वप्ने सिक्त्वाब्रह्मचारी द्विजः शुक्रमकामतः । स्नात्वार्कमर्चयित्वा त्रिः पुनर्मामित्यृचं जपेदिति । वानप्रस्थादीनां चेदमेव ब्रह्मचर्यखण्डनेअवकीर्णिव्रतं कृच्छ्रत्रयाधिकं भवति। वानप्रस्थोयतिश्चैव स्कन्दने सति कामतः । पराकत्रयसंयुक्तमवकीर्णिव्रतं चरेदिति शाण्डिल्यस्मरणात् ॥ यदा गार्हस्थ्यपरिग्रहेण संन्यासात्प्रच्युतोभवति तदा संवर्तोक्तं द्रष्टव्यम्।संन्यस्य दुर्मतिः कश्चित्प्रत्यापत्तिं व्रजेद्यदि।स कुर्यात्कृच्छ्रमश्रान्तः षण्मासात्प्रत्यनन्तरमिति । प्रत्यापत्तिर्गार्हस्थ्यपरिग्रहः । अत एव वसिष्ठः । यस्तु प्रव्रजितोभूत्वा पुनः सेवेत मैथुनम् । षष्टिवर्षसहस्राणि विष्ठायां जायते कृमिरिति । तथा च पराशरः । यः प्रत्यवसितोविप्रोप्रव्रज्यातो विनिर्गतः ।अनाशकनिवृत्तश्च गार्हस्थ्यं चेच्चिकीर्षति॥ स चरेत्त्रीणि कृच्छ्राणि त्रीणि चान्द्रायणानि च। जातकर्मादिभिः सर्वैः संस्कृतः शुद्धिमाप्नुयात्॥

तत्र ब्राह्मणस्य षाण्मासिकः कृच्छ्रः पुनः संन्याससंस्कारश्च । क्षत्रियस्य चान्द्रायणत्रयम् । वैश्यस्य कृच्छ्रत्रयमिति व्यवस्था । अथवा ब्राह्मणस्यैव शक्तिसकृदभ्यासाद्यपेक्षया व्यवस्थितं प्रायश्चित्तत्रयं द्रष्टव्यम् ॥ तथा मरणसंन्यासिनामपि यमेन प्रायश्चित्तमुक्तम् । जलाग्न्युद्बन्धनभ्रष्टाः प्रव्रज्यानाशकच्युताः । विषप्रपतनप्रायशस्त्रघातच्युताश्च ये ॥ नैव ते प्रत्यवसिताः सर्वलोकबहिष्कृताः । चान्द्रायणेन शुध्यन्ति तप्तकृच्छ्रद्वयेन वेति । इदं च चान्द्रायणतप्तकृच्छ्रद्वयात्मकं प्रायश्चित्तद्वयं शक्त्याद्यपेक्षया व्यवस्थितं विज्ञेयम् । यदा तु शस्त्रघातहताश्चेति पाठः तदात्मत्यागाद्यशास्त्रीयमरणनिमित्तस्तत्पुत्रादेरुपदेशो द्रष्टव्यः ॥ यत्पुनर्वसिष्ठेनोक्तम् । जीवन्नात्मत्यागी कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरेत् त्रिरात्रं चोपवसेदिति तदप्यध्यवसिताशास्त्रीयमरणस्यैव कथञ्चिज्जीवनशक्त्यपेक्षया द्रष्टव्यम् । अथवाध्यवसायमात्रे त्रिरात्रं शस्त्रादिक्षतस्य द्वादशरात्रमिति व्यवस्था । इदं चावकीर्णिप्रायश्चित्तं गुरुदारतत्समव्यतिरिक्तागम्यागमनविषयम् । तत्र गुरुतरप्रायश्चित्तस्य दर्शितत्वात् । न च लघुनावकीर्णिव्रतेन द्वादशवार्षिकाद्यपनोद्यमहापातकदोषनिवर्हणमुचितम् । न च ब्रह्मचारित्वोपाधिकं लघुप्रायश्चित्तविधानमिति युक्तम् । आश्रमान्तराणां द्वैगुण्यादिवृद्धेर्ब्रह्महत्याप्रकरणेदर्शितत्वात् । न चात्रागम्यागमनप्रायश्चित्तं पृथक्कर्तव्यम् । ब्रह्मचारिणोयोषिति ब्रह्मचर्यस्खलनस्यागम्यागमनेनान्तरीयकत्वात् । अतोऽन्यत्रापि यस्मिन्निमित्तेयन्निमित्तान्तरं समं न्यूनं वावश्यं भाविनस्तत्र पृथक् नैमित्तिकं प्रयुङ्क्ते । यथा (मनुः) अवगूर्य चरेत्कृच्छ्रमतिकृच्छ्रं निपातने । कृच्छ्रातिकृच्छ्रोऽसृक्पाते कृच्छ्रोऽभ्यन्तरशोणिते इत्यत्र शोणितोत्पादने निमित्तेऽवगूरणनिपातलक्षणं निमित्तद्वयमवश्यंभावित्वेन स्वनैमित्तिकं कृच्छ्रमतिकृच्छ्रं च न प्रयुक्ते अत एवमन्यत्राप्यूहनीयम् । यत्र पुनर्निमित्तानामन्तर्भावनियमो नास्ति तत्र पुनर्नैमित्तिकानि पृथक्प्रयुज्यन्ते । निमित्तानि यथा । यदा पर्वणि परभार्यां रजस्वलां तैलाभ्यक्तोदिवा जले गच्छतीति ॥ ननु ब्रह्मचारिणो योषिति ब्रह्मचर्यस्खलनस्यागम्यागमनेनान्तरीयकत्वं नास्त्येव । पुत्रिकागमनेऽगम्यागमनदोषाभावात् । तथा हि न तावत्पुत्रिका कन्या क्षतयोनित्वात् नापि परभार्याप्रदानाभावात् नापि वेश्या अतद्वृत्तित्वात् नापि विधवा भर्तृमरणाभावात् अतः पुत्रिकायाः क्वाप्यनन्तर्भावादप्रतिषिद्धेति तत्रैव विप्लुतस्य केवलमवकीर्णिव्रतम् । अन्यविप्लुतस्य तु निमित्तान्तरसंनिपातादवकीर्णिव्रतं नैमित्तिकान्तरमपि प्रयोक्तव्यमिति तदसत् । पुत्रिकाया अपि परभार्यास्वन्तर्भावात् प्रदानाभावेऽपि विवाहसंस्कारेण संस्कृतत्वात् गान्धर्वादिविवाहपरिणीतावत् । न च यस्यास्तु न भवेद्भ्राता न विज्ञायेत वा पिता । नोपयच्छेत तां प्राज्ञः पुत्रिकाधर्मशङ्कयेति प्रतिषेधात्सगोत्रास्ववत् भार्यात्वं नोत्पद्यते इति वाच्यम् । दृष्टार्थत्वात्प्रतिषेधस्य व्यंग्यांग्यादिप्रतिषेधवत् दृष्टार्थत्वं च पुत्रिकाधर्मशङ्कयेति हेतूपादानात् । न च पुत्रार्थमेव परिणयनं अपि तु धर्मार्थमपि अतश्चोत्पादितपुत्रस्य मृतभार्यस्य धर्मार्थं पुत्रिकापरिणयने कोविरोधः प्रपञ्चितं चैतत्पुरस्तादित्यलमतिप्रसंगेन । तस्माद्ब्रह्मचारिणो-

यस्तु महापापेन ब्रह्महत्यादिना गोवधाद्युपपापेन वा मृषैव परमभिशंसति समासं यावज्जलाशनोजपशीलोजितेन्द्रियश्च भवेत् । जपश्च शुद्धवतीनां कार्यः । ब्राह्मणमनृते नाभिशस्तस्य पतनीयेनोपपातके वा मासमब्भक्षः शुद्धवतीरावर्तयेदश्वमेधावभृथं वा गच्छेदिति वसिष्ठस्मरणात् । महापापोपपापग्रहणमन्येषामप्यतिपातकादीनामुपलक्षणम् । एतच्च ब्राह्मणस्यैव ब्राह्मणेनाभिशंसने कृते द्रष्टव्यम् । यदा तु ब्राह्मणः क्षत्रियादेरभिशंसनं करोति क्षत्रियादिर्वा ब्राह्मणस्य तदा प्रतिलोमापवादेषु द्विगुणस्त्रिगुणो दमः । वर्णानामानुलोम्येन तस्मादर्धार्धहानित इति दण्डानुसारेण प्रायश्चित्तस्य वृद्धिह्रासौ कल्पनीयौ । भूताभिशंसिनस्तु पूर्वोक्तार्थवादानुसारेण दण्डानुसारेण च तदर्धं कल्पनीयम् । तथातिपातकाभिशंसिन एतदेव व्रतं पादोनम् । पातकाभिशंसिनस्त्वर्धम् । उपपातकाभिशंसिनस्तु पादः । (मनुः अ. ११ श्लो. १२६) तुरीयो ब्रह्महत्यायाः क्षत्रियस्य वधे स्मृत इत्युपपातकभूतक्षत्रियादिवधे महापातकप्रायश्चित्ततुरीयांशस्य दर्शनात् । एवं प्रकीर्णाभिशंसिनोऽपि उपपातकात् न्यून कल्पनीयम् । शक्तिं चावेक्ष्य पापं च प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेदिति स्मरणात् । यत्तु शङ्खलिखिताभ्यां नास्तिकः कृतघ्नः कूटव्यवहारी ब्राह्मणवृत्तिघ्नो मिथ्याभिशंसी चेत्येते षड्वर्षाणि ब्राह्मणगृहेषु भैक्षं चरेयुः । संवत्सरं धौतभैक्षमश्नीयुः । षण्मासान्वा गा अनुगच्छेयुरिति गुरुप्रायश्चित्तमुक्तं तदभ्यासतारतम्यापेक्षया योजनीयम् ॥ २८५ ॥

अभिशंसिप्रायश्चित्तप्रसंगादभिशस्तप्रायश्चित्तमाह–

अभिशस्तो मृषा कृच्छ्रं चरेदाग्नेयमेव वा ।
निर्वपेत्तु पुरोडाशं वायव्यं पशुमेव वा ॥ २८६ ॥

यः पुनर्मिथ्याभिशस्तः स कृच्छ्रं प्राजापत्यं चरेत् । अग्निदैवत्येन वा पुरोडाशेन यजेत् । वायुदैवत्येन वा पुरोडाशेन यजेत् । वायुदैवत्येन वा पशुना । एषां च पक्षाणां शक्तिसंभवापेक्षया व्यवस्था । यत्तु वसिष्ठेन मासमब्भक्षणमुक्तमेतेनैवाभिशस्तोव्याख्यात इति तदभिशस्तस्यैव किञ्चित्कालमकृतप्रायश्चित्तस्य सतो द्रष्टव्यम् । संवत्सराभिशस्तस्य दुष्टस्य द्विगुणोदम इति दण्डातिरेकदर्शनात् । यत्तु पैठीनसिनोक्तम् । अनृतेनाभिशस्यमानः कृच्छ्रं चरेन्मासं पातकेषु महापातकेषु द्विमासमिति तदपि वासिष्ठेन समानविषयम् । यत्तु बौधायनोक्तम् । पातकाभिशंसिने कृच्छ्रस्तदर्धमभिशस्तस्येति तदुपपातकादिविषयं अशक्तविषयं वा । एवमन्येषामप्युच्चावचप्रायश्चित्तानामभिशस्तविषयाणां कालशक्त्याद्यपेक्षया व्यवस्था विज्ञेया । यथाह मनुः । षष्ठान्नकालता मासं संहिताजपएव वा । होमाश्च शाकला नित्यमपाङ्क्तानां विशोधनमिति । अपाङ्क्तानां मध्ये अभिशस्तादयः पठिताः । यद्यप्यत्राभिशस्तस्य निषिद्धाचरणं नोपलभ्यते तथापि मिथ्याभिशस्तत्वलिङ्गानुमितप्राग्भवीयनिषिद्धाचरणात्पूर्वनिबन्धनमिदं प्रायश्चित्तं कृमिदष्टानामिवेति न विरोधः ॥ २८६ ॥

अनियुक्तो भ्रातृजायां गच्छंश्चान्द्रायणं चरेत् ।

किंच । यस्तु नियोगं विना भ्रातुर्ज्येष्ठस्य कनिष्ठस्य वा भार्यां गच्छति स चान्द्रायणं चरेत् । एतच्च सकृदमतिपूर्वविषयं द्रष्टव्यम् । यत्तु शङ्खवचनम् । परिवित्तिः परिवेत्ता च संवत्सरं ब्राह्मणगृहेषु भैक्षं चरेयातां ज्येष्ठभार्यामनियुक्तो गच्छंस्तदेव कनिष्ठभार्यां चेति तत्कामकारविषयम् ॥

त्रिरात्रान्ते घृतं प्राश्य गत्वोदक्यां विशुध्यति ॥ २८७ ॥

किंचाह । यः पुनरुदक्यां रजस्वलां स्वभार्यामपि गच्छति स त्रिरात्रमुपोष्यान्ते घृतं प्राश्य विशुध्यति । इदमकामतः सकृद्गमनविषयम् । तत्रैवाभ्यासे रजस्वलागमने सप्तरात्रमिति शातातपेनोक्तं द्रष्टव्यम् । कामतः सकृद्गमनेऽप्येतदेव । यत्तु बृहत्संवर्तेनोक्तम् । रजस्वलां तु योगच्छेद्गर्भिणीं पतितां तथा । तस्य पापविशुद्ध्यर्थमतिकृच्छ्रं विशोधनमिति तत्कामतोऽभ्यासविषयम् । यत्पुनः शङ्खेन त्रिवार्षिकमुक्तम् । पादस्तु शूद्रहत्यायामुदक्यागमने तथेति तत्कामतोऽत्यन्तानवच्छिन्नाभ्यासविषयम् । रजस्वलायास्तु रजस्वलादिस्पर्शे प्रायश्चित्तं स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम् । तथा च बृहद्वसिष्ठः । स्पृष्टे रजस्वलेऽन्योऽन्यं सवर्णे त्वेकभर्तृके । कामादकामतोवापि सद्यः स्नानेन शुद्ध्यत इति । असपत्न्योस्तु सवर्णयोरकामतः स्नानमात्रम् । उदक्या तु सवर्णा या स्पृष्टा चेत्स्यादुदक्यया । तस्मिन्नेवाहनि स्नात्वा शुद्धिमाप्नोत्यसंशयमिति मार्कण्डेयस्मरणात् ॥ यत्तु कश्यपवचनम् । रजस्वला तु संस्पृष्टा ब्राह्मण्या ब्राह्मणी यदि । एकरात्रं निराहारापञ्चगव्येन शुध्यतीति । तत्कामकारविषयम् । असवर्णास्पर्शे तु बृहद्वसिष्ठेन विशेषोदर्शितः । स्पृष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं ब्राह्मणी शूद्रजापिच । कृच्छ्रेण शुध्यते पूर्वा शूद्री दानेन शुध्यति । दानेनेति पादकृच्छ्रप्रत्याम्नायभूतनिष्कचतुर्थांशदानेन शुद्ध्यतीति । स्पृष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं ब्राह्मणी वैश्यजापि च । पादहीनं चरेत्पूर्वा पादकृच्छ्रं तथोत्तरा ॥ स्पृष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं ब्राह्मणी क्षत्रिया तथा । कृच्छ्रार्धाच्छुध्यते पूर्वात्तरा च तदर्धतः ॥ स्पृष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं क्षत्रिया शूद्रजापि च । उपवासैस्त्रिभिः पूर्वा त्वहोरात्रेण चोत्तरा ॥ स्पृष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं क्षत्रिया वैश्यजापि च । त्रिरात्राच्छुध्यते पूर्वा त्वहोरात्रेण चोत्तरा । स्पृष्ट्वा रजस्वलान्योन्यं वैश्या शूद्री तथैव च । त्रिरात्राच्छुध्यते पूर्वा तूत्तरा च दिनद्वयात् ॥ वर्णानां कामतः स्पर्शे शुद्धिरेषा पुरातनीति ॥ अकामतस्तु बृहद्विष्णुनोक्तं स्नानमात्रम् । रजस्वलां हीनवर्णां रजस्वलां स्पृष्ट्वा न तावदश्नीयाद्यावन्न शुद्धा स्यात् सवर्णामधिकवर्णां वा स्पृष्ट्वा सद्यः स्नात्वा विशुध्यतीति ॥ चाण्डालादिस्पर्शे तु बृहद्वसिष्ठेन विशेष उक्तः । पतितान्त्यश्वपाकेन संस्पृष्टा चेद्रजस्वला । तान्यहानि व्यतिक्रम्य प्रायश्चित्तं समाचरेत ॥ प्रथमेऽह्नि त्रिरात्रं स्याद्द्वितीये द्व्यहमेव तु । अहोरात्रं तृतीयेऽह्नि परतो नक्तमाचरेत् ॥ शूद्रयोच्छिष्टया स्पृष्टा शुना चेत् द्व्यहमाचरेदिति । तान्यहानिव्यतिक्रम्य अनाशकेन नीत्वेति यावत् ।

एतत्कामतः स्पर्शविषयम् । अकामतस्तु । रजस्वला तु संस्पृष्टा चाण्डालान्त्यश्ववायसैः। तावत्तिष्ठेन्निराहारा यावत्कालेन शुध्यतीति बौधायनोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ यत्पुनस्तेनैवोक्तम् । रजस्वला तु संस्पृष्टा ग्रामकुक्कुटसूकरैः । श्वभिः स्नात्वा क्षिपेत्तावद्यावच्चन्द्रस्य दर्शनमिति तदशक्तविषयम् ॥ यदा तु भुञ्जानायाः श्वादिस्पर्शो भवति तदा स्मृत्यन्तरे विशेष उक्तः । रजस्वला तु भुञ्जाना श्वान्त्यजादीन्स्पृशेद्यदि । गोमूत्रयावकाहारा षड्रात्रेण विशुध्यति । अशक्तौ काञ्चनं दद्याद्विप्रेभ्योवापि भोजनमिति ॥ यदातूच्छिष्टयोः परस्परस्पर्शनं भवति तदा । उच्छिष्टेोच्छिष्टया स्पृष्टा कदाचित्स्त्री रजस्वला । कृच्छ्रेण शुध्यते पूर्वा शूद्रा दानैरुपोषितेत्यत्रिणोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ यदा तूच्छिष्टान् द्विजान् रजस्वला स्पृशति तदा । द्विजान्कथञ्चिदुच्छिष्टान् रजस्था यदि संस्पृशेत् । अधोच्छिष्टे त्वहोरात्रमूर्ध्वोच्छिष्टे त्र्यहं क्षिपेदितिमार्कण्डेयोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ एवमवकीर्णिप्रायश्चित्तप्रसंगात्कानिचिदुपपातकप्रायश्चित्तान्यपिव्याख्याय प्रकृतमनुसरामः । तत्रावकीर्णानन्तरं सुतानां चैव विक्रय इत्युक्तं तत्र मनुयोगीश्वरोक्तानित्रैमासिकादीनि कामाकामजातिशक्त्याद्यपेक्षया पूर्ववद्व्यवस्थापनीयानि ॥ यत्तु शङ्खवचनम् । देवगृहप्रतिश्रयोद्यानारामसभाप्रपातडागपुण्यसेतुसुतविक्रयं कृत्वा तप्तकृच्छ्रं चरेदिति । यच्चपराशरेणोक्तम् । विक्रीय कन्यकां गां च कृच्छ्रं सान्तपनं चरेदिति । तदुभयमप्यापद्यकामतो द्रष्टव्यम् ॥ कामतस्तु नारीणां विक्रयं कृत्वा चरेच्चान्द्रायणव्रतम् । द्विगुणं पुरुषस्यैव व्रतमाहुर्मनीषिणइति चतुर्विंशतिमतोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ यत्तु पैठीनसिनोक्तम् । आरामतडागोदपानपुष्करिणीसुकृतसुतविक्रये त्रिषवणस्नाय्यधःशायीचतुर्थकालहारः संवत्सरेण पूतो भवति तदेकपुत्रविषयम् । तदनन्तरं धान्यकुप्यपशुस्तेयमित्युक्तं तत्प्रायश्चित्तानि च स्तेयप्रकरणे प्रपञ्चितानि ॥ २८७ ॥

अनन्तरमयाज्यानां च याजनमित्युक्तं तत्र प्रायश्चित्तमाह–

त्रीन्कृच्छ्रानाचरेद्व्रात्ययाजकोऽभिचरन्नपि ।
वेदप्लावी यवाश्यब्दं त्यक्त्वा च शरणागतम् ॥ २८८ ॥

यस्तु सावित्रीपतितानां याजनं करोति स प्राजापत्यप्रभृतींस्त्रीन्कृच्छ्रानाचरेत् । तेषां च गुरुलघुभूतानां कृच्छ्राणां त्रित्वं निमित्तगुरुलघुभावेनकल्पनीयम् ॥ तथा अभिचरन्नपीदमेव प्रायश्चित्तं कुर्यात् । एतच्चाग्निदाद्याततायिव्यतिरेके षट्स्वभिचरन्न पततीति वसिष्ठस्मरणात् ॥ अपिशब्दो हीनयाजकान्त्येष्टियाजकयोः । संग्रहार्थः अत एवोक्तं मनुना । व्रात्यानां याजनं कृत्वा परेषामन्त्यकर्म च । अभिचारमहीनं च त्रिभिः कृच्छ्रैर्व्यपोहतीति । परेषामन्त्यकर्मेत्यत्यन्ताभ्यासविषयं शूद्रांत्यकर्मविषयं वा । प्रायश्चित्तस्य गुरुत्वात् । अहीनो द्विरात्रादिर्द्वादशाहपर्यन्तोऽहर्गणयागः । यत्तु शातातपेनोक्तम् । पतितसावित्रीकान्नोपनयेत् नाध्यापयेत य एतानुपनयेदध्यापयेद्याजयेद्वा स उद्दालकव्रतं चरेदिति तत्कामकारविषयम् । उद्दालकव्रतं च प्राग्दर्शितम् । एतच्च कृच्छ्रत्रयं साधारणोपपातकप्रायश्चित्तस्यापवादकं

अत उपपातकसाधारणप्रायश्चित्तं शूद्राद्ययाज्ययाजने व्यवतिष्ठते। तत्र कामतस्त्रैमासिकम्। अकामतस्तु योगीश्वरोक्तं मासव्रतादि। यत्तु प्रचेतसा शूद्रयाजकादीन् पठित्वोक्तम्। एते पञ्चतपोऽभ्रावकाशजलशयनान्यनुतिष्ठेयुः। क्रमेण ग्रीष्मवर्षाहेमन्तेषु मासं गोमूत्रयावकमश्नीयुरिति तत्कामतोऽभ्यासविषयम्। यत्तु यमेनोक्तम्। पुरोधाः शूद्रवर्णस्यब्राह्मणोयः प्रवर्तते। स्नेहादर्थप्रसंगाद्वा तस्य कृच्छ्रंविशोधनमिति तदशक्तविषयम्। यच्च पैठीनसिनोक्तम्। शूद्रयाजकः सर्वद्रव्यपरित्यागात्पूतो भवति प्राणायामसहस्रेषु दशकृत्वोभ्यस्तेष्वितितदप्यकामतोऽभ्यासविषयम्। यत्तु गौतमेनोक्तम्। निषिद्धमन्त्रप्रयोगे सहस्रवाग्पतिष्ठेदिति निषिद्धानां पतितादीनां याजनाध्यापनात्मके मन्त्रप्रयोगे बहुशोऽभ्यस्ते प्राकृतं ब्रह्मचर्यमुपदिष्टं तत्कामतोऽभ्यासविषयम्। यः स्ववेदं विप्लावयति यश्च रक्षणे क्षमोऽपि तस्करव्यतिरिक्तं शरणागतमुपेक्षते सोऽपि संवत्सरं यवोदनं भुञ्जानः शुध्यति। तत्र विप्लवो नाम पर्वचाण्डालश्रोत्रावकाशाद्यनध्यायेष्वध्ययनम्। उत्कर्षहेतोरधीयानस्य किं पठसि नाशितं त्वयेत्येवं पर्यनुयोगदानं वा विप्लावनमुच्यते। अत एवोक्तं स्मृत्यन्तरे। दत्तानुयोगानध्येतुः पतितान्मनुरब्रवीदिति। यत्तु वसिष्ठेनोक्तम्। पतितचाण्डालशवश्रावणे त्रिरात्रं वाग्यताअनश्नन्त आसीरन् सहस्रपरमं वा तदभ्यस्यन्तः पूता भवन्तीति विज्ञायत इति। एतेनैव गर्हिताध्यापकयाजका व्याख्याताः। दक्षिणात्यागाच्च पूता भवन्तीति विज्ञायत इति तद्बुद्धिपूर्वविषयम्। यत्तु षट्त्रिंशन्मतेऽभिहितम्। चाण्डालश्रोत्रावकाशे श्रुतिस्मृतिपाठेएकरात्रमभोजनमिति तदबुद्धिपूर्वविषयम्॥ यदा सर्पाद्यन्तरागमनमात्रं भवति न पुनस्तत्राधीते तदापि प्रायश्चित्तं यमेनोक्तम्। सर्पस्य नकुलस्याथ अजमार्जारयोस्तथा। मूषकस्य तथोष्ट्रस्य मण्डूकस्य च योषितः॥ पुरुषस्यैडकस्यापि शुनोऽश्वस्य खरस्य च। अन्तरागमने सद्यः प्रायश्चित्तमिदं शृणु॥ त्रिरात्रमुपवासश्च त्रिरह्नश्चाभिषेचनम्। ग्रामान्तरं वा गन्तव्यं जानुभ्यां नात्र संशय इति॥ पितृमातृसुतत्यागतडागारामविक्रयेषु मनुयोगीश्वरोक्तोपपातकसाधारणप्रायश्चित्तानि पूर्ववज्जातिशक्तिगुणाद्यपेक्षया योज्यानि। तत्र पितृमात्रादित्यागस्य अकारणे परित्यक्ता मातापित्रोर्गुरोस्तत्यपाङ्क्मध्यपाठात्तन्निमित्तमपि प्रायश्चित्तं भवति। यथाह मनुः। षष्ठान्नकालता मासं संहिताजप एव वा। होमश्च शाकला नित्यमपाङ्क्तानां विशोधनमिति। अपाङ्क्ताश्च श्राद्धकाण्डे ये स्तेनपतिक्लीबा इत्यादिवाक्यैर्दर्शिताः। तडागारामविक्रयेषु च कतिचिद्विशेषप्रायश्चित्तानि सविषयाणि सुतविक्रयप्रायश्चित्तकथनावसरे कथितानि॥ अनन्तरं कन्याया दूषणमित्युक्तं तत्र च त्रैमासिकद्वैमासिकचान्द्रायणादीनि वर्णानां सवर्णाविषये योज्यानि। आनुलोम्ये पुनर्मासिकपयोशनं प्राजापत्यं वा। सकामास्वनुलोमासु न दोषस्त्वन्यथा दम इति दण्डाल्पत्वदर्शनात्॥ यत्तु शङ्खेनोक्तम्॥ कन्यादोषी सोमविक्रयी च कृच्छ्रमभक्षं चरेयातामिति। यच्च हारीतवचनम्। कन्यादोषी सोमविक्रयी वृषलीपतिः कौमारदारत्यागी सुरामद्यपः शूद्रयाजको गुरोःप्रतिहन्ता नास्तिकोनास्तिकवृत्तिः कृतघ्नः कूटव्यवहारी मित्रध्रुक् शरणागतघा-

ती प्रतिरूपकवृत्तिरित्येते पंचतपोऽवकाशजलशयनान्यनुतिष्ठेयुर्ग्रीष्मवर्षाहेमन्तेषु मासं गोमूत्रयावकमश्नीयुरिति।तदुभयमपि क्षत्रियवैश्ययोः प्रातिलोम्येन दूषणे योज्यम्।शूद्रस्य तु वधएव । दूषणे तु करच्छेद उत्तमायां वधस्तथेति वधदर्शनात् । परिविन्दकस्य याजनकन्याप्रदानयोः कौटिल्ये शिष्टाप्रतिषिद्धव्रतलोपे आत्मार्थपाकक्रियारम्भे मद्यपस्त्रीनिषेवणे च साधारणोपपातकप्रायश्चित्तं प्राग्वद्व्यवस्थापनीयम् । आद्ययोस्तु विशेषप्रायश्चित्तानि परिवेदनायाज्यायाजनप्रायश्चित्तकथनप्रस्तावे दर्शितानि । अनन्तरं स्वाध्यायत्याग इत्युक्तं तत्र व्यसनासक्तत्यागे अधीतस्य च नाशनमिति ब्रह्महत्यासमप्रायश्चित्तमुक्तम् । शास्त्रश्रवणाद्याकुलतया त्यागे तु त्रैमासिकाद्युपपातकप्रायश्चित्तानि जातिशक्त्यपेक्षया योज्यानि । यत्तु वसिष्ठेनोक्तम् । ब्रह्मोज्झः कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा पुनरुपयुञ्जीत वेदमाचार्यादिति तदत्यन्तापद्विषयम् । अग्नित्यागेऽपि तेनैव विशेषो दर्शितः । योऽग्नीनपविध्येत्स कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा पुनराधेयं कारयेदिति । द्वादशरात्रग्रहणमुत्सन्नकालापेक्षया प्राजापत्यादिगुरुलघुकृच्छ्राणां प्राप्त्यर्थम् । तत्र मासद्वये प्राजापत्यं मासचतुष्टयेऽतिकृच्छ्रः । षण्मासोच्छिन्ने पराकः । षन्मासादूर्ध्वं योगीश्वरोक्तान्युपपातकसामान्यप्रायश्चित्तानि कालाद्यपेक्षया योज्यानि । संवत्सरादूर्ध्वं तु मानवं त्रैमासिकं द्वैमासिकमिति व्यवस्था । एतच्च नास्तिक्येन त्यागविषयम् । तथा च व्यासः । योऽग्निं त्यजति नास्तिक्यात्प्राजापत्यं चरेद्द्विज इति । यदा तु प्रमादात्त्यजाति तदा भारद्वाजगृह्ये विशेष उक्तः । प्राणायामशतमात्रिरात्रादुपवासः स्याद्राविंशतिरात्रात् अतऊर्ध्वमाषष्टिरात्रात्तिस्रोरात्रीरुपवसेदत ऊर्ध्वमासंवत्सरात् प्राजापत्यं चरेत् अत ऊर्ध्वं कालबहुत्वे दोषगुरुत्वमिति । यदा त्वालस्यादिना त्यजति तदापि तेनैव विशेष उक्तः । द्वादशाहातिक्रमे त्र्यहमुपवासो मासातिक्रमे द्वादशाहमुपवासः संवत्सरातिक्रमे मासोपवासः पयोभक्षणं वेति संवत्सरादूर्ध्वं तु वृद्धहारीतेन विशेष उक्तः । संवत्सरोत्सन्नेऽग्निहोत्रे चान्द्रायणं कृत्वा पुनरादध्यात् । द्विवर्षोत्सन्ने चान्द्रायणं सोमायनं च कुर्यात् । त्रिवर्षोत्सन्ने संवत्सरं कृच्छ्रमभ्यस्य पुनरादध्यादिति । सोमायनं च कृच्छ्रकाण्डे वक्ष्यते । शङ्खेनापि विशेष उक्तः । अग्न्युत्सादी संवत्सरं प्राजापत्यं चरेद्गां च दद्यादिति ॥ सुतत्यागे बन्धुत्यागे च त्रैमासिकं गोवधव्रतं कामतः । अकामतस्तु योगीश्वरोक्तं व्रतचतुष्टयं शक्त्याद्यपेक्षया योज्यम् ॥ द्रुमच्छेदे प्रायश्चित्तं प्रागुक्तम् । स्त्रीप्राणिवधवशीकरणादिभिर्जीवने तिलेक्षुयन्त्रप्रवर्तने च तान्येव प्रायश्चित्तानि तथैव योज्यानि । व्यसनेषु च द्यूतमृगयादिषु तान्येव व्रतानि तथैव योज्यानि । यत्तु बौधायनेन । अथाशुचिकराणि द्यूतमभिचारोऽनाहिताग्नेरुञ्छवृत्तिः । समावृत्तस्य भैक्षचर्या तस्य च गुरुकुले वास ऊर्ध्वं चतुर्भ्यो मासेभ्यो यश्च तमध्यापयति नक्षत्रनिर्देशनं चेति द्वादशमासान्द्वादशार्धमासान्द्वादशाहान्द्वादशषडहान्द्वादशत्र्यहांश्च त्र्यहमेकाहमित्यशुचिकरनिर्देश इति । द्यूते वार्षिकव्रतमुक्तं तदभ्यासविषयम् । यत्तु प्रचेतसोक्तम् । अनृतवाक् तस्करो राजभृत्यो वृक्षारोपकवृत्तिर्गरदोऽग्निदोऽश्वरथगजारोहणवृत्ती रङ्गोपजीवी श्वागणिक

शूद्रोपाध्यायो वृषलीपतिर्भाण्डिको नक्षत्रोपजीवी श्ववृत्तिर्ब्रह्मजीवी चिकित्सको देवलकः पुरोहितः कितवो मद्यपः कूटकारकोऽपत्यविक्रयी मनुष्यपशुविक्रेता चेति तानुद्धरेत्समेत्य न्यायतो ब्राह्मणव्यवस्थया सर्वद्रव्यत्यागे चतुर्थकालाहाराः संवत्सरंत्रिषवणमुपस्पृशेयुस्तस्यान्ते देवपितृतर्पणं गवाह्निकं चेत्येवं व्यवहार्या इति तदपि बौधायनीयेन समानविषयम् । श्वागणिकोयः श्वगणेन जीवति । भाण्डिकोबन्दिव्यतिरिक्तो राज्ञां तूर्यादिस्वनैः प्रबोधयिता । बन्दिनः पृथगुपादानात् । श्ववृत्तिः सेवकः । ब्रह्मजीवी ब्राह्मणकार्येषु मूल्येन परिचारकः । मनूक्तान्यप्यपाङ्क्तेयप्रायश्चित्तानि षष्ठान्नकालता मासमित्यादीनि जात्याद्यपेक्षया योज्यानि । तदुक्तापाङ्क्तेयमध्येऽपि कितवादिव्यसनिनां पठितत्वात् । आत्मविक्रये शूद्रसेवायां च सामान्यप्रायश्चित्तानि प्राग्वदेव योज्यानि ॥ यत्तु बौधायनेनोक्तम् । समुद्रयानं ब्राह्मणस्य न्यासापहरणं सर्वापण्यैर्व्यवहरणं भूम्यनृतं शूद्रसेवा यश्च शूद्रायामभिजायते तदपत्यं च भवति तेषां तु निर्देशश्चतुर्थकालं मितभोजिनः स्युरपोभ्युपेयुः सवनानुकल्पं स्थानासनाभ्यां विहरन्त एतैस्त्रिभिर्वर्षैस्तदपघ्नन्ति पापमिति तद्बहुकालसेवाविषयम् ॥ हीनजातिभिः सख्ये तु उपपातकसामान्यप्रायश्चित्तान्येव ॥ यत्तु प्रचेतसोक्तम् । मित्रभेदकरणादहोरात्रमनश्नन् हुत्वा पयः पिबेदिति । तदहीनसख्यभेदनविषयम् ॥ हीनयोनिनिषेवणेऽप्युपपातकसामान्यप्रायश्चित्तानि योज्यानि ॥ यत्तु शातातपेनोक्तम् ॥ ब्राह्मणोराजकन्यापूर्वां कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा निर्विशेत्तां तु चोपयच्छेद्वैश्यापूर्वां कृच्छ्रातिकृच्छ्रं शूद्रापूर्वां तु कृच्छ्रातिकृच्छ्रं राजन्यश्चेद्वैश्यापूर्वां कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा निर्विशेत्तां चोपयच्छेच्छूद्रापूर्वां त्वतिकृच्छ्रं वैश्यश्चेच्छूद्रापूर्वां त्वतिकृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वा तां चोपयच्छेदिति तत्र निवेशात्तां चोपयच्छेदिति कृच्छ्रानुष्ठानोत्तरकालं सवर्णापरिणयनादूर्ध्वंतांच राजन्यादिकामुपयच्छेदित्यर्थः । इदं चाज्ञानविषयम् । ज्ञानतस्तूपपातकसामान्यप्रायश्चित्तं व्यवस्थितमेव द्रष्टव्यम् । साधारणस्त्रीसंभोगे च हीनयोनिनिषेवणमित्युक्तं तत्रापि पशुवश्याभिगमने प्राजापत्यं विधीयत इति संवर्तोक्तमकामतोद्रष्टव्यम् । कामतस्तु यमेनोक्तं द्रष्टव्यम् । वैश्यागमनजं पापं व्यपो हन्ति द्विजातयः पीत्वा सकृत्सकृत्तप्तं सप्तरात्रं कुशोदकमिति । उपपातकसामान्यप्राय श्चित्तानिच कामाकामतोऽभ्यासापेक्षया योज्यानि । तत्र मत्याभ्यासे तु प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकमावर्तत इति न्यायात् प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकावृत्तौ प्रसक्तायां लौगाक्षिणा विशेष उक्तः । अभ्यासेऽहर्गुणा वृद्धिर्मासादर्वाक् विधीयते । ततोमासगुणा वृद्धिर्यावत्संवत्सरं भवेत् ॥ ततः संवत्सरगुणा यावत्पापं समाचरेदिति । इदं मतिपूर्वविषयम् । अमतिपूर्वावृत्तौ चतुर्विंशतिमते विशेष उक्तः । सकृत्कृते तु यत्प्रोक्तं त्रिगुणं तत्त्रिभिर्दिनैः । मासात्पञ्चगुणं प्रोक्तं षण्मासाद्दशधा भवेत् ॥ संवत्सरात्पञ्चदशं त्र्यब्दाद्विंशगुणं भवेत् । ततोऽप्येवं प्रकल्प्यं स्याच्छातातपवचो यथेति ॥ यत्पुनर्विधेः प्राथमिकादस्मात् द्वितीये द्विगुणं चरेदिति प्रतिनिमित्तमावृत्तिविधायकं तन्महापातकविषयमित्युक्तं प्राक् । यत्तु यमेन साधारणस्त्रीगमनमधिकृत्य

गुरुतल्पव्रतमतिदिष्टम्।गुरुतल्पव्रतं केचित्केचिच्चान्द्रायणव्रतम्।गोघ्नस्येच्छन्ति केचिच्च केचिदेवावकीर्णिन इति । एतच्च जन्मप्रभृतिसानुबन्धानवच्छिन्नाभ्यासविषयम् । अनन्तरं तथैवानाश्रमे वासइत्युक्तं तत्र हारीतेन विशेषउक्तः । अनाश्रमी संवत्सरं प्राजापत्यं कृच्छ्रं चरित्वाश्रममुपेयात् द्वितीयेऽतिकृच्छ्रं तृतीये कृच्छ्रातिकृच्छ्रमतऊर्ध्वं चान्द्रायणमिति। एतदसंभवविषयम् । संभवे तु सामान्येनोपपातकप्रायश्चित्तानि कामाकामतो व्यवस्थापनीयानि । परपाकरुचित्वात्सच्छास्त्राधिगमनाकराधिकारभार्याविक्रयेषु च मनुयोगीश्वरप्रतिपादितोपपातकसामान्यप्रायश्चित्तानि जातिशक्तिगुणाद्यपेक्षया व्यवस्थापनीयानि ॥२८८॥

भार्याया विक्रयश्चैषामित्यत्र चशब्दो मन्वाद्युक्तासत्प्रतिग्रहनिन्दितोन्नादीनामुपलक्षणार्थमित्युक्तम्
तत्रासत्प्रतिग्रहे प्रायश्चित्तविशेषमाह–

गोष्ठे वसन्ब्रह्मचारी मासमेकं पयोव्रतः ।
गायत्रीजाप्यनिरतःशुध्यतेऽसत्प्रतिग्रहात् ॥ २८९ ॥

यस्त्वसत्प्रतिग्रहं निषिद्धप्रतिग्रहं करोति स ब्रह्मचर्ययुक्तोगोष्ठे वसन् गायत्रीजपशीलो मासं पयोव्रतेन शुध्यतीति । प्रतिग्रहस्य चासत्त्वं दातुर्जातिकर्मनिबन्धनम् । यथा चाण्डालादेः पतितादेश्च । तथा देशकालनिबन्धनं च यथा कुरुक्षेत्रोपरागादौ । तथा प्रतिग्राह्यद्रव्यनिबन्धनं च । यथा सुरामेषीमृतशय्योभयतोमुख्यादेः ॥ यदातु पतितादेर्मेष्यादिकं प्रतिगृह्णाति तदैतद्गुरुप्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम् । व्यतिक्रमद्वयदर्शनेन निमित्तस्य गुरुत्वात् ।तत्र जपे मनुना संख्याविशेषउक्तः।जपित्वा त्रीणि सावित्र्याः सहस्राणि समाहितः । मासं गोष्ठे पयः पीत्वा मुच्यतेऽसत्प्रतिग्रहादिति । प्रत्यहं त्रिसहस्रजपोद्रष्टव्यः । मासमिति द्वितीयया त्रिसहस्रसंख्याकस्य जपस्यप्रतिदिवसव्यापित्वावगमात् । यदा तु न्यायवर्तिब्राह्मणादेः सकाशान्निषिद्धं मेषादिकं गृह्णाति पतितादेर्वा भूम्यादिकमनिषिद्धं तदा षट्त्रिंशन्मतोक्तं द्रष्टव्यम् । पवित्रेष्ट्या विशुध्यन्ति सर्वे घोराः प्रतिग्रहाः । ऐन्दवेन मृगारेष्ट्या कदाचिन्मित्रविन्दया ॥ देव्या लक्षजपेनैव शुद्ध्यन्ते दुष्प्रतिग्रहात् ॥ यत्तु बृहद्धारीतवचनम् । राज्ञः प्रतिग्रहं कृत्वा मासमप्सुसदावसेत् । षष्ठे काले पयोभक्षः पूर्णे मासेविशुद्ध्यति ॥ तर्पयित्वा द्विजान्कामैः सततं नियतव्रतइति तत्पूर्वोक्तविषयेऽभ्यासे द्रष्टव्यम् । अथवा पतितादेः कुरुक्षेत्रोपरागादौ कृष्णाजिनादिप्रतिग्रहविषयम् । तथाप्रतिग्राह्यद्रव्याल्पतया प्रायश्चित्ताल्पत्वम् । यथाह हारीतः । मणिवासो गवादीनां प्रतिग्रहे सावित्र्यष्टसहस्रं जपेदिति । तथा षट्त्रिंशन्मतेऽपि । भिक्षामात्रं गृहीत्वा तु पुण्यं मन्त्रमुदीरयेत् । प्रतिग्रहेषु सर्वेषु षष्ठमंशं प्रकल्पयेत् । इतीदं च प्रायश्चित्तजातं द्रव्यत्यागोत्तरकालं द्रष्टव्यम् । (अ. ११ श्लो. १९३) यद्गर्हितेनार्जयन्ति ब्राह्मणाः कर्मणा धनम् । तस्योत्सर्गेण शुद्ध्यन्ति जप्येन तपसैव चेति मनुस्मरणात् । एवमन्यान्य-

पि स्मृतिवाक्यानि द्रव्यसाराल्पत्वमहत्त्वाभ्यां विषयेषु व्यवस्थापनीयानि ॥ इत्युपपातकप्रायश्चित्तप्रकरणम्। जात्याश्रयादिदोषेण निन्द्यान्नादेश्च शब्दतः। योगीन्द्रोक्तव्रतव्रातं साम्प्रतं तु प्रतन्यते॥ तत्र जातिदुष्टपलाण्ड्वादिभक्षणे कामतः सकृत्कृते पलाण्डुं विड्वराहं चेत्यादिना चान्द्रायणमुक्तम्। कामतोऽभ्यासे तु निषिद्धभक्षणे जैह्म्यमित्यादिनोक्तं सुरापानसमप्रायश्चित्तम्। अकामतः सकृद्भक्षणे सान्तपनम्। तत्रैवाभ्यासे यतिचान्द्रायणम्। अमत्यैतानि षट् जग्ध्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत्। यत्तु यतिचान्द्रायणं वापि शेषेषूपवसेदहरिति मनुस्मरणात्। यत्तु बृहद्यमेनोक्तम्। खट्वावार्ताककुम्भीकव्रश्चनप्रभवाणि च। भूतृणं शिग्रुकं चैव खुखण्डं कवकानि च॥ एतेषां भक्षणं कृत्वा प्राजापत्यं चरेत् द्विज इति तत्कामतोऽभ्यास विषयम्। मत्स्यांश्च कामतो जग्ध्वा सोपवासस्त्र्यहं क्षिपेदिति योगीश्वरेण कामतः सकृद्भक्षणे त्र्यहस्योक्तत्वात्। खट्वाख्यः पक्षी। कुसुम्भमित्यन्ये। कवकं राजसर्षपाख्यं शाकम्। खुखण्डं तद्विशेषो गोबलीवर्दन्यायेन निर्दिष्टः। यत्तु यमेनोक्तम्। तन्दुलीयककुम्भीकव्रश्चनप्रभवांस्तथा। नालिकां नालिकेरीं च श्लेष्मातकफलानि च॥ भूतृणं शिग्रुकं चैव खट्वाख्यं कवकं तथा। एतेषां भक्षणं कृत्वा प्राजापत्यं व्रतं चरेदिति तदपि मतिपूर्वाभ्यासविषयम्। नालिका नालिकेरी शाकविशेषौ खट्वाख्यश्च। अकामतः सकृद्भक्षणे शेषेषूपवसेदहरिति मनूक्तं द्रष्टव्यम्। तत्रैवाभ्यासे त्वावृत्तिः कल्प्या। अत्यन्ताभ्यासे तु। संसर्गदुष्टं यच्चान्नं क्रियादुष्टमकामतः। भुक्त्वा स्वभावदुष्टं च तप्तकृच्छ्रं समाचरेदिति प्रचेतोभिहितं द्रष्टव्यम्। नील्यास्त्वकामतः सकृद्भक्षणे चान्द्रायणम्। भक्षयेद्यदि नीलीं तु प्रमादाद्ब्राह्मणः क्वचित्। चान्द्रायणेन शुद्धिः स्यादापस्तम्बोऽब्रवीन्मुनिरिति आपस्तम्बस्मरणात् ॥ कामतोऽभ्यासे चावृत्तिः कल्प्या॥ यदपि षट्त्रिंशन्मतेऽभिहितम्। शणपुष्पं शाल्मलं च करनिर्मथितं दधि। बर्हिर्वेदिपुरोडाशं जग्ध्वा नाद्यादहर्निशमिति तदप्यकामविषयम्। यत्तु सुमन्तुनोक्तम्। लशुनपलाण्डुगृञ्जनकवकभक्षणे सावित्र्यष्टसहस्रेण मूर्ध्नि संपातान्नयेदिति तद्बलात्कारेणानिच्छतो भक्षणविषयम्। तदेकसाध्यव्याध्युपशमार्थे वा भक्षणे द्रष्टव्यम्। अत एवानन्तरं तेनैवोक्तम्। एतान्येव व्याधितस्य भिषक्क्रियामप्रतिषिद्धानि। यानि चैवंप्रकाराणि तेष्वपि न दोष इति। संपातान्नयेदुदकबिन्दून्प्रक्षिपेत् ॥ अथ जातिदुष्टसंधिन्यादिक्षीरपाने प्रायश्चित्तम्। तत्र चाकामतः सकृत्पाने। अनिर्दशाया गोः क्षीरमौष्ट्रमैकशफं तथा। आविकं संधिनीक्षीरं विवत्सायाश्च गोः पयः॥ आरण्यानां च सर्वेषां मृगाणां महिषीं विना। स्त्रीक्षीरं चैव वर्ज्यानि सर्वशुक्तानि चैव हीति ॥ दधि भक्ष्यं च शुक्तेषु सर्वं च दधिसंभवमित्युक्त्वा शेषेषूपवसेदहरिति मनूक्तउपवासो द्रष्टव्यः। कामतस्तु योगीश्वरोक्तस्त्रिरात्रोपवासो द्रष्टव्यः॥ यत्तु पैठीनसिनोक्तम्। अविखरोष्ट्रमानुषीक्षीरप्राशने तप्तकृच्छ्रः पुनरुपनयनं च। अनिर्दशाहगोमहिषीक्षीरप्राशने षड्रात्रमभोजनम्। सर्वासां द्विस्तनीनां क्षीरपानेऽप्यजावर्ज्यमेतदेवेति। यच्च शङ्खेन। क्षीराणि यान्यभक्ष्याणि तद्विकाराशने बुधः। सप्तरात्रव्रतं कुर्यात्प्रयत्नेन समाहित इति यावकव्रतमुक्तं तदुभयमपि कामतोऽभ्यासविषयम्।

यत्तु शङ्खेन । संधिन्यमेध्यभक्षयोः क्षीरप्राशने पक्षव्रतमुक्तम् । संधिन्यमेध्यभक्षयोर्भुक्त्वा पक्षव्रतं चरेदिति तदभ्यासविषयम् ।सत्कृपाने गोजामहिषीवर्ज्यं सर्वाणि पयांसि प्राश्योपवसेत् ।अनिर्दशाहं तान्यपि संधिनीयमसूस्यन्दिनीविवत्साक्षीरं चामेध्यभुजश्चेति विष्णुनोपवासस्योक्तत्वात् । तथा वर्णनिबन्धनश्च प्रतिषेधः । क्षत्रियश्चापि वृत्तस्थो वैश्यः शूद्रोऽथवा पुनः । यः पिबेत्कपिलाक्षीरं न ततोऽन्योऽस्त्यपुण्यकृदिति । एवमादौ च यत्र प्रतिपदोक्तं प्रायश्चित्त न दृश्यते तत्र शेषेषूपवसेदहरिति साधारणप्रायश्चित्तं मनूक्तं द्रष्टव्यम्॥ अथ स्वभावदुष्टमांसादिभक्षणे प्रायश्चित्तमुक्तम् । तत्र कामतः सकृद्भक्षणे शेषेषूपवसेदहरिति मनूक्तं साधारणं प्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम् । कामतस्तु । चाषांश्च रक्तपादांश्च सौनं वल्लूरमेव च । मत्स्यांश्च कामतो जग्ध्वा सोपवासस्त्र्यहंवसेदिति योगीश्वरोक्तं द्रष्टव्यम्। कामतोऽभ्यासे तु जग्ध्वा मांसमभक्ष्यं तु सप्तरात्रं यवान् पिबेदिति मनूक्तं द्रष्टव्यम् । इदं विट्सूकरादिमांसव्यतिरिक्तविषयम् । क्रव्याद्विट्सूकरोष्ट्राणां कुक्कुटानां च भक्षणे । नरकाकखराणां च तप्तकृच्छ्रं विशोधनमिति मनुना जातिविशेषेण प्रायश्चित्तविशेषस्योक्तत्वात् । एतन्मूत्रपुरीषप्राशनेऽप्येतदेव । वराहैकशफानां तु काककुक्कुटयोस्तथा ॥ क्रव्यादानां च सर्वेषामभक्ष्या ये च कीर्तिताः ॥ मांसमूत्रपुरीषाणि प्राश्य गोमांसमेव च । श्वगोमायुकपीनां च तप्तकृच्छ्रं विधीयते ॥ उपोष्य वा द्वादशाहं कूश्माण्डैर्जुहुयाद्घृतमिति बृहद्यमस्मरणात् । तत्र कामतस्तप्तकृच्छ्रः अभ्यासे तु कूश्माण्डसहितः पराक इति व्यवस्था ॥ तथा प्रचेतसाप्युक्तम् । श्वसृगालकाककुक्कुटपार्षतवानरचित्रकचाषक्रव्यादखरोष्ट्रगजवाजिविड्वराहगोमानुषमांसभक्षणे तप्तकृच्छ्रमादिशेदेषां मूत्रपुरीषभक्षणे त्वतिकृच्छ्रमिति । इदं च कामकारविषयम् । यत्तूशनसो वचनम् । नरमांसं श्वमांसं वा गोमांसं चाश्वमेव च । भुक्त्वा पञ्चनखानां च महासान्तपनं चरेदिति तदकामविषयम् ॥ यत्त्वङ्गिरोवचनम् । बलाकाभासगृध्राखुखरवानरसूकरान् । दृष्ट्वा चैषाममेध्यानि स्पृष्ट्वाचम्य विशुध्यति ॥ इच्छयैषाममेध्यानि भक्षयित्वा द्विजातयः । कुर्युः सान्तपनं कृच्छ्रं प्राजापत्यमनिच्छयेति तद्भक्षितोद्गारितविषयम् । सान्तपनशब्देन चात्र महासान्तपनमुच्यते । अकामतः प्राजापत्यविधानात् । यत्पुनरङ्गिरोवचनम् । नरकाकखराश्वानां जग्ध्वा मांसं गजस्य च । एषां मूत्रपुरीषाणि द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् इति । यच्च बृहद्यमेनोक्तम् । शुष्कमांसाशने विप्रो व्रतं चान्द्रायणं चरेदिति तदुभयमपि कामतोऽभ्यासविषयम् । यत्पुनः शङ्खेनोक्तम् । भुक्त्वा चोभयतोदंतांस्तथा चैकशफानपि । औष्ट्रं गव्यं तथा जग्ध्वा षण्मासान्व्रतमाचरेदिति तत्कामतोऽत्यन्ताभ्यासविषयम् । यत्तु स्मृत्यन्तरोक्तम् । जग्ध्वा मांसं नराणां च विड्वराहं खरं तथा । गवाश्वकुञ्जरोष्ट्राणां सर्वं पाञ्चनखं तथा । क्रव्यादं कुक्कुटं ग्राम्यं कुर्यात्संवत्सरव्रतमिति तदत्यन्तानवच्छिन्नाभ्यासविषयम् ।अत्र प्रकरणे मूत्रपुरीषग्रहणं वसाशुक्रासृङ्मज्जानामुपलक्षणम् ।कर्णविट्प्रभृतिमलषट्के त्वर्धं कल्पनीयम् ।केशादिषु पुनः षट्त्रिंशन्मते वि-

शेष उक्तः । अजाविमहिषमृगाणां आममांसभक्षणे केशनखरुधिरप्राशने बुद्धिपूर्वे त्रिरात्रमज्ञानादुपवास इति । यत्तु प्रचेतसोक्तम् । नखकेशमृल्लोष्टभक्षणेऽहोरात्रमभोजनाच्छुद्धिरिति तदप्यकामतः सकृत्प्राशनविषयम् । यत्तु स्मृत्यन्तरवचनम् । केशकीटनखं प्राश्य मत्स्यकण्टकमेव च । हेमतप्तं घृतं पीत्वा तत्क्षणादेव शुद्ध्यतीति तन्मुखमात्रप्रवेशविषयम् । यदा तु भाजनस्थमन्नं केशादिदूषितं भवति तदा । अन्ने भोजनकाले तु मक्षिकाकेशदूषिते । अनन्तरं स्पृशेदापस्तच्चान्नं भस्मना स्पृशेदिति प्रचेतसाभिहितं वेदितव्यम् । प्रासङ्गिकोऽयं श्लोकः ॥ सूक्ष्मतरकृमिकीटास्थिभक्षणे पुनर्हारीतेन विशेष उक्तः । कृमिकीटपिपीलिकाजलौकःपतङ्गास्थिप्राशने गोमूत्रगोमयाहारस्त्रिरात्रेण विशुध्यतीति । जलौको मत्स्यादिः । एवं च पशुपतत्रिजलचरमांसादिप्राशने संक्षेपतः प्रायश्चित्तानि प्रदर्शितानि ग्रन्थगौरवभयात्प्रतिव्यक्तिर्न लिख्यते ॥ अथाशुचिसंस्पृष्टभक्षणे प्रायश्चित्तं तत्र तावदुच्छिष्टाभक्ष्यभक्षणे वक्ष्यते । तत्र मनुः । बिडालकाकाखूच्छिष्टं जग्ध्वा श्वनकुलस्य च । केशकीटावपन्नं च पिबेद्ब्राह्मीं सुवर्चलामिति कालविशेषानुपादानादेकरात्रं इदं चकामतो द्रष्टव्यम् । यत्तु विष्णुनोक्तम् । पक्षिश्वापदजग्धस्य रसस्यान्नस्य भूयसः । संस्काररहितस्यापि भोजने कृच्छ्रपादकमिति । तत्कामकारविषयम् । संस्कारश्च देवद्रोण्यामित्यादिना द्रव्यशुद्धिप्रकरणोक्तो द्रष्टव्यः । यत्तु शातातपेनोक्तम् । श्वकाकाद्यवलीढशूद्रोच्छिष्टभोजने त्वतिकृच्छ्रमिति । तदकामतोऽभ्यासविषयम् । यत्तुशङ्खेन । शुनामुच्छिष्टकं भुक्त्वा मासमेकं व्रती भवेत् । काकोच्छिष्टं गवा घ्रातं भुक्त्वा पक्षं व्रती भवेदिति यावकव्रतमुक्तं तत्कामतोऽभ्यासविषयम् । ब्राह्मणाद्युच्छिष्टभोजने तु बृहद्विष्णुनोक्तम् । ब्राह्मणः शूद्रोच्छिष्टाशने सप्तरात्रं पञ्चगव्यं पिबेत् वैश्योच्छिष्टाशने पञ्चरात्रं राजन्योच्छिष्टाशने त्रिरात्रं ब्राह्मणोच्छिष्टाशने त्वेकाहमिति तत्कामकारविषयम् ॥ यत्तु यमवचनम् । भुक्त्वा सह ब्राह्मणेन प्राजापत्येन शुध्यति । भूभुजा सह भुक्त्वान्नं तप्तकृच्छ्रेणशुध्यति । वैश्येन सह भुक्त्वान्नमतिकृच्छ्रेणशुध्यति । शूद्रेण सह भुक्त्वान्नं चान्द्रायणमथाचरेदितितत्कामतोऽभ्यासविषयम् ॥ यत्पुनः शंखवचनम् । ब्राह्मणोच्छिष्टाशने महाव्याहृतिभिरभिमन्त्र्यापः पिबेत्क्षत्रियोच्छिष्टाशने ब्राह्मीरसविपक्वेन त्र्यहं क्षीरेण वर्तयेत् वैश्योच्छिष्टाशने त्रिरात्रोपोषितो ब्राह्मीं सुवर्चलां पिबेत् । शूद्रोच्छिष्टभोजने षड्रात्रमभोजनमिति तदकामविषयम् । तत्राभ्यासे द्वैगुण्यादिकं कल्प्यम् । एतच्च पित्रादिव्यतिरेकेण । पितुर्ज्येष्ठस्य च भ्रातुरुच्छिष्टं भोज्यमित्यापस्तम्बस्मरणात् । यत्तु बृहद्व्यासवचनम् । माता वा भगिनी वापि भार्या वान्याश्च योषितः । न ताभिः सह भोक्तव्यं भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेदिति । तत्सहभोजनविषयम् । उच्छिष्टमात्रभोजने तु शूद्रोच्छिष्टभोजने सप्तरात्रमभोजनं स्त्रीणां चेत्यापस्तम्बोक्तं द्रष्टव्यम् । यत्त्वङ्गिरोवचनम् । ब्राह्मण्या सह योऽश्नीयादुच्छिष्टं वा कदाचन । तत्र दोषं न मन्यन्ते सर्व एव मनीषिण इति तद्विवाहविषयमापद्विषयं वा । अन्त्योच्छिष्टभोजने तु । अन्त्यानां भुक्तशेषं तु भक्ष-

यित्वा द्विजातयः । चान्द्रं कृच्छ्रं तदर्धं च ब्रह्मक्षत्रविशां विधिरित्यापस्तम्बोक्तं द्रष्टव्यम्। अत्र चान्द्रं चान्द्रायणम्। अन्त्यावसाय्युच्छिष्टभोजने तु। चाण्डालपतितादीनामुच्छिष्टान्नस्य भक्षणे। चान्द्रायणं चरेद्विप्रः क्षत्रः सान्तपनं चरेत्। षड्रात्रं च त्रिरात्रं च वर्णयोरनुपूर्वशः। इत्यङ्गिरोभिहितं सान्तपनमत्र महासान्तपनं द्रष्टव्यम् । आपदि तु । आपत्काले तु विप्रेण भुक्तं शूद्रगृहे यदि । मनस्तापेन शुध्येत्तु द्रुपदानां शतं जपेदितिपराशरोक्तं वेदितव्यम्। यत्तु बृहच्छातातपेनोक्तम्। पीतशेषं तु यत्किञ्चिद्भाजने मुखनिःसृतम् । अभोज्यं तद्विजानीयाद्भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेदिति तदभ्यासविषयं ज्ञेयम् । निमित्तस्यातिलघुत्वात् । पीतोच्छिष्टं तु पानीयं पीत्वा तु ब्राह्मणः क्वचित्। त्रिरात्रं तु व्रतं कुर्याद्वामहस्तेन वा पुनरिति । एतद्बुद्धिपूर्वविषयम्। अकामतस्त्वर्धं कल्प्यमिति । दीपोच्छिष्टे तु । दीपोच्छिष्टं तु यत्तैलं रात्रौ रथ्याहृतं तु यत् । अभ्यङ्गाच्चैव यच्छिष्टं भुक्त्वा नक्तेन शुद्ध्यतीति षट्त्रिंशन्मतोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ अथाशुचिद्रव्यसंस्पृष्टभक्षणे प्रायश्चित्तम् । तत्राह संवर्तः केशकीटावपन्नं तु नीलीलाक्षोपघातितम्। स्नाय्वस्थिचर्मसंस्पृष्टं भुक्त्वा तूपवसेदहरिति । तथाह शातातपः। केशकीटावपन्नं च रुधिरमांसास्पृश्यस्पृष्टभ्रूणघ्नावेक्षितपतत्र्यवलीढश्वसूकरगवाघ्रातशुक्तपर्युषितवृथापक्वदेवान्नहविषां भोजने उपवासः पञ्चगव्याशनं चेति। एतच्चोभयमपि अकामविषयम्। कामतस्तु। मृद्वारिकुसुमादींश्च फलकन्देक्षुमूलकान्। विण्मूत्रदूषितान्प्राश्य कृच्छ्रपादं समाचरेत्॥ सन्निकृष्टेऽर्धमेव स्यात्कृच्छ्रः स्याच्छुचिशोधनमिति विष्णूक्तं वेदितव्यम्। अल्पसंसर्गे पादो महासंसर्गेऽर्धकृच्छ्र इति व्यवस्था। यत्तु व्यासेनोक्तम्। संसर्गदुष्टं यच्चान्नं क्रियादुष्टं च कामतः। भुक्त्वा स्वभावदुष्टं च तप्तकृच्छ्रं समाचरेदिति। एतच्चासंसृष्टामेध्यादिरसोपलब्धौ वेदितव्यम् । रजस्वलादिस्पर्शे तु शङ्खोक्तम् । अमेध्यपतितचाण्डालपुल्कसरजस्वलावधूतकुणिकुष्ठिकुनखिसंस्पृष्टानि भुक्त्वा कृच्छ्रं चरेदिति । कुणिर्हस्तविकलः । एतत्कामकारविषयम् । अकामतोऽर्धम् । भुक्त्वास्पृश्यैस्तथाशौचिकेशकार्टश्च दूषितम् । कुशोदुम्बरबिल्वाद्यैः पनसाम्बुजपत्रकैः । शङ्खपुष्पीसुवर्चादिक्काथं पीत्वा विशुध्यतीति यद्विष्णुनोक्तं तदशक्तविषयं रजकादिस्पृष्टविषयं वा । शूद्राद्युपहते तु हारीतोक्तंविज्ञेयम्। शूद्रेणोपहतं भोज्यं कीटैर्वा मेध्यसेविभिः । भुञ्जानेषु तु वा यत्र दद्याच्छूद्रं उपस्पृशेत्। अनर्हत्वात्स पङ्क्तौ तु भुञ्जानेषु वा यत्रोत्थायोच्छिष्टं प्रयच्छेदाचामेद्वा कुत्सित्वा वा यत्रान्नं दद्युस्तत्र प्रायश्चित्तमहोरात्रमिति । उच्छिष्टपङ्क्तिभोजनेऽप्येतदेव । यस्तु भुङ्क्ते द्विजः पङ्क्त्यामुच्छिष्टायां कदाचन । अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यतीति क्रतुस्मरणात् । वामकरनिर्मुक्तान्नभोजने तु ॥मुत्थितस्तु यो भुङ्क्ते यो भुङ्क्ते भुक्तभाजने । एवं वैवस्वतः प्राह भुक्त्वा सान्तपनं चरेदिति षट्त्रिंशन्मतोक्तं वेदितव्यम् ॥ तथा पराशरेणाप्यत्रोक्तम्। एकपंक्त्युपविष्टानां विप्राणां सह भोजने । यद्येकोऽपि त्यजेत्पात्रं शेषमन्नं न भोजयेत् । मोहाद्भुञ्जीत यस्तत्र पंक्त्यामुच्छिष्टभोजनः । प्रायश्चित्तं चरेद्विप्रः कृच्छ्रं सान्तपनं तथेति ॥ शवादिसंपृक्तकूपाद्युदकपाने तु विष्णुराह। मृतपञ्चनखात्कूपादत्यन्तोपहताद्वोदकं पीत्वा ब्राह्मणस्त्र्यहमुपवसेत् द्व्यहं राजन्य एकाहं

वैश्यः शूद्रो नक्तं सर्वे चान्ते पञ्चगव्यं पिबेयुरिति अत्यन्तोपहताद्वेति मूत्रपुरीषादिभिर्वेत्य-भिहितम्। यदा तु तत्रैव शवमुच्छूनतया भिन्नं भवति तदा हारीतो विशेषमाह। क्लिन्ने भिन्ने शवे तोयं तत्रस्थं यदि तत्पिबेत्। शुध्यै चान्द्रायणं कुर्यात्तप्तकृच्छ्रमथापि वा ॥ यदि कश्चित्ततः स्नायात्प्रमादेन द्विजोत्तमः। जपंस्त्रिषवणस्नायी अहोरात्रेण शुध्यतीति। इदं चान्द्रायणं कामतो मानुषशवोपहतकूपजलपानविषयम्। अकामतस्तु षड्रात्रम्। क्लिन्नं भिन्नं शवं चैव कूपस्थं यदि जायते। पयः पिबेत्त्रिरात्रेण मानुषे द्विगुणं स्मृतमिति देवलस्मरणात् ॥ यदा चण्डालकूपादिगतं जलं पिबति तदापस्तम्बोक्तं द्रष्टव्यम्। चाण्डालकूपभाण्डस्थं नरः कामाज्जलं पिबेत्। प्रायश्चित्तं कथं तत्र वर्णे वर्णे विनिर्दिशेत् ॥ चरेत्सान्तपनं विप्रः प्राजापत्यं च भूमिपः। तदर्धं तु चरेद्वैश्यः शूद्रे पादं विनिर्दिशेदिति। इदं च कामकार-विषयम्। अकामतस्तु। चाण्डालकूपभाण्डस्थमज्ञानादुदकं पिबेत्। स तु त्र्यहेण शुध्येत शूद्रस्त्वेकेन शुध्यतीति देवलोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ चाण्डालादिसंबद्धाल्पजलाशयेष्वपि कूपव-च्छुद्धिः। जलाशयेष्वथाल्पेषु स्थावरेषु महीतले। कूपवत्कथिता शुद्धिर्महत्सु तु न दूषण-मिति विष्णुस्मरणात्। पुष्करिण्यादिषु पुनः। म्लेच्छादीनां जलं पीत्वा पुष्करिण्यां ह्रदेऽपि वा। जानुदघ्नं शुचि ज्ञेयमधस्तादशुचि स्मृतम् ॥ तत्तोयं यः पिबेद्विप्रः कामतोऽकाम-तोऽपि वा। अकामान्नक्तभुञ्जी स्यादहोरात्रं तु कामतः। इत्यापस्तम्बोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ रजकादिभाण्डस्थतोये तु। भाण्डस्थमन्त्यजानां तु जलं दधि पयः पिबेत्। ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रश्चैव प्रमादतः ॥ ब्रह्मकूर्चोपवासेन द्विजातीनां तु निष्कृतिः। शूद्रस्य चोपवासेन तथा दानेन शक्तित इति पराशरोक्तं वेदितव्यम्। कामतस्तु द्विगुणम्। अन्त्यजैः खानिताः कूपास्तडागो वाप्य एव वा। एषु स्नात्वा च पीत्वाच प्राजापत्येन शुध्यतीति आपस्तम्बोक्तमभ्यासविषयं वेदितव्यम् ॥ यत्त्वापस्तम्बेन चाण्डालकूपादि-जलपाने पञ्चगव्यमात्रमुक्तम्। प्रपास्वरण्ये घटके च सौरद्रोण्यां जलं कोशविनिर्गतं च। श्वपाकचाण्डालपरिग्रहेषु पीत्वा जलं पञ्चगव्येन शुध्येदिति तदशक्तविषयम्। प्रपां गतो विनातोयं शरीरं यो निषिञ्चति। एकाहक्षपणं कृत्वा सचैलं स्नानमाचरेत् ॥ सुरा-घटप्रपातो पीत्वा नान्यं जलं तथा। अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्यं जलं पिबेत्॥ अथ भावदु-ष्टभक्षणे प्रायश्चित्तम्। भावदुष्टं च यद्वर्णत आकारतो वा विसशतयाजुगुप्सितशारीरमला-दिवासनां जनयति तदुच्यते। अरिप्रयुक्तगरलादिशङ्का वा। तत्र पराशरः। वाग्दुष्टं भाव-दुष्टं च भाजने भावदूषिते। भुक्त्वान्नं ब्राह्मणः पश्चात्त्रिरात्रेण विशुध्यतीति। एतत्कामकार-विषयम् यत्तु गौतमेन भावदुष्टं केवलमित्यादि प्राक्पञ्चनखेभ्यः पठितत्वात्प्रायश्चित्तमुक्तम्। प्राक् पञ्चनखेभ्यश्छर्दनं घृतप्राशनं चेति तदकामविषयम् ॥ शङ्कायां तु। शङ्कास्थाने समु-त्पन्ने अभोज्याभक्ष्यसंज्ञिते। आहारशुद्धिं वक्ष्यामि तन्मे निगदतः शृणु। अक्षारलवणां रूक्षां पिबेद्ब्राह्मीं सुवर्चलाम्। त्रिरात्रं शङ्खपुष्पीं वा ब्राह्मणः पयसा सह ॥ पलाशबिल्व-पत्राणि कुशान्पद्ममुदुम्बरम्। अपः पिबेत्क्वाथयित्वा त्रिरात्रेण विशुध्यतीति वसिष्ठोक्तं द्रष्टव्यम्। मनुनाप्यभोज्यभोजनशङ्कायामुक्तम्। संवत्सरस्यैकमपि चरेत्कृच्छ्रं द्विजोत्तमः।

अज्ञातभुक्तशुद्धयर्थं ज्ञातस्य तु विशेषत इति ॥ अथ कालदुष्टभक्षणे प्रायश्चित्तम् । कालदुष्टं च पर्युषितानिर्दशगोक्षीरादि तत्र चाकामतः शेषेषूपवसेदहरितिमनूक्तं वेदितव्यम् । कामतस्तु केवलानि च शुक्तानि तथा पर्युषितं च यत् । ऋजीषपक्वं भुक्त्वा तु त्रिरात्रं तु व्रती भवेदिति शङ्खोक्तं वेदितव्यम् । केवलान्यस्नेहाक्तानि । अनिर्दशगोक्षीरादिषु प्रायश्चित्तं प्राक् प्रदर्शितम् । नवोदकपाने तु पञ्चगव्यप्राशनम् । शृङ्गास्थिदन्तजैः पात्रैः शङ्खशुक्तिकपर्दकैः । पीत्वा नवोदकं चैव पञ्चगव्येन शुध्यतीति बृहद्याज्ञवल्क्यस्मरणात् ॥ कामतस्तूपवासः कर्तव्यः । काले नवोदकं शुद्धं न पिबेच्च त्र्यहं हि तत् । अकाले तु दशाहं स्यात्पीत्वा नाद्यादहर्निशमिति स्मृत्यन्तरदर्शनात् । ग्रहणकालभोजने तु चान्द्रायणम् । नवश्राद्धं ग्रामयाजकान्नं संग्रहभोजनम् । नारीणां प्रथमे गर्भे भुक्त्वा चान्द्रयणं चरेदिति शातातपस्मरणात् ॥ यदा तु संग्रहादन्यत्र निषिद्धकाले भुंक्ते । यथाह मार्कण्डेयः । चन्द्रस्य यदि वा भानोर्यस्मिन्नहनि भार्गव । ग्रहणं तु भवेत्तस्मिन्न पूर्वं भोजनक्रिया ॥ नाचरेत्संग्रहे चैव तथैवास्तमुपागते । यावत्स्यान्नोदयस्तस्य नाश्नीयात्तावदेव तु ॥ तथा । ग्रहणं तु भवेदिन्दोः प्रथमादधियामतः । भुञ्जीतावर्तनात्पूर्वं प्रथमे प्रथमादधः ॥ तथा । अपराह्णे न मध्याह्ने सायाह्ने न तु सङ्गवे । भुञ्जीत सङ्गवे चेत्स्यान्न पूर्वं भोजनक्रियेति । यच्च मनुनोक्तम् । नाश्नीयात्संधिवेलायां नातिप्रगे नातिसायमित्येवमादि यच्च बृहच्छातातपेनोक्तम् । धानान्दधि च सक्तूंश्च श्रीकामो वर्जयेन्निशि । भोजनं तिलसंबद्धं स्नानं चैव विचक्षण इति । एवमादिष्वनादिष्टप्रायश्चित्तेषु । प्राणायामशतं कार्यं सर्वपापापनुत्तये । उपपातकजातानामनादिष्टस्य चैवहीति योगीश्वरोक्तं प्राणायामशतं द्रष्टव्यम् ॥ अकामतस्तु शेषेषूपवसदहरिति मनूक्तोपवासो द्रष्टव्यः ॥

अथ गुणदुष्टसूक्तादिभक्षणे प्रायश्चित्तम् । तत्र च मनुः । शुक्तानि च कषायांश्च पीत्वामेध्यान्यपि द्विजः । तावद्भवत्यप्रयतो यावत्तन्न व्रजत्यध इति । अत्राकामतः शेषेषूपवसेदहरित्युपवासो द्रष्टव्यः । कामतस्तु । केवलानि च शुक्तानि तथा पर्युषितं च यत् । ऋजीषपक्वं भुक्त्वा च त्रिरात्रं तु व्रती भवेदिति शङ्खस्मरणात् । एतच्चामलकादिफलयुक्तकाञ्जिकादिव्यतिरेकेण द्रष्टव्यम् । कुण्डिका सफला येषु गृहेषु स्थापिता भवेत् । तस्यास्तु काञ्जिका ग्राह्या नेतरस्याः कदाचनेति स्मरणात् ॥ उद्धृतस्नेहादिषु तु उद्धृतस्नेहविलयनपिण्याकमथितप्रभृतीनि चात्तवीर्याणि नाश्नीयादित्युक्त्वा प्राक्पञ्चनखेभ्यश्छर्दनं घृतप्राशनं चेति गौतमोक्तं द्रष्टव्यम् । विलयनं घृतादिमलम् । अहुताद्यन्नभोजने तु लिखित आह । यस्य चाग्नौ न क्षिपते यस्य चान्नं न दीयते । न तद्भोज्यं द्विजातीनां भुक्त्वा चोपवसेदहः ॥ वृथाकृसरसंयावपायसापूपशष्कुलीः । आहिताग्निर्द्विजो भुक्त्वा प्राजापत्यं समाचरेदिति ॥ अनाहिताग्नेस्तु शेषेषूपवसेदहरित्युपवासो द्रष्टव्यः ॥ भिन्नभाजनादिषु भोजने संवर्तेनोक्तम् । शूद्राणां भाजने भुक्त्वा भुक्त्वा वा भिन्नभाजने । अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यतीति ॥ तथा स्मृत्यन्तरेप्युक्तम् । वटार्काश्वत्थपत्रेषु कुम्भीतिन्दुकपत्रयोः । कोविदारकदम्बेषु भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेदिति । तथा । पलाशपद्मपत्रेषु

गृही भुक्त्वैन्दवं चरेत् । वानप्रस्थो यतिश्चैव लभते चान्द्रिकं फलमिति ॥ अथ हस्त-दानादिक्रियादुष्टाभोज्यभक्षणे प्रायश्चित्तम् । तत्र पराशरः । माक्षिकं फाणितं शाकं गोरसं लवणं घृतम् । हस्तदत्तानि भुक्त्वा तु दिनमेकमभोजनमिति । कामतस्तु । हस्तदत्तभोजने अब्राह्मणसमीपे भोजने दुष्टपङ्क्तिभोजने पंक्त्यग्रतो भोजनेऽभ्यक्तमूत्रपुरीषकरणे मृतसूतकशूद्रान्नभोजने शूद्रैः सह स्वप्ने त्रिरात्रमभोजनमिति हारीतोक्तं विज्ञेयम्। पर्यायान्नदानदुष्टे तु । ब्राह्मणान्नं ददच्छूद्रः शूद्रान्नं ब्राह्मणो ददत । द्वयमेतदभोज्यं स्याद्भुक्त्वा तूपवसेदहरिति वृद्धयाज्ञवल्क्योक्तमवगन्तव्यम् । शूद्रहस्तभोजनेतु शूद्रहस्तेन यो भुङ्क्ते पानीयं वा पिबेत्क्वचित् । अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यतीति क्रतूक्तं विज्ञेयम् । धमनदुष्टेऽपि । आसनारूढपादो वा वस्त्रार्धप्रावृतोऽपि वा । मुखेन धमितं भुक्त्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेदिति तेनैवोक्तम् । पित्राद्युद्देशेन त्यक्तान्नभोजने तु । भुङ्क्ते चेत्पार्वणश्राद्धे प्राणायामान्षडाचरेत् । उपवासस्त्रिमासादिवत्सरान्तं प्रकीर्तितः । प्राणायामत्रयं वृद्धावहोरात्रं सपिण्डने । असरूपे स्मृतं नक्तं व्रतपारणके तथा ॥ द्विगुणं क्षत्रियस्यैतत्त्रिगुणं वैश्यभोजने । साक्षाच्चतुर्गुणं ह्येतत्स्मृतं शूद्रस्य भोजने ॥ अतिथौ तिष्ठति द्वारि ह्यपः प्राश्नन्ति ये द्विजाः । रुधिरं तद्भवेद्वारि भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेदिति-भारद्वाजोक्तमवगन्तव्यम् । हारीतेनाप्युक्तम् । एकादशाहे भुक्त्वान्नं भुक्त्वा संचयने तथा । उपोष्य विधिवत्स्नात्वा कूष्माण्डैर्जुहुयाद्घृतमिति । विष्णुनाप्युक्तम् । प्राजापत्यं नवश्राद्धे पादोनं चाद्यमासिके । त्रैपक्षिके तदर्धं तु पञ्चगव्यं द्विमासिके इति । इदं चापद्विषयम् ॥ अनापदि तु । चान्द्रायणं नवश्राद्धे प्राजापत्यं तु मिश्रके । एकाहस्तु पुराणेषु प्राजापत्यं विधीयते इति हारीतोक्तं द्रष्टव्यम् । प्राजापत्यं तु मिश्रके इत्येतदाद्यमासिकविषयं द्रष्टव्यम् । द्वितीयादिषु तु । प्राजापत्यं नवश्राद्धे पादोनं चाद्यमासिके । त्रैपक्षिके तदर्धं स्यात्पादो द्वैमासिके तथा ॥ पादोनकृच्छ्रं निर्दिष्टं षण्मासे च तथाब्दिके। त्रिरात्रं चान्यमासेषु प्रत्यहं चेदहः स्मृतमिति षट्त्रिंशन्मतोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ क्षत्रियादिश्राद्धभोजने त्वनापदि तत्रैव विशेष उक्तः । चान्द्रायणं नवश्राद्धे पराको मासिके स्मृतः । त्रैपक्षिके सान्तपनं कृच्छ्रो मासद्वये स्मृतः ॥ क्षत्रियस्य नवश्राद्धे व्रतमेतदुदाहृतम् । वैश्यस्यार्धाधिकं प्रोक्तं क्षत्रियात्तु मनीषिभिः । शूद्रस्य तु नवश्राद्धे चरेच्चान्द्रायणद्वयम् । सार्धं चान्द्रायणं मासे त्रिपक्षे त्वैन्दवंव्रतम् ॥ मासद्वये पराकः स्यादूर्ध्वं सान्तपनं स्मृतम् ॥ यत्तु शङ्खवचनम् । चान्द्रायणे नवश्राद्धे पराको मासिके स्मृतः । पक्षत्रयेऽतिकृच्छ्रः स्यात्षण्मासे कृच्छ्र एव तु ॥ आब्दिके पापकृच्छ्रः स्यादेकाहः पुनराब्दिके । अत ऊर्ध्वं न दोषः स्याच्छङ्खस्य वचनं यथेति । तत्सर्पादिहतविषयम् । ये स्तेनाः पतिताः क्लीबा इत्याद्यपाङ्क्तेयविषयं वा ॥ चाण्डालादुदकात्सर्पाद्ब्राह्मणाद्वैद्युतादपि । दंष्ट्रिभ्यश्च पशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ॥ पतनानाशकैश्चैव विषोद्बन्धनकैस्तथा । भुक्त्वैषां षोडशश्राद्धे कुर्यादिन्दुव्रतं द्विज इति । तथा । अपाङ्क्तेयान्यदुद्दिश्य श्राद्धमेकादशेऽहनि । ब्राह्मणस्तत्र भुक्त्वान्नं शिशुचान्द्रायणं-

चरेदिति । आमश्राद्धे तथा भुक्त्वा तप्तकृच्छ्रेण शुध्यति । संकल्पिते तथा भुक्त्वा त्रिरात्रं क्षपणं भवेदिति भरद्वाजेन गुरुप्रायश्चित्ताभिधानात् ॥ ब्रह्मचारिषु बृहद्यमो विशेषमाह । मासिकादिषु योऽश्नीयादसमाप्तव्रतो द्विजः । त्रिरात्रमुपवासोऽस्य प्रायश्चितं विधीयते । प्राणायामत्रयं कृत्वा घृतं प्राश्य विशुध्यतीति । इदमज्ञानविषयम् । कामतोऽपि स एवाह । मधु मांसं चयोऽश्नीयाच्छ्राद्धं सूतकमेव वा प्राजापत्यं चरेत्कृच्छ्रं व्रतशेषं समापयेदिति । आमश्राद्धे तु सर्वत्रार्धम् । आमश्राद्धे तदर्धं तु प्राजापत्यं तु सर्वदेति षट्त्रिंशन्मतेऽभिधानात् ॥ यत्तूशनसोक्तम् । दशकृत्वः पिबेच्चापो गायत्र्या श्राद्धभुग् द्विजः । ततः संध्यामुपासीत शुध्येत्तु तदनन्तरमितितदनुक्तप्रायश्चित्तश्राद्धविषयम् ॥ संस्काराङ्गभूतश्राद्धभोजने तु व्यासेन विशेष उक्तः । निवृत्तचूडाहोमे तु प्राङ्नामकरणात्तथा । चरेत्सान्तपनं भुक्त्वा जातकर्मणि चैव हि ॥ अतोऽन्येषु तु भुक्त्वान्नंसंस्कारेषु द्विजोत्तमः । नियोगादुपवासेन शुध्यते निन्द्यभोजन इति ॥ सीमन्तोन्नयनादिषु पुनर्धौम्यो विशेषमाह । ब्रह्मौदने च सोमेच सीमन्तोन्नयने तथा । जातश्राद्धे नवश्राद्धे द्विजश्चान्द्रायणं चरेदिति । अत्र ब्रह्मौदनाख्यं कर्म यज्ञाङ्गभूतम् । सोमसाहचर्यात् ॥ अथ परिग्रहाभोज्यभोजने प्रायश्चित्तम् । यत्स्वरूपतोऽनिषिद्धमपि विशिष्टपुरुषस्वामिकतयाऽभोज्यं भण्यते तत्परिग्रहाशुचि तत्र योगीश्वरेण अदत्तान्यग्निहीनस्य नान्नमद्यादनापदीत्यारभ्य सार्धपञ्चभिः श्लोकैरभोज्यान्नाः प्रतिपादिताः । मनुनापि त एव किञ्चिदधिकाःप्रतिपादिताः । नाश्रोत्रियतते यज्ञे ग्रामयाजिहुते तथा । स्त्रिया क्लीबेन च हुते भुञ्जीत ब्राह्मणः क्वचित्॥ मत्तक्रुद्धातुराणां तु न भुञ्जीत कदाचन । गणान्नं गणिकान्नं च विदुषां च जुगुप्सितम् ॥ स्तेनगायकयोश्चान्नं तक्ष्णो वार्धुषिकस्य च । दीक्षितस्य कदर्यस्य बद्धस्य निगडस्य च ॥ अभिशस्तस्य षण्ढस्य पुंश्चल्या दाम्भिकस्य च । चिकित्सकस्य मृगयोः क्रूरस्योच्छिष्टभोजिनः ॥ उग्रान्नं सूतिकान्नं च पर्यायान्नमनिर्दशम् ।अनर्चितं वृथामांसमवीरायाश्च योषितः॥द्विषदन्नं नगर्यान्नं पतितान्नमवक्षुतम्।पिशुनानृतिनोश्चैव क्रतुविक्रयिणस्तथा ॥ शैलूषतन्तुवायान्नं कृतघ्नस्यान्नमेव च । कर्मारस्य निषादस्य रङ्गावतरणस्य च । सुवर्णकर्तुर्वेणस्य शस्त्रविक्रयिणस्तथा ॥ श्ववतां शौण्डिकानां च चैलनिर्णेजकस्य च। रजकस्य नृशंसस्ययस्य चोपपतिर्गृहे ॥ मृष्यन्ति ये चोपपतिं स्त्रीजितानां च सर्वशः । अनिर्दशं च प्रेतान्नमतुष्टिकरमेव चेति ॥ अत्र च पदार्था अभक्ष्यकाण्डे श्राद्धकाण्डे च व्याख्याताः । अत्र प्रायश्चित्तमाह (मनुः) भुक्त्वातोऽन्यतमस्यान्नममत्या क्षपणं त्र्यहम् । मत्या भुक्त्वा चरेत्कृच्छ्रं रेतो विण्मूत्रमेव चेति ॥ पैठीनसिनाप्यकामतस्त्रिरात्रमेवोक्तम् । कुनखी श्यावदन्तः पित्रा विवदमानः स्त्रीजितः कुष्ठी पिशुनः सोमविक्रयी वाणिजको ग्रामयाजकोऽभिशस्तो वृषल्यामभिजातः परिवित्तिः परिविन्दानो दिधिषूपतिः पुनर्भूपुत्रश्चौरः काण्डपृष्ठः सेवकश्चेत्यभोज्यान्ना अपाङ्क्त्या अश्राद्धार्हाः। एषां भुक्त्वा दत्वा वाऽविज्ञानात्त्रिरात्रमिति ॥ शङ्खेन त्वेतानेव किञ्चिदधिकान्पठित्वा चान्द्रायणमुक्तं तदभ्यासविषयम् ॥ गौतमेन पुनरुच्छिष्टपुंश्चल्यभि-

शस्तेत्यादिना अभोज्यान्पठित्वा प्राक्पञ्चनखेभ्यश्छर्दनं घृतप्राशनं चेति प्रायश्चित्त-मुक्तं तदापद्विषयम् ॥ यस्तु बलात्कारेण भुज्यते तस्यापस्तम्बेन विशेष उक्तः । बलाद्दासीकृता ये तु म्लेच्छचाण्डालदस्युभिः । अशुभं कारिताः कर्म गवादिप्राणिहिंसनम् ॥ उच्छिष्टमार्जनं चैव तथोच्छिष्टस्य भोजनम् ॥ खरोष्ट्रविड्वराहाणामामिषस्य च भक्षणम् ॥ तत्स्त्रीणां च तथा संगस्ताभिश्च सह भोजनम् । मासोषिते द्विजातौ तु प्राजापत्यं विशोधनम् ॥ चान्द्रायणं त्वाहिताग्नेः पराकस्त्वथवा भवेत् । चान्द्रायणं पराकं च चरेत्संवत्सरोषितः ॥ संवत्सरोषितः शूद्रो मासार्धं यावकं पिबेत् । मासमात्रोषितः शूद्रः कृच्छ्रपादेन शुध्यति ॥ ऊर्ध्वं संवत्सरात्कल्प्यं प्रायश्चित्तं द्विजोत्तमैः । संवत्सरैस्त्रिभिश्चैव तद्भावं स निगच्छतीति ॥ आशौचिपरिगृहीतान्नभोजने तु छागल आह । अज्ञानाद्भोजने विप्राः सूतके मृतकेऽपि वा प्राणायामशतं कृत्वा शुध्यन्ते शूद्रसूतके ॥ वैश्ये षष्टिर्भवेद्राज्ञि विंशतिर्ब्राह्मणे दश । एकाहं च त्र्यहं पञ्च सप्तरात्रमभोजनम् । ततः शुद्धिर्भवत्येषां पञ्चगव्यं पिबेत्तत इति । ब्राह्मणादिक्रमेणैकाहत्र्यहादयो योज्याः । इदमकामविषयम् ॥ कामतस्तु मार्कण्डेय आह भुक्त्वा तु ब्राह्मणाशौचे चरेत्सान्तपनं द्विजः ॥ भुक्त्वा तु क्षत्रियाशौचे तप्तकृच्छ्रो विधीयते ॥ वैश्याशौचे तथा भुक्त्वा महासान्तपनं चरेत् । शूद्रस्यैव तथा भुक्त्वा त्रिमासान्व्रतमाचरेत् ॥ यत्तु शङ्खेनोक्तम् । शूद्रस्य सूतके भुक्त्वा षण्मासान्व्रतमाचरेत् । वैश्यस्य तु तथा भुक्त्वा त्रीन् मासान्व्रतमाचरेत् ॥ क्षत्रियस्य तथा भुक्त्वा द्वौ मासौ व्रतमाचरेत् । ब्राह्मणस्य तथा शौचे भुक्त्वा मासव्रती भवेदिति । इदमभ्यासविषयम् । एतच्च प्रायश्चित्तमाशौचानन्तरं वेदितव्यम् । ब्राह्मणादीनामाशौचे यः सकृदेवान्नमश्नाति तस्य तावदाशौचं यावत्तेषामाशौचं व्यपगमे तु प्रायश्चित्तं कुर्यादिति विष्णुस्मरणात् ॥ अपुत्राद्यन्नभोजने तु लिखित आह । भुक्त्वा वार्धुषिकस्यान्नमव्रतस्यासुतस्य च । शूद्रस्य च तथा भुक्त्वा त्रिरात्रं स्यादभोजनम् ।तथा। परपाकनिवृत्तस्य परपाकरतस्य च । अपचस्य तु भुक्त्वान्नं द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् । एतच्चाभ्यासविषयम् ॥ परपाकनिवृत्तादेर्लक्षणं च तेनैवोक्तम् । गृहीत्वाग्निं समारोप्य पञ्चयज्ञान्न निर्वपेत् । परपाकनिवृत्तोऽसौ मुनिभिः परिकीर्तितः ॥ पञ्चयज्ञांस्तु यः कृत्वा परान्नादुपजीवति । सततं प्रातरुत्थाय परपाकरतस्तु सः ॥ गृहस्थधर्मवृत्तो यो ददाति परिवर्जितः । ऋषिभिर्धर्मतत्वज्ञैरपचः संप्रकीर्तित इति । यत्तु ब्रह्मचार्याद्यन्नभोजने वृद्धयाज्ञवल्क्य आह । यतिश्च ब्रह्मचारी च पक्वान्नस्वामिनावुभौ । तयोरन्नं न भोक्तव्यं भुक्त्वा चान्द्रयणं चरेदिति ॥ यत्तु पार्वणश्राद्धाद्यकर्तुरन्नभोजने भरद्वाज आह । पक्षे वा यदि वा मासे यस्य नाश्नन्ति देवताः ॥ भुक्त्वा दुरात्मनस्तस्य द्विजश्चान्द्रायणं चरेदिति तदुभयमप्यभ्यासविषयम् ॥ पूर्वपरिगणितातिरिक्ता ये निषिद्धाचरणशीलास्तदन्नभोजने तु । निराचारस्य विप्रस्य निषिद्धाचरणस्य च अन्नं भुक्त्वा द्विजः कुर्याद्दिनमेकमभोजनमिति षट्त्रिंशन्मतोक्तं द्रष्टव्यम् । अत्रैव संवत्सराभ्यासे षट्त्रिंशन्मत एवोक्तम् । उपपातकयुक्तस्य अब्दमेकं निरन्तरम् । अन्नं भुक्त्वा द्विजः कुर्यात्पराकं तु विशोधन-

मिति। इदं चाभक्ष्यभक्षणप्रायश्चित्तकाण्डगतविशेषोदितव्रतकदम्बकं द्विजाग्र्यस्यैव क्षत्रियादीनां तु पादपादहान्या भवति। विप्रे तु सकलं देयं पादोनं क्षत्रिये स्मृतम्। वैश्येऽर्धं पाद एकस्तु शूद्रजातिषु शस्यते इति विष्णुस्मरणात्॥ इत्यभक्ष्यभक्षणप्रायश्चित्तप्रकरणम्॥ निमित्तपरिगणनवेलायामुपपातकानन्तरं जातिभ्रंशकरादीनि परिगणितानि तत्र प्रायश्चित्तान्युच्यन्ते। तत्र मनुः। जातिभ्रंशकरं कर्म कृत्वान्यतममिच्छया। चरेत्सान्तपनं कृच्छ्रं प्राजापत्यमनिच्छया॥ संकरापात्रकृत्यासु मासः शोधनमैन्दवः। मलिनीकरणीयेषु तप्तः स्याद्यावकस्त्र्यहमिति। अन्यतममिति सर्वत्र संबध्यते। यमेनाप्यत्र विशेष उक्तः। संकरीकरणं कृत्वा मासमश्नाति यावकम्। कृच्छ्रातिकृच्छ्रमथवा प्रायश्चित्तं समाचरेत्॥ अपात्रीकरणं कृत्वा तप्तकृच्छ्रेण शुध्यति॥ शीतकृच्छ्रेण वा शुद्धिर्महासान्तपनेनवा। मलिनीकरणीयेषु तप्तकृच्छ्रं विशोधनमिति॥ बृहस्पतिनापि जातिभ्रंशकरे विशेष उक्तः। ब्राह्मणस्य रुजः कृत्वा रासभादिप्रमापणम्। निन्दितेभ्यो धनादानं कृच्छ्रार्धं व्रतमाचरेदिति। एतेषां च जातिभ्रंशकरादिप्रायश्चित्तानां मन्वाद्युक्तानां जातिशक्त्याद्यपेक्षयाविषयो विभजनीयः। एवं योगीन्द्रहृद्गतमभक्ष्यभक्षणादिप्रायाश्चित्तं संक्षेपतो दर्शितम्॥ अधुना प्रकृतमनुसरामः॥ २८९॥

महापातकमतिपातकमनुपातकमुपपातकं प्रकीर्णकमिति पञ्चविधं पापजातमुक्तम्। तत्र चतुर्विधप्रायश्चित्तमभिधाय क्रमप्राप्तं प्रकीर्णकप्रायश्चित्तमाह—

प्राणायामी जले स्नात्वा खरयानोष्ट्रयानगः।
नग्नः स्नात्वा च भुक्त्वा च गत्वा चैव दिवा स्त्रियम्॥२९०॥

खरयुक्तं यानं खरयानम्। उष्ट्रयुक्तं यानमुष्ट्रयानं रथगन्त्र्यादि तेनाध्वगमनं कृत्वा दिगम्बरः स्नात्वाभ्यवहृत्य दिवा वासरे च निजाङ्गनासंभोगं कृत्वा च तडागतरङ्गिण्यादावगाह्य कृतप्राणायामः शुध्यति। इदं च कामकारविषयम्। उष्ट्रयानं समारुह्य खरयानं तु कामतः। सवासा जलमाप्लुत्य प्राणायामेन शुध्यतीति मनुस्मरणात्। अकामतः स्नानमात्रं कल्प्यम्। साक्षात्खरारोहणे तु द्विगुणावृत्तिःकल्पनीया। तस्य गुरुत्वात्॥२९०॥

गुरुं हुंकृत्य त्वंकृत्य विप्रं निर्जित्य वादतः।
बद्ध्वा वा वाससा क्षिप्रं प्रसाद्योपवसेद्दिनम्॥ २९१॥

किंच। गुरुं जनकादिकं त्वंकृत्य त्वमेवमात्थ त्वयैवं कृतमित्येकवचनान्तयुष्मच्छब्दोच्चारणेन निर्भर्त्स्य विप्रं वा ज्यायांसं समं कनीयांसं वा सक्रोधं हुं तूष्णीमास्व हुं मा बहुवादीरित्येवमाक्षिप्य जल्पवितण्डाभ्यां जयफलाभ्यां विप्रं निर्जित्य कण्ठे वाससा मृदुस्पर्शेनापि बद्ध्वा क्षिप्रं पादप्रणिपातादिना प्रसाद्य क्रोधं त्याजयित्वा दिनमुपवसेत्। अनश्नन्कृत्स्नं वासरं नयेत्॥ यत्तु यमेनोक्तम्। वादेन ब्राह्मणं जित्वा प्रायश्चित्तविधित्सया। त्रिरात्रोपोषितः स्नात्वा प्रणिपत्य प्रसादयेदिति तदभ्यासविषयम्॥ २९१॥

किंचाह-

विप्रदण्डोद्यमे कृच्छ्रस्त्वतिकृच्छ्रो निपातने।
कृच्छ्रातिकृच्छ्रोऽसृक्पाते कृच्छ्रोऽभ्यन्तरशोणिते॥२९२॥

विप्रजिघांसया दण्डाद्युद्यमे कृच्छ्रः शुद्धिहेतुः। निपातने ताडने अतिकृच्छ्रः। असृक्पाते रुधिरस्रावे पुनः कृच्छ्रातिकृच्छ्रः। अभ्यन्तरशोणितेऽपि कृच्छ्रः शुद्धिहेतुः॥ बृहस्पतिनाप्यत्र विशेष उक्तः। काष्ठादिना ताडयित्वा त्वग्भेदे कृच्छ्रमाचरेत्। अस्थिभेदेऽतिकृच्छ्रःस्यात्पराकस्त्वङ्गकर्तने इति। पादप्रहारे तु यम आह। पादेन ब्राह्मणं स्पृष्ट्वा प्रायश्चित्तविधित्सया। दिवसोपोषितः स्नात्वा प्रणिपत्य प्रसादयेदिति॥ मनुना त्वन्यानि प्रकीर्णकप्रायश्चित्तानि दर्शितानि। विनाद्भिरप्सु वाप्यार्तः शारीरं संनिषेव्य तु। सचैलो बहिराप्लुत्य गामालभ्य विशुध्यतीति। विनाद्भिरित्यसंनिहितास्वपीत्यर्थः। शारीरं मूत्रपुरीषादि। इदमकामविषयम्। कामतस्तु आपद्गतो विना तोयं शारीरं यो निषेवते। एकाहं क्षपणं कृत्वा सचैलो जलमाविशेदिति यमोक्तं वेदितव्यम्॥ यत्तु सुमन्तुवचनम्। अप्स्वग्नौ वा मेहतस्तप्तकृच्छ्रमिति तदनार्तविषयमभ्यासविषयं वा॥ नित्यश्रौतादिकर्मलोपे तु मनुराह वेदोदितानां नित्यानां कर्मणां समतिक्रमे। स्नातकव्रतलोपे च प्रायश्चित्तमभोजनमिति। श्रौतेषु दर्शपौर्णमासादिकर्मसु स्मार्तेषु वा नित्यहोमादिषु प्रतिपदोक्तेष्ट्यादिप्रायश्चित्तैरुपवासस्य समुच्चयः। स्नातकव्रतानि न जीर्णमलवद्वासा भवेच्च विभवे सतीत्येवमादीनि प्रागुक्तानि। स्नातकव्रतमधिकृत्य क्रतुनाप्युक्तम्। एतेषामाचारधर्माणामेकैकस्य व्यतिक्रमे गायत्र्यष्टशतं जप्यं कृत्वा पूतो भवतीति॥ पञ्चमहायज्ञाकरणे तु बृहस्पतिराह। अनिर्वर्त्य महायज्ञान्यो भुङ्क्ते प्रत्यहं गृही। अनातुरः सति धने कृच्छ्रार्धेन विशुध्यति॥ आहिताग्निरुपस्थानं न कुर्याद्यस्तु पर्वणि। ऋतौ न गच्छेद्भार्यां वासोऽपि कृच्छ्रार्धमाचरेदिति॥ द्वितीयादिभार्योपरमे तु देवल आह। मृतां द्वितीयां यो भार्यां दहेद्वैतानिकाग्निभिः। जीवन्त्यां प्रथमायां तु सुरापानसमं हि तदिति। स्वभार्याभिशंसने तु यम आह। स्वभार्यां तु यदा क्रोधादगम्येति नरो वदेत्। प्राजापत्यं चरेद्विप्रः क्षत्रियो दिवसान्नव॥ षड्रात्रं तु चरेद्वैश्यस्त्रिरात्रं शूद्र आचरेदिति॥ अस्नानभोजनादौ हारीत आह। वहन्कमण्डलुं रिक्तमस्नातोऽश्नंश्च भोजनम्। अहोरात्रेण शुद्धिः स्याद्दिनजप्येन चैव हीति॥ एकपंक्त्युपविष्टानां स्नेहादिना वैषम्येण दानादौ यम आह। न पंक्त्यां विषमं दद्यान्न याचेत न दापयेत्। याचको दापको दाता न वै स्वर्गस्य गामिनः॥ प्राजापत्येन कृच्छ्रेण मुच्यते कर्मणस्ततः॥ नदीसंक्रमहन्तुश्च कन्याविघ्नकरस्यच। समे विषमकर्तुश्च निष्कृतिर्नोपपद्यते॥ त्रयाणामपि चैतेषां प्रत्यापत्तिस्तु मार्गताम्। भैक्षलब्धेन चान्नेन द्विजश्चान्द्रायणं चरेदिति। संक्रम उदकावतरणमार्गः। समे विषमकर्ता पूजादौ॥ इन्द्रधनुर्दर्शनादावृष्यशृङ्ग आह। इन्द्रचापं पलाशाग्निं यद्यन्यस्य प्रदर्शयेत्। प्रायश्चित्तमहोरात्रं धनुर्दण्डश्च दक्षिणा॥ पतितादिसंभाषणे तु गौतम आह। न म्लेच्छाशुच्यधार्मिकैः सह संभाषेत। संभाष्य पुण्यकृतो मनसा

ध्यायेत् । ब्राह्मणेन सह वा संभाषेत तल्पान्नधनलाभवधेपृथग्वर्षाणीति । भार्यान्नधनानां लाभस्य वधे विघ्नकरणे प्रत्येकं संवत्सरं प्राकृतं ब्रह्मचर्यम् ॥ तथा । ब्रह्मसूत्रं विना विण्मूत्रोत्सर्गादौ स्मृत्यन्तरे प्रायश्चित्तमुक्तम्।विना यज्ञोपवीतेन यद्युच्छिष्टो भवेद्विजः। प्रायश्चित्तमहोरात्रं गायत्र्यष्टशतं तु वा । तत्र ऊर्ध्वोच्छिष्टे उपवासः अधोच्छिष्टस्योदकपानादिषु गायत्रीजप इति व्यवस्था । अकामतस्तु । पिबतो मेहतश्चैव भुञ्जतोऽनुपवीतिनः । प्राणायामत्रिकं षट्कं नक्तं च त्रितयं क्रमादिति स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ भुक्त्वा शौचाचमनमकृत्वोत्थाने तु यद्युत्तिष्ठत्यनाचान्तो भुक्त्वा वानशनात्ततः । सद्यः स्नानं प्रकुर्वीत सोऽन्यथा पतितो भवेदिति स्मृत्यन्तरोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ चौराद्युत्सर्गादौ वसिष्ठ आह । दण्डोत्सर्गे राजैकरात्रमुपवसेत्त्रिरात्रं पुरोहितः कृच्छ्रमदण्डयदण्डने पुरोहितस्त्रिरात्रं राजा कुनखी श्यावदन्तश्च कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वोद्धरेयातामिति । उद्धरेयातां कुत्सितानां दन्तानां नखानां चोद्धरणं कुर्यातामित्यर्थः । स्तेनपतितादिपङ्क्तिभोजने तु मार्कण्डेय आह । अपाङ्क्तेयस्य यः कश्चित्पङ्क्तौ भुङ्क्ते द्विजोत्तमः । अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यतीति ॥ नीलीविषये त्वापस्तम्ब आह । नीली रक्तं यदा वस्त्रं ब्राह्मणोऽङ्गेषु धारयेत् । अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥ रोमकूपैर्यदा गच्छेद्रसो नील्यास्तु कस्यचित् । त्रिषु वर्णेषु सामान्यं तप्तकृच्छ्रं विशोधनम् ॥ पालनं विक्रयश्चैव तद्वृत्त्या तूपजीवनम् । पातकी च भवेद्विप्रस्त्रिभिः कृच्छ्रैर्व्यपोहति॥ नीलोदारु यदा भिन्द्याद्ब्राह्मणस्य शरीरतः । शोणितं दृश्यते यत्र द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् ॥ स्त्रीणां क्रीडार्थसंभोगे शयनीये न दुष्यतीति । भृगुणाप्युक्तम् । स्त्रीधृता शयने नीली ब्राह्मणस्य न दुष्यति। नृपस्य वृद्धौ वैश्यस्य पर्ववर्ज्यं विधारणमिति ॥ तथा वस्त्रविशेषकृतश्च प्रतिप्रसवः । कम्बले पट्टसूत्रे च नीलीरागो न दुष्यतीति स्मरणात् ॥ तरुनिर्मितखट्वारोहणे शङ्ख आह । अध्यस्य शयनं यानमासनं पादुके तथा। द्विजः पलाशवृक्षस्य त्रिरात्रं तु व्रतीभवेत्॥क्षत्रियस्तु रणे पृष्ठं दत्वाप्राणपरायणः।संवत्सरं व्रतं कुर्याच्छित्त्वा वृक्षं फलप्रदम्॥द्वौ विप्रौ ब्राह्मणाग्नी वा दम्पतीगोद्विजोत्तमौ।अन्तरेण यदा गच्छेत्कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत् ॥ होमकाले तथा दोहे स्वाध्याये दारसंग्रहे । अन्तरेण यदा गच्छेद्विजश्चान्द्रायणं चरेदिति । दोहे सान्नाय्याद्यङ्गभूते । एतच्चाभ्यासविषयम् । सच्छिद्रादित्याद्यरिष्टदर्शनादौ शङ्ख आह दुःस्वप्नारिष्टदर्शनादौ घृतं सुवर्णं च दद्यादिति ॥ क्वचिद्देशविशेषगमनेऽपि देवल आह । सिन्धुसौरवीर सौराष्ट्रांस्तथा प्रत्यन्तवासिनः । अङ्गवङ्गकलिङ्गान्ध्रान् गत्वा संस्कारमर्हति । एतच्च तीर्थयात्राव्यतिरेकेण द्रष्टव्यम् ॥ स्वपुरीषदर्शनादौ यम आह । प्रत्यादित्यंनमेहेत नपश्येदात्मनः शकृत् । दृष्ट्वा सूर्यं निरीक्षेत गामग्निं ब्राह्मणं तथेति । शङ्खोप्याह । पादप्रतापनं कृत्वा कृत्वा वह्निमधस्तथा । कुशैः प्रमृज्य पादौ तु दिनमेकं व्रती भवेदिति ॥ क्षत्रियाद्युपसंग्रहणे हारीत आह । क्षत्रियाभिवादनेऽहोरात्रमुपवसेत् । वैश्याभिवादने द्विरात्रम् । शूद्रस्याभिवादने त्रिरात्रमुपवास इति ॥ तथा शय्यारूढे पादुकोपानहारोपितपादोच्छिष्टान्धकारस्थश्राद्धकृज्जपदेवपूजानिरताभिवादने त्रिरात्रमुपवासः स्यादन्यत्रनिमन्त्रि-

तेनान्यत्र भोजनेऽपित्रिरात्रमिति । समित्पुष्पादिहस्तस्याभिवादनेऽप्येतदेव । समित्पुष्पकुशाज्याम्बुमृदन्नाक्षतपाणिकम् । जपं होमं च कुर्वाणं नाभिवादेत वै द्विजमित्यापस्तम्बीये जपादिभिः समभिव्याहारात् ॥ अभिवादकस्यापीदमेव प्रायश्चित्तम् ॥ नोदकुम्भहस्तोऽभिवादयेत् न भैक्षं चरन्न पुष्पाज्यादिहस्ते । नाशुचिर्न जपन्न देवपितृकार्यं कुर्वन्न शयान इतितस्यापि शङ्खेन प्रतिषेधात् ॥ एवमन्यान्यपि वचांसि स्मृत्यन्तरतोऽन्वेष्याणि ग्रन्थगौरवभयादत्र न लिख्यन्ते ॥ २९२ ॥

इति प्रकीर्णकप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

निमित्तानामानन्त्यात्प्रतिव्यक्तिप्रायश्चित्तनिमित्तस्य वक्तुमशक्यत्वात्सामान्यत उपदिष्टानुपदिष्टविषये प्रायश्चित्तविशेषज्ञानार्थमिदमाह—

देशं कालं वयः शक्तिं पापं चावेक्ष्य यत्नतः।
प्रायश्चित्तं प्रकल्प्यं स्याद्यत्र चोक्ता न निष्कृतिः ॥ २९३ ॥

यदुक्तं प्रायश्चित्तजातं वक्ष्यमाणं वा तद्देशादिकमवेक्ष्य यथा कर्तुः प्राणविपत्तिर्न भवति तथा विषयविशेषे कल्पनीयम् । इतरथा प्रधाननिवृत्तिप्रसंगात् । तथा वक्ष्यति । वायुभक्षो दिवा तिष्ठन्रात्रिं नीत्वाप्सु सूर्यदृगिति तत्र यदि हिमवद्गिरिनिकटवर्तिनामुदकवास उपदिश्यते अतिशीताकुलिते वा शिशिरादिकाले तदा प्राणवियोगो भवेदिति तद्देशकालपरिहारेणोदकवासः कल्पनीयः । तथा वयोविशेषादपि यदि नवतिवार्षिकादेरपूरणद्वादशवार्षिकस्य वा द्वादशाब्दिकं प्रायश्चित्तमुपदिश्यते तदा प्राणा विपद्येरन्निति । ततोऽन्यवयस्के तत्प्रायश्चित्तं कल्प्यम् ।अत एव स्मृत्यन्तरे क्वचिदर्धं क्वचित्पाद इति वृद्धादिषु प्रायश्चित्तस्यह्रासोऽभिहितः । तत्तु प्राक्प्रपञ्चितम् ।तथा धनदानतपश्चरणादि शक्त्यपेक्षया च न हि निर्धनस्य पात्रे धनं वा पर्याप्तमित्याद्युपपद्यते । तथोद्रिक्तपित्तादेर्वा पराकादिकं नापि स्त्रीशूद्रादेर्जपादिकं अत एव गजादीनामशक्नुवन् दानं दातुं चरेत्कृच्छ्रमेकैकस्य विशुद्धये इत्युक्तम् । तथा प्रायश्चित्तार्धमर्हन्ति स्त्रियो रोगिण एव चेति तपस्यशक्तस्य स्मृत्यन्तरे प्राक् प्रायश्चित्तस्यह्रासोऽभिहितः । पापंच महापातकादिरूपेण प्रत्ययाप्रत्ययसकृदभ्यासादिरूपेण वावेक्ष्य यत्नतः सकलधर्मशास्त्रपर्यालोचनया प्रायश्चित्तं कल्पनीयम् । तत्राकामतो यद्विहितं तदेव कामकृते द्विगुणं कामतोऽभ्यासे चतुर्गुणमित्येवं स्मृत्यन्तरानुसारेणकल्पनीयम् । तथा महापापोपपापाभ्यां योऽभिशंसेन्मृषा परम् । अब्भक्षो मासमासीतेत्युक्तं तत्र महापापोपपापयोस्तुल्यप्रायश्चित्तस्यायुक्तत्वात्पापापेक्षयोपपातके मासिकव्रतस्य ह्रासः कल्पनीयः । तत्र च हसितजृम्भितास्फोटनानि नाकस्मात्कुर्यात्तथा नोदन्वतोऽम्भसि स्नायान्न च श्मश्र्वादि कर्तयेत् । अन्तर्वत्न्याः पतिः कुर्वन्नप्रजा भवति ध्रुवमित्यादौ प्रायश्चित्तं नोपदिष्टं तत्रापि देशाद्यपेक्षया प्रायश्चित्तं कल्प्यम् ॥ ननु किञ्चिदपि निमित्तजातमनुक्तनिष्कृतिकमुपलभ्यते । प्राणायामशतं कार्यं सर्वपा-

पापनुत्तये । उपपातकजातानामनादिष्टस्य चैव हीत्यनुक्तनिष्कृतिष्वपि प्रायश्चित्तस्य वक्ष्यमाणत्वात् ॥ गौतमेनाप्येतान्येवानादेशे विकल्पेन क्रियेरन्नित्येकाहादयः प्रतिपादिताः। उच्यते। सत्यमस्त्येव सामान्यतः प्रायश्चित्तोपदेशस्तथापि सर्वत्र देशकालादीनामपेक्षितत्वादस्त्येव कल्पनावसरः न च हसितादिषु सर्वत्र प्राणायामशतं युक्तम् । निमित्तस्य लघुत्वात् । अतः पापापेक्षया ह्रासः कल्पनीयः प्रायश्चित्तान्तरं वा । ननु कथं पापस्य लघुत्वं येन प्रायश्चित्तस्य ह्रासकल्पना स्यात् तत्र प्रायश्चित्ताल्पत्वं वाच्यम् । अनुक्तनिष्कृतित्वादेव । सत्यम्। किंतु अर्थवादसंकीर्तनाद्बुद्धिपूर्वाबुद्धिपूर्वानुबन्धाद्यपेक्षया च सुबोध एव दोषस्य गुरुलघुभावः । तथा दण्डह्रासवृद्ध्यपेक्षया च प्रायश्चित्तगुरुलघुभावः।यथा ब्राह्मणावगोरणादौ सजातीयविषये प्राजापत्यादिकमुक्तम् । तत्र यदानुलोम्येन प्रातिलोम्येन वावगोरणादि क्रियते यदा वा मूर्धावसिक्तादिभिस्तदा दण्डस्य तारतम्यदर्शनाद्दोषाल्पत्वमहत्त्वावगमात्प्रायश्चित्तस्यापि गुरुलघुभावः कल्पनीयः । दर्शितश्च दण्डस्य गुरुलघुभावः प्रातिलोम्यापवादेषु द्विगुणास्त्रिगुणो दम इत्यादिना ॥ २९३ ॥

एवं महापातकादिभिः पतितस्य प्रायश्चित्तमुक्तं यस्त्वौद्धत्यादेतन्न चिकीर्षति तस्य किं कार्यमित्यतआह–

दासीकुम्भं बहिर्ग्रामान्निनयेरन्स्वबान्धवाः ।
पतितस्य बहिः कुर्युः सर्वकार्येषु चैव तम् ॥ २९४ ॥

जीवत एव पतितस्य ये ज्ञातयो बान्धवाः पितृमातृपक्षास्ते सर्वे संनिपत्य दासीप्रेतया सपिण्डादिप्रेषितया आनीतमपां पूर्णं कुम्भं घटंग्रामाद्बहिर्निनयेयुः।एतच्चतुर्थ्यादिरिक्तातिथिष्वह्नः पञ्चमे भागे गुर्वादिसंनिधौ कार्यम् । पतितस्योदकं कार्यं सपिण्डैर्बान्धवैर्बहिः । निन्दितेऽहनि सायाह्ने ज्ञात्यृत्विग्गुरुसन्निधाविति मनुस्मरणात् ॥ अथवा दास्येव सपिण्डादिप्रयुक्ता निनयेत् । यथाह मनुः । दासी घटमपां पूर्णं पर्यस्येत्प्रेतवत्सदा । अहोरात्रमुपासीरन्नाशौचं बान्धवैः सहेति । प्रेतवदिति दक्षिणामुखापसव्ययोः प्राप्त्यर्थम्। एतच्च निनयनं उदकपिण्डदानादिप्रेतक्रियोत्तरकालं द्रष्टव्यम् । तस्य विद्यागुरुयोनिसंबन्धाश्च सन्निपत्य सर्वाण्युदकादीनि प्रेतकर्माणि कुर्युः पात्रं चास्य विपर्यस्येयुः दासकर्मकरो वाऽवकरात् पात्रमानीय दासी घटात् पूरयित्वा दक्षिणाभिमुखः पदा विपर्यस्येदिदम् । अमुमनुदकं करोमीति नामग्राहं तं सर्वेऽन्वालभेरन् प्राचीनावीतिनो मुक्तशिखा विद्यागुरवो योनिसंबन्धाश्च वीक्षेरन् अप उपस्पृश्य ग्रामं प्रविशेयुरिति गौतमस्मरणात् । अयं च त्यागो यदा बन्धुभिः प्रेर्यमाणोऽपि प्रायश्चित्तं न करोति तदा द्रष्टव्यः । तस्य गुरोर्बान्धवानां राज्ञश्च समक्षं दोषानभिख्याप्यानुभाष्य पुनः पुनराचारं लभस्वेति स यद्येवमप्यनवस्थितमतिः स्यात्ततोऽस्य पात्रं विपर्यस्येदिति शङ्खस्मरणात् । ततस्तं लब्धोदकं पतितं सर्वकार्येषु संभाषणसहासनादिषु बहिः कुर्युर्वर्जयेयुः । तथा च मनुः

निवर्तेरंस्ततस्तस्मात्संभाषणसहासने । दायाद्यस्य प्रदानं च यात्रामेव च लौकिकीमिति॥ यदा स्नेहादिना संभाषणं करोति तदा प्रायश्चित्तं कार्यम्। अत ऊर्ध्वं तेन संभाष्य तिष्ठेदे-करात्रं जपन्सावित्रीमज्ञानपूर्वं ज्ञानपूर्वं चेत्त्रिरात्रमिति ॥ २९४ ॥

यदा तु बन्धुत्यागादन्यथा वा जातवैराग्यः प्रायश्चित्तं च कृतं तदा किं कार्यमित्यत आह-

चरितव्रत आयाते निनयेरन्नवं घटम् ।
जुगुप्सेरन्न चाप्येनं संवसेयुश्च सर्वशः ॥ २९५ ॥

कृतप्रायश्चित्ते बन्धुसमीपं पुनरायाते तत्सपिण्डाद्यास्तेन सहिता नवं अनुपहतं घटं उदकपूर्णं निनयेयुः। एतच्च निनयनं पुण्यह्रदादिस्नानोत्तरं द्रष्टव्यम्। (अ. ११ श्लो. १८६) प्रायश्चित्ते तु चरिते पूर्णं कुम्भमपां नवम् । तेनैव सार्धं प्रास्येयुः स्नात्वा पुण्ये जलाशय इति मनुस्मरणात् । गौतमेन तु विशेष उक्तः । यस्तु प्रायश्चित्तेन शुध्येत्तस्मिन् शुद्धे शातकुम्भमयं पात्रं पुण्यतमात् ह्रदात्पूरयित्वा स्रवन्तीभ्यो वा तत एनमप उपस्पर्शये-युरथास्मै तत्पात्रं दद्युस्तत्संप्रतिगृह्य जपेत् । शान्ता द्यौः शान्ता पृथिवी शान्तं शिवमन्त-रिक्षं यो रोचनस्तमिह गृह्णामीत्येतैर्यजुर्भिः पावमानीभिस्तरत्समन्दीभिः कूश्माण्डैश्चाज्यं जुहुयाद्धिरण्यं दद्याद्गां चाचार्याय । यस्य तु प्राणान्तिकं प्रायश्चित्तं स मृतः शुद्धयेदेत-देव शान्त्युदकं सर्वेषूपपातकेष्विति ॥ तत एनं कृतप्रायश्चित्तं तेनैव कुत्सयेयुः तथा सर्व कार्येषु क्रयविक्रयादिषु तेन सह संव्यवहरेयुः ॥ २९५ ॥

पूर्वोक्तस्य पतितपरित्यागादिविधेरतिदेशमाह-

पतितानामेष एवविधिः स्त्रीणां प्रकीर्तितः ।
वासो गृहान्तिके देय अन्नं वासः सरक्षणम् ॥ २९६ ॥

य एव पुरुषाणां परित्यागे पिण्डोदकदानविधिः कृतप्रायश्चित्तानां परिग्रहविधिः स एव पतितानां स्त्रीणामपि वेदितव्यः । इयांस्तु विशेषः । पतिताभ्योऽपि ताभ्यः स्त्रीभ्यः कृतोदकादिकर्मभ्यो वासस्तृणपर्णमयं कुटीगृहकं प्रधानगृहसमीपे देयम् । तथा प्राणधार-णमात्रमन्नं मलिनं च वस्त्रं पुनः पुरुषान्तरोपभोगनिवारणसहितं देयम् ॥ २९६ ॥

ननु काः पतितास्ता यासामयं परित्यागविधिरित्यत्र आह-

नीचाभिगमनं गर्भपातनं भर्तृहिंसनम् ।
विशेषपतनीयानि स्त्रीणामेतान्यपिध्रुवम् ॥ २९७ ॥

हीनवर्णगमनं गर्भपातनमब्राह्मण्या अपि भर्तुः अब्राह्मणस्यापि हिंसनमित्येतानि स्त्रीणामसाधारणानि पतनेनिमित्तानि । अपिशब्दात्पुरुषस्य यानि पतननिमित्तानि महा-पातकातिपातकानुपपातकान्यभ्यस्तानि चोपपातकादीनि तान्यपि स्त्रीणां ध्रुवं निश्चितं पतनकारणानि भवन्ति । अत एव शौनकः । पुरुषस्य यानि पतननिमित्तानि स्त्रीणामपि तान्येव ब्राह्मणी हीनवर्णसेवायामधिकं पततीति ॥ यत्तु वसिष्ठेनोक्तम् । त्रीणि स्त्रियाः

पातकानि लोके धर्मविदो विदुः । भर्तुर्वधो भ्रूणहत्या स्वस्य गर्भस्य पातनमिति । भ्रूण-हत्याग्रहणं कृतं तत् दृष्टान्तार्थं न पुनरितरेषां महापातकादीनां पतनहेतुत्वनिरासार्थम् । यदपि तेनैव । चतस्रस्तु परित्याज्याः शिष्यगा गुरुगा च या । पतिघ्नी च विशेषेण जुङ्गितोपगता च या इति चतसृणामेव परित्याग इत्युक्तं तस्यापि तासां प्रायश्चित्तम-चिकीर्षन्तीनां मध्ये चतसृणामेव शिष्यगादीनां चैलान्नगृहवासादिजीवनहेतुत्वाद्युच्छेदेन त्यागं कुर्यात् । नान्यासामित्यभिप्रायः । अतश्चान्यासां पतितानां प्रायश्चित्तमकुर्वतीना मपि वासो गृहान्तिके देय इत्यादिकं कर्तव्यमित्यवगम्यते ॥ २९७ ॥

जुगुप्सेरन्न वाप्येनं संविशेयुश्च सर्वश इत्यस्यापवादमाह—

शरणागतबालस्त्रीहिंसकान्संवसेन्न तु ।
चीर्णव्रतानपि सतः कृतघ्नसहितानिमान् ॥ २९८ ॥

शरणागतादिव्यापादनकारिणः कृतघ्नसहितान्प्रायश्चित्तेन क्षीणदोषानपि न संव्यव-हरेदिति वाचनिकोऽयं प्रतिषेधः । किमिदं वचनं न कुर्यान्न हि वचनस्यातिभारोऽस्ति अतश्च यद्यपि व्यभिचारिणीस्त्रीवधेऽल्पीयमेव प्रायश्चित्तं तथापि वाचनिकोऽयं संव्य-वहारप्रतिषेधः ॥ २९८ ॥

एवं प्रसंगेन स्त्रीषु विशेषमभिधाय प्रकृत एव चरितव्रतविधौ विशेषमाह—

घटेऽपवर्जिते ज्ञातिमध्यस्थो यवसं गवाम् ।
प्रदद्यात्प्रथमं गोभिः सत्कृतस्य हि सत्क्रिया ॥ २९९ ॥

घटेऽपवर्जिते ह्रदादुद्धृत्य पूर्णकुम्भेऽवनिनीतेऽसौ चरितव्रतः सपिण्डादिमध्यस्थो गोभ्यो यवसं दद्यात् । ताभिः प्रथमं सत्कृतस्य पूजितस्य पश्चाज्ज्ञातिभिः सत्क्रिया कार्या । गोभिश्च तस्य सत्कारस्तद्दत्तयवसभक्षणमेव । यदि गावस्तद्दत्तं यवसं न गृह्णीयुस्तर्हिपुनः प्रायश्चित्तमनुतिष्ठेत् । यथाह हारीतः । स्वशिरसा यवसमादाय गोभ्यो दद्याद्यदि ताः प्रतिगृह्णीयुरथैनं प्रवर्तयेयुरिति । इतरथा नेत्यभिप्रेतम् ॥ २९९ ॥

महापातकादिपञ्चविधेऽपि दोषगणे प्रातिस्विकव्रतसंदोह-मभिधायाधुना सकलव्रतसाधारणं धर्ममाह—

विख्यातदोषः कुर्वीत पर्षदोऽनुमतं व्रतम् ।

यद्दोषो यावत्कर्तृसंपाद्यस्ततोऽन्यैर्विख्यातो ज्ञातो दोषो यस्यासौ पर्षदुपदिष्टं व्रतं कुर्यात् । यद्यपि स्वयं सकलशास्त्रार्थविचारचतुरस्तथापि पर्षत्समीपमुपगम्य तया सह विचार्य तदनुमतमेव कुर्यात् । तदुपगमने चाङ्गिरसा विशेष उक्तः । कृते निःसंशये पापे न भुञ्जीतानुपस्थितः । भुञ्जानो वर्धयेत्पापं यावन्नाख्याति पर्षदि ॥ सचैलं वाग्यतः स्नात्वा क्लिन्नवासाः समाहितः । पर्षदानुमतस्तत्त्वं सर्वं विख्यापयेन्नरः ॥ व्रतमादाय भूयोपि तथा स्नात्वा व्रतं चरेदिति ॥ विख्यापनं दक्षिणादानानन्तरं कार्यम् । यथाह

पराशरः । पापं विख्यापयेत्पापी दत्वा धेनुं तथा वृषमिति । एतच्चोपपातकविषयम् । महापातकादिष्वधिकंकल्प्यम् । यत्तूक्तम् । तस्माद्द्विजः प्राप्तपापः सकृदाप्लुत्य वारिणि । विख्याय पापं पर्षद्भ्यः किञ्चिद्दत्वा व्रतं चरेदिति तत्प्रकीर्णकविषयम् । पर्षत्स्वरूपं च मनुना दर्शितम् । त्रैविद्यो हैतुकस्तर्की नैरुक्तो धर्मपाठकः । त्रयश्चाश्रमिणः पूर्वे पर्षदेषा दशावरा ॥ हैतुको मीमांसार्थादितत्त्वज्ञः । तर्की न्यायशास्त्रकुशलः । तथान्यदपि पर्षद्द्वयं तेनैव दर्शितम् । ऋग्वेदविद्यजुर्विच्च सामवेदविदेव च । अपरा पर्षद्विज्ञेया धर्मसंशयनिर्णय इति । तथा । एकोऽपि वेदविद्धर्मं यं व्यवस्येत्समाहितः । स ज्ञेयः परमो धर्मो नाज्ञानामुदितोऽयुतैरिति । आसां च पर्षदां संभवापेक्षया व्यवस्था महापातकाद्यपेक्षयावा ॥ यत्तु स्मृत्यन्तरेऽभिहितम् । पातकेषु शतं पर्षत्सहस्रं महदादिषु । उपपापेषु पञ्चाशत्स्वल्पं स्वल्पे तथा भवेदिति तदपि महापातकादिदोषानुसारेण पर्षदो गुरुलघुभावप्रतिपादनपरं न पुनः संख्यानियमार्थम् । मन्वादिमहास्मृतिविरोधप्रसंगात् ॥ तथा देवलेन चात्र विशेषो दर्शितः । स्वयं तु ब्राह्मणाब्रूयुरल्पदोषेषु निष्कृतिम् । राजा च ब्राह्मणाश्चैव महत्सु च परीक्षितामिति ॥ तथा च पर्षदा अवश्यं व्रतमुपदेष्टव्यम् । आर्तानां मार्गमाणानां प्रायश्चित्तानि ये द्विजाः । जानंते न प्रयच्छन्ति ते यान्ति समतां तु तैरित्यङ्गिरःस्मरणात् । तथा च पर्षदा ज्ञात्वैव व्रतमुपदेष्टव्यम् । अज्ञात्वा धर्मशास्त्राणि प्रायश्चित्तं ददाति यः । प्रायश्चित्ती भवेत्पूतः किल्बिषं पर्षदं व्रजेदिति वसिष्ठस्मरणात् ॥ क्षत्रियादीनां तु कृतैनसां धर्मोपदेशेविशेषोऽङ्गिरसा दर्शितः । न्यायतो ब्राह्मणः क्षिप्रंक्षत्रियादेः कृतैनसः । अन्तरा ब्राह्मणं कृत्वा व्रतं सर्वं समादिशेत् ॥ तथा शूद्रं समासाद्य सदा धर्मपुरःसरम् । प्रायश्चित्तं प्रदातव्यं जपहोमविवर्जितमिति । तत्र यागाद्यनुष्ठानशीलानां जपादिकं वाच्यम् । इतरेषां तु तपः । कर्मनिष्ठास्तपोनिष्ठाः कदाचित्पापमागताः । जपहोमादिकं तेभ्यो विशेषेण प्रदीयते ॥ ये नामधारका विप्रा मूर्खा धनविवर्जिताः । कृच्छ्रचान्द्रायणादीनि तेभ्यो दद्याद्विशेषतः ॥

इति प्रकाशप्रायश्चित्तप्रकरणम् ॥

अथ रहस्यप्रायश्चित्तम् । व्याख्यायख्यातदुरितशातनीं व्रतसंततिम् । रहःकृताघसंदोहहारिणीं व्याहरन्मुनिः ॥ तत्र प्रथमं सकलरहस्यव्रतसाधारणं धर्ममाह-

अनभिख्यातदोषस्तु रहस्यं व्रतमाचरेत् ॥ ३०० ॥

कर्तृव्यतिरिक्तैरनभिख्यातो दोषो यस्यासौ रहस्यमप्रकाशं प्रायश्चित्तमनुतिष्ठेत् अतः स्त्रीसंभोगादौ तस्या अपि कारकत्वात् तदितरैरविज्ञातदोषस्य रहस्यव्रतमिति मन्तव्यम् । अत्र यदि कर्ता स्वयं धर्मशास्त्रकुशलस्तदा परस्मिन्नाविभाव्य स्वनिमित्तोचितं प्रायश्चित्तमनुतिष्ठेत् । यस्तु स्वयमनभिज्ञोऽसौ केनचिद्रहोब्रह्महत्यादिकं कृतं तत्र किं रहस्यप्रायश्चित्तमित्यन्यव्याजेनावगम्य रहोव्रतमनुतिष्ठेत् । अत एव स्त्रीशूद्रयोरप्यमु-

नैवमार्गेण रहस्यव्रतज्ञानसिद्धेरधिकारसिद्धिः । न च वाच्यं रहस्यव्रतानां जपादिप्रधानत्वादंविद्ययोश्च स्त्रीशूद्रयोस्तदनुपपत्तेरनधिकार इति । यतोऽनैकान्ततो रहस्यव्रतानांजपादिप्रधानत्वम् । दानादेरप्युपदेशात् गौतमोक्तप्राणायामादेरपि संभवाच्च । इतरेषामपि मन्त्रदैवतर्षिच्छन्दःपरिज्ञानमात्रमेवाधिकारोपयोगि न त्वन्यस्यैव विषयम् । न हि तडागनिर्माणादौ ज्योतिष्टोमादिविषयिणी विप्रतिपत्तिरुपयुज्यते । देवतादिपरिज्ञानं त्ववश्यमपेक्षणीयम् । अविदित्वाऋषिं छन्दो दैवतं योगमेव च । योऽध्यापयेज्जपेद्वापि पापीयाञ्जायते तु स इति व्यासस्मरणात् ॥ अत्राप्याहारविशेषानुक्तौ पयःप्रभृतयः कालविशेषानुक्तौ संवत्सरादयः देशविशेषानुक्तौ शिलोच्चयादयो गौतमाद्यभिहिताः प्रकाशप्रायश्चित्तवदन्वेषणीयाः ॥ ३०० ॥

एवं सकलरहस्यव्रतसाधारणधर्ममभिधाय प्रकाशप्रायश्चित्तवद्ब्रह्महत्यादिक्रमेणैवरहस्यप्रायश्चित्तान्याह-

त्रिरात्रोपोषितो जप्त्वा ब्रह्महा त्वघमर्षणम् ।
अन्तर्जले विशुद्ध्येत दत्त्वा गां च पयस्विनीम् ॥ ३०१ ॥

त्रिरात्रमुपोषितोऽन्तर्जलेऽघमर्षणेन महर्षिणा दृष्टं सूक्तं अघमर्षणं ऋतं च सत्यं चेति त्र्यृचमानुष्टुभं भाववृतदेवताकं जप्त्वा त्रिरात्रान्ते पयस्विनीं गां दत्त्वा ब्रह्महा विशुध्यति । जपश्चान्तर्जले निमग्नेन त्रिरावर्तनीयः । यथाह सुमन्तुः । देवद्विजगुरुहन्ताप्सु निमग्नोऽघमर्षणं सूक्तं त्रिरावर्तयेत् । मातरं भगिनीं गत्वा मातृष्वसारं स्नुषां सखीं वान्यद्वागम्यागमनं कृत्वाऽघमर्षणमेवान्तर्जले त्रिरावर्त्य तदेतस्मात्पूतो भवतीति । एतच्च कामकारविषयम् । यत्तु मनुनोक्तम् । सव्याहृतिप्रणवकाः प्राणायामास्तु षोडश । अपि भ्रूणहणं मासात्पुनन्त्यहरहः कृता इति तदप्यस्मिन्नेव विषये गोदानाशक्तस्य वेदितव्यम्। यत्तु गौतमेन षट्त्रिंशद्रात्रव्रतमुक्त्वोक्तम् । तद्व्रत एव ब्रह्महत्यासुरापानसुवर्णस्तेयगुरुतल्पेषु प्राणायामैः स्नातोऽघमर्षणं जपेदिति तदकामतो वधविषयम् । यत्तु बौधायनेनोक्तम् । ग्रामात्प्राचीं चोदीचीं दिशमुपनिष्क्रम्य स्नातःशुचिः शुचिवासाः उदकान्ते स्थण्डिलमुपलिप्य सकृत्क्लिन्नवासाः सकृत्पूतेन पाणिनादित्याभिमुखोऽघमर्षणं स्वाध्यायमधीयीत । प्रातः शतं मध्याह्ने शतमपराह्णे शतं परिमितं चोदितेषु नक्षत्रेषु प्रसृतियावकं प्राश्नीयात् । ज्ञानकृतेभ्योऽज्ञानकृतेभ्यश्चोपपातकेभ्यः सप्तरात्रात्प्रमुच्यते द्वादशरात्रान्महापातकेभ्यो ब्रह्महत्यासुरापानसुवर्णस्तेयानि वर्जयित्वा एकविंशतिरात्रेण तान्यपि तरतीति तत्कामकारविषयम् । अकामतः श्रोत्रियाचार्यसवनस्थवधविषयं वा । यत्तु मनुनोक्तम्। अरण्ये वा त्रिरभ्यस्य प्रयतो वेदसंहिताम् । मुच्यते पातकैः सर्वैः पराकैः शोधितस्त्रिभिरिति तत्कामतः श्रोत्रियादिवधविषयमितरत्र कामतोऽभ्यासविषयं वा । यत्तु बृहद्विष्णुनोक्तम् । ब्रह्महत्यां कृत्वा ग्रामात्प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य प्रभूतेन्धनेनाग्निं प्रज्वाल्याघमर्षणेनाष्टसहस्रमाज्याहुतीर्जुहुयात्तत एतस्मात्पूतो भवतीति तन्निर्गुणवधविषयमनुग्राहकविषयं वा । यत्तु यमेनोक्तम् । त्र्यहं तूपवसेद्युक्तस्त्रिरह्नोऽभ्युपयन्नपः ।

मुच्यते पातकैः सर्वैस्त्रिर्जपित्वाघमर्षणम् । तद्गुणवतो हन्तुर्निर्गुणवधविषयं प्रयोजकानुमन्तृविषयं वा । यत्तु हारीतेनोक्तम् । महापातकातिपातकोपपातकानामेकतममेव संनिपाते वाघमर्षणमेव त्रिर्जपेदिति तन्निमित्तकर्तृविषयम् । एवमन्यान्यपि स्मृतिवाक्यानि अन्विष्य एवमेव विषयेषु विभजनीयानि ग्रन्थगौरवभयान्न लिख्यन्ते । एतदेवव्रतजातं यागस्थयोषित्क्षत्रविट्स्वात्रेय्यामाहिताग्निपत्न्यां गर्भिण्यामविज्ञाते च गर्भे व्यापादिते तुरीयांशन्यूनमनुष्ठेयम् ॥ ३०१ ॥

प्रायश्चित्तान्तरमाह-

लोमभ्यः स्वाहेत्यथवा दिवसं मारुताशनः ।
जले स्थित्वाभिजुहुयाच्चत्वारिंशद्घृताहुतीः ॥३०२ ॥

अथवाहोरात्रमुपोषितो रात्रावुदके वासं कृत्वा प्रातर्जलादुत्तीर्य लोमभ्यः स्वाहेत्याद्यैरष्टभिमन्त्रैरेकेन पञ्चपञ्चाहुतय इत्येवं चत्वारिंशद्घृताहुतीर्जुहुयात् । इदं च पूर्वोक्तसमानविषयम् । उदवासस्य क्लेशबाहुल्यात् ॥ ३०२ ॥

क्रमप्राप्तं सुरापानप्रायश्चित्तमाह-

त्रिरात्रोपोषितो हुत्वा कूश्माण्डीभिर्घृतं शुचिः ।

सुरापश्चत्वारिंशद्घृताहुतीरित्यनुवर्तते । त्रिरात्रमुपोषितः कूश्माण्डीभिः यद्देवादेवहेडनमित्याद्याभिः कूश्माण्डदृष्टाभिरनुष्टुब्भिः मन्त्रलिङ्गदेवताभिर्ऋग्भिश्चत्वारिंशद्घृताहुतीर्हुत्वा शुचिर्भवेत् । तथा बौधायनेनाप्युक्तम् । अथ कूष्माडीभिर्जुहुयाद्योऽपूत एवात्मानं मन्येत यावदर्वाचीनमेनो भ्रूणहत्यायास्तस्मान्मुच्यते । अयोनौ वा रेतः सिक्त्वान्यत्र स्वप्नादिति । यत्तु मनुना । मासं जप्त्वाप इत्येतद्वासिष्ठं च त्र्यृचं प्रति । माहित्र्यं शुद्धवत्यश्च सुरापोऽपि विशुद्ध्यतीति । मासं प्रत्यहं षोडशकृत्वोऽपनः शोशुचदघं प्रतिस्तोमेभिरुषसं वासिष्ठम् । महित्रीणामवोऽस्त्वेतोन्विन्द्रंस्तवामेत्येतेषामन्यतमस्य जप उक्तः सत्रिरात्रोपवासकूश्माण्डहोमाशक्तस्य वेदितव्यः । एतच्चाकामतः पैष्ट्याः सकृत्पाने गौडीमाध्व्योस्तु पानावृत्तौ च वेदितव्यम् । यच्च मनुना मन्त्रैः शाकलहोमीयैरब्दंहुत्वा घृतं द्विजः । स गुर्वप्यपहन्त्येनो जप्त्वा वा नम इत्यृचमिति । संवत्सरं प्रत्यहं देवकृतस्यैनस इत्यादिभिरष्टभिर्मन्त्रैर्होमो नम इदुग्रंनमआविवास इत्यस्या वा ऋचो जप उक्तः स कामकारविषयः । यत्तु महापातकसंयुक्तोऽनुगच्छेद्गाः समाहितः । अभ्यस्याब्दं पावमानीर्भैक्षाहारो विशुद्ध्यतीति तदभ्यासविषयम् । समुच्चितमहापातकविषयं वा ॥

सुवर्णस्तेयप्रायश्चित्तमाह-

ब्राह्मणः स्वर्णहारी तु रुद्रजापी जले स्थितः ॥ ३०३ ॥

ब्राह्मणः स्वर्णहारी पुनस्त्रिरात्रोपोषितः जलमध्यस्थो नमस्ते रुद्र मन्यव इति शतरुद्रीयजपयुक्तः शुद्ध्यतीति ॥ शातातपेनात्र विशेष उक्तः । मद्यं पीत्वा गुरुदा-

रांश्च गत्वा स्तेयं कृत्वा ब्रह्महत्यां च कृत्वा । भस्माच्छन्नो भस्मशय्यां शयानो रुद्राध्यायी मुच्यते सर्वपापैरिति । जपश्चैकादशकृत्वः कार्यः।एकादशगुणान्वापि रुद्रानावर्त्य धर्मवित् । महापापैरपि स्पृष्टो मुच्यते नात्र संशय इत्यत्रिस्मरणात् ॥ यत्तु मनुना (अ० ११ श्लो. २५०) सकृज्जप्त्वास्यवामीयं शिवसंकल्पमेव च । सुवर्णमपहृत्यापि क्षणाद्भवति निर्मल इति द्विपञ्चाशदृक्संख्याकस्यास्यवामस्यपलितस्यहोतुरिति सूक्तस्य तथा यज्जाग्रतोदूरमुदैतिदैवमिति शिवसंकल्पदृष्टस्य षडृचस्य वा सकृज्जप उक्तः सोऽत्यन्तानिर्गुणस्वामिकस्वर्णहरणे गुणवतोऽपहर्तुर्द्रष्टव्यः।सुवर्णन्यूनपरिमाणविषयोऽनुग्राहकप्रयोजकविषयो वा ॥ आवृत्तौ तु महापातकसंयुक्तोऽनुगच्छेदित्यादिनोक्तद्रष्टव्यम् ॥ ३०३॥

गुरुतल्पगप्रायश्चित्तमाह—

सहस्रशीर्षाजापी तु मुच्यते गुरुतल्पगः ।
गौर्देया कर्मणोऽस्यान्ते पृथगेभिः पयस्विनी ॥ ३०४ ॥

गुरुतल्पगस्तु सहस्रशीर्षेति षोडशर्चसूक्तं नारायणदृष्टं पुरुषदैवत्यमानुष्टुभं त्रिष्टुबन्तं जपंस्तस्मात्पापान्मुच्यते । सहस्रशीर्षाजापीति ताच्छील्यप्रत्ययादावृत्तिर्गम्यते । अतएव यमेनोक्तम् । पौरुषं सूक्तमावर्त्य मुच्यते सर्वकिल्बिषादिति । आवृत्तौ च संख्यापेक्षाया मधस्तनश्लोकगता चत्वारिंशत्संख्यानुमीयते । अत्रापिप्राक्तनश्लोकगतं त्रिरात्रोपोषित इति संबध्यते । अत एव बृहद्विष्णुः त्रिरात्रोपोषितःपुरुषसूक्तजपहोमाभ्यां गुरुतल्पगः शुध्येदिति । एभिश्च सुरापसुवर्णस्तेनगुरुतल्पगैस्त्रिभिः पृथक्पृथगस्य त्रिरात्रव्रतस्यान्ते बहुक्षीरा गौर्देया । इदमकामविषयम् । यत्तु मनुना हविष्पान्तीयमभ्यस्य नतमंह इतीति च । जप्त्वा तु पौरुषं सूक्तं मुच्यते गुरुतल्पगः । हविष्पान्तमजरंस्वर्विदं. नतमंहोनदुरितं, इतिवा इतिमेमनः, सहस्रशीर्षेत्येषामन्यतमस्य मासं प्रत्यहं षोडशषोडशर्चा चत्वारिंशत्संख्याकजप उक्तः सोऽप्यकामविषयएव । कामतस्तु मन्त्रैः शाकलहोमीयैरिति मनूक्तं द्रष्टव्यम् । यत्तु षट्त्रिंशन्मतेऽभिहितम् । महाव्याहृतिभिर्होमास्तिलैः कार्यो द्विजन्मना । उपपातकशुद्ध्यर्थं सहस्रपरिसंख्यया ॥ महापातकसंयुक्तो लक्षहोमेन शुध्यतीति तदावृत्तिविषयम् । यत्तु यमेनोक्तम् । जपेद्वाप्यस्यवामीयं पावमानीरथापि वा । कुन्तापं वालखिल्यांश्च निवित्प्रैषान्वृषाकपिम् ॥ होतॄन्रुद्रान् सकृज्जप्त्वा मुच्यते सर्वपातकैरिति तद्व्यभिचारिणीगमनविषयम् ॥ यानि पुनः गुरुतल्पातिदेशविषयाणि तत्समानि वातिपातकोपपातकपदाभिधेयानि तेषु तुरीयांशन्यूनमर्धोनं च क्रमेण वेदितव्यम् । पातकातिपातकोपपातकमहापातकानामेकतमे संनिपाते वा अघमर्षणमेव त्रिर्जपेदिति हारीतोक्तं वा द्रष्टव्यम् । महापातकसंसर्गिणश्च स तस्यैव व्रतं कुर्यादिति वचनाद्येन सह संसर्गस्तदीयमेवप्रायश्चित्तम् । न च वाच्यमत्राध्यापनादिसंसर्गस्यानेककर्तृकसंपाद्यत्वाद्रहस्यत्वानुपपत्तिरिति । यतः सत्यप्यनेककर्तृत्वे परदारगमनवत् कर्तृव्यतिरिक्ततृतीयाद्यपरिज्ञानमात्रेणैव रहस्यत्वम् । अतोभवत्येव रहस्यप्रायश्चित्तम् । एवमतिपातकादिसंसर्गिणोऽपि तदीयमेव प्रायश्चित्तं वेदितव्यम् ॥ ३०४ ॥

इति महापातकरहस्यप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

क्रमप्राप्तं गोवधादिषट्पञ्चाशदुपपातकप्रायश्चित्तमाह-

प्राणायामशतं कार्यं सर्वपापापनुत्तये ।
उपपातकजातानामनादिष्टस्य चैव हि ॥ ३०५ ॥

गोवधादिषट्पञ्चाशदुपपातकजातानामनादिष्टरहस्यव्रतानां च जातिभ्रंशकरादीनां सर्वेषामपनुत्तये प्राणायामानां शतं कार्यम् । तथा सर्वेषां महापातकादीनां प्रकीर्णकान्तानामप्यपनुत्तये प्राणायामाः कार्याः ॥ तत्र च महापातकेषु चतुःशतम् । अतिपातकेषु त्रिशतम् । अनुपातकेषु द्विशतमिति संख्याविवृद्धिः कल्पनीया । प्रकाशप्रायश्चित्तेषु महापातकप्रायश्चित्ततुरीयांशस्योपपातकेषु विधानदर्शनात् प्रकीर्णकेषु च ह्रासः कल्प्यः । अत एवोक्तं यमेन । दशप्रणवसंयुक्तैः प्राणायामैश्चतुःशतैः । मुच्यते ब्रह्महत्यायाः किं पुनः शेषपातकैरिति । बोधायनेनाप्यत्र विशेष उक्तः । अपिवाक्चक्षुः श्रोत्रत्वक्घ्राणमनोव्यतिक्रमेषु त्रिभिः प्राणायामैः शुध्यति । शूद्रस्त्रीगमनान्नभोजनेषु पृथक्पृथक् सप्ताहं सप्त प्राणायामान्धारयेत् । अभक्ष्याभोज्यामेध्यप्राशनेषु तथा ऽपण्यविक्रयेषु मधुमांसघृततैललाक्षालवणरसान्नवर्जितेषु यच्चाप्यन्यदप्येवं युक्तं स्याद्द्वादशाहं द्वादशद्वादश प्राणायामान्धारयेत । अथ पातकोपपातकवर्ज्यं यच्चाप्यन्यदेवं युक्तं स्यादर्धमासं द्वादश द्वादश प्राणायामान्धारयेत् । उपपातकपतनीयवर्ज्यं यच्चाप्यन्यदेवं युक्तं स्यान्मासं द्वादशार्धमासान् द्वादशद्वादश प्राणायामान् धारयेत् । अन्यपातकवर्ज्यं यच्चाप्यन्यदप्येवं युक्तं अर्धमासं द्वादशद्वादश प्राणायामान् धारयेत् । अथ पातकेषु संवत्स द्वादशद्वादश प्राणायामान् धारयेदिति । तत्र वाक्चक्षुरित्यादिप्राणायामत्रयं प्रकीर्णकाभिप्रायम् । शूद्रस्त्रीगमनान्नभोजनेत्यादिनोक्ताएकोनपञ्चाशत्प्राणायामाउपपातकविशेषाभिप्रायाः । तथा अभक्ष्याभोज्येत्यादिनोक्ताश्चतुश्चत्वारिंशदधिकशतप्राणायामा अप्युपपातकविशेषाभिप्राया एव । अथ पातकोपपातकवर्ज्यमित्यादिनोक्ताः साशीतिशतप्राणायामा जातिभ्रंशकराद्यभिप्रायाः । अथ पातकवर्ज्यमित्यादिनोक्ताः षष्ट्यधिकशतत्रयप्राणायामाः गोवधाद्युपपातकाभिप्रायाः । अथपातकवर्ज्यमित्यादिनोक्ताः षष्ट्यधिकद्विशतसहितद्विसहस्रसंख्याकाः प्राणायामाः अतिपातकानुपपातकाभिप्रायाः । अथ पातकेष्वित्यादिनोक्ता विंशत्यधिकशतत्रययुक्ताश्चतुःसहस्रप्राणायामा महापातकविषयाः । इदं चाभक्ष्यभोज्येत्यादिनोक्तं प्रायश्चित्तपञ्चकमत्यन्ताभ्यासविषयम् । समुच्चितविषयं वा यत्तुमनुना । एनसां स्थूलसूक्ष्माणां चिकीर्षन्नपनोदनम् । अवेत्यृचं जपेदब्दं यत्किञ्चेदमितीति चेत्यब्दं यावत्प्रत्यहमर्थान्तराविरुद्धेषु कालेषु अवतेहेळोवरुणेत्यस्या ऋचो यत्किंचेदमित्यस्या इति वा इतिमेमन इत्यस्याश्च जप उक्तः ।सोऽप्यभ्यासविषयः ॥ ३०५ ॥

उपपातकसामान्यप्राप्तस्य प्राणायामशतस्यापवादमाह-

ओङ्काराभिष्टुतं सोमसलिलं पावनं पिबेत् ।
कृत्वा तु रेतोविण्मूत्रप्राशनं तु द्विजोत्तमः ॥ ३०६ ॥

द्विजो रेतोविण्मूत्रप्राशनं कृत्वा सोमलतारसमोङ्कारेणाभिमन्त्रितं शुद्धिसाधनं पिबेत् । एतच्चाकामकारविषयम् । कामतस्तु सुमन्तूक्तम् । रेतोविण्मूत्रप्राशनं कृत्वा लशुनपलाण्डुगृञ्जनकुम्भिकादीनामन्येषां वाभक्ष्यभक्षणं कृत्वा हंसग्रामकुक्कुटश्वसृगालादिमांसभक्षणं कृत्वा ततः कण्ठमात्रमुदकमवतीर्य शुद्धवतीभिः प्राणायामं कृत्वा अथ महाव्याहृतिभिरुरोगमुदकं पीत्वा तदेतस्मात्पूतो भवतीति । मनुनापि सप्तविधाभक्षणे प्रायश्चित्तान्तरमुक्तम् । प्रतिगृह्याप्रतिग्राह्यं भुक्त्वा चान्नं विगर्हितम् । जपंस्तरत्समन्दीयं पूयते मानवस्त्र्यहादिति । अप्रतिग्राह्यं विषशस्त्रसुरादिपतितादिद्रव्यं च । यदा त्वप्सु रेतोविण्मूत्रादिशारीरं मलं विसृजाति तदापि तेनैवोक्तम् । अप्रशस्तं तु कृत्वाप्सु मासमासीत भैक्षभुगिति ॥ ३०६ ॥

अज्ञानकृते प्रकीर्णके मानसे चोपपातके प्रायश्चित्तमाह–

निशायां वा दिवा वापि यदज्ञानकृतं भवेत् ।
त्रैकाल्यसंध्याकरणात्तत्सर्वं विप्रणश्यति ॥ ३०७ ॥

रजन्यां वासरे वा यत्प्रमादकृतं प्रकीर्णकं मानसं वाचिकं चोपपातकं तत्सर्वं प्रातर्मध्याह्नादिकालत्रयविहितानित्यसंध्योपासनया प्रणश्यति । तथा च यमः । यदह्नात्कुरुते पापं कर्मणा मनसा गिरा । आसीनः पश्चिमां संध्यां प्राणायामैर्निहन्ति तदिति । शातातपेनाप्युक्तम् । अनृतं मद्यगन्धं च दिवा मैथुनमेव च । पुनाति वृषलान्नं च संध्या बहिरुपासितेति ॥ ३०७ ॥

सकलमहापातकादिसाधारणान्पवित्रमन्त्रानाह–

शुक्रियारण्यकजपो गायत्र्याश्च विशेषतः ।
सर्वपापहरा ह्येते रुद्रैकादशिनी तथा ॥ ३०८ ॥

शुक्रियंनाम आरण्यकविशेषः । विश्वानिदेवसवितरित्यादिवाजसनेयके पठ्यते । आरण्यकं च यजुः ऋचं वाचं प्रपद्ये मनोयजुः प्रपद्ये इत्यादि तत्रैव पठ्यते तयोर्जपः सकलमहापातकादिहरः । तथा गायत्र्याश्च महापातकेषु लक्षमतिपातकोपपातकयोर्दशसहस्रमुपपातकेषु सहस्रं प्रकीर्णकेषु शतमित्येवं विशेषतो जपः सर्वपापहरः । तथा च गायत्रीमधिकृत्य श्लोकः शङ्खेनोक्तः । शतं जप्त्वा तु सावित्री महापातकनाशिनी । सहस्रजप्ता तु तथा पातकेभ्यः प्रमोचिनी ॥ दशसाहस्रजाप्येन सर्वकिल्बिषनाशिनी । लक्षं जप्ता तु सा देवी महापातकनाशिनी ॥ सुवर्णस्तेयकृद्विप्रो ब्रह्महा गुरुतल्पगः । सुरापाश्च विशुध्यन्ति लक्षं जप्त्वा न संशय इति यत्तु चतुर्विंशतिमतेनोक्तम् ॥ गायत्र्यास्तु जपेत्कोटिं ब्रह्महत्यां व्यपोहति।लक्षाशीतिं जपेद्यस्तु सुरापानाद्विमुच्यते ॥ पुनाति हेमहर्तारंगायत्र्यालक्षसप्ततिः।गायत्र्या लक्षषष्ट्या तुमुच्यते गुरुतल्पग इति तद्गुरुत्वात्प्रकाशविषयम् । तथा रुद्रैकादशिनी एकादशानां रुद्रानुवाकानां समाहारो रुद्रैकादशिनी सा च विशेषतो जप्ता सर्वपापहरा ॥ एकादशगुणान्वापि रुद्रानावर्त्य धर्मवित् । महद्भ्यः स तु पापेभ्यो मुच्यते नात्र संशय इति महापातकेष्वेकादशगुणावृत्तिदर्शनात् । अतिपातकादिषु चतुर्थचतुर्थांशह्रासो योजनीयः शब्दोऽघमर्षणादिसमुच्चयार्थः । यथाह

वसिष्ठः । सर्ववेदपवित्राणि वक्ष्याम्यहमतः परम् । येषां जपैश्च होमैश्च पूयन्ते नात्र संशयः ॥ अघमर्षणं देवकृतं शुद्धवत्यस्तरत्समाः । कूश्माण्ड्यः पावमान्यश्च दुर्गा-सावित्रिरेव च ॥ अभिषङ्गाः पदस्तोमाःसामानि व्याहृतीस्तथा ॥ भारदण्डानि सामानि-गायत्रं रैवतं तथा । पुरुषव्रतं च भासं च तथा देवव्रतानि च । आर्त्विगं बार्हस्पत्यं च वाक्सूक्तं मध्वृचस्तथा । शतरुद्रियाथर्वशिरास्त्रिसुपर्णं महाव्रतम् । गोसूक्तं चाश्वसूक्तं च इन्द्रशुद्धे च सामनी । त्रीण्याज्यदोहानि रथन्तरं च अग्नेर्व्रतं वामदेव्यं बृहच्च । एतानि गीतानि पुनन्ति जन्तूञ्जातिस्मरत्वं लभते यदीच्छेदिति ॥ ३०८ ॥

यत्र यत्र च संकीर्णमात्मानं मन्यते द्विजः ।
तत्र तत्र तिलैर्होमो गायत्र्या वाचनं द्विजः ॥ ३०९ ॥

किंच । यत्र यत्र ब्रह्मवधादौ तज्जनितदोषजातेनात्मानं संकीर्णमभिभूतं द्विजो मन्यते तत्र तत्र गायत्र्या तिलैर्होमः कार्यः । तत्र महापातकेषु गायत्र्या लक्षहोमः कार्यः । गायत्र्या लक्षहोमे तु मुच्यते सर्वपातकैरिति यमस्मरणात् । अतिपातकादिषु पादपादह्रासःकल्पनीयः । तथा तिलैर्वाचनं दानं कार्यम् । तथा रहस्याधिकारे वसिष्ठः । वैशाख्यां पौर्णमास्यां च ब्राह्मणान्पञ्च सप्त च । क्षौद्रयुक्तैस्तिलैः कृष्णैर्वाचयेदथवेतरैः ॥ प्रीयतां धर्मराजेति यद्वा मनसि वर्तते । यावज्जीवकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यतीति ॥ अनियतकालेऽपि दानं तेनोक्तम् । कृष्णाजिने तिलान्कृत्वा हिरण्यं मधुसर्पिषी । ददाति यस्तु विप्राय सर्वं तरति दुष्कृतमिति । तथा व्यासेनाप्युक्तम् । तिलधेनुं च यो दद्यात्संयतात्मा द्विजन्मने । ब्रह्महत्यादिभिः पापैर्मुच्यते नात्र संशय इति । एवमादि दानजातं रहस्यकाण्डोक्तमविदुषां द्विजातीनां स्त्रीशूद्रयोश्च वेदितव्यम् । यत्तु यमेनोक्तम् । तिलान्ददाति यः प्रातस्तिलान्स्पृशति खादति । तिलस्नायी तिलाञ्जुह्वन्सर्वं तरति दुष्कृतम् । तथा । द्वेचाष्टम्यौ तु मासस्य चतुर्दश्यां तथैव च । अमावास्या पौर्णमासी सप्तमी द्वादशीद्वयम् । संवत्सरमभुञ्जानः सततं विजितेन्द्रियः । मुच्यते पातकैः सर्वैः स्वर्गलोकं च गच्छतीति । यच्चात्रिणोक्तम् । क्षीराब्धौ शेषपर्यङ्के आषाढ्यां संविशेद्धरिः । निद्रां त्यजति कार्तिक्यां तयोः संपूजयेद्धरिम् । ब्रह्महत्यादिकं पापं क्षिप्रमेव व्यपोहतीत्यादि तत्सर्वं विद्याविरहिणां कामाकामसकृदभ्यासविशेषतया व्यवस्थापनीयम् ॥ ३०९ ॥

किंचाह-

वेदाभ्यासरतं क्षान्तं पञ्चयज्ञक्रियापरम् ।
न स्पृशन्तीह पापानि महापातकजान्यपि ॥ ३१० ॥

वेदस्वीकरणं पूर्वं विचारोऽभ्यसनं जपः । तद्दानं चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासो हि पञ्चधेति उक्तक्रमेण वेदाभ्यासनिरतं तितिक्षायुक्तं पञ्चमहायज्ञानुष्ठाननिरतं महापातकजान्यपि पापानि न स्पृशन्ति । किमुत प्रकीर्णकजानि वाङ्मनसजन्योपपातकानि वेत्यत्र तात्पर्यमपिशब्दाल्लक्ष्यते । एतच्चाकामकारविषयम् । अत एव वसिष्ठेन । यद्यकार्यशतं साग्रं कृतं वेदश्च धार्यते । सर्वं तत्तस्य वेदाग्निर्दहत्यग्निरिवेन्धनमिति प्रकीर्णकाद्यभिप्रायेणाभिधायाभिहितम् । न वेदबलमाश्रित्य पापकर्मरतिर्भवेत । अज्ञानाच्च प्रमादाच्च दह्यते कर्म नेतरत् ॥ ३१० ॥

वायुभक्षो दिवा तिष्ठन् रात्रिं नीत्वाप्सु सूर्यदृक् ।
जप्त्वा सहस्रं गायत्र्याः शुध्येद्ब्रह्मवधादृते ॥ ३११ ॥

किंच । सोपवासो वासरमुपविशन् उषित्वा सलिले वसन्निशां नीत्वादित्योदयानन्तरं सावित्र्याः सहस्रं जप्त्वा ब्रह्मवधव्यतिरिक्तसकलमहापातकादिपापजातान्मुच्यते । अतश्चोपपातकादिष्वभ्यासेऽनेकदोषसमुच्चये वा वेदितव्यम् । विषमविषयसमीकरणस्यान्याय्यत्वात् । अत एव वृद्धवसिष्ठेन । महापातकोपपातकयोः कालविशेषेण व्रतविशेष उक्तः । यथाह । यवानां प्रसृतिमञ्जलिं वा श्रप्यमाणं घृतं चाभिमन्त्रयेत । यवोऽसि धान्यराजस्त्वं वारुणो मधुसंयुतः । निर्णोदः सर्वपापानां पवित्रमृषिभिः स्मृत इत्यनेन । घृतं यवा मधुयवाः पवित्रममृतं यवाः । सर्वं पुनन्तु मे पापं वाङ्मनः कायसंभवमित्यनेन वा । अग्निकार्यं न कुर्वीत तेन भूतबलिं तथा । नाग्रं न भिक्षां नातिथ्यं न चोच्छिष्टं परित्यजेत् ॥ ये देवा मनोजाता मनोयुजः सुदक्षा दक्षपितरः ते नः पान्तु ते नोऽवन्तु तेभ्यो नमस्तेभ्यः स्वाहेत्यात्मनि जुहुयात्त्रिरात्रं मेधाभिवृद्धये पापक्षयाय त्रिरात्रं सप्तरात्रं ब्रह्महत्यादिषु द्वादशरात्रं पतितोत्पन्नश्चेत्यतद्दिगवलम्बनेनान्यान्यपि स्मृतिवचनानि विवेचनीयानि ॥ ३११ ॥

इति रहस्यप्रायश्चित्तप्रकरणम् ।

विनियुक्तव्रतव्रातरूपभेदे बुभुत्सिते । कीदृक्षमिति संक्षेपाल्लक्षणं वक्ष्यतेऽधुना तत्र तावत्सकलप्रकाशरहस्यव्रताङ्गभूतान्धर्मानाह–

ब्रह्मचर्यं दया क्षान्तिर्दानं सत्यमकल्कता ।
अहिंसा स्तेयमाधुर्यं दमश्चेति यमाः स्मृताः ॥ ३१२ ॥
स्नानं मौनोपवासेज्यास्वाध्यायोपस्थनिग्रहाः ।
नियमा गुरुशुश्रूषा शौचाक्रोधाप्रमादता ॥ ३१३ ॥

ब्रह्मचर्यं सकलेन्द्रियसंयमः । उपस्थनिग्रहो लिङ्गनिग्रहः गोबलीवर्दन्यायेन निर्दिष्टः । अकल्कता अकुटिलता । शेषं प्रसिद्धम् । यत्पुनर्मनुनोक्तम् । अहिंसा सत्यमक्रोधमार्जवं च समाचरेदिति तदप्येतेषामुपलक्षणं न परिगण[illegible]य । अत्र च दयाक्षान्त्यादीनां पुरुषार्थतया प्राप्तानामपि पुनर्विधानं प्रायश्चित्ताङ्गत्वार्थम् । क्वचिद्विशेषोऽप्यस्ति यथा विवाहादिष्वभ्यनुज्ञातस्याप्यनृतवचनस्य निवृत्त्यर्थं सत्यत्वविधानम् । पुत्रशिष्यादिकमपि न ताडनीयमित्येवमर्थमहिंसाविधानमित्येवमादि ॥ ३१२ ॥ ३१२ ॥

तत्र सान्तपनाख्यं व्रतं तावदाह–

गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् ।
जग्ध्वा परेऽह्न्युपवसेत्कृच्छ्रं सान्तपनं परम् ॥ ३१४ ॥

पूर्वेद्युराहारान्तरपरित्यागेन गोमूत्रादीनि पञ्चगव्यानि पञ्चद्रव्याणि कुशोदकसहितानि संयुज्य पीत्वा अपरेद्युरुपवसेदिति द्वैरात्रः सान्तपनः कृच्छ्रः । संयोजनं चोत्तरश्लोके पृथग्विधानादवगम्यते । कृच्छ्र इति[illegible]न्वर्थसंज्ञेयम् । तपोरूपत्वेन क्लेशसा-

ध्यत्वात् । गोमूत्रादीनां परिमाणं वक्ष्यते । यदा पुनः पूर्वेद्युरुपोष्यापरेद्युः समन्त्रकं संयुज्य समन्त्रकमेव पञ्चगव्यं पीयते तदा ब्रह्मकूर्च इत्याख्यायते । यथाह पाराशरः । गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् । निर्दिष्टं पञ्चगव्यं तु प्रत्येकं कायशोधनम् ॥ गोमूत्रं ताम्रवर्णायाः श्वेतायाश्चापि गोमयम् । पयः काञ्चनवर्णाया नीलायाश्च तथा दधि ॥ घृतं च कृष्णवर्णायाः सर्वं कापिलमेव वा । अलाभे सर्ववर्णानां पञ्चगव्येष्वयं विधिः ॥ गोमूत्रे माषकास्त्वष्टौ गोमयस्य तु षोडश । क्षीरस्य द्वादश प्रोक्ता दध्नस्तु दश कीर्तिताः ॥ गोमूत्रवद्घृतस्याष्टौ तदर्धं तु कुशोदकम् । गायत्र्यादाय गोमूत्रं गन्धद्वारेति गोमयम् । आप्यायस्वेति च क्षीरं दधिक्राव्णेति वै दधि ॥ तेजोसिशुक्रमित्याज्यं देवस्यत्वा कुशोदकम् । पञ्चगव्यमृचा पूतं होमयेदग्निसंनिधौ ॥ सप्तपत्राश्च ये दर्भा अच्छिन्नाग्राः शुचित्विषः । एतैरुद्धृत्य होतव्यं पञ्चगव्यं यथाविधि ॥ इरावती इदंविष्णुर्मानस्तोके च शंवती । एताभिश्चैव होतव्यं हुतशेषं पिबेद्द्विजः ॥ प्रणवेन समालोड्य प्रणवेनाभिमन्त्र्यच । प्रणवेन समुद्धृत्य पिबेत्तत्प्रणवेन तु ॥ मध्यमेन पलाशस्य पद्मपत्रेण वा पिबेत् । स्वर्णपात्रेण ताम्रेण ब्राह्मतीर्थेन वा पुनः ॥ यत्त्वगस्थिगतं पापं देहे तिष्ठति मानवे । ब्रह्मकूर्चोपवासस्तु दहत्यग्निरिवेन्धनमिति ॥ यदा त्वेवदेव पञ्चगव्यं मिश्रितं त्रिरात्रमभ्यस्यते तदा यतिसान्तपनसंज्ञां लभते । एतदेव त्र्यहाभ्यस्तं यतिसान्तपनं स्मृतमिति शङ्खस्मरणात् ॥ जाबालेन तु सप्ताहसाध्यं सान्तपनमुक्तम्।गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् । एकैकं प्रत्यहं पीत्वा त्वहोरात्रमभोजनम् ॥कृच्छ्रं सान्तपनं नाम सर्वपापप्रणाशनमिति॥ एषां च गुरुलघुकृच्छ्राणां शक्त्याद्यपेक्षया व्यवस्था विज्ञेया । एवमुत्तरत्रापि व्यवस्था बोद्धव्या ॥ ३१४ ॥

महासान्तपनाख्यं व्रतमाह-

पृथक्सान्तपनद्रव्यैः षडहः सोपवासकः ।
सप्ताहेन तु कृच्छ्रोऽयं महासान्तपनः स्मृतः ॥ ३१५ ॥

सप्ताहेनापवर्जितो महासान्तपनाख्यः कृच्छ्रो विज्ञेयः । कथमित्यपेक्षायामुक्तं पृथग्भूतैः षड्भिर्गोमूत्रादिभिरेकैकेनैकैकमहरतिवाहयेत् । सप्तमं चोपवासेनेति । यमेन तु पञ्चदशाहसंपाद्यो महासान्तपनोऽभिहितः । त्र्यहं पिबेत्तु गोमूत्रं त्र्यहं वै गोमयं पिबेत् । त्र्यहं दधि त्र्यहं क्षीरं त्र्यहं सर्पिस्ततः शुचिः ॥महासान्तपनं ह्येतत्सर्वपापप्रणाशनमिति॥ एवं जाबालेन त्वेकविंशतिरात्रनिर्वर्त्यो महासान्तपन उक्तः । षण्णामेकैकमेतेषां त्रिरात्रमुपयोजयेत् । त्र्यहं चोपवसेदन्त्यं महासान्तपनं विदुरिति ॥ यदा तु षण्णां सान्तपनद्रव्याणामेकैकस्य द्व्यहमुपयोगस्तदा अतिसान्तपनम् । यथाह यमःएतान्येव तथा पेयादेकैकं तु द्व्यहं द्व्यहम्। अतिसान्तपनं नाम श्वपाकमपि शोधयेदिति ।श्वपाकमपि शोधयेदित्यर्थवादः ॥ ३१५ ॥

पर्णकृच्छ्राख्यं व्रतमाह-

पर्णोदुम्बरराजीवबिल्वपत्रकुशोदकैः ।
प्रत्येकं प्रत्यहं पीतैः पर्णकृच्छ्र उदाहृतः ॥ ३१६ ॥

पलाशोदुम्बरारविन्दश्रीवृक्षपर्णानामेकैकेन क्वथितमुदकं प्रत्यहं पिबेत्। कुशोदकं चैकस्मिन्नहनीति पञ्चाहसाध्यः पर्णकृच्छ्रः। यदा तु पर्णादीनामेकीकृतानां क्वाथस्त्रिरात्रं पीयते तदा पर्णकूर्चः। यथाह यमः। एतान्येव समस्तानि त्रिरात्रोपोषितः शुचिः। क्वाथयित्वा पिबेदद्भिः पर्णकूर्चोऽभिधीयते इति। यदा तु बिल्वादिफलानि प्रत्येकं क्वथितानि मासं पीयन्ते तदा फलकृच्छ्रादिव्यपदेशं लभन्ते। यथाह मार्कण्डेयः। फलैर्मासेन कथितः फलकृच्छ्रो मनीषिभिः। श्रीकृच्छ्रः श्रीफलैः प्रोक्तः पद्माक्षैरपरस्तथा॥ मासेनामलकैरेवं श्रीकृच्छ्रमपरं स्मृतम्। पत्रैर्मतः पत्रकृच्छ्रः पुष्पैस्तत्कृच्छ्र उच्यते। मूलकृच्छ्रः स्मृतो मूलैस्तोयकृच्छ्रो जलेन त्विति॥ ३१६॥

तप्तकृच्छ्रमाह—

तप्तक्षीरघृताम्बूनामेकैकं प्रत्यहं पिबेत्।
एकरात्रोपवासश्च तप्तकृच्छ्र उदाहृतः॥ ३१७॥

दुग्धसर्पिरुदकानां तप्तानामेकैकं प्रतिदिवसं प्राश्यापरेद्युरुपवसेत्। एष दिवसचतुष्टयसंपाद्यो महातप्तकृच्छ्रः। एभिरेव समस्तैः सोपवासैर्द्विरात्रसंपाद्यः सान्तपनवत्तप्तकृच्छ्रः। मनुना तु द्वादशरात्रनिर्वर्त्योऽभिहितः। तप्तकृच्छ्रं चरन्विप्रो जलक्षीरघृतानिलान्। प्रतित्र्यहं पिबेदुष्णान्सकृत्स्नायी समाहित इति। क्षीरादिपरिमाणं तु पराशरेणोक्तं द्रष्टव्यम्। अपां पिबेत्तु त्रिपलं द्विपलं तु पयःपिबेत्। पलमेकं पिबेत्सर्पिस्त्रिरात्रं चोष्णमारुतमिति। त्रिरात्रस्य मारुतस्य पूरणे उष्णोदकबाष्पं पिबेदित्यर्थः। यदा तु शीतं क्षीरादि पीयते तदा शीतकृच्छ्रः। त्र्यहं शीतं पिबेत्तोयं त्र्यहं शीतं पयः पिबेत्। त्र्यहं शीतं घृतं पीत्वा वायुभक्षः परं त्र्यहमिति यमस्मरणात्॥ ३१७॥

पादकृच्छ्रमाह—

एकभक्तेन नक्तेन तथैवायाचितेन च।
उपवासेन चैवायं पादकृच्छ्रः प्रकीर्तितः॥ ३१८॥

एकभक्तेन सकृद्भोजनेन दिवैव। नक्तेनेति पृथगुपादानात्। अतश्च दिवैवैकवारमेव भोजनेनैवैकमहोरात्रमतिवाहयेदिति। तत्र दिवेति रात्रिव्युदासः। एकवारमिति द्विवारादिव्युदासः। भोजनेनेत्यभोजनव्युदासः। एतच्च कृच्छ्रादीनां व्रतरूपत्वात् पुरुषार्थभोजनपर्युदासेन कृच्छ्राङ्गभूतं भोजनं विधीयते। तथा चापस्तम्बः। त्र्यहमनक्ताश्यदिवाशीतस्त्र्यहं त्र्यहमयाचितव्रतस्त्र्यहं नाश्नाति किंचन इति। अत्र चानक्ताशीत्यनेन व्रतविहितेन णिनिप्रत्ययेन नक्तपर्युदासेनदिवाभोजननियमं दर्शयति। गौतमेनापीदमेव स्पष्टीकृतम्। हविष्यान् प्रातराशान्भुक्त्वा तिस्रो रात्रीर्नाश्नीयादिति। एवं नक्तभोजनविधावपि। न विद्यते याचितं यस्मिन्भोजने तदयाचितमिति। तेन कालविशेषानुपादानाद्दिवा रात्रौ वा सकृदित्येव। तपोरूपत्वात् कृच्छ्राणां द्वितीयभोजने तदनुपपत्तेः। अयाचितमिति न केवलं परकीयान्नयाचनप्रतिषेधोऽपितु स्वकीयमपि परिचारकभार्यादिभ्यो न याचितव्यम्। प्रेषणाध्येषणयोः साधारणत्वात् याञ्चायाः। अतः स्वगृहेऽपि भृत्यभार्यादयोऽनाज्ञप्ता एव यदि भोजनमुपह-

रन्ति तर्हि भोक्तव्यम्।नान्यथा।अमुनैवाभिप्रायेणोक्तं गौतमेन।अथापरं त्र्यहं न कंचन याचेतेति।अत्र च ग्राससंख्यानियमःपराशरेण दर्शितः।सायं तु द्वादश ग्रासाःप्रातःपञ्चदश स्मृताः। चतुर्विंशतिरायाच्याः परंनिरशनं स्मृतमिति ॥ आपस्तम्बेन त्वन्यथोक्तम् । सायं द्वाविंशतिर्ग्रासाः प्रातः षड्विंशतिः स्मृताः । चतुर्विंशतिरायाच्याः परं निरशनात्त्रयः ॥ कुक्कुटाण्डप्रमाणस्तु यथा चास्यं विशेत्सुखमिति ॥ अनयोश्च कल्पयोः शक्त्यपेक्षया विकल्पः । आपस्तम्बेन तु प्राजापत्यप्रायश्चित्तं चतुर्धा विभज्य चतुरः पादकृच्छ्रान्कृत्वा वर्णानुरूपेण व्यवस्था दर्शिता । त्र्यहं निरशनं पादः पादश्चायाचितं त्र्यहम् । सायं त्र्यहं तथा पादः पादः प्रातस्तथा त्र्यहम् ॥ प्रातः पादं चरेच्छूद्रः सायं वैश्यस्य दापयेत् । अयाचितं तु राजन्ये त्रिरात्रं ब्राह्मणे स्मृतमिति ॥ यदात्वयाचितोपवासात्मकत्र्यहद्वयानुष्ठानं तदार्धकृच्छ्रः । सायंव्यतिरिक्तापरत्र्यहत्रयानुष्टानं तु पादोनमिति विज्ञेयम् । सायं प्रातर्विनार्धं स्यात्पादोनं नक्तवर्जितमिति तेनैवोक्तत्वात् ॥ अर्धकृच्छ्रस्य प्रकारान्तरमपि तेनैव दर्शितम् । सायं प्रातस्तथैकैकं दिनद्वयमयाचितम् । दिनद्वयं च नाश्नीयात्कृच्छ्रार्धं तद्विधीयते इति ॥ ३१८ ॥

प्राजापत्यं कृच्छ्रमाह ।

यथाकथञ्चित्त्रिगुणः प्राजापत्योऽयमुच्यते ।

अयमेव पादकृच्छ्रः यथाकथञ्चिद्दण्डकलितवदावृत्त्या स्वस्थानविवृद्ध्या वा तत्राप्यानुलोम्येनप्रातिलोम्येन वा तथा वक्ष्यमाणजपादियुक्तं तद्रहितं वा त्रिरभ्यस्तःप्राजापत्योऽभिधीयते।तत्र दण्डकलितवदावृत्तिपक्षो वसिष्ठेन प्रदर्शितः।अहः प्रातरहर्नक्तमहरेकमयाचितम्। अहः पराकं तत्रैकमेवं चतुरहौ परौ ॥ अनुग्रहार्थं विप्राणां मनुर्धर्मभृतां वरः । बालवृद्धातुरेष्वेवं शिशुकृच्छ्रमुवाचहेति ॥ आनुलोम्येन स्वस्थानविवृद्धिपक्षस्तु मनुना दर्शितः त्र्यहं प्रातस्त्र्यहं सायं त्र्यहमद्यादयाचितम् । परं त्र्यहं च नाश्नीयात्प्राजापत्यं चरेद्द्विज इति ॥ प्रातिलोम्यावृत्तिस्तु वसिष्ठेन दर्शिता । प्रातिलोम्यं चरेद्विप्रः कृच्छ्रं चान्द्रायणोत्तरमिति । जपादिरहितपक्षस्तु स्त्रीशूद्रादिविषयेऽङ्गिरसा दर्शितः । तस्माच्छूद्रं समासाद्य सदा धर्मपथे स्थितम् । प्रायश्चित्तं प्रदातव्यं जपहोमादिवर्जितमिति । जपादियुक्तपक्षस्तु पारिशेष्याद्योग्यतया च त्रैवर्णिकविषयः । स च गौतमादिभिर्दर्शितः। अथातः कृच्छ्रान्व्याख्यास्यामो हविष्यान्प्रातराशान्भुक्त्वा तिस्रो रात्रीर्नाश्नीयादथापरं त्र्यहं नक्तं भुञ्जीताथापरं त्र्यहं न कंचन याचेताथापरं त्र्यहमुपवसंस्तिष्ठेदहनि रात्रावासीत क्षिप्रकामः। सत्यं वदेदनार्यैः सह न भाषेत रौरवयोधां जपेन्नित्यं प्रयुञ्जीतानुसवनमुदकोपस्पर्शनमापोहिष्ठेति तिसृभिः पवित्रवतीभिर्मार्जयीत हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इत्यष्टाभिरथोदकतर्पणम् । नमोहमाय मोहमाय मंहमाय धन्वने तापसाय पुनर्वसवे नमो मौञ्ज्याय और्म्याय वसुविन्दाय सर्वविदाय नमः।पाराय सुपाराय महापाराय परपाराय पारयिष्णवे नमः । रुद्राय पशुपतये महते देवाय त्र्यम्बकायैकचराया-

धिपतये हराय शर्वायेशानाय उग्राय वज्रिणे घृणिने कपर्दिने नमः । नीलग्रीवाय शितिकण्ठाय नमः । कृष्णाय पिङ्गलाय नमः । ज्येष्ठाय श्रेष्ठाय वृद्धायेन्द्राय हरिकेशाय ऊर्ध्वरेतसे नमः । सत्याय पावकाय पावकवर्णायैकवर्णाय कामाय कामरूपिणे नमः । दीप्ताय दीप्तरूपिणे नमः । तीक्ष्णाय तीक्ष्णरूपिणे नमः । सौम्याय पुरुषाय महापुरुषाय मध्यमपुरुषाय उत्तमपुरुषाय ब्रह्मचारिणे नमः । चन्द्रललाटाय कृत्तिवाससे नम इति । एतदेवादित्योपस्थानमेता एवाज्याहुतयो द्वादशरात्रस्यान्ते चरुं श्रपयित्वा एताभ्यो देवताभ्यो जुहुयादग्नये स्वाहा सोमाय स्वाहाग्नीषोमाभ्यामिन्द्राग्निभ्यामिन्द्राय विश्वेभ्यो देवेभ्यो ब्रह्मणे प्रजापतयेऽग्नये स्विष्टकृते इति अन्ते ब्राह्मणभोजनमिति । तत्र तिष्ठेदहनि रात्रावासीत क्षिप्रकाम इत्यस्यार्थः । यस्तु महतोऽप्येनसः सःक्षिप्रमेकेनैव कृच्छ्रेण क्षिप्रं मुच्येयमित्येवं कामयते असावहनि कर्माविरुद्धेषु कालेषु तिष्ठेद्रात्रावासीत । एवं रौरवयौधाख्यसामजपो नमोहमायेदिभिस्तर्पणमादित्योपस्थानादिकं चरुश्रपणादिकं च योगीश्वराद्यनुक्तं क्षिप्रकामः कुर्वीत । अतश्च योगीश्वराद्युक्तप्राजापत्यद्वयस्थाने गौतमीयमनेकेतिकर्तव्यतासहितं द्रष्टव्यम् । एवमन्यान्यपि स्मृत्यन्तरोक्तानि विशेषेणान्वेषणीयानि ॥

अतिकृच्छ्रमाह—

अयमेवातिकृच्छ्रः स्यात्पाणिपूरान्नभोजनः ॥ ३१९ ॥

एतद्धर्मक एव एकभक्तादिप्राजापत्यधर्मयुक्तोऽतिकृच्छ्रः स्यात् । इयांस्तु विशेषः । आद्ये त्र्यहत्रये पाणिपूरणमात्रमन्नं भुञ्जीत न पुनर्द्वाविंशत्यादिग्रासान् ॥ अत्र च प्राप्तभोजनानुवादेन पाणिपूरान्नविधानादन्त्यत्र्यहेऽतिदेशप्राप्त उपवासोऽप्रतिपक्ष एव ॥ अत्रापि पादशो व्यवस्था पूर्ववदेव द्रष्टव्या । यत्तु मनुनोक्तम्। एकैकं ग्रासमश्नीयात्त्र्यहाणि त्रीणि पूर्ववत् । त्र्यहं चोपवसेदन्त्यमतिकृच्छ्रं चरन् द्विज इति।तत्पाणिपूरान्नपरिमितत्वादल्पत्वाच्छक्तविषयम् ॥ ३१९ ॥

कृच्छ्रातिकृच्छ्रमाह—

कृच्छ्रातिकृच्छ्रः पयसा दिवसानेकविंशतिम् ।

एकविंशतिरात्रं पयसा वर्तनं कृच्छ्रातिकृच्छ्राख्यं व्रतं विज्ञेयम् । गौतमेन तु द्वादशरात्रमुदकेन वर्तनं कृच्छ्रातिकृच्छ्रमित्युक्तम् । अब्भक्षस्तृतीयः सकृच्छ्राति कृच्छ्र इति । अतश्चशक्त्यपेक्षया तयोर्व्यवस्था ॥

पराकमाह—

द्वादशाहोपवासेन पराकः परिकीर्तितः ॥ ३२० ॥

ऋज्वर्थोऽयमर्धश्लोकः ॥ ३२० ॥

सौम्यकृच्छ्रमाह—

पिण्याकाचामतक्राम्बुसक्तूनां प्रतिवासरम् ।
एकरात्रोपवासश्च कृच्छ्रः सौम्योऽयमुच्यते ॥ ३२१ ॥

पिण्याकौदनमिश्रावोदश्विदुदकसक्तूनां पञ्चानां एकैकं प्रतिदिवसमुपयुज्य षष्ठेऽह्नि उपवसेदेष सौम्याख्यः कृच्छ्रोऽभिधीयते । द्रव्यपरिमाणं तु प्राणयात्रामात्रनिबन्धनमधिगन्तव्यम् । जाबालेन तु चतुरहव्यापी सौम्यकृच्छ्र उक्तः । पिण्याकं सक्तवस्तक्रं चतुर्थेऽहन्यभोजनम् । वासो वै दक्षिणां दद्यात्सौम्योऽयं कृच्छ्र उच्यत इति ॥ ३२१ ॥

तुलापुरुषाख्यं कृच्छ्रमाह-

एषां त्रिरात्रमभ्यासादेकैकस्य यथाक्रमम् ।
तुलापुरुष इत्येष ज्ञेयः पञ्चदशाहिकः ॥ ३२२ ॥

एषां पिण्याकादीनां पञ्चानां क्रमेणैकैकस्य त्रिरात्राभ्यासेन पञ्चदशाहव्यापी तुलापुरुषाख्यः कृच्छ्रो वेदितव्यः । अत्र च पञ्चदशाहिकत्वविधानादुपवासस्य निवृत्तिः ॥ यमेन त्वेकविंशतिरात्रिकस्तुलापुरुष उक्तः । आचाममथ पिण्याकं तक्रं चोदकसक्तुकान् । त्र्यहं त्र्यहं प्रयुञ्जानो वायुभक्षी त्र्यहद्वयम् ॥ एकविंशतिरात्रस्तु तुलापुरुष उच्यत इति । अत्र हारीताद्युक्तेतिकर्तव्यता ग्रन्थगौरवभयान्न लिख्यते ॥ ३२२ ॥

चान्द्रायणमाह-

तिथिवृद्ध्या चरेत्पिण्डान् शुक्ले शिख्यण्डसंमितान् ।
एकैकं ह्रासयेत्कृष्णे पिण्डं चान्द्रायणं चरन् ॥ ३२३ ॥

चान्द्रायणाख्यं व्रतं कुर्वन् मयूराण्डपरिमितान् पिण्डान् शुक्ले आपूर्यमाणपक्षे तिथिवृद्ध्या चरेत् भक्षयेत् । यथा प्रतिपत्प्रभृतिषुचन्द्रकलानामेकैकशो वृद्धिरर्धमासे तद्वत्पिण्डानपि प्रतिपद्येको द्वितीयायां द्वावित्येवमेकैकशो वर्धयन् भक्षयेद्यावत्पौर्णमासी । ततः पञ्चदश्यां पञ्चदशग्रासान्भुक्त्वा ततः कृष्णपक्षे चतुर्दश प्रतिपदिद्वितीयायां त्रयोदशेत्येवमेकैकशो ग्रासान् ह्रासयन् अश्नीयात् यावच्चतुर्दशी। ततश्चतुर्दश्यामेकं ग्रासं ग्रसित्वा इन्दुक्षये अर्थादुपवसेत । तथा च वासिष्ठः । एकैकं वर्धयेत्पिण्डं शुक्ले कृष्णे च ह्रासयेत् । इन्दुक्षये न भुञ्जीत एष चान्द्रायणो विधिरिति । चन्द्रस्यायनमिवायनं चरणं यस्मिन्कर्मणि ह्रासवृद्धिभ्यां तच्चान्द्रायणम् । संज्ञायां दीर्घः । इदं च यववत् प्रान्तयोरणीयः मध्ये स्थवीय इति यवमध्यमिति कथ्यते । एतदेव व्रतं यदा कृष्णपक्षप्रतिपदि प्रक्रम्य पूर्वोक्तक्रमेणानुष्ठीयते तदा पिपीलिकावन्मध्ये ह्रसिष्ठं भवतीति पिपीलिकमध्यमितिकथ्यते । तथाहि। पूर्वोक्तक्रमेण कृष्णप्रतिपदि चतुर्दश ग्रासान् भुक्त्वा एकैकग्रासापचयेन चतुर्दशीं यावद्भुञ्जीत । ततश्चतुर्दश्यामेकं ग्रासं ग्रसित्वामावास्यायामुपोष्य शुक्लप्रतिपदि एकमेव ग्रासं प्राश्नीयात । तत एकोपचयभोजनेन पक्षशेषे निर्वर्त्यमाने पौर्णमास्यां पञ्चदश ग्रासाः संपद्यन्त इति युक्तैव पिपीलिकामध्यता - तथा च वसिष्ठः। मासस्य कृष्णपक्षादौ ग्रासानद्याच्चतुर्दश । ग्रासापचयभोजी सन्पक्षशेषं समापयेत् ॥ तथैव शुक्लपक्षादौ ग्रासं भुञ्जीत चापरम् । ग्रासोपचयभोजी सन्पक्षशेषं समापयेदिति ॥ यदा त्वेकस्मिन्पक्षे तिथिवृद्धिह्रासवशात् षोडशदिनानि भवन्ति चतुर्दश वा तदा ग्रासानामपि वृद्धिह्रासौ वेदितव्यौ । तिथिवृद्ध्या पिण्डांश्चरेदिति निय-

मात् । गौतमेनात्र विशेषो दर्शितः । अथातश्चान्द्रायणं तस्योक्तो विधिः कृच्छ्रे वपनं च व्रतंचरेत् श्वोभूतां पौर्णमासीमुपवसेत् । आप्यायस्व संतेपयांसि नवोनव इति चैताभिस्तर्पणमाज्यहोमो हविषश्चानुमन्त्रणमुपस्थानं च चन्द्रमसः यद्देवादेवहेडनमिति चतसृभिराज्यं जुहुयाद्देवकृतस्येति चान्ते समिद्भिः ॐभूः ॐभुवः ॐस्वः ॐमहः ॐजनः ॐतपः ॐसत्यं यशः श्रीऊर्क् इट् ओजः तेजः पुरुषः धर्मः । शिव इत्येतैर्ग्रासानुमन्त्रणं प्रतिमन्त्रं मनसा नमः स्वाहेति वा सर्वानेतैरेव ग्रासान्भुञ्जीत । तद्ग्रासप्रमाणमास्याविकारेण । चरुभैक्षसक्तुकणयावकशाकपयोदधिघृतमूलफलोदकानि हवींषि उत्तरोत्तरप्रशस्तानि । पौर्णमास्यां पञ्चदश ग्रासान् भुक्त्वा एकैकापचयनापरपक्षमश्नीयात् । अमावास्यायामुपोष्यैकैकोपचयेन पूर्वपक्षं विपरीतमेकेषामेष चान्द्रायणो मास इति । अत्र ग्रासप्रमाणमास्याविकारेणेति यदुक्तं तद्बालाभिप्रायम् । तेषां शिखण्डपरिमितपञ्चदशग्रासभोजनाशक्तेः । क्षीरादिहविष्षु शिखण्डपरिमितत्वं पर्णपुटकादिना संपादनीयम् । तथा कुक्कुटाण्डाद्र्यामलकादीनि तु ग्रासपरिमाणानि स्मृत्यन्तरोक्तानि शक्तिविषयाणि शिखण्डपरिमाणाल्लघुत्वात्तेषाम् । यत्पुनरत्र श्वोभूतां पौर्णमासीमुपवसेदित्यत्र चतुर्दश्यामुपवासमभिधाय पौर्णमास्यां पञ्चदशग्रासान्भुक्त्वेत्यादिना द्वात्रिंशदहरात्मकत्वं चान्द्रायणस्योक्तं तत्पक्षान्तरप्रदर्शनार्थं न सार्वत्रिकम् । योगीश्वरवचनानुरोधेन त्रिंशदहरात्मकस्य दर्शितत्वात् । यदेतत्सार्वत्रिकं स्यात्तदा नैरन्तर्येण संवत्सरे चान्द्रायणानुष्ठानानुपपत्तिः स्यात् चन्द्रगत्यनुवर्तनानुपपत्तिश्च ॥ ३२३ ॥

चान्द्रायणान्तरमाह—

यथाकथञ्चित्पिण्डानां चत्वारिंशच्छतद्वयम् ।
मासेनैवोपभुञ्जीत चान्द्रायणमथापरम् ॥ ३२४ ॥

पिण्डानां चत्वारिंशदधिकं शतद्वयं मासेन भुञ्जीत । यथाकथञ्चित्प्रतिदिनं मध्याह्नेऽष्टौ ग्रासान् अथवा नक्तदिनयोश्चतुरश्चतुरो वा अथवैकस्मिंश्चतुरोऽपरस्मिन्द्वादश तथैकरात्रमुपोष्यापरस्मिन्षोडश वेत्यादिप्रकाराणामन्यतमेन शक्त्याद्यपेक्षया भुञ्जीतेत्येतेपूर्वोक्तचान्द्रायणद्वयापरं चान्द्रायणम् । अतस्तयोर्नायं ग्राससंख्यानियमः किंतु पञ्चविंशत्यधिकशतद्वयसंख्यैव । मनुना चैते प्रकारा दर्शिताः । अष्टावष्टौ समश्नीयात्पिण्डान्मध्यन्दिने स्थिते । नियतात्मा हविष्यस्य यतिचान्द्रायणं चरेत् ॥ चतुरः प्रातरश्नीयान्पिण्डान्विप्रः समाहितः । चतुरोऽस्तमिते सूर्ये शिशुचान्द्रायणं चरेत् ॥ यथाकथञ्चित्पिण्डानां तिस्रोऽशीतीः समाहितः । मासेनाश्नन्हविष्यस्य चन्द्रस्यैति सलोकतामिति । तथा चत्वारिंशच्छतद्वयन्यूनसंख्याग्राससंपाद्यस्यापि संग्रहार्थमपरग्रहणम् । यथाह यमः।त्रींस्त्रीन्पिण्डान्समश्नीयान्नियतात्मा दृढव्रतः । हविष्यान्नस्य वै मासमृषिचान्द्रायणं स्मृतमिति। एषु च यतिचान्द्रायणप्रभृतिषु न चन्द्रगत्यनुसरणमपेक्षितम् । अतस्त्रिंशद्दिनात्मकसाधारणेन मासेन नैरन्तर्येण चान्द्रायणानुष्ठाने यदि कथञ्चित्तिथिवृद्धिह्रासवशात् पञ्चम्यादिष्वारम्भो भवति तथापि न दोषः । यदपि सोमायनाख्यं मासव्रतं मार्कण्डेयेनो-

क्तम् । गोक्षीरं सप्तरात्रं तु पिबेत्स्तनचतुष्टयात् । स्तनत्रयात्सप्तरात्रं सप्तरात्रं स्तनद्वयात् ॥ स्तनेनैकेन षड्रात्रं त्रिरात्रं वायुभुग्भवेत् । एतत्सोमायनं नाम व्रतं कल्मषनाशनमिति ॥ स्मृत्यन्तरे सप्ताहं चेत्येतद्गोस्तनमखिलमथ त्रींस्तनान्द्वौ तथैकं कुर्यात्त्रींश्चोपवासान्यदि भवति तदा मासि सोमायनं तत् तदपि चान्द्रायणधर्मकमेव । हारीतेन अथातश्चान्द्रायणमनुक्रमिष्य इत्यादिना सेतिकर्तव्यताकं चान्द्रायणमभिधायैवमेव सोमायनमित्यतिदेशाभिधानात् । यत्पुनस्तेन कृष्णचतुर्थीमारभ्य शुक्लद्वादशीपर्यन्तं सोमायनमुक्तम् । चतुर्थीप्रभृतिचतुःस्तनेन त्रिरात्रं त्रिस्तनेन त्रिरात्रं द्विस्तनेन त्रिरात्रं एकस्तनेन त्रिरात्रमेवमेकस्तनप्रभृति पुनश्चतुः स्तनान्तं या ते सोम चतुर्थी तनूस्तया नः पाहि तस्यै नमः स्वाहा या ते सोम पञ्चमी षष्ठीत्येवं यागार्थास्तिथिहोमा एवं स्तुत्वाएनोभ्यः पूतश्चन्द्रमसः समानतां सलोकतां सायुज्यं च गच्छतीति चतुर्विंशतिदिनात्मकं सोमायनमुक्तं तदशक्तविषयम् ॥ ३२४ ॥

अथ कृच्छ्रचान्द्रायणसाधारणीमितिकर्तव्यतामाह ।

कुर्यात्त्रिषवणस्नायी कृच्छ्रं चान्द्रायणं तथा ।
पवित्राणि जपेत्पिण्डान्गायत्र्या चाभिमन्त्रयेत् ॥ ३२५ ॥

कृच्छ्रं प्राजापत्यादिकं चान्द्रायणं वा त्रिषवणस्नानयुक्तः कुर्यात् । एतच्च तप्तकृच्छ्रव्यतिरेकेण । तत्र सकृत्स्नायी समाहित इति मनुना विशेषाभिधानात् ॥ यत्पुनः शङ्खेन कृच्छ्रेषु त्रिषवणस्नानमभिहितम् त्रिरह्नि त्रिर्निशायां तु सवासा जलमाविशेदिति तदशक्तविषयम् । यत्पुनर्वैशम्पायनेन द्वैकालिकं स्नानमुक्तम् । स्नानं द्विकालमेव स्यात्त्रिकालं वा द्विजन्मन इति तत्त्रिषवणस्नानाशक्तस्य वेदितव्यम् ॥ यत्पुनर्गार्ग्येणोक्तम् । एकवासाश्चरेद्भैक्षं स्नात्वा वासो न पीडयेत् तदपि शक्तस्यैव । एकवासा आर्द्रवासा वा । लब्धाशीः स्थण्डिलेशय इत्येकवस्त्रताया अपि शङ्खेन पाक्षिकत्वेनाभिधानात् । स्नाने च हारीतेन विशेष उक्तः । त्र्यवरं शुद्धवतीभिः स्नात्वाघमर्षणमन्तर्जले जपित्वा धौतमहतं वासः परिधाय साम्ना सौम्येनादित्यमुपतिष्ठेदिति । स्नानानन्तरं च पवित्राणि जपेत् । पवित्राणि च अघमर्षणं देवकृतः शुद्धवत्यस्तरत्समा इत्यादीनि वसिष्ठादिप्रतिपादितानामन्यतमान्यर्थाविरुद्धेषु कालेषु अन्तर्जले जपेत् । सावित्रीं वा जपेन्नित्यं पवित्राणिच शक्तित इति मनुस्मरणात् । यत्तु गौतमेनोक्तम् । रौरवयोधा जपेन्नित्यं प्रयुञ्जीतेति तदपि पवित्रत्वादेवोक्तं न पुनर्नियमाय । तथा सति श्रुत्यन्तरमूलत्वकल्पनाप्रसंगात् अतोऽनधीतसामवेदेन गायत्र्यादिकमेव जप्तव्यम् । यदपि नमो हमाय मोहमाय इत्यादि पठित्वा एता एवाज्याहुतय इत्युक्तं तदपि न नैयमिकं किंतु महाव्याहृतिभिर्होमस्तिलैः कार्यो द्विजन्मनेति मनुना महाव्याहृतिभिर्होमविधानात् । तथा षट्त्रिंशन्मतेऽप्युक्तम् । जपहोमादि यत्किञ्चित्कृच्छ्रोक्तं संभवेन्न चेत् । सर्वं व्याहृतिभिः कुर्याद्गायत्र्या प्रणवेन चेति । आदिग्रहणादुदकतर्पणादित्योपस्थानादेर्ग्रहणम् । अत एव वैशम्पायनः । स्नात्वोपतिष्ठेदादित्यं सौरीभिस्तु कृताञ्जलिरिति ॥ एवमन्येष्वपि विरोधिपदार्थेषु विकल्पः आश्रयणीयः । अविरोधिषु समुच्चयः । शाखान्तराधिकरणन्यायेन

सर्वस्मृतिप्रत्ययत्वात्कर्मणः। जपसंख्यायां विशेषस्तेनैव दर्शितः। ऋषभं विरजं चैव तथा चैवाघमर्षणम्। गायत्रीं वा जपेद्देवीं पवित्रां वेदमातरम्॥ शतमष्टशतं वापि सहस्रमथवा परम्। उपांशु मनसा वापि तर्पयेत्पितृदेवताः॥ मनुष्यांश्चैव भूतानि प्रणम्य शिरसा तत इति॥ तथा पिण्डांश्च प्रत्येकं गायत्र्या चाभिमन्त्रयेत्। तथा यमेनापि विशेष उक्तः। अङ्गुल्यग्रस्थितं पिण्डं गायत्र्या चाभिमन्त्रितम्। प्राश्याचम्य पुनः कुर्यादन्यस्याप्यभिमन्त्रणमिति। अतश्च ॐभूर्भुवःस्वरित्यादिभिर्गौतमोक्तैरभिमन्त्रणमन्त्रैः सहास्य विकल्प उक्तः। यत्पुनराप्यायस्व संतेपयांसीत्यादिभिः पिण्डकरणात्पूर्वं हविषोऽभिमन्त्रणमुक्तं तद्भिन्नकार्यत्वात्समुच्चीयते। एतानि कृच्छ्रादिव्रतानि यदा प्रायश्चित्तार्थमनुष्ठीयन्ते तदा केशादिवपनपूर्वकं परिगृहीतव्यानि। वापनं व्रतं चरेदिति गौतमस्मरणात्। अभ्युदयार्थं तु नैव वपनम्। वसिष्ठेनाप्यत्र विशेष उक्तः। कृच्छ्राणां व्रतरूपाणां श्मश्रुकेशादि वापयेत्। कुक्षिरोमशिखावर्ज्यमिति। कृच्छ्राणां व्रतरूपाणि वपनादीन्यंगानि वक्ष्यन्त इति शेषः। पर्षदुपदिष्टव्रतग्रहणं च व्रतानुष्ठानदिवसात्पूर्वेद्युः सायाह्ने कार्यम्। यथाह वसिष्ठः। सर्वपापेषु सर्वेषां व्रतानां विधिपूर्वकम्। ग्रहणं संप्रवक्ष्यामि प्रायश्चित्ते चिकीर्षिते। दिनान्ते नखरोमादीन्प्रवाप्य स्नानमाचरेत्। भस्मगोमयमृद्वारिपञ्चगव्यादिकल्पितैः॥ मलापकर्षणं कार्यं बाह्यशौचोपसिद्धये। दन्तधावनपूर्वेण पञ्चगव्येन संयुतम्॥ व्रतंनिशामुखे ग्राह्यं बहिस्तारकदर्शने। आचम्यातः परं मौनी ध्यायन्दुष्कृतमात्मनः॥ मनःसंतापनं तीव्रमुद्वहेच्छोकमन्तत इति। बहिरिति ग्रामाद्बहिर्निष्क्रम्य। स्त्रियाप्येवमेव व्रतपरिग्रहः कार्यः। केशश्मश्रुलोमनखवपनं तु नास्ति। चान्द्रायणादिष्वेतदेव स्त्रियाः केशवपनवर्ज्यमिति बौधायनस्मरणात्। वपनानिच्छोस्तु हारीतेनविशेष उक्तः। राजा वा राजपुत्रोवा ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः। केशानां वपनं कृत्वा प्रायश्चित्तं समाचरेत्॥ केशानां रक्षणार्थं तु द्विगुणं व्रतमाचरेत्। द्विगुणे तु व्रते चीर्णे दक्षिणा द्विगुणा भवेदिति। एतच्च महापातकादिदोषविशेषाभिप्रायेण द्रष्टव्यम्। विद्वद्विप्रनृपस्त्रीणां नेष्यते केशवापनम्। व्रते महापातकिनो गोहन्तुश्चावकीर्णिन इति मनुस्मरणात्॥ जाबालेनाप्यत्र विशेष उक्तः। आरम्भे सर्वकृच्छ्राणां समाप्तौ च विशेषतः। अन्नेनैव च शालाग्नौ जुहुयाद्व्याहृतीः पृथक्॥ श्राद्धं कुर्याद्व्रतान्ते तु गोहिरण्यादि दक्षिणा इति॥ यमेनाप्यत्र विशेषोऽभिहितः। पश्चात्तापो निवृत्तिश्च स्नानं चाङ्गतयोदितम्। नैमित्तिकानां सर्वेषां तथा चैवानुकीर्तनमिति। तथा। गात्राभ्यङ्गशिरोभ्यङ्गताम्बूलमनुलेपनम्। व्रतस्थो वर्जयेत्सर्वं यच्चान्यद्बलरागकृदिति। एवमादिकर्तव्यताजातं स्मृत्यन्तरादन्वेष्टव्यम्। एवमनेन विधिना व्रतं गृहीत्वावश्यं परिसमापनीयम्। अन्यथा तु प्रत्यवायः। पूर्वं व्रतं गृहीत्वा तु नाचरेत्काममोहितः। जीवन्भवति चाण्डालो मृतः श्वाचैव जायत इति छागलेयस्मरणात्। इत्यलं प्रपञ्चेन॥ ३२५॥

इत्थमुक्तविनियोगस्य चान्द्रायणादेः स्वरूपमभिधाय
लब्धप्रसंगः कार्यान्तरेऽपि विनियोगमाह-

अनादिष्टेषु पापेषु शुद्धिश्चान्द्रायणेन तु ।
धर्मार्थं यश्चरेदेतच्चन्द्रस्येति सलोकताम् ॥ ३२६ ॥

आदिश्यत इत्यादिष्टं प्रायश्चित्तं नविद्यते आदिष्टं येषु पापेषु तेषु चान्द्रायणेन शुद्धिः। चशब्दात्प्राजापत्यादिभिः कृच्छ्रैरैन्दवसहितैस्तान्निरपेक्षैर्वा शुद्धिः । तथा च षट्त्रिंशन्मतेभिहितम् । यानि कानि च पापानि गुरोर्गुरुतराणि च । कृच्छ्रातिकृच्छ्रचान्द्रैयैः शोध्यन्ते मनुरब्रवीदिति त्रयाणां समुच्चयः प्रतिपादितः । उशनसा तु द्वयोः समुच्चय उक्तः । दुरितानां दुरिष्टानां पापानां महतामपि । कृच्छ्रं चान्द्रायणं चैव सर्वपापप्रणाशनमिति । दुरितमुपपातकम् । दुरिष्टं पातकम् । गौतमेन तु कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ चान्द्रायणमिति सर्वप्रायश्चित्तमिति विसमासकरणेनैन्दवनिरपेक्षता कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ सूचिता । चांद्रायणस्य निरपेक्षता इतिशब्देन च त्रयाणां समुच्चयः । केवलप्राजापत्यस्य तु नैरपेक्ष्यं चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम् । लघुदोषे त्वनादिष्टे प्राजापत्यं समाचरेदिति । गौतमेनापि प्राजापत्यादेर्नैरपेक्ष्यमुक्तम् । प्रथमं चरित्वा शुचिः पूतः कर्मण्यो भवति । द्वितीयं चरित्वा यदन्यन्महापातकेभ्यः पापं कुरुते तस्मात्प्रमुच्यते तृतीयं चरित्वा सर्वस्मादेनसो मुच्यत इति महपातकादपीत्यभिप्रेतम् । मनुनाप्युक्तम् । पराको नाम कृच्छ्रोऽयं सर्वपापापनोदन इति । हारीतेनाप्युक्तम् । चान्द्रायणं यावकश्च तुलापुरुष एव च । गवां चैवानुगमनं सर्वपापप्रणाशनम् ॥ तथा । गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् । एकरात्रोपवासश्च श्वपाकमपि शोधयेत् । तथा तप्तकृच्छ्रमधिकृत्य तेनैवोक्तम् । एष कृच्छ्रो द्विरभ्यस्तः पातकेभ्यः प्रमोचयेत् । त्रिरभ्यस्तो यथान्यायं शूद्रहत्यां व्यपोहतीति । उशनसोक्तम् । यत्रोक्तं यत्र वा नोक्तं मापातकनाशनम् । प्राजापत्येन कृच्छ्रेण शोधयेन्नात्र संशय इति । एतानि प्राजापत्यादीनि अनादिष्टेषूपपातकादिषु सकृदभ्यासापेक्षया व्यस्तानि समस्तानि वा योजनीयानि । तथा आदिष्टव्रतेष्वपि महापातकादिषु अभ्यासापेक्षया योजनीयानि । अत एव यमेनोक्तम् । यत्रोक्तमित्यादि । गौतमेनाप्युक्तम् । निष्कृतीनां संग्रहार्थं सर्वप्रायश्चित्तग्रहणं कृतम् । तथा यदपि तेनैवोक्तम् । द्वितीयं चरित्वा यदन्यन्महापातकेभ्यः पापं कुरुते तस्मात्प्रमुच्यत इत्युक्त्वा तृतीयं चरित्वा सर्वस्मादेनसो मुच्यत इति । तदपि महापातकाभिप्रायं न तु क्षुद्रपातकाभिप्रायम्।न च महापातकमनुक्तनिष्कृतिकं संभवति तस्मादुक्तनिष्कृतिकेष्वपि प्राजापत्यादयो योजनीयाः । तत्र द्वादशवार्षिकव्रते द्वादशद्वादशादिनानि एकैकं प्राजापत्यं च परिकल्प्य गण्यमानप्राजापत्यानां षष्ट्यधिकशतत्रयं द्वादशवार्षिके वैकल्पिकमनुष्ठेयं भवति । तदशक्तौ तावत्य एव धेनवो दातव्याः । तदसंभवे निष्काणां षष्ट्यधिकशतत्रयं दातव्यम् । तथा स्मृत्यन्तरम् । प्राजापत्यक्रियाऽशक्तो धेनुं दद्याद्विचक्षणः । धेनोरभावे दातव्यं मूल्यं तुल्यमसंशयम् । मूल्यार्धमपि

निष्कं वा तदर्धं वा शक्त्यपेक्षया दातव्यम् । गवामभावे निष्कं स्यात्तदर्धं पाद एव वेति स्मरणात् । मूल्यदानस्याप्यशक्तौ तावन्तो वेदवासाः कार्याः । तत्राप्यशक्तौ गायत्रीजपः षट्त्रिंशल्लक्षसंख्याकः कार्यः । कृच्छ्रोऽयुतं तु गायत्र्या उदवासास्तथैव च । धेनुप्रदानं विप्राय सममेतच्चतुष्टयमिति पराशरस्मरणात् । यत्तु चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम् । गायत्र्यास्तु जपन्कोटिं ब्रह्महत्यां व्यपोहति । लक्षाशीतिं जपेद्यस्तु सुरापानाद्विमुच्यते ॥ पुनाति हेमहर्तारं गायत्र्या लक्षसप्ततिः । गायत्र्याः षष्टिभिर्लक्षैर्मुच्यते गुरुतल्पग इति तत् द्वादशवार्षिकतुल्यविधातयोक्तम् । न पुनरशक्तविषयमिति न विरोधः । एवमन्येऽपि । कृच्छ्रो देव्ययुतं चैव प्राणायामशतद्वयम् । तिलहोमसहस्रं तु वेदपारायणं तथेत्यादयः प्रत्याम्नायाश्चतुर्विंशतिमन्वादिशास्त्राभिहिताः षष्ट्यधिकत्रिशतगुणिता महापातकेषु बोद्धव्याः । अतिपातकेषु सप्तत्यधिकशतद्वयं प्राजापत्यानां कर्तव्यम् । तावन्तो वा धेन्वादयः प्रत्याम्नायाः । पातकेषु साशीतिशतं प्राजापत्यानां प्रत्याम्नायाः धेन्वादयस्तावन्त एव वा । तथा चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम् । जन्मप्रभृतिपापानि बहूनि विविधानि च । कृत्वावाग् ब्रह्महत्यायाः षडब्दं व्रतमाचरेत् ॥ प्रत्याम्नाये गवां देयं साशीति धनिना शतम् । तथाष्टादशलक्षाणि गायत्र्या वा जपेद्बुध इति । इदमेव द्वादशवार्षिके व्रते द्वादशद्वादशदिनैरेकैकप्राजापत्यकल्पनायां लिङ्गम् । एवमुपपातकेषु त्रैवार्षिकप्रायश्चित्तविषयभूतेषु नवतिप्राजापत्यास्तावन्तः प्रत्याम्नायाः । त्रैमासिकविषये पुनः । सार्धसप्तप्राजापत्याः प्रत्याम्नायाश्च धेनूदवासादयस्तावन्त एव । मासिकव्रतविषये तु सार्धं प्राजापत्यद्वयं तावानेव वा प्रत्याम्नायः । चान्द्रायणविषयभूतेषु पुनरुपपातके प्राजापत्यत्रयम् । तदशक्तस्य प्रत्याम्नायस्तावानेव । यत्पुनश्चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम् । अष्टौ चान्द्रायणे देयाः प्रत्याम्नायविधौ सदेति तदपि धनिनः पिपीलिकामध्यादिचान्द्रायणप्रत्याम्नायविषयम् । मासातिकृच्छ्रविषयभूतेषु पुनरुपपातकेषु सार्धसप्तप्राजापत्याः प्रत्याम्नायाश्च धेन्वादयस्तावन्त एव। प्राजापत्ये तु गामेकां दद्यात्सान्तपने द्वयम् । पराकतप्तकृच्छ्रातिकृच्छ्रे तिस्रस्तु गास्तथेति चतुर्विंशतिमतेऽभिधानात्। एतच्चैकैकं ग्रासमश्नीयादित्यामलकपरिमितैकैकग्रासपक्षे वेदितव्यम् । पाणिपूरान्नभोजनपक्षे पुनर्धेनुद्वयमेव । प्राजापत्यस्य षडुपवासतुल्यत्वात् ॥ तद्द्विगुणत्वाच्चातिकृच्छ्रस्य । यद्यपि नवसु दिनेषु पाणिपूरान्नभोजनं तथापि नैरन्तर्येण द्वादशदिवसानुष्ठाने क्लेशातिशयात्षडहोपवाससमानप्राजापत्यद्वयतुल्यत्वमेव । प्राजापत्यस्य च षडुपवासतुल्यत्वं युक्तमेव । तथाहि । प्रथमे त्र्यहे सायन्तनभोजनत्रयनिवृत्तिरेकोपवाससंपत्तिः। द्वितीये त्र्यहे प्रातःकालभोजनत्रयनिवृत्तिपरस्य। तथा अयाचितत्र्यहेऽपि सायन्तनभोजनत्रयवर्जनेऽपरस्येत्येवं नवभिर्दिनैरुपवासत्रयम् । पुनश्चान्त्यत्र्यहे चोपवासत्रयमिति युक्तं षडुपवासतुल्यत्वम् । ऋषभैकादशगोदानसहितत्रिरात्रोपवासात्मकगोवधव्रते तु सार्धैकादशप्राजापत्यास्तावत्संख्याकाश्चोदवासादयः प्रत्याम्नायाः । मासं पयोव्रते तु सार्धप्राजापत्यद्वयम् । पराकात्मकेतूपपातकव्रते प्राजापत्यत्रयं पराकतप्तातिकृच्छ्रस्थाने कृच्छ्रत्रयं चरेत् । सान्तपनस्य चाप्यर्धमशक्तौ व्रतमाचरेदिति षट्त्रिंशन्मतेऽभिधानात् । चान्द्रायणपराककृच्छ्रातिकृच्छ्रास्तु

प्राजापत्यत्रयात्मकाद्वादशवार्षिकव्रतस्थाने विंशत्युत्तरशतसंख्या अनुष्ठेयाः तत्प्रत्याम्नाया स्तुधेन्वादयस्त्रिगुणाः । अतिपातकेषु नवतिसंख्याकाश्चान्द्रायणादयः । तत्समेषु पुनः पातकपदाभिधेयेषु षष्टिसंख्याः । उपपातकेषु त्रैवार्षिकविषयेषु त्रिंशत्संख्याः । त्रैमासिके गोवधव्रतस्थाने गोमूत्रस्थानादीनां कर्तव्यताबाहुल्याच्चान्द्रायणादित्रयम् मासिकव्रते तु योगीश्वरोक्ते एकमेव चान्द्रायणम् । धेनूदवासादिप्रत्याम्नायस्तु सर्वत्र त्रिगुण एव । प्रकीर्णकेषु पुनः प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तानुसारेण प्राजापत्यं पादादिकॢप्त्या योजनीयम् । आवृत्तौ पुनश्चान्द्रायणादिकमिति एतद्दिगवलम्बनेनान्यत्रापि कल्पनाकार्या । यत्पुनर्बृहस्पतिनोक्तम् । जन्मप्रभृति यत्किञ्चित्पातकं चोपपातकम् । तावदावर्तयेत्कृच्छ्रं यावत्षष्टिगुणं भवेदिति । तत् द्वे परदार इति गौतमोक्तद्विवार्षिकसमानविषयम् । तथात्रैमासिकादिविषयभूतोपपातकावृत्तिविषयं वा । पातकपदाभिधेयचाण्डालादिस्त्रीगमनेद्विरभ्यासविषयं वा तत्र ज्ञानात् कृच्छ्राब्दमुद्दिष्टमज्ञानादैन्दवद्वयमिति सकृद्बुद्धिपूर्वगमने कृच्छ्राब्दविधानात् । तदभ्यासे द्विवर्षतुल्यषष्टिकृच्छ्रविधानं युक्तमेव । यत्तु सुमन्तुनोक्तम् । यदप्यसकृदभ्यस्तं बुद्धिपूर्वमघं महत् । तच्छुद्ध्यत्यब्दकृच्छ्रेण महतः पातकादृत इति तदप्युपपातकाद्यावृत्तिविषयं तथा अज्ञानादैन्दवद्वयमिति यमोक्तैन्दवद्वयविषयभूतपातकावृत्तिविषयं वा यस्तु तपस्यसमर्थो धान्यसमृद्धश्च स कृच्छ्रादिव्रतानि द्विजाग्र्यभोजनदानेन संपादयेत् । तथा हि स्मृत्यन्तरम् । कृच्छ्रे पञ्चातिकृच्छ्रे त्रिगुणमहरहस्त्रिंशदेवं तृतीये चत्वारिंशच्च तप्ते त्रिगुणितगुणिता विंशतिः स्यात्पराके । कृच्छ्रे सन्तपनाख्ये भवति षडधिकाविंशतिः सैव हीना द्वाभ्यां चांद्रायणे स्यात्तपसिकृशबलो भोजयेद्विप्रमुख्यानिति । अहरहरिति सर्वत्र संबन्धनीयम् । तृतीयः कृच्छ्रातिकृच्छ्रः अत्र प्राजापत्यदिवसकल्पनयाविद्वद्विप्राणां षष्टिभोजनं भवति । यत्तु चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम् । विप्रा द्वादश वा भोज्यापावकेष्टिस्तथैवच । अन्या वा पावनी काचित्समान्याहुर्मनीषिण इति प्राजापत्यस्थाने द्वादशानां विप्राणां भोजनमुक्तं तन्निर्धनविषयम् । यच्चान्द्रायणस्यापि तत्रैव प्रत्याम्नायमुक्तम् । चान्द्रायणं मृगारेष्टिः पवित्रेष्टिस्तथैव च । मित्रविन्दापशुश्चैव कृच्छ्रं मासत्रयं तथा ॥ नित्यनैमित्तिकानां च काम्यानां चैव कर्मणाम् । इष्टीनां पशुबन्धानामभावे चरवः स्मृताइति तदपि चान्द्रायणाशक्तस्य । यत्तु कृच्छ्रं मासत्रयं तथेति कृच्छ्राष्टकं प्रत्याम्नातं तदपिजरठमूर्खविषयम् । चान्द्रायणं त्रिभिः कृच्छ्रैरिति दर्शितत्वादित्यलं प्रपञ्चेन । प्रकृतमनुसरामः । यस्त्वभ्युदयकामो धर्मार्थकाम्यनियोगानिष्पत्त्यर्थं तच्चान्द्रायणमनुतिष्ठति न पुनः प्रायश्चित्तार्थमसौ चन्द्रसालोक्यं स्वर्गविशेषं प्राप्नोति । एतच्च संवत्सरावृत्त्यभिप्रायेण । एकमास्वाविपापो विपाप्मा सर्वमेनो हन्ति द्वितीयमास्वा दशपूर्वान् दशापरान् आत्मानं चैकविंशंपङ्क्तिं च पुनाति संवत्सरं चास्वा चन्द्रमसः सलोकतामाप्नोतीति गौतमस्मरणात् ॥ ३२६ ॥

किंचाह-

कृच्छ्रकृद्धर्मकामस्तु महतीं श्रियमाप्नुयात् ।
यथा गुरुक्रतुफलं प्राप्नोति सुसमाहितः ॥ ३२७ ॥

यस्त्वभ्युदयकामः प्राजापत्यादिकृच्छ्रानतुतिष्ठति स महतीं राज्यादिलक्षणां श्रियमनुभवति । यथा गुरुक्रतूनां राजसूयादीनां कर्ता तत्फलं स्वाराज्यादिलक्षणं महत्फलं लभते तथायमपि सुसमाहितः सकलाङ्गकलापमविकलमनुतिष्ठन्निति फलमाहिमप्रकाशनार्थं क्रतुदृष्टान्तकीर्तनम् । सुसमाहित इत्यनेनाविकलशास्त्रानुष्ठानं वदन्काम्यकर्मतयाङ्गवैकल्ये फलासिद्धिं द्योतयति अतो नात्र प्रायश्चित्तेष्वेव यावत्संभवाङ्गानुष्ठानमङ्गी करणीयमिति दूरोत्सारितं प्रत्याम्नायोपादानम् । कृच्छ्राद्यनुष्ठानावृत्तौ त्वधिकारिणः फलावृत्तिः कर्मण्यारम्भभाव्यत्वादिति न्यायलभ्या स्थितैवेति नेदमविवक्षितम् ॥ ३२७ ॥

प्रागुदिताखिलार्थोपसंहारव्याजेन धर्मशास्त्रधारणादिविधीन् सार्थवादान् प्रार्थनावदानरूपेण प्रतिपादयितुमाह--

श्रुत्वैतानृषयो धर्मान्याज्ञवल्क्येन भाषितान् ।
इदमूचुर्महात्मानं योगीन्द्रममितौजसम् ॥ ३२८ ॥

अत्र हि वर्णाश्रमादिव्यावृत्ता धर्माः षट्प्रकाराः प्रतिपादिताः तानखिलान् योगीश्वरभाषितान् ऋषयः श्रुत्वा प्रहर्षोत्फुल्ललोचनास्तं महिमगुणशालिनमचिन्तनीयशक्तिविभवमिदमभिधास्यमानमूचिवांसः ॥ ३२८ ॥

य इदं धारयिष्यन्ति धर्मशास्त्रमतन्द्रिताः ।
इह लोके यशः प्राप्य ते यास्यन्ति त्रिविष्टपम् ॥ ३२९ ॥
विद्यार्थी प्राप्नुयाद्विद्यां धनकामो धनं तथा ।
आयुष्कामस्तथैवायुः श्रीकामो महतीं श्रियम् ॥ ३३० ॥
श्लोकत्रयमपिह्यस्माद्यः श्राद्धे श्रावयिष्यति ।
पितॄणां तस्य तृप्तिः स्यादक्षय्या नात्र संशयः ॥ ३३१ ॥
ब्राह्मणः पात्रतां याति क्षत्रियो विजयी भवेत् ।
वैश्यश्च धान्यधनवानस्य शास्त्रस्य धारणात् ॥ ३३२ ॥

इत्थमृज्वर्थैःश्लोकैः सामश्रवःप्रभृतयोऽनेकधा प्रार्थयन्तेस्म ॥ ३२९॥ ३३०॥ ३३१॥ ३३२॥

अपरामपि प्रार्थनामाह--

य इदं श्रावयेद्विद्वान्द्विजान्पर्वसु पर्वसु ।
अश्वमेधफलं तस्य तद्भवाननुमन्यताम् ॥ ३३३ ॥

यस्त्विदं धर्मशास्त्रं प्रतिपर्व द्विजान् श्रावयेत् तस्याश्वमेधफलं भवेदिति श्रावणविध्यर्थवादः । तेदतदस्मात्प्रार्थितमर्थं सर्वत्र भवाननुमन्यताम् ॥ ३३३ ॥

वरदानमाह-

श्रुत्वैतद्याज्ञवल्क्योऽपि प्रीतात्मा मुनीभाषितम् ।
एवमस्त्विति होवाच नमस्कृत्य स्वयंभुवे ॥ ३३४ ॥

एतदृषिभिर्भाषितं श्रुत्वा योगीन्द्रोऽपि स्वनिर्मितधर्मशास्त्रधारणादिफलप्रार्थनोन्मीलितमुखपङ्कजः स्वयंभुवे ब्रह्मणे नमस्कृत्य प्रणम्य भवत्प्रार्थितं सकलमित्थं भवत्वित्येवं किल भगवान्बभाषे ॥ ३३४ ॥

इति श्रीभारद्वाराजपद्मनाभभट्टोपाध्यायात्मजस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकविज्ञानेश्वरभट्टारकस्यकृतौ ऋजुमिताक्षरायां याज्ञवल्क्यधर्मशास्त्रविवृत्तौ प्रायश्चित्ताध्यायस्तृतीयः समाप्तिमगमत् ॥

अथोत्राध्यायानुक्रमणिका लिख्यते । तत्राद्यं सूतकप्रकरणम् । १ । आपद्धर्मप्रकरणम् । २ । वानप्रस्थप्रकरणम् । ३ । अध्यात्मप्रकरणम् । ४ । ततः प्रायश्चित्तप्रकरणम् । ५ । तत्रादौ कर्मविपाकः । ६ । महापातकादिनिमित्तपरिगणनम् । ७ । महापातकप्रायश्चित्तान्यातिदेशिकसहितानि । ८ । उपपातकप्रायश्चित्तानि । ९ । प्रकीर्णकप्रायश्चित्तप्रकरणम् । १० । पतितत्यागविधिः । ११ । व्रतग्रहणविधिः । १२ । रहस्यप्रायश्चित्ताधिकारः । १३ । कृच्छ्रादिलक्षणम् । १४ । इति प्रकरणानि ॥

उत्तमोपपदस्येयं शिष्यस्य कृतिरात्मनः। धर्मशास्त्रस्य विवृतिर्विज्ञानेश्वरयोगिनः॥ १॥ इति याज्ञवल्क्यमुनिशास्त्रगता विवृतिर्न कस्य विहिता विदुषः ॥ प्रमिताक्षरापि विपुलार्थवती परिषिञ्चति श्रवणयोरमृतम् ॥ २ ॥ गम्भीराभिः प्रसन्नाभिर्वाग्भिर्न्यस्ता मिताक्षरा । अनल्पार्थाभिरल्पाभिर्विवृतिर्विहिता मया ॥३॥ नासीदस्ति भविष्यति क्षितितले कल्याणकल्पं पुरं नो दृष्टः श्रुत एव वा क्षितिपतिः श्रीविक्रमार्कोपमः । विज्ञानेश्वरपण्डितो न भजते किञ्चान्यदन्योपमश्चाकल्पं स्थिरमस्तु कल्पलतिकाकल्पं तदेतत्त्रयम् ॥ ४ ॥ स्रष्टा वाचां मधुरवपुषां विश्वदाश्चर्यसीम्नां दातार्थानामनिशयजुषामर्थिसार्थार्थनायाः । ध्यातामूर्तेर्मुरविजयिनो जीवतादार्कचन्द्रजेतारीणां तनुसहभुवां तत्त्वविज्ञाननाथः ॥ ५ ॥ आसेतोः कीर्तिराशे रघुकुलतिलकस्याचशैलाधिराजादाचप्रत्यक्पयोधेश्चटुलतिमिकुलोत्तुङ्गरिङ्गत्तरङ्गात् ॥ आचप्राचः समुद्रान्नतनृपतिशिरोरत्नभाभासुराङ्घ्रिः पायादाचन्द्रतारं जगदिदमखिलं विक्रमादित्यदेवः ॥ ६ ॥ अन्तर्मुखानि यदि खानि तपस्ततः किं नान्तर्मुखानि यदि खानि तपस्ततः किम् । अन्तर्बहिर्यदि हरिश्च तपस्ततः किं नान्तर्बहिर्यदि हरिश्च तपस्ततः किम् ॥ ६ ॥

पुस्तकमिलनेकापता-सन्तुरामजी सुन्दरमल खेड़वाल,
ठि० गोपालवाड़ी-बंबई.

निम्नलिखित ठिकानेसे पुस्तक मिलेगा.

गंगाविष्णु श्रीकृष्णदास कल्याण–बम्बई.
खेमराज श्रीकृष्णदास, "श्रीवेङ्कटेश्वर" प्रेस. बंबई.
श्रीधर शिवलाल ”
हरिप्रसाद भगीरथ ”
जेष्ठाराम मुकुन्दजी ”
तुकाराम जावजी ”
केरोबा पांडुरंग कम्पनी ”
बालकृष्ण लक्ष्मण पाठक ”
नारायण मूलजी ”
पुरंदरे एँड कम्पनी ”
कवलेश्वरसिंह बुकसेलर बनारस.
मुन्नालालजी बुकसेलर ”
निरंजनसिंह बुकसेलर ”
हरिदासजी ”
छोटेलाल लक्ष्मीचन्द अयोध्या.
मेहरचन्द लक्ष्मणदास लाहोर.
हीरानन्द मोतीराम अमृतसर–दर्भंगा.
बीजराज श्रीनिवास खेडवाल कलकत्ता.

सन्तुराम सुंदरमलजी खेडवाल,
ठि० गोपालवाडी–बंबई.